

Mặc Nhiên Hồi Thù

*Trăm không
muốn sống nữa!*
Lời: Hàn Băng

Mục lục

Các Bộ Quan Viên Có Trong Truyện ♥

Chương 1: Lục Vương Gia

Chương 2: Phụ Tá

Chương 3: Đăng Cơ

Chương 4: Chung Một Lòng

Chương 5: Đối Tốt

Chương 6: Cấm Thực

Chương 7: Yến Vương

Chương 8: Lộn Duyên

Chương 9: Phiền Phức

Chương 10: Huynh Muội

Chương 11: Đối Ấm

Chương 12: Ngoài Ý Muốn

Chương 13: Sinh Nghi

Chương 14: Đám Hối

Chương 15: Xung Đột

Chương 16: Tập Võ

Chương 17: Ủy Khuất

Chương 18: Trấn An

Chương 19: Cổ Trùng

Chương 20: Lời Đồn

Chương 21: Xuân Yến

Chương 22: Gợn Sóng

Chương 23: Hạ Tế

Chương 24: Nguy Cảnh

Chương 25: Tâm Loạn

Chương 26: Chiếu Cố

Chương 27: Chân Nhân

Chương 28: Làm Ấm

[Chương 29: Bí Mật](#)
[Chương 30: Bực Bội](#)
[Chương 31: Lợi Dụng](#)
[Chương 32: Phán Bội](#)
[Chương 33: Khốn Cực](#)
[Chương 34: Bầu Bạn](#)
[Chương 35: Sinh Thần](#)
[Chương 36: Thọ Yến](#)
[Chương 37: Quà Tặng](#)
[Chương 38: Tham Cáo](#)
[Chương 39: Tín Nhiệm](#)
[Chương 40: Mượn Sức](#)
[Chương 41: Hạ Triều](#)
[Chương 42: Hòa Hào](#)
[Chương 43: Cứu Giúp](#)
[Chương 44: Tình Thế Hỗn Loạn](#)
[Chương 45: Men Say](#)
[Chương 46: Ghen](#)
[Chương 47: Kinh Ngạc](#)
[Chương 48: Tương Tư](#)
[Chương 49: Trở Về](#)
[Chương 50: Gặp Lại](#)
[Chương 51: Xuyên Qua](#)
[Chương 52: Bày Tô](#)
[Chương 53: Đánh Lén Ban Đêm](#)
[Chương 54: Đồng Miên](#)
[Chương 55: Động Lòng](#)
[Chương 56: Bị Âm Ảnh](#)
[Chương 57: Ăn Giấm](#)
[Chương 58: Đại Hôn](#)
[Chương 59: Lễ Đội Mũ](#)
[Chương 60: Ý Loạn](#)

Chương 61: Tâm Sự
Chương 62: Tiếp Đón Quốc Sứ
Chương 63: Hòa Thân
Chương 64: Trao Đổi
Chương 65: Phu Nhân
Chương 66: Chuyện Thành Thân
Chương 67: Vương Bận
Chương 68: Tứ Hôn
Chương 69: Biến Chuyển
Chương 70: Lời Hứa
Chương 71: Tân Niên
Chương 72: Chờ Lệnh
Chương 73: Chiến Thắng Ban Đầu
Chương 74: Gặp Chuyện
Chương 75: Thủ Hộ
Chương 76: Bức Cung
Chương 77: Gặp Lại
Chương 78: Tình Si
Chương 79: Phân Phòng
Chương 80: Thu Lưới
Chương 81: Hồi Kinh
Chương 82: Bảo Vệ
Chương 83: Truyền Ngôi
Chương 84: Kinh Hi
Chương 85: Mang Thai
Chương 86: Đản Tử (Sinh Con)
Chương 87: Thân Thế
Chương 88: Trăng Tròn
Chương 89: Học Chữ
Chương 90: Chương Cuối
Phiên Ngoại 1: Phó Tiểu Tào
Phiên Ngoại 2: Minh Châu

Phiên Ngoại 3: Chợt Mộng Niên Thiếu

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Các Bộ Quan Viên Có Trong Truyện ♥

Chúng ta làm rõ một số bộ quan viên nhé, còn thiếu đâu các bạn cmt để mình update:

(Có tham khảo các nguồn khác)

1. Lục bộ:

- Lại bộ: Bổ nhiệm quan chức, phong tước, xét công, bãi nhiệm và thăng chức cho các quan lại, quản lý quan lại.

- Lễ bộ: Trông coi việc tổ chức yến tiệc, thi cử, lễ nghi trong triều đình, chuẩn bị áo mũ, ấn tín, tấu chương... Quản lý các lễ cống nạp của chư hầu, cũng như lo việc bói toán, đồng văn nhã nhạc.

- Hộ bộ: Quản lý ruộng đất, thu phát bổng lộc liên quan đến đất đai như thóc gạo...Hay hôn nhân, hộ khẩu, coi phép lưu thông tiền tệ, vật giá đắt rẻ.

- Binh bộ: Quản lý cấm vệ quân, xe ngựa, vũ khí đạn dược, cũng như mọi thứ liên quan tới quân sự, bảo vệ đất nước.

- Hình bộ: Chính lệnh về pháp luật, xét lại những án nặng, tội còn ngờ.

- Công bộ: Phụ trách mọi việc xây dựng cầu cống, đường xá, cung đình, sửa sang việc thổ mộc, đắp thành, đóng thuyền bè.

2. Lục tự: Thừa hành công việc Lục bộ trao cho.

- Đại lý tự: Cơ quan phụ trách hình án. Xét xong án chuyển sang Hình Bộ để tâu lên vua quyết định

- Hồng Lô tự: Phụ trách việc tiếp đón và tổ chức lễ nghi khi những sứ đoàn từ các triều hoặc nước khác đến. Tổ chức việc xướng danh những người đỗ trong kỳ thi đình; lo an táng đại thần qua đời.

- Thái thường tự: Cơ quan phụ trách lễ nghi, âm nhạc cung đình, trông coi đền chùa thờ trời, đất, thần bốn mùa.

- Quang lộc tự: Phụ trách nấu rượu lễ, chuẩn bị đồ lễ trong các buổi lễ hay yến tiệc của triều đình.

- Thái bộc tự: Cơ quan phụ trách xe ngựa của vua và coi sóc chuồng ngựa của vua và hoàng tộc, điều hành các đồng cỏ để chăn nuôi trên toàn quốc.

- Thượng bảo tự: Phụ trách việc văn phòng giúp vua, giữ ấn triện, sao chép sắc chỉ vua ban hoặc những chương sớ sổ sách đã được vua chuẩn tấu.

3. Các cơ quan chuyên môn

- Cơ mật viện: Coi việc cơ mật, nắm quyền binh.

- Ngự sử đài: Cơ quan giám sát, can gián.

- Hàn lâm viện: Lo biên soạn văn thư.

- Quốc tử giám: Lo dạy dỗ đào tạo con em giới cầm quyền.

- Khâm thiên giám: Coi thiên văn, lịch pháp.

Và giờ, chúng ta cùng đến với...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lục Vương Gia

28 tháng 3 năm Cảnh Nguyên, nhất định là một ngày không yên ổn.

Người thống trị tối cao của Cung quốc - Hiếu Văn Đế khi đứng lên từ giường của Quý phi thì mắt phải giật liên tục.

Trước khi lâm triều, người trong cung Lân Chỉ đến truyền lời nói Nhàn phi sinh một đêm còn chưa sinh được, thỉnh bệ hạ ra quyết định.

Quyết định? Quyết định cái gì! Hoàng đế lão tử hãn có thể quyết định sinh thay nàng ta à?! Hiếu Văn Đế hút tẩu thuốc một hơi dài, chưa nói gì thì Từ Quý phi trong màn hoa đã thiên kiều bá mị nói: "Canh giờ không còn sớm, bệ hạ lấy triều chính làm trọng, Nhàn phi muội muội đã có thiếp chiếu cố, đừng chậm trễ giờ lâm triều."

Lão hoàng đế gõ gõ tẩu thuốc, phái Cao Phúc Toàn đi Lân Chỉ cung thưởng chút thuốc bổ, bồi vài câu thân mật, rồi khoác long bào, vui vẻ vào triều.

Vào triều rồi còn đau đầu hơn, lũ Tây Nam còn chưa giải quyết được, Tấn quốc ở phương Bắc thượng lại ngầm gây xích mích, khuyến khích lục châu Yến Vân nổi mâu thuẫn nội tộc. Hiếu Văn Đế buồn, Hiếu Văn Đế khổ, long ý này còn chưa ngồi nóng được hai ba năm, bản thân mình đã tóc trắng đầy đầu, mắt thấy sắp hòa cùng non sông mà không chuyện nào khiến người ta bớt lo.

Lão tặc Ngự Sử suốt ngày minh trào ám phúng nói lão tử không có văn hóa, đúng là đồ con rùa chỉ biết chỉ cây dâu mắng cây hòe!

Nhìn một cái hộ bộ Thượng Thư cả ngày cứ sầu mi nhẩn mặt như lão tử giết cả nhà hần, không có tiền thì lại khóc với lão tử! Chẳng lẽ lão tử là thú vật ban phước trước cửa nhà người, chỉ cần cầu là ta phun một phát được ba mươi vạn lượng bạc cho người đi cứu tế thiên tai à?!

Hiếu Văn Đế sâu sắc cảm giác được các quyết sách hành chính lúc trước của mình thật thất bại, sớm biết thế đã không nghe lão bất tử kia hoa ngôn xảo ngữ, rồi đi tranh đoạt vị trí cầu hoàng đế này! Hiếu Văn Đế đến nay vẫn không đổi được tính khí thô tục, bực bội nhìn đâu cũng oán thăm, nhưng lại quên mất bây giờ mình mới là cái cầu hoàng đế kia.

Mãi mới qua thời gian lâm triều, vác theo về đồng tấu chương của tam tinh lục bộ, Hiếu Văn Đế bước từng bước nặng tới Ngự Thư phòng. Vừa mới qua cửa được một bước, Cao Phúc Toàn đã thất kinh ôm cái trán té nhào chạy tới, làm cho cả một đường cung nhân đều nghe thấy rõ: "Không ổn rồi bệ hạ! Không ổn rồi bệ hạ! Có chuyện lớn rồi!"

"Không ổn cái đầu mẹ người! Ta đá phế người bây giờ!" Mấy ngày nay Hiếu Văn Đế bị Ngự Sử đại phu châm một đầu đũa khói, xuất khẩu thành bậy, không quan tâm tam tư tam công phía sau mặt đen như nước hoàng liên, che tay khụ khụ hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì, nói từ từ."

Cao công công quỳ rạp trên mặt đất như cha mẹ chết, nói: "Có hai chuyện xấu, bệ hạ muốn nghe chuyện nào trước?"

Hiếu Văn Đế làm bộ muốn đập hần.

Cao Phúc Toàn lúc này mới một tay lau nước mũi một tay lau nước mắt kể: "Chuyện đầu tiên là Nhân phi của Lân Chỉ cũng không sinh được, người cũng... đi luôn rồi."

Về phần chuyện thứ hai, Hiếu Văn Đế trợn mắt ngất xiu không rảnh nghe tiếp.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hiếu Văn Đế được Thái y cứu tỉnh từ từ thở ra một ngụm khí. Cao Phúc Toàn hầu hạ hẩn uống chút canh, chờ tới khi hoàng đế tỏ vẻ mình đã khôi phục khả năng chịu đựng, muốn nghe chuyện không tốt thứ hai.

Cao Phúc Toàn nói: "Ngụy quốc công đâm đầu chết trên bậc thang..."

Hiếu Văn Đế nhất thời lại hô hấp không thuận, Cao Phúc Toàn vội nói: "Nhưng chưa chết!"

Cao Phúc Toàn thầm nghĩ Ngụy quốc công thật giỏi giả bộ, lão nhân gia vừa chạy tới trước mặt hẩn thì ngã, lại còn ngã thật nặng...

Một cái tát nổ đom đóm đánh tỉnh Cao công công, Hiếu Văn Đế hữu khí vô lực tuyên Ngụy quốc công nghe nói đã cởi quan phục quỳ hai canh giờ vào.

Người của Ngụy quốc công còn chưa vào điện, tiếng kêu khóc mường phần trung khí đã thất thanh truyền tới: "Thần có tội, thần đáng chết ngàn lần!"

Hiếu Văn Đế tập mãi thành quen, mí mắt cũng lười nâng lên, phân phó với Cao Phúc Toàn: "Đã lâu rồi không thấy tiểu Lục, tóm tới đây cho trẫm."

Lão hoàng đế thân mình không tốt, đây là bí mật công khai trong triều, cho nên gần đây, chuyện lập trữ quân liên quan đến nền tảng quốc gia dưới sự dụng tâm của một số người đã được đề vào hạng mục nghị sự trên triều của Cung quốc.

Hiếu Văn Đế sinh được sáu người con:

Lão Đại si mê thi họa, bị biếm vì không học vấn không nghề nghiệp, đuổi đi làm thứ dân cho tha hồ bán tranh chữ.

Lão Nhị lão Tam là song bào thai, Cung quốc có một tập tục bất thành văn, song tử là điềm xấu. Vừa vặn năm ấy khi đôi huynh đệ này sinh ra, lão mẫu thân của Hiếu Văn Đế, Hi Thái Hậu hoảng, sau khi Hiếu Văn Đế khóc tới mức thiên hôn địa ám thì quăng xuống một tờ chiếu thư đưa hai huynh đệ đến Bạch Mã tự xuất gia...

Lão Tứ thì sao, luận hiếu thuận hẳn đứng đầu, làm người cũng cao thấp hữu lễ, danh tiếng trong triều thần và dân chúng không tỵ. Nhưng xử lý gia sự không quá thỏa đáng, trước đó vài ngày còn đòi sống đòi chết vì một nữ tử thứ dân, Hiếu Văn Đế ngại hẳn không tiền đồ, cho cái tước vị Vương gia nhàn tản, lười không hỏi tới nữa.

Lão Ngũ thật ra rất có tiền đồ, văn thành võ đức, quốc sự gia sự thuận buồm xuôi gió. Nhưng chính vì rất có tiền đồ, khiến cho có một lần Hiếu Văn Đế gặp chuyện, người còn chưa chết, long ý này thiếu chút nữa đã được con hăn đặt mộng lên. Hiếu Văn Đế đại nạn không chết, một thân mồ hôi lạnh đẩy lão Ngũ đi sung quân, trấn giữ ở biên quan cho an lành.

Vốn Nhàn phi vừa có thai năm trước nói không chừng còn có cơ hội cho Cung quốc thêm một ứng cử viên đức chi quân, tiếc rằng hồng nhan bạc mệnh, một phát mang cả mình quân tương lai của Cung quốc lao xuống hoàng tuyền.

Còn lại chính là tiểu Lục này, Lục vương gia này a... Ai nhắc tới đều nghĩ đến ba chữ -"Vô tích sự", nói trắng ra là -"Ăn chơi trác táng". Luận tính tình, tinh thông sách chim đi dạo, đánh nhau, đá ngựa... Luận học vấn, Hiếu Văn Đế ban cho hăn ba vị học giả bác học uyên thâm, không một ai được chết già; Luận hiếu nghĩa, hăn gặp Hiếu Văn Đế năm lần, thì bốn lần trong đó chọc tức Hiếu Văn Đế thưởng hăn ba mươi đại bản; Cuối cùng luận xuất thân thì... vị Vương gia này chỉ hơn dân thường ở hai chữ "xuất thân".

Nhưng là người sáng suốt, ví dụ như Cao Phúc Toàn là tâm phúc ngự tiền nhìn ra được, Lục vương gia này mới là đầu quả tim của Hiếu Văn Đế a. Nếu không sao chọc lão hoàng đế tức chết đi sống lại, nhưng vẫn không bỏ xuống được, lúc nào cũng muốn triệu gặp hẳn a?

Cao Phúc Toàn lĩnh mệnh đi, đi lướt qua Ngụy quốc công đang được cung nhân đỡ vào, Ngụy quốc công trợn mắt nhưn mày với hẳn, ý tứ là "Tâm tình của bộ hạ giờ thế nào?"

Trên mặt Cao công công lạnh băng, trong tay áo lại vụng trộm thò ra một ngón tay lắc lắc, mặt Ngụy quốc công liền suy sụp, Cao Phúc Toàn lại khoa tay múa chân ra cái chữ "Lục", Ngụy quốc công ngẫm hiểu, có Lục vương gia tới cứu, việc này không hỏng được.

Ngụy quốc công tiến điện, cũng không ngẩng đầu lên, quen chân tìm đúng chỗ, bộp một tiếng quỳ xuống, hô to ba tiếng vạn tuế, lại theo thường lệ lưu loát ca tụng công đức các thế loại.

Hiếu Văn Đế "... " đánh gãy mấy lời thao thao bất tuyệt đã nghe chai tai đi, uống thêm một ngụm canh: "Nói đi, thằng nhóc con nhà người lại gây ra chuyện gì?"

Trong kinh có nhị thiếu phong lưu nổi tiếng, một là tiểu Lục của hoàng gia vừa mới nhắc tới; người thứ hai chính là tôn tử bảo bối duy nhất của Ngụy quốc công - Ngụy Trường Yên.

Dân gian lưu truyền, nói vào một năm khoa cử, từng có một thí sinh mượn đề châm chọc đệ tử thế gia hưởng phúc ông bà tổ tiên mà không biết nhân gian khó khăn, trong đó lấy một lượng từ lớn công kích tôn nhi bảo bối của Ngụy quốc công này, viết xong tổng cộng là một vạn linh ba chữ, ba chữ Ngụy Trường Yên chiếm ba phần độ dài. Sau khi Ngụy Trường Yên biết, chưa nói hai lời đã cầm cây roi mười ba đoạn đi đập cửa nhà thí sinh kia. Mới được một roi, hẳn ta đã gãy chân tại chỗ. Việc này làm ầm lên, tấu

chương còn chưa viết xong, Ngụy quốc công đã khóc lóc suốt đêm, ngã trước cửa cung, đầu sưng chân đau. Kết quả không cần nói cũng biết.

Nhưng lúc này Ngụy quốc công thật sự không phải tới cầu tình thay tôn tử vô đạo đức nhà mình, hẳn đến là xin được chỉ hôn, cái này nói mà dài... Khó được dịp tên phong lưu thành tính nhà mình biết quay đầu, quy củ coi trọng một khuê nữ đứng đắn, Ngụy quốc công vui mừng lệ nóng phun trào. Nhưng vấn đề là Hiếu Văn Đế từng cao hứng tứ hôn cho Ngụy Trường Yên, nhưng tiểu tử này bị ma ám chối đây đây, còn nói trước thánh giá cái gì mà chung thân không cưới!

Kết quả bây giờ lại đòi cưới, Ngụy quốc công trái lo phải nghĩ, nếu vô thanh vô tức cưới cháu dâu, chẳng phải bị năm thóp nói Ngụy gia khi quân sao? Cái này gọi là muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, vì thế trông mong đến trước mặt Hiếu Văn Đế dập đầu bồi tội.

Hiếu Văn Đế xuất thân từ võ tướng, tính tình hào sảng, nhưng ngồi trên ghế hoàng đế vài năm tâm nhãn cũng nhỏ đi, Ngụy quốc công vừa nhắc tới, hẳn cũng nhớ tới chuyện hồi đó khiến bản mặt này không xuống được mặt bàn. Hắn chậm rãi cầm cái tẩu, cho thuốc vào, hít một hơi, mặt không thay đổi, cũng không lên tiếng.

Lão tâm của Ngụy quốc công mặt đầy vết nhăn liền bất ổn, Lục vương gia a... Ngài đi tới đâu rồi? Chỉ đành liều mạng dờ cái mặt già nua lên, rơm rớm mắt, nước mắt chưa kịp rơi, đã nghe thấy Cao Phúc Toàn kêu thảm thiết, vang vọng vào trong cung: "Bệ hạ! Việc lớn không ổn! Không ổn rồi!"

Hiếu Văn Đế bây giờ nghe thấy lời này là run, tẩu thuốc trong tay rơi loảng xoảng, Ngụy quốc công chạy nhanh tới nhật dăng lên. Hiếu Văn Đế xoa xoa thái dương, cầm tẩu thuốc chỉ thẳng về phía Cao Phúc Toàn, nổi trận lôi đình: "Đồ miệng quạ đen, còn sợ trong cung chưa đủ xúi quẩy à?!"

Cao Phúc Toàn vẻ mặt cầu xin nói: "Bệ hạ, bây giờ không ổn thật. Lục vương gia, Lục vương gia..." Hần muốn nói lại thôi, dò xét Ngụy quốc công quỳ trên đất.

Ngụy quốc công thầm nghĩ một tiếng không tốt, lại nghe Cao Phúc Toàn nói tiếp: "Hần và Ngụy tiểu hầu gia ở Trường Nhạc phường tranh nữ nhân, tranh xong đánh nhau luôn rồi."

Hiếu Văn Đế trừng mắt: "Thắng hay thua?"

"..." Ngụy quốc công và Cao Phúc Toàn cùng chảy mồ hôi lạnh, thống nhất trầm mặc.

Hiếu Văn Đế khụ một tiếng thật mạnh, vỗ ván giường: "Đồ bất hiếu! Nghiệp chướng!" Phất phất tay: "Còn không mau xách cái tên nghiệp chướng kia về đây gặp trẫm!"

Nước mắt Cao Phúc Toàn chảy thành hàng dài xuống đất: "Xương sườn của Lục vương gia bị Ngụy tiểu hầu gia đánh gãy, sống hay chết còn chưa biết đâu."

Ngụy quốc công lúc này là thật... muốn đập đầu vào chân giường của Hiếu Văn Đế.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hôm sau, chuyện Lục vương gia bị đánh gãy ồn ào huyên náo khắp phố.

Nhạc công của Trường Nhạc phường thông minh nắm thời cơ, dựng lên tiết mục con cháu hoàng gia dây dưa với giai nhân, kiếm được một bát nước mắt và tiền bạc của quần chúng, tiện đó nâng lên một vũ cơ chẳng hề có danh tiếng - Long Tố Tố. Một nhóm người thì vừa chờ xem kịch vui vừa lau mắt mờ màng tưởng tượng xem Long Tố Tố này là tuyệt sắc giai nhân

cỡ nào, nhất định là quyển rũ giống Đát Kỷ, yêu kiều như Phi Yến, tao nhã tựa Chu Hậu, tóm lại là một mỹ nhân hồng nhan họa thủy.

Cũng có vài lời khinh thường nói: "Các người chỉ biết thấy tiết mục này phong hoa tuyết nguyệt, mà không biết trọng tâm của nó ở đâu a." Ra vẻ thần bí uống một hớp trà cho thuận cổ họng: "Đương kim Thánh Thượng mặc dù có lục tử, nhưng ra hồn cùng lắm chỉ có Ngũ gia. Theo lý, vị trí thái tử chắc chắn của hãn, nhưng không ngờ ở giữa lại ra một Lục vương gia được tìm thấy trong dân gian. Lục vương gia đơn độc một mình hồi kinh, không có nửa chỗ để dựa vào tất nhiên là không được. Lại nhìn Ngụy quốc công, tuy nói hãn tuổi lớn, không ham thực quyền, nhưng người trong nha môn làm gì không có một hai người họ Ngụy? Có thể sánh địa vị với Từ thị cũng chỉ có Ngụy gia. Các người đừng nhìn Lục vương gia với Ngụy tiểu hầu đấu đá long trời nở đất, sau lưng quan hệ của hai người rất tốt, nhị biểu muội nhà đại cứu cô của ta còn nhìn thấy hai người kề vai sát cánh đi Thiên Hương lâu tìm vui đấy."

"Các người nên hiểu, Thánh Thượng kiêng kị Từ quốc lão sau lưng Ngũ gia quá cường lực nên hãn mới thất sủng. Có vết xe đổ, đương nhiên Lục vương gia và Ngụy tiểu hầu phải làm bộ đấu đá ngoài mặt, đá tới đỏ con mắt, mới không khiến Thánh Thượng nghi kỵ." Trong một loạt tiếng thốt thức "Thì ra là thế", người kia đặc ý hạ kết luận cho đám người nghe: "Cho nên mới nói a, Lục vương gia bất tài rất khôn khéo."

Trong một nhã gian yên lặng ở góc lầu hai, có người vén màn, chấp tay với người đang lặng lẽ pha trà: "Đại nhân, phùng quan nói sáng sớm hôm trước Long Tổ Tổ đã bị xe của Huyền Vương phủ đón đi rồi, đến nay chưa về."

Chữ Huyền này chính là tôn hào đương kim Thánh Thượng ban cho lục tử.

Cái ấm sôi nước trà, nam nhân mặc áo trắng nhấp một ngụm, hơi vuốt cằm. Thu hồi tầm mắt vẫn nhìn người dưới lầu, hần đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Về quan dịch."

Chủ chủ tớ hai người bọn họ mặc y phục mộc mạc, bước ra cửa Trường Nhạc phường đã nhanh chóng hòa vào phố xá ngựa xe như nước, khiến đám người theo đuôi chỉ biết hai mặt nhìn nhau.

Ở cửa quan dịch, Ngụy quốc công cười ha ha nhìn Phó Trách đi thẳng tới: "Tiểu tử người tưởng quăng được lão hủ đi thì lão hủ không tìm được người sao?" Ngón trỏ chỉ thẳng xuống đất, Ngụy quốc công thần khí nhếch bộ râu bạc trắng lên: "Đây là dưới chân thiên tử, không phải quận Thanh Thủy nhỏ nhỏ của người."

Phó Trách chấp hai tay trong tay áo rộng thùng thình, chỉ để lộ cái quạt trắng ra bên ngoài, thản nhiên nói: "Lão sư ngài tội gì làm khó xử đệ tử a?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bao nhiêu năm qua, tưởng trình độ đọc convert của mình thế nào. Vậy mà đến bộ này, vừa đọc convert vừa đọc tiếng Trung, mà vẫn không biết người ta viết gì luôn, edit vãi mồ hôi :v

Nhưng thôi vẫn chết vì tội ham hố, thấy review hay nên nhảy hố. Đúng kiểu đào hố bom nguyên tử luôn :v

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phụ Tá

Khi Ngụy quốc công và Phó Trách còn đang ôn "chút chuyện cũ", thì cách năm con phố, Huyền vương phủ lúc này nổ tung trời, âm ỉ người ngã ngựa đổ.

Nhóm thái y cứ bay tới bay lui, đi ra đi vào, mãi mới miễn cưỡng kéo được Lục vương gia về từ quý môn quan.

Vào thời khắc ấy, Viện phán đại nhân của Thái y viện như thấy cảnh tượng mình đã bị chém nửa đầu, cuối cùng lại vững chắc nằm yên trên cổ. Viện phán vuốt vuốt chòm râu hoa râm, vui mừng nhìn người đang thi châm, nói: "Người trẻ tuổi, tiền đồ vô lượng, vô lượng a! Lão phu sẽ về tấu bẩm với Thánh Thượng thưởng cho người."

Thiếu niên mới vào Thái y viện chưa bao lâu khiêm tốn chối từ, chủ động xin đi giết giặc nói: "Mặc dù tính mạng của vương gia đã giữ được, nhưng giờ còn chưa tỉnh, tiểu nhân sẽ ở lại đây tiếp tục chiếu cố."

Viện phán đang muốn vớt củ khoai bồng tay này đi còn ước mà không được, luôn mồm được được.

Không bao lâu sau, vương phủ kín người thoáng chốc đi sạch sẽ, tấm điện xa hoa phát ánh sáng ngọc cũng chỉ để lại thái y trẻ tuổi với Lục vương gia đang mê man trong giường. Không nhanh không chậm cuộn miếng vải cầm kim châm lại, thái y nhìn lướt qua cái cửa trống trơn, sau khi lần lượt xếp lại từng thứ đồ trong hòm thuốc, mới chậm chạp thò bước đến trước tháp, cách màn, khom người gọi: "Điện hạ?"

Không ai trả lời, hắn tiếp tục kiên nhẫn gọi: "Mọi người đi rồi, điện hạ."

Xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, Trương Dịch vén tay áo một lần nữa: "Nếu điện hạ chưa tỉnh, tiểu nhân đành phải thêm một châm nữa rồi."

"Người đi chết đi!" Người mới vừa rồi còn nằm thẳng đơ nhảy dựng lên như cá chép lên bờ, nhảy được nửa đường thì "Ai u" một tiếng rơi về chỗ cũ: "Đồ lang băm nhà người, biết rõ tiểu vương tỉnh rồi mà còn đâm tiểu vương ta ba mươi hai châm!"

Trương Dịch lắc lắc đầu: "Nếu không phải điện hạ đối chỉ trọng thương, mưu toan lợi dụng lòng thương con của Thánh Thượng để nghiêm trị Ngụy tiểu hầu, thì cũng đâu phải chịu khổ. Có điều..." Hắn run mi: "Đụng phải góc bàn cũng ngắt cả đêm, thể chất của điện hạ so với khi ở quận Thanh Thủy yếu hơn nhiều quá."

Trương Dịch còn nhớ mấy năm trước, thân thủ trèo tường của thằng nhãi trên giường này thật lưu loát a.

Thì ra, Thái y tân nhậm này đúng là có quen biết với Lục vương gia khi còn ở dân gian.

Sầm Duệ xoa thắt lưng nhỏ giọng nói thầm: "Thể chất tốt thì sao, kiểu gì vẫn bị con trâu Ngụy Trường Yên quăng ngã thôi." Hừ một tiếng: "Con rùa họ Ngụy này cứ ngáng chân ta bao nhiêu lần, giờ chắc gia gia hẳn khóc mù con mắt rồi, kiểu gì vương bát đản này cũng bị cấm túc mấy ngày cho xem."

Mồm miệng của Sầm Duệ du côn thế này, Trương Dịch sớm thấy nhưng không thể trách, phui phui áo Thái y, chấp tay vái lạy Sầm Duệ: "Tiểu nhân còn chưa tạ ân Vương gia dẫn đường."

Sầm Duệ bị hành động khách sáo này của hủn hủn ngấn người, chớp chớp mắt nói: "Người không cần cảm tạ ta, người có thể vào Thái y viện hơn phân nửa là dựa vào khả năng của mình. Huống hồ..." Ngẩng mặt lên từ đồng chẵn gắm, than thở nói: "Trong Thái y viện không có người nhà, cái mạng quền này của ta sớm muộn cũng chết yếu. Nói lại nghĩ tới, về sau ta còn phải tạ ơn người nhiều."

Trương Dịch tự biết lời này có ý gì, hủn cười nhẹ, nữ phần nam trang, giả mạo hoàng tử, đây không phải là tội khi quân đòi mạng sao?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Để biểu lộ là mình bị thương rất nặng, Sầm Duệ buồn chán ở trong vương phủ tĩnh dưỡng một thời gian.

Lão hoàng đế thấy tiểu Lục ngày thường ồn ào như thỏ điên đột nhiên yên tĩnh như xử nữ, lập tức yêu cầu Thái y viện trình bệnh bộ mỗi ngày lên, lần nào đọc xong cũng lão lệ vùng quanh, thường xuống vô số dược liệu quý hiếm không nói, còn lệnh Cao Phúc Toàn tới Huyền vương phủ ban thánh chỉ, đại ý là "Con của ta a, khổ cho người rồi. Như vậy đi, ban thưởng cho người bội kiểm ngự tiền, về sau ai dám bắt nạt người người chém thẳng tay cho cha. Ghi chú: Trừ lão tử nhà người ra."

Bội kiểm ngự tiền? Sầm Duệ được ân chuẩn không cần quỳ xuống đất tiếp chỉ ồm yếu xem xét thánh chỉ và bảo kiểm được đưa tới, ngoắc ngoắc ngón tay bảo thị vệ đến gần chút. Kiểm tốt, sắc bén lóa mắt, không hiểu sao lại để lộ mũi nhọn. Sầm Duệ xem một lát, vươn tay nắm chặt, không nhắc lên được; Thêm một cái tay nữa, lại nắm chặt, nỗ lực nâng về phía mình. Kết quả, không cầm được nửa thước. Tay đã đau, loảng xoảng một cái, rơi thẳng vào chân...

Sầm Duệ nước mắt lã chã, mang kiếm này ra đường, không được nửa ngày đã uốn cong thắt lưng.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi lấy lại sức, Lục vương gia ăn chơi trác táng nói chung coi như an phận, lại vùng lên, cũng chính là làm ra một chuyện khác người - nạp thiếp. Nạp thiếp đặt trong gia đình bình thường không tính là chuyện hiếm lạ, Sầm Duệ lại không nói, đường đường là thân vương nạp thiếp hay thú tiểu thiếp, quả thực so với chuyện vương bát là con rùa còn bình thường hơn. Có điều...

Vấn đề ở chỗ, thiếp này của Lục vương gia, là một nữ tử thân thế ti tiện.

Từ thời Cung quốc kiến quốc đến nay, gần như mọi luật lệ đã bị vứt bỏ, chỉ có một luật lệ bất kể đời nào đều lưu truyền - quan dân không cưới gả.

Việc này vừa truyền ra, không chỉ có dân gian nổi sóng to gió lớn, tấu chương của nhóm Ngự Sử trong triều cũng như bão tuyết mùa đông bay vào Ngự thư phòng của Hiếu Văn Đế, Hiếu Văn Đế muốn mở một mắt nhắm một mắt cũng nan giải.

Hoàng đế một bên cảm khái cuối cùng tiểu nhi tử cũng hiểu sự đời, biết chuyện nam nữ, một bên lại nghĩ rằng, tiểu Lục hay gây chuyện, nhưng quen tránh hại tìm lợi, thông minh thiết thực, mà sao việc này lại gây sóng gió như vậy? Dưới sự buồn bực, lại phái Cao Phúc Toàn tới Huyền vương phủ truyền khẩu dụ, biểu đạt ý cho Lục vương gia, cũng bảo hãn đừng cương đúng lúc trước bờ vực, đừng để nhóm Ngự Sử đang bắt đầu rục rịch tóm được nhược điểm, buộc lão tử nhà hãn phải quân pháp bất vị thân.

Nhưng chuyện lần này thật sự không trách được Sầm Duệ, nàng tính vụng trộm, lạng lẽ không một tiếng động làm xong việc này. Nhưng không ngờ vỡ lở giữa đường, mà người được nạp cũng không xa lạ gì, chính là nhân vật chính mới nổi gần đây của Trường Nhạc phường - Long Tố Tố.

Truy ra, cũng tại người trong phủ mình miệng lưỡi không đủ thành thật, hoặc là nói, có người cố ý xếp người không đủ thành thật vào. Lục vương gia chân dài bắt chéo, ăn quả nho Long Tố Tố đút tới miệng mà trầm tư suy nghĩ, vung tay lên, phân phát hết đồng nô bộc không nhiều lắm trong vương phủ đi một nửa; Lại vung tay cái nữa, vũ cơ Long Tố Tố hương tiêu ngọc vắn, nàng thiếp mới tinh trong Huyền vương phủ thành đích nữ của một tiểu quan lục phẩm trong kinh.

Toàn thể quần chúng và Ngự Sử đều trọn tròn mắt, cùng lúc đó, Sầm Duệ rèn sắt khi còn nóng nhờ người dâng lên "Thư nhận tội", trước mặt bách quan, câu văn đầm đìa thuật lại đủ tội trạng ăn chơi của mình ngày thường. Lời văn khẩn thiết, ngữ khí uyển chuyển, thái độ khiêm tốn, khiến người đọc như Cao Phúc Toàn lệ nóng quanh tròn.

Lão hoàng đế nghe xong chỉ có một cảm tưởng: Tiểu Lục học bài rất tốt, văn vẻ như thế lão tử còn nghe không hiểu một nửa.

Bách quan nghe xong cũng chỉ có một cảm tưởng: Giả! Rất giả!

Bao nhiêu đời đấu trí so đũa với các hôn quân Cung quốc, tích góp từng tí một kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhóm Ngự Sử không hề bị tở tấu chương này làm váng đầu, Ngự Sử đại phu cầm đầu vượt râu, nắm thẻ ngọc trong tay, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên. Giọng nói đanh thép, khiến một võ quan đứng bên phải cười lạnh lẽo, nhẹ nhàng phun một câu: "Xì, thú một nàng thiếp thôi mà."

Người nói chuyện là kẻ trước đó không lâu mới đánh gãy xương sườn của Lục vương gia - Ngụy Trường Yên, nhóm bách quan nghe hẳn nói như thế, nội tâm trào dâng mênh mông, hò hét: "Ngụy tiểu hầu quả thực có một chân với Lục vương gia a! Có một chân!"

Hò hét qua đi, lại bắt đầu lặp lại cục diện ngày hôm qua, quan văn một lời võ quan một lời, so xem ai dài hơi hơn. Nói đến cuối cùng, không ai

nhớ "Thư nhận tội" của Lục vương gia nói cái gì nữa...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trong kinh, mặc kệ là dân thường làm hàng rào tre hay là cửa son của nhà quan có cây xương bồ thì Lục vương gia đã thú thiếp được một tháng có thừa. Tháng năm, hương ngải bay trong gió, hoa sen Tây uyển nở khắp hồ, Lục vương gia ngồi trong vương phủ đưa tay lên tính, đã ở nhà hồ nháo với Long Tố Tố gần hai tháng rồi, thấy cũng là lúc nên đi ra ngoài gây sóng gió.

Nhân tài mới xuất hiện của Thái y viện - Trương Dịch đến Huyền vương phủ chẩn mạch bình an, nói cái xương sườn kia đã tính dưỡng tốt rồi, nhưng... Trương Thái y giữ tay trên mạch của Sầm Duệ, mạch tượng nói bình thường thì hơi kỳ lạ, nói kỳ lạ lại không tìm ra chỗ bất thường, cân nhắc thật lâu vẫn nghi hoặc.

Sầm Duệ ngậm nho, rút tay buông tay áo xuống, thản nhiên nói: "Đừng đoán nữa, xác nhận là trúng độc rồi." Mặc dù nàng không thông y lý, nhưng hai năm đầu tới kinh ăn không ít mệt, bắt đắ dĩ học được phân biệt độc vật. Bên ngoài nói là một roi của Ngụy Trường Yên khiến nàng đập vào bàn gãy xương. Nhưng thực chất chỉ là vết thương nhẹ, sao lại bình phục chậm như thế, lại còn thành bệnh thật?

"..." Sau khi Trương Dịch kinh ngạc, thở dài: "Ta đã nói với ngươi rồi, làm người cho đảng hoàng. Người được Thánh Thượng sủng ái, càng bị người ta kị hận hơn. Lòng người khó dò, thủ đoạn của người hạ độc lại khó lòng phòng bị, sớm muộn gì cũng nguy hại tới tính mạng."

Sầm Duệ hướng lên trời nhướng mắt, nói: "Tám phần là lão tử nhà ta hạ độc."

"..."

Lão hoàng đế nghi thần nghi quỷ cả đời, sáu con biếm năm, làm gì có chuyện để thả một chồi non mọc lên sau khi trời lặn hướng tây.

Trương Dịch vừa cẩn thận tứ chẩn xong (nhìn, nghe, sờ, hỏi), cơ bản đã biết độc tính khá ôn hòa, nhất thời không ảnh hưởng tới tính mạng của Sầm Duệ, nhưng cũng không giải ngay được. Sầm Duệ ngược lại cười hì hì trấn an hẳn một phen, việc này tạm thời gác lại, để Trương Dịch về nghiên cứu giải được.

Cứ như thế, Lục vương gia đã dưỡng thương xong khẩn cấp dắt mã thiếp đi ra ngoài đập hư phong cảnh tốt của kinh thành. Lắc lư hai ngày, Sầm Duệ mới hậu tri hậu giác nhớ tới chuyện, rốt cuộc thì quả bóng thối Ngụy Trường Yên kia bị phạt gì?

Long Tố Tố biết tường tận nội tình ấp úng, bị Sầm Duệ truy vấn mới nói: "Vốn là Đại Lý Tự đã giam Ngụy tiểu hầu vào đại lao, nhưng sau đó Ngụy quốc công lấy chết bức bách, còn giúp Thánh Thượng tìm vài mỹ nhân. Không quá ba ngày, Ngụy tiểu hầu lại được thả, phạt nửa năm bổng lộc. Ba ngày trước còn được phong thưởng, kế tục tước vị của Ngụy quốc công."

"..." Sầm Duệ tức mất ngủ cả đêm, người trong vương phủ nằm bò trên cửa sổ, nhìn vương gia nhà mình hùng hùng hổ hổ chửi tiểu nhân cả đêm...

Mất ba buổi tối như thế nữa, Sầm Duệ mới hằm hừ không thể bỏ qua dễ dàng, nàng phải mau chân đến xem là dạng hồ ly tinh gì đã mê hoặc lão tử thần hồn điên đảo, ngay cả cái xương sườn của thân nhi tử cũng bị quăng ra sau đầu.

Lại khéo là, sáng sớm trong cung báo tin, truyền Huyền vương gia tiến cung diện thánh. Sầm Duệ lập tức thay thường phục thường ngày, mặc thân vương phục, đeo ngọc quan, nhanh nhẹn vào cung.

Sầm Duệ năm nay chưa tới mười lăm, suốt ngày ở lì trong nhà nên cần cỗi, gầy nhỏ, yếu ớt, từ vóc người thì không phân biệt được nam nữ. Lại được cái mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, đôi mắt long lanh sáng như châu, quả nhiên là thiếu niên phong lưu, cười như gió xuân.

Đi thẳng một đường vào, đám tiểu cung nữ trong cung thi nhau đỏ mặt trốn sau góc núi giả, tụ tập vụng trộm ngắm, một người gan lớn tiếc hận nói: "Lục vương gia tuần mỹ lại si tình, nhưng thân mình hơi yếu, sợ là khuê trung..."

Cung nữ bên cạnh đỏ bừng mặt, ha ha cười đùa.

Sầm Duệ nghe thấy bằng cả hai tai, khóe mắt co giật, cước bộ chuyển dời, chiết một nhánh hoa quỳnh, vung tay ném, rơi đúng vào trong lòng cung nữ kia. Cái này nhất thời khơi dậy tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ, Sầm Duệ đắc ý, dương dương tự đắc nhướn mi, sải bước rời đi.

Lúc tới Lý Chính Điện, bước chân của nàng bỗng dừng chậm lại, mới vừa rồi... Hình như nàng thoáng nhìn thấy người nào đó? Lui về, thăm dò nhìn lại, trên hành lang gió thổi lồng lộng, không một bóng người. Sầm Duệ cười tự giễu, vừa đúng lúc thấy Cao Phúc Toàn đi ra ngoài tìm, liền lập tức cùng đi về phía tẩm cung của Hiếu Văn Đế.

Hiếu Văn Đế trên giường bệnh vừa thấy đã biết là tiểu nhi tử, lập tức chỉ vào mặt Sầm Duệ mà mắng, cái gì mà tổn hại pháp lễ nạp thứ dân làm thiếp, mắng đến văn võ bất thành, ngay cả tôn nhi của Ngụy lão đầu cũng không đánh lại được!

Sầm Duệ quỳ trên mặt đất cúi đầu nhất nhất nghe, chờ khi Hiếu Văn Đế mắng chán mới ngấp ngừng nói: "Nhi thần biết sai."

Hiếu Văn Đế nhìn bộ dáng khúm núm của nàng, cũng có chút đau lòng, lại giận nàng không biết tranh, hai loại tâm tình phức tạp trộn đều: "Trẫm sắp không được rồi, cũng không mắng được thẳng nhóc người mầy

ngày nữa. Trẫm biết, tìm người về khiến trong lòng người vẫn oán trẫm. Ai, thôi, không đề cập tới chuyện này nữa. Trẫm đã hạ chỉ xong rồi, truyền ngôi cho người."

Cúi đầu nhìn Sầm Duệ vẫn nhất nhất cúi đầu bị chấn kinh quá độ, thần sắc lo sợ không yên, quát: "Đừng bày bộ dáng cha chết này với lão tử, ngôi vị hoàng đế này người không cần cũng phải nhận!"

"..." Dựa vào cái gì a! Ép mua ép bán a! Nội tâm của Sầm Duệ thê lương, nàng chỉ muốn chuyên tâm làm một kẻ vô tích sự, nửa điểm cũng chưa nghĩ tới phải làm chức nghiệp hoàng đế nguy hiểm này a.

Uống vào hai ngụm thuốc bổ, Hiếu Văn Đế mới lại có chút khí lực nói: "Người đừng hoảng, trẫm hiểu người không được tích sự gì, cho nên đã thay người tìm một đại thần có năng lực phụ chính rồi." Lão hoàng đế từ từ nhắm hai mắt, gọi: "Phó Trách."

Tiếng bước chân vững vàng vang lên sau lưng Sầm Duệ, Sầm Duệ cố nhịn để không trộm quay đầu mà không được, lúc nhìn thấy người tới, thì như bị thiên lôi bổ trúng. Mặt mày thản nhiên, vẻ mặt lạnh nhạt, không giống một triều thần quyền cao chức trọng, mà giống một tiên sinh dạy học bình thường hơn.

Tân đế sắp nhậm chức của Cung quốc, chân mềm nhũn, ngồi phịch trước mặt đại thần phụ tá của mình.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đăng Cơ

Cảnh Nguyên hai mươi tám năm chín tháng, Hiếu Văn Đế bệnh nguy kịch rồi cuộc không sống nổi qua năm, thẳng chân, nhắm mắt, chính thức đi gặp liệt tổ liệt tông của Cung quốc.

Theo luật lệ của Cung quốc, tiên đế băng hà, quốc tang ba tháng, cấm kết hôn, ca múa; Sau khi tân đế phát tang thì chọn một ngày lành tháng tốt để đăng cơ kế vị.

Nhưng trong đêm Hiếu Văn Đế tắt thở, mặt Phó Trách không gợn sóng nói với tân đế Sầm Duệ của Cung quốc: "Đại điển đăng cơ đã được Lễ bộ chuẩn bị thỏa đáng, tối nay bệ hạ không cần thủ linh, ngày mai lập tức đăng cơ."

Sầm Duệ canh giữ trước ngự tháp mười một đêm giờ lại đỏ bừng mắt quỳ gối trước linh cữu của tiên đế, cố gắng nói: "Cái này, hình như không hợp lý lắm!"

Ngay cả lông mi của Phó Trách cũng không động, từ từ thổi ngậm trà: "Nếu bệ hạ muốn chờ mười vạn đại quân của Yến vương vào kinh rồi mới đăng cơ thì vi thần cũng không có ý kiến gì."

Yến vương chính là Ngũ ca rất có tiền đồ của Sầm Duệ, trước đây khi Sầm Duệ chưa được tìm về thì hẳn là ứng cử viên duy nhất của vị trí thái tử. Mặc dù một nước cờ xui làm mất thời thế, bị sung quân đi biên cảnh, nhưng tới đó rồi lập danh, dân vọng rất cao. Lần quốc tang này, phiên vương các nơi phải về kinh chịu tang, Sầm Duệ đã thoáng thấy cảnh huyết vũ tinh phong với đao quang kiếm ảnh.

Nàng không có tí hứng thú gì với vị trí hoàng đế này, nhưng lại rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình. Di chiếu truyền ngôi của tiên đế đã chiêu cáo thiên hạ, giống lời lão tử nói, cái ghế này nàng ngồi thì ngồi, không ngồi cũng phải ngồi.

Thở hỗn hà hỗn hển dựa vào tay Cao Phúc Toàn đứng lên, nhãn châu đen láy chuyển động, nghiêng mặt vừa muốn hỏi Cao Phúc Toàn xem đã đón Long Tố Tố vào trong cung chưa.

Vừa nhắc mắt, đối mặt lại là khuôn mặt lạnh nhạt, Phó Trách nói: "Đang trong quốc tang, bệ hạ nên ở một mình trong Dưỡng Tâm Điện."

"..." Sầm Duệ bị nghẹn, cố nén xúc động muốn cởi giày ra nện hấn.

Tiên đế mới băng hà, toàn bộ phi tần cao thấp trong cung đều bị Phó Trách hạ lệnh cấm chường trong tấm cung, mà tấm cung Dưỡng Tâm Điện của lịch đại hoàng đế tối nay càng thêm không khí trầm lặng, làm Sầm Duệ đi một mình vào liên tục đánh cái rùng mình.

Gió lạnh thổi vào từ khung cửa sổ không đóng, hàn khí lướt từ tâm lòng bàn chân chạy thẳng lên cột sống, Sầm Duệ nhìn cái kim tháp Hiếu Văn Đế mới năm không bao lâu, khuôn mặt vắn vẹo, tìm cái đoản tháp ở trong góc, rồi ôm chần, chấp nhận qua một đêm như vậy.

Trần trọc hồi lâu, Sầm Duệ đang mộng lung buồn ngủ, mí mắt khép lại một cách khó khăn, thì một bóng đen đột nhiên xẹt qua. Sầm Duệ vùi sâu người trong chăn ngỡ vực xoa mắt, lại xoa thêm lần nữa, bỗng trong ánh sáng âm đạm mong manh chiếu lên mặt nàng, hiện ra một bóng người mặc y phục màu trắng...

Sầm Duệ sửng sốt, da đầu run lên, ngăn tiếng "ma!" trong cổ họng, chui tọt xuống đất. Ôm cái đầu run lên nửa ngày, thấy cái áo trắng kia vẫn lẳng lẳng bất động phía trước nàng, Sầm Duệ lập tức thu lại sự căng thẳng nhìn qua, thì thấy đại thần phụ tá của mình một tay cầm nển, từ trên cao

nhìn xuống... nhìn xuống nàng. Nếu không nhìn lầm, cặp mắt lạnh nhạt kia viết rõ ràng hai chữ "khinh thường"...

"..." Sầm Duệ hỗn hển nói: "Làm càn! Đây là tẩm cung của tiểu vương... trẫm!"

Cmn người xông loạn thiếu chút nữa hù chết người không đền mạng cũng không sao, vậy mà còn dám khinh bỉ ta?!

Phó Trách chỉ chỉ hoãn các cách vách, không chút hoang mang nói: "Di mệnh của tiên đế có nói, trước khi bệ hạ có thể tự mình chấp chính, vi thần có thể ở trong cung giữ chức chỉ dẫn tân đế."

"..." Lão tử nhà nàng rốt cuộc là cho nàng một cánh tay đắc lực hay là kiếm cho nàng một người cha mới thế? Sầm Duệ dù có bất mãn, dù không cam lòng, nhưng chỉ năm chữ "di mệnh của tiên đế" nhẹ nhàng băng quơ đã chèn ép nàng không thẳng nổi thắt lưng. Sầm Duệ oán khí nói: "Vậy Phó Khanh hơn nửa đêm không ngủ, chạy tới chỗ ta làm chi?"

Phó Trách lạnh nhạt nói: "Sắp ngủ rồi nhưng chợt nhớ, hình như bệ hạ còn chưa quen trình tự của đại điển ngày mai."

"..."

Sầm Duệ bị bắt cổ mở to hai mắt, dưới sự giám sát của Phó Trách thực hiện một đồng lễ nghi. Tới lúc hoàn thành xong thì nằm bò ra bàn, không muốn đứng dậy nữa, trong lúc ngủ gà ngủ gật, Sầm Duệ mơ mơ màng màng nghĩ, lão tử nhà nàng thật giỏi tiên đoán, đoán được nàng nhất định sẽ là một hôn quân, cho nên tìm một kẻ trời sinh là gian thần làm phụ chính, hợp nhau như vậy càng tăng thêm sức mạnh.

Chưa thực sự ngủ, thì một chén trà lạnh đã dội thẳng lên đầu, Phó Trách nhẹ nhàng phui nước trà bắn lên tay áo...

Khổ đại cừu thâm, Sầm Duệ lau bọt nước trên mặt đi, cảm giác sâu sắc, chắc mình là hoàng đế ghen uất nhất trong lịch sử mất, độc nhất vô nhị!

Hôm sau, chuông trống nổi lên, bách quan bái lạy, Sầm Duệ bước từng bước như đi trên mây vào tông miếu, chính thức tuyên cáo, hôn quân mới của Cung quốc đã đăng cơ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sau khi kết thúc đại điển đăng cơ, vì tân đế còn trẻ, di chiếu của tiên đế khâm điểm phụ thần năm quyền, thống lĩnh triều cương. Trước đó, thế lực trong triều do hai nhà Ngụy Từ cầm đầu, phân biệt rõ thành hai phe. Phó Trách xuất hiện, không thể nghi ngờ sẽ đạp đổ thế cục cũ. Trong ngoài triều đình đều phỏng đoán, không biết Phó Trách sẽ đứng ở bên nào? Trên phố thậm chí còn cá cược, hiện tại hai nhà mỗi nhà chiếm một nửa.

Sầm Duệ cải trang xuất cung vào sông bạc nhìn trái nhìn phải, không khỏi đau buồn sâu sắc, chẳng lẽ bọn họ đã quên trên long ý còn một hoàng đế như nàng sao? Nói cho cùng, Phó Trách này đến để phụ tá nàng a!

Canh bạc vào hồi cao trào, Lai Hỉ nhìn trộm thần sắc đau khổ của chủ tử nhà mình, tri kỷ nhắc nhở: "Chủ tử, canh giờ không còn sớm, ngài còn phải tới quý phủ của Tần thái sư đó."

Rồi thấy Sầm Duệ hưng trí bừng bừng vén tay áo, lấy ra một thỏi bạc, hí hửng đập về phía Ngụy gia. Có người dựng thẳng ngón cái nói: "Tiểu huynh đệ, mắt nhìn tốt!"

Sầm Duệ ha ha ha cười: "Đâu có đâu có."

...

Ra khỏi sòng bạc, Lai Hỉ thật cẩn thận hỏi: "Chủ tử... Sao ngài lại đặt về phía Ngụy gia?"

Sầm Duệ lấy quạt chống cằm: "Bởi vì hể là chuyện khiến ta không vui, nhất định là do tên gian thần Phó Trách kia tận lực gây rối. Từ ngày ta vào kinh đến nay, lão Ngụy gia cao thấp đều không đối phó ta, nhưng Phó Trách lại là môn sinh của Ngụy quốc lão, sợ rằng hai người cùng một giuộc, đang thương lượng tính kế ta."

Lai Hỉ lập tức nói: "Bệ hạ anh minh!"

Sầm Duệ lắc lắc cây quạt: "Lai Hỉ à, tuy rằng ta thích lời dễ nghe, nhưng đừng võ mông ngựa quá mức."

Đặng cơ mấy tháng tới nay, tấu chương mảng nàng ngu ngốc đã xếp cao như cái cây cổ thụ trước cửa Ngự Thư phòng rồi... Mới đầu Sầm Duệ còn muốn kêu oan, thực sự không phải nàng không làm, mà là nàng không thể làm. Phó Trách nắm quyền, tấu chương của tam tỉnh lục bộ đều qua hãn đầu tiên, sau đó mới vào tay hoàng đế như nàng. Từ đầu tới đuôi, việc của nàng chỉ có ghi lại không rơi chữ nào "đề nghị" của Phó Trách, sau đó ấn ngọc tỹ.

Nhân sinh tịch mịch cỡ nào a...

Có một lần Sầm Duệ và Long Tố Tố tranh nhau một quyển sách cổ chỉ còn một bản duy nhất, bị Phó Trách bắt gặp, phạt vác mấy chõng sách. Buổi chiều hai người ngồi đối diện "phê tấu chương" trong Ngự Thư phòng, Sầm Duệ ghen cả một bụng khí bãi công, ném bút son đi, nói: "Phụ chính đại nhân có khả năng như vậy, sao không phê trực tiếp lên tấu chương thay trẫm luôn đi?!"

Lời này không dễ nghe lắm, còn kém mức chỉ vào mũi Phó Trách mảng hãn là gian thần lộng quyền.

Mặt Phó Trách vẫn bình thản, không thêm bận tâm như cũ, xoay người nhặt bút son lăn trên mặt đất lên, lại xếp lại đồng tấu chương bị Sầm Duệ phá rối thật chỉnh tề. Rút từ giữa ra tấu chương Hộ bộ trình lên lúc lâm triều, là tấu chương hạn mùa xuân ở phía nam, đặt trước mặt Sầm Duệ: "Nếu trong nửa canh giờ bệ hạ có thể phê được tấu chương này, vi thần sẽ từ quan, không bao giờ nhập kinh nữa."

Nói xong, người đi tới chỗ khác trong thư phòng ngồi, nhặt một quyển sách lên xem.

Sầm Duệ tức giận lệch cả mũi, xem thường nàng ra mặt sao? Đoạt lấy bút son, Sầm Duệ tập trung tinh thần đọc tấu chương.

Sau nửa canh giờ, Phó Trách khép lại cuốn sách, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đen sì của Sầm Duệ và đám giấy nhăn nhúm trong tay nàng.

Ban đầu Sầm Duệ nghĩ đơn giản thôi, không phải là hạn mùa xuân sao? Phái người cứu tế là được. Thế nào mà càng xem về sau càng liên lụy ra nhiều chuyện, chỉ là một cái hạn mùa xuân, thành ra thủy vận thiếu hụt, rồi thủy lợi Công bộ xây dựng năm ngoái có vấn đề, liên lụy hơn phân nửa trong lục bộ. Sầm Duệ muốn tìm manh mối từ cái đồng lộn xộn này cũng tìm không nổi.

Phó Trách bình tĩnh không nói chỉ nhìn Sầm Duệ, Sầm Duệ thấy ánh mắt hằm, cúi thấp đầu, không bao nhiêu cảm tình nói: "Đệ tử sai rồi, thỉnh lão sư chỉ giáo."

Còn chưa đến mức không có thuốc chữa, Phó Trách trầm nghĩ.

Đợi Sầm Duệ hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ này, thì xe đã tới cửa phủ Thái Sư. Lai Hỉ chạy xuống đi gõ cửa, Sầm Duệ từ tốn chỉnh y bào, cầm quạt vén màn, thì bỗng bị giật mình.

Trước cửa lớn phủ Thái Sư có một dáng người trẻ tuổi, ánh sáng ảm áp phủ lên người hẳn, phát quang như ngọc. Lại nhìn xe ngựa sau lưng hẳn, mặc dù khiêm tốn che giấu, nhưng chất mộc và tơ lụa đều là thượng phẩm, bốn góc xe ngựa treo ngọc san hô tốt nhất Đông hải.

Kẻ tung hoành ngang dọc trong kinh đầu khổ suy tư, người này của quý phủ nhà ai, sao nàng chưa gặp bao giờ?

Sau đó người đứng ở bên ngoài như cảm nhận được, quay đầu lại, quả nhiên là một thiếu niên ôn nhuận thanh nhã.

Sầm Duệ ngại ngừng cười với hẳn, thấy người nọ chăm chú đánh giá nàng, trong mắt đột nhiên hiện lên vài phần chán ghét, ánh mắt vừa thu lại, lại đoan chính đứng đối diện cửa phủ Thái Sư.

"..." Ý cười cứng đờ trên mặt Sầm Duệ, nàng muốn soi gương xem có phải ấn đường biến thành màu đen rồi khiến người ta ghét bỏ không!

Trong phủ Thái Sư nhanh chóng có gã sai vặt chạy ra nghênh đón, đầu tiên là thi lễ với Sầm Duệ và thiếu niên kia, xong mới cong thắt lưng nói với Sầm Duệ: "Đại nhân chờ ngài đã lâu."

Sầm Duệ đòi lại được chút mặt mũi, tiện tay thưởng cho gã sai vặt mấy thỏi vàng vụn, nhận lại sự chán ghét nhiều hơn của thiếu niên.

Ngược dòng thời gian về lúc trước, sở dĩ Sầm Duệ có thể thuận lợi đăng cơ như vậy, chính là được Tần thái sư cầm đầu tam sư tam công đóng góp sự ủng hộ to lớn, sáu vị lão gia tử này đều là nguyên lão, rất trung thành với Hiếu Văn Đế. Phàm là quyết sách của Hiếu Văn Đế thì cái gì cũng nghe. Phàm là ý chỉ của Hiếu Văn Đế, đến chết cũng không phản đối. Hiếu Văn Đế truyền ngôi cho Sầm Duệ nổi tiếng vô tích sự kế thừa ngôi vị hoàng đế, tuy rằng sáu người thấy đáng tiếc, nhưng cũng dốc toàn lực trấn áp triều cương, nâng Sầm Duệ lên đế vị.

Cho nên, trong thâm tâm Sầm Duệ luôn cảm kích sáu người. Ít nhất là khi bị Phó Trách ức hiếp, còn có thể chạy tới thổ lộ, giải bày và phát tiết cảm xúc tiêu cực.

Tần thái sư tuổi tác đã cao, sớm ốm đau nằm giường, lâu rồi không lâm triều. Sầm Duệ đến đây, thấy lão nhân gia hăn rõ ràng đứng lên được, an nhàn ngồi trong đình đưa chim, hai con mắt sáng ngời. Quay đầu lại lờm Lai Hỉ, là ai nói với nàng, lão gia tử này sắp tắt thở rồi, mau tới xem nhanh đi? May là nàng còn chưa gọi người của Lễ bộ tới đây để thương nghị cho lão nhân gia được đại táng hoành tráng.

Lai Hỉ run lên, cúi đầu giả chết.

Tần thái sư thấy Sầm Duệ thì muốn quỳ gối, Sầm Duệ nhanh chóng chạy tới, dìu hăn ngồi lại ghế. Lão Thái Sư cười tùm tùm hỏi: "Sao hôm nay bệ hạ lại rảnh rỗi đến chỗ lão hủ này?"

Sầm Duệ phe phẩy cây quạt: "Nghe nói gần đây thân mình Thái Sư không được tốt, trẫm lo lắng, lập tức tới đây xem. Hiện tại thấy Thái Sư kiện khang, đúng là phúc của triều đình mà." Nói xong ý vị thâm trường nhưn mi, ý tứ là nếu lão nhân gia ngài khỏe mạnh, vì sao không lên triều hả?

Lão Thái Sư cũng hường nàng nhưn nhưn mi, nói khẩu hình: "Ta sợ Phó đại nhân nha."

"..." Sầm Duệ "Ha ha" cười hai tiếng, đạo hạnh của thẳng nhãi Phó Trách này đủ cao a, ngay cả tam sư tam công đều không đỡ nổi hăn.

Lúc này lão Thái Sư nhìn ra sau lưng Sầm Duệ, nụ cười hơi thu lại, hừ một tiếng nói: "Tiểu tử ngươi chơi bên ngoài đã lâu nên quên sạch sẽ cấp bậc lễ nghĩa sao? Đứng ở đây làm gì? Còn không mau lại đây bái kiến bệ hạ." Lại nói với Sầm Duệ: "Đây là tôn nhi không nên thân của lão hủ, để bệ hạ chê cười rồi."

Thiếu niên kia lúc này mới dời bước đến, thân thẳng như trúc, vạt áo bay trong gió, Sầm Duệ không khỏi lại tán thưởng.

Hắn không khom lưng, đứng đối diện Sầm Duệ, nói: "Quân vô đức, sao ta phải bái?"

"..." Sầm Duệ rất muốn quay đầu lại hỏi lão Thái Sư đang xanh mặt: "Trẫm có thể chém đầu hắn không?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chung Một Lòng

Sầm Duệ buồn bực, nhưng nể mặt Tần thái sư nên sẽ không hạ thánh chỉ lấy mạng tôn tử của lão, chỉ cười liếc mắt nhìn Tần thái sư một cái.

Tần thái sư muốn mở miệng nói vài câu, chưa kịp thì đã không cảm được tôn nhi đã bỏ đi.

Trước khi đi, thiếu niên còn hừ một tiếng qua lỗ mũi, rất có ý khinh thường.

Sầm Duệ lại "ha ha" cười hai tiếng. Nhìn theo thiếu niên đi xa, nàng hỏi: "Tôn nhi này của Thái Sư trông rất lạ, không giống thường ở kinh thành."

Lúc hỏi câu này, Sầm Duệ hoàn toàn không nhớ kinh thành to như vậy, nhưng nơi nàng hay la cà là sông bạc thanh lâu khắp các ngõ ngách. Phàm là những công tử thế gia tự cho là tôn quý, sẽ không giao du với nàng.

Tần thái sư xoa vai, nói: "Tôn nhi này được nuôi ở tổ trạch, đừng nói bệ hạ, ngay cả lão thần một năm cũng gặp hẳn không hơn hai lần."

Tần gia xuất phát từ Giang Âm, ở nơi đó là một thế tộc không lớn cũng không nhỏ. Trong tên của tôn nhi này nhà Tần thái sư chỉ có một chữ Anh, vừa sinh đã yếu ớt. Lang trung bắt mạch nói đứa nhỏ này không hợp khí hậu trong kinh, cho nên chưa được một tháng đã được đưa về Giang Âm, từ đó tới nay đã mười sáu năm. Năm vừa rồi, Tần Anh cũng về Trung

thu với Tần thái sư từ mừng một. Sở dĩ năm nay sớm hơn là vì vội tới Thượng Thư tỉnh làm thủ tục báo danh.

Vậy mà hăn dám mắng thẳng vào mặt nàng là vô đức, có định đồ hay không đây?!

Sầm Duệ như đã tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai không xa, trong triều xuất hiện thêm một gian thần tặc tử như Phó Trách!

Tần thái sư vừa nói như vậy xong, Sầm Duệ mới nhớ tới mục đích thứ hai của lần xuất cung này.

Triều đại này, không bàn con cháu thế gia, muốn nhập quan thì chủ yếu qua khoa cử, giờ đúng lúc tân đế đăng cơ, lần khoa cử này là để chọn nhân tài giữ trọng trách phò tá tân quân, Thượng Thư tỉnh và Lễ bộ tổ chức trình trọng và cẩn thận hơn bao giờ hết.

Hôm qua, Phó Trách đã "thương nghị" với nàng để chọn người sang năm làm "quan chủ khảo". Kỳ thi mùa xuân, trên danh nghĩa là thay thiên tử chọn lựa hiền tài, nhưng thực tế cũng là thay quan chủ khảo bồi dưỡng môn sinh. Thi đậu tiến sĩ, người người đều gọi quan chủ khảo một tiếng lão sư, mà lão sư chỉ dẫn đệ tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Dần dà, trong triều tự khắc hình thành thế lực mới.

Sầm Duệ một lòng không muốn Phó Trách chiếm lợi, bây giờ hăn đề quyền quân thần, ngay cả hai vị tả hữu thừa tướng gặp hăn cũng phải thấp một cái đầu, giờ để hăn đề bạt một đám môn sinh tâm phúc nữa, chẳng phải là muốn lật trời luôn rồi? Nàng đến bái phỏng Tần thái sư, đó là muốn xem ý của lão, xem lão đã nhắm ai thích hợp chưa.

Tần thái sư hơi kinh ngạc nhìn "hôn quân" bị cả triều mắng nhiếc này, ánh mắt đục ngầu rũ xuống chớp chớp, nói: "Lấy ý kiến của lão thần, vị trí chủ khảo nên giao vào tay Phó Trách."

Tay Sầm Duệ phe phẩy cây quạt cứng đờ: "Sao Thái Sư lại nói lời ấy?"

Tần thái sư vuốt lông đôi chim trong lồng, nói: "Mặc dù lão thần không lên triều, nhưng từ chỗ các đồng liêu nghe được chuyện bệ hạ và Phó Trách, hình như hai người không hòa thuận lắm. Thật ra có vài chuyện ngài nên hiểu, nói một cách đại bất kính, thì ngài và Phó Trách như hai con chim trong cùng một lồng."

Lão Thái Sư ý vị thâm trường nhìn mắt Sầm Duệ: "Hiện tại loại trừ Phó Trách, ngài không có chỗ khác để dựa vào. Đương kim triều thần theo hai phe Từ Ngụy, có tiên đế mới áp chế thành thế lực hai nhà. Nay ngài mới đăng cơ, trong triều không một tấc căn cơ, ngài có từng nghĩ tới, nếu hai nhà liên thủ, rồi hợp mưu cùng phiên vương lập một tân đế mới, cũng không phải chuyện không có khả năng? Cho nên nói thế nào, Phó Trách cũng là con dao hai lưỡi, nắm phía nào cũng đau, nhưng nếu bệ hạ dùng tốt, sẽ chống nổi vạn địch."

Sầm Duệ nghe cái hiểu cái không, nhưng thấy lão Thái sư mới vừa rồi tinh thần còn phấn chấn lộ ra vài phần mỗi mệt, còn thở gấp, chỉ đành cáo từ.

Trên đường hồi cung, Sầm Duệ nhíu chặt mi hỏi Lai Hi: "Lời ban nãy của Tần thái sư không phải là bảo trầm đi nịnh bợ Phó Trách chứ hả?"

Lai Hi mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm bóc hạch đào cho Sầm Duệ, nói bé như tiếng muỗi kêu: "Chắc là... đúng vậy... á."

Cây quạt trong tay Sầm Duệ rớt xuống dưới.

Lai Hi trình lên một đĩa quả đã bóc xong vỏ, nói: "Mặc dù Phó đại nhân không nói không cười, hơi lạnh lùng, nhưng dù sao cũng là người tiên đế ngàn chọn vạn tuyển cho bệ hạ, tiên đế sẽ không hại bệ hạ đâu. Huống hồ..." Lai Hi nhăn nhó: "Phó đại nhân tao nhã vô song, thông kim bác cổ..."

Thái dương của Sầm Duệ nhảy dựng lên: "Chẳng lẽ người cũng coi trọng hăn?" Chỉ cần Phó Trách tiến cung, Sầm Duệ không chỉ một hai lần nhìn thấy sau lưng hăn có một đống ánh mắt nhìn lên của tiểu cung nữ tiểu - thái giám.

Lai Hỉ ngượng ngùng lắc lư người.

"..." Sầm Duệ mặt không chút thay đổi úp cái đĩa vào mặt Lai Hỉ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Xe ngựa đi vào từ cửa Chu Tước, Sầm Duệ biết, trước mắt ngoại trừ Phó Trách, quả thật nàng không có ai khác để tín nhiệm. Tuy rằng giữa bọn họ... có chút quan hệ không thoải mái...

Lúc tiên đế tìm Phó Trách tới chắc không ngờ, hai người Sầm Duệ và Phó Trách đã quen biết từ lâu.

Vài năm trước, Sầm Duệ không phải Lục Vương gia người trong kinh nghe thấy đã sợ mất mật, mà là một tên côn đồ vô công rồi nghề ở quận Thanh Thủy. Còn Phó Trách thì sao, cũng không phải đại thần chấp chính một tay che trời, mà là thông phán mới nhậm chức của quận Thanh Thủy. Cái chức thông phán này không lớn không nhỏ, thông phán cấp châu quận là ngũ phẩm, nhưng quận Thanh Thủy chỉ là một quận huyện bé tí xiu, cho nên thông phán Phó Trách chỉ tới mức bát phẩm, ngày thường giúp Quận thừa cai quản ngục tù.

Ngày đầu tiên Phó Trách đến quận Thanh Thủy đã gặp Sầm Duệ. Khi đó, Sầm Duệ đang ôm một túi tiền, mặt đầy bùn trèo trường ra ngoài, không chú ý bị móc vào cành cây táo. "Ai" một tiếng, túi tiền kia rơi bùm vào đầu Phó Trách đi ngang qua. Tiếng động giòn rã, vô cùng vang dội.

Phó Trách dừng bước chân, rũ mắt nhìn cái túi bên chân, cúi người nhặt lên xem. Phân lượng không nhẹ, chắc là túi bạc vụn.

Trong viện, đám chó đang ngủ say bị đánh thức, nhìn thấy Sầm Duệ thì sủa ầm ầm chạy tới. Sầm Duệ hoảng hốt, xoay người nhảy xuống, trùng hợp lại nhảy trúng lên người Phó Trách đang ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Răng rắc một tiếng, Sầm Duệ rơi thất điên bát đảo như nghe thấy tiếng gãy nát gì đó.

Lần đầu tiên Sầm Duệ và Phó Trách gặp mặt, Sầm Duệ làm gãy cổ tay Phó Trách...

Lúc gặp lại Phó Trách, Sầm Duệ mới ra ngục bị nường néo lỗ tai mắng trước cửa đại lao, Phó đại nhân treo cánh tay đi tới, nường của Sầm Duệ vừa thấy, dừng lại không mắng nữa, cho tay vào tạp dề tìm thỏi bạc, rồi đưa cho hắn: "Ngày sau tiểu nhi còn cần đại nhân chiếu cố nhiều."

Phó Trách nhìn vẻ mặt không phục của Sầm Duệ, lại nhìn thỏi bạc, không nhận lấy, nói: "Phu nhân không nói, bản quan cũng sẽ chiếu cố nhiều."

Quả nhiên, từ đó về sau, Sầm Duệ thành đối tượng trọng điểm được Phó thông phán chiếu cố. Chỉ cần Sầm Duệ vi phạm pháp lệnh, nhất định sẽ bị Phó Trách bắt ngay tại trận, chẳng biết từ bao giờ đại lao của quận Thanh Thủy thành cái nhà thứ hai của Sầm Duệ. Điều này khiến Sầm Duệ ngang ngược của quận Thanh Thủy cứ thấy Phó Trách là như chuột thấy mèo, chỉ sợ hở một cái là vào đại lao vồ muỗi.

Những ngày gian khổ này, liên tục kéo dài tới ngày Sầm Duệ bị lão tử hoàng đế tìm về kinh.

Nàng cứ nghĩ, từ đó nàng và Phó Trách, núi cao sông dài, không bao giờ gặp lại nữa.

Cũng... là nàng nghĩ mà thôi...

Từ lúc gặp lại Phó Trách tới nay, chưa một tối nào Sầm Duệ ngủ ngon, hàng đêm gặp ác mộng, trong mộng Phó Trách đập một cước vào thẳng mặt nàng, cười lạnh nói: "Làm hoàng đế thì sao, còn không phải vẫn nằm trong lòng bàn tay ta. Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ liệt kê người đã vào đại lao bao nhiêu lần, trộm bao nhiêu con gà, còn chuyện người nữ phần nam trang nữa, chiếu cáo cho cả thiên hạ biết! Ngày quân đội của Yến vương đánh vào thành, nữ đế lừa gạt như người sẽ bị treo cổ ở cửa hoàng thành."

Phần sau của giấc mơ đương nhiên là do Sầm Duệ chợt dạ nghĩ lung tung, và tất nhiên Phó Trách không biết nàng là nữ nhi, nếu biết... ngay cả nghĩ Sầm Duệ cũng không dám nghĩ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ đang định đi lấy lòng Phó Trách bắt đầu tự hỏi, nên nịnh bợ thế nào cho nước chảy bèo trôi đây?

Nghĩ lại thì Phó Trách không yêu tài, không ham mê nữ sắc, không dính rượu, không cờ bạc... Hẳn là người rất sạch sẽ, sạch sẽ trắng không tì vết. Rất không thú vị, sống vô vị như thế cũng chịu được sao!

Nhưng mặc dù Phó Trách yêu tài, ham mê nữ sắc, uống rượu, đánh bạc, thì lấy thân phận và địa vị hôm nay của hắn, không phải có được dễ như trở lòng bàn tay? Từ lúc hắn phụ chính tới nay, hai nhà Từ Ngụy đưa lễ chất thành núi trước cửa Noãn các. Cứ đưa tới là hắn nhận, không hề từ chối, đều ghi vào sổ. Lúc Sầm Duệ muốn mượn cơ hội trào phúng, Phó Trách đã gọi người của Hộ bộ tới múa bút gầy bàn tính tới tận giờ Ngọ, tất cả tiền tài của cái đều sung vào quốc khố, không để lại giấu vết cho người bên ngoài bàn tán.

Sầm Duệ vừa đi vừa cân nhắc, lúc ra cửa Dưỡng Tâm Điện thì gặp người đã lâu không thấy và đang cầm hòm thuốc, Trương Dịch. Nhìn hẳn

hình như mới từ trong điện bên cạnh đi ra, Sầm Duệ hứng thú hỏi: "Trương Thái y đây là tới bắt mạch cho ai thế?"

Biết rõ còn cố hỏi. Đường Tâm Điện này chỉ có hai người, một là hoàng đế nàng, tên còn lại chính là Phó Trách.

Trương Dịch kính cẩn trả lời: "Phụ chính đại nhân thân mình không khoẻ, gọi vi thần đến chẩn mạch."

Sầm Duệ lại hỏi: "Sao phụ chính lại không khoẻ?"

Trương Dịch khụ một tiếng: "Phụ chính đại nhân dặn vi thần, nếu bề hạ hỏi, chỉ cần đáp..." Hắn cong mắt cười: "Hai chữ, không biết."

"..."

Phó Trách đứng bên cạnh cửa sổ, trầm mắt nhìn Sầm Duệ đang nói chuyện với Thái y, tiểu hoàng đế không giống hẳn đoán, tức giận đến giờ chân, mà hơi đăm chiêu đứng yên ngăn người. Lập đông đã qua, thời tiết trở lạnh, thiếu niên mặc y phục dày càng thêm gầy yếu, như gió thổi qua là có thể ngã.

Khi hẳn hồi kinh, Hiếu Văn Đế đã nói qua về vị Vương gia vô tích sự này không học vấn không lo đại sự như thế nào, lại như thế nào nháo loạn gây rắc rối. Phó Trách vừa nghe đã nghĩ tới con khỉ tinh ở quận Thanh Thủy, tiểu tử thói thiếu đòn. Khoảng thời gian ấy hẳn bận bịu nhiều việc, quy kết sửa án, đăng báo Hình bộ liên tục, tới lúc thư thả hơn mới phát hiện tiểu tử vẫn hay nhảy nhót trước mắt lâu rồi không thấy, sau lại uống trà ở quán nước thì nghe nói là người nhà trong kinh tới tìm về rồi.

Kinh thành? Phó Trách bỏ lại vài đồng tiền, chậm rãi đi về nha môn, sợ là Kinh Triệu Dẫn không có ngày yên ổn rồi...

Quả nhiên hắn đã đoán đúng, sau khi Sầm Duệ nhận tổ quy tông, người hay bị nàng chọc phát khóc chính là Kinh Triệu Duẩn. Nhưng hắn không đoán được là, vài năm sau, hắn cũng hồi kinh, tiếp tục đụng phải con khỉ tinh ranh này...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đối Tốt

Sâm Duệ về Dưỡng Tâm Điện không đi tìm Phó Tránh nữa, chấp tay sau lưng đi vòng quanh tấm điện của mình hai lần, rồi sai Lai Hỉ gọi Long Tố Tố qua đây.

Thân là phi tần hậu cung duy nhất của tân đế, Long Tố Tố vừa vào cung đã trở thành người chạm tay là có thể bổng, bái thiếp của các phu nhân đưa tới không ngừng. Cho nên lần này Lai Hỉ tới uống công. Lân Chi cung hồi báo nói là quý nhân được Kính thái phi mời tới uống trà.

Kính thái phi? Sâm Duệ nghe báo lại xong, lục tung đầu lên mới miễn cưỡng nhớ tới một trang dung không dính son phấn.

Tiên đế có vô số hậu phi, Sâm Duệ đã từng được gặp vài vị thỉnh sủng. Kính thái phi này chính là thân mẫu của hai huynh trưởng song sinh kia. Tiên đế luôn ôm sự áy náy với phi tử này, liền nâng nàng từ chiêu dung thăng lên Kính phi, tuy rằng sau khi thành Kính phi thì hoàn toàn thất sủng. Sau khi Sâm Duệ đăng cơ, ấn quy củ đóng gói những phi tử không con tới Thái Bình Am, còn những vị có nhi tử thì dưỡng lão ở Ninh Thọ cung, Kính thái phi là một trong số đó.

Sâm Duệ và vị này gặp mặt không quá năm lần, nói không quá mười câu, trong đó chín câu là xã giao khách sáo. Bởi vậy, nàng kinh ngạc không biết từ bao giờ Long Tố Tố mạnh mẽ lại gần gũi với mấy vị phi tử yếu điệu thực nữ kia?

Buổi chiều, Long Tố Tố khoan thai đến chậm, lay động váy áo vào Dưỡng Tâm Điện: "Ai da, sao bệ hạ lại nhớ tần thiếp thế này?"

Hắc hắc, mấy ngày trước cô nương này còn đoạt sách với nàng nha.

Sầm Duệ dang chân dang tay nằm chổng vó trên giường không thèm quan tâm, mở to đôi mắt mờ mịt hỏi: "Người nói xem nên làm như thế nào để lấy lòng một nam nhân không thích cái gì cả?"

Long Tố Tố cong ngón tay út uống trà, lấy khăn chấm chấm đôi môi đỏ mọng, vội vàng xoay đến bên cạnh Sầm Duệ, chọc chọc người nàng: "Người xem trọng công tử nhà ai?"

Sầm Duệ nói: "Phó Trách."

Long Tố Tố sợ tới mức hoa dung thất sắc: "Mắt người mù à?"

Quý nhân Long Tố Tố không thích Phó Trách tý nào, bởi lần đầu tiên nàng đối mặt với vị Phụ chính đại thần này, ngay cả nửa con mắt hấn cũng không cho nàng, coi nàng là không khí mà đi lướt qua thẳng vào Dưỡng Tâm Điện. Đợi sau khi nàng nổi gót theo sau thì lại bị ngăn ở ngoài điện, cung nhân nói là Phụ chính có lệnh, đang thương nghị chính sự với Thánh Thượng, người bên ngoài không được vào. Long Tố Tố càn quấy đứng phoir nắng cả buổi trưa vẫn không bước vào Dưỡng Tâm Điện được nửa bước. Cái này cũng không sao, đáng hận là sáng sớm ngày tiếp theo, ma ma giáo dưỡng trong cung cầm "nữ huấn" tới chính điện, nói là phụng mệnh của Phụ chính, đến dạy nàng lễ nghi cung quy.

Từ đó về sau, hận ý của Long Tố Tố với Phó Trách cao như núi, sâu như biển, đứng cùng một trận tuyến với hoàng đế số khổ Sầm Duệ.

Vậy mà giờ Sầm Duệ dám ngang nhiên phản chiến, Long Tố Tố giận dựng ngược lông mày, chửi ầm lên: "Người là đồ đê tiện! Hôm trước còn ầm ĩ rút gân lột da hấn, mà giờ mắt chó mù xem trọng lão nam nhân kia!"

Sầm Duệ mắt thấy không khống chế được tâm tình của Long Tố Tố, lập tức nhanh miệng kể lại chuyện lúc tới nhà Tần thái sư không rơi một

chữ, cuối cùng nắm hai tay Long Tố Tố, nói lời thắm thía: "Ta cũng chỉ bắt đắc dĩ để bảo toàn tính mạng thôi, người xem người cũng không dễ dàng đi lên vị trí quý nhân này, chẳng lẽ muốn cùng ta bị Ngũ ca làm thịt? Còn nữa..."

Sầm Duệ dựng thẳng ba ngón tay, chỉ lên trời thề: "Ta coi trọng người nhất, chướng mắt Phó Tránh nhất."

Long Tố Tố cười lạnh: "Coi trọng ta? Nói hay lắm!"

Quay lại chút chuyện xưa, Long Tố Tố ở Trường Nhạc phường là người thanh cao, nhưng tục ngữ nói đúng, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, thủ đoạn phong hoa tuyết nguyệt đối phó với nam nhân cũng có chút kiến thức. Nhưng nói tới rách miệng rất nhiều biện pháp, cuối cùng, Sầm Duệ lại nghiêm mặt hỏi: "Không phải người đã quên một chuyện chứ?"

Thủy mâu của Long Tố Tố tròn xoe.

Sầm Duệ nói: "Ta đang là "thân nam nhi"!"

...

Hoặc là Phó Tránh là đoạn tụ, nếu không biện pháp Long Tố Tố muốn dùng để đối phó với Phó Tránh không chỉ vô dụng, ngược lại còn khiến trên đầu vị hoàng đế như nàng có cái danh "Long dương quân".

Hai người mỗi người một góc ôm gối ngồi tới nửa đêm, Long Tố Tố không về Lân Chỉ cung của nàng nữa, ở lại chỗ Sầm Duệ qua đêm. Sầm Duệ vừa nhắm mắt, đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người hỏi: "Người và Kính thái phi rất quen thuộc sao?"

Long Tố Tố nửa tỉnh nửa mê nói: "Không quen, hôm nay xem như lần chính thức gặp đầu tiên."

Sầm Duệ sán lại, đẩy Long Tố Tố: "Vậy bà ấy tìm người làm gì?"

Không kiên nhẫn đánh vào tay Sầm Duệ, Long Tố Tố hất sợi tóc dính trên mặt đi: "Sắp tới cuối năm rồi, nhờ ta cầu tình với người, cho bà ấy được gặp hai con."

Sầm Duệ a một tiếng, nàng còn tưởng là chuyện gì chứ.

Lại nghe Long Tố Tố lẩm bẫm nói: "Còn bảo ta nói với người... Cái gì mà..."

Sầm Duệ đợi nửa ngày, rồi nghe thấy tiếng Long Tố Tố ngáy ngủ...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hôm nay là ngày hưu mộc, giờ mao một khắc, trời trong xanh, Phó Trách thức giấc. Hẩn đi lại trong phòng một vòng, thêm dầu vào đèn, rồi lật xem đồng giấy hỗn độn trên án. Qua nửa canh giờ, hẩn nhìn sắc trời, muốn tới tấm điện giục Sầm Duệ dậy xem nốt đồng tấu chương chưa phê xong hôm qua. Bước từng bước ra khỏi Noãn các, thấy bóng dáng gầy nhỏ của tiểu hoàng đế đột nhiên lướt qua trước mắt, hẩn dừng bước một chút sau mới quay trở lại phòng.

Làm hoàng thân quốc thích mấy năm, cũng không hiểu sơn hảo hải vị vẫn ăn đi đâu hết, không cao hơn được bao nhiêu, người còn khô quắt hơn lúc ở quận Thanh Thủy.

Phó Trách một mặt nghĩ sẽ sai ngự thiện phòng sửa lại thực đơn của Sầm Duệ, một mặt bưng cái bát cạnh cửa lên, đi thẳng tới hồ sen sau Đường Tâm Điện.

Con cá đuôi đỏ nằm lười biếng dưới đáy hồ, thỉnh thoảng mới vẩy cái đuôi làm lay động đám rong rêu, trông cực ngốc. Chợt nó thấy Phó Trách tới, chớp mắt đã khôi phục sinh khí, vui mừng nhảy lên thật cao.

Phó Trách bị bắn nước lên người cũng không tức giận, lấy từng chút thức ăn một ném xuống cho nó.

Sầm Duệ cầm cái bình sứ nhỏ, vừa mới tới cạnh cửa Viên Nguyệt, xa xa đã thấy thân ảnh quen thuộc ngồi bên cạnh hồ. Phản ứng đầu tiên của Sầm Duệ là quay đầu bước đi, đi được hai bước, nàng như bị quỷ ám quay lại, rụt cổ dựa vào cửa đứng xem. Phó Trách chỉ mặc áo choàng đơn bạc, nhón từng chút thức ăn một, cúi đầu nói mấy câu, cứ lặp lại như thế, thời gian trôi qua khoảng hai ba chén trà nhỏ.

Sầm Duệ không nghe thấy, nạo tim nạo phổi muốn biết rốt cuộc Phó Trách đang nói cái gì.

Phó Trách cho cá ăn xong, sắp đứng dậy, vô tình liếc thấy cạnh cửa có dáng người lén lút, lại ngồi ngay ngắn: "Đi ra đây."

Sầm Duệ muốn chạy cũng không còn kịp rồi, đá mũi chân vào chân tường hai cái, lễ mễ đi qua, vừa mở miệng đã biện bạch thay mình: "Ta chẳng thấy gì cả, cũng chẳng nghe được gì luôn!"

Không phải Phó Trách so đo cái này, cau mày nói: "Đặng cơ cũng được một thời gian rồi, mà lúc nào cũng người người ta ta."

Sầm Duệ than thở trong lòng, còn không phải nhìn thấy người nên căng thẳng, buột miệng nói chuyện như nói với Long Tổ Tổ sao. Lại nhịn không được nhìn Phó Trách thêm vài lần, hôm nay Phó Trách không cứng nhắc như thường ngày, không mặc triều phục, tính tình cẩn thận tỉ mỉ và lạnh lùng có vài phần nhân khí. Nghĩ như vậy, dũng khí của Sầm Duệ tăng thêm chút, chủ động hỏi: "Hôm nay hữu mịch, Phó khanh còn dậy sớm thế sao?"

Phó Trách liếc Sầm Duệ một cái, đang nhắc nhở hần không nên vì mềm lòng nhất thời mà tạm gác việc xem tấu chương đấy à? Mím môi nói: "Thần quen dậy sớm."

Sầm Duệ thấy Phó Trách tích chữ như vàng mở miệng nói, lại nghiêng đầu nhìn thấy con cá chép mập ú trong cái hồ bên cạnh Phó Trách, nóng đầu lên nói: "Cá chép Phó khanh nuôi trông thật ngon miệng."

Cá chép trong ao chợt yên tĩnh, sau đó lặn mình tới trốn phía sau Phó Trách.

"..." Phó Trách chú ý tới cái bình nhỏ trong tay Sầm Duệ: "Long thể của bệ hạ không khỏe sao?"

Sầm Duệ xua xua tay nói: "Không. Ta, trẫm tới lấy sương sen buổi sáng."

Ngày ấy ở Đường Tâm Điện, Trương Dịch gạt nàng là Phó Trách bệnh, Sầm Duệ lập tức đích thân tới Thái y viện, vừa đấm vừa xoa, mặc dù Trương Dịch chưa nói tới tột cùng là Phó Trách bệnh gì, nhưng cũng cho nàng chút manh mối. Trương Dịch nói lộ ra là gần đây Phó Trách ăn ngủ không ngon giấc, Sầm Duệ vỗ đùi, cái này dễ làm.

Mẫu thân của Sầm Duệ là cao thủ điều hương, lúc ở dân gian, người từng là Quý phi nương nương đã dựa vào đó để nuôi lớn Sầm Duệ. Nghe qua thì điều hương chỉ để thưởng thức, nhưng phối thích hợp thì cũng dùng để giúp đỡ dược lý. Sầm Duệ được nuôi như nam nhi, nhưng mẫu thân vẫn lo nghĩ nàng rốt cuộc cũng là nữ nhi, còn nữa, khả năng bàng thân chính là kế sinh nhai, nên dứt quãng dạy nàng chút phương pháp điều hương.

Trong cung đầy đủ mọi hương liệu, Sầm Duệ liền cân nhắc nhân ngày hưu mộc, tranh thủ sáng sớm chưa tan sương lấy một chút điều chế hương di thần tĩnh khí đưa cho Phó Trách. Như vậy coi như là nàng dụng tâm, đối xử tốt với Phó Trách.

Mặc dù Phó Trách không biết cụ thể Sầm Duệ dùng sương sớm làm gì, nhưng cũng đoán được tám chín phần, tóm lại không trốn được năm chữ

"không làm việc đàng hoàng". Nghĩ như thế, sắc mặt hần cũng hơi trầm xuống.

Sầm Duệ đang lo lắng sương sắp tan hết mà Phó Trách vẫn chậm chạp không chịu rời đi, dưới sự nóng vội thúc giục: "Phó khanh, không phải hôm qua người nói có việc muốn xuất cung sao?"

Phó Trách phủi tay áo dính nước, đứng dậy: "Không đi, hôm qua Lễ bộ trình danh sách các sĩ tử lần này, thần còn chưa xem."

Sầm Duệ nhìn hần làm bộ muốn đi, trong lòng hứng khởi, trên mặt lại làm ra bộ dáng chân thành: "Phó khanh vất vả."

Phó Trách nói: "Đây là chức trách của thần, không dám nói khổ. Như vậy..." Đưa tay về phía trước làm tư thế mời: "Bệ hạ, đi thôi."

Sầm Duệ tròn mắt, Phó Trách thản nhiên nói: "Khoa cử lần này để chọn hiền tài cho bệ hạ, bệ hạ không tự tay xem sao?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hừu mộc chỉ có một ngày, những ngày khác ngày nào cũng phải lâm triều, Sầm Duệ chỉ đành mắt nhắm mắt mở đứng dậy, vừa ngủ vừa hứng sương ba ngày mới được đầy một bình sứ. Nhật trình ban ngày lại bị Phó Trách xếp kín, không chui hở được chỗ nào, Sầm Duệ tiếp tục hy sinh thời gian trước khi ngủ để cân đo hương liệu.

Long Tố Tố ngạc nhiên nói: "Người cố sức như vậy không phải vì thực lòng coi trọng hần đấy chứ?"

Sầm Duệ ngáp mấy cái, sai Long Tố Tố đưa hương liệu cho nàng: "Điều hương đều phải tinh tế cẩn thận thế này, nương ta lúc trước cũng làm như vậy."

Thời gian lâm triều những ngày sau đó, không chỉ có Phó Trách, ngay cả bách quan phía dưới cũng nhìn ra quầng thâm đen sì của Sầm Duệ ngồi trên long ý, không khỏi nghị luận sôi nổi.

Vào một ngày nào đó, Sầm Duệ đang muốn tuyên bố tan triều, trong đám quan viên phía bên phải đột nhiên có một người đi ra, cầm thẻ ngọc nói: "Thần có chuyện quan trọng muốn tấu."

Người này, chính lão đối đầu với Sầm Duệ - Ngụy Trường Yên.

Thằng nhãi này toàn lâm triều cho có lệ, mấy trăm năm mới thấy hấn tâm huyết dâng trào một lần, cho tới bây giờ chưa thấy hấn tham nghị chính sự lần nào. Cho nên bách quan kinh ngạc a, Sầm Duệ cũng kinh ngạc a, nàng ngọc nhiên muốn xem Ngụy Trường Yên tấu cái gì, chẳng lẽ là mở rộng phạm vi kinh doanh chốn ăn chơi?

Ngụy Trường Yên làm như thật nói: "Long thể của bệ hạ là căn cơ của quốc gia, thỉnh bệ hạ lấy xã tắc làm trọng, cố gắng khắc chế tình cảm."

Thần sắc của bách quan khác nhau, có người còn gật đầu tán thành.

"..." Sầm Duệ nỗ lực ổn định cơ thể mới không ngã từ trên long ý xuống.

Thì ra, quần thần cho rằng, tinh thần mấy ngày nay của Sầm Duệ không tốt là vì hằng đêm sinh ca với Long Tố Tố.

Sầm Duệ lộ vẻ mặt hắc tuyến theo bản năng nhìn Phó Trách đứng trước quan văn, Phó Trách ở cùng với nàng tất nhiên là biết ngay cả thờ nàng cũng phải tranh thủ, làm gì có thời gian mà tham hoan. Dưới ánh mắt chăm chú của quần thần, Phó Trách chậm rãi tiến lên. Mở miệng, không nóng không lạnh nói tiếp những lời ban nãy của Ngụy Trường Yên, khuyên can Sầm Duệ.

Bãi triều, Sầm Duệ nổi giận ùng ùng phẩy tay áo bỏ đi, Lai Hỉ chạy chậm theo sau cũng không đuổi kịp nàng đi bộ. Không đầu không đuôi đi thẳng một đoạn, Sầm Duệ dừng mạnh bước chân, lấy cái hộp nhỏ trong ngực ra, oán hận ném đi. Tay nâng lên rồi, ngực phập phồng hai cái, lại chậm rãi hạ xuống...

Phó Trách đi ra từ Lý Chính Điện, hẩn nhìn thấy Sầm Duệ sắc mặt giận dữ, rốt cuộc vẫn mang tâm tính của thiếu niên, nói mấy câu đã nóng giận. Mấy ngày nữa, Yến vương sẽ nhập kinh, không thiếu những lời giao phong. Phụ tá dưới trướng Yến vương ngôn ngữ sắc bén chỗ nào cũng có, hẩn như vậy, nói hai câu là sợ có biến.

Vòng qua hành lang, đã thấy Sầm Duệ hốc mắt ửng đỏ đứng phía trước, thấy hẩn đến thì vươn tay ra, trong lòng bàn tay có cái hộp ngọc nhỏ.

Phó Trách không rõ cái này là ý gì, Sầm Duệ không nhìn hẩn, nhìn chăm chăm hành lang khắc hoa, buồn giọng hờn dỗi nói: "Trước khi ngủ thì dùng, sẽ hỗ trợ an thần, chú ý tâm tình."

Phó Trách lập tức thông suốt, mấy ngày nay, hẩn đều làm cái này sao?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cấm Thục

Phó Trách rất lâu không hề động tay, Sầm Duệ vừa xấu hổ lại cáu giận.

Được thôi, tự mình thức đêm thức hôm, gánh chịu tội danh tham hoan, kết quả người ta còn xem thường! Sầm Duệ hồi hận từ đáy lòng, nàng không phải kẻ ngốc, cũng không phải không thấy mặt ngoài Phó Trách cung kính với nàng, nhưng thực chất xem thường hoàng đế vô năng như nàng. Mệt mình còn như hiến vật quý để khiến hân vui, mặt nóng áp vào cái mông lạnh.

Sầm Duệ đang muốn hạ cánh tay xuống, đột nhiên lòng bàn tay trống không.

Phó Trách cất hộp ngọc đi mới nhìn tiểu hoàng đế oán hận tận trời, buông câu: "Bệ hạ có lòng." Rồi lướt qua người nàng về phía Dưỡng Tâm Điện, đi vài bước lại quay đầu: "Ta thấy bệ hạ đọc cuốn "Bách quan toàn tập" đã lâu, sau ngọc thiện cùng thần nói điểm chính trong đó đi."

Sầm Duệ cứng đờ mặt, cười không được, khóc cũng không xong.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tới giờ Ngọ, người nước tới chân mới nhảy như Sầm Duệ ngáp dài trong Ngự Thư phòng, sai người đem vài món điểm tâm tới tạm lấp đầy cái bụng. Kết quả, Lai Hỉ vui vẻ chạy tới nói: "Bệ hạ! Phụ chính đại nhân nói là hôm nay muốn cùng dùng bữa với bệ hạ, đã chờ ở Lương Hoa điện rồi."

Sầm Duệ bất cần, xé rách "Bách quan toàn tập"...

Mà giờ phút này Phó Trách ngồi trong Lương Hoa điện, nhìn cung nhân dâng ngự thiện lên, cau mày. Cả một cái bàn tròn to, toàn bộ đều là thức ăn dầu mỡ, khó lắm mới thấy chút màu xanh, nhưng là để trang trí.

Chờ lâu mà Sầm Duệ không tới, Phó Trách triệu ngự trù tới, hỏi xong mới biết, đây đều làm theo những gì Sầm Duệ thích.

Chả trách sao tiểu hoàng đế không có tý thịt nào, gầy yếu khô quắt, ăn toàn đồ dầu mỡ như vậy thì có lợi cho cơ thể thế nào được?

Đợi Sầm Duệ bãi giá tới, lắc lư đi vào Lương Hoa điện, thấy nam nhân đứng thẳng tắp bên cạnh bàn, khoái trá trong lòng nổi tung. Trên mặt cũng giả mù sa mưa nói: "Trẫm đọc sách quên thời gian, để Phó khanh đợi lâu, hổ thẹn hổ thẹn."

Phó Trách không vui không giận, thản nhiên nói: "Bệ hạ nói quá lời."

Không thu được hiệu quả mong muốn, Sầm Duệ có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ, hất vạt áo ngồi xuống, đảo qua mặt bàn, sừng sốt, nghiêng người liếc Lai Hỉ.

Lai Hỉ tỏ vẻ hần vẫn hầu bên thánh giá, rất vô tội, lại đá mắt sang Phó Trách đang ngồi xuống, ý bảo những thức ăn chay này là các món yêu thích của Phụ chính.

Sầm Duệ cắn răng, Phó Trách thích ăn, dựa vào cái gì nàng phải ăn củ cải với hần?! Nhất là hôm qua Long Tố Tố còn cố tình tới khoe khoang, nàng được Thành thân vương phi mời tới dự tiệc, ăn thịt dê nướng gia truyền của đầu bếp người Hồ trong thân vương phủ. Khiến Sầm Duệ vô cùng thèm thuồng, hôm nay đặc biệt lệnh ngự trù nướng đùi dê. Mặc dù không chính tông như trong vương phủ thì cũng đỡ thèm.

Sầm Duệ vừa hồi tưởng vừa nuốt nuốt nước miếng, cái bụng đói càng kêu vang, nhưng nhìn rau xanh đầy bàn, bỗng nhiên thấy tẻ nhạt, vô vị.

Phó Trách thấy Sầm Duệ không động đũa, "hảo tâm" nhắc nàng: "Bệ hạ, nên dùng bữa thôi."

Sầm Duệ nhìn mắt Phó Trách, Phó Trách không thèm nhìn nàng. Sầm Duệ đành phải ra vẻ đáng thương, lã chã chực khóc nhỏ giọng nói: "Trẫm... muốn ăn thịt."

Lông mày của Phó đại nhân cũng không động, nói: "Hôm nay mười lăm, nên trai giới."

Cung quốc tín Phật, Bạch Mã tự ở ngoại thành chính là do hoàng đế Cao Tông của Cung quốc xây dựng. Trong hoàng thất, người tin phụng Phật tổ không ít, đại ca của Sầm Duệ là một trong số đó, nếu không phải hẳn đã cưới chính phi có nhi nữ, thì Đại hoàng tử Cung quốc không cần bán tranh chữ trong dân gian nữa mà là ở Bạch Mã tự cùng đôi đệ đệ của hẳn tụng kinh niệm Phật.

Nhưng trai giới mười lăm là quy củ của người lễ Phật, nàng không có tín ngưỡng ấy! Sầm Duệ muốn lật bàn.

Lai Hỉ công công trung thành và tận tâm đúng lúc ghé vào tai nàng nói thầm, thì ra đây là Cao Tông gia gia của nàng định cung quy, Sầm Duệ muốn kháng nghị thì phải quỳ một đêm trong Thái Miếu.

Vì thế, Sầm Duệ đành phải nén giận nhặt chiếc đũa lên.

Nói thật, đầu bếp trong cung tay nghề vô cùng tốt, vả lại ngự trù rõ ràng hiếu tiểu hoàng đế ham mê cái gì, vất hết óc sắp xếp những món ăn có mùi thịt lại gần hẳn.

Nhưng, dùng bữa một hồi, Phó Trách dùng đũa, mắt lạnh nhìn Sầm Duệ đang bới tung đồng thức ăn lên.

Sầm Duệ khá đau khổ, người nói xem đang êm đẹp sao trong nắm lại có cần tây trắng? Sao cà tím lại trộn lẫn với củ cải? Đông chọn tây lựa, bên cạnh còn có Phó Trách nhìn, bữa cơm này nàng ăn đặc biệt gian khổ.

"Bệ hạ." Thanh âm lạnh buốt của Phó Trách chui vào lỗ tai nàng.

Sầm Duệ đang bận nhặt rau thơm ra, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Phó khanh có việc gì?"

Đương nhiên là Phó Trách có việc, việc này chính là hạ lệnh cho Ngự Thiện phòng cấm thực Sầm Duệ mấy ngày! Không phải không cho nàng ăn, mà là mỗi bữa cơm chỉ có một chén cơm trắng với mấy đĩa rau dưa nàng chán ghét.

Thân là vua của một nước, không biết nhân gian khó khăn. Hôm nay lâm triều, triều thần khai tấu việc hạn hán mùa đông vẫn chưa giải quyết xong, nếu có người đem những chuyện này lan ra ngoài, dân tâm dao động, rất dễ kích động xui khiến lòng người. Huống hồ, Phó Trách thâm nghĩ, tuổi còn nhỏ thì nhỏ, nhưng dù sao cũng là nam tử, kiêng ăn như vậy không khỏi nói thành được nuông chiều.

Sầm Duệ tất nhiên là vừa sợ vừa giận, chút hào cảm với Phó Trách lập tức tan thành mây khói. Âm ỉ náo loạn, cuối cùng nàng tuyệt thực.

Dù vậy, một ngày ba bữa cơm trắng thức ăn chay vẫn kiên trì đưa đến trước mặt nàng. Công khóa Phó Trách giao cũng đưa tới không ngừng, càng sai càng đưa tới nhiều hơn. Ngay cả Long Tổ Tổ muốn giấu giếm nhét đồ ăn cho Sầm Duệ cũng bị bắt được rồi đuổi về Lân Chỉ cung, cấm túc hai tháng. Long Tổ Tổ tức giận nháo đòi treo cổ tự tử.

Giảng co mấy ngày, Sầm Duệ đói mồm con mắt, nước mắt nước mũi tùm lum bung cơm trắng lên, nhai từng miếng một, nhưng cái đồng xanh trắng kia không hề động tới một phần.

Tiểu hoàng đế ăn không ngon, dù không muốn để Phó Trách chế giễu, nhưng hết chống đỡ nổi rồi, đầu óc cũng dần độn đi nhiều, việc học không thể hời hợt. Vốn dĩ Phó Trách chỉ muốn đè ép cái tính kiêu ngạo bất tuân của thiếu niên, nghe cung nhân hồi bẩm tình trạng dùng bữa mấy ngày gần đây của Sầm Duệ xong, hẳn có chút kinh ngạc.

Lúc này đêm đã muộn, trong cung đèn đuốc sáng trưng, Dưỡng Tâm Điện cũng không ngoại lệ. Phó Trách đứng ở cửa thư phòng, chấp tay nhìn động tĩnh bên trong.

Lai Hỉ hầu hạ Sầm Duệ đã ngồi phịch xuống đất, ôm chân dựa cột ngáy nhỏ. Sầm Duệ chấp bút chấm vào nghiên mực để viết chữ, nhưng hết mực rồi. Cúi đầu nhìn Lai Hỉ ngủ khò, bĩu môi, cuốn cao tay áo, tự mình thêm nước vào mài mực. Động tác không thành thạo lắm, vô tình còn văng hai giọt lên mặt.

Gương mặt trắng nõn nên hai vết này vô cùng rõ ràng.

Có điều Sầm Duệ đang suy nghĩ xem câu dưới nên viết thế nào không phát giác ra. Nâng tay áo lau mồ hôi, quệt vết mực ra thành vết đen sì, trông hơi buồn cười.

Khóe môi của Phó Trách bất giác cong lên một chút nhưng không thấy rõ, sau một hồi, trong thư phòng không còn động tĩnh nữa. Phó Trách đẩy cửa ra, thấy Sầm Duệ chống đầu, tay vẫn cầm bút viết, hai mắt thì nhắm.

Sầm Duệ vừa đói vừa mệt thật sự là chịu không nổi nữa, vừa viết mí mắt vừa đánh nhau, càng nhìn càng mơ hồ, không từ chối nổi lời mời của Chu công nữa.

Phó Trách lặng yên không một tiếng động đi lên phía trước xem văn từ nàng viết, văn từ đã thông suốt hơn nhưng đặt câu vẫn còn cầu thả, chỉ hiểu mặt ngoài, chưa hiểu cái sâu bên trong. Có điều so với văn vẻ rậm chó không kêu lúc trước thì tốt hơn nhiều, có thể thấy tốn không ít công sức.

Ở chung với Sầm Duệ một thời gian, Phó Trách cũng dần hiểu một hai điều về tiểu hoàng đế. Không biết xấu hổ thì có chút, sinh ở dân gian, cũng không có bao nhiêu khí độ đế vương. Nhưng dù như thế, cũng không có mấy hoàng tôn công tử thế gia trong sạch, suy nghĩ đơn giản, hỉ giận tất cả lộ ra mặt.

Phó Trách nhìn Sầm Duệ không hề phòng bị ngủ say, người như vậy, rất dễ bị nắm trong lòng bàn tay, hơn nữa hẳn còn là hoàng đế...

Trong mộng, Sầm Duệ còn đang đấu khí với Phó Trách không quản được miệng, lầm bầm mắng: "Phó Trách người là gian thần!"

Phó Trách đang xếp lại án thư dừng một chút, tiện tay rút ra một tờ giấy trắng, gấp nó lại...

Hôm sau, Sầm Duệ nằm bò trên bàn ngủ bị ánh mặt trời làm chói mắt. Lưng và cổ đều tê đau, tứ chi như không phải của mình. Đá Lai Hỉ một cước, Sầm Duệ xoa cổ giống hệt một con rối gỗ, cứng ngắc ngồi thẳng sống lưng. Lúc thẳng người, áo choàng trên vai bỗng rơi xuống, đưa lại gần thì người thấy mùi huân hương sâu lắng quen thuộc...

Lai Hỉ đang bóp vai cho Sầm Duệ kêu lên: "Cái này không phải của Phụ chính đại nhân sao?!"

Sầm Duệ hoảng hốt, gian nan cầm áo thì thấy một vật màu trắng rơi ra.

Lai Hỉ nói: "Á, đó là cái gì?"

Nhặt lên nhìn, là một tờ giấy được gấp vuông vắn, bên trên viết chữ khải: "Viết lại."

Đây đúng là chữ viết của Phó Trách.

Sầm Duệ đầu tiên là cả kinh, sau đó là giận dữ: Dựa vào cái gì a!

Lật đàng sau, còn có chữ: "Chảy nước miếng."

"..." Cúi đầu nhìn, quả thực thấy tờ giấy trước mặt dính tỳ nước, chữ viết cũng bị nhòe...

Kêu rên một tiếng, Sầm Duệ úp mặt vào xấp giấy Tuyên Thành, tại sao lúc mất mặt nhất lại bị người không đối phó nổi nhất nhìn thấy chứ!!!

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sau ngày ấy, Sầm Duệ luôn nghĩ cách tránh mặt Phó Trách, lúc lâm triều thương nghị cũng tránh nhìn vào mặt hắn. Sợ chỉ liếc một cái là thấy Phó Trách lạnh lùng cười nhạt. Nhưng nàng không nhìn Phó Trách, Phó Trách càng muốn nhìn chăm chăm nàng.

Mắt thấy sắp bãi triều, Phó Trách đang đứng phía trước bách quan đột nhiên bước ra khỏi hàng, nói: "Bệ hạ, thần có việc muốn tấu."

Sầm Duệ thống khổ đặt cái mông mới nâng được một nửa lên trở lại vị trí, nhìn thẳng hai mắt về phía hắn, nói: "Phó khanh mời nói."

Phó Trách nói: "Thống soái thập lục vệ Nam Nha đã cáo lão từ quan từ lâu, tới nay vị trí này vẫn bỏ trống, thần muốn thỉnh bệ hạ cử người mới tới nhậm chức."

Người mới mà Phó Trách đề nghị là ai?

- Tôn nhi tâm can bảo bối của lão quốc công, Ngụy Trường Yên.

Thập lục vệ là cấm quân trung thành của hoàng đế, người này có chức trách thủ hộ hoàng thành, cho nên thống lĩnh luôn là người được hoàng đế tự mình chọn lựa. Điều kiện đơn giản lại hà khắc, thứ nhất là công lao lớn, thứ hai là trung nghĩa chính trực.

Năm giữ thập lục vệ Nam Nha, tương đương với năm giữ hơn phân nửa kinh thành.

Lời vừa nói ra, thần sắc của bách quan khác nhau. Sớm nghe nói Phụ chính là con trai của mưu sĩ Phó Hòe thiên hạ đệ nhất năm đó, là môn sinh của Ngụy quốc công, thủ đoạn rất cao minh. Nhậm chức Phụ chính được mấy tháng, đối xử với hai nhà Từ Ngụy giống nhau, không hề thiên vị. Ngự Sử còn khen là chính nhân là trung thần.

Bây giờ xem ra, chỉ sợ vị Phụ chính đại nhân này đã nghiêng cán cân rồi. Năm cấm quân trong tay, Phụ chính đại nhân quyền khuynh thiên hạ, không ai sánh bằng.

Ngụy Trường Yên?

Sâm Duệ không chút suy nghĩ nói: "Không được!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Yến Vương

Dưới triều thế nào thì không nói. Nhưng trên triều, có lẽ đây là lần đầu tiên Sầm Duệ thẳng mặt bác bỏ ý kiến của Phó Trách.

Nhóm quan văn chấn kinh rồi, nhóm quan võ trợn tròn mắt, chỉ có hai người Phó Trách và Ngụy Trường Yên không đổi sắc mặt, Ngụy Trường Yên là khinh thường không thèm, còn Phó Trách luôn luôn mang vẻ mặt lạnh nhạt kia.

Phó Trách ôn giọng hỏi: "Hay là trong lòng bệ hạ có chọn người khác?"

Sầm Duệ phải cố lắm mới vừa nhớ được hết mặt triều thần thì làm gì có người nào để chọn? Sở dĩ phản đối, có một nguyên do là: Nàng và Ngụy Trường Yên ghét nhau ra mặt, để hấn hộ vệ kinh thành, không phải là đặt an nguy của mình vào miệng sói sao?

Phó Trách này hỏi thì ôn hòa, nhưng cũng là đẩy Sầm Duệ vào góc chết, nếu nàng nói không, thì phải trơ mắt nhìn Phó Trách và Ngụy Trường Yên cấu kết với nhau làm việc xấu. Sầm Duệ ra vẻ trấn định ngồi trên long ý, quét mắt nhìn trong đám quan võ một vòng, ngoại trừ Ngụy Trường Yên thì đúng là không ai quen mắt.

Cái này không trách được Sầm Duệ, trong văn võ bá quan, văn lấy Từ cầm đầu, võ nhìn mặt Ngụy gia. Dù Sầm Duệ có chọn ai, thì người kia cũng không dám tranh giành với Ngụy gia, cây roi mười ba đoạn của Ngụy Trường Yên không phải để trang trí.

Không có cách nào, Sầm Duệ ủ rũ nói: "VẬY, làm y lời Phụ chính đi."

Triều thần chờ xem trò hay mất mát tràn đầy cõi lòng, cánh tay này rất cuộc vẫn không lay chuyển được bắp đùi a.

Bãi triều, lấy tam sự tam công cầm đầu, các đại thần nối đuôi nhau ra khỏi Lý Chính Điện. Hoàng đế vừa đi, quần thần lập tức xúm lại thành từng đám, líu ríu nghị luận, đề tài thảo luận nhiều nhất là một màn thương nghị ngày hôm nay.

Bên người Ngụy Trường Yên đã có mấy người lục tục rời đi sau khi chúc mừng hân thắng chức. Quốc công tuy là quan nhất phẩm, địa vị cao, nhưng không có thực quyền, làm sao so được với quyền lực của Đô Thống quân Nam nha? Ngay cả mấy đường huynh đệ Từ gia không vui cũng phải cười ha ha chúc mừng Ngụy Trường Yên.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là trên mặt Ngụy tiểu quốc công lãnh đạm không chút vui mừng nào, đáp lời người khác cũng qua loa cho xong. Khi bước trên bậc đá cẩm thạch dưới Lý Chính Điện, một nội quan gọi hân lại, cười nói: "Ngụy đại nhân, Phụ chính đại nhân cho mời."

Những triều thần mắt sáng tai thính nhanh nhẹn hóng được tin này, tất nhiên là có người vui mừng có người buồn khổ. Vui mừng là may mắn đi theo Ngụy thị, Phụ chính còn đứng phía bên này, về sau toàn ngày lành tháng tốt. Buồn khổ đương nhiên là phe Từ gia, có mấy người bắt đầu dao động, không biết giờ đổi phe còn kịp không.

Trong đủ loại ánh mắt của đồng liêu, Ngụy Trường Yên mắt nhìn thẳng, cất bước đi về phía Dưỡng Tâm Điện.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bên trong Dưỡng Tâm Điện, Sầm Duệ đang giận đối với Phó Trách, Phó Trách gọi nàng vài tiếng, nàng chưa đáp lại tiếng nào.

Phó Trách từ tốn nói: "Nếu bệ hạ buồn bực là vì chuyện trên triều hôm nay thì sao không nói ra suy nghĩ của mình? Ý chỉ của bệ hạ, vi thần tất tuân theo."

Lần này, Sầm Duệ bạo phát, cầm quyển sách ném về phía Phó Trách: "Nói thật dễ nghe! Người cho ta cơ hội để nói sao? Trước mặt bách quan, người!"

Một chút mặt mũi người cũng không cho ta! Đây mới là chỗ khiến Sầm Duệ buồn bực. Nàng tốt xấu gì cũng là vua một nước, không có thực quyền thì thôi đi, lại còn bị Phó Trách dặt mũi kéo đi, ngay cả cái bậc thang cũng không cho.

Phó Trách không chút hoang mang né tránh, lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ bệ hạ không biết, mặt mũi là tự mình cho mình sao? Nếu ban này bệ hạ đề cử được một người thích hợp, thì cũng không phải chấp tay đưa Thập lục vệ Nam nha cho vi thần."

Nói đến nói đi, vẫn là quy kết bình thường Sầm Duệ không làm nên trò trống gì.

Sầm Duệ tức giận lại muốn lấy sách ném hẳn, giơ lên được một nửa, Lai Hỉ bên ngoài khụ khụ hai tiếng, ôm cổ họng nói: "Bệ hạ, Phụ chính đại nhân, Ngụy quốc công đến."

Sầm Duệ sửng sốt, Ngụy Trường Yên hẳn tới làm cái gì?

Phó Trách đang nhặt sách lên lại suy nghĩ, cái thói hư động tý lại ném đồ này phải sửa.

Ngụy Trường Yên tiến điện, cũng coi như còn quy củ hành lễ, Sầm Duệ tức giận nói: "Người tới làm chi?"

Phó Trách ngồi xuống bên trái nói: "Là vi thần mời Ngụy quốc công đến."

Rắn chuột một ô! Sầm Duệ trừng hăn, Phó Trách xem như không thấy, sai người ban toạ cho Ngụy Trường Yên.

Ngụy Trường Yên cũng không khách khí, vén vạt áo ngồi xuống, nói: "Không biết Phụ chính có gì chỉ giáo?" Trong mắt xem như không thấy Sầm Duệ.

Sầm Duệ lạnh lùng cười, mở tấu chương ra đọc, cũng xem hai tên kia là không khí.

Phó Trách nhấp ngụm trà, nói: "Mấy ngày nữa, Yến vương sẽ vào kinh."

Sầm Duệ đang bàng quang nhất thời hoảng hốt, Yến vương không phải trình tấu nói là gần đây Tấn quốc ở phương bắc không an phận, hăn ở lại đất phong thủ thành sao? Sao tự dưng sinh rảnh rồi chạy tới kinh thành nhìn ngó nàng?

Ngụy Trường Yên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đây mới là nguyên nhân Phụ chính tạm thời "uỷ nhiệm" Nam nha cho thần phải không?" Vừa nói vừa cố ý vô tình liếc mắt nhìn Sầm Duệ sần mi khổ mặt trên án thư, cười nhạt: "Bệ hạ và Phó đại nhân yên tâm, có thần ở đây, dù Yến vương là ai cũng không vào kinh thành được nửa bước."

Ngũ Ca này của Sầm Duệ trong hoàng thất chính là một tinh hoa.

Lúc Sầm Duệ còn đang hành nghề trộm cắp cái bang, hăn đã theo cừu cừu ngao du trời nam đất bắc.

Có một lần, hăn với Tả Thân vương A Đề Lạp của địch quốc không hẹn mà gặp ở Mạc Bắc lúc đi săn. Trước trận, A Đề Lạp thấy hăn còn trẻ,

thúc ngựa cười: "Nước không có người tài, trẻ con mà cũng dám dắt ngựa ra trận?"

Yến vương không nói một câu, cách hơn ba mươi trượng, nâng trường cung cong như trăng tròn, nhẹ buông tay, ngựa của A Đề Lạp hí một tiếng, mắt trái đã cắm một mũi tên, máu tươi đầm đìa ngã xuống. A Đề Lạp thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống đúng lúc, cũng khó nén hai phần chật vật.

Dân gian bàn tán: "Ai cũng biết A Đề Lạp kia là chiến thần tiếng tăm lừng lẫy trên Đại Mạc, chắc chắn lần này Yến vương chạy trời không khỏi nắng. Nhưng..." Mỗi khi nói tới trọng điểm, người kể chuyện thường dừng lại: "Vương gia không chỉ toàn thân trở ra, còn được A Đề Lạp khen là 'Mấy năm sau, cái tên chiến thần sẽ là của hãn'."

Chuyện chưa hết, sau khi hãn ở sa trường chơi đùa đao thương hai năm, một mình một ngựa phóng về kinh. Đeo khăn phượng, áo bào nho sinh, tham gia kỳ thi hương năm ấy. Kết quả yết bảng, Phó Trách là Trạng Nguyên, Yến vương theo sát là Bảng Nhãn.

Trên yến Lộc Minh, hãn tức cảnh viết thơ "Lộc Minh" kinh diễm tứ phương, trở thành đề tài ly kỳ trên phố.

Một Yến vương văn thao vũ lược như vậy từng là người trong mộng của biết bao khuê nữ Cung quốc. Nghe nói ngày hãn bị tống khỏi kinh, đồng khăn lụa mà nhóm thiếu nữ si tình khóc ướt chất thành núi nhỏ; Cũng có người còn đuổi theo xe ngựa của Yến vương tới mệt rồi té xỉu.

Lúc đó Sầm Duệ vừa mới hồi kinh, đúng lúc bắt gặp tình cảnh đó, cũng trùng hợp gặp Ngũ Ca của nàng một lần. Ký ức đó tới nay còn như mới, hoàng tử phía trên bạch mã mặt như quan ngọc, hăng hái, thái độ bất cần. Sầm Duệ tự biết xấu hổ, càng cảm thấy Ngũ Ca là người sâu không lường được, một người như thế trong hoàn cảnh ấy vẫn đang cười.

Ngụy Trường Yên này đã từng giao phong với Yến vương, tuy là hai lần không quá vẻ vang, nhưng không thể không thừa nhận đối phương là người vô cùng khó giải quyết, cũng khó trách Phó Trách đành lòng đưa Nam Nha vào tay hắn. Ngồi trên núi nhìn hổ đấu nhau, Ngụy Trường Yên cười nhạo trong lòng một tiếng.

"Không chỉ có như thế." Phó Trách rót thêm trà: "Theo lẽ thường, năm đầu tiên tân đế đăng cơ, phiên vương các nơi phải nhập kinh bái yết. Đến lúc đó trong kinh long xà hỗn tạp, không thể thiếu thám tử hai nước Tấn - Thát Đát, sinh ra chút chuyện không sạch sẽ, phải tăng cường đề phòng."

Ngụy Trường Yên xì cười: "Cái này thần hiểu được."

Sầm Duệ càng nghe càng hồ đồ, trong lời của Phó Trách như chứa hàm ý gì đó không muốn nàng biết, nhưng bản thân nàng lại nghĩ mãi không ra.

Tất nhiên nàng không biết, trong vô số tấu chương Phó Trách nhận được ở Noãn các, bên trong nổi lên hai việc quan trọng nhất: Yến vương cố gắng sắp xếp đám hỏi với thế gia; Yến vương lui tới thân thiết với hoàng thất Tấn quốc. Cả hai điều này đều là việc đế vương nghi kỵ, huống chi người này còn là Yến vương, nếu Hiếu Văn Đế còn tại vị, không quăng một đao xuống thì không bớt lo.

Tấu chương này đưa tới chỗ Phó Trách đã ba ngày, đến nay ngay cả một chữ Sầm Duệ cũng chưa thấy...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Chuyện cần nói đã nói xong, Sầm Duệ cũng không tính giữ Ngụy Trường Yên ở lại dùng bữa cho chướng mắt, liếc Lai Hỉ một cái, ý tứ là có thể đuổi người đi rồi. Lai Hỉ đang làm trong cỗ họng, Ngụy Trường Yên đã chủ động đứng lên, hành lễ với Sầm Duệ.

Sầm Duệ cứng mặt cười, tiểu tử này vô sự tự nhiên ân cần, tất có ý đồ gây rối. Quả nhiên nghe Ngụy Trường Yên nói: "Bệ hạ, thần có một chuyện muốn xin."

Chân trước Phó Trách kính nhờ người ta đối phó với Yến vương, sau lưng Sầm Duệ cũng không thể không cho hãnh mặt mũi, khô cần nói: "Quốc công mời nói."

Mắt Ngụy Trường Yên loé lên, nói: "Thần muốn gặp Long quý nhân."

"..." Tiểu tử này còn chưa hết hy vọng! Sầm Duệ gào trong lòng một tiếng, thần sắc không tốt nói: "Long quý nhân đã là phi tằm của trẫm, ần cung quy, không thể gặp mặt ngoại thần."

Thật ra Sầm Duệ cũng thấy lạ, theo lời Long Tổ Tổ nói, nàng với tên Ngụy Trường Yên phong lưu này vốn không quen biết. Cũng không biết tên Ngụy Trường Yên đập vô số bụi hoa này trúng gió gì, ngày ấy ở Trường Nhạc phường vừa nghe quan nhi nói là người Huyền vương phủ đón Long Tổ Tổ đi rồi, lập tức cầm roi xông tới chỗ Sầm Duệ. Sầm Duệ đành phải tự nói với mình, đại khái là trong tình huống Long Tổ Tổ không biết, Ngụy Trường Yên đã từng gặp nàng xong nhất kiến chung tình.

Ngụy Trường Yên kiên quyết nói: "Thần chỉ muốn gặp mặt hỏi Long quý nhân một câu, thỉnh bệ hạ thành toàn yêu cầu quá đáng này của thần."

Sầm Duệ nhìn mắt Phó Trách, Phó Trách chống cằm, đành phải phái người gọi Long Tổ Tổ đến.

Một lát sau, Long Tổ Tổ vội vàng tới, không nhìn Phó Trách và Ngụy Trường Yên, chỉ thi lễ với Sầm Duệ: "Bệ hạ gọi nô tì đến có chuyện gì ạ?"

Sầm Duệ không hé răng, dùng đầu bút chỉ chỉ Ngụy Trường Yên trước án.

Long Tố Tố xoay người qua, nhìn Ngụy Trường Yên, lại quay đầu nhìn Sầm Duệ: "Đây là?"

Một câu này làm cho Ngụy Trường Yên mất mát, bước lên nắm cổ tay Long Tố Tố, trong mắt mang vẻ đau xót: "Người đi theo người khác ta không câu oán hận, ai cũng muốn hướng lên cao là điều dễ hiểu. Nhưng cần gì phải tỏ thái độ không quen biết này?!"

...

Phó Trách hờ hững thấy một màn như vậy, không khỏi nhìn lên án thư, dù sao Long Tố Tố cũng là sủng phi của Sầm Duệ, lại hình như có tư tình với nam tử khác...

Mắt thấy trên mặt Sầm Duệ không bực bội gì, trái lại vẻ mặt hứng thú dạt dào nhìn hai người, còn gọi Lai Hỉ mang hạt dưa tới cho hẳn...

Phó Trách hơi nhú mi.

Long Tố Tố thân kiều thục nhuyển sao chống lại được cái tay của Ngụy Trường Yên, nước mắt trong suốt vì đau: "Người đang thất lễ với ta đấy! Không biết là không biết! Buông tay!"

Ngụy Trường Yên đâu chịu buông tay, kéo nàng tới gần hơn, đôi mắt hoa đào như nhỏ máu: "Người muốn ta lấy tín vật ra mới thừa nhận sao?"

Sầm Duệ nhìn hẳn không giống giả vờ, mới lên tiếng làm người hoà giải: "Người đã ở đây rồi, Ngụy quốc công có chuyện gì thì từ từ, từ từ nói."

Long Tố Tố bây giờ mới biết thân phận của nam tử trước mắt, tức không có chỗ phát tiết, nhân cơ hội giằng tay ra nói: "Ta tưởng là ai! Thì ra là Ngụy đại nhân! Lần này gặp mặt, ta và người không ngại làm rõ chuyện này!" Xoa xoa cổ tay, lạnh nhạt nói: "Người luôn miệng nói quen ta, nhưng

ta nhập kinh hai năm, quy củ của Trường Nhạc phường là thanh quan không thể tiếp khách, phải ở nội phường học nghệ. Người nói xem, chúng ta quen biết khi nào?"

Trước mặt Phó Tránh và Sầm Duệ, Ngụy Trường Yên nhanh chóng bình tĩnh lại, lại nhìn Long Tố Tố nghiêm túc, không hề tránh ánh mắt hẳn, chậm rãi nói: "Ngày mùng 3 tháng 3 năm Cảnh nguyên hai mươi bảy, nàng ở đâu?"

Long Tố Tố suy nghĩ, trả lời cũng nhanh: "Tháng ba là tiết nữ nhi, năm ấy hẹn với tỷ muội ra ngoài đạp thanh, giao du, nhưng đột nhiên mưa to, vì thế ở lại phường." Sở dĩ nàng nhớ rõ như vậy, là vì ngày đó nàng và Sầm Duệ hẹn chiều tối cùng đi thả hoa đăng nhưng không thành.

"Lạch cạch" Một viên hạch đào lăn tới chân Phó Tránh, hai người đang đối chất không chú ý tới, Phó Tránh nhìn ngược theo hướng hạch đào lăn, thấy vẻ mặt của Sầm Duệ rất kỳ lạ.

Đợi Ngụy Trường Yên lấy trong tay áo ra cái khuy ngọc, mặt Sầm Duệ lập tức trở nên tái nhợt.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lộn Duyên

Ngày mùng 3 tháng 3, ngày này, suốt đời Sầm Duệ không thể quên.

Bởi vì ngày đó là ngày giỗ của mẫu thân nàng.

Từ nhỏ Sầm Duệ đã không cha, chỉ có hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, dù kham khổ nhưng vẫn vượt qua được. Mãi tới mấy năm trước, có đám người mặc cẩm y cầm kiếm xông vào nhà bọn họ, nương Sầm Duệ vừa thấy, sắc mặt trắng nhợt, nói câu: "Chung quy... trốn không thoát."

Lúc ấy Sầm Duệ mới biết mình là "hoàng tử".

Theo ý của Hiếu Văn Đế là đón hai mẹ con cùng hồi kinh, nhưng nương nàng thì sống thì chết không trở về. Sau đó Hiếu Văn Đế lấy tính mạng của Sầm Duệ ra ép buộc, không ngờ Quý phi nương nương của hắn lại uống rượu độc tự vẫn. Chỉ một ngày mà Hiếu Văn Đế như già đi nhiều, thở dài thật sâu, sai người đưa quan tài của nàng và tiểu nhi tử hồi kinh.

Hiếu Văn Đế vẫn thấy có lỗi với hai mẹ con, cho nên với sự phóng túng sau này của Sầm Duệ thì cho rằng Sầm Duệ hận ông.

Trên đường Sầm Duệ đi tế bái mẫu thân lại cảm thấy, nương của nàng từ lâu đã không sống nổi nữa. Một người tâm đã chết, sống trên đời còn ý nghĩa gì, một cái xác không hồn.

Phế phi không thể vào hoàng lăng, lão hoàng đế dùng sức dùng chiêu đánh một trận nước miếng ba ngày với đám Ngự Sử vẫn không được. Cuối cùng, ở nơi gần hoàng lăng của mình nhất, chọn chỗ phong thủy tốt, rậm rộ

xây dựng kiến tòa "Quý phi lăng". Lão hoàng đế phấn đấu cả đời, khí tiết tuổi già khó giữ được, tự đội lên đầu cái tên "hôn quân".

Sầm Duệ cũng hao tổn tinh thần rất lâu vì chuyện này, nguyên nhân sao, vì lăng phi này quá héo lánh. Mỗi lần đi mất một ngày không nói, lại còn lắc lư gồ ghề khiến nàng nôn tới chết đi sống lại. Mùng ba tháng ba năm Cảnh Nguyên hai mươi bảy, trời không đẹp, họa vô đơn chí mưa to.

Sầm Duệ bị chôn chân giữa đường núi vén màn, chưa đưa mặt ra, mưa gió đã thổi lạnh tâm can. Sầm Duệ rụt cổ, hỏi Lai Hỉ đang đánh xe: "Mưa bao lâu mới hết hả?"

Lai Hỉ túm chặt cái áo tơ rồi tinh rồi mù, buồn rầu trả lời: "Hay là tiểu nhân lấy hai đồng tiền ra bói một quẻ?"

"..." Sầm Duệ câm nín không làm gì được Lai Hỉ, lại nói: "Hay chúng ta đi bộ lên?"

Lai Hỉ khó xử nhìn mưa to gió lớn: "Cũng không phải không được, nhưng tiểu nhân lo lắng..."

"Hả?"

"Lo Vương gia ngài sẽ bị gió thổi bay..." Lai Hỉ nghĩ tới thân cốt yếu đuối của chủ tử nhà mình, thấy rất có khả năng: "Hay để hôm khác chúng ta lại tới? Quý phi nương nương sẽ không trách tội Vương gia đâu."

Sầm Duệ không nghe theo, tranh cãi một trận xong, chủ tớ hai người vẫn ngồi trên xe ngựa, miễn cưỡng đi lên đỉnh núi.

Mưa không thổi bay Sầm Duệ, nhưng thổi bay tới một đám khách không mời mà đến. Khách không mời mà đến đều mặc hắc y, ánh kiếm trong tay nhấp nháy, rất dọa người. Từ sau khi Sầm Duệ hồi kinh, đây là

lần thứ ba gặp thích khách nên bình tĩnh hơn nhiều, xoay mông, đầu không thềm quay lại chạy biến vào trong rừng cây.

Lai Hỉ biết mấy chiêu công phu lưỡng cuống tay chân chống đỡ thích khách ở phía sau, vừa đánh vừa gào lên: "Vương gia đi nhầm đường rồi, đây không phải đường xuống núi!"

Cách tiếng mưa rơi, một chữ Sầm Duệ cũng không nghe thấy, chỉ lo không đầu không đuôi chạy trốn chết, chạy nửa ngày chui ra được rừng cây. Nhưng hay lắm, lại một đám hắc y nhân, có điều mục tiêu không phải nàng. Mà là người Sầm Duệ quen biết đã lâu, Ngụy Trường Yên.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng va phải, Sầm Duệ cảm khái.

Khác với Sầm Duệ chỉ biết chạy trốn chết, Ngụy Trường Yên cố chấp cầm roi đánh nhau kịch liệt với đám người kia gần một canh giờ, tình huống không tệ, thắng lợi ngay trước mắt. Sầm Duệ đang ngồi xồm bên ngoài nhìn thì thoáng nhìn trong rừng lóe tia sáng, há mồm... cổ họng nghẹn đặc nước mưa...

Khi nàng khụ một tiếng để thông suốt thì Ngụy tiểu hầu đã bị bắn trộm ngã xuống đất, tên kia cũng bị phản tên gục xuống.

Sầm Duệ thật cẩn thận đi qua lật hăn lên, chặc chặc, quần áo đầy máu. Nhìn vào chỗ bị mũi tên xuyên qua, thấy có màu đen, là tên độc.

Sầm Duệ đợi mãi không thấy Lai Hỉ đâu, quyết định vác nợ vào thân, cứu hăn một mạng. Ngụy Trường Yên thân cao bảy thước, hàng năm tập võ, luyện ra cơ bắp rắn chắc, Sầm Duệ kéo hăn một hồi, suýt nữa làm rớt xuống dốc mấy lần. Đi mãi tới khi trời gần tối, nàng mới tới một dân xá sáng đèn.

Một ngôi nhà nhỏ trong núi, người chồng xuống núi bán hàng, để lại vợ con ở lại trông nhà. Phụ nhân đi mở cửa, bị hai người Sầm Duệ dọa sợ

tới mức lập tức kêu ma.

Sầm Duệ hao hết võ mồm mới tranh cãi về được tư cách làm người của mình.

Nhà dân bản hàn, sau khi rửa sạch thay quần áo cho Ngụy Trường Yên xong, Sầm Duệ thấy thật đau đầu, trước mặt nàng - là một bộ nữ trang.

Phụ nhân xoa xoa tay vào tạp dề nói: "Phu quân đã cầm hai bộ quần áo xuống núi rồi, một bộ còn lại thì đưa cho vị công tử kia. Long công tử... xin tạm chấp nhận."

Sầm Duệ một chút cũng không muốn, nhưng mặc quần áo bản thủ ướt át đúng là dày vò, thấy Ngụy Trường Yên không tỉnh được ngay, cắn răng một cái thay nữ trang. Đợi nàng xoa tung mái tóc dài ướt đẫm, không được tự nhiên đi ra ngoài phòng, hai mắt phụ nhân cứ nhìn Sầm Duệ mãi không thôi, kinh ngạc nói: "Đẹp quá, đẹp quá, như tiên tử vậy."

Nói xong nhớ tới đối diện là một công tử hàng thật giá thật, vỗ vỗ miệng: "Xem ta lắm mồm này."

Cô nương gia chân chính Sầm Duệ không để ý nhiều, nhận lấy cái bánh hấp và chén nước từ tay phụ nhân kia. Bản thân mình vừa cắn bánh, vừa cầm lụa thấm nước nhấp vào môi Ngụy Trường Yên bị nứt nẻ vì sốt cao, trong đầu còn nghĩ cách làm sao để mau thoát khỏi đây.

Nửa đêm, được Sầm Duệ cho dùng một chút hương thảo đơn giản, Ngụy Trường Yên tạm thời lui sốt, thần chí bị cháy sạch mơ hồi tỉnh lại, ánh mắt hé mở, mơ màng thấy một nữ tử ngủ gật bên cạnh mình. Ngụy Trường Yên cứ tưởng mình hồn quy địa phủ, giật giật ngón tay, đụng phải độ ấm mu bàn tay của người kia, yên tâm tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Mấy ngày sau đó, Sầm Duệ muốn xuống núi báo tin, nhưng Ngụy Trường Yên hồ đồ nhất quyết nắm chặt tay nàng không rời, nàng còn phải

xem như không nghe thấy phụ nhân kia nhắc tới câu "Tình thâm đoạn tay áo". Trong quãng thời gian này, Ngụy Trường Yên thỉnh thoảng tỉnh vài lần, trạng thái nửa tỉnh nửa mê, ông nói gà bà nói vịt với Sầm Duệ mấy câu. Cuối cùng một lần, hãn mơ hồ lại động tình nói: "Chờ, ta khỏe lại. Phải tới... quý phủ cầu hôn."

Sầm Duệ chính là bị những lời này của hãn dọa, lập tức hạ quyết tâm phải đi. Sầm Duệ tìm có lung tung, được phụ nhân chỉ đường, đi thẳng xuống núi. Tới chân núi, chạm mặt đám người Lai Hỉ đang lục tìm, vừa thấy Sầm Duệ tới là sụt sùi khóc: "Vương gia, ngài chịu khổ rồi."

Xoa xoa đầu Lai Hỉ, hỏi hãn vì sao tìm tới chậm thế.

Lai Hỉ thành thật nói là mưa to xối lở sườn núi phía Bắc, cho nên trì hoãn mấy ngày. Lại nói là trên đường gặp người của Ngụy phủ, hình như cũng đi tìm người.

Sầm Duệ à một tiếng, dẫn gia đình hồi phủ. Làm người tốt thì tốt cho trót, nàng sai một gã sai vặt lẹ mắt đưa phong thư nặc danh tới phủ Ngụy quốc công, chỉ rõ đường tới nhà dân kia. Sau giờ Ngọ, tin tức truyền tới, Ngụy tiểu hầu đã được cứu thành công, vì thế Sầm Duệ yên tâm thoải mái, tiếp tục sống những ngày rong chơi.

Về sau phát sinh cái gì mà Ngụy tiểu hầu đau khổ tìm cô gái họ Long, hai năm sau mới có tung tích, kết quả bị Lục vương gia hoành đao đoạt ái đủ loại, Sầm Duệ cũng không hề liên tưởng tới cái chuyện năm xưa kia.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đến hôm nay, Ngụy Trường Yên lấy cái khay ngọc trăm năm khó gặp kia ra, Sầm Duệ mới bừng tỉnh đại ngộ, sự mềm lòng năm ấy của mình đã tạo thành hiểu lầm lớn thế nào cho Ngụy tiểu công tử... Nhưng nàng cứu hãn thì cứu hãn, lại không bắt hãn thú nàng, đây là đơn phương đúng không?

Long Tố Tố nhìn khuy ngọc, mí mắt cũng không chớp: "Đây là cái gì?"

Sắc mặt Ngụy tiểu quốc công như táo bón, bị đả kích thật lớn.

Ngay cả người khởi xướng là Sầm Duệ cũng có chút nhìn không được, muốn nói gì, lại không biết nên nói cái gì, cũng không thể nói: "Ái khanh à, ân nhân cứu mạng của người là trẫm á, mau tới lấy thân báo đáp trẫm đi." Sầm Duệ nghĩ tới kết cục này, từ đầu đến chân sợ run.

Chính mình không có cách nào khác, Sầm Duệ không tiền đồ đưa mắt cầu cứu Phó Trách, mí mắt nháy muốn rút gân, Phó đại nhân mới không nhanh không chậm nói: "Nếu Long quý nhân không phải người Ngụy đại nhân tìm thì việc này chấm dứt như vậy đi. Mà thần nhớ, trăm bản kinh Phật Long quý nhân chép để cầu phúc cho Thái Hậu chưa chép xong thì phải?"

Sầm Duệ phụ họa: "Lai Hỉ, mau đưa Long quý nhân... về chép kinh Phật."

Ánh mắt ngoan độc của Long Tố Tố đâm thẳng vào mặt Phó Trách, nhưng cũng hiểu là giải vây cho nàng, phun từ kẽ răng ra vài chữ: "Nô tì cáo lui!"

Long Tố Tố vừa đi, Ngụy Trường Yên cũng không còn lý do ở lại, về mặt tiêu điều hành lễ với Sầm Duệ.

Sầm Duệ an ủi hẳn nhanh thông suốt, lại lệnh Lai Hỉ tiễn hẳn ra ngoài, nhìn Ngụy Trường Yên bước đi mà bản thân mình mệt mỏi xụi lơ trên long ỷ. Cái này khác gì âm kém dương sai? Nâng tay áo lau mồ hôi, Sầm Duệ bỗng nhiên nhớ Dưỡng Tâm Điện này còn có người thứ hai, lưng run lên, ngồi thẳng dậy.

Ngồi thẳng cũng đã muộn, bộ dáng vô hình vô trạng kia đã rơi vào trong mắt Phó Trách. Chống lại ánh mắt sâu kín bao hàm khiển trách của Phó Trách, Sầm Duệ suy nghĩ nửa ngày, nghẹn ra câu: "Trăm đói bụng..."

Từ lúc lâm triều rồi rằm đến bây giờ, quả thật Sầm Duệ đã đói bụng...

Mấy ngày nay cùng dùng bữa với Phó Trách, ẩm thực của Sầm Duệ đã quy luật hơn nhiều, cũng ăn được chút thức ăn chay. Ngự thiện phòng cũng cao hứng, trước kia phải làm riêng thức ăn cho hoàng đế và Phụ chính thì nay hợp hai làm một, nhóm đầu bếp mừng rỡ thoải mái.

Chẳng qua ngồi cùng bàn ăn với quân vương dù sao cũng không ổn. Phó Trách đạt được mục đích rồi thì trên bàn cơm hôm nay nói với Sầm Duệ ngày mai mình muốn dùng bữa ở Noãn các.

Sầm Duệ rửa tay, chưa động não đã nói: "Hả? Phiền như vậy làm cái gì? Một mình trăm ăn không được nhiều như vậy, Phó khanh dùng bữa cùng trăm không tốt sao?"

Phó Trách vui vẻ cảm tạ quân ân, rửa tay ăn cơm.

Hơn nửa ngày sau Sầm Duệ mới biết mình lại ngu xuẩn thế nào... Vất vả mãi mới có cơ hội đuổi ôn thần này đi, mình sợ chưa đủ khổ để tuột mất chưa nói, lại còn chủ động giữ người?! Bữa cơm này, Sầm Duệ ôm trái tim bi thương, nước mắt chảy thành sông...

Sau khi ăn xong, quân thần hai người đều tự bưng chén trà nhỏ ngồi đối diện trong thư phòng đọc sách, Sầm Duệ uống mấy ngụm trà, hơi chút khó chịu.

Phó Trách nhìn tiểu hoàng đế xoay trái xoay phải, không ngồi an phận, nghĩ tới tốc độ dùng cơm vừa rồi của nàng trên bàn, buột miệng nói: "Hôm nay sắc trời không tệ, đọc sách trong đình thì thế nào?"

Vừa nghe có thể ra ngoài đi bộ, Sầm Duệ vui không nén lại được, quơ lấy đồng sách, dẫn đầu nhảy ra ngoài điện.

Phó Trách ở phía sau nhìn bộ dáng tung tăng của Sầm Duệ, buồn cười lắc đầu, vẫn là đứa nhỏ không lớn được.

Nói là đi đọc sách, nhưng ra hậu hoa viên rồi thì tâm trí của Sầm Duệ sao đặt trên sách vở cho được. Đôi mắt sáng đảo qua đảo lại nhìn rất nhiều thứ, chỉ duy nhất là không có một chữ nào.

Phó Trách có ý đưa nàng đi tiêu thực, cho nên cũng tùy nàng nghịch ngợm, còn mình ngồi bên cạnh hồ sen nhìn.

Sầm Duệ tung tăng một hồi mới về bên cạnh Phó Trách, nhìn con cá chép bơi qua bơi lại nịnh nọt bên chân Phó Trách, nói: "Đây là cá Phó khanh nuôi sao?"

Phó Trách hời hợt đáp lời.

Sầm Duệ từng nghĩ cách để lấy lòng Phó Trách từng nghĩ hẳn có thích nuôi sủng vật hay không, nghĩ tới nuôi mèo nuôi chó, mà không nghĩ tới Phó Trách hẳn lại thích nuôi cá...

Ngồi nửa ngày, Phó Trách ấn huyết thái dương, đang nghĩ sao im lặng thế, nghiêng đầu nhìn thấy Sầm Duệ ngủ cạnh hồ. Nửa bên mặt của thiếu niên được ánh nắng bao phủ, phát ánh sáng như ngọc, càng để lộ tư chất trong trẻo.

Một người như vậy, lại cố tình sinh ở nơi đơ bản nhất trên đời này...

Trong mắt Phó Trách lướt qua cảm xúc không đành lòng, cõi lòng đột nhiên tê rần, hơi thở loạn nhịp, nhin không được ho khan thành tiếng.

Sầm Duệ ngủ không sâu, bên tai hơi có động tĩnh đã nhanh chóng mở mắt. Nhìn Phó Tránh thấp giọng ho khan, nàng giật mình, bất giác hỏi: "Rốt cuộc là Phó khanh bị bệnh gì?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phiền Phức

Phó Trách tích chữ như vàng cho Sầm Duệ một câu: "Bệnh cũ thôi, không đáng ngại."

Sầm Duệ có trì độn hơn nữa, cũng nhìn ra được câu trả lời có lẽ, tiểu hoàng đế phân uất: "Hảo tâm mà lại bị coi là lòng lang dạ thú" - Những lời này tiếp tục được căn nhắc cả ngày trong tấm điện.

Lai Hỉ công công không rõ nội tình nhưng trung thành và tận tâm cùng mắng chửi với bệ hạ, thật sự hận tên tiểu nhân đạp hư tâm ý của chủ tử!

Nhưng khi hoàng đế bệ hạ nói ra tên của tiểu nhân kia, Lai Hỉ công công trầm mặc, mặt nhăn như hoa cúc khô, trịnh trọng nói: "Bệ hạ, giết người là phạm pháp!"

Sầm Duệ đáp trả cho hắn một quyển "Luận văn giải chữ" thật dày.

Bữa tối Phó Trách không cùng Sầm Duệ dùng bữa, trở về Noãn các, nhân lúc trong phòng còn ánh sáng mặt trời, lấy thuốc trong bình ra rồi uống vào cùng ngụm nước, sau đó nằm xuống đi ngủ. Ngủ tới nửa đêm, tiếng đồng hồ nước trong cung làm hắn bừng tỉnh, chỗ thái dương giật giật giữ dội, nhắm mắt vào đều là hình ảnh đỏ tươi hỗn loạn, nhiều hẳn thần trí không yên.

Dựa vào trí nhớ lấy ra cái hộp ngọc, huân hương bên trong đã dùng hơn phân nửa, quệt một chút ra dùng, toàn bộ Noãn các ngập tràn mùi hương ngọt ngào dịu mát, nội tâm Phó Trách cũng bình tĩnh hơn. Hộp ngọc trong tay tản ra ánh sáng mờ ảo, giống như chủ nhân của nó, tư chất bình

thường, không có gì thu hút. Phó Trách thường thức xong, lại đem thả về đầu giường.

Hương là noãn hương, Noãn các lại đốt địa long, nên Phó Trách dựa đầu giường đọc sách thấy khô miệng, đứng dậy rót một chén trà lạnh. Buông chén trà xuống, tầm mắt nhìn thấy văn thư chỉnh tề đặt trên bàn, mở trang đầu tiên ra, trang thứ nhất đã kể lại chi tiết động thái mấy ngày gần đây của Yến vương. Từ việc làm đám hỏi với Tần gia ở Giang Âm tới "ngẫu nhiên gặp" Trưởng công chúa của Tấn quốc, tất cả đều bộc lộ sự kỳ lạ.

Phó Trách đọc qua, trầm ngâm một lát, đi về phía chậu than, ném thẳng vào. Không bao lâu sau, tất cả con chữ hoá thành tro bụi. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, màu sắc còn đen trầm hơn màn đêm.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Qua đông, vào đầu xuân, Sầm Duệ cũng bắt đầu khó ngủ mỗi đêm.

Đội ngũ hồi kinh của Yến vương đã tới ngay ngoài Đông Quan, hai ngày nữa sẽ đến kinh thành.

Tin tức này truyền ra, nghe nói châm tuyết, tở lụa các loại trên chợ bán hết chỉ trong vòng một đêm, các cô nương phấn khởi, vui không ngủ nổi vội vàng làm túi thơm cho Yến vương.

Trong Lý Chính Điện, nét mặt đám triều thần toả sáng, mở miệng một cái là Yến vương, là Ngũ gia. Cứ như Yến vương về thì bọn họ sẽ được tăng lương không bằng. Sầm Duệ rất khó chịu, lúc lâm triều tuyên thánh ý, nói là để tăng thu giảm chi, cứu tế dân chúng, tiền trợ cấp ba tháng tới tất cả sung quốc khố.

Triều đình đề phòng quan viên tham ô hối lộ nên mỗi tháng ngoài bổng lộc cố định còn cho thêm tiền trà, tiền rượu, tiền ăn uống tiêu vật các

loại. Tính toán nhỏ nhặt mà nói, so với bổng lộc hàng năm bị con cọp mẹ nhà mình nắm trong tay thì chút tiền này cũng coi là của riêng của đám quan viên.

Chiêu thức ấy của Sầm Duệ khiến chúng quan viên không có tiền uống trà không hẹn mà cùng tuôn trào hai hàng lão lệ. Vắn ôm một tia may mắn là lấy tiền trợ cấp sung quốc khố không hợp kỷ cương, Phó Phụ chính kia nhất định không chấp nhận. Kết quả, không quá giờ Ngọ, tin dữ bay cùng tờ thông cáo của Thượng Thư cục tới khắp lục bộ, lập tức tiếng kêu than dậy khắp đất trời, ngay cả người luôn luôn tác phong, kỷ luật nghiêm minh và liêm khiết làm theo việc công như Ngự sử cũng không may mắn thoát khỏi.

Ba mươi tuổi đầu, Ngự Sử Trung Thừa ôm Đô Ngự Sử nhà mình mà gào khóc: "Đại nhân, bổng lộc tháng này của hạ quan vừa mới giao nộp, thọ lễ của ngài hạ quan chỉ có thể dùng văn chương khó nghe của mình để thay thế thôi."

Đô Ngự Sử vỗ vỗ vai Trung Thừa, nhìn trời cảm khái, lão phu tình nguyện người dâng văn chương khó coi cũng không muốn thấy người đưa thuốc bổ thận tráng dương a.

Thì ra cha vợ của Ngự Sử Trung Thừa này mở tiệm thuốc, chuyên làm lộc tiên, dương tiên, ngư tiên, mua bán các loại tiên. Trung Thừa đại nhân vì muốn lấy lòng phu nhân, mỗi khi đi tặng lễ đều tới đây mua hàng.

Cứ như thế, Sầm tiểu hoàng đế thành công ra oai một trận trước khi Yến vương vào kinh.

Long quý nhân đánh giá: Làm quá hoa mỹ!

Nhưng mặc dù bóc lột bách quan, nổi sào khổ của Sầm Duệ vẫn không giảm bớt được tý nào, đội ngũ của Yến vương càng tới gần, bọt nước trong miệng nàng càng ngày càng nhiều. Đi bộ cũng giống như bay trên mây,

khuôn mặt trắng bệch do ngủ không đủ, nhợt nhạt kinh người, đã dọa tới mức vài cung nhân bị trúng gió, cả ngày kêu gập ma.

Phó Trách nói nàng mấy lần, nhưng nói nàng không nghe, hoảng hốt tiếp tục hoảng hốt, giống ma thì mỗi ngày một giống hơn. Địch chưa đến, khí thế đã mất hơn phân nửa, mắt Phó Trách trầm xuống, phạt nàng tới Thái Miếu quỳ một ngày một đêm.

Lai Hỉ công công ngăn cản Phụ chính đại nhân, kể rõ nguyên nhân trước sau thật êm tai. Sở dĩ Sầm Duệ sợ Yến vương như vậy, là phải nhắc tới chuyện mấy năm trước. Không lâu sau khi Sầm Duệ hồi kinh nhận tống quy tông, rất được Hiếu Văn Đế yêu thích, ban tước vị thân vương, lĩnh Đan Thư Thiết Khoán, còn kếm không viết lên mặt bốn chữ "Ta là Thái tử".

Cái gọi là cây to đón gió, Sầm Duệ mới đắc ý không lâu liền bị ám sát, hết chuyện này tới chuyện khác, sắp đuổi kịp tần suất một ngày ba bữa. Ám sát không là gì, cùng lắm thì ở trong vương phủ, có trọng binh bảo hộ, ai làm gì được ta? Đáng giận là có người giở trò sau lưng khiến Sầm Duệ bị vu hãm, chịu khổ hình mấy tháng ở thiên lao, thậm chí suýt nữa mất mạng.

May là Hiếu Văn Đế chưa hoàn toàn hồ đồ, sau khi Sầm Duệ thoát hiểm nghi, được thả ra cái nàng lập tức lần theo chút dấu vết để lại. Mạnh mẽ chỉ ra người hãm hại là ai đây? Chính là kẻ ở xa ngàn dặm - Yến vương. Sầm Duệ có thể thám thính được thì lão hoàng đế biết dễ như trở bàn tay. Kỳ lạ là lão hoàng đế lại không có ý trừng phạt Yến vương. Chỉ đưa một đồng vàng bạc hiếm quý tới phủ Sầm Duệ để trấn an.

Sầm Duệ lòng dạ hẹp hòi, trộn hết đồng vàng bạc này vào với nhau rồi nung chảy, đắp thành một cây củ cải, khắc tên Ngũ Ca của nàng lên, rảnh rồi thì lôi roi ra vung vẩy.

Lai Hỉ công công nói đến đây rất buồn bực, tại sao lại nặn cây củ cải á?

Phó Trách ho nhẹ một tiếng, người bên ngoài không biết, ở Quận Thanh Thủy, củ cải là từ lóng ác độc nhất để mắng chửi người...

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, cho dù bây giờ đã làm hoàng đế, Sầm Duệ vẫn có bóng ma tâm lý với vị Ngũ Ca này, nhất thời không tiêu trừ được.

Biết được đoạn chuyện xưa này khiến Phó Trách hơi kinh ngạc, nhìn Sầm Duệ lưu manh vô lại như thế, không ngờ sau khi hồi kinh phải trải qua bao nhiêu phong ba...

Chạng vạng, Sầm Duệ mệt mỏi bay vào thư phòng, hiếm thấy khi không phát hiện ra bóng dáng của Phó Trách.

Đối diện bàn học của nàng là bản sách mới "Kính hoa truyền kỳ" - một quyển tạp ký. Kẻ bị bắt ngâm mình trong văn sử quốc cương như Sầm Duệ thấy vô cùng mới mẻ, như trộm liếc ngang một cái, nhanh tay tóm lấy nhét vào lòng.

Qua nửa nén hương, có cung nhân đến truyền lời nhắn, nói là Phụ chính đêm nay tới phủ Ngụy quốc công đánh cờ với lão quốc công, sẽ không tới Ngự Thư phòng. Nhưng hãn không đến, bệ hạ ngài vẫn phải làm việc, công khóa ở trên bàn để lại cho ngài, ngày mai sẽ kiểm tra. Nếu Phụ chính hãn không hài lòng, bệ hạ ngài phải tới Thái Miếu trò chuyện qua đêm mới nhóm lão tổ tông.

Sầm Duệ không thể tin ôm quyển sách trong ngực, công khóa Phó Trách để cho nàng là cái này sao?

Giả vờ ngồi ngay ngắn trên án bàn một hồi, thấy Phó Trách quả thật không có dấu hiệu tới, lúc này Sầm Duệ mới ngó nghiêng khắp nơi, rút truyền kỳ trong lòng ra. Mở ra một tờ, chính giữa tờ giấy có vẽ một con chó nhỏ buồn bã ỉu xiu, người vẽ có kỹ thuật rất tốt, vẽ vô cùng sống động. Sầm

Duệ nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không thích hợp, cái này... sao lại có điểm giống nàng hiện tại chứ?

...

Ý thức được mình bị Phó Tránh so với chó, Sầm Duệ gào một tiếng, điên người ném quyển sách xuống bàn, hô to một tiếng: "Lai Hi!"

Tiếng vừa phát ra, nàng lại liếc thấy sau lưng con chó nhỏ có tám chữ nhỏ "Tâm bình khí hòa" "Mọi sự không lo".

Lai Hi công công đã bị triệu hồi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện trước mặt Sầm Duệ, nhìn chủ tử nhà mình khôi phục sức sống, kinh hãi oà khóc: "Bệ hạ có gì phân phó!" Cho dù giết người phóng hỏa, cường đoạt dân nữ, không, cường đoạt dân nam, tiểu nhân cũng vượt lửa qua sông, có chết không chối từ!

Vốn định đặt thêm cây củ cải nữa ở Đường Tâm Điện, Sầm Duệ giật giật khoé miệng: "Quên đi, không có việc gì."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Dù Sầm Duệ ngàn không muốn vạn không muốn, đoàn người của Yến vương cũng đúng hạn tới ngoài cửa hoàng thành, Lễ bộ Thị Lang bắt sóng tình hình thực tế, cầm tờ giấy nhỏ tấu, dân chúng nhiệt tình dào dạt xếp hàng dưới tường thành, mắt thấy đã sắp phá tan cửa thành tới nơi rồi! Xem ra các vị đại nhân Công bộ chuẩn bị đi tu bổ có việc để làm thêm.

Ta thấy đầu người muốn chuyển nhà rồi! Sầm Duệ ngồi lệch trên long ỷ sâu kín quét mắt một cái, Lễ bộ Thị Lang nuốt nước miếng một cái, lại nhận thêm từ Phụ chính đại nhân cái mắt lạnh không có cảm tình, lạng lẽ, im lặng, lui về trong đội ngũ quan văn...

Lẽ bộ Thượng Thư ai oán nhìn con mình, nhọc tiểu tử này lúc trước còn đỗ tiến sĩ, sao ở trước mặt hoàng đế bệ hạ lại có thể dùng từ nhiệt tình dào dạt hả?

Sầm Duệ làm hoàng đế đã lâu, cái khác không học tinh, chỉ riêng cáo mượn oai hùm là học giống như đúc, có Phó Trách áp trận, nàng cứ thoải mái bành trướng.

Bỗng nhiên, Lai Hỉ thở hồng hộc hô to vào điện: "Đến rồi! Đến rồi!"

Tinh thần đám bách quan run lên, lòng Sầm Duệ lộ bộ một tiếng, cái bành trướng xì hơi mất một nửa.

Lai Hỉ đứng vững gót chân, lau mồ hôi hí hửng nói: "Là Kim Lăng vương và Đại trưởng công chúa đến."

"..." Hí hửng cái đầu mẹ người, Sầm Duệ bị lừa gạt cảm tình vô lực đỡ lấy tay vịn, mà Kim Lăng vương và Đại trưởng công chúa là ai thế?

Phó Trách đứng thẳng dưới long ỷ vừa thấy biểu tình mê mang của Sầm Duệ, biết ngay mấy ngày giảng cho nàng về tông thân hoàng thất hoàn toàn công cốc, lạnh nhạt nói với Lai Hỉ: "Yến vương điện hạ đâu?"

Lai Hỉ ấp a ấp úng nói: "Xe ngựa của Yến vương điện hạ tới gần cửa hoàng thành rồi lại đột nhiên phái người nói là muốn đi hoàng lăng tế bái tiên đế, quay đầu cái đã đi ra ngoài thành luôn."

Người còn chưa tới mà đã ra oai phủ đầu rồi đấy. Sầm Duệ vung tay lên, bãi triều, về nhà hết đi, đi tìm cha mẹ các người đi.

Lai Hỉ vội nói: "Bệ hạ, Kim Lăng vương và Đại trưởng công chúa còn chờ bái kiến ngài á!"

Dưới áp lực lạnh lẽo từ Phó Trách, Sầm Duệ móc gan ruột suy nghĩ mãi, rốt cục cũng nhớ tới đám huynh đệ tử muội phiền phức kia...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Huynh Muội

Con cái của lão hoàng đế không nhiều lắm, trước sau tổng cộng để lại bảy nam nữ, không một ai để cho Sầm Duệ bớt lo.

Năm huynh trưởng, một người, nhìn trái nhìn phải còn thấy giống hoàng đế hơn hoàng đế thật là nàng, ngày nào cũng muốn được dân chúng ca tụng là Bồ Tát sống.

Hai người đi tu đang yên lành làm hoà thượng, thì một người đột nhiên vừa mất tiểu thư nhà Hồng Lô Tự Khanh đi dâng hương tháng trước. Hồng Lô Tự Khanh gần bốn mươi tuổi mới sinh được khuê nữ bảo bối này, ấy vậy mà lại có tư tình với hòa thượng, tất nhiên là giận tím mặt, nhưng khi tra ra hòa thượng đó là Tam ca của đương kim Thánh Thượng thì trợn mắt há mồm lăn ra đất. Trong cung Kính thái phi còn tháo trâm chịu tội quỳ gối trước cửa Đường Tâm Điện, khiến Sầm Duệ sầu khổ cắn cán bút, cuối cùng vẫn là nhờ Phó Trách chỉ điểm, ban mỗi hôn sự cho vị tiểu thư kia xa tận thiên sơn vạn thủy, nội trong nửa tháng cấp tốc gả ra ngoài.

Còn lại, lão Tứ sao, đó là "Kim Lăng Vương" trong miệng Lai Hỉ, tên gọi Sầm Ung. Giống với đại ca ở dân gian của Sầm Duệ, một năm không gặp được một lần, cảm giác tồn tại vô cùng mờ nhạt. Lần đánh động nhất là khi chính thất chết bệnh hẳn thỉnh chỉ phù chính vị sườn phi thứ xuất. Đám nho sinh ở Hàn Lâm viện nhất loạt kích động can gián "Bệ hạ ngài dám chuẩn, chúng ta sẽ chết cho ngài xem!". Sầm Duệ chìm trong đồng nước bọt không còn cách nào khác, ban cho tứ ca của nàng một chính phi môn đăng hộ đối, lại ưng thuận ân chỉ, cho vị sườn phi kia làm "bình thê", mới miễn cưỡng xem như vẹn toàn đôi bên.

Ồn ào a, thật sự là quá ồn ào. Quốc sự học một thời gian rồi cũng được, nhưng gia sự lông gà vỏ tỏi thì khiến Sầm Duệ cắn nát vô số khăn tay.

Vẫn chưa hết, Sầm Duệ còn hai tử muội, lớn nhất thì bị tiên đế gả đi hòa thân từ lâu, bệnh chết ở tái ngoại không đề cập tới; nhỏ hơn là đồng bào muội của Kim Lăng vương - Sầm Huyền, đi theo huynh trưởng tới ở Kim Lăng. Sầm Duệ từng gặp qua một lần trên yến đoàn viên, ừm, cô nương này không nói hai lời đã đẩy nàng vào trong hồ nước lạnh giữa ngày đông. Từ đó về sau, với muội muội này Sầm Duệ chỉ có một ý tưởng, đẩy chết nàng ta.

Những ký ức không mấy tốt đẹp này khiến cho Sầm Duệ không muốn gặp huynh muội Kim Lăng vương, nhưng nếu không gặp, người ta đi đường xa đến tức là khách...

Huynh muội hai người thượng điện, hành lễ, Sầm Duệ còn phải bưng khuôn mặt đối trá tươi cười, hỏi han ân cần, khen ngợi trưởng công chúa mấy năm nay trở mã xinh đẹp, nhan sắc động lòng người.

Vừa nói khỏi mồm, mấy lão gia tử đứng dưới thần sắc khó lường, nhóm thanh niên tài tuấn trao đổi ánh mắt. Nhóm tài tuấn ngầm hiểu, xoa tay chuẩn bị triển khai thể công đối với vị trưởng công chúa này.

Lấy được hiệu quả mong muốn, Sầm Duệ cảm thấy mỹ mãn, trong khoảng thời gian này, nha đầu kia sẽ không rảnh gây họa cho nàng. Sự đặc ý của nàng đụng tới ánh mắt của Phó Tránh, thấy khóe miệng hắn nâng lên độ cong nhỏ, rõ ràng là đang chiêm chọc nàng tiểu nhân đặc chí.

Sầm Duệ oán thầm, cứ cười nhạt ta đi, cẩn thận ta gả cô nương này cho người, khiến người cả đời ngoằn ngoèo khúc khuỷu, kịch tính ly kỳ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Nhân vật Yến vương không lên đài, bách quan cũng không có cái để chờ mong, hưng trí tan biến.

Tần thái sư bệnh nặng mới khỏi đang được môn hạ nâng đỡ tập tễnh đi ra ngoài, thì một người ở sau lưng gọi lão dừng cước bộ. Lão Thái Sư quay đầu, người tới đứng là Phụ chính Phó Trách.

Từ lúc Phó Trách tiền nhiệm đến nay, ngoại trừ chính sự thì thủy chung duy trì khoảng cách với quan viên, những thứ đại loại như yến ẩm giao du linh tinh một mực không tham dự. Dùng lời hình dung của Sầm Duệ thì là thanh tâm quả dục như một con lừa gỗ.

Câu gọi này của hắn khiến nhiều người ghé mắt nhìn.

Đương nhiệm gia chủ nhà họ Từ - Từ Sư theo bản năng nhìn về phía Ngụy Trường Yên, Ngụy Trường Yên cầm lấy cái roi từ tay người hầu ở cửa, nhếch miệng cười với hắn, không thêm để ý. Trái tim Từ Sư vừa lạnh lẽo lại buồn bực. Lúc trước tiên đế tự dưng nâng một cái Phụ chính, đánh giá cao thấp, trong nội bộ Từ thị không phải chưa từng có tranh luận. Người chống đối la hét dẫn mặt tên Phụ chính này, có ý kiến cực đoan còn trừ bỏ hắn; Phái ổn trọng là như Từ Sư, án binh bất động, giữ thái độ trung hòa, lâu dài biết đâu Phó Phụ chính là người thức thời, hợp tác cùng bọn họ thì sao?

Nhưng hiện tại xem ra, Từ Sư vung tay áo, nên xuống tay từ chỗ tiểu hoàng đế kia mới đúng... Khóe mắt nhìn hướng hoàng đế cùng Kim Lăng vương rời đi, thay đổi chủ ý, thấp giọng phân phó tùy tùng: "Đi Nam Thành tìm Nhị công tử về cho ta."

Tần thái sư vừa thấy Phó Trách đã bắt đầu ho, ho muốn trào cả tâm can phế phổi. Thái y viện ở ngay đằng sau, đi vài bước là ra tới nơi, lão Thái Sư lập tức được hai cung nhân nâng đi. Phó Trách không đi theo, chỉ nhìn theo hướng lão đi. Đám triều thân đi chậm đợi được cơ hội như vậy

liền vây lên, cơ hội giao lưu tình cảm với Phụ chính đại nhân đó a, các loại vấn đề hạ quan còn chưa suy tính ổn thỏa được mong đại nhân chỉ giáo; đủ loại thánh chỉ hôm trước hạ quan không lĩnh ngộ hết, thỉnh đại nhân chỉ điểm... thi nhau ào đến.

Phó Trách dừng cước bộ, nhìn quan viên đang ân cần cố hiểu thánh ý: "Quốc Tử Giám Trần Ngang Trần đại nhân?"

Quốc Tử Giám thấy Phụ chính nhật lý vạn ky* lại có thể chuẩn xác gọi tên mình thì không khỏi kích động liên tục gật đầu.

*Nhật lý vạn ki: chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

"Thân là quan học sĩ đã lâu mà ngay cả trăm chữ trên thánh chỉ cũng không lĩnh hội được?" Phó Trách nhẹ nhàng hỏi.

Mặt Trần Ngang trắng bệch, Phó Trách không nhìn hấn, phẩy tay áo bỏ đi.

Trách được đám đông, Tần thái sư ngừng ho khan, thở gấp nói với cung nhân bên cạnh: "Lão phu cảm thấy khá hơn nhiều rồi, các người tìm một chỗ yên tĩnh cho lão phu nghỉ một chút. Đúng rồi, sai người tới phủ ta báo, đêm nay ta không về dùng bữa, không cần chờ lão phu."

Một người lĩnh mệnh đi, tên còn lại giúp đỡ Thái Sư ngồi nghỉ trong cái đình nhỏ, lại đi bưng trà lấy điểm tâm.

Khi người đã đi hết, Phó Trách mới chậm rãi đi ra từ phía sau hành lang, lão Thái Sư thở dài: "Tần gia ta giữ thân được thời gian dài như vậy, hôm nay bị câu nói đầu tiên của người làm hỏng rồi."

Phó Trách ngồi bên cạnh, không đáp mà hỏi: "Khoa cử lần này có thí sinh tên là Tần Anh, là tôn nhi của Thái Sư sao?"

Hai ngày trước, thánh chỉ lệnh Phó Trách nhậm chức quan chủ khảo đã được ban xuống dưới, Tần thái sư muốn từ trên mặt hần nhìn ra chút manh mối mà không có kết quả. Vòng vo nói: "Không đáng nhắc, là tôn tử không nên thân nhà ta. Không đọc được bao nhiêu quyển sách, tiểu đánh tiểu nháo mà thôi."

"Thái Sư quá khiêm tốn. Ta đã xem qua văn từ của công tử, làm không tệ." Phó Trách nói thật, ít nhất so với vị ở Dưỡng Tâm Điện kia thì tốt hơn cả trăm lần.

Khoa cử sắp tới, sĩ tử khắp nam bắc lục tục tề tụ về kinh thành, chuyện khoa tay múa mõm là bình thường, một đồng miệng lưỡi sắc bén, không thiếu đề tài để nói, rồi còn viết thơ viết văn, tỷ phú một phen. Bình thường còn có người tin tưởng thu hút được ánh mắt của quan chủ khảo nên tự tới quý phủ để đề cử mình, nhưng lần này bởi vì chủ khảo Phó Trách ở trong cung nên trật tự bị thay đổi một chút.

Phó Trách nhàn hạ cải trang đi qua Quốc Tử Giám và Văn uyển vài lần, xem mấy cuộc tỷ thí, đối với người tên là Tần Anh rất có ấn tượng. Trở về xem danh sách, tra xét xuống quả nhiên giống suy đoán ban đầu, là người họ Tần.

Lão Thái Sư như đoán được ý trong lời Phó Trách, nhưng lại không dám xác định, do dự mãi mới hỏi ra miệng: "Ý của Phụ chính là?"

Phó Trách cười nói: "Ta thấy Trạng Nguyên lang lần này đã định rồi."

Cái chân già của Tần thái sư run lên: "Phụ chính đại nhân nói đùa sao?" Tôn tử nhà mình lão biết, vẫn có, nhưng còn trẻ, không hiểu sự đời, bản tính bất tuân, không thích hợp với quan trường, nhưng đứa nhỏ này cứ một lòng muốn vào Ngự sử đài, đây không phải tự gieo mầm tai vạ sao?

Nói theo hai khoa cử trước, Trạng Nguyên sẽ xuất ra từ Từ gia. Theo ý của Tần thái sư là cho Tần Anh đỗ tiến sĩ rồi tới Hàn Lâm viện làm một chức quan nhàn tản.

Phó Trách đây là muốn đẩy Tần gia lên đầu sóng ngọn gió, không có ý tốt, tuyệt đối không có ý tốt.

"Mục đích của khoa cử là chọn lựa hiền tài, học thức của Tần Anh, trong giới sĩ tử không tìm ra được người khác." Ngữ khí của Phó Trách rất chắc chắn.

Tần thái sư nói thầm, lời này chẳng phù hợp với tác phong của Phó Trách gì cả. Trong lòng chín khúc mười tám nỗi, vòng vo tam biến, lão như ngộ ra cái gì, thử nói: "Phó đại nhân rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Lão hồ li, Phó Trách nói thẳng: "Ta nghe nói Tần Anh có một muội muội vừa mới đính ước hôn sự?"

Quả nhiên là việc này, Tần thái sư nói: "Đúng là như thế." Thở dài một tiếng: "Hôn sự với Yến vương do cha mẹ chúng ước định, lúc ta nghe nói thì đã xong xuôi cả rồi. Ta cũng hồi âm giáo huấn bọn chúng, chỉ là lần này tôn nữ gả ra ngoài không phải cố ý chọn nhà, thỉnh Phụ chính và bộ hạ khoan tâm." Nét mặt già nua nhú lại: "Nếu bộ hạ kiêng kị thì Tần gia lập tức từ hôn."

Phó Trách gõ nhịp ngón tay lên bàn: "Sao Tần thái sư lại nói vậy? Bộ hạ là người thông tình đạt lý, sao nữ phá hỏng nhân duyên? Huống hồ không có Tần gia, cũng sẽ có thế gia khác. Chỉ là..."

Đến rồi đến rồi, Tần thái sư căng thẳng nghe Phó Trách từ từ nói: "Đám hỏi với Yến vương bên kia, ý của bộ hạ là, có thể đổi người kết thân hay không?"

Người dính thân là Yến vương, nước tới chân rồi còn muốn đổi người? Tần thái sư phát giác mình bị Phó Trách dồn vào ngõ cụt, hoặc là để tôn nhi làm chim đầu đàn, hoặc là khiến cháu gái thành người phụ nghĩa. Tiến không đường, lui không cửa.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Yến vương đi bái tế sai người về tâu là muốn giữ đạo hiếu ba ngày với tiên đế, nên ba ngày sau mới đến bái kiến đương kim Thánh Thượng. Bởi vậy, khi Phó Trách thay quần áo, đi vào Sướng Xuân viên thì tiệc đón gió bên kia của Sầm Duệ đã tiến hành được non nửa.

Sầm Duệ ngồi ở giữa, sắc mặt hơi say, có lẽ đã uống không ít. Vị trí bên cạnh để trống, là giữ lại cho Phó Trách. Bình thường nàng bị Phó Trách quản thúc, để tránh chạm trể chính sự và học hành nên không uống rượu. Thỉnh thoảng có yến tiệc cũng là treo đầu dê bán thịt chó, lấy nước thay rượu, hôm nay Sầm Duệ vốn cũng tính như vậy.

Nhưng cô muội muội Sầm Huyền kia, qua nhiều như vậy năm, không chỉ có dung mạo xuất sắc hơn nhiều, mà bản sự đối nghịch với Sầm Duệ cũng tiến bộ không ít. Nhìn Lai Hỉ dùng bình riêng rót rượu cho Sầm Duệ thì bưng miệng cười: "Hoàng đế ca ca uống tiên tửu nào vậy? Không biết có thể cho tiểu muội một ly không?"

Kim Lăng vương xưa nay đã quen tiểu muội như vậy, thấy nàng nói thế với Sầm Duệ, nghĩ muội muội thân cận với huynh trưởng, trong lòng có chút vui mừng, cười nhìn Sầm Duệ trên ghế.

Lai Hỉ run tay, rót tràn rượu ra ngoài.

Sầm Duệ mất tự nhiên cười nhẹ: "Lục muội đã muốn thì đương nhiên trẫm sẽ đáp ứng. Lai Hỉ, rót rượu cho công chúa."

Liếc một ánh mắt, Lai Hỉ công công lạnh lợi lật tay, va bình rượu vào bàn vỡ tan, lập tức quỳ xuống nói: "Tiểu nhân đáng chết vạn lần, thỉnh bệ hạ thứ tội."

Mặt Sầm Duệ bình tĩnh giáo huấn hai câu, nhân cơ hội đổi một bình rượu hàng thật giá thật.

Lui tới hai ba hồi, khi Phó Trách ngồi xuống bên cạnh Sầm Duệ, mùi rượu đậm đặc đã phủ tới mặt.

Sầm Duệ nghiêng đầu, mắt cười cong cong như vầng trăng: "Ái khanh đến rồi sao?"

Đây là... say thật? Sầm Duệ gọi Phó Trách rất có quy luật, lúc tức giận thì gọi Phụ chính đại nhân, bình thường thì gọi Phó khanh, chỉ khi nào tâm tình vô cùng vô cùng tốt mới gọi một tiếng "ái khanh." Âm điệu mềm, có vài phần lấy lòng và hân hoan, giống như...

Phó Trách nhìn Sầm Duệ hiện tại, giống như một con mèo đang say.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đối Âm

Mặc dù Phó Trách không chứng kiến trận đao quang kiếm ảnh của hai huynh muội Sầm Duệ, nhưng nhìn không khí cũng đoán được tám chín phần, chút không vui và trách cứ lúc trước phai nhạt hơn. Rượu này không thể uống nữa, hẳn phó cung nhân: "Sáng nay bệ hạ ăn ít, mang chén canh giải rượu đến đây."

Lại dứt khoát đoạt chén trong tay Sầm Duệ, hạ giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ đừng uống nữa."

Sầm Duệ có ba phần men say nhưng lại rất nghe lời, không ầm ĩ không nháo loạn, ngồi nghiêm chỉnh, thẳng lưng như tượng gỗ.

Kim Lăng vương Sầm Ung ở dưới nhìn một màn này, bỗng dưng thấy thú vị. Bên ngoài lưu truyền trăm kiểu, nói là đương kim Thánh Thượng có khoảng cách với Phụ chính, bất mãn khi Phụ chính một tay che trời. Lần này tận mắt thấy, Phó Phụ chính này và lục đệ của hắn ở chung rất hòa hợp, lời đồn rớt cuộc vẫn là lời đồn.

Chủ yến đã say, yến tiệc kết thúc cũng không còn xa. Sầm Ung đang muốn để cho muội muội đi lên kính hai chén rượu nữa là có thể dẹp đường hồi phủ, tắm rửa đi ngủ. Thế nào mà quay đầu lại thấy Sầm Huyền si ngốc nhìn phía trước, ngây ngẩn cả người.

Sầm Huyền và Sầm Duệ sinh cùng năm, kém tháng không nhiều, là kim chi ngọc điệp từ bé. Mắt thấy vị công chúa điện hạ này năm nay sẽ cập kê, thế gia quý tộc khắp nơi đã lục tục tới Kim Lăng vương phủ làm thân, nhưng vị cô nương này mắt cao tâm cao, nhìn ai cũng thành phàm phu tục

tử. Sầm Ung vừa làm cha vừa làm nương cả ngày lo lắng hãi hùng, không biết muội muội có thích kiểu siêu phàm thoát tục như hòa thượng hay đạo sĩ không.

Nhưng vạn lần, Sầm Ung cũng không không ngờ nàng xem trọng Phó Trách! Vị trí kia của Phó Trách, nhìn thì phong cảnh vô hạn, nhưng lại như đi trên mũi đao, người muốn giết hẳn tuyệt đối không ít hơn người muốn nịnh bợ hẳn. Sầm Ung chỉ mong muội muội gả cho một vương tôn công tử bình an cả đời, chứ không mong nàng đi vào cái đầm lầy kia.

Sầm Huyền không biết trong bụng Kim Lăng vương khổ tâm loạn cào cào, đôi mắt lá lớt tràn đầy tình ý nhìn nam tử đang nhíu mi khi nói nhỏ với Sầm Duệ...

Ánh mắt nóng bỏng trần trụi như vậy không thể vờ như không biết được, Sầm Duệ nghiêm nghị ngồi ngay ngắn híp mắt, lặng lẽ nghiêng người sang phía Phó Trách, nhỏ giọng như ăn trộm nói: "Muội muội của trẫm coi trọng ái khanh."

Lời nói hừ nói vờ như vậy mà cũng xuất khẩu được, Phó Trách liếc Sầm Duệ say ngất ngây, lúc này tuyên bố tiệc đón gió đã xong.

Sầm Ung lập tức đứng dậy, lại là một phen tạ ơn, rồi vội vã kéo Sầm Huyền công chúa đang lưu luyến ra ngoài, sợ Phó Trách nhìn nàng nhiều hơn hai lần.

Xe ngựa của Kim Lăng vương phủ đi ra từ cửa Chu Tước, Sầm Ung thở phào nhẹ nhõm một hơi, hoàng cung bây giờ vẫn giống hệt năm đó, khiến người ta không thở nổi. Hẳn bắt đầu có điểm đồng tình với lục đệ chỉ gặp mấy lần kia, còn nhỏ thế mà đã bị nhốt cả đời ở nơi không thấy ánh mặt trời.

"Ca ca, ca ca!" Hai gò má của Sầm Huyền ửng hồng: "Ca cảm thấy Phó Trách làm người thế nào?"

Ta thấy không được tốt lắm đâu! Gương mặt nho sinh trắng nõn của Sầm Ung đen xì, sắp há miệng nói xấu Phó Tránh, chặt đứt ý niệm trong đầu của nàng thì chợt hí một tiếng, xe ngựa dừng lại đột ngột.

Sau một trận huyên náo, gã sai vặt đánh xe bên ngoài bầm báo: "Vương gia, là xe ngựa của Nhị công tử Từ gia không cẩn thận va chạm, Từ Nhị công tử muốn tới bồi tội."

Hai chữ Từ gia vừa vào tai, Kim Lăng vương đã đỏ hốc mắt, hẳn thật sự thật sự chỉ muốn làm một Vương gia nhàn rỗi, ăn rồi chờ chết a!

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trong cung, Lai Hỉ cố hết sức giúp đỡ Sầm Duệ say bất tỉnh nhân sự xuống ngựa liền, kéo lê cả một đoạn đường, cuối cùng cũng về tới Dưỡng Tâm Điện. Bước vào Dưỡng Tâm Điện, hai mắt khép chặt của Sầm Duệ lập tức mở thao láo, cước bộ vững vàng như bay, xoay thắt lưng ngồi xuống ghế: "Cuối cùng cũng đi rồi, mang trà lên!"

Lai Hỉ nhìn Sầm Duệ thần thanh mắt sáng, trợn mắt há hốc mồm: "Bệ, bệ hạ ngài không say sao?"

Sầm Duệ bóc hạch đào vui quên trời đất: "Buồn cười! Tửu lượng của chủ tử nhà người vô địch thiên hạ, hai chén đã say thì lúc trước ở Trường Nhạc phường không phải bị con trâu Ngụy Trường Yên kia cười chết sao?"

Lai Hỉ ngốc run người, ánh mắt chớp rồi lại chớp, Sầm Duệ vẫn như cũ tự nói: "Người không biết nha đầu Sầm Huyền kia đáng ghét thế nào đâu. Sớm đuổi đi, sớm bớt việc."

"Thật không, bệ hạ?"

"Còn không phải sao?!" Sầm Duệ lòng đầy căm phẫn: "Người không thấy ánh mắt hôm nay nha đầu kia nhìn Phó Tránh sao, hận không thể ăn

tươi nuốt sống! Kỳ thật nhá..." Chẹp miệng: "Trẫm cũng không phải người không nói đạo lý, nếu Phó Trách là thần tử bình thường thì được đấy..."

Chẳng lẽ ngài định gả công chúa cho Phó đại nhân sao? Lai Hỉ đã chớp mắt tới mức sắp rút gân rồi, nhưng Sầm Duệ không phát hiện ra, cho quả hạch đào vào miệng rồi lại nói tiếp: "Ta sẽ gả Sầm Huyền cho hẳn. Nhưng đấng này lại khác, nha đầu kia là chúa vòi vĩnh, lúc trước lão già thường ta cái gì, nàng cũng muốn được thưởng cái đó. Bây giờ á, ta chính là muốn thiến Phó Trách, không bao giờ cho nàng ta như nguyện đấy, thì làm gì được ta nào. Ai, trà đầu?"

Sầm Duệ bất mãn ngẩng đầu, thấy Phó Trách bưng canh giải rượu nóng hôi hôi đứng yên cách vài bước, màu mắt tăm tối...

"..." Sầm Duệ bi thương muốn chết, run giọng: "Ái khanh, có thể giả vờ như trẫm chưa từng nói cái gì không?"

Cái này, tất nhiên là không thể.

Dẫn theo Sầm Duệ vào Ngự Thư phòng, Phó Trách không lập tức giáo huấn nàng, mà lật một quyển sách, ngồi xuống ghế đọc, để mặc nàng.

Có tật giật mình, Sầm Duệ lui sang một bên, không dám vọng động, không dám nói loạn, cứ đứng như vậy nhìn Phó Trách. Dù sao lời ban nãy nàng nói chắc chắn không dễ nghe, Phó Trách tức giận là đúng.

Một nén nhang trôi qua, hai nén nhang trôi qua, đứng không biết bao lâu, chân vừa mỏi vừa nhức, nhưng Phó Trách vẫn không có ý quan tâm tới nàng. Tính nàng nóng nảy, Phó Trách phạt nàng, mắng nàng, đánh nàng đều được, nhưng không chịu nổi bị thờ ơ.

Lại nhịn thêm một nén nhang, Sầm Duệ không chịu nổi tới nhận sai xin khoan dung: "Trẫm vừa mới nói lỡ lời, Phó khanh đừng để trong lòng nhé."

Chân chó? Phó Tránh nhớ tới bộ dáng say rượu của nàng trên yến tiệc, hành động thật sự không tệ! Lật một trang sách, thần nhiên nói: "Bệ hạ là thiên tử, làm sao sai được với vi thần? Lại nói..." Hãn nói nhẹ như lông: "Vi thần không bắt bệ hạ đứng."

"..." Sầm Duệ vừa hận lại hối, kéo mạnh ghế dựa qua, ngồi phịch xuống.

Tiếng kéo lê chói tai, Phó Tránh nhú mi, Sầm Duệ lập tức ngồi nghiêm quy củ theo bản năng.

Hai người ngồi yên lặng không nói gì, Phó Tránh cầm quyển sách đã đọc hơn nửa trong tay, khép lại, nói: "Chú giải viết không tệ."

Sầm Duệ nhìn sang, cái này là sách Đạo Đế vương nàng đọc nhiều ngày nay, Phó Tránh lại nói: "Nhưng đạo lý lại không thấy nhập tâm. Để bệ hạ đọc sách này không phải để bệ hạ làm tốt qua loa bên ngoài cho thần xem."

"Văn vẻ khó coi, người lại mắng." Sầm Duệ lẩm bẩm phản bác.

Phó Tránh lại hỏi: "Câu vừa rồi của bệ hạ, vi thần muốn xin thỉnh giáo. Nếu vi thần là thần tử bình thường, những lời này có ý tứ gì?"

Mắt Sầm Duệ vụt sáng, Phó Tránh không bỏ qua biểu tình rất nhỏ này của nàng, một ít nghi vấn trong lòng dần có đáp án.

"Phó khanh là hiền thần, trong sách nói, hiền thần không lập bang kết phái, kết bè kết cánh." Sầm Duệ không có cách nào khác, chỉ phải nói: "Sầm Huyền là muội muội của phiên vương, Phó khanh thân là Phụ chính, nếu cưới nàng rồi kết hợp với thế lực của phiên vương thì tất..."

"Thì tất khiến quân vương nghi kỵ, rước lấy họa sát thân." Phó Tránh thay Sầm Duệ nói tiếp: "Xem ra sách bệ hạ đọc cũng có ích, thần thấy vui

mừng."

Hai mắt Sầm Duệ đảo qua đảo lại, trong sách nói một chuyện, sự thật lại là chuyện khác. Chuyện kết bè kết cánh, tạo thành tiểu đảng phái còn thiếu sao? Nàng làm hoàng đế nhưng ai cũng thịt được sao? Giết một phát, ngày mai vào triều nàng cùng Lai Hỉ sẽ bị nước mắt cuốn trôi.

Trên yến tiệc Sầm Duệ cơ bản chưa ăn được mấy, thấy Phó Trách có xu thế muốn thuyết giáo, đánh trống lảng ngay: "Phó khanh có muốn cùng trẫm dùng chút trà bánh không?" Phó Trách không cần đồng ý, nàng đã nhanh nhẩu cao giọng gọi.

Đầu bếp của Ngự thiện phòng hiểu nhất thanh nhị sở sở thích của tiểu hoàng đế, Lai Hỉ vừa tới đã đưa thẳng cái khay vào tay hắn. Lai Hỉ nhìn một chút, nói: "Hôm nay Phụ chính đại nhân cùng bệ hạ uống trà, đại nhân chuẩn bị thêm đồ ăn Phụ chính thích đi."

Ngự trù khó xử nói: "Phụ chính đại nhân sao? Vậy cần phải làm lại, tốn chút thời gian."

Lai Hỉ nghi hoặc: "Không có sẵn sao?" Chủ tử trong cung mặc dù không nhiều lắm, nhưng đồ ăn vặt Sầm Duệ thích hay điểm tâm lúc nào cũng có.

"Khẩu vị của Phó đại nhân... hơi độc đáo." Ngự trù trả lời thật sự cẩn thận.

Vào Ngự Thư phòng, Lai Hỉ dâng trà lên trước, nhớ lời ngự trù luôn dặn dò mãi, lưu ý tới đĩa điểm tâm trước mặt Phó Trách, khi lui ra vụng trộm xem Phó Trách, độc đáo? Độc đáo cỡ nào chứ?

Phó Trách rót cho Sầm Duệ và hắn mỗi người một chén trà, sương khói lượn lờ như sương mù, không gian tỏa mùi thơm ngát.

Người Cung quốc giỏi về trà, nổi danh là "Thánh trà", trình tự uống phân ra làm mười sáu bước, mỗi một bước cần chú ý tao nhã, cẩn thận.

Sâm Duệ sinh ra ở hương dã, cơm còn ăn không đủ no, làm sao có thời giờ học môn đạo này. Cho nên lúc tới kinh thành, đám đệ tử thế gia cung kính với nàng mặt ngoài, mặt trong ngằm mắng nàng thô bỉ có khối người. Nàng không có trí tiến thủ, nhưng cũng cần mặt mũi, vì thế chạy tới chỗ lão cha kêu khóc. Hiếu Văn Đế lập tức gọi đám lão tử nhà đám đệ tử kia vào cung mắng cho một trận, nhưng cũng cảm thấy phải bồi dưỡng khí chất cao nhã cho tiểu nhi tử. Tiến bước ba lão sư, tài nghệ pha trà, châm trà của Sâm Duệ mới được xếp vào hàng nhìn xuôi mắt.

Nhưng dù có bắt chước được, Sâm Duệ đánh tâm nhãn cho rằng mình vẫn là người thô bỉ, có lẽ một số phẩm chất đã sinh ra rồi không thể bù lại.

Phó Trách thì sao, chính là kiểu người tiên khí thoát tục. Từ bộ dáng hần vén tay áo rót trà, Sâm Duệ đã hoảng hốt thấy vô cùng phong nhã.

"Bệ hạ, mời dùng." Phó Trách dâng trà bằng hai tay.

Sâm Duệ thụ sủng nhược kinh đón lấy, khi uống trà cũng không húp như trâu ngày xưa, mà chậm rãi nhấp một ngụm, thấy ngọt ngào hơn nhiều.

"Bệ hạ tâm không tĩnh, cho nên có một số việc muốn làm nhưng làm không tốt, không có nghĩa là bệ hạ không làm được." Giọng nói bình tĩnh của Phó Trách xuyên qua hương trà bay tới: "Bối rối, khẩn trương, tức giận không phải cách giải quyết vấn đề, sự tình càng phức tạp, bệ hạ càng phải giữ tâm bình tĩnh."

Khó được dịp tâm bình khí hòa nói chuyện với Phó Trách, tâm tình của Sâm Duệ cũng bị thanh âm cuốn hút của hắn làm đi: "Ta biết."

Yên lặng đối âm, Sâm Duệ tìm một chủ đề thoải mái để hỏi: "Phó khanh cùng lão gia tử... à tiên đế, quen biết như thế nào?" Người được lão

nhân chỉ đích danh Phụ chính sao lại là thông phán bát phẩm của Quận Thanh Thủy chứ?

Phó Trách nói: "Trước khi nhậm chức ở quận Thanh Thủy, ta từng nhậm chức ở kinh thành."

"Hả? Nha môn nào?" Sầm Duệ tính toán thời gian: "Chắc khi đó Phó khanh mới đổ công danh không lâu đi."

Trầm ngâm một hồi, hắn nói: "Vi thần, vốn dĩ đảm nhiệm chức vụ ở Ngự sử đài." Lập tức chuyển câu chuyện: "Ngày mai sau khi lâm triều, bệ hạ có muốn cùng vi thần tới một nơi không?"

"Hả?" Sầm Duệ ngơ ngác nhìn Phó Trách: "Đi đâu?"

"Bí mật."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách đi rồi, Sầm Duệ phái người đi Lại bộ lấy quan tạ của Phó Trách, nhìn từ trước tới sau, cuối cùng rơi xuống một hàng chữ "Cảnh nguyên năm hai mươi, ngự bút khâm điểm đứng đầu bảng - Nhất giáp."

Phó Trách là Trạng Nguyên lang của khoa cử kia sao?

Trạng Nguyên lang tiền đồ vô lượng, vì sao lại bị đuổi tới quận Thanh Thủy? Sầm Duệ trăm tư không thể lý giải, tiện tay nhón khối điểm tâm cho vào miệng, cắn một cái, con mắt lông mi cái mũi nhăn thành một đống. Mau chóng phun ra, uống nửa cốc trà mới đỡ hơn.

Hương vị này...

Lai Hỉ tiến vào hầu hạ, thấy Sầm Duệ nhăn mặt, vội hỏi: "Bệ hạ làm sao vậy?"

"Hôm nay đầu bếp của Ngự thiện phòng nhầm muối với đường hả?"
Sầm Duệ chỉ vào cái bánh hỏi: "Ngọt, quá ngọt."

Lai Hỉ nhìn lên, nói: "Bệ hạ, đây là đồ Ngự thiện phòng cố ý chuẩn bị cho Phó đại nhân. Nói là hương vị Phó đại nhân thích."

Phó Trách mà cũng ham mê đồ ngọt á?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngoài Ý Muốn

Giờ Thìn một khắc, một chiếc xe ngựa lạng lẽ đi ra từ cửa ngách của hoàng cung. Người đánh xe ngựa mặc quần áo gọn gàng sạch sẽ, nhìn qua không khác của những nhà phú hộ bình thường. Xe ngựa thì...

Một chữ: tục.

Hai chữ: rất tục.

Nóc xe sơn đỏ viền vàng, xung quanh khắc mẫu đơn, ngay cả bộ dây cương trên xe ngựa cũng lấp lánh ánh vàng, chỉ sợ người qua đường không biết chủ xe giàu có thế nào.

Cái này là do Sầm Duệ tỉ mỉ chọn lựa, đối mặt với vẻ mặt ghét bỏ của Phó Tránh, nàng ha ha cười: "Như vậy người khác chỉ nghĩ là nhà giàu bình thường, tuyệt đối không nghĩ người ngồi trong là Phó khanh và ta."

Phó Tránh không nói một tiếng vén vạt áo, lên xe. Cái trang đi tuần nên Phó Tránh đổi quan phục thành áo sam trắng, tay cầm cây quạt bạch mai, vô hình bên trong mất chút quan uy, thêm phần nhẹ nhàng khoan khoái và nho nhã.

Sầm Duệ đứng ngoài xe, ngựa đầu nhìn trang phục và từng động tác của hắn, cái miệng khoa trương nói: "Phó khanh mặc như vậy thật đẹp."

Dùng từ đẹp để hình dung một nam tử... Phó Tránh rũ mắt thấy đôi mắt đen láy của Sầm Duệ tràn đầy sự khen ngợi chân thành và tha thiết, cũng lười so đo với nàng.

Nhưng, cây quạt gỗ nhẹ một cái vào lòng bàn tay, cái tật nói không suy nghĩ này nên sửa.

Năm nay xuân sớm, hai tháng đầu năm, cây cối xung quanh quan đạo thi nhau đâm chồi, không khí trong lành tươi vui. Chim yến tước nhảy múa ca hát, hoa vàng cỏ xanh hòa cùng váy áo đủ màu sắc của các cô nương gia, tạo nên phong cảnh xinh đẹp.

Sầm Duệ nằm bò trên cửa sổ, cùng Lai Hỉ người một câu ta một câu bình phẩm dung mạo của mấy khuê nữ nhà người ta:

"Tiểu thư kia tiểu nhân biết! Là con gái riêng của Hình bộ Thượng Thư Lý đại nhân!"

"Nói bậy! Lí lão nhân đã bảy mươi tuổi rồi, còn sức mà sinh sao!"

"À, hay là nữ nhi của đại tôn tử nhà Lý đại nhân nhỉ!"

"Bậy bạ! Tôn tử nhà lão mới 4 tuổi!"

Phó Trách không dấu vết cong cong khóe miệng, lại nhớ tới mục đích của việc này, ý cười nhanh chóng tan đi.

"Phó khanh, Phó khanh người mau đến xem!" Sầm Duệ đột nhiên xoay người lại, vội vàng nắm tay Phó Trách kéo ra ngoài: "Đó là không phải Sầm Huyền sao? Công tử bên cạnh nàng ta là ai? Ta nhìn hơi quen mắt, nhưng nhớ không nổi của nhà nào."

Đột ngột bị Sầm Duệ kéo như vậy, Phó Trách ngồi không vững, bị nàng kéo lại gần, rồi nhìn theo hướng nàng chỉ: "Người bên cạnh công chúa là thứ tử của hữu tướng Từ Sư, Từ Lập Thanh. Người này không ham công danh, nhưng có thiên hướng họa sơn thủy, ở kinh thành thậm chí là các nước láng giềng xung quanh cũng có chút danh tiếng, giờ đang đảm nhiệm

chức vụ ở Hòa viện. Hãn từng họa chân dung cho bộ hạ nên bộ hạ nhìn quen mắt cũng không lạ."

"Động tác của Từ lão đầu nhanh đấy a..." Sầm Duệ kéo dài tiếng, cao hứng phấn chấn ngồi trở về: "Ngày mai ta muốn ban thưởng cho Từ tướng, để ông ta thần tốc thay ta giải quyết cái tai họa này."

Phó Trách nghe nàng một câu ta hai câu ta, lại nghe nàng thuận miệng nói sẽ ban thưởng cho Từ gia, mặt mày càng nhăn nhó hơn: "Bộ hạ..."

Sầm Duệ khoát tay: "Một câu nói đùa thôi, Phó khanh đừng tưởng thật. Còn nữa, nếu đã cải trang ra ngoài thì người đừng gọi ta là bộ hạ nữa, ta cũng sẽ không gọi người là Phó khanh. Cứ gọi thẳng tên ta đi."

Điều này sao có thể! Hai người không ai nhường ai tranh cãi vài câu, Sầm Duệ thỏa hiệp: "Ta gọi người là Phó huynh được không."

Nàng nói như chém đinh chặt sắt, Phó Trách đành phải thỏa mãn ý của nàng, rũ mi, phát hiện tay Sầm Duệ vẫn còn cầm chặt lấy tay hãn. Môi vừa động, Sầm Duệ đã rút tay về. Phó Trách nhìn tay mình, bàn tay vừa mới nắm lấy hãn kia, lòng bàn tay tuy có vết chai, nhưng xương cốt nhỏ bé, lực đạo yếu hơn nhiều so với nam nhân bình thường...

Lại nhìn Sầm Duệ đang ngồi xổm người xuống, không biết là tìm cái gì, dạo này ăn uống cũng khá hơn, nhưng vóc người không thấy dài ra. Làm một hoàng đế mà gầy yếu như thế, khó tránh khỏi khiến triều thần và dân chúng khinh thị. Trong lòng Phó Trách dần dần sinh ra một chủ ý.

Xe ngựa hơi xóc nảy, Sầm Duệ cúi xuống tìm hai lần mới rút được thực hộp mang theo ra. Đưa như hiến vật quý tới trước mặt Phó Trách: "Ta cố ý sai người làm cho Phó huynh đấy."

Phó Trách nhìn gương mặt cười vô cùng sáng lạn, lại nhìn điểm tâm, Sầm Duệ bật thốt nói: "Ta không hạ độc."

"..." Giấu đầu lòi đuôi, Phó Trách trầm mặc một chút, vẫn lấy chiếc đũa bên cạnh lên gắp một khối, lúc đặt vào trong miệng, hần liền hiểu. Tinh tế nhấm nuốt, nuốt xuống rồi, Phó Trách thản nhiên nói: "Hiền đệ... Có tâm." Từ hiền đệ này nói ra miệng vẫn có chút quái dị.

Sầm Duệ nâng má cười tủm tỉm nói: "Khi ta biết Phó huynh thích ngọt thì thật sự kinh ngạc đấy."

Rõ ràng là đang cười nhạo Phó Trách - một nam nhi tám thước vậy mà lại thích ăn ngọt giống nữ tử.

Phó Trách không chút hoang mang nói: "Khi ta biết có người ăn vụng cả cống phẩm trong Thái Miếu thì cũng thật sự kinh ngạc đấy."

Nụ cười của Sầm Duệ cứng lại...

Hắn, hắn làm sao mà biết được!

Trên mặt Phó Trách viết rõ ràng năm chữ - "Cái gì ta cũng biết."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ còn tưởng rằng Phó Trách sẽ mang nàng tới nhà đại thần nào đó để tâm sự chính sự, bồi dưỡng tình cảm quân thần, nào biết tiếng người huyền não âm ỉ bên ngoài dần dần cách xa, mùi cỏ xanh hương đất cứ thổi thẳng vào trong xe. Sầm Duệ cuộn màn trúc bên trái lên, nhìn con đường hai bên mênh mông núi rừng.

Tàn đông vừa qua, ruộng đất không có gì để thu hoạch, không khí trầm lặng. Mùa đông năm trước có mấy trận tuyết nhỏ, hơi nước không đủ, bùn đất khô cạn gần như trắng bệch, mấy đám cỏ buồn bã ỉu xìu nằm trơ trọi. Trên đồng ruộng ít ỏi vài bóng người đi lại, phần lớn là trẻ nhỏ ra chơi đùa bắt chim. Thỉnh thoảng gặp lão hán tử vén ống quần vốc bùn lên người, thở dài, lại đặt trở về.

Đi xa hơn, thấy già trẻ lớn bé một đồng người đang đứng xúm lại một chỗ. Cách quá xa, Sầm Duệ không thấy rõ bọn họ đang làm gì, lúc này, xe ngựa dừng lại.

Phó Trách xuống xe trước, giọng trầm xuống: "Đến đây."

Mấy người đi theo hộ tống muốn xuống ngựa nhưng bị Phó Trách ngăn lại, lệnh chờ tại chỗ, chỉ dẫn theo Lai Hỉ và Sầm Duệ đi tới chỗ đám người.

Đó là một khoảng sân rộng, phía sau là một cái miếu. Ở giữa chất một đồng củi, xung quanh vẫn có vài thanh niên ôm từng bó củi một tới chất thêm. Nếu là công tử ca Ngụy Trường Yên thì có lẽ không biết, nhưng sau khi Sầm Duệ nhìn trái nhìn phải liên sáng tỏ, đây là chuẩn bị cúng tế trước vụ xuân.

Theo tập tục của Cung quốc, đầu xuân hàng năm phải hiến tế hoàng thiên hậu thổ để cầu nguyện năm nay thu hoạch dồi dào.

Sầm Duệ và Phó Trách ở bên nhìn một hồi, nhìn ra được đồ cũng kia có khác so với những gì nàng biết, ngoài miệng cũng bất giác nói ra nghi vấn.

Bên cạnh có nữ tử đang cầm hương hàm hậu cười: "Vừa thấy đã biết hai vị công tử xuất thân từ quý hộ, có lẽ không biết năm trước Giang Hoài bị đại hạn, cho nên chúng ta ở bên này cũng bị liên lụy, thu hoạch giảm ba phần. Từ lúc lập xuân đến giờ không mưa nhiều, mọi người mới bàn nhau góp tay vào cúng bái cầu mưa."

"Đúng vậy, năm nay nếu giống năm trước thì không nộp nổi thuế mất." Có người xen mồm nói.

Trong lúc nói chuyện, tế bái cũng bắt đầu, Sầm Duệ nhìn khói đặc hừng hực: "Thuế một năm của các người là bao nhiêu?"

Thấy Sầm Duệ không biết, nông phụ kia lại nói: "Chỗ này của chúng ta là quan điền nên phải nộp thuế. Mùa màng tốt thì một năm mười thạch*, kém chút thì năm thạch. Như phía nam đất lành thì tối thiểu một năm là mười lăm thạch."

*1 thạch = 100 lít

Sầm Duệ lại hỏi: "Thế một năm thu hoạch được bao nhiêu?"

"Khi tốt thì hai mươi thạch, kém thì..." Trên mặt người nọ khó nén vẻ sầu lo: "Đủ mỗi năm như vậy thôi."

Sầm Duệ không hỏi tiếp nữa, im lặng đứng một bên xem nghi thức, nàng cũng lấy ba nén hương, hướng lên trời vái một cái rồi cắm vào trong đỉnh.

Sau khi chấm dứt tế bái, đám người tới giữa ruộng thiêu hoang khai canh.

Sầm Duệ nhìn chăm chú bọn họ, Phó Trách thấp giọng nói: "Nơi này ở dưới chân thiên tử nên quan trọng kinh bị ước thúc, chưa dám hành động trắng trợn. Ở nơi bệ hạ không nhìn thấy, một hộ bình thường có năm khẩu, chỉ vì thuế mỗi năm mà khuynh tận sức lực cả nhà."

"Ý của Phó khanh là muốn trảm hạ lệnh cắt giảm thuế má?" Sầm Duệ đáp lại.

Khi nói chuyện, xưng hô của hai người bất tri bất giác thay đổi về như cũ.

Phó Trách nghiêng đầu, đôi mắt nhìn ra xa xăm: "Giảm thuế không phải là việc một sớm một chiều, lấy năng lực hiện tại của bệ hạ mà nói thì không thể làm được. Ta đưa bệ hạ tới đây, chỉ muốn để bệ hạ biết, đúng là bệ hạ bị ép lên đế vị, nhưng hiện tại dân chúng, đất đai, thậm chí toàn bộ

non sông Cung quốc đều là của bệ hạ. Ngài còn tại vị một ngày thì vận mệnh và sinh kế của bọn họ còn một ngày nằm trong tay ngài."

Dừng một chút, hần lại nói: "Bệ hạ tới từ dân gian, so với vi thần còn biết rõ ràng hơn về mối quan hệ giữa quốc chính và dân sinh. Thần chỉ hy vọng bệ hạ ở trong cung vẫn nhớ ngoài hoàng thành còn có dân chúng."

Phó Trách nói rất nhỏ từng câu từng chữ thấm thía như vậy, sau khi dứt lời, thật lâu sau, Sầm Duệ mới nói: "Trẫm đã biết."

Khi Sầm Duệ ở chung với Phó Trách, mỗi lần phạm sai đều nói một câu "Trẫm đã biết" qua loa cho xong. Nhưng lần này Phó Trách nghe thấy sự chân thật trong lời nói của nàng, kết quả hần muốn đã được hơn phân nửa, như vậy không cần thiết ở lại nơi này nữa.

"Đi thôi..." Xoay người nhìn, Phó Trách thần sắc biến đổi: "Lai Hỉ."

Lai Hỉ có chút võ công cũng phát giác có điều không thích hợp, tiếng nói cực thấp: "Nhân số của đối phương không ít, đại nhân và bệ hạ mau đi về phía xe ngựa. Tiểu nhân cầm chân được bao lâu sẽ tận lực gắng sức bấy lâu."

Sầm Duệ còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, nghe hai người đối thoại mà sửng sốt, phản xạ buột miệng nói: "Có thích khách?!"

Phó Trách nhìn bách tính ngoài ruộng, nếu tùy tiện hành động thì đám người kia nhất định sẽ diệt khẩu. Dẫn đo trong lòng một phen, nói: "Bệ hạ đừng hoảng sợ, cứ bình thường là được."

Sầm Duệ nói: "Ta không hoảng."

Phó Trách nhìn nàng, nàng bình tĩnh nói: "Ta quen rồi..."

Bình an vô sự lui một khoảng cách, rời xa tầm mắt của nhóm người đứng trong ruộng, tiếng huýt sáo xé rách bầu trời, Sầm Duệ vắt chân chạy như điên về phía xe ngựa. Chạy vội một hồi, tay áo bị căng, thiếu chút nữa vồ ếch. Sầm Duệ cả kinh, vùng tay ra được một nửa lại bị người khác túm chặt, Phó Trách quát khê: "Đừng chạy về phía trước!"

Sầm Duệ ngẩng đầu nhìn, phía trên xe ngựa có vết kiếm, một nửa số thị vệ không thấy bóng dáng, hình như là bị dẫn đi rồi; Một nửa khác nằm trên mặt đất. Phía sau xe ngựa mơ hồ phát ra ánh sáng lạnh, không phải kiếm thì là đao! Mấy thị vệ đi theo Sầm Duệ đều là người nổi trội trong cấm vệ mà lại khó địch nổi, xem ra đối phương đã có chuẩn bị kỹ càng.

Trước có sói sau có hổ, Sầm Duệ không biết võ công, Phó Trách thì là văn thần, duy nhất chỉ có Lai Hỉ biết mấy chiêu mèo cào...

Lai Hỉ công công rơi lệ đầy mặt, cho dù có dũng mãnh uy vũ phi thường hơn nữa thì hãn cũng chỉ có một mình á!

Sầm Duệ hít vào một hơi: "Phó Trách, người biết cưỡi ngựa không?!"

Phó Trách không đáp lại, Sầm Duệ cắn răng một cái: "Lai Hỉ, người đối phó với mấy người phía trước, nếu đỡ không nổi thì..."

"Tiểu nhân hiểu! Tiểu nhân sẽ cố gắng giả chết!" Lai Hỉ nắm chặt quyền tay.

Sầm Duệ vỗ vai hãn: "Giỏi lắm!"

May mà mấy thị vệ kia không chết hết, mắt thấy Sầm Duệ gặp nguy, lại liều mạng hít sâu đứng lên chém giết.

Trong rối loạn, Sầm Duệ lách như con rắn, tránh trái tránh phải trượt khỏi từng đường kiếm, động tác nhanh nhẹn cỡi dây buộc ngựa, lúc này Phó Trách mới lên tiếng: "Người..."

Nhưng thấy nàng đã cùng sử dụng cả tay cả chân bò lên, đang vươn tay ra với mình: "Nhanh lên ngựa!"

Phó Trách nhìn cái tay kia, không thể nỡ hà túm lấy, nhảy lên ngựa. Sầm Duệ cầm mũi tên nhọn được ban nãy cắm vào sau mông ngựa, thít chặt dây cương. Con ngựa bị đau, dây cương còn siết chặt vào cổ, nó vung móng vuốt, lao vút đi.

Sầm Duệ nỗ lực cầm dây cương, nhưng vẫn bị ép tới chết đi sống lại, Phó Trách phát giác có điều không đúng: "Người, không biết cưỡi ngựa à?"

"Ta thì biết cái quỷ gì chứ!" Sầm Duệ bi phẫn kêu lên.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Chạy không mục đích như điên một hồi, con ngựa mất máu quá nhiều quỳ một chân trước xuống, ngã rầm. Sầm Duệ không đề phòng, lăn mấy vòng rồi úp mặt vào trong đồng nước bùn, nhưng cũng không thềm chú ý hình tượng là cái gì nữa, câu đầu tiên sau khi ngẩng mặt lên là: "Chúng ta đang ở đâu?"

Vừa vàng rơi xuống đất, Phó Trách dùng sức rút mũi tên trên người con ngựa ra, nhìn quanh một vòng, đuôi mũi tên có chữ "Yến"...

Mặc dù xương cốt rã rời, nhưng cứ nghĩ tới truy binh phía sau, Sầm Duệ không thể không nhịn đau đứng lên, phóng mắt quan sát bốn phía xung quanh: "Nơi này... là hoàng lăng?"

Không phải là nơi Yến vương đang tế bái tiên đế sao?

Phó Trách mím môi, cầm mũi tên trong tay đưa cho Sầm Duệ, Sầm Duệ thấy chữ, lòng cả kinh.

Phía sau đột nhiên vang lên một trận tiếng vó ngựa, nhanh như mưa rào, tiếng chân chinh tề, vừa nghe đã biết là được huấn luyện tốt.

Sầm Duệ không có thời gian than khóc thời vận xui xẻo, hai mắt nhanh chóng thăm dò địa hình, tìm được trong bụi cây có đường trượt xuống chân núi, đành nói: "Mặc dù Yến vương ở nơi này, nhưng chỗ này cách cấm vệ quân Bắc Nha cũng không xa. Người và ta tạm thời trốn trong núi đã, rồi tìm biện pháp chạy tới Bắc Nha sau. Đi thôi!"

Lôi lôi kéo kéo mãi mới túm được Phó Trách lù lù bất động đến bụi cây. Hai người vừa mới chui được vào trong, kỵ binh đã đến, cầm đầu là nam tử mặc y phục màu đen, mày kiếm thon dài, diện mục sáng sủa.

Liếc qua chân núi, hai mắt đảo qua mặt đất, nam tử cầm chặt dây cương.

Một gã trung niên đi theo nhìn bốn phía: "Vương gia, người đâu?"

Yến vương nở nụ cười.

Cây cỏ khẽ lay động, một người mặc y phục màu trắng chậm rãi đi ra, đứng trước trận quân phía trước, chắp tay vái chào: "Phó Trách tham kiến Yến vương điện hạ."

Sầm Duệ ở phía sau không đành lòng che mắt, cái này khác gì là tự tìm đường chết?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sinh Nghi

"Phó huynh, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng." Nam tử mặc kim quan huyền bào thản nhiên cười.

Lời này vừa nói ra, Sầm Duệ ngồi trong góc tối bị sốc, hai người này có quen sao? Sợ hãi nhìn Phó Trách, trong lòng có chút phức tạp.

Phó Trách hàn huyền có lệ hai câu với Yến vương rồi nhìn người trung niên phía sau hẳn: "Ninh đại nhân, hung đồ truy tập bộ hạ đã bắt được chưa?"

Bị điểm danh, Kinh Triệu Duẫn Ninh Cảnh xuống ngựa, thi lễ với Phó Trách: "Tổng cộng có mười hai thích khách, bảy người chết tại trận, một người chạy thoát, bốn tên bị bắt sống." Hơi nâng mắt tìm kiếm, sắc mặt có điểm khó coi: "Bộ hạ không ở cùng với Phụ chính sao?"

Không ở cùng Phụ chính thì tám phần là rơi vào tay giặc rồi. Trong khu vực của hẳn mà để đánh mất hoàng đế, Kinh Triệu Duẫn lẽ chã chực khóc, tự thả hương cho mình...

Sầm Duệ không thể trốn nổi nữa, bầm lấm vài tiếng, gạt lùm cây đi ra, lộ khuôn mặt thối: "Trầm ở đây."

Kinh Triệu Duẫn yên lặng thối tắt cây hương trong nội tâm...

Yến vương Sầm Quân lần đầu tiên nhìn thấy lục đệ của mình, không kém mấy so với miêu tả của tình báo, bộ dáng nhỏ gầy, tay trói gà không chặt, gương mặt bần bần chỉ thấy rõ đôi mắt trong suốt hắc bạch phân

minh. Có lẽ là đi theo Phó Trách một thời gian nên cũng ần vài phần khí độ giống hẳn. Có điều, cũng chỉ như thế mà thôi.

Một đứa trẻ không ra hồn, không có sức uy hiếp. Cảnh giác thật sự phải là vị bên cạnh hoàng đế này...

Phó Trách cùng Kinh Triệu Dẫn thấp giọng nói chuyện làm như không thấy ánh mắt tràn đầy đánh giá của Yến vương, nhưng Sầm Duệ nhìn chăm chăm cái người vừa mới ám sát mình lại quay ra thân thiết, giọng nói chân thành ánh mắt cảm động: "Thất ngân tông mã này của Yến vương thật sự là thần võ bất phàm, quả nhiên giống Yến vương."

"..." Không khí thoáng đọng lại, ở đây đều là người khôn khéo, há có thể không nghe ra là Sầm Duệ so sánh Yến vương với ngựa, ám chỉ hẳn không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Phó Trách nhú mi, nhưng cũng không lên tiếng.

Kinh Triệu Dẫn lau mồ hôi lạnh, cố gắng giảm sự tồn tại của mình tới mức thấp nhất. Nhưng các tướng sĩ đi theo Yến vương bao năm lại đồ bùng mặt, quần chúng oán giận, một tên chui chỗ trống, một tiểu nhân đoạt ngôi vị hoàng đế mà dám làm nhục Vương gia của bọn họ như vậy sao?!

Bên môi Yến vương có ý cười, tung người xuống ngựa, làm đại lễ quân thần với Sầm Duệ rồi nói: "Mới vừa rồi thần còn mãi suy nghĩ lai lịch của đám thích khách nên nhất thời xuất thần, mong bệ hạ thứ tội."

Vương gia a! Ngài chịu ủy khuất rồi a! Lệ nóng vùng quanh mắt hổ của các tướng sĩ, sao phải quỳ lạy đại lễ với tên hôn quân vô năng a!

Cảm nhận được vô số ánh mắt chói mắt, Sầm Duệ càng hăng hái, khinh bỉ ta đi, ta khinh bỉ lại các người! Nhận lễ của Yến vương xong cũng không lập tức cho hẳn đứng lên, khoanh tay nhưn mắt nâng cằm nhìn

nhóm kỵ binh sau lưng hẳn, chủ tử của các người cũng quỳ rồi, các người còn không lại đây?

Nếu Sầm Duệ có thể đọc nhân tâm thì chắc chắn giờ phút này sẽ bị chìm chết trong đồng nước bọt. Nhưng nàng không biết, cho nên cười tủm tỉm nhìn chăm chú từng hàng từng hàng người vạm vỡ một căn chặt hàm răng xuống ngựa, nhất nhất ôm quyền hành lễ với mình.

Sau khi vô cùng thích chí, Sầm Duệ lại sinh ra đầy bụng sầu tư, mấy năm không gặp, Ngũ ca này của nàng lại biết ẩn nhẫn hơn rồi. Chuyện xấu, tuyệt đối là chuyện xấu!

Kinh Triệu Duẫn mắt thấy Yến vương chủ động thì kinh ngạc, lại thầm phỉ nhổ tiểu hoàng đế tiểu nhân đặc chí xong vẫn không quên làm theo bản chức khởi bẩm: "Bệ hạ, người xem những thích khách này xử trí như thế nào?"

Ám sát hoàng đế là tội lớn đứng đầu trong "Mười tội", theo lý nên giao cho Hình bộ thẩm tra xử lí. Nhưng việc này hình như liên lụy đến người vô cùng quan trọng... Kinh Triệu Duẫn cân nhắc trái phải, tự giác anh minh giao cục diện rối rắm cho tiểu hoàng đế.

Sầm Duệ thận trọng tự hỏi một chút rồi mới nói: "Áp giải vào đại lao Kinh triệu phủ, ba ngày sau trăm sẽ tự tra thẩm. Nếu chết hay chạy thoát... Người tiến cung ở cùng với Lai Hỉ đi."

Bị hoàng đế bệ uy hiếp, Kinh Triệu Duẫn mềm nhũn quỳ xuống.

Đối với chuyện Sầm Duệ hồ nháo này, dường như Yến Vương có cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc, Phó Trách lại từ đầu đến cuối không nói một lời, mặc nàng làm càn.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ba ngày tế bái đã qua, Yến vương cùng Sầm Duệ vào kinh. Nằm trong xe, Sầm Duệ trái lăn kêu đau, phải lăn kêu đau, làm Phó Trách mệt mỏi mở mắt ra: "Bệ hạ bị thương ở đâu?"

Sầm Duệ ôm gối ngồi quay mặt vào góc xe, đưa lưng lại phía hăn, tối tăm như hóa thành một cây nấm to.

"..." Phó Trách tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa nhắm mắt, Sầm Duệ lại ai u ai u kêu gào.

Phó Trách túm cổ áo kéo nàng qua, đã thấy trên cái mặt mèo có đôi mắt trâu trợn tròn, lửa giận tận trời chỉ vào hăn nói: "Người và Yến vương có gian tình!"

Nhẹ buông tay, Sầm Duệ ngã xuống đất, giở trò không thềm đứng dậy, hừ một tiếng nói: "Rõ ràng người quen Yến vương lại gạt ta. Người rõ ràng biết là hăn ám sát chúng ta, vậy mà lại..."

"Người hôm nay không phải do Yến vương phái tới, ít nhất không phải người dưới trướng hăn." Phó Trách bình tĩnh nói.

Sầm Duệ nhồm chân lên: "Vậy sao ở trên mũi tên lại có ấn ký của Yến vương? Người đừng có nói với ta là có người muốn hãm hại hăn nhé? Dù nói ở trên triều đình hay là ở dân gian thì thanh danh của Yến vương vẫn là tiếng lành đồn xa, ai sẽ hãm hại hăn? Hãm hại một phiên vương thì có lợi gì?"

Phó Trách rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sầm Duệ, hơi sững sốt, lại bất động thanh sắc che đi: "Hãm hại Yến vương, cũng không nhất định phải là người Cung quốc. Thần biết bệ hạ kiêng kị Yến vương, nhưng Yến vương vẫn ở Yến Vân lục châu, khiến Thát Đát phương Bắc và Tấn quốc không dám vọng động. Bệ hạ mới đăng cơ không lâu, các quốc gia như hổ rình mồi, lúc này châm ngòi ly gián hai người là thời cơ tốt

nhất. Cho dù ai thắng ai bại, nền tảng lập quốc cũng bị thương tổn, quốc gia khác sẽ có cơ hội xâm phạm biên cảnh của ta."

Nói xong Phó Trách nhìn ra ngoài cửa sổ xe, rồi mới nói tiếp: "Nơi bệ hạ gặp chuyện cách hoàng lăng Yến vương tới tế bái quá gần, dễ dàng khiến người ta liên tưởng là do Yến vương gây nên. Thêm nữa, nếu bệ hạ là người ghen ghét sát hại huynh đệ trước mắt bao người hoặc là hoàng thượng thành công bị ám sát, thì ngày sau khi ai ngồi trên đế vị, tin đồn cũng giăng khắp nơi, không thể ổn định cơ nghiệp."

Còn một nguyên nhân Phó Trách không nói ra miệng. Đó là Yến vương có thể nhanh chóng thông tri Kinh Triệu Dẫn dẫn người tìm đến như vậy quá mức trùng hợp. Khả năng lớn nhất là trước khi xảy ra việc này hẳn đã thu được tin tức. Án binh bất động, bàng quan, là vì muốn mượn tay người khác để thử tiểu hoàng đế.

Sầm Duệ không ngờ Phó Trách hiểu sâu như vậy, sau khi được hân phân tích, đạo lý thì cũng có lý, nhưng nàng vẫn có một chuyện canh cánh trong lòng: "Người nói dễ nghe như vậy chỉ sợ hơn phân nửa là do phần tình cảm năm xưa với Yến vương thôi, ta không thể tin người!"

Nào có chuyện không tin người ta còn nói bô bô ra mồm? Phó Trách bật cười, cúi đầu nhìn Sầm Duệ: "Thần và Yến vương từng chạm mặt lúc thi hội, làm sao tới mức hai chữ tình cảm?" Thở dài: "Có điều mục đích của hẳn đã đạt được rồi, bệ hạ có cảnh giác với thần."

Sầm Duệ không ngờ Phó Trách sẽ giải thích với nàng, sững sốt một chút, cảm thấy còn so đo nữa thì có vẻ làm kiêu, ngượng ngừng nói: "Nói rõ ràng là tốt rồi, ta cũng không phải người nhỏ nhen." Bỗng nhiên, sắc mặt nàng nghiêm trọng, nói: "Phó Trách, có phải chúng ta đã quên một chuyện hay không?"

Phó Trách đang lấy khăn trong tay áo ra, muốn đưa cho Sầm Duệ lau mặt: "Hả?"

Đón lấy cái khăn, Sầm Duệ khóc không ra nước mắt: "Chúng ta đánh rơi Lai Hỉ rồi!"

Lai Hỉ công công làm hết phận sự, già chết nằm trên bờ ruộng, nằm từ ban ngày tới khi bầu trời đầy sao...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trải qua một ngày mệt mỏi như vậy, Sầm Duệ không có khí lực để đấu trí so đũa với quần thần nữa, tạm nghỉ tĩnh dưỡng vài ngày. Phó Trách nói với bên ngoài là hoàng đế đột nhiên bị phong hàn, nghỉ lên triều hai ngày.

Sau khi được tìm về, cả người Lai Hỉ đều cứng ngắt nhưng vẫn còn sức vọt vào Dưỡng Tâm Điện ôm đùi Sầm Duệ, nước mắt nước mũi tung hoành: "Bệ hạ, ngài không sao, thật sự là quá tốt." Chú ý tới Phó Trách bên cạnh, lại bổ sung: "Phụ chính đại nhân cũng không sao, cũng quá tốt."

Sầm Duệ lệch người nằm trên tháp, nuốt quả nho nói: "Câu sau chả có thành ý gì cả."

"..." Lai Hỉ đang xốc lại tinh thần để phun lời hoa mỹ thì bị Thái y Trương Dịch tiến điện cắt đứt: "Bệ hạ, thần đến rồi."

Đi cùng Phó Trách ra ngoại điện, Lai Hỉ đầy côi lòng mát mát nói: "Phụ chính đại nhân, ngài cũng thất sủng sao?"

...

Phó Trách nhìn cửa nội điện đóng chặt, sắp chuyển bước chân đi thì đột nhiên phân phó: "Nếu có triều thần tới thăm bệ hạ thì chỉ cho ở ngoài điện thôi." Dừng một chút: "Yến vương điện hạ cũng không ngoại lệ."

Nội diện, Trương Dịch bắt mạch Sầm Duệ, cẩn thận hai lần, than thở nói: "Thế mà bệ hạ cũng chịu được thật."

Mạch tượng rõ ràng là ngũ tạng lục phủ bị thương, chắc là lăn từ chỗ cao nào xuống, hơn nữa xương sườn có vết thương cũ, người bình thường đã sớm đau đến bất tỉnh nhân sự .

"Ai nói ta có thể chịu, ta kêu cả đường đi đấy." Sầm Duệ nói hai câu nghỉ một câu, căm giận nói: "Nhưng Phó Trách cũng không thềm liếc mắt một cái, còn mắng ta khoa trương, không giống nam nhi."

"Phó đại nhân không biết thân phận của bệ hạ, lại kỳ thác kỳ vọng cao, tự nhiên sẽ ước thúc nghiêm khắc hơn nhiều." Trương Dịch ôn hòa nói, rồi đưa một cái khăn sạch qua: "Bệ hạ cắn vào miệng, dùng để lát nữa đau lại cắn phải lưỡi."

Sầm Duệ làm theo lời, nhưng khi Trương Dịch nắm cốt về vị trí cũ vẫn nghiêng nát hàm răng, ói ra đầy miệng máu. Ngón tay nhúc nhích cũng không có sức, khuôn mặt xám trắng một hồi mới cười mắng: "Thật sự cmn đau."

Trương Dịch mỉm cười: "Còn sức chửi thì bệ hạ cũng không đau tới tột cùng." Tiếp theo hạ sắc mặt: "Bệ hạ, thương càng thêm thương, trong vòng một năm nữa chỗ này không được tiếp tục bị thương, nếu không tất lưu lại hậu hoạn."

"Ừ, rõ rồi." Lần này là ngoài ý muốn, hoàng đế như nàng hàng năm đều nằm trong cung, muốn bị thương còn phải tìm cơ hội đấy.

Trương Dịch cúi đầu kê thuốc, bỗng nhiên hạ bút nhìn Sầm Duệ nói: "Có chuyện, thần không biết có nên nói với bệ hạ không."

Sầm Duệ ngửa đầu từ từ nhắm hai mắt, khẩu khí không tốt nói: "Người và ta còn cái gì mà biết hay không biết? Có gì thì nói đi."

"Lần đó Phó đại nhân mời ta chẩn bệnh, lúc ấy ta tưởng là chứng không thông khí huyết, nên nói y nguyên cho bệ hạ. Có điều, sau khi trở về ta nhớ lại mấy lần, cứ cảm thấy mạch của Phó đại nhân không giống bệnh về khí huyết. Xem vài cuốn sách, ta hoài nghi..."

Sầm Duệ nghi hoặc mở to mắt, Trương Dịch sắc mặt ngưng trọng nói:
"Phó đại nhân không phải nhiễm bệnh, mà là bị hạ cổ độc."

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đám Hối

"Cổ độc?" Sầm Duệ thì thào lặp lại hai chữ này một lần.

Ở Nam Cương phía Nam Cung quốc có một thị tộc dưỡng cổ khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Khi tiên đế Hiếu Văn Đế còn tại vị, lúc nóng đầu lên đã phát thánh chỉ cho Binh bộ Thượng Thư: "Lão tử đã sớm khó chịu với loại tà khí này rồi, người đi san bằng nó cho ta, khi nào về sẽ cho làm hữu tướng."

Binh bộ Thượng Thư bị kích động, lập tức dẫn quân tiến thẳng về Nam Cương, không tới nửa tháng Binh Bộ Thị Lang đã ôm y quan của Thượng thư đại nhân trở về.

Hiếu Văn Đế trừng mắt hỏi: "Lão già Thượng Thư bộ binh đâu?"

Thị Lang nâng y quan, anh ách khóc: "Ở đây a, bệ hạ."

Kể ngắn gọn là chưa kịp xuất binh thì Binh bộ Thượng Thư đã thần không biết quỷ không hay bị hạ thi cổ. Chi tiết là Thượng thư đứng ở đầu thuyền, giữa biển nước mênh mông nhìn núi cao Nam Cương ở phía xa, cảm xúc dâng trào hét "Ta tới rồi, ta đã thấy..." rồi "phốc" một cái hóa thành tro tại trận.

Sau đó khi chôn quần áo và di vật của hãn, tiểu Thị Lang rất có lòng bổ sung cái câu "Ta sẽ chinh phục" chưa kịp nói hết kia lên di ngôn bia mộ, xem như an ủi Thượng thư đại nhân có linh thiêng ngay cả một tấc đất Nam Cương cũng không kịp chinh phục.

Sau khi tỉnh rượu Hiếu Văn Đế buồn bực mấy ngày, rồi hạ lệnh cấm, hoàn toàn cô lập Nam Cương ở góc Tây Nam Cung quốc. Lão tử không thể trêu vào, còn không trốn nổi sao!

Trương Dịch chú ý tới thần sắc quái dị của nàng, khuyên giải an ủi: "Đây chỉ là phán đoán của ta, người đừng quá lo lắng. Người Nam Cương chỉ thi cổ với những người to gan mạo phạm bọn họ. Lấy sự cẩn thận chu toàn của Phó đại nhân mà nói, sẽ không có khả năng chịu tai họa này."

Sầm Duệ phun trà, chậm rãi nói: "Ai bảo?"

Trương Dịch nhìn nàng, Sầm Duệ nghiêm mặt nói: "Cả ngày bị hấn mạo phạm, ta đặc biệt muốn hạ cổ hấn a!"

"..."

Nay Trương Dịch đã thăng làm hữu viện phán Thái y viện, tả viện phán tuổi tác đã cao, ham thích lớn nhất mỗi ngày là ôm được quán khoáng lác với các ngự y mới. Cho nên mặc dù Sầm Duệ có tâm giữ hấn lại hỏi thêm hai câu, mắt thấy hấn mệt mỏi, liền thả về.

Trương Dịch đi ra ngoài cửa nội điện, không có gì bất ngờ khi gặp Phó Trách, Trương Thái y ôn hòa nói: "Bệ hạ bị thương nhẹ, vừa thi châm xong, giờ đã ngủ. Phụ chính đại nhân không ngại thì đến vấn an sau."

Ngày đầu tiên Phó Trách đảm nhiệm chức vụ Phụ chính đã sờ đến đám người thân thiết với Sầm Duệ, kinh ngạc khi phát hiện thân là hoàng tử mà quan hệ nhân mạch của Sầm Duệ có thể nói là không có gì đáng khen. Không giao du với đại thần, không giao tiếp với thế gia, người thân cận chỉ có hai người là Lai Hỉ và Long Tố Tố. Thậm chí sau khi tiến cung, một cái Dưỡng Tâm Điện to như vậy nhưng cung nhân hầu hạ cũng ít tới đáng thương. Sầm Duệ nói không thích có nhiều người đi qua đi lại trước mắt mình, hơn nữa như vậy cũng tốt, ít có cơ sở ngầm.

Nhưng Trương Dịch này...

Phó Trách đã từng tìm hiểu về hắn, quan tạ viết là người Kinh Châu, mặt ngoài thì cùng với người sinh ra ở quận Thanh Thủy kia không có liên quan, nhưng rõ ràng tiểu hoàng đế có một loại tín nhiệm đặc biệt với hắn. Phó Trách không biết điều này là đúng hay sai, nên tới nay vẫn không có hành động gì với thái y này.

Suy nghĩ trở lại về thương thế của Sầm Duệ, Phó Trách vừa nghe thương nhẹ đã biết ngay là ý của Sầm Duệ. Cưỡi ngựa không tinh cũng dám tùy tiện lên ngựa, nên khen dũng khí hơn người hay là nên mắng hữu dũng vô mưu?

Phó Trách đứng trước cửa nội điện, lựa chọn một hồi, quyết định tạm thời tha cho Sầm Duệ một lần, sau này giáo huấn cũng không muộn.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ ngày tiểu hoàng đế đăng cơ tới nay đây là lần đầu tiên nghỉ lâm triều, không có tiếng gió để lộ đó là chuyện không có khả năng.

Các đảng các phái các đại thần tụ hội vài lần, hoàng đế bệ hạ mang bệnh, yến hội biến thành các loại "nghị sự". Giao thông trên đường Chu Tước ách tắc, đề xuất nghị sự; Ngày mai vào triều nên phối tui hương gì hợp với triều phục, đề xuất nghị sự; Tháng này kinh thành mất trộm mất con gà, cũng muốn đề xuất nghị sự...

Trong căn nhà ngoại ô của nhà họ Từ, chủ đề nghị sự lần này là: Rốt cuộc thì Trương công chúa có ý gì với Từ nhị công tử hay không! Thuận tiện thảo luận xem, lần này hoàng đế gặp chuyện tốt cuộc có liên quan tới Yến vương điện hạ hay không.

Chuyện phía sau không quá quan trọng, vừa bắt đầu đã bị Thừa tướng đương triều cũng là gia chủ Từ gia thoải mái nói một câu: "Cái này còn cần

nói sao?"

Mọi người đều tỏ vẻ, dùng đầu ngón chân cũng biết, ngoại trừ Yến vương thì còn ai?

Đương sự Từ Lập Thanh không ở đây, Từ nhị công tử là người thoát tục, thiên hướng hội họa thơ ca, không thích nhìn gia tộc hay triều đình lục đục nhau. Tuy rằng lần này bị Từ Sư áp bức phải đi tiếp cận công chúa Sầm Huyền, nhưng không có nghĩa là giá trị con người hẳn thuyên giảm, vì thế lúc này hẳn vẫn như thường lệ cầm giấy bút lẫn thật xa.

Bàn luận gần nửa ngày, mọi người nhất trí ý kiến: Công chúa vẫn có chút ý tứ với Nhị công tử, nhưng Kim Lăng vương ngại bộ hạ và Yến vương nghi kỵ nên có lẽ không dám cho qua cửa hôn sự này.

Từ Sư uống trà, bình tĩnh nói: "Các người cảm thấy, bộ hạ và Yến vương, ai tin cậy hơn chút?" Đối cách nói chuyện khác là, các người thấy sau này giang sơn sẽ về tay ai? Chúng ta trăm ngàn lần đừng đứng sai đội a.

Vấn đề này có chút thâm ảo và đại nghịch, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Từ Sư hừ một tiếng, xương cốt của văn thần chính là mềm như vậy!

Từ Thừa tướng xuất thân từ thế gia văn thần nhưng lại có ánh mắt của võ tướng.

Nhị đương gia Từ Đình lấp bắp nói: "Mặc dù Yến vương có quyền có dân vọng, nhưng vận mệnh đã định, tâm tư khó dò; Còn đương kim bộ hạ tuổi nhỏ thể yếu chút, nhưng nhìn theo một mặt khác thì không thể không dựa vào thế gia. Cho nên..."

"Cho nên, ý của người vẫn là theo bộ hạ?" Từ Sư hạ kết luận, mắt liếc Từ Đình: "Nhị đệ, Tri Mẫn năm nay cũng mười lăm đi?"

Từ Đình kêu một tiếng, không thể không trả lời tiếp: "Một tháng nữa mới mười lăm."

Từ Sư vừa lòng: "Ta nhìn đứa nhỏ Tri Mẫn này lớn lên, dịu dàng uyển chuyển, có hiểu biết. Ngày mai ta sẽ phái người tới dạy nàng chút quy củ, có cơ hội thì dẫn vào cung gặp mặt bệ hạ. Tuổi tác của bệ hạ cũng không nhỏ, bên người chỉ có một nữ tử xuất thân hèn hạ, thật không ổn."

Từ Đình ngậm bồ hòn làm ngọt, khi trở về câu đầu tiên nói với phu nhân là: "Về sau, phu nhân giám sát chặt chẽ nữ nhi một chút."

Phu nhân khó hiểu.

Từ Đình nước mắt nước mũi tùm lum: "Nếu Tri Mẫn biết mình phải gả cho cái tên hôn quân kia thì nhất định sẽ thắt cổ mà chết!"

Tri Mẫn tiểu thư trùng hợp đến thỉnh an phu nhân, nghe lén xong thì hôn mê bất tỉnh...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ nằm sõng soài trên tháp hoàn toàn không ngờ, cái danh hôn quân của mình lại bay xa. Giờ phút này, nàng đang hưởng thụ được tiểu cung nữ thoải mái xoa bóp và đồ ăn Lai Hỉ đưa đến bên miệng, đồng thời nhìn Từ Lập Thanh vẽ tranh.

Từ nhị công tử thật xui xẻo, chân trước tránh được miệng sói, sau lưng lại bị hoàng đế phái người túm vào hang hổ, mỹ danh là vẽ tranh cho Long quý nhân.

Long Tố Tố phía trước ngồi quy củ một hồi lâu, đã có chút không kiên nhẫn, diễm mâu sắc bén quét về phía Sầm Duệ, Sầm Duệ đang ăn mút hoa quả, trả về cho nàng cái cười tít mắt.

Long Tố Tố duyên dáng cười với Từ nhị công tử: "Họa sĩ đại nhân, người không nhìn ta thì vẽ như thế nào chứ?"

Từ Lập Thanh nhìn không chớp mắt giật mình, ánh mắt lưu chuyển, lại quy củ nhìn tờ giấy, chấm mực tiếp tục vẽ.

Sầm Duệ không ăn nữa, cho lui cung nữ, chỉ chỉ Long Tố Tố nói: "Từ công tử cảm thấy Long quý nhân của trẫm đẹp không?"

Mồm miệng Sầm Duệ rất ngả ngớn, Từ Lập Thanh nhú mày: "Nương nương tư chất thiên nhân, tất nhiên là điểm quan tứ phương."

"Vậy so với muội muội Sầm Huyền của trẫm thì sao?" Sầm Duệ cười dài hỏi.

Trái tim Từ Lập Thanh lồi nhịp, chuyện Từ gia cố ý làm đám hỏi với Kim Lăng vương tiến hành cực kỳ khiêm tốn, ngay cả cùng công chúa xuất ngoại đạ thanh cũng chọn nơi yên tĩnh, làm sao hoàng đế biết được?

Từ nhị công tử bối rối nhanh chóng phân tích xem tiểu hoàng đế biết được manh mối từ đâu, chỉ trách đầu hãn chỉ chứa họa kỹ, không có tý thiên phú chính trị nào được kế thừa từ Từ gia.

Long Tố Tố cười dựa sát vào trong lòng Sầm Duệ: "Bệ hạ, ngài đừng bắt nạt người thành thật."

"Hả? Người thành thật sao?" Sầm Duệ nheo nheo mi, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh: "Người thành thật sẽ vụng trộm làm đám hỏi với phiên vương sau lưng trẫm, mưu đồ gây rối sao?!"

Từ Lập Thanh chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, tâm loạn như ma nhìn giấy vẽ, biện giải nói: "Thần không có!"

"Thật không?" Sầm Duệ nhẹ nhàng hỏi, híp mắt nói: "VẬY trẫm giao cho Từ Khanh một chuyện, Từ Khanh có thể làm không?"

Từ Lập Thanh có ngốc hơn cũng đoán được chuyện Sầm Duệ giao cho nhất định không phải chuyện tốt chuyện dễ, chỉ sợ là muốn hấn hủy cộc hôn sự này của Từ gia và Kim Lăng vương.

Nghe hoàng đế nói xong, quả thực như thế.

Sầm Duệ không cho hấn đường sống, bồi thêm: "Diệu thủ của Từ Khanh truyền khắp gần xa, chắc sẽ không vì cộc hôn sự này mà đổi một đôi tay phế, không cầm nổi bút chứ!"

Từ Lập Thanh hiểu ý như bị trúng kích, đứng không vững gót chân, cái này quá vô sỉ rồi!

.

"Quá vô sỉ! Quá vô sỉ!" Sầm Duệ lăn một vòng trên tháp, đoạt lấy long nhãn trong tay Long Tố Tố: "Người nói xem chủ ý này là Phó Trách nghĩ ra, vì sao lại bắt ta gánh cái danh vô sỉ chứ?"

Long Tố Tố lau nước nhãn vào khăn: "Ta thấy người gánh rất tốt nha, làm giống như thật, ta cũng bị hù dọa."

"Thật không?" Sầm Duệ nhú mắt: "VẬY chuyện trẫm giao cho Từ Khanh, Từ Khanh sẽ làm sao?"

Lại quệt miệng: "Ta tập trước gương mãi đấy, chiếu theo vẻ mặt khi Phó Trách uy hiếp ta, không lệch tý nào đâu."

Long Tố Tố khanh khách cười: "Đúng đúng đúng! Người giỏi người linh hoạt, có thể tới Trường Nhạc phường diễn xiếc rồi, so với khuôn mẫu ác nhân thì đúng là..."

Đúng là nửa ngày, Long Tố Tố đột nhiên ho khan kịch liệt, ho tới mức tím đỏ cả mặt.

Sầm Duệ nửa khép mắt vỗ lên lưng nàng mấy cái: "Người cứ ăn nói lung tung nữa đi."

Long Tố Tố thuận khí sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, Sầm Duệ vừa mở mắt, hay rồi, khuôn mẫu ác nhân đến a...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi Phó Trách đến thì "xảo ngộ" với Từ nhị công tử thất hồn lạc phách ở cửa cung.

Từ Lập Thanh từng "ngẫu nhiên" gặp Phó Phụ chính ở Họa Viện, lại "ngẫu nhiên" biết Phó Trách có mấy tác phẩm họa cổ, Từ Lập Thanh yêu họa thành si tự nhiên khẩn thiết cầu Phó Trách cho hãn mượn. Thường xuyên qua lại, tự nhiên sinh tình cảm kính ngưỡng sùng kính Phó Trách.

Lúc này hãn vừa bị Sầm Duệ làm cho kinh hách một phen, thấy Phó Trách thì như bắt được cọng rơm cứu mạng, lau nước mắt nước mũi, không quan tâm gì cả tới gần túm tay áo Phó Trách nói: "Phụ chính đại nhân cứu ta!"

Lai Hỉ cười tùm tùm ra nghênh đón Phó Trách, hỗn độn trong gió nhìn một màn này...

Một ngày sau, đề tài nghị sự của nhóm triều thần trở thành: Nghe nói Phó chính đại nhân là đoạn tụ?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Xung Đột

Rất lâu khi trước, Sầm Duệ từng nổi suy nghĩ có nên đi tìm Khâm Thiên giám tới hỏi xem mình và Phó Trách có tương khắc bát tự hay không.

Nếu không, vì sao mỗi lần há miệng nói xấu sau lưng hẳn thì đều hết sức đúng lúc bị hấn bắt tại trận?

Cũng chợt dạ giống Sầm Duệ là Long Tố Tố, xám xịt phun cái hột trong miệng ra, xám xịt hất tóc mây, xám xịt xỏ hài, không nghĩa khí bỏ lại Sầm Duệ chạy một mình...

Giá kê để Từ Lập Thanh vẽ tranh khi này còn chưa dọn, Phó Trách đứng sau án họa, sườn mặt nghịch sáng, chỗ tối chỗ sáng, thần sắc khó phân biệt.

Sầm Duệ uống ngụm trà tự an ủi mình, cố lấy hết dũng khí nói: "Phó khanh định xử trí nhị tiểu tử nhà họ Từ kia thế nào?"

Phó Trách rũ mắt nhìn mặt bàn, lấy tay gạt mép giấy Tuyên Thành bị gió thổi bay, không để ý tới nàng.

Sầm Duệ càng khó thở, lẽ mề một hồi cũng xuống thấp, cố ý đi qua đứng gần: "Phó khanh đang nhìn gì thế?"

Phó Trách liếc Sầm Duệ, cầm tờ giấy lên, cuộn bức tranh vào, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Quá nhanh nên Sầm Duệ không kịp liếc xem, rồi tiếp đó nghe thấy ngữ khí không tốt của Phó Trách: "Bệ hạ dùng cái bộ dạng này để tiếp kiến ngoại thần sao?"

Sầm Duệ cúi đầu tự nhìn mình, rất tốt a, quần áo mặc đầy đủ, ngực không lộ.

Vốn dĩ Phó Trách muốn thương nghị với Sầm Duệ chuyện tiếp theo liên quan tới Từ Lập Thanh này. Nhìn bộ dáng của Từ Lập Thanh thì Sầm Duệ đe dọa có tác dụng rồi, nhưng hẳn rất rõ tiểu hoàng đế miệng không cần được bản tính, hẳn thật sự không yên lòng.

Có điều việc còn chưa nói tới, ánh mắt hẳn đã dừng trên đầu tóc tán loạn của Sầm Duệ, nhìn theo sợi tóc thì đi tới vạt áo hơi mở rộng và xương quai xanh bên trong.

Chỗ này nếu dùng miệng Sầm Duệ từng nói, thì là chọc mù đôi mắt chó của Phó Trách.

Phó đại nhân bị chọc mù đôi mắt, ánh mắt thâm sâu, hàm dưới thít chặt.

Sau đó, hoàng đế bệ hạ đã mặc quần áo nhưng banh ngực nhận được sự trừng phạt đầy ác ý đến từ Phụ chính đại nhân - trong ba ngày phải nộp năm mươi bản "Lễ ký".

Không cam lòng bị phạt, Sầm Duệ vùng lên đấu tranh, đầu chưa ngừng thẳng, đã nghe Phó Trách nói tiếp: "Ngày mai thần cùng bệ hạ tới Kinh Triệu phủ."

Sầm Duệ hừ một tiếng hờn dỗi ra từ xoang mũi, quả quyết từ chối: "Không nhọc Phó khanh lo lắng, trẫm tự đi cũng được!"

Phó Trách xoay người đi, để lại bóng dáng nói cho Sầm Duệ, việc đã định, nàng đồng ý hay không cũng vô dụng.

"Võ đoán! Chuyên chế! Độc tài! Bá đạo!" Sầm Duệ tức tới giờ chân cầm cán bút gõ ba ba ba lên bàn:"Lai Hi! Lai Hi! Đổi hết đường của Phó Trách thành muối cho ta!"

Hai ngày này mặc dù không lên triều, nhưng tấu chương vẫn không ngừng đưa tới, các hạng công việc của lục bộ vẫn phải giải quyết. Phó Trách bận tâm tới thương thế của Sầm Duệ nên sai người đem tất cả tấu chương trình lên tới Noãn các của hắn.

Ngọn nến trên án đã cháy hơn nửa, ánh nến lay động, thỉnh thoảng có tiếng nổ tanh tách. Rất nhỏ, nhưng trong Noãn các lại được phóng to vô hạn. Không đèn đuốc sáng trưng như ban ngày ở Dưỡng Tâm Điện, cũng không có tiểu hoàng đế ngồi đối diện buồn ngủ, một thân một mình đối mặt với tấu chương chất cao như núi, Phó Trách hơi thất thần.

Mệt mỏi xoa xoa mi tâm, lấy lại tinh thần, mở ra một quyển tấu chương...

Sau khi phê duyệt xong tấu chương thì đã tới đêm khuya, cách mấy hành lang, Ngự Thư phòng vẫn có đèn cung đình treo cao, có lẽ là Sầm Duệ đang chép "Lễ Ký". Tưởng tượng bộ dáng người kia một bên múa bút thành văn một bên mắng mình, trong mắt Phó Trách bất giác có ý cười.

Treo bút lên lại đựng phải cuộn tranh mang về hôm nay, Phó Trách dừng một chút, cuối cùng vẫn mở ra.

Bức họa này Từ Lập Thanh vẽ cho Long Tố Tố, có điều không biết Từ Lập Thanh có dụng ý gì, sau lưng Long Tố Tố ngồi ngay ngắn lại có bóng người khác. Mặc dù bị Long Tố Tố che hơn nửa dáng người, nhưng nhìn trường bào Vân Long đã biết ngay là hoàng đế nằm bò trên tháp.

Chỉ vài nét bút mà Sầm Duệ mặt mày như ngọc, cơ thể thon nhỏ hiện rõ, không có tí bướng bình nghịch ngợm nào như ngày thường, giơ tay nhắc chân đều mang vẻ xinh đẹp thanh nhã. Đây là Sầm Duệ, nhưng lại không giống Sầm Duệ Phó Trách biết.

Làn gió mạnh thổi qua cửa sổ, dập tắt ánh nến mỏng manh. Phó Trách ngồi trong bóng đêm, ném bức tranh vào bên trong chậu than...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Kinh Triệu phủ quản trăm sự của kinh thành, Kinh Triệu Duẩn tương đương với quan phụ mẫu của dân chúng kinh thành. Có lẽ vì muốn gần dân hiểu dân nên Kinh Triệu phủ không nằm cùng một chỗ với lục bộ, mà ở Quang Đức Phường - góc Tây Nam kinh thành.

Sầm Duệ nhìn canh giờ, đánh giá công việc xử lý mỗi sáng của Kinh Triệu phủ đã gần ổn thỏa, người đi qua đi lại làm việc đã ít hơn, liền dắt Lai Hỉ lén lút từ Đường Tâm Điện chạy tới. Lai Hỉ công công còn chưa phục hồi từ sau đả kích ngày hôm qua, cả người mệt mỏi, Sầm Duệ nói với hắn ba câu thì hai câu không vào lỗ tai.

Sầm Duệ thuận miệng hỏi: "Lai Hỉ, không phải người bị bệnh chứ?"

Lai Hỉ giọng mũi dày đặc: "Vâng, tiểu nhân bị bệnh."

"Hả? Bệnh thế nào?" Sầm Duệ có chút để bụng: "Hay hôm nay cho người nghỉ, về đi tìm Thái y nhé?"

"Tâm bệnh!" Lai Hỉ rốt cuộc nhịn không được, ô ô khóc: "Bệ hạ! Nếu ngài không trông nom kỹ thì Phụ chính đại nhân sẽ bị Từ gia Nhị công tử lừa bắt mất!"

"..." Sầm Duệ há miệng nhìn hắn, lời kịch này hơi quen tai nha.

Lai Hỉ tủi thân: "Bệ hạ ngài không tin tiểu nhân sao! Tiểu nhân đã tận mắt nhìn thấy, thấy Từ Lập Thanh kia bổ nhào vào người Phụ chính đại nhân, dây dưa không rõ! Phụ chính đại nhân cũng thật là! Bộ dáng của Từ Nhị kia chẳng đẹp chút nào cả, lại còn ẻo lả gầy còm như con gà, sao xứng với Phụ chính..."

Sầm Duệ gian nan lấy tay nâng cằm lên cho cái miệng được ngậm vào, lấy ánh mắt thương xót nhìn Lai Hỉ, khoác vai hấn: "Phó khanh, từ lâu rồi a."

"..." Lai Hỉ công công đảo trắng tròng mắt, ngã xuống đất giả chết.

Phó Trách đứng ở hành lang ôm cây đợi thỏ từ lâu, nghe không rơi chữ nào của Lai Hỉ. Đi ngang qua Lai Hỉ giả ngất, hai cái chân run lên, khước mắt liếc xuống: "Phạt nửa năm bổng lộc."

Lai Hỉ thống khổ nhăn mặt: "Tiểu nhân bị phạt."

"Nhiều lắm thì..." Sầm Duệ nhỏ giọng bảo vệ.

Phó Trách liếc mắt một cái, Sầm Duệ ngậm chặt cái miệng.

Kinh đô là nơi các loại thế lực rắc rối khó gỡ, quan hệ nhân lực lộn xộn phức tạp. Tục ngữ nói "Làm quan doãn* năm ngày", chính là nói tần suất đổi mới chức quan rất cao.

*Quan doãn / Quan duẫn: Chức quan ngày xưa. VD như Kinh Triệu Duẫn, Ngự Sử Doãn, Quan doãn - quan huyện...

Kinh Triệu Duẫn này gập ghềnh làm quan gần mười năm, kiến thức xa rộng biết không ít. Mấy năm trước, Sầm Duệ hồi kinh là khó khăn có tính khiêu chiến cao nhất cho kiếp nhậm chức của hấn. Cho tới nay, Kinh Triệu Duẫn đại nhân tự nghĩ không gì có thể lay động trái tim vững như Thái Sơn của hấn nữa.

Nhưng mà, hôm nay, hẳn thấy mình quá ngây thơ rồi...

Điều quan trọng nhất của một chức vị là gì? Là bốn phận! Cấp trên nói cái gì, người nghe cái đấy, cho nên lúc nào Ninh Cảnh cũng nhớ kỹ kỳ hạn ba ngày hoàng đế bệ hạ định ra. Trong ba ngày này, ăn, mặc, ở, đi lại của hẳn đều gắn chặt với đại lao, rảnh rỗi không có chuyện gì thì đặt ghế trước cửa đại lao nhìn chăm chăm. Vạn nhất xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì chỉ có nước tự cầm đao tới quỳ trước mặt hoàng đế mà khóc "Thần lấy cái chết để tạ tội!"

Nhưng ai nói cho hẳn biết, vì sao sau ba ngày, người đêm thăm đầu tiên lúc sáng sớm không phải tiểu hoàng đế, mà là đối thủ cạnh tranh được đồn đại của tiểu hoàng đế - Yến vương điện hạ á?

Yến vương Sầm Quân hôm nay mặc áo đuôi ngắn, giày da hổ, anh tuấn như tùng. Mỗi bước đi đều có tiếng leng keng, diện mạo hiên ngang, sáng như ánh dương, khiến Ninh Cảnh cầm đầu và đám tôi tớ trong nha dịch không dám nhìn thẳng.

"Ninh đại nhân vất vả rồi." Yến vương cười nói.

Kinh Triệu Dẫn Ninh Cảnh là người đầu tiên tỉnh táo lại, chấp tay nói: "Đây là chức trách của hạ quan. Yến vương điện hạ giá lâm là có gì chỉ giáo?"

Sầm Quân cười nhìn phía sau, Ninh Cảnh quan sát ngôn sắc.

"Bệ hạ gặp chuyện đã ba ngày, mặc dù đám người hành hung đã bị giam giữ trong lao, nhưng người thao túng phía sau vẫn chậm chạp chưa sa lưới, mỗi ngày trôi qua bốn vương đều thấy gian nan." Sầm Quân mỉm cười: "Cho nên, hôm nay bốn vương đến là muốn tự thăm tra hung đồ xem có manh mối nào không, để nhanh chóng truy bắt nghịch đồ."

Ninh Cảnh nhất thời lâm vào trận giao chiến nội tâm, người là do Yến vương phái người bắt, nhưng hoàng đế bệ hạ lại chính mồm nói tự thẩm vấn. Hai vị chủ tử này, không cần thận làm phật lòng ai cũng có rủi ro ngày mai không được thấy ánh dương buổi sáng của Cung quốc và khuôn mặt của đám tiểu thiếp như hoa như ngọc.

"Hình như hôm ấy bệ hạ chỉ lệnh đại nhân nghiêm cẩn trông coi trọng phạm, chứ không ra lệnh cấm người khác tới thăm, đúng không?" Sầm Quân thiện ý chỉ điểm một câu, thấy Ninh Cảnh vẫn do dự, ngữ khí khinh lạnh ba phần: "Hay là đại nhân lo bốn vương sẽ cướp ngục?"

Kinh Triệu Dẫn đại nhân đáng thương bị những lời này dọa sợ, lau lưng tung mồ hôi lạnh trên thái dương: "Hạ quan không dám! Điện hạ mời vào, mời vào."

Sầm Quân thản nhiên bước vào bên trong ngục giam.

Người bị câu "Không tiện nghe" đuổi ra ngoài - Ninh Cảnh ngồi xổm trước cửa đại lao, cô đơn như tuyết bắt đầu phác thảo di thư trong bụng...

Di thư phác thảo được một nửa, trước mắt xuất hiện hai góc áo một trắng một xám.

Trì độn ngẩng đầu, ý cười dào dạt của Sầm Duệ đột nhiên phóng đại trên đỉnh đầu hăn, tinh thần phấn chấn chào hỏi: "Ninh đại nhân, sớm a!"

Ninh Cảnh dùng khuôn mặt như bị quỷ dọa đập mông ngồi xuống đất, xương sống kêu loảng xoảng, khuôn mặt trắng bệch: "Bệ, bệ hạ?!"

Sầm Duệ cũng bị hăn dọa sợ nhảy ra mấy bước, vuốt mặt u oán nói: "Trẫm dọa người như vậy sao?"

Phó Tránh sâu sắc ý thức được tình thế không đúng, liếc nhìn ngục giam một cái, thấp giọng nói: "Yến vương đến sao?"

Ninh Cảnh quỳ rạp trên đất run run: "Bệ hạ thứ tội, tiểu nhân, tiểu nhân thật sự..."

"Là thần cố ý muốn vào, không liên quan tới Ninh đại nhân." Sầm Quân từ trong chỗ tối tiêu sái bước ra, mặt mày dần dần rõ ràng: "Bệ hạ nếu có trách phạt, thì trách phạt thần là được."

Sầm Duệ sững sốt, ánh mắt chú ý tới trường kiếm bên hông hấn nhỏ máu, quát lên: "Yến vương, người dám giết người diệt khẩu!"

Người ở đây bị những lời này đánh mạnh vào thần kinh không phải Sầm Quân, mà là Kinh Triệu Duẩn Ninh Cảnh, đôi mắt trợn to hận không thể dán vào kiếm nhìn cho rõ hơn. Hấn đấm ngực dậm chân khóc lớn, trời đất ơi! Yến vương ơi! Sao người hại ta như vậy a!

Dưới ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng và chăm chú của Phó Tránh, Sầm Quân mỉm cười, tan đi một chút sắc bén: "Bệ hạ đa tâm, thần không giết bọn chúng. Chỉ cho bọn chúng không mở miệng nói chuyện được thôi."

Đại gia nhà ngươi! Cái đó và giết khác gì nhau! Sầm Duệ phát điên.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tập Võ

Đối mặt với khuôn mặt đen như than của Sầm Duệ, Yến vương thở dài một hơi, lộ sắc mặt phẫn nộ: "Bệ hạ không biết, lúc thần mới đi vào, một câu còn chưa nói, bốn tặc tử kia đã mở miệng chửi rủa người rồi, ngôn ngữ ô uế rất khó nghe. Dưới cơn giận dữ, thần mới phế khẩu của chúng."

Sầm Duệ dùng ánh mắt khinh thường nhìn hăn, lời này nói cho quý nghe, quý cũng ngứa tai!

Giữa tình thế giương cung bạt kiếm, kẻ chạy vào xem thương thế của phạm nhân là Ninh Cảnh đã quay trở lại, lấp bắp nói rõ tình huống bên trong. Giống lời Yến vương nói, người không chết, nhưng mấy đường kiếm kia cũng khiến chúng cách đường chết không xa. Tóm lại là trong lúc nhất thời, Sầm Duệ không thể moi được câu nào từ miệng bọn họ.

Mặt Sầm Duệ dài ra ba thước, ngữ khí đông cứng: "Bốn người này được sai tới mưu sát trẫm và Phó khanh, Yến vương vội vã như vậy..."

"Yến vương điện hạ cũng chỉ muốn bảo vệ danh dự của bệ hạ thôi, người còn sống là được." Phó Trách bất ngờ mở miệng, lại là đứng về phía Yến vương.

"..." Sầm Duệ không thể tin tưởng mắt nhìn Phó Trách.

Còn tròng nữa, tròng mắt cũng rớt ra luôn rồi. Phó Trách có chút buồn cười lại bất đắc dĩ, mặc dù có tâm giải thích với nàng, nhưng ngại tình huống hiện nay nên giữ trầm mặc.

Ninh Cảnh thấy Phụ chính đại nhân ra mặt làm người hoà giải, đánh giá việc hôm nay sẽ trôi qua bát nháo như vậy, biết mũ cánh chuồn của mình tạm thời được bảo vệ rồi. Nhẹ nhàng thở ra một hơi xong thì tiếp lời Phó Trách, duy trì cảnh thái bình giả tạo.

Yến vương thấy ngọn lửa của tiểu hoàng đế không tình nguyện bị Phó Trách đè xuống, đột nhiên bật cười: "Yến Châu còn thiếu một Châu Mục*, ngày sau nếu Phó huynh có chủ ý, tất quét dọn giường chiếu đón chào."

*Châu Mục: Quan đứng đầu một châu

"..." Kinh Triệu Dẫn u buồn nhìn về phía Yến vương, điện hạ à! Ngài đã thành công quét sạch mặt mũi của hoàng đế bệ hạ rồi, cần gì đổ thêm dầu vào lửa, mà có đổ cũng đừng đổ trên địa bàn của tiểu nhân chứ!

Sầm Duệ ghen quá hóa cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chuyện đại sự như Châu Mục không tới lượt Phó khanh, ngày mai trăm sẽ ban chiếu chỉ định khẩn cấp người tới nhậm chức cho Yến Vương."

Lão tử còn chưa chết đâu! Dám đào góc tường nhà ta à! Con thỏ nóng nảy cũng cắn người đấy! Tin lão tử cho người từ nay về sau cũng không nói ra lời không?

Phó Trách ngoài ý muốn nhìn Sầm Duệ như gà mẹ che chở gà con, hẳn cứ tưởng Sầm Duệ sẽ theo ý Yến vương mà mau chóng đẩy mình đi. Dù sao theo sự quan sát của hẳn thì mức độ Sầm Duệ ghét mình cũng không kém Yến vương.

Yến vương nở nụ cười, ánh mắt nhìn Phó Trách, nói câu khiến Sầm Duệ nghe không rõ ý: "Bệ hạ khiến thần vô cớ đánh mất một Vương phi, ban thưởng Châu Mục là lẽ đương nhiên." Rồi không tiếp tục kéo dài đề tài nữa, mà chuyển tới khoa cử sau đó không lâu...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi đi thì cao hứng, khi về hoàn toàn mất hứng, cả đường về Sầm Duệ không nói với Phó Trách một câu nào, lúc về lập tức nhốt mình trong thư phòng, ngay cả Long Tổ Tổ ân cần tới thăm cũng bị ghẻ lạnh.

Long Tổ Tổ phe phẩy quạt tròn, khó hiểu hỏi Lai Hỉ: "Xú tiêu tử này lại âm ỉ cái gì thế?"

Toàn bộ Cung quốc không một ai ngoài nàng dám xưng hô như vậy với hoàng đế.

Lai Hỉ công công than thở khóc lóc lên án ban ngày Yến vương kiêu căng ương ngạnh khiến Sầm Duệ bị tử thân thế nào, cuối cùng oán hận nói: "Yến vương này quá mức kiêu ngạo! Lúc trước tiên đế không nên nhân từ thả hổ về rừng! Bây giờ nuôi hãn cánh chim đầy đạn rồi, chỉ đáng thương cho người đường đường là bệ hạ mà phải nhìn sắc mặt của một phiến vương. Nhưng thật ra người bệ hạ giận là Phụ chính đại nhân, Phụ chính hãn cũng không..." Ai một tiếng, không nói tiếp nữa.

Long Tổ Tổ dừng phẩy quạt, ánh mắt phức tạp nhìn cánh cửa đóng chặt, cắn môi, không nói gì đã xoay người rời đi.

Lai Hỉ ở phía sau gọi: "Quý nhân! Quý nhân! Người không đi bồi bệ hạ sao?"

Miễn cưỡng quay người lại, Long Tổ Tổ nói: "Muốn cỡi chuông thì phải tìm người buộc chuông, Yến vương còn ở đây một ngày thì phải chịu thêm một ngày. Coi tính tình của hãn thì một ngày là hờn xong thôi."

Nhưng lần này Long quý nhân thất sách rồi, hơi giận của Sầm Duệ kéo dài tận ba ngày.

Hoàng đế và Phụ chính gây gổ, bách quan liên quan cũng ăn không ít ghen. Nói nhiều thì bị răn dạy lắm mồm, nói được ít thì bị trách cứ vô vi,

vô dụng... Hoàng đế bệ hạ vung tay lên, ban thưởng túi khoai lang cho về nhà làm ruộng.

Nhóm triều thần trở thành vật hi sinh lau giọt lệ chua xót, đều lựa chọn xả áp lực vào các yến hội giao du, mục tiêu của yến hội tất nhiên là người chạm tay có thể bồng hiện nay - Yến vương. Chỉ có điều lần này Yến vương vào kinh một mực xa cách, trốn tránh không gặp, hơn phân nửa thời gian là vào cung ở cạnh mẫu phi của mình, Đao Thái tần.

Ngay cả đối tượng nịnh bợ cũng không có, bách quan cảm thấy thật lạnh lẽo.

Sầm Duệ giận rồi lại giận, giận đến ngày hôm sau, như lời Long Tổ Tổ nói thì cũng đỡ hơn rồi. Sau nàng lại nghĩ, Phó Tránh nói cũng không phải không có đạo lý. Hiện nay Yến vương tọa trấn lục châu Yến Vân, nắm giữ trọng binh biên quan, nàng đối nghịch với hắn không có tí lợi nào. Vạn nhất Yến vương này và Tấn quốc hay là dân tộc du mục phương bắc thông đồng làm phản thì người bị động gân cốt vẫn là nàng.

Nhưng bởi vì chưa tìm được bậc thang đi xuống, cho nên chậm chạp không làm hòa với Phó Tránh.

Đang không yên lòng luyện chữ sau khi tan triều, Lai Hỉ đứng ngoài cửa nhỏ giọng nói là Kim Lăng vương cầu kiến.

Kim Lăng vương này cũng thật thú vị, sau khi tiệc tùng với Sầm Duệ ngày nhập kinh thì không thấy bóng dáng đâu nữa. Khác với Yến vương cố ý điệu thấp, Kim Lăng vương cao điệu quả thực kỳ cục, cả ngày vui tươi hơn hờ tham dự các loại tiệc rượu, chơi bời quên trời đất, rất có vài phần phong thái lúc trước của Sầm Duệ.

Cho nên lần này hắn tiến cung, Sầm Duệ hả một tiếng, nhanh chóng cho hắn vào thư phòng.

Một trước một sau đi vào hai người, phía trước là Kim Lăng vương nhần mày nhần mặt, phía sau là... ngày ngày gặp, ngày ngày không nói gì, Phó Trách.

Ý cười ở khóe mắt Sầm Duệ cong lên, khi nhìn thấy Phó Trách thì ngưng lại, không kịp nghĩ đã nói: "Phó khanh cũng đến sao."

Phó Trách không thay đổi sắc mặt, đáp dạ, rồi quen thuộc đi tới chỗ ngồi thường ngày của mình.

Sầm Duệ khê liếc Phó Trách, đôi khuôn mặt tươi cười nói với Kim Lăng vương: "Hôm nay huynh trưởng đến có chuyện gì?"

Kim Lăng vương muốn nói lại thôi, nhìn Phó Trách, sau một lúc lâu mới nói: "Hôm nay thần tới là muốn mời bệ hạ làm chủ."

"Huynh trưởng đừng nói vậy." Sầm Duệ thân thiết nói: "Có chuyện gì thì cứ nói với ta?"

Kim Lăng vương lại nhìn Phó Trách, gian nan nói: "Không phải, chính là... Thần nghe nói Từ tướng có ý muốn thỉnh bệ hạ tứ hôn, thay Nhị công tử nhà mình cầu thú Huyền Nhi. Huyền Nhi tuổi còn nhỏ, thần muốn bệ hạ từ chối cửa hôn nhân này."

Hắn không nói, Sầm Duệ thiếu chút nữa đã quên, nói đến việc này vẫn là một tay nàng và Phó Trách sắp xếp. Thường nói hủy mười tòa miếu không hủy một cọc hôn nhân, sau khi làm chuyện thiếu đạo đức này nàng còn thốn thức khóc than chút xíu cho nhân duyên tương lai của mình. Nhưng lại nghĩ mình phải giả trang hoàng đế cả đời, xác định vững chắc không gả được thì cũng chà nước mắt, không còn gì tiếc hận.

Nàng tưởng ngày ấy Phó Trách đã thu phục được Từ Lập Thanh, không ngờ lão hồ li Từ Sư kia vẫn không chết tâm. Sầm Duệ cố nén cảm giác muốn nhìn Phó Trách, sắc mặt không thay đổi à một tiếng: "Có việc

này sao? Từ Nhị công tử kia trẫm gặp rồi, tướng mạo đường hoàng, tuấn tú lịch sự, thủ diệp cũng rất tốt. Nói tới việc xứng với công chúa, trẫm thấy cũng thích hợp."

Phó Trách làm như không nghe thấy đối thoại giữa hai người, im lặng chấp bút viết cái gì đó.

Kim Lăng vương nóng nảy, hạ quyết tâm nói thẳng: "Không thể! Vạn vạn không thể! Bởi vì Từ Nhị công tử kia đã có người trong lòng!"

Sầm Duệ ra vẻ kinh ngạc: "Thật sao?"

"Thiên chân vạn xác!" Để tăng thêm tính thuyết phục, Kim Lăng vương bỏ thêm một câu: "Còn là nam tử nữa!"

"..." Sầm Duệ khiếp sợ rồi, Từ Lập Thanh này đủ độ a, vì hoàn thành nhiệm vụ mà không tiếc cố gắng tự bôi đen.

Kim Lăng vương khóc nức nở: "Thần chỉ có một muội muội này, thật sự không muốn nhìn nàng nhảy vào hố lửa, bệ hạ xin làm chủ cho thần a."

Tiêu hóa tin tức này xong, Sầm Duệ nói: "Muội muội của huynh trưởng cũng là muội muội của trẫm, trẫm nhất định sẽ làm chủ."

Lại an ủi thêm một phen, Kim Lăng vương mới tạm an tâm rời đi.

Phó Trách hạ bút: "Bệ hạ."

Sầm Duệ mãi suy tư, gọi hai tiếng mới trì độn nâng mắt, nhìn thẳng vào văn thư chưa khô nét mực của Phó Trách. Nhìn đại khái một lần, là điều nhiệm người tới Yến Châu, và người được chọn là Từ Lập Thanh.

Sầm Duệ ngạc nhiên hỏi: "Từ Lập Thanh không phải họa sĩ sao? Có thể làm Châu Mực à?" Còn là Châu Mực Yến Châu dưới mí mắt Yến vương?

"Chính vì đi Yến Châu nên mới chọn hẳn. Châu Mục Yến Châu mặt ngoài là phái từ triều đình xuống, nhưng trên thực tế là chọn từ đám mưu sĩ thân tín dưới trướng Yến vương. Nếu lần này Yến vương chủ động thỉnh bệ hạ phái người tới, thì bệ hạ không ngại mượn cơ hội xếp người của mình qua. Nhưng người này không thể quá thông minh cũng không thể quá tài cán, nếu không sẽ rước họa sát thân, Từ Lập Thanh có chút thanh cao lại không thông quan đạo, là người thích hợp nhất." Phó Trách chậm rãi nói: "Như thế, cũng dễ dàng chặt đứt hoàn toàn ý niệm trong đầu Từ tướng."

Sầm Duệ vẫn có nghi vấn: "Người không lo Từ Lập Thanh này là tiểu bạch thỏ vào hang sói không ra được sao?"

Phó Trách cười: "Bệ hạ chớ quên dù gì hẳn cũng là hậu nhân của Từ gia, chút năng lực tự bảo vệ vẫn có."

Dám kéo đương kim Phụ chính xuống nước, lưu truyền lời đồn như vậy, mà là hạng người vô năng được sao?

Có khả năng giải quyết đám hỏi của Từ lão đầu thì tự có năng lực ứng phó với Yến vương, Sầm Duệ rất vừa lòng với kết quả này.

Từ đề tài này, hai người biết thời biết thế bỏ qua những chuyện phía trước.

Chiếu theo những gì Phó Trách viết, lại được hẳn chỉ điểm thêm, lược sửa chút cách dùng từ, Sầm Duệ viết xong chiếu chỉ, giao xuống cho Thượng Thư cục ngày mai ban bố.

Xử lý xong mọi chuyện, trong ngự thư phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Lai Hỉ công công ghé vào cạnh cửa nghe lén lo lắng gãi tai: "Bệ hạ nói chuyện đi chứ, nói chuyện đi mà! Không phải ban nãy còn tốt lắm sao!"

Ngoài dự liệu của Lai Hi, người đầu tiên nói chuyện là Phó Trách: "Bệ hạ, thần có một chuyện muốn thương lượng với bệ hạ."

"Chuyện gì?" Sầm Duệ nằm trên án bàn, nhìn chăm chăm đồ rửa bút.

"Bệ hạ thân là thiên tử, sau này chuyện ngoài ý muốn còn rất nhiều, thần nghĩ bệ hạ nên học chút võ nghệ bâng thân." Trải qua chuyện ám sát, Phó Trách trăn trở mấy đêm thì đã tự quyết định, biết đâu sau này trong nguy nan sẽ dùng đến.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ủy Khuất

Chuyện tập võ quá bất ngờ, Sầm Duệ không có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

Từ trong thâm tâm, nàng thật sự tò mò tới tột cùng thì Phó Trách làm thế nào để rút ra một canh giờ dạy nàng tập võ. Đương nhiên cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là đồ lưỡi biếng như nàng vốn không có hứng thú đi vung đao múa kiếm a!

"Ý tốt của Phó khanh trầm nhận. Nhưng..." Sầm Duệ vòng vo, qua loa tặc trách nói: "Khi Trương Thái y chẩn bệnh cho trầm có dặn dò, để tránh vết thương cũ tái phát, khoảng thời gian này cần tu tâm dưỡng tính, không được vận động kịch liệt."

Phó Trách chẳng biết thừa Sầm Duệ thế nào, liền nói ngay: "Bệ hạ yên tâm, thần đã hỏi Trương Thái y rồi, chỉ cần không thương gân động cốt thì không đáng ngại. Trương Thái y còn nói, bệ hạ hoạt động điều độ thì đối với cơ thể hữu ích vô hại."

Trương Dịch a Trương Dịch! Sầm Duệ thầm hận đập bàn, người chuyên nghiệp quá rồi đấy! Còn ôm một tia may mắn, ý đồ cố giãy giụa, nàng buông tay nói: "Phó khanh, người xem trầm xử lý chính vụ còn không có thời gian, nào có thời gian rảnh đi tập võ chứ?"

Ở trong mắt Phó Trách, Sầm Duệ là nam tử mà gãy khô quắt, bên ngoài tuy tuấn tú, nhưng không chạy thoát khí âm nhu này. Miệng phát ra câu này, nghe thế nào cũng thiếu vài phần anh khí, ngược lại... lộ ba phần yếu ớt.

Đường đường là nam nhi bảy thước, lại là vua của một nước, còn làm nũng với người ta?

Phó Trách hơi hơi dao động lập tức hoàn toàn kiên định: "Việc học của bệ hạ tiến bộ không ít, tạm hoãn cũng không sao. Nếu bệ hạ không còn kiến nghị nào thì ngày mai sau giờ Ngọ hãy tới vườn thượng uyển."

Sầm Duệ lại bị đơn phương quyết định, rơi lệ đầy mặt, rốt cuộc con mắt nào của người thấy ta không còn kiến nghị?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày kế, dùng Ngọ thiện xong, dưới sự ba thúc bốn giục thỉnh mời của Lai Hỉ, Sầm Duệ nhẫn nại bước vào đại môn thượng uyển.

Vừa vào cửa, một tiếng nổ vạn phần quen thuộc vạn phần đáng ghét vang hai bên tai Sầm Duệ: "Ấy da, bệ hạ, người đến rồi sao? Thái dương sắp xuống núi rồi đấy."

Sầm Duệ dơ tay dứ năm đấm cảnh cáo, chỉ tay vào cái người đang đứng ngả ngớn, thất sắc nói: "Sao, sao lại là con rùa rụt cổ nhà người!"

Ngụy Trường Yên vung roi, âm u nói với Sầm Duệ: "Ôi chao, chẳng lẽ Phụ chính đại nhân không nói cho bệ hạ biết người dạy bệ hạ tập võ là vi thần sao?" Đôi mắt đào hoa hí lại: "Bệ hạ vừa gọi vi thần là gì?"

Nếu Phó Trách nói cho nàng biết thì hôm nay có đánh chết nàng cũng không xuất hiện trong này!

Sầm Duệ dùng ánh mắt chém khắp người Ngụy Trường Yên một lần, phẩy tay áo bỏ đi: "Lão tử không học!"

"Không học? Không học càng tốt, vi thần cũng không muốn lãng phí thời gian dạy kẻ vô dụng." Ngụy Trường Yên chẳng hề để ý, ngược lại còn

cao hứng: "Chật chịt, kinh thành có biết bao mỹ nhân đang chờ cùng bốn quốc công tình chàng ý thiếp nha."

Sầm Duệ đã bước tới cửa, ngũ quan run lên, ngửa mặt lên trời rồi rắm, lung lay trở về, hạ quyết tâm nói: "Trẫm học."

Nếu nàng không học thì chẳng biết lúc về Phó Tránh sẽ phạt thế nào nữa, dù sao nàng và Ngụy Trường Yên đều ghét nhau, tra tấn lẫn nhau có lời hơn một mình nàng chịu trận.

Ngụy Trường Yên ngoài cười nhưng trong không cười, trên mặt biểu đạt đầy đủ vẻ mặt "Rơi vào tay ta, người tự viết bia mộ cho mình đi".

Ban ngày ban mặt, Sầm Duệ không rét mà run rùng mình.

Sau một canh giờ, Sầm Duệ tự thể nghiệm câu "Có thù tất báo".

- "Bệ hạ đang thẳng thắt lưng sao?"

- "Sao chân cong thế kia?"

- "Đứng tấn một nén nhang cũng không xong?"

Không đến nửa canh giờ, trên đầu Sầm Duệ đã đủ loại mồ hôi lớn nhỏ như hạt đậu tương, đầu gối nhức mỏi run lên, cảnh tượng trước mắt quay vòng vòng từ bên trái tới quay vòng vòng bên phải.

Lai Hỉ công công đứng bên cạnh đau lòng nước mắt ào ào, muốn đi lên đỡ thì bị vụt một roi xuống trước mặt.

Ngụy Trường Yên nhàn nhã vuốt lông huyết mã trên roi, tà nghệ nhìn Sầm Duệ, hừ một tiếng từ lỗ mũi.

Sớm biết tiểu tử này là cái gối thêu hoa, vẫn không đoán được chữ, võ không thể phòng thân, cũng không biết tiên đế nhìn trúng hẳn ở điểm nào

mà đem ngôi vị hoàng đế truyền cho kẻ vô năng này. Cứ nghĩ đến kẻ bất lực này là quân chủ của mình, Ngụy Trường Yên lại ghen khuất, đến mức có đợt hăn còn coi cọc gỗ là hóa thân của Sầm Duệ để luyện roi.

Sau vẫn là lão Ngụy quốc công khuyên hăn: "Tôn tử à, trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng*, nhận mệnh đi. Ít nhất tiểu hoàng đế sẽ không giống lão tử của hăn, có đứng hay ngồi cũng không ai chỉ vào mũi người chửi má nó."

*Trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng: Thời xưa, những người quả phụ quyết định không tái hôn được coi là mẫu người phụ nữ chung thủy và giữ gìn đức hạnh. Đồng thời, khi có điều gì xảy đến làm thay đổi cuộc sống, họ tin rằng đó như là có sự sắp đặt của Thiên Thượng, không phải con người tạo ra, Thiên Thượng đã quyết định số mệnh của họ. Nguyên tắc này được thể hiện trong văn học dân gian đằng sau câu tục ngữ: "Thiên yếu hạ vũ, nương yếu giá nhân" (Trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng).

Đúng vậy, không chửi má nó, nhưng kẻ vô năng này mỗi lần nhìn thấy hăn là mắng đồ con rùa có được hay không? Gia gia, cái này phải an ủi sao đây?

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, cuối cùng cũng tới ngày tiểu tử này rơi vào tay mình. Ngụy Trường Yên cảm giác sâu sắc, không hành chết hăn một trận thì đúng là phải xin lỗi loạt bài bị tổ tông nhà mình với cái con la ở hậu viện.

Quên nói, con la này là tác phẩm của một lần Sầm Duệ dắt lừa đi chơi, "bất ngờ" gặp con ngựa Truy Vân mà Ngụy Trường Yên yêu thương hết mực, rồi thiên lôi đánh ra địa hỏa. Con lừa của Sầm Duệ thì nhàn nhã hồi phủ, còn mấy tháng sau trong bụng Truy Vân của Ngụy Trường Yên rơi ra một con la nhỏ, khí đen trên đỉnh đầu phun lên tận trời.

Mặt trời mùa xuân không quá nóng, nhưng cũng khiến Sầm Duệ như đứng trên vỉ nướng.

Loại khổ này không phải nàng chưa từng nếm qua. Lúc nàng còn nhỏ, nướng mang nàng tới ở quận Thanh Thủy. Lúc ấy tiền bạc không có, tiểu Sầm Duệ không chịu được đói, buổi trưa thường ra ruộng trộm khoai lang. Khi đó nàng vẫn là một tiểu mao tặc ngây ngô, ở ngoài trời nắng rất lâu mới vác về được một củ khoai nhỏ. Lúc tới nhà, khoai lang không cắn được miếng nào, người đã cảm nắng gắt xiu.

Cái này có thể nói là lịch sử đen tối nhất trong cuộc đời làm tặc của Sầm Duệ, nhưng lại gián tiếp bồi dưỡng tính cách ương ngạnh và ý chí bất khuất của nàng, cũng có thể nói là tính bướng bỉnh.

Ngụy Trường Yên càng muốn nhìn nàng xấu mặt, sống lưng nàng cứ đứng thẳng tắp, ánh mắt còn tràn ngập khiêu khích.

Ngay cả Lai Hỉ cũng không nhìn được, nhân lúc Ngụy Trường Yên đi uống trà cho nhuận họng thì nhanh như chớp nhảy lên xoa xoa mồ hôi trên mặt Sầm Duệ, tha thiết nói: "Bệ hạ! Ở dưới mái hiên nhà người ta, cúi đầu cũng có sao đâu!"

Sầm Duệ quả cảm cự tuyệt: "Trẫm đang ở dưới mai con rùa, không thể cúi đầu!"

Vì thế, hoàng đế bệ hạ không cúi đầu kéo theo vết thương đầy người, khập khiễng được đỡ trở về Dưỡng Tâm Điện.

Khi Ngụy Trường Yên "cung tiễn" tiểu hoàng đế rời đi, lưu luyện không rời nói: "Bệ hạ, ngày mai gặp lại."

Gặp cái đầu mẹ người! Sầm Duệ đi được ba bước, không kiềm chế được, chửi ầm lên.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ ngày ấy trở đi, ánh mắt các đại thần lúc lâm triều nhìn Sầm Duệ hơi quái dị. Dáng ngồi của bệ hạ quá, vắn vẹo đi?

Độc, Ngụy Trường Yên rất độc.

Khi Phó Trách giao chức trách dạy Sầm Duệ tập võ cho Ngụy Trường Yên chỉ vô tình thêm câu "Bệ hạ trong người mang vết thương cũ, khiến Ngụy quốc công tốn nhiều tâm tư hơn rồi."

Ngụy Trường Yên ngầm hiểu, "xuyên tạc" ý tứ của Phó Trách là bên ngoài giữ nguyên, bên trong muốn làm gì thì làm. Cho lên lúc ra tay toàn nhằm vào chỗ bị che khuất. Vết thương ứ tím không nặng, nhưng đủ để Sầm Duệ ngồi kiểu nào cũng thấy đau, cả người không được tự nhiên.

Có một khát khao nóng bỏng với tin bát quái, đã từ lâu các đại thần nghe được tin nói là Ngụy quốc công ngày nào cũng phụng chỉ tiến cung. Tiến cung làm được gì đây? Người trong cung bị Lai Hi đe dọa sống chết không hé miệng.

Nhìn bóng dáng các tiểu cung nhân chạy trốn chết, các vị đại nhân nhìn nhau, ngọc bài che khuất nửa bên mặt, hắc hắc hắc nở nụ cười.

Tả tán kỹ Thường thị cảm khái nói: "Đã nói hoàng đế bệ hạ và tiên đế khác nhau rất lớn, trong cung chỉ có một phi tần, thì ra là vậy nha."

Đi ngang qua bên người hắc, Hạ Thị Trung khụ một tiếng: "Nói nhiều tất hại."

Thường thị sợ hãi không lên tiếng nữa, chợt thấy cấp trên của hắc là Thị Trung Lang lại gần thấp giọng nói: "Chẳng lẽ người không nghe nói, trước đó vài ngày Nhị công tử nhà Từ tướng gia tiến cung vẽ tranh, lúc trở ra thì nổi danh bị đoạn tỵ, còn nghe đồn Từ Nhị công tử thân thiết với Phụ

chính đại nhân. Hiện tại xem ra Phụ chính đại nhân chỉ ngụy trang thay bề hạ thôi a."

Những đại thần xung quanh dựng thẳng lỗ tai lên nghe trộm làm bộ dáng bưng bít đại ngộ.

Từ Sư đi phía trước chậm bước chân, mi gian có chút trầm trọng.

Cố ý đi chậm vài bước, Trung Thư Thị Lang Từ Thiên nói: "Thúc thúc đang lo vì hôn sự của Lạp Thanh và công chúa sao?"

Từ Sư liếc mắt nhìn, thấy không ai chú ý mới nói: "Hôm nay ta nhìn thái độ của bề hạ và Phụ chính thì tám phần là thất bại. Người nói tên Lạp Thanh này nếu có nửa tiền đồ như người thì ta cũng không phải sầu lo."

Tiền đồ thì sao, người cũng không cho ta thú công chúa, Từ Thiên nói thầm trong bụng, trên miệng vẫn nịnh hót: "Đường ca có tài danh, tiểu chất không so được nửa phần. Có điều hôm nay xem ra, thúc thúc còn muốn đưa Tri Mẫn vào cung không?"

Từ Tri Mẫn là muội muội đồng bào của Từ Thiên, từ khi biết mình mười phần có chín phải vào cung hầu hạ đế vương phong lưu kia thì suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, từ một mỹ nhân đầy đà thành gầy yếu như gậy trúc. Từ Thiên đau lòng cho muội muội, lại không chịu nổi ánh mắt u oán của mẫu thân nên phải kiên trì hỏi Từ Sư còn ý định này không, nhất là trong lúc tiểu hoàng đế náo loạn chuyện xấu này. Đây là đại vui mừng nha.

Vui không được một lát, Từ Sư quay đầu dùng một loại ánh mắt khiến người ta run da đầu, đánh giá từ đầu tới chân hẳn một lần: "Lạp Thanh phải tới Yến Châu nhậm chức... Hay là, đưa người vào cung nhé?"

"..." Từ Thiên hơi đau mông, mặt trắng bệch.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Mấy ngày nay, Sầm Duệ không tới Lương Hoa điện dùng bữa.

Một mình đối mặt với một bàn đồ ăn không có khẩu vị, Phó Trách buông bát xuống, hỏi cung nhân: "Bệ hạ đâu?"

Tiểu cung nữ mới vào cung không lâu, cũng không hầu ngự tiền nên tất nhiên không thể trả lời.

Trùng hợp Lai Hi tới tìm Phó Trách, như nhìn thấy Bồ Tát sống vội khóc: "Bệ hạ từ Thượng uyển về liền vào ngay tẩm điện, đã mấy tối không dùng bữa rồi." Khóe miệng hạ xuống, ủy khuất nói: "Cũng không cho tiểu nhân vào hầu hạ."

Một lát sau, Phó Trách đứng trước cửa tẩm điện của Sầm Duệ, cong ba ngón tay gõ cửa, bên trong có tiếng vang, nhưng không người đáp lại.

Phó Trách trầm mặc, đón lấy khay thức ăn trong tay Lai Hi: "Các người đi xuống trước đi."

Cửa không khóa, dùng sức đẩy, chỉ nha một tiếng là mở ra.

Đi tới phòng khách không thấy bóng dáng của Sầm Duệ, sau vài tiếng vang vụn vụn, không khí yên tĩnh, tiếng mệt mỏi của Sầm Duệ truyền ra từ sau màn trướng: "Không phải nói trẫm không ăn, bảo các người đừng vào sao?"

"Bệ hạ, là thần." Phó Trách một tay bưng khay thức ăn, một tay vén cao màn trướng, không hề để tâm chuyện Sầm Duệ đang ngồi phịch chống vó dưới đất.

Tim Sầm Duệ đập mạnh, hai mắt nhìn đăm đăm về phía Phó Trách, trong tay áo vén cao lộ ra nhiều vết tụ huyết...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trấn An

"Phó, Phó khanh đến sao không cho người thông báo một tiếng?" Sầm Duệ hoang mang rối loạn buông tay áo, đứng lên từ lớp thảm nhung. Không lưu ý xoay người trúng vết ứ trên lưng, đau đớn bén nhọn đâm xuyên cơ thể, nửa ngày cũng không thở bình thường được.

Phó Tránh nhíu mày, đặt khay thức ăn xuống bàn, ngồi xồm xuống, một tay đè Sầm Duệ lại: "Bệ hạ đừng động." Tay kia thì giữ chặt thắt lưng của Sầm Duệ, lúc lòng bàn tay chạm vào phần eo mềm mại của đối phương, Phó Tránh hơi ngẩn ra, lại trong nháy mắt che dấu tâm tư. Cận nhắc vị trí đau của nàng, rồi xoa nắn nặng nhẹ vừa phải.

Sầm Duệ lúc này làm sao nhúc nhích được, giống con đà điều chúi đầu xuống đất, miệng liên tục hít khí lạnh. Đợi đau đớn trên lưng thoáng giảm bớt, vội vàng bò lui chân nửa bước, tránh tay của Phó Tránh, xấu hổ nói: "Trầm đỡ hơn nhiều rồi, làm phiền Phó khanh."

Nhận thấy mình tránh né quá mức cố ý, che giấu khen: "Không ngờ Phó Tránh có tay nghề xoa bóp như vậy."

Phó Tránh rõ ràng còn nhìn thấy tiểu hoàng đế đau vàng cả mặt, nhưng vẫn y lời Sầm Duệ nói dừng tay. Đôi mắt lướt qua bình thuốc mở nắp, nhặt lên ngửi một cái, bên trong quả thực là thuốc trị ngoại thương, cúi đầu hỏi: "Bệ hạ bị thương?"

Lời còn chưa dứt, trong miệng Sầm Duệ đã chạy ra hai chữ: "Không có!"

Thần sắc nàng buồn bực, bị một Ngụy Trường Yên chế giễu là đủ rồi, không muốn thêm một người tới cười nhạo nàng. Nếu người đối diện là lão hoàng đế thối, nàng đã sớm khóc tê tâm liệt phế, luôn mồm chửi rửa Ngụy Trường Yên rồi. Đáng thương là lão tử đi sớm, để lại mình nàng cô nhi đối diện với "cha dượng" Phó Trách lãnh tâm lãnh tình, khóc cũng không dám, lãng phí cảm tình, không bằng để lại sức nghiên cứu biện pháp sau này chinh Ngụy Trường Yên.

Tay Phó Trách cầm bình thuốc, mâu quang trầm tĩnh, khiến Sầm Duệ không được tự nhiên, như trần trụi không che giấu gì trước mặt hắn.

Chốc lát, Sầm Duệ buông tha kiên trì, cúi đầu nhận thua: "Chút thương nhỏ không quan trọng gì, không đáng nhắc tới."

Như nàng suy nghĩ, Phó Trách không có một câu an ủi, mày cũng chưa động. Chỉ thấy hắn mở bình thuốc ra, đổ một chút lên tay, nói: "Bệ hạ vén cao tay áo lên một chút."

Sầm Duệ tê cứng mặt, nắm chặt tay áo một hồi lâu, khi Phó Trách lộ vẻ không kiên nhẫn mới cẩn thận vén lên mấy tấc.

Nam tử Cung quốc thích mặc áo dài tay để tay áo phiêu dật, bước đi như mây. Khi Sầm Duệ không vào triều cũng hay mặc như vậy, có điều trong mắt Phó Trách, lãng tử phiêu dật đâu không thấy, chỉ càng lộ rõ cơ thể như que củi, ngắn một mẫu.

Lúc nhìn thấy cánh tay xanh tím của Sầm Duệ, trong lòng Phó Trách như bị cái gì đó chặn lại, khó thở mãi không thông. Nhưng mặt ngoài hắn vẫn trầm mặc, lạnh nhạt từ từ bôi thuốc cho nàng.

Hắn dùng lực rất nhẹ, Sầm Duệ gần như không cảm thấy đau đớn. Đến bây giờ, nàng vẫn còn đang dại ra, chưa thích ứng được hành động đột ngột của Phó Trách, nhu thuận như một con rối gỗ, Phó Trách bảo nàng đổi tay trái thì đổi tay trái, Phó Trách bảo nàng lấy khăn thì lấy khăn.

Mùi thuốc Đông y cay nồng tản trong không khí, hun mắt nàng chơi xót, dùng sức nháy nháy mấy cái mới khôi phục thường sắc.

Phó Trách há có thể không nhìn ra vẻ mặt biến hoá của Sầm Duệ, cũng không vạch trần nàng, rũ mắt cẩn thận bôi thuốc hai bên tay nàng xong thì lấy khăn lau tay, tầm mắt rơi xuống thắt lưng cử động bất tiện, đắn đo một chút mới nói: "Bệ hạ, cởi ngoài sam ra đi."

Sầm Duệ kinh ngạc nhìn hăn, nghe hăn nhắc lại lần nữa, sợ tới mức lập tức tỉnh táo, mặt trướng màu như gan heo, không chút suy nghĩ nói: "Không được!"

Hai cái tai Phó Trách bị nàng hét đau, nhíu mắt nhìn Sầm Duệ nhăn nhó: "Vết thương trên lưng bệ hạ nếu không xử lý thì ngày mai sẽ nặng thêm. Bệ hạ và thần đều là nam tử..."

Tim Sầm Duệ đập bình bình bang bang, cố gắng bình tĩnh nói: "Trẫm, trẫm từ nhỏ không thích người khác tới gần, thuốc này tự trẫm bôi cũng được, không nhờ Phó khanh."

Điểm này, Phó Trách đã từng nghe các cung nhân nói qua, từ khi Sầm Duệ làm Vương gia đã có tính lạ, bất luận là tắm rửa thay quần áo hay là đi ngủ, ngoại trừ Long Tổ Tổ thì không giữ lại ai khác.

Sầm Duệ có thân phận tôn quý, bộ dạng lại tuấn tú như vậy, sao có thể không chọc rơi vài đoá hoa đào chứ?

Khi còn ở Huyền vương phủ, từng có vài thị nữ tự nhận diện mạo không tệ uyển chuyển tự tiến cử, không có ngoại lệ đều bị cự tuyệt vô tình.

Thậm chí có kẻ tài cao gan cũng lớn, là một vũ cơ chuốc Sầm Duệ say rượu kéo lên giường, dưới ánh trăng mịn nhẵn như tơ hỏi Sầm Duệ: "Vương gia, chẳng lẽ người nhìn ta không có cảm giác gì sao?"

Cái người có ta đều có, người nói xem ta nhìn người phải có cảm giác đặc biệt gì đây?

Sầm Duệ chờ dẫn nhìn nàng nói: "Tiểu vương chỉ có một cảm giác."

Mỹ nhân ngượng ngùng cười duyên: "Là cảm giác gì ạ?"

"Thắt lưng người hơi thô." Sầm Duệ là cái người thành thật.

Mỹ nhân xấu hổ và giận dữ muốn chết ôm mặt chạy ra, từ đó về sau không xuất hiện trước mắt Sầm Duệ nữa. Cũng bắt đầu từ đó, chuyện Huyền Vương gia không thích nữ sắc truyền xa, cùng với đó là hàng loạt lời đồn, ví dụ như "Huyền Vương gia thích nam sắc" gì gì đó.

Lão hoàng đế nóng nảy, con lão không thích nữ nhân mà thích nam nhân là có ý gì? Lão còn đang chờ ôm tôn tử đấy! Lòng như lửa đốt triệu Sầm Duệ tiến cung, thậm chí thảo luận với nàng chuyện phong nguyệt, cuối cùng lão hoàng đế thấy Sầm Duệ vẫn không khai sáng nổi bao nhiêu, nhin đau bỏ những thứ yêu thích nói: "Con của ta ơi, nếu người thực sự chướng mắt những dong chi tục phấn này thì cứ chọn vài vị trong cung của quả nhân đi, quả nhân không ngại đâu."

Sầm Duệ giật mình nhìn lão già hùng hồn vô tư, đôi mắt nhỏ không tự giác liếc về phía Từ Quý phi đang làm bạn giá.

Từ Quý phi che mặt mà khóc chạy như điên ra ngoài, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Phi tần trong cung mười người thì bảy người xuất thân từ thế gia, người người đều là tay cung đấu xuất chúng, nhân tinh vô cùng! Sầm Duệ nào dám giữ bên người chứ. Lại nói tiếp, về sau phổ phường khắp nơi lưu truyền câu chuyện cầu huyết Huyền Vương gia "nhất kiến chung tình" với thanh quan Long Tố Tố của Trường Nhạc phường. Đề nghị của lão hoàng đế mới chìm vào dĩ vãng.

Thân là quốc quân, tối kỵ gần nữ sắc làm quốc. Sầm Duệ như thế theo lý là chuyện tốt.

Nhưng...

Phó Trách nhìn Sầm Duệ lẩn tránh, đôi môi đóng lại mở, sửa lời nói: "Bệ hạ, dùng bữa đi."

Sầm Duệ lòng còn sợ hãi nhìn mắt Phó Trách, xác định hẳn không có ý định cưới ngoại sam của mình nữa mới buông lỏng. Vốn dĩ nàng đang mệt không có khẩu vị, chỉ muốn ngả đầu đi ngủ, nhưng không biết vì bị Phó Trách giày vò một trận, hay vẫn là thật sự đói bụng nên dùng tốc độ gió cuốn mây tan ăn xong đồ Phó Trách đưa tới.

Ăn xong, hai người ngồi trên chiếu, một người vuốt bụng ăn no buồn ngủ, một người im lặng thu dọn đồng bình thuốc lăn lộn trên mặt đất.

Sầm Duệ xem xét tâm tình hôm nay của Phó Trách không tệ, trong lòng tính toán, xả hai câu nhàn thoại, bóng gió nói Ngụy Trường Yên "ngược đãi" nàng như thế nào.

Phó Trách chỉ liếc nhìn nàng một cái: "Tính trẻ con."

Sầm Duệ bĩu môi: "Ba tháng nữa ta mới mười năm đấy."

Khoé môi Phó Trách có ý cười chột lướn qua.

Hôm sau, Ngụy Trường Yên lười nhác vào Thượng Uyển, mặt phút chốc lạnh đi.

Lai Hỉ công công chờ đã lâu vênh váo tự đắc nhìn hẳn, hừ một tiếng nói: "Hôm nay hưu mộc, Phụ chính đại nhân cùng bệ hạ và Tần thái sư đi Sướng Xuân viên ngắm hoa rồi, mời Ngụy quốc công trở về."

Trong Sướng Xuân viên, Tần thái sư vượt chòm râu bạc: "Không phải nói bộ hạ cũng đến sao?"

Phó Trách uống ngụm trà, cười cười, không nói gì.

Trong Đường Tâm Điện, Sầm Duệ không hề biết gì, ngủ khò khò...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Xảy ra chuyện ở ngoại ô, Phó Trách cố ý tránh để sự việc lan rộng, hẳn đi đại lao của Kinh Triệu phủ hai lần, rồi sau đó Kinh Triệu Duẫn kết án đơn giản. Bốn người bị Yến vương phế bỏ võ mồm, có ba người ở trong ngục bị nhiễm chứng viêm ruột, không có thuốc chữa. Còn sót lại một người, được Phó Trách chỉ thị, Kinh Triệu Duẫn tùy tiện quăng một tội danh, sung quân đến biên cương. Chuyện dơ bẩn sau này, không cần Phó Trách động thủ, người sai sử sau lưng thích khách sẽ không để bọn họ sống sót. Quả nhiên, người kia sau ba ngày đi mỏ bị đá lăn "đè" chết.

Đến tột cùng trong đại lao đã xảy ra cái gì, Phó Trách thăm tra ra được cái gì, không người nào biết. Chính là từ đó về sau, xung quanh Sầm Duệ có thêm không ít ám vệ, thư từ đưa vào Noãn các của Phó Trách cũng ngày càng tăng nhiều, thỉnh thoảng có vài bức bị Phó Trách vô tình "quên" ở Ngự Thư phòng.

Sầm Duệ nhìn tình huống, ôm cánh tay tự hỏi tới hơn nửa đêm.

Cách một ngày, Yến vương đi thăm Đoan thái tần, người chưa đi đến Khang Hòa cung, tiếng cười của Đoan thái tần đã vang ra xa. Yến vương nhìn cung nhân dẫn đường, cung nhân cúi người rũ mắt thưa: "Bộ hạ tới đây từ sáng sớm, bồi..." Nghẹn lời: "Thái tần nương nương đánh mặt chược."

Đoan thái tần xuất thân từ đất Thục, nơi đó quan gia như thường dân, đặc biệt là ham thích mặt chược. Sau khi Thái tần nương nương tiến cung

làm phi, có cung quy áp trên đầu, đã hơn mười năm không chơi mặt chược rồi.

Sầm Duệ nhàn rãi, dẫn theo Long Tố Tố, thêm một Lai Hi, bốn người một bàn, dỡ Đao thái tần mặt mày hơn hở, cư xử với tiểu hoàng đế đoạt vị của con trai mình ôn hoà không ít.

Yến vương đến gần bàn, quét mắt nhìn là biết Sầm Duệ nhẹ tay với Thái tần.

Chơi hai vòng, Thái tần cũng mệt mỏi, được Long Tố Tố đỡ vào điện.

Yến Vương ngồi xuống vị trí ban nãy của Long Tố Tố, đối diện với Sầm Duệ vươn vai xoay tay, mặt mày giãn ra, trong mắt có ý cười: "Bệ hạ có lòng."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cô Trùng

Sầm Duệ xoa cổ, giả cười nói: "Khi tiên đế còn sống, Thái tần quan tâm ta rất nhiều, thân là tiểu bối, giải sầu với bà là chuyện nên làm."

Ban ngày kể chuyện ma là kỹ năng cơ bản của người trong hoàng thất! Trên dưới hoàng cung không ai không biết, Đao thái tần hận Sầm Duệ ngiễn rằng, không có xú tiểu tử đột nhiên nhảy ra này thì thiên hạ đã sớm là của Yến Vương con trai bà ta.

Yến Vương cảm động tạ ơn, hai người cười cười nói nói, là không khí huynh hữu đệ cung tiêu chuẩn.

Năm nay Bình Điểm tiến cống hạt sương trà, Yến Vương thu cái chén nhỏ về, đứng dậy trình trọng cúi đầu với Sầm Duệ: "Thần có một yêu cầu quá đáng, không biết bệ hạ có đáp ứng hay không?"

Sầm Duệ bật cười: "Huynh trưởng khách khí làm gì? Có gì thì cứ việc nói." Trong lòng ha ha cười lạnh, đã là yêu cầu quá đáng, người còn nói cái rắm gì?

"Bệ hạ ở trong cung, so với thần biết rõ là sau khi tiên đế băng hà, mẫu phi thương tâm không nguôi, mấy lần muốn tự vẫn." Yến Vương đau lòng kể: "Nay bà đã già, tuổi tác cao, tâm nguyện lớn nhất là được con cái hầu hạ dưới gối, ngậm kẹo đùa cháu. Thần muốn thỉnh xin bệ hạ chuẩn cho thần đón bà về Yến Châu để phụng dưỡng."

May mà Phó Trách đã làm tốt công khoá cho Sầm Duệ, Yến Vương án binh bất động phần lớn là kiêng kỵ Đao thái tần đang ở trong cung. Vạn

nhất có chuyện gì, Đoan thái tần chính là quân cờ quan trọng trong tay Sầm Duệ. Tuy nói làm đại sự phải tâm ngoan thủ lạt, nhưng Yến vương mang tên "Hiền vương", nếu dùng mạng của Đoan thái tần để đổi để vị, chẳng phải sẽ khiến người ủng hộ hãn và dân chúng thiên hạ thất vọng, mất hết dân tâm sao?

Cho nên, Sầm Duệ không thể chuẩn ân chỉ này, tạm thời hàm hồ cho qua chuyện.

Sầm Duệ vừa đi, Đoan thái tần nằm nghiêng trên xích đu mở mắt, nhìn Yến Vương tự rót tự uống: "Thế nào? Thằng nhóc kia đáp ứng chưa?"

Yến Vương cười mà không nói, lại rót thêm chén trà: "Con thấy mẫu thân và bệ hạ đánh mặt chược thật vui vẻ, còn tưởng rằng hai người đã không còn chướng ngại nữa cơ."

"Nực cười!" Thái tần nói thối một tiếng: "Tiểu tử này là kẻ đoạt ngôi vị hoàng đế của người. Hãn tình nguyện đưa bạc đến, sao ta không vui lòng mà nhận?"

Ý cười trên khoé mắt Yến Vương không đổi, chỉ có giọng nói hơi trầm: "Mẫu thân, những lời này đừng tùy tiện nói trong cung."

Thái tần thở dài một tiếng, thu khăn tay: "Những ngày như thế này, mau chấm dứt đi."

Yến Vương cười một cái, nhẹ giọng nói: "Nhanh thôi."

Ngày sau ngẫu nhiên gặp lại, Yến Vương không nhắc lại việc này nữa, Sầm Duệ mừng thầm, cứ tưởng trôi qua như thế.

Ai ngờ, một ngày vào triều.

Từ Tế tửu của Quốc Tử Giám đến học sĩ viện Hàn Lâm bỗng nhiên nhất tề thỉnh chỉ cho lòng hiếu thảo của Yến vương.

Bị dư luận vây công, Sầm Duệ giận, nắm chặt tờ sớ, đánh giá người cầm đầu: "Vị ái khanh này sao nhìn lạ mắt thế."

"Hạ quan là Tế tửu tân nhậm của Quốc Tử Giám, ban đầu là Giáo thư ở Trú tác cục." Nam tử chừng ba mươi tuổi có nề nếp nói.

Sầm Duệ sợ run, nhìn về phía lục bộ, hỏi: "Tế tửu lúc trước đâu?"

Lại bộ Thượng Thư hôm nay xin nghỉ, Lại bộ Thị Lang bị ép không trâu bắt chó đi cày thấy chết không sờn đứng lên bẩm báo: "Hồi bệ hạ, Tế tửu lúc trước thất trách nên bị Phụ chính đại nhân cắt chức, biếm tới Giang Âm."

"À..." Sầm Duệ vỗ vỗ tờ sớ, chỉ vào Tế tửu tân nhậm nói: "Đi đâu tùy ý, cũng cắt chức hẳn cho trẫm."

"..." Quần thần đồng loạt há hốc miệng, vô duyên vô cớ câu đầu tiên đã cắt chức một quan kinh tứ phẩm, cái này không phải đang hồ nháo sao?

Thị Lang lệ nóng quanh tròn: "Thứ cho thần cả gan, xin hỏi nguyên do bệ hạ cắt chức Cao đại nhân?"

Sầm Duệ lời ít mà ý nhiều giải thích hai chữ: "Vượt chức."

Hôn quân a hôn quân!

Ngự Sử Trung thừa đầy mặt phẫn nộ, sắp sửa gián ngôn. Nửa bước chưa ra đã bị Ngự sử đại phu giơ cao tay nửa thước ngăn cản. Lão ngự sử không để phát hiện lắc đầu một cái, hạ giọng nói: "Nghĩ tới tiểu nhi và thê thiếp người đi".

Bãi triều, Trung thừa tìm lão ngự sử cầu xin, giải thích: "Đại nhân! Ngự sử đài mang chức mệnh can gián thánh ngôn, thánh thất đức, ta không nên liều chết can gián sao?!"

Ngự sử đại phu vỗ vỗ vai hăn: "Người a, vẫn còn trẻ lắm. Hôm nay trên triều nhìn như bệ hạ làm bậy, kì thực là mượn việc cắt chức Tế tửu để cảnh cáo Yến vương. Ngự sử đài đảm nhiệm chức giám sát để duy trì công bằng, nhưng hiện giờ hoàng quyền giữa bệ hạ và Yến vương như nước sông chảy bên đục bên trong. Người và ta làm tốt bốn phận là được." Lão ngự sử quay đầu nhìn hoàng cung nguy nga: "Bệ hạ hăn ấy, dù sao cũng là đồ đệ do Phó Phụ chính dạy dỗ."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bị Yến vương kích thích, Sầm Duệ về Ngự Thư phòng sinh hờn đối một trận, cầm bút vẽ lung tung một hồi mới bình tĩnh chút, bắt đầu nghĩ xem làm như thế nào để đối phó với chiêu này của Yến vương. Lần này hăn dám kích động triều thần gây áp lực với nàng, ngày mai nói không chừng ngay cả mấy hàng bán thịt lợn trong kinh thành cũng mắng nàng làm quân bất nghĩa, làm tử bất hiếu, ngăn cản mẫu tử Yến vương gặp nhau.

Bút trên giấy chạy không mục đích, Sầm Duệ chột tỉnh ngộ, rõ ràng nàng có một quân sư ngự dụng tài trí vô song, cần gì phải đau đầu chứ. Hôm nay hiếm thấy Phó Trách cáo ốm không vào triều, Sầm Duệ cho người đi Noãn các mời hăn đến thư phòng, kết quả người mang về không phải Phó Trách, mà là hữu tướng Từ Sư.

Cung nhân ghé bên tai Sầm Duệ nói nhỏ vài câu.

Sầm Duệ kinh ngạc, không tiện biểu lộ, chỉ gật đầu, sai người ban toạ cho Từ Sư, vào thẳng chủ đề: "Hôm nay tướng gia rảnh rồi đến chỗ trẫm là có chuyện gì?" Lão hồ li này suốt ngày cân nhắc cưới con, mới phá tan hào

sự của hắn, lúc này trăm ngàn lần đừng tìm ra vị công tử nào khác để vội tới làm nàng ngọt ngọt.

Từ lúc vào thư phòng Từ Sư đã lưu ý Sầm Duệ, quan sát nửa ngày, từ khuôn mặt không nhìn ra bao nhiêu, lúc nhìn đôi mắt cười của Sầm Duệ, trong lòng cả kinh. Kinh ngạc xong lại tự giễu, chỉ là đứa trẻ chưa dứt sữa mà thôi, lại cười nói: "Thần đặc biệt đến giải ưu thay bệ hạ."

Từ Sư không nói dối, hắn thật lòng thật dạ đến thay Sầm Duệ nghĩ cách giải sầu hết giận. Biện pháp rất đơn giản, cũng hợp với Sầm Duệ, đó là ra cung du ngoạn, địa điểm tại Tứ Thủy đình ngoài ngoài ô.

Tứ Thủy đình nằm trên Thương Sơn, đường rừng quanh co, tre trúc chập trùng. Đang lúc đầu xuân, trên đỉnh núi trắng như tuyết, sườn núi trăm hoa đua nở, trông về phía sông Ngô xa xa như dải lụa trắng, khiến lòng người như lạc cõi tiên.

Muốn Sầm Duệ đồng ý, Từ Sư cường điệu nói là mời rất nhiều công tử trẻ tuổi, hào hoa phong nhã cùng tới trò chuyện.

Sầm Duệ không dò được ý nghĩ của hắn, tuy có vết xe đổ, nhưng mặt mũi của Từ gia vẫn phải cho, lo lắng một lúc, nàng đáp ứng. Tiễn bước Từ Sư, nàng gọi cung nhân vừa rồi tới xác nhận: "Phụ chính đi Khâm Thiên Giám sao?"

Cung nhân vâng dạ gật đầu, Sầm Duệ vẽ lên giấy hai vòng, thay y phục hàng ngày, đi tới Khâm Thiên Giám.

Ban đầu Khâm Thiên Giám nằm cùng một khu với lục bộ, về sau chế lục bộ quấy nhiễu bọn họ, không được yên tĩnh để xem thiên tượng, nên dâng tấu muốn ra ngoài tự lập môn hộ. Sầm Duệ lên xe ngựa đi ra hoàng thành, qua hai con phố, tới nơi dương liễu lá lướt, ít người qua lại thì dừng lại.

Sầm Duệ từng gặp Giám chính Khâm Thiên giám vài lần, là một lão đạo sĩ hơn bảy mươi tuổi. Bởi vì nghe nói rất thần thông, nên bị tiên đế dùng một quyển cổ kinh nhử từ cái đạo quán cũ nát trong góc tường tới đây. Sầm Duệ chỉ nhớ rõ lão đầu ấy hồng lét, cả người hôi mùi rượu, lỗ tai không được tốt, mỗi lần muốn nói chuyện phải tới gần hét to.

Nàng đứng trước cửa đá, đầy bụng nghi hoặc, Phó Trách nhìn không giống người mê tín, tìm đến đây làm gì?

Có đạo đồng đang quét lá rụng, quét qua hai vòng, thấy Sầm Duệ vẫn đứng đó, chậm chạp không động đậy, dừng cái chổi hỏi: "Vị công tử này họ Tần sao?"

Sầm Duệ không nói, đạo đồng kia nghĩ nàng thừa nhận, lại nhìn nhìn nàng, nói: "Đại nhân nhà ta nói nếu Tần công tử đến thì cứ vào bên trong."

Đâm lao phải theo lao, Sầm Duệ vui vẻ được đạo đồng chỉ dẫn vào trong.

Cỏ cây, hành lang trong Khâm Thiên Giám đều xây trồng theo mô phỏng trận pháp, cửa nối tiếp cửa, hành lang cắt ngang hành lang. Đi trên dưới một trăm bước, Sầm Duệ không biết mình đang ở chỗ nào, chỉ cảm thấy hờ liểu khắp nơi trước mắt đều giống nhau. Đánh bậy đánh bạ, cũng mò ra được một con đường mòn.

Chỗ sâu nhất trong đường mòn, có tiếng nói vang ra dứt quãng từ sau những cành liễu, cũng không quá rõ ràng.

Sầm Duệ đẩy một cái cành ra, đến gần, mới nghe rõ một người trong đó đúng là Phó Trách, còn một người khác nói giọng trẻ tuổi rất xa lạ.

"Nếu người tìm đến ta sớm hơn thì cũng không phải chịu đau đớn cắn xương nuốt thịt này." Nam tử trẻ thở dài, hàm chứa vài phần trách cứ.

Rồi sau đó là thời gian dài yên tĩnh, Sầm Duệ bàng thính không nổi nữa, khoảnh khắc đầy càn liễu ra, tay chân lạnh lẽo...

Tay trái Phó Trách cầm quyển sách, tay áo phải cuộn cao lên, phần trên khuỷu tay đã huyết nhục mơ hồ. Một con rắn màu đen uốn lượn bên dưới ra, chỗ đầu rắn chỉ còn xương cốt trắng, mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi.

Trương Dịch đoán Phó Trách trúng cổ, Sầm Duệ lại không nghĩ vậy, để rồi bây giờ rõ ràng là cổ thuật nuốt huyết nhục. Lại nghĩ tới biểu hiện thường ngày không có gì lạ của Phó Trách, nàng đột nhiên cảm thấy người như Phó Trách so với cổ độc còn đáng sợ hơn nhiều...

Người trẻ tuổi đang đổ thuốc ra bình than đề nghị: "Bệ hạ không nhìn được thì đừng xem nữa."

Sầm Duệ mất sức mới rời được ánh mắt đi, lời nói tới bên miệng, lại không biết thốt ra thế nào.

Tâm mắt của Phó Trách vẫn đặt trên sách, không để ý nàng.

Nam tử kia cười nói: "Bệ hạ đừng trách tội hãn, dẫn cổ rất đau đớn, mặc dù có tâm cũng không có sức mở miệng." Lại nhìn mắt Phó Trách: "Hơn nữa, nếu nói chuyện với bệ hạ, sợ tâm hãn sẽ loạn."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lời Đồn

Phó Trách tâm loạn sẽ có bộ dáng thế nào, Sầm Duệ trầm tư suy nghĩ, suy nghĩ suốt một nén nhang, quyết định vẫn không nên thử.

Một hoàng đế bệ hạ thiện lương sẵn sóc như vậy tìm ở đâu ra được chứ, Sầm Duệ nắm cành liễu cảm khái.

Mặt trời trên đỉnh đầu nghiêng về phía tây, Sầm Duệ tựa vào cây ngủ gật mới tỉnh lại, Phó Trách đã mặc quần áo chỉnh tề, thần sắc không có gì khác biệt. Nếu không có mùi máu quanh quần chóp mũi thì nhìn hẳn bình thản ung dung, hoàn toàn không phát hiện dấu hiệu của người mang cổ độc.

Ánh sáng đâm vào trong mắt, Sầm Duệ xoa nhẹ, hỏi: "Lấy cổ trùng ra được chưa?"

"Nào có dễ dàng như vậy." Đạo sĩ chữa thương cho Phó Trách nói: "Cổ trùng xâm nhập cốt nhục, cứng rắn lấy ra sẽ bị phản lại."

Trái tim chậm một nhịp, Sầm Duệ bất giác nhìn sang Phó Trách: "Vậy phải làm sao mới tốt?"

"Tạm thời dùng thuốc dẫn từ từ dụ, trấn an nó, đợi cơ hội thích hợp thì nhổ bỏ." Đạo sĩ đáp.

Sầm Duệ nhìn ngoài miệng hẳn nói nghiêm trọng, nhưng biểu tình như định liệu trước, có mấy thành năm chắc.

"Bệ hạ tới tìm thần thế này, trong triều xảy ra chuyện gì?" Tiếng Phó Trách khàn khàn, thấy hơi mệt.

Trong lòng Sầm Duệ ngũ vị tạp trần, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thuật lại từ đầu tới cuối buổi lâm triều sáng nay. Cuối cùng, nàng bày ra khuôn mặt đau khổ: "Yến Vương này thật quá đáng, lừa thần tử của trăm tới bấy trăm. Đám đầu heo kia cũng thật là, bị Yến Vương lợi dụng còn tỏ ra ta thật tự hào, tức chết ta!"

Sầm Duệ ngửa mặt lên trời thét dài.

Đạo sĩ vừa rửa sạch đồng hồ độn trên bàn, vừa xem hai người Phó Trách và Sầm Duệ nói chuyện, nghe Sầm Duệ mắng Yến Vương thì buồn cười, bật cười thành tiếng.

"Người là người nào?" Sầm Duệ đang oán hận bị tiếng cười quấy nhiễu, tò mò nhìn đạo sĩ: "Giám chính Khâm Thiên đâu?"

Phó Trách mím môi: "Hắn là đồ đệ chân truyền của Giám chính, tạm thời lão không ở trong kinh nên giao chức trách cho hắn quản lý."

Người được nhắc tới là nam tử Ngọc Hư trẻ tuổi đạo cốt như ngọc tư thái tựa sen, nhìn qua so sự phụ tửu quý của hắn thì có đáng tiên nhân hơn nhiều.

Sầm Duệ đi vòng xung quanh hắn ba vòng, ánh mắt nóng bỏng: "Người là đồ đệ của lão nhân kia sao, thế biết chút sơn hải kinh, pháp thuật tát đậu thành binh nào không?"

Ngọc Hư ghen cười: "Bần đạo học nghệ không tinh, hô phong hoán vũ không biết, chỉ biết xem tinh nhìn chút thiên tượng."

"Thật đáng tiếc." Sầm Duệ chẹp miệng, nàng đang muốn niệm chú Yến Vương, đừng có tạo nghiệt cho nàng nữa.

Phó Tránh liếc đạo sĩ một cái, đột nhiên hỏi: "Tử vi mấy ngày gần đây thế nào?"

Thấy hai người khó hiểu, Phó Tránh cười nhẹ: "Năm nay là tị xà, sang năm tức là ngộ mã. Nếu ta nhớ không lầm, Đoan thái tần sinh năm canh ngộ."

Sầm Duệ vẫn rất ngây thơ.

Ngọc Hư hiểu, cười với Sầm Duệ: "Bệ hạ không biết, dân gia tị xà khắc mã. Gặp năm tị xà, đuôi rắn quấn chân ngựa, người tuổi ngựa có rất nhiều kiêng kỵ."

Sầm Duệ mơ mơ hồ hồ năm bắt được cái gì đó, thử hỏi: "Tị xà khắc mã, ý trên mặt chữ?"

Phó Tránh liếc nhìn mắt nàng, phong khinh vân đạm nói: "Gậy ông đập lưng ông thôi."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Lâm triều, Lại bộ Thượng Thư vẫn xin nghỉ, lý do là "Lão nương nhà thần bệnh nặng, nếu không tận hiếu thì không còn kịp." Nội tình thật sự là hăn biết thuộc hạ Lại Bộ Thị Lang của mình không thức thời đắc tội hai người không thể chọc vào, tâm tình u buồn không nén nổi, trốn tới biệt viện ôm mĩ thiếp xinh đẹp, uống rượu giải sầu.

Sầm Duệ giết gà dọa khỉ cắt chức tế rượu, nghĩ sẽ làm cho nhóm quan viên yên tĩnh. Nhưng không ngờ bản lĩnh mê hoặc lòng người của Yến Vương rất cao, nhóm học sĩ Hàn Lâm viện lại dâng "Thượng thư còn hiếu thuận như thế, bệ hạ nên thông cảm cho hiếu tâm của Yến Vương điện hạ!" "Liều chết" dùng khẩu hiệu này để cầu xin.

Quan viên trong Hàn Lâm viện hơn phân nửa có xuất thân thế gia, ham hư chức nhiều, làm thật thì thiếu. Sầm Duệ giết không thể giết, cắt chức cũng không cắt được, cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể cảm thán, nuôi con la còn thích hơn nuôi đám Hàn Lâm, ít nhất lễ mừng năm mới còn giết được, cũng không khiến mình ngọt ngọt.

Nhóm học sĩ có chỗ dựa, nhưng tân đế đột nhiên vừa tuốt gươm, không làm theo lễ thường, rốt cuộc cũng không dám yên lòng.

Tấu chương dâng lên đã nửa ngày, Sầm Duệ thờ ơ với bọn họ cũng nửa ngày, đánh giá sắc mặt đám người phía dưới không sai biệt lắm, buồn bã nói: "Trẫm cũng từng làm con cháu, đạo hiếu nghĩa chẳng lẽ không thông? Yến vương có hiếu tâm, sao trẫm không thể thành toàn cho được?"

Lúc này ban ý chỉ, không chỉ đáp ứng thỉnh cầu của Yến Vương mà còn thêm vinh quang cho Đoan thái tần, tặng vô số vàng bạc tiền tài.

"..." Vậy trước đó vài ngày tự xưng ngài nóng tính lên là thế nào chứ! Bách quan không hện mà cùng thương tiếc thay Tể tửu vô tội làm vật hi sinh.

Việc này truyền ra, ngôn luận trên phố sôi nổi ngàn tầng.

- "Hừ! Ta nói rồi mà, bệ hạ học theo Phụ chính đại nhân, sao có thể là người không biết đạo hiếu!"

- "Hừ! Yến vương điện hạ đón mẫu thân phụng dưỡng là việc thiên kinh địa nghĩa! Còn nữa, trước đó vài ngày không phải người là người ủng hộ Yến Vương điện hạ sao?!"

- "Ai nha, người ta từ lúc bệ hạ tể thiên đạo phố, liền vừa gặp đã thương Phụ chính đại nhân mà."

- "Các người đừng mơ mộng nữa, Phụ chính đại nhân là một đôi với Yến Vương điện hạ!"

- "...Chia đôi không được sao!"

Tin tức truyền vào trong cung, Đoan thái tần vui vẻ rạo rức thưởng trà ngắm hoa với Yến Vương: "Ta nói rồi mà, đám sĩ tử Hàn Lâm viện kia mồm miệng lạnh lợi, thẳng nhóc ấy không chống đỡ được mấy ngày."

Vì Thái tần châm trà, Yến Vương chăm chú nhìn lá trà chìm nổi lên xuống: "Nếu đơn giản như vậy, thì ta đã đánh giá cao Phó Tráng rồi."

"Con nói cái gì?" Đoan thái tần nghiêng người.

Yến Vương cười: "Con nói năm nay bích đào trong cung nở thật đẹp, Yến Châu lạnh lẽo, mẫu thân đi rồi sợ không còn được thấy cảnh đẹp như vậy nữa."

Nụ cười của Đoan thái tần nhạt đi vài phần, ánh mắt rơi xuống cánh đào, lẩm bẩm: "Đúng vậy, cây bích đào chỉ kinh thành mới có, là năm đó người kia..."

Yến Vương cắt ngang lời Thái tần, chuyển đề tài: "Mẫu thân, lúc con tới a di có nhắc với con, Tạ Dung tuổi tác không nhỏ, nên chỉ một mối hôn sự."

Tinh thần của Đoan thái tần nháy mắt thay đổi, oán trách: "Hôn sự của người còn không có tin gì đấy, lại còn rảnh quan tâm chuyện của người khác. Cháu gái của Tần thái sư như thế nào? Đã định chưa?"

"Tạ Dung là chất nhi của người, là biểu đệ của con, sao lại là chuyện của người khác?" Nói tiếp, giọng Yến vương thấp hơn nhiều: "Hôn sự với Tần gia sao... Tần thái sư một tay nâng đỡ bệ hạ thượng vị. Cháu gái của hẳn dù có đức hạnh tài mạo, cũng không phải người bên gối thích hợp."

"Cũng đúng..." Thái tần gật gù.

Tài vật Sầm Duệ ban cho Đoàn thái tần chưa chuẩn bị xong thì Cung quốc đã xảy ra đại sự.

Tiếp giáp Yến Châu là Vĩnh An châu, từ trên trời giáng xuống một khối dị thạch, đè chết hai người một con ngựa; Hai ngày sau Thái Thú của Tự Phương thành ở Yến Châu thấy ảo giác, gào thét phát điên khiến người nghe kinh sợ, dân tâm hoảng loạn. Dân chúng giàu sức tưởng tượng của Cung quốc cùng nhau phân tích hai sự kiện đó, nghiên cứu kết quả một hồi, phát hiện hai người chết đều cầm tinh chúc mã, Thái Thú của Tự Phương thành cũng như thế.

Lời đồn "Tị xà khắc mã" bỗng gây xôn xao.

Cũng có người còn liên hệ với đại hạn năm trước, đoán chắc chắn là do nhân quả.

Khi vào triều, Phó Trách vô tình nhắc tới việc này, biểu tình của nhóm sĩ tử Hàn Lâm viện rối rắm như táo bón.

Sầm Duệ thân nhiên trách cứ Phó Trách vài câu, nói là: "Trẫm kính trọng Phụ chính đoàn ổn cẩn thận, sao giờ cũng giống đám thất phu hương dã, đồn đại linh tinh?"

Đúng vậy đúng vậy, nhóm sĩ tử đều gật đầu.

Phó Trách phản bác: "Không có lửa làm sao có khói, dị tượng trên đời là lời nhắc của trời cao với bệ hạ, đều là cảnh báo."

Sầm Duệ bị làm bẽ mặt giận dữ bãi triều, bỏ lại đám bách quan.

Buổi chiều ngày hôm đó, tin tức dương kim Thánh Thượng thất đức tản mẫn khắp đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

Có người còn lôi chuyện hai ngày trước Sầm Duệ ân chuẩn cho Yến vương đón Đoan thái tần về Yến Châu, lại thế nào nghĩ tới sinh thần của Đoan thái tần, bưng tình đại ngộ: "Thái tần năm nay đúng chịu tương tị xà, nếu lần này ra kinh thì sẽ gặp họa lớn thế nào chứ! Thái tần là phi tần của tiên đế, là phượng, nếu gặp nạn sẽ kinh động đến nền tảng lập quốc. Bệ hạ như vậy là không ổn! Không ổn! Cực kỳ không ổn!"

Về phần Thái tần có liên hệ gì với nền tảng lập quốc thì đã không phải là điều dân chúng Cung quốc có thể miệt mài theo đuổi.

Sầm Duệ lửa cháy đổ thêm dầu, thừa cơ lấy lý do "Đưa Thái tần ra kinh" đi hoàng tự cầu phúc. Khi dâng hương, ba nén hương lập tức tắt lịm, sắc mặt các tăng nhân đều đại biến.

Trong lúc nhất thời, trên dưới Cung quốc tăng vọt đủ loại lời đồn, có người công kích Sầm Duệ làm quân vô đức, cũng có nói lúc này Yến vương không nên đón Đoan thái tần đi. Ôn ào huyên náo, rất náo nhiệt.

Tin tức ngày ngày đưa vào Dưỡng Tâm Điện, Sầm Duệ xem qua mà thở dài: "Cuối cùng cũng có người mạng Yến vương." Không uổng công nàng hy sinh bỏ thân mình mới kéo được Yến vương xuống nước.

Phó Trách kiểm tra bài tập của nàng xong, phê duyệt vài lỗi sai, xong mới nói: "Bệ hạ nên điều tra xem ở bên ngoài có ai khuấy nước đục."

Lời đồn "Tị xà khắc mã" là Phó Trách phái người tung ra, nhưng Sầm Duệ thất đức là chuyện ngoài ý muốn.

Sầm Duệ không cho là đúng: "Ngoại trừ Yến vương thì là ai."

Nhưng Phó Trách lắc đầu...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Các đại thần các nha môn thì sao, nhậy bén phát hiện chỗ nước sâu, lui đầu giả ngu yên tĩnh xem biến. Còn người ngu thật, thì giống như Ngôn Trung Nghị đại phu bây giờ đang tiến điện, thành tâm thành ý nói: "Lời đồn gây tổn hại tới thánh dự của bệ hạ, đã là thiên tướng, sao bệ hạ không gọi Khâm Thiên Giám đến để hỏi, cũng làm an dân tâm."

Phó Trách hừ lạnh một tiếng, bách quan dùng ánh mắt khiển trách Phó Trách, Phụ chính ngài vô thần, nhưng chúng ta còn muốn ngủ ngon a! Từ ngày đồn "Tị xà khắc mã", bao nhiêu gia đình bất an, không nghe nói chuyện vì Lại bộ Thượng Thư tuổi rắn nên bị phu nhân sốt ruột lo con cầm chổi đuổi khỏi cửa sao!

Sâm Duệ chờ những lời này đã ba ngày, thở phào một hơi, sai người truyền Ngọc Hư thượng điện.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Xuân Yến

Ngọc Hư đã chuẩn bị tốt lý do vô cùng kì diệu, rồi bằng dung nhan và tư thái như trích tiên, dù không tin cũng phải dao động ba phần.

Ngay cả Khâm Thiên Giám cũng nói như thế, "Tị xà khắc mã" xem ra không phải tin đồn vô căn cứ.

Ánh mắt của Sầm Duệ và Phó Trách không hẹn mà chạm vào nhau, lại không một tiếng động rời đi.

Nhóm sĩ tử nản chí bộc lộ tình cảm trong lời nói, Sầm Duệ tỏ vẻ rất cảm động với việc bọn họ dũng cảm chấp nhất vì Yến vương, trong lòng lại nhăm tính cơ hội sau này tổng cổ không rơi một tên đi Lĩnh Nam.

Không lâu sau, dân chúng trong ngoài hoàng thành đều lưu truyền tin tức này.

Tới đây, việc Yến Vương muốn đón mẹ về phụng dưỡng là chuyện hoàn toàn bị Phó Trách và Sầm Duệ liên thủ làm cho thất bại.

Miệng người xói chảy vàng, góp lời xấu tan xương, dù Yến vương có tâm, cũng khó địch lại mồm dân chúng.

Tức giận nhất là Đoan thái tần, bị ở lại hoàng cung không nói, còn phải trơ mắt nhìn vàng bạc châu báu sờ sờ trước mắt bị Lễ bộ cười ha ha thu về!

"Phó Tránh khó đối phó như vậy sao!" Đuan thái tần vỗ bàn ba một tiếng.

Yến vương tự mình dâng trà: "Gần đây thân mình mẫu thân không tốt, đừng tức giận."

"Sao ta có thể ổn được chứ!" Thái tần phập phồng lồng ngực, uống ngụm trà, đột nhiên nói: "Rõ ràng chuyện người phái người làm đã có khả năng, kết quả hẳn động một cái thì hay rồi."

"..." Yến vương xì cười, ánh sáng chớp động trong mắt.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Nhân dịp xuân về, trăm hoa đua nở, kinh đô Cung quốc ngập tràn mùi hương, ánh sáng lành phủ khắp nơi. Gió tay áo lướt qua, đều ngập trong cánh hoa bay phất phơ, vô cùng phong lưu.

Từ tướng đã chọn ngày tốt, vội vàng bảo chất nhi Từ Thiên mời Sầm Duệ dự tiệc. Xuân yến lần này, Từ Sư chỉ mời một mình Sầm Duệ, không phải hẳn cố ý không mời Phó Tránh, mà căn cứ vào kinh nghiệm mấy lần trước bị Phó Tránh ngó lơ, mời cũng như không mời.

Khi Từ Thiên dẫn người lên núi, Từ Sư thấy hai mắt hoa hết cả rồi, tập trung nhìn, mọc trời hôm nay mọc đấng tây à? Người đi sau tiểu hoàng đế nửa bước không phải là Phụ chính Phó Tránh hay sao!

Phó Tránh mới đầu cũng không muốn đi theo Sầm Duệ, nhưng nghĩ gần đây xảy ra đủ loại chuyện, để Sầm Duệ đi một mình thấy không an tâm, cho nên lập tức có màn khiến Từ tướng kêu gào trong lòng này.

Yến hội này đặc biệt tổ chức cho Sầm Duệ, Phụ chính tới, thì tiến hành như thế nào được chứ?

Lăn lộn hơn mười năm trên quan trường không phải để chơi, mặc dù đứng không vững chân, nụ cười trên mặt Từ tướng mảy may không giảm, hành lễ xong thì dẫn hai người tới Tứ Thủy đình.

Tứ Thủy đình tên là đình, thật ra là buồng rèm xuống mảnh bồi bằng phẳng trước thác nước, có cầu bắc qua, nước chảy róc rách, tôm cá uốn lượn. Trong đình có không ít người ngồi xung quanh, đưa mắt nhìn, thấy phần lớn là nam tử trẻ tuổi tuấn tú, trên dưới hai mươi người, có người còn trẻ hơn cả Sầm Duệ, xúm lại tốp năm tốp ba nói chuyện.

Có mấy người ngồi nghiêm chỉnh ở chỗ xa, ánh mắt nhìn về phía những người khác mang ý khinh miệt.

Mọi người vừa thấy Từ Sư lộ mặt, các kiểu thanh âm ngừng lại, đủ loại ánh mắt tập trung lên ba người.

Từ Sư nắm tay khụ một tiếng, không nói rõ thân phận của Sầm Duệ và Phó Trách, chỉ nói là các công tử danh môn. Lại đích thân mời hai người ngồi xuống, không khỏi khiến người khác phỏng đoán là hậu duệ quý tộc nhà ai lại có thể khiến đương kim hữu tướng đối đãi khiêm tốn như thế.

An bài thỏa đáng xong, Từ Sư lấy cớ để Từ Thiên chủ trì xuân yến. Từ Thiên cũng xuất thân hàn lâm, rất có tài ăn nói, ở đây còn đều là người trẻ tuổi, qua một tuần rượu, không khí trở nên thân thiện hơn.

Chỗ ngồi của Phó Trách và Sầm Duệ cách xa một chút, có mấy người bưng chén rượu đến làm thân, bị một ánh mắt của Phó Trách với vài câu ôn hoà đã khiến người ta tay không mà về.

Sầm Duệ vô cùng buồn chán dùng cái chén vẩy nước nghịch cá, con cá giảo hoạt, xuyên qua đầu ngón tay nàng thoát ra ngoài. Sầm Duệ chưa từ bỏ ý định, nắm tay lại chặn đường nó.

Ánh nắng ấm áp, nhưng gió xuân còn se lạnh. Phó Trách cúi đầu muốn nhắc nhở Sầm Duệ đừng làm ướt áo, kéo nhiễm phong hàn. Ánh mắt dừng trên những ngón tay mảnh khảnh linh hoạt trong nước, bỗng ngẩn ra. Nước trong suốt, chiết ánh mặt trời, làm cho đầu ngón tay thêm phần mềm mại trắng nõn. Trong đầu Phó Trách bất giác hiện lên một câu thơ "Khiên khiên xuất tố thủ", câu phía trên chính là "Nga nga phấn hồng trang"...

Nga nga phấn hồng trang || Phấn hồng vẻ tươi thắm

Khiên khiên xuất tố thủ || Nhẹ đưa cánh tay thon

Sầm Duệ lẩm bẫm một câu, vớt cái chén đi, vẩy tay một cái.

Giọt nước bắn lên mặt Phó Trách, hắt lập tức rời ánh mắt, nâng chén rưới uống một ngụm.

Phía bên Từ Thiên chợt ồn ào náo động.

Yến hội như vậy không thể thiếu ca cơ vũ nữ mỹ mạo tiếp khách, nhưng ở đây lại không tìm ra một người khác phái. Lập tức có người hiểu chuyện la hét nhảm chán, muốn thi phú phạt rượu. Đô thành Cung quốc còn có tên là "Hoa đô", thêm vào mỹ danh "Kinh đô từ phú", ngày thường dân chúng rảnh rỗi là thích uống rượu, lấy men say viết hai ba câu biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Từ Thiên nhìn sắc mặt của Phó Trách, phỏng đoán hẳn không phản đối, liền tự chủ trương tổ chức hoạt động giải trí này.

Sầm Duệ vận khí tốt, người đầu tiên không phải nàng, cười tùm tùm nhìn người khác cầm bút vò đầu bút tóc nghẹn không ra nửa chữ, cuối cùng sáng khoái uống ba chén cho xong việc.

Lần tiếp theo, người bắt được thẻ hoa là một trong những người ngồi xa nhất. Hương cháy chưa được một nửa, đã hạ bút xong một bài phú nhỏ.

Từ Thiên mở ra đọc, trong mắt ngập tràn sự tán thưởng. Cẩn thận cuộn lại rồi sai người đi dán khung. Từ Thiên nâng chén hướng người kia: "Chẳng hay tên họ đại danh?"

Người kia lạnh lùng thản nhiên đáp lại tính danh, Sầm Duệ nghe lạ tai, không giống người trong thế gia.

Phó Trách thấp giọng nói: "Đây là sĩ tử lần này tham gia khoa cử," Lại nhắm lại hai câu mới thi phú, cười: "Thám hoa lang của bộ hạ đã có rồi."

Khóe miệng Sầm Duệ run rẩy, cứ như vậy qua loa định xong nhất giáp, truyền ra ngoài không biết có bao nhiêu sĩ tử nhẩy lều tự sát.

Vào lúc mọi người đang thấy say nhẹ, vui vẻ nhất là lúc trên yến hội đột ngột vang lên cái giọng sát phong cảnh: "Ai da, ta còn chưa đến mà sao đã uống rượu rồi?"

Da thịt khắp người Sầm Duệ run lên như phản xạ có điều kiện, trơ mắt nhìn kia khối thịt béo mà không nhào kia đi vào, khắp người thoáng cái lại thấy đau.

Hắn tới gần bên trái, mùi son phấn xộc vào mũi, Sầm Duệ đánh vài cái hắt xì, cái mông lén lút dịch về phía Phó Trách.

Ngụy Trường Yên híp mắt, khoát tay lên đầu gối, không nhìn lấy một ai khác, nâng cái chén không lên: "Rót rượu cho ta."

Ông nội nhà người! Sầm Duệ làm bộ không biết hẳn, vùi đầu dùng bữa.

Từ Thiên đau đầu nhìn vị khách quý không mời mà đến, hoảng loạn phái người châm rượu cho hẳn.

"Ôi. Ta tưởng là ai chứ." Ngụ Trường Yên lau vết son dính trên cổ áo, cười hì hì đi đến trước mặt Sầm Duệ: "Đây không phải là..."

Câm cái miệng của người lạ! Sầm Duệ nhét miếng thịt trắng bóng béo ngậy vào miệng hẳn, hung tợn dùng ánh mắt uy hiếp, người dám nói thêm một câu không nên nói thử xem!

Ngụ Trường Yên chẳng những không sợ, vừa nhai vừa nói vài chữ: "Tạ... Bệ... Thượng."

Phó Trách lãnh đạm nhìn Ngụ Trường Yên, lặng lẽ đưa đôi đũa mình vẫn chưa động vào tí nào cho Sầm Duệ.

Có Ngụ Trường Yên gia nhập, trình tự tửu lệnh xảy ra biến hóa, Sầm Duệ kinh hồn táng đảm nhìn ống thẻ chuyển tới mình, nhắm mắt rút một cái.

Thẻ mẫu đơn, phạt một chén rượu.

Ngụ Trường Yên nhiệt tình dào dạt rót rượu cho Sầm Duệ: "Khởi đầu tốt đẹp mà, Sầm... công tử."

"Ha ha." Sầm Duệ nắm cái chén, nhẫn nhịn lắm mới không quăng vào mặt hẳn.

Rượu nâng đến môi, một bàn tay bỗng vươn ra đoạt lấy: "Tiểu đệ kém cỏi tửu lượng không tốt, ta uống thay hẳn chén này."

Sầm Duệ ngẩn ra, lòng bàn tay trống rỗng, nhìn Phó Trách nâng tay áo uống rượu. Tinh thần hoảng hốt sờ sờ môi, vừa rồi, tay hẳn có phải hay không...

Ngụ Trường Yên nhếch môi, nhìn Phó Trách lại nhìn Sầm Duệ, đuôi mắt lóe hào quang kỳ lạ.

Vận khí đã dùng hết ở nửa trận trước rồi, càng về sau rơi trúng càng nhiều, không làm thơ cũng là vẽ tranh. Thứ Sầm Duệ học đều là đạo trị quốc nhàn chán, nghiêm túc, nào có rảnh để học cái gì mà cầm kỳ thư họa? Không theo được thì đành nhận phạt. Người rút thăm là nàng, nhưng kẻ gặp không hay là Phó Trách, mỗi lần đều là hăn uống cạn thay Sầm Duệ.

Một lát sau, Sầm Duệ không thể tiếp tục không biết xấu hổ nữa, giật giật tay áo Phó Trách nói: "Phó... huynh, lần tới tự ta uống được."

Phó Trách nhìn tay Sầm Duệ kéo góc áo mình, chau nhẹ lông mày, nhẹ nhàng dứt ra: "Vài chén rượu thôi, lúc bệ... người về còn có việc phải xử lý, không thể uống rượu."

"Đúng là huynh đệ tình thâm a!" Ngụy Trường Yên khoa trương vỗ tay.

Sầm Duệ tức giận thất khiếu bốc khói, tự nhiên người nhảy vào làm phong thủy thay đổi, vậy mà còn mặt mũi vui sướng khi người ta gặp họa à? Nhưng bao năm qua biết rõ Ngụy Trường Yên là kẻ điên, người càng đấu khí với hăn, hăn lại càng hăng hái; Không để ý tới hăn, một lát hăn tự yên tĩnh đi tìm việc vui khác.

Có kinh nghiệm bao lần vui chơi ở hoa lâu, Sầm Duệ nghiêm mặt rồi mà Ngụy Trường Yên vẫn không có mặt mũi dính như keo bên người nàng, ân cần rót rượu thêm, phe phẩy như ruồi bọ.

Vốn dĩ ba người ngồi độc tọa một chỗ riêng đã khiến người khác chú ý, lại thấy Sầm Duệ dựa vào Ngụy Trường Yên và Phó Trách quá gần, mà Ngụy Trường Yên còn từng bước ép sát.

Có người vụng trộm chỉ trỏ bọn họ, ái muội cười cười, rỉ tai nhau vài lời.

"Oành!" Tiếng vỡ thanh thúy vang khắp yến hội, chén rượu trong tay kẻ bàn tán về mấy người Sầm Duệ cùng thạch bàn trước mặt hẫng vỡ tan tành. Gần hơn một chút nữa, thì cái mũi của hãn...

Cuốn cây roi lại, Ngụy Trường Yên cười lạnh: "Sao nói nhỏ thế? Nói to lên cho mọi người cùng nghe một chút xem."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ Sư đứng bên ngoài đi qua đi lại nhìn sắc trời, đánh giá đám người Sầm Duệ cũng uống đủ rồi, sai người đưa Từ Tri Mẫn được chuẩn bị tỉ mỉ tới, thấm thía nói: "Cô nãi nãi của người làm Hoàng hậu, cô người thì làm Quý phi. Người cứ yên tâm, vào cung rồi nhất định sẽ là một trong tam phi. Bệ hạ còn trẻ, không nói trước được điều gì, cho dù bây giờ chuyên sủng họ Long, nhưng có người mới rồi sẽ không như vậy nữa."

Từ Tri Mẫn vò khăn tay, cúi đầu đáp vâng.

Từ Sư vừa lòng xoa đầu nàng: "Đứa bé ngoan."

Hai người một trước một sau đi vào Tứ Thủy đình, chưa đến gần đã thấy Sầm Duệ nghiêm mặt tối như mực đi nhanh ra, dừng trước mặt Từ Sư nửa bước chân, lạnh nhạt nói: "Người Từ tướng mời đến thật khiến trẫm phải mở to mắt nhìn!"

Một trận gió lướt qua trước mặt Từ Sư và Từ Tri Mẫn, ý cười của hãn đọng trên khóe miệng hóa thành tức giận, tiểu tử Từ Thiên này rốt cuộc nháo ra chuyện gì vậy?!

Từ Tri Mẫn đứng trước cửa sừng sốt, nhịn không được quay đầu nhìn về phía thân ảnh tuấn dật tú nhã...

Ngụy Trường Yên gây nháo, không bao lâu sau, đám người đã tản đi gần hết.

Phó Trách phủi cánh hoa trên áo, chậm rãi đứng dậy.

Ngụy Trường Yên nâng chén rượu, cười nói: "Là người tìm ta tới giúp đỡ hẳn, vậy mà người đóng vai kẻ xấu cũng là ta, đạo lý gì vậy?"

Phó Trách thản nhiên nhìn hẳn một cái.

Ngụy Trường Yên ha ha cười: "Có điều quả thật ta không chờ đợi được muốn gặp tiểu tử kia. Các người đi nhanh đi, chút nữa thôi, ngọn núi này sẽ có lang sói ăn thịt qua lại. Không thích hợp với vị thân kiều thịt quý ấy."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Gợn Sóng

Trên xe ngựa trở về, Phó Trách xắn tay áo, nhắm mắt tựa vào vách xe, sắc mặt như thường.

Sầm Duệ đối khuôn mặt ra vẻ tàn khốc ban nãy, đảo mắt hai vòng trên người Phó Trách, đoán hẳn đang ngủ hay tỉnh. Nàng không nhớ Phó Trách đã uống bao nhiêu chén, nhưng tuyệt đối không ít. Xe ngựa hơi xóc nảy, cho dù nàng không dính một giọt rượu cũng thấy dạ dày cuồn cuộn.

Xoa bụng, Sầm Duệ cau mày nghiêm mặt quan sát Phó Trách, không có tí xíu dị sắc nào, giống như ngủ say...

Ánh sáng như ẩn như hiện qua tấm màn xuyên vào, lướt nhẹ qua mặt Phó Trách, sống mũi cao thẳng, đường môi sắc bén, lông mày như vết mực nhạt phẩy nghiêng, vô cùng thanh cương. Đôi mắt thường ngày với Sầm Duệ mà nói quá mức nghiêm khắc giờ phút này yên lặng khép lại, mất đi vài phần đoan trọng lãnh túc.

Thứ khiến Sầm Duệ cảm thấy bất công và ghen tị chính là, cmn! Thân là nam tử, lông mi của Phó Trách còn cong dài hơn cả nàng!

Tuy đang chớp mắt, nhưng không phải Phó Trách không cảm nhận được ánh mắt tràn ngập oán niệm của người còn lại trong xe, mi mắt khẽ nhúc nhích, cuối cùng lựa chọn trầm mặc chống đỡ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Một đường thông thuận trở về cung, vào lúc dùng bữa tối, trong Lương Hoa điện chỉ có mình Sầm Duệ cô đơn một mình. Phó Trách sai người tới nói hôm nay dùng bữa ở Noãn các, sẽ không tới.

Không có Phó Trách ước thúc, Sầm Duệ cầm bát cơm khoái trá đông lựa tây chọn. Dùng non nửa bát xong thì bỗng ngừng đũa, nhìn chỗ ngồi trống rỗng đối diện, chẹp miệng nói với Lai Hỉ: "Tìm Trương Dịch tới cho trẫm."

Không đúng dịp, hôm nay Trương Dịch không trực đêm ở Thái y viện, Lai Hỉ công công số khổ chạy như điên khỏi cung, túm lấy Trương Thái y đang cầm quần áo cởi được một nửa vào trong cung.

Mặt bàn với Trương Dịch chấm dứt cũng là lúc trời đen không thấy năm ngón tay. Sầm Duệ đưa phương thuốc chữa khô nét mực giao cho Lai Hỉ, nhìn về Noãn các nơi xa tắt đèn im lìm, do dự một lúc, quay lại tắt điện lục lọi cái gì đó, xong cầm cây đèn nhỏ lên, nắm chặt cái túi nhỏ, đong đưa ra khỏi điện.

Thư đồng hầu hạ bên ngoài Noãn các không biết đã đi đâu, xung quanh yên lặng, những bông hoa lê rụng trước hành lang lạnh lẽo như tuyết, hương thơm trong trẻo.

Sầm Duệ rón rén đi tới trước cửa, trước mắt tối đen không ánh sáng. Không còn cách nào khác, đem đèn đặt ở một bên, gõ gõ cửa: "Phó khanh?"

Không ai trả lời, Sầm Duệ lại kiên nhẫn gõ tiếp, giọng nói to hơn chút: "Phó khanh, là trẫm."

Đáp lời nàng là sự yên tĩnh như cũ, Sầm Duệ càng nghĩ càng thấy không đúng, mấy lời vừa rồi Trương Dịch dặn dò lại đảo trong đầu nàng vài vòng, hoảng hồn văng một cước đá cửa ra.

Cửa sổ đóng chặt, không có ánh trăng nên tối hơn cả bên ngoài. Sầm Duệ đập cửa xông vào, quá đà ngã lảo đảo trước cửa, lại không biết đập phải cái gì, nước mắt vì đau lập tức đảo quanh hốc mắt. Phòng trong vẫn tĩnh lặng không tiếng động bỗng có tiếng vang rất nhỏ, Sầm Duệ ôm thắt lưng đi lên vài bước, thử gọi: "Phó khanh?"

"Bệ hạ?" Giọng nói của Phó Trách có chút mơ hồ, một mùi hương quen thuộc bay ra, bóng người dưới ánh đèn lay lắt như có như không lại gần...

Sầm Duệ vui vẻ, bước từng bước lớn về phía trước, trong nháy mắt tự mình nghiệm chứng thành ngữ "Hi cực sinh bi". Có điều bước thế nào chân nọ đá chân kia, người còn chưa phản ứng được, cơ thể đã mất cân bằng, lại ngã dúi lên trước.

Một thanh âm rầu rĩ vang lên, ngã hơi đau, nhưng còn xa so với cảm giác đau mà nàng tưởng tượng. Phần đầu đập phải chỗ cứng rắn lại hơi mềm, hơi nước lạnh lèo lướt qua hai má...

Người vội vàng đỡ Sầm Duệ - Phó Trách bình ổn xong mới có một phần khí lực nói chuyện: "Bệ hạ tới lúc này làm gì?"

Sầm Duệ nằm sấp trên người Phó Trách, trong đầu hỗn loạn, mông lung nói: "Ta, ta vội tới đưa đường."

"Đường?" Bị Sầm Duệ va mạnh, cảm giác say rượu tán đi phân nửa, đau đớn ở lưng cũng đỡ hơn, khuỷu tay chống xuống muốn nâng người dậy thì đau nhức đổ ập tới, không đỡ được lại ngã xuống.

Sầm Duệ nằm bắt được hô hấp rõ ràng đang hỗn độn của Phó Trách, lúc này mới bừng tỉnh, xoay người sang bên cạnh, gấp đến độ nói năng lộn xộn: "Người làm sao rồi? Ta đi tìm Thái y!" Luống cuống tay chân đứng lên, mới đứng thẳng, bàn tay lại bị nắm chặt.

"Nếu bệ hạ thật sự lo cho thần như vậy thì không bằng đỡ thần đứng lên trước." Phó Trách khá đau đầu đối với tính cách nói gió là mưa của Sầm Duệ, nhanh ẩn tay nàng: "Bệ hạ đi ra ngoài là muốn hô hào mọi người đều biết sao?"

Ấy, cũng đúng. Sầm Duệ cẩn thận tới mức cứng nhắc đỡ Phó Trách dậy, lại y lời hăn nói, ngoan ngoãn tìm đá lấy lửa, đốt đèn lên.

Ánh đèn dần dần chiếu sáng từng khoảng góc, Phó Trách cũng dần hiện rõ ràng trong mắt Sầm Duệ.

Trung y màu trắng, bên trên vương ánh nước, rõ ràng khi nàng đến Phó Trách đang tắm rửa...

Khi ánh mắt của nàng chạm tới trước ngực hăn, đột nhiên ý thức được ban nãy mình mới đập vào đầu. Đùng một tiếng, khuôn mặt của Sầm tiểu hoàng đế còn đỏ hơn cả hoàng hôn cuối chiều. Bàn tay giúp đỡ Phó Trách cũng giống như nắm phải than lửa, nàng lập tức buông tay, nhìn chăm chăm xuống đất.

Cũng may đèn đuốc mờ tối, Phó Trách không nhìn thấy Sầm Duệ bất thường, một tay chậm rãi cài lại vạt áo, nhẹ giọng nói: "Ở trên giá có thuốc Ngọc Hư chế, nhờ bệ hạ đưa cho thần."

Sầm Duệ loạng choạng đi qua, bối lung tung mãi mới thấy, cũng không ngẩng đầu lên đưa cho hăn.

Lọ thuốc được mở ra, mùi cay đắng nồng đậm tràn ngập khắp phòng, Sầm Duệ phẩy phẩy xua xua trước mũi, hơi nâng đầu lên, nhìn Phó Trách không cả nhãn mày nuốt một lúc mười viên thuốc nhỏ như hạt đậu xanh xuống.

Cổ trùng bị kích thích do rượu và bị va chạm tạm được được tính xoa dịu.

Lúc này, một cái túi khéo léo được đặt trước mặt Phó Trách.

Khuôn mặt đỏ rực của Sầm Duệ nghiêm lại, mắt tự nhiên nói: "Thuốc đắng, ăn chút quất đường đi."

Cây quất là đặc sản của quận Thanh Thủy. Nhà nghèo không có điều kiện làm những món điểm tâm tinh xảo sang quý, liền hái quất nấu nước nửa ngày, tiếp đó cho đun cùng nước đường, sau khi lọc và để khô thì thành quất đường chua ngọt ngon miệng, rất thích hợp dùng để dỗ những đứa trẻ ham ăn. Sầm Duệ thích ăn vặt, quất đường này nàng học được từ chỗ mẫu thân. Ở trong cung, nàng muốn ăn, ngự trù tất nhiên có thể làm, nhưng xét cho cùng hương vị không đúng, nên lén lút tự làm.

Nghĩ Phó Trách mê đồ ngọt, quất đường còn có khả năng giải rượu, Sầm Duệ nổi thiện tâm đưa tới cho hắn một ít.

Trước đó, nàng ngàn tính vạn tính cũng chưa tính đến sẽ gặp phải chuyện này. Nếu trời lại cho nàng cơ hội...

Sầm Duệ lau giọt lệ chua xót trong lòng, đánh chết nàng cũng không đến a!

Phó Trách nhìn Sầm Duệ, đỏ ửng trên mặt đối phương giống hệt màu của kẹo trần bì, ánh mắt trầm xuống. Chậm rãi nhặt lên một miếng đặt vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt, mùi vị rất tuyệt.

Sầm Duệ chịu không nổi không khí trầm mặc, quái dị này nữa, nói: "Trời cũng tối rồi, người nghỉ ngơi sớm đi. Ta, ta về thư phòng đây."

Đúng là một cái cơ không quá cao minh, Phó Trách còn chưa lên tiếng trả lời, đã thấy nàng chạy trốn chết.

Ngồi trên mặt đất một hồi, Phó Trách thong thả đứng lên. Khi nhìn qua phía cửa, khước mắt liếc thấy ánh sáng lay động ngoài hành lang, là cây

đèn Sầm Duệ bỏ lại. Ban đêm nổi gió, thối nó lăn từ trên lan can xuống dưới.

Phó Trách tìm kiếm mất một lúc, lẳng lặng nhìn Ngự Thư phòng đèn đuốc sáng như ban ngày, rồi quay về trong phòng.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Chuyện xảy ra đêm đó bị Sầm Duệ cố ý vớt ra sau đầu, không lâu sau khoa cử gây chú ý nhất tới đúng hạn, làm quan chủ khảo, Phó Trách suốt ngày đóng quân ở Lễ bộ, không có cơ hội xuất hiện trước mặt nàng. Vì thế, một chút không được tự nhiên và xấu hổ cuối cùng hoàn toàn biến mất hầu như không còn.

Bao năm qua, khoa cử đối với các bộ quan viên mà nói là cơ hội bồi dưỡng đảng phái tương lai, đối với tân đế mà nói là bắt đầu cân bằng thế lực khắp nơi, đối với dân chúng kinh thành mà nói là "Ai nha, tân khoa Trạng Nguyên thật anh tuấn!" "Ấy dà, lại có một công chúa sắp được gả đi rồi." "Các người đừng mơ! Thám hoa lang là của ta! Của ta!"

Tình huống năm nay có chút đặc thù, việc chọn ra chủ khảo từ những quan viên có liên quan trong Lễ bộ biến thành vào tay Phụ chính đại nhân quyền khuynh thiên hạ.

Lễ bộ Thượng Thư hẳn, đau nửa đầu.

Chủ khảo là Phó Trách, nhưng kẻ lặn lội để ý đủ đồng hạng mục công việc hỗn tạp vẫn những người nhậm chức ở Lễ bộ. Không đến một ngày, nhóm các đại nhân đáng thương đã khắc sâu kiến thức về trình độ vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng và hiệu suất làm việc cao của Phụ chính đại nhân. Làm việc tới qua trưa, có vài người rải rác đi rồi. Nhưng Phó Trách tọa trấn ở Lễ bộ, đừng nói là đi, ngay cả liếc mắt về phía đại môn cũng không có lấy một cái. Các quan viên đang bận rộn nghe cách vách đám cầu

đồng liêu hô hào rủ nhau tới Trường Nhạc phường tiêu khiển, một đồng trái tim vỡ tan tành như thủy tinh.

Chịu không nổi cấp dưới oán giận, Lễ bộ Thượng Thư vụng trộm kể lể với Sầm Duệ, tóm tắt là, "Bệ hạ ơi, Phụ chính còn như vậy nữa, người dưới đòi bãi công hết mất thôi. Người xem làm thế nào cho Phụ chính nghỉ ngơi vài ngày đi được không?"

Sầm Duệ thấm thía luôn mồm đáp: "Người trẻ tuổi cần rèn luyện, tiếp tục rèn luyện mới có lợi. Cố lên! Cố gắng vào! Các người có thể mà!"

Trong lòng hừ một cái, Phó Tránh về nghỉ, các người không ghen khuất, thì tới phiên ta ghen khuất a.

Thượng thư ôm hận mà về.

Ba năm gian khổ học tập, một khi tên đề bảng vàng, không chỉ từ đó nhảy vào long môn, bước trên con đường làm quan người người hâm mộ mà còn có cơ hội đề danh trên tấm bia đá Tháp Nhạn trong Phù Dung viên, để cho hậu nhân sùng bái, đây việc vinh quang thế nào chứ.

Trước khai khảo một ngày, rất nhiều sĩ tử không ở Thư Xá ôn tập công khóa, mà cùng hào hữu quen biết đi xung quanh kinh thành một vòng, tán gẫu giải sầu, giảm bớt áp lực. Đặc biệt là Tháp Nhạn đặt tấm bia đá có nhiều sĩ tử tụ tập, ân cần khen nhau, rồi lại mơ ước hình ảnh mấy ngày sau tên mình được xuất hiện phía trên.

"Tần huynh, lần này nếu đỗ, người muốn tới nha môn nào nhậm chức?"

"Ngự Sử đài."

Giọng nói này như từng quen biết...

Chen chúc trong đám người, Sầm Duệ nhìn theo tiếng, lại nhìn thấy một gương mặt quen mắt.

Vị thám hoa lang Phó Trách định ra cũng nghe được đoạn đối thoại này, mỉm cười: "Đệ tử thế gia..."

Tiếng nói không lớn, đủ để hai người phía trước quay đầu, Sầm Duệ nhận ra, kia không phải là tôn nhi tốt của Tần thái sư - Tần Anh sao?

Sắc mặt người bên cạnh Tần Anh hiện lên giận dữ: "Người có ý gì!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hạ Tế

"Thám hoa lang" Chung Sơ khoanh tay nhìn lên Tháp Nhạn, miệng cười nhạo: "Có ý gì? Người nghĩ là ý gì thì là ý đó!"

Sâm Duệ bị một chuỗi ý ý của hắn làm cho váng đầu, phút chốc thiếu niên mặt tròn mắt hồ chạy vội tới trước mặt Chung Sơ, một tay nắm chặt tay áo hắn, tay kia nâng cao tay quyền.

Người qua đường đi ngang hai bên chờ đợi và theo dõi, thậm chí bắt đầu đặt cửa cược xem trận này ai thắng. Sâm Duệ giật giật thái dương, dân chúng kinh thành làm cái gì tốt thì không biết, nhưng góp lửa giúp vui cực kỳ tích cực.

"Bá Phù!" Tần Anh lớn tiếng nói bằng hữu của hắn dừng lại, bước nhanh đi lên trước, nâng tay bình lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Bằng hữu của ta là người thô thiển, tính tình dễ xúc động, đã đắc tội rồi, mong huynh đài bao dung."

Thiếu niên tên là Bá Phù khó khăn ngừng tay, miệng vẫn không cam lòng kêu: "Người khách khí với dạng người như vậy làm cái gì?!"

Chung Sơ phúi vạt áo, trả lời lại một cách mỉa mai: "Nói không chừng hai tháng sau gặp lại, người sẽ phải hữu lễ với dạng người như vậy."

Phản ứng của Tần Anh nằm ngoài dự liệu của Sâm Duệ, nửa phần không có tí kiêu căng thanh cao lúc mới gặp, chỉ nở nụ cười rồi lôi kéo bạn tốt đi.

Người vây xem xoa tay dần tản ra, Sầm Duệ tâm tình nặng nề nhìn theo ba người mỗi người đi một ngã, xem ra triều đình của không lâu sau này sẽ khiến nàng không có ngày lành đây.

Buổi chiều, hiếm thấy dịp Phó Tránh trở về Dưỡng Tâm Điện dùng cơm, khi dùng bữa nhìn Sầm Duệ lơ đãng chọc bát, nhíu mi: "Ăn cơm nghiêm chỉnh."

Sầm Duệ khó có khi bị mắng mà không cãi lại, nghiêm túc nói: "Trẫm đang nghĩ, có cách nào để tên mình cũng được khắc lên tấm bia đá Tháp Nhạn không."

Phó đại nhân chưa từng bủn xỉn lời đã kích hoàng đế bệ hạ, thân nhiên nói: "Dựa vào tư chất của bệ hạ, chờ tới đời bối tử có lẽ mới có thể."

"..." Sầm Duệ tuyệt thực để biểu đạt kháng nghị.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày kể khảo trời trong xanh, tiếp sau đó những người đỗ tiến sĩ sẽ liên khảo ba lần, trên Hạnh* bảng công kỳ, Tần Anh, Chung Sơ đứng đầu.

*Hạnh trong từ "cây Hạnh": Đức Khổng tử ngồi dạy học ở giàn Hạnh, vì thế nên thường dùng làm chữ gọi về cửa thầy học. Nhà Đường cho các học trò đỗ tiến sĩ vào ăn yến ở vườn Hạnh, tục gọi những người đỗ là Hạnh lâm, bảng đề tên là Hạnh bảng.

Đêm trước thi đình, nhóm các đại nhân đã nhắm xong các trụ cột tương lai, khi nghị sự không hề tị hiềm đề cử với Sầm Duệ sĩ tử mình thường thức.

"Bệ hạ, người kia viết thi phú vô cùng tốt, Lễ bộ đang cần nhân tài như vậy a."

"Bệ hạ, người này đọc lầ lầ luật pháp, không vào Hình bộ thật đáng tiếc a."

"Bệ hạ..."

Sầm Duệ bị làm cho đầu vầng não trướng, đê mi tâm: "Chuyện này nói sau đi, hôm qua Hộ bộ tấu là gần đây quốc khố hao tổn..." Sầm Duệ chà xát ngón tay, nhóm ái khanh có muốn phụng hiến một chút không?

Vèo, đủ loại cừu hận chuyển tới trên đầu Hộ bộ Thượng Thư trung thực. Chìm trong đồng ánh mắt sáng quắc, Hộ bộ Thượng Thư cảm thấy quăng đường tới với cái đầu hói gần thêm từng bước...

Đầu tháng năm, kỳ thi đình được vạn chúng chú ý khai khảo trên Bảo Hòa điện.

Tất cả bài thi lần này đều đưa trực tiếp vào Ngự Thư phòng, đích thân Phó Trách tự phê duyệt, ba ngày sau, Sầm Duệ ngự bút thân điểm nhất giáp khoa cử lần này.

3 người nhất giáp, chỉ có Trạng Nguyên lang Tần Anh xuất thân từ thế gia, bảng nhãn Trần Ngạn cùng thám hoa Chung Sơ đều xuất thân hàn môn.

Nhóm lão già thế gia ngửi được hương gió biến hóa trong triều, lúc hồi phủ, việc đầu tiên là lôi đám con kém cỏi nhà mình ra chửi một trận, tiếp đó là chạy đi liên lạc với nhóm đồng liêu, nhân dịp nguyệt hắc phong cao tụ tập trong hắc phòng.

Thượng thư lệnh* ôm bầu rượu dấm ngực dậm chân: "Nhất định là Phụ chính đại nhân cố ý! Tiểu nhi tử nhà ta ba tuổi đọc "Tứ thư", năm tuổi thuộc "Luận ngữ"! Tiên sinh nào cũng bảo hãn có tri thức hiểu lễ nghĩa, học thức uyên thâm! Vậy mà thế nào ngay cả hai thứ dân kia cũng vượt qua nó?!" Điều này làm cho hãn không biết giấu mặt đi đâu!

*Thượng Thư lệnh: Giống huyện lệnh - quan huyện, nghĩa là quan Thượng thư, trong văn cảnh có ý giấu tên.

Những người khác yên lặng: Thiên hạ có mấy vị tiên sinh dám đứng trước mặt Thượng thư lệnh nhị phẩm mắng con hăn a.

"Tướng gia người xem việc này nên làm thế nào cho phải?" Thượng thư lệnh lau nước mắt, xin giúp đỡ từ người đáng tin cậy.

Từ Sư chậm rãi bóc vỏ quả sơn trà, nói: "Hoảng cái gì, sau khi đăng khoa còn tới Lại bộ khảo thí."

"Nhưng Lại bộ Thượng Thư là người của Ngụy gia." Thượng thư lệnh không thay đổi ưu sắc.

Từ Sư cầm lấy khăn lụa lau miệng: "Lúc này đầu bảng võ không có họ Ngụy, lão Ngụy gia còn nóng hơn chúng ta đó."

Đường làm quan rộng mở vượt long môn, xe ngựa được đi qua ngự phố, ngự thưởng Thám Hoa yến, kim bút đề tháp Nhận, Sầm Duệ nằm trong thâm cung cũng phảng phất cảm nhận được trái tim phập phồng nhộn nhạo của các thiếu nữ, than thở nhìn bộ ngực bị buộc chặt của mình, tự bồi hồi thay cái tâm tư thiếu nữ chưa một lần được nhen nhóm...

Một tháng sau Lại bộ công bố khảo thí, mọi người ò lên.

Trạng Nguyên Tần Anh nhận chức Chính lục phẩm Nghị lang, cũng là cái chức quan văn nhàn tản không ai đếm xỉa.

Thám hoa Chung Sơ thê lương hơn, bị điều đến Ngự sử đài nhậm chức Ngự Sử Trung thị, là tiểu quan thất phẩm không có cả chỗ ngồi.

Trong ba người, kẻ lên được mặt bàn chính là bảng nhãn Trần Ngạn, nhậm chức Khởi Cư lang. Quan chức không cao, nhưng quan trọng ở chỗ

được chấp chương việc ghi lại hành động hàng ngày của hoàng đế, trực tiếp tiếp xúc với trung tâm hoàng quyền.

Sầm Duệ cầm công kỳ đọc đi đọc lại ba lần, hỏi Phó Trách: "Cái này hình như không thỏa đáng lắm."

Tam giáp là người nổi bật nhất trong các tiến sĩ, ngay từ đầu đã ở Hàn Lâm viện tu soạn, biên tu, chuẩn bị để sau này tấn chức.

Phó Trách tựa vào cửa sổ cắt cái gì đó, một lúc sau bày trước mắt Sầm Duệ ba hình động vật khác nhau. Đầu tiên là kỳ lân, Phó Trách chỉ vào nó nói: "Thân phận thanh quý, không thông sự đời, không khéo đưa đẩy, không biết nhẫn nại. Nếu theo ý nguyện của hãn đưa vào Ngự sử đài thì trăm hại không một lợi. Quan Nghị lang thấp cổ bé họng, lại thường phải giao tiếp với các bộ."

Lại chỉ vào hồ ly nanh vuốt sắc bén nói: "Tài học hơn người, cũng rất dũng cảm. Nhưng xuất thân hàn vi, bên ngoài lãnh ngạo thực chất tự ti tự khinh, so với người thường càng nóng lòng muốn hiệu quả và lợi ích hơn. Dùng người như vậy trước phải mài nanh vuốt, áp chế duệ chí. Để hãn giúp việc ở Ngự sử đài là thích hợp nhất."

Sầm Duệ nhìn con bạch thỏ cuối cùng.

Ánh mắt của Phó Trách sắc bén: "Con thỏ nhát gan, trong sạch. Thần nhớ, nhà Khởi Cư lang hiện nay ở Yến Châu, người như vậy bệ hạ dám giữ bên cạnh sao?" Gập đầu ngón tay đẩy ba con vật giao cho Sầm Duệ: "Bệ hạ đừng ngại mượn cơ hội này học cái gọi là 'Biết người khéo dùng'."

Quan trọng nhất là, nhóm thế gia hoàng loạn, móng vuốt vươn xa sẽ lén lút thu về.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Mưa dầm đã qua, tiếng ve râm ran, mùa hạ Cung quốc lặng lẽ tới cùng ánh mặt trời gay gắt.

Tiền bước Yến vương, xử lý Sầm Huyền, ở giữa Phó Trách nhảy ra vài lần không đề cập tới, cuối cùng Sầm Duệ cũng xem hết đồng tấu chương chất cao, viết xong công khóa, thành công kéo dài hơi tàn thêm mấy tháng.

Thời tiết nóng bức không chịu nổi, vốn định tới hành cung nghỉ hè, nhưng vì Kính thái phi trong cung bệnh tình nguy kịch nên Sầm Duệ tạm thời hủy bỏ. Long Tổ Tổ và Kính thái phi hợp ý, suốt ngày tới đây hầu hạ, Sầm Duệ cũng đích thân tới xem vài lần, quả thật không phải suốt ngày mê man thì là mỗi một ngày cả nói cũng không rõ.

Các quan viên tân nhiệm trẻ tuổi đều nghiêm chỉnh làm đúng cương vị, chưa khiến Sầm Duệ phải gặp phiền toái nào. Thượng cấp của Tần Anh từng tới tổ khổ hai lần với Sầm Duệ, đơn giản là khí thế của Trạng Nguyên lang này quá mạnh mẽ, hẳn không trấn áp được linh tinh.

Sầm Duệ phát tay, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng, vua cho phép.

Chung Sơ trong Ngự sử đài cư xử thành thật, nghĩ đến cũng đúng, vào trong tay Ngự Sử đại phu chúng quan viên nghe tin đã sợ mất mật, không thành thật cũng khó.

Khởi Cư lang Trần Ngạn dong dài tránh hiềm khích, ngày qua ngày bình thường.

Thiên hạ thái bình, biển trong sông lặng.

Chỉ có một người không thoải mái.

Trời nóng tới mức ngay cả Ma Tước trên cây trong cung cũng sắp rụng hết lông, Sầm Duệ còn bó ngực hết tầng này tới tầng khác, khoác thêm long bào rộng thùng thình, mỗi đêm cởi ngoài sam, trung y ướt đầm có thể vắt ra nước. Cái này cũng không sao, tức nhất là cứ bị Phó Trách bắt tới Thượng uyển tập võ với con rùa Ngụy Trường Yên kia.

Sầm Duệ muốn cò kè mặc cả với Phó Trách, đổi lại là Ngụy Trường Yên càng đắc ý cười như điên.

Sống không nổi nữa a a a a!!!! Sầm Duệ ngồi xồm trong góc phòng Dưỡng Tâm Điện điên cuồng quát hình vẽ Phó Trách và Ngụy Trường Yên, gào như sói tru.

Lâm triều, đám triều thần vẫn thi nhau khua môi múa mép, đá lời qua lại, rảnh rỗi quá lại gây thêm chuyện ngọt ngào cho Sầm Duệ. Đơn cử là, Lễ bộ và Hộ bộ cùng thượng tấu, nói năm nay có vẻ sẽ xảy ra hạn hán, bệ hạ nên nhanh chóng làm lễ tế, cầu ông trời ban mưa lớn.

Hàng năm, Cung quốc cũng tổ chức hạ tế, đề nghị này hợp lý thường tình, không có gì đáng trách.

Dù Sầm Duệ dùng mọi cách để không phải ra ngoài phơi nắng, cũng đành chuẩn tấu.

Lễ bộ Thượng Thư sắp xếp lịch trình với Khởi Cư lang, định nửa tháng nữa sẽ tới sông Ngô tế tự.

Thời gian nửa tháng còn chưa tới, Kinh y quan đã cầm tấu chương thỉnh tội đi suốt đêm vào cung, khóc lóc kêu gào lôi Sầm Duệ từ trong mộng đẹp đứng lên.

Việc này không tính là nhỏ, có một nông trang ở ngoại ô kinh thành xảy ra ôn dịch, mới đầu chỉ tưởng cảm nắng, làm toàn bộ người vật trong thôn trang gần như chết hết, lúc này mọi người mới hoảng cả lên. Điều

khiến Kinh y tuyệt vọng là, khi hẳn biết được tin thì bệnh dịch đã hoành hành, lan tràn tứ phía. Người đồng thời nhận được tin tức là Kinh Triệu Duẫn, Kinh Triệu Duẫn sợ tới mức quần áo cũng chưa mặc đã phái người lập tức phong tỏa ôn dịch, đốt từng bó lớn ngải thảo, rải vôi khắp nơi, còn chưa đủ, đóng cửa kinh thành, tạm không cho bất cứ ai thông hành.

Các đời lịch đại, ôn dịch đi tới chỗ nào hoành hành thì ở chỗ đó xương trắng chất thành núi. Không cần Phó Trách nói, Sầm Duệ cũng biết việc này không phải là nhỏ, lúc này hạ lệnh Trương Dịch cùng các Kinh y tìm phương pháp trị liệu.

Phát hiện bệnh dịch, dân chúng trong kinh thành sợ hãi mấy ngày, về sau không có xuất hiện ca bệnh tương tự, lòng người cũng dần yên ổn. Các cửa hàng mở cửa lại, thân bằng cố hữu cũng khôi phục quan hệ đi lại.

Sầm Duệ thương nghị với quân thần, hạ tế cứ tiến hành theo lễ thường, dù sao sông Ngô cũng cách nơi xảy ra ôn dịch khá xa.

Sông Ngô nằm ở phía Bắc kinh thành, mặt bề rộng chừng trăm trượng, thủy ánh tha nga sơn nhai, thương thương thúy thúy nhiễm tận lưu ba*.

*Nước ánh vách núi cheo leo, xanh xanh nhuộm cả sóng bạc.

Sầm Duệ đứng phía trước giữa bách quan, treo trên người long bào mấy tầng nặng trĩu, thần sắc uể oải không phấn chấn.

Trái lại Phó Trách tử bào bay trong gió, quạt trắng phe phẩy, nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn vào làm người ta yên lòng không ít.

Phó Trách thấy Sầm Duệ nhìn hẳn không chớp mắt, đưa cây quạt ra: "Bệ hạ không chịu được nóng, dùng nó một lát đi."

Sầm Duệ bĩu môi: "Thôi, nghi thức tế lễ sắp bắt đầu rồi, chung quy trăm không thể đứng trước mặt bách quan vừa phẩy quạt vừa bái long

vương."

Đúng lúc, lễ quan xướng vang, Lai Hỉ giúp Sầm Duệ nâng áo, bước lên.

Mới sáng sớm mặt trời đã gay gắt, nướng Sầm Duệ miệng khô lưỡi khô, hai mắt như bị mờ hôi làm cho dính lại, dàn tế trước mắt hơi lắc lư.

Phó Trách đứng phía sau, thấy sắc mặt Sầm Duệ đỏ đậm như lửa và thân mình lung lay sắp đổ, mày nhíu càng chặt. Ánh mắt rời xuống, vẻ mặt biến đổi lớn, trầm ngưng lại có vài phần khiến người ta sợ hãi.

Quan viên phía dưới cũng nhìn ra hoàng đế có điều không thích hợp, tiếng thì thầm truyền qua lại, đã có quan viên nhịn không được muốn bước lên dò xem.

Trong lúc Sầm Duệ ý thức mơ hồ, đột nhiên ngã xuống, Phó Trách đúng lúc bước đến, đỡ lấy thắt lưng của nàng, rồi trước mắt bao người ôm lấy Sầm Duệ, lãnh đạm nói: "Hồi cung."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nguy Cảnh

Trong vô số ánh mắt kinh ngạc, Phó Trách ôm Sầm Duệ bỏ lại cả triều văn võ, bước nhanh lên ngự liễn.

Ngự liễn chạy đi như bay, cát bụi tung bay đầy trời, làm mờ mắt nhóm triều thần.

Trong ngự liễn xóc nảy, Sầm Duệ nằm trong lòng Phó Trách, đầu nặng tựa ngàn cân, người nóng rực như than nướng. Bàn tay nắm chặt ống tay áo của Phó Trách, hỗn loạn nỉ non: "Phó khanh, ta lạnh."

Phó Trách dứt nàng chút nước, hơi do dự, đặt tay lên áo Sầm Duệ, thận trọng chậm chạp cởi ra một khoảng không nhỏ, để lộ cái cổ nhiều chấm đỏ, nhìn mà ghê người.

Tình cảnh như vậy không khác gì với miêu tả bệnh dịch trong tấu chương của Kinh y...

Hoàng thượng đi tế thiên, nhóm cung nhân trong Dưỡng Tâm Điện rảnh rỗi cắn hạt dưa, ăn trái cây líu ríu tán gẫu. Mới bát quái xong chuyện của Trạng Nguyên lang năm nay, trà còn chưa uống một ngụm, chợt thấy Phụ chính đại nhân ôm ai đó đi qua cửa bán nguyệt, đang bước nhanh về phía này.

Cung nhân sợ hãi quỳ rạp trên đất, hoa mắt một cái, người đã vào điện, lạnh lẽo truyền ra một câu: "Truyền Thái y!"

Trương Dịch vội vàng tới, đồng thời bước vào Đường Tâm Điện còn có một chủ tử khác trong cung, Long Tố Tố.

"Bệ hạ xảy ra chuyện gì?!" Người đi vội vàng, hơi thở của Long Tố Tố rối loạn, mồ hôi khiến gương mặt son phấn loang lổ không đều.

Phó Trách mím chặt môi, ánh mắt nhìn Long Tố Tố hiện lên sự hồ nghi. Từ lúc Sầm Duệ hồi cung đến bây giờ, thời gian không tới một nén nhang, nàng tới quá nhanh rồi...

Trương Dịch vừa thấy sắc mặt của Sầm Duệ, vén ống tay lên, thấy ở các đốt ngón tay nổi ban, lòng kêu không ổn, lập tức mời đám người Phó Trách ra ngoài điện, lấy kim châm hơ trên ánh lửa, đâm vào vài đại huyết của Sầm Duệ.

Mấy châm đi xuống, Sầm Duệ giật giật đầu ngón tay, khụ một tiếng, từ từ tỉnh lại. Mơ mơ hồ hồ nhìn long văn trên đỉnh màn: "Hồi cung...?" Nói được nửa câu, ngực đau như bị xé rách khiến nàng thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Một ly nước lạnh được đưa tới, Sầm Duệ quay sang, thấy rõ người bên cạnh tháp, nhếch miệng cười: "Có vẻ như ta bị bệnh rồi."

"Bệ hạ..." Trương Dịch không đành lòng nói: "Là ôn dịch."

"..." Sầm Duệ miễn cưỡng khởi động cơ thể, tay trượt một cái, lại ngã trở về trên gối. Thật lâu sau, nhạt nhẽo nói: "Ta bị kinh hách rất lớn."

...

Trương Dịch đã chứng kiến tình trạng mấy ngày nay, trong mắt vô cùng đau xót: "Loại ôn dịch này một khi phát tác, ban độc sẽ nhanh chóng lan ra toàn thân. Nông trang ngoại thành trên dưới hơn trăm khẩu, từ lúc

phát bệnh tới khi khí tuyệt, ngăn ngủ bảy ngày." Suy sụp đập bàn: "Thời gian quá ngắn, bệnh dịch này ta không nắm chắc."

"Uế oải cái gì." Sầm Duệ khàn khàn nói, cười khổ: "Người là thầy thuốc, không phải thần tiên, có thể khống chế hết bệnh tật trong thiên hạ sao? Ta đã nói rồi, không công được làm hoàng đế đã là vận khí tốt của ta rồi." Ngực tức, thở hổn hển mấy câu, nàng mở tay ra: "Người xem, vận khí dùng hết rồi. Nhưng thật ra người ấy, còn ở đây..."

Trương Dịch nghiêm mặt: "Thầy thuốc cứu người là công việc, sao có thể vì giữ mình mà bỏ mặc tính mạng người khác?"

"Hồ đồ!" Sầm Duệ ra vẻ giận dữ: "Mạng này của người không đổi được mạng của ta đâu, đây là mua bán lỗ vốn. Đi đi, đừng ở trước mặt ta bày bộ mặt quả phụ như ngày mai lão tử sẽ chết."

Sau khi bị quát ra ngoài, Trương Dịch nắm chặt tay quyền: "Thần nhất định sẽ tìm ra phương pháp trị liệu cho bệ hạ!"

Sầm Duệ tựa vào giường, lặng lẽ giật nhẹ khóe miệng.

Cửa nội điện mở ra lại khép lại, Trương Dịch đi ra, nhẹ lắc đầu với Phó Trách.

"Các người không cần vào trong, đứng bên ngoài nghe cũng được." Tiếng hoàng đế rất thấp truyền ra từ nội điện, mơ hồ như ánh nến chập chờn có thể tắt bất cứ lúc nào: "Truyền ý chỉ của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào Dưỡng Tâm Điện, triều vụ tạm thời do hữu tướng Từ Sư quản lý, Phụ chính Phó Trách giám quốc. Đề bạt thống soái mười sáu vệ Nam Nha - Ngụy Trường Yên lên làm Đại Đô đốc, thủ vệ hoàng thành."

Long Tố Tố dựng thẳng mày liễu, bướng bỉnh: "Ta không đi!"

Sầm Duệ lãnh tuyệt nói: "Người đâu, 'đưa' Long quý nhân hồi cung. Kháng chỉ bất tuân, đánh chết!"

Long Tố Tố không thể tin nhìn cửa điện đóng chặt, sắc mặt trắng như sương tuyết, bị áp tải hai bên trở về Lâm Chỉ cung.

Nói mấy câu đã hao hết khí lực Sầm Duệ có, không chịu nổi mệt mỏi nhắm mắt lại: "Tất cả, giải tán đi."

Lai Hỉ rưng rưng nhìn tấm điện, khịt khịt cái mũi, Phó Trách đã hạ lệnh, tất cả cung nhân trong Dưỡng Tâm điện đều ở cùng nhau, cấm túc trong một căn phòng, phong kín tin tức với bên ngoài.

Phó Trách ở ngoài cửa đứng im gần một canh giờ, cuối cùng xoay người rời đi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đêm đến, Ngụy Trường Yên bị triệu vào cung.

Trong Ngự Thư phòng, Phó Trách đứng trước long ý. "Ầm" một tiếng chói tai, tất cả giấy mực đều bị hất xuống đất, vỡ tan tành. Phó Trách liếc đồng hồ độn một cái, năm ngón tay nắm chặt. Tâm hẩn không tĩnh, điều này làm cho Phó Trách giận dữ không có lý do...

Ngày hôm sau, bách quan còn đang ở trong nhà thành thơi ăn điểm tâm, chờ vào triều. Một tin tức kinh thiên đã truyền ra - Đại quan nhất phẩm Ngụy Trường Yên lĩnh hai mươi trượng, nhốt vào ngục.

"Phốc!" Quan viên lớn nhỏ phun hết đồng thức ăn mới tới cửa miệng ra ngoài.

Chuyện chưa dừng ở đó, lúc lâm triều, Phụ chính Phó Trách giận Ngụy Trường Yên lấy cớ dạy hoàng đế bệ hạ võ nghệ để báo tư oán cá

nhân, khiến long thể ôm bệnh nhẹ. Ngay trên điện tước bỏ tước vị nhất phẩm, chức vị thống soái Nam Nha, Hình bộ và Ngự sử đài hợp thãm.

Không phải bọn họ ngu ngốc, mà là thế giới này xoay chuyển quá nhanh. So sánh với đệ tử Ngụy gia như cha mẹ chết, bên phía văn thần ai ai cũng ôm biểu tình khó tiêu hóa. Ngự sử đại phu bị điểm danh vượt râu, nói với Trung Thừa phía sau: "Án này giao cho Chung Sơ đi theo Hình bộ đi."

Trung Thừa đại nhân á một tiếng, nói: "Đại nhân, Chung Sơ đúng là người của Ngự Sử đài." Nhưng chỉ là tiểu quan thất phẩm mà dám đi thăm tra quốc công, không hợp quy củ á; Huống hồ, tính tình của tên Chung Sơ này...

Ngự Sử đại phu hí mắt: "Không thấy Phụ chính nói sao? Ngụy Trường Yên bị tước tước vị, vô phẩm vô giai. Hơn nữa, ngoại trừ Chung Sơ, trong Ngự sử đài ai dám đi vượt râu hổ? Hay là người đi?"

Trong mắt Trung Thừa trào ra lệ: "Hạ quan về sẽ lập tức an bài Chung Sơ tạm tới Hình bộ."

Ngụy lão gia tử là người biết chuyện này cuối cùng, chủ yếu là không có ai dám đến kích động lão nhân gia năm nay gần bảy mươi tuổi. Nhưng giấy không gói được lửa, không tới buổi tối, lão gia tử đã khóc lóc chạy vào cung. Quỳ gối ngoài Đường Tâm Điện kể từ lúc khai triều tới nay Ngụy gia có bao nhiêu trung thần, đã chết bao nhiêu danh tướng, được bao nhiêu phong thưởng, vân vân...

Lai Hỉ thất hồn lạc phách đi ra, nói: "Ngụy lão, bệ hạ vừa uống thuốc, đang ngủ, không nghe thấy."

...

Ngụy lão gia tử cảm giác sâu sắc thế nào gọi là lãng phí không công, lau khô nước mắt, không ngừng cố gắng, chuyển sang chiến đấu với Phó

Tránh ở Ngự Thư phòng. Người còn chưa vào, đã thấy Từ tướng đi ra từ bên trong.

Từ Sư tươi cười đầy mặt: "Ngự lão tuổi đã cao, sao không ở nhà tĩnh dưỡng thế?"

Thằng nhãi con nhà người, lúc cha người tranh đáp với ta, người còn đang ở nhà bú sữa đấy!

Ngự lão gia tử trừng hăn, đi thẳng vào thư phòng.

Từ Sư khụ một tiếng, biểu tình khinh thường: "Bệ hạ bị trọng thương, Phụ chính đang nổi nóng, vừa rồi còn mạnh mẽ phê bình lệnh tôn đấy. Tiểu bối khuyên Ngự lão đừng vào cầu tình nữa, cẩn thận bị phản ngược."

Ông nội người! Cho người ba phần màu sắc người muốn mở phường nhuộm luôn cơ đấy! Lão gia tử trừng mắt, dựng thẳng lông mày: "Lão hủ chỉ có một tôn tử ruột thịt, tất nhiên coi như bảo bối. Không thể so với Từ đại nhân con nhiều, đưa một đĩa lên long sàng thì còn đĩa thứ hai."

Từ Sư đen mặt.

Ngự lão hừ một tiếng, dùng sức chà vành mắt, mếu miệng, vè mặt cầu xin vào thư phòng.

Thành quả của khóc lóc quá độ là lúc hồi phủ lão gia tử bệnh nằm trên giường không dậy nổi, đám triều thần bàn tán nhau, lúc này ấy, Ngự gia thật sự gặp hạn rồi.

Trên triều phong vân gợn sóng, trong kinh thành cũng xảy ra chuyện, chỉ qua một đêm, trấn Kinh Triệu Duẫn đã có thêm vài nếp nhăn, có một nhà ba khẩu trong thành cùng sốt cao, dịch bệnh vào kinh...

Giống như mỗi lửa cháy lan đồng cỏ, từ một nhà đến hai nhà, khắp kinh thành không ai giấu nổi vẻ lo lắng. Trên đường vắng lặng không người qua lại, nhà cửa ven phố đóng chặt cổng, ngay cả con muỗi con kiến cũng tuyệt tích. Thỉnh thoảng có động tĩnh thì cũng là tiếng ai khóc than.

Dân chúng nội thành nếu không có gì quan trọng cũng giảm bớt đi lại. Quan viên lục bộ mỗi ngày không thể không xử lý công vụ mà vào triều, ngẩng đầu nhìn khói đen cuộn cuộn bên ngoài kinh thành, trong lòng chua xót, ngày nào cũng ra khỏi cửa thế này, nói không chừng ngày mai đi tới âm tào địa phủ luôn mất. Cũng có người nộp giấy xin phép nghỉ tĩnh dưỡng, Phó Trách nhìn một cái, hoàn toàn cho hẳn ở nhà dưỡng lão luôn.

Tình hình bệnh dịch mặc dù được khống chế, nhưng mãi vẫn chưa tìm được nguyên nhân và phương pháp trị liệu dứt điểm, chỗ góc đường phố vắng còn có tin oan hồn quấy phá. Dân chúng kinh thành không có cảm giác an toàn một truyền mười, mười truyền trăm, nói là trước khi xảy ra ôn dịch, có người đi đêm thấy ở Đế lăng gần kinh thành có hai bóng đen một lớn một nhỏ, người lớn là nữ tử tóc dài mặc cung trang, dưới chân lênh láng máu tươi, ôm một nam hài ai oán khóc nỉ non. Liên tiếp về sau, vài người cũng tự nói là gặp tình cảnh như vậy.

Kinh Triệu Dẫn bắt đám người loan tin này lại, sau khi thẩm tra đều nói có chuyện này thật. Phó Trách biết được, sai người tra xét chi tiết những người đó, cũng không có chỗ nào khả nghi.

Tân đế chỉ có một phi tần, không có con nối dõi, lập tức có người nghĩ tới phi tần của tiên đế. Không mất quá nhiều công sức đã tìm ra thân phận của oan hồn - Nhân phi của tiên đế.

Nhân phi này là vì khó sinh mới qua đời, chưa sinh ra đứa đở đã gắng sức không được, buông tay nhân gian. Nghe nói lúc tắt thở rong huyết khiến hơn nửa người ngâm trong máu, mắt trừng lớn, dọa Từ Quý phi đi thăm hôn mê bất tỉnh.

Một phi tần bỏ mình ngoài ý muốn vì sao có oán khí lớn như vậy?

Mọi người không khỏi chuyển hướng tiêu điểm dư luận đặt lên người vị tân đế kế thừa đế vị...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tâm Loạn

Tranh đoạt hoàng quyền là chuyện thường tình suốt mấy ngàn năm, sát huynh giết cha không phải chuyện lạ. Nhưng người muốn đoạt ngôi vị hoàng đế thì sao phải liên lụy tới dân chúng vô tội chứ?

Dân chúng phải chung sống với bóng ma ôn dịch nhìn hoàng thành, tiếng oán than dậy đất.

Đủ lời nhàn ngôn được dịp bay ra từ trạch viện của nhóm thần tử, nhưng phản ứng không giống nhau.

Nhóm tích cực hưởng ứng:

"Ta đã nói rồi mà, ôn dịch này tới quá lạ!"

"Ừ đúng!"

"Còn nhớ 'Tị xà khắc mã' lần trước không? Ông trời cũng không chịu được cách cư xử của bệ hạ nữa."

"Ừ đúng!"

"Thật ra ấy, nếu bệ hạ tăng thêm chút lương bổng cho chúng ta thì cũng coi như không ngu ngốc vô đạo như vậy."

"..."

Nhóm kích động phản đối:

"Hoang đường! Hồ nào! Nói lời vô căn cứ!"

"Đại nhân bình tĩnh a!"

"Nếu đúng là quỷ hồn của Nhân phi quấy phá thì sao không xảy ra ôn dịch lúc bệ hạ đang cơ chứ?!"

"Đại nhân bình tĩnh a!"

"Chỉ bằng cái đầu óc kia của bệ hạ mà cũng tính kế thâm cơ được như vậy à?!"

"..."

Nhóm lạnh nhạt:

"Đại nhân đại nhân! Nghe nói là vì bệ hạ hại Nhân phi và thất hoàng tử nên mới có trận ôn dịch này á!"

"Ừ."

"Đại nhân đại nhân! Rất nhiều người nói bệ hạ không nên ngồi trên long ý nữa!"

"Ừ."

"Đại nhân... Ngài cho tiểu nhân một phản ứng đi?"

"À, tối nay ăn gì?"

"..."

Chuyện quỷ thần cùng với tình hình bệnh dịch càng ngày càng nghiêm trọng, không thể vãn hồi nữa. Ban đầu chỉ vài lời bàn tán, Kinh Triệu Dẫn có thể bắt một người hai người, chứ nào dám bắt hơn nửa dân chúng vào đại lao? Cơm ngọc cũng là tiền của hẵn đấy. Đang lúc hẵn sút đầu mẻ trán,

lại không biết kẻ nào nhớ đến chuyện dương kim Thánh Thượng té xiêu trên hạ tể, đã mấy ngày rồi chưa lâm triều.

Dân chúng lập tức nói: "Xem đi xem đi! Nhất định là bệ hạ bị nguyên rủa!"

Đối mặt với long ý trống trơn, một ít triều thần cũng bắt đầu dao động phỏng đoán:

"Bệ hạ hưu triều có phải lâu quá hay không?"

"Hay là Trung Thư lệnh cũng tin tưởng lời đồn trên phố?"

"Ta..."

"Đại nhân chớ quên, trước mắt Ngụy Trường Yên còn đang bị nhốt trong đại lao. Hạ quan từng có lần tới Hình bộ công chuyện, đúng lúc bắt gặp ngục tốt dùng hình với hãn, thật không dám nhìn. Nếu không phải thật sự làm bệ hạ bị thương thì sao Phụ chính lại đắc tội với Ngụy gia chứ.

"Điều này cũng đúng."

-----∞∞-----∞∞-----

Dưỡng Tâm Điện vẫn đóng chặt cửa, cung nhân mở một khe cửa nhỏ, mỗi ngày đều đặn bưng cơm canh và chén thuốc tới. Thường thường buổi sáng đưa cơm cháo, nhưng có khi buổi trưa tới xem, vẫn lặng lẽ để ở kia.

Lai Hỉ công công ngồi trước cửa, qua một hai canh giờ lại dựa vào cửa nghe một chút, sợ bên trong không còn động tĩnh nữa.

Hai ngày đầu, Sầm Duệ còn có chút tinh thần mỉm cười nói với hãn hai câu. Nhưng mỗi ngày qua đi, câu Sầm Duệ nói càng ngày càng ngắn, thanh âm cũng càng ngày càng nhẹ. Có khi hơn nửa ngày, Lai Hỉ gập gáp

gõ liên hồi, mới có hơi thở mong manh "Ừ" một tiếng đáp lại. Lai Hi vừa nghe thấy, nước mắt đã trào khỏi hốc mắt.

Trương Dịch nói thời gian chỉ có nửa tháng. Thịnh thoảng Sầm Duệ tỉnh lại từ trong sốt cao, hay dùng móc ngọc vén màn rạch một nét, biểu lộ mình còn ở nhân gian thêm một ngày. Về sau trở nên hồ đồ, không nhớ không rõ ngày đêm, liền từ bỏ phương pháp đếm nguyên thủy này, mỗi lần mình tỉnh đều coi là một ngày, nháy mắt có cảm giác vui sướng khi lừa thêm được một ngày của Diêm Vương.

Trời sinh lạc quan, thiếu tâm nhãn, cũng là một loại hạnh phúc! Sầm Duệ cảm khái như vậy.

Ôn dịch không đáng sợ như trong tưởng tượng của nàng, ngày qua ngày, ban đở đáng sợ không còn đau đớn khó nhin, chỉ là không dễ nhìn. Người nào chẳng có tâm thích chưng diện, sau khi Sầm Duệ nhìn gương đồng, vô cùng đau đớn nhét nó xuống dưới giường. Cả ngày nằm im thật nhàm chán, lúc không phát sốt không ho khan, Sầm Duệ khoanh tay gối đầu, nhớ lại quãng thời gian trước kia.

Thời thơ ấu ở quận Thanh Thủy có thể xem là những ngày tháng bình yên thoải mái nhất của nàng. Nàng và Trương Dịch, Long Tố Tố đều quen biết ở đây. Trong nhà Trương Dịch từng có người là thái y tiền triều, y thuật được truyền cho con cháu từ đời này sang đời khác, nhưng tính tình của cha hẳn không tốt như y thuật của lão. Lão cha dữ dằn của hẳn không thích kẻ lưu manh không quy củ như Sầm Duệ, mỗi lần phát hiện Trương Dịch vụng trộm chữa thương cho Sầm Duệ bị đánh, thì sẽ đánh hẳn một trận. Đánh xong, Trương Dịch vẫn bất chấp đưa thuốc trị thương cho Sầm Duệ. Đúng là người tốt mà, Sầm Duệ cảm động gạt nước mắt.

Còn Long Tố Tố, nhà Long Tố Tố ban đầu đã ở quận Thanh Thủy, thân nương mất sớm, người cha coi cờ bạc như mạng bán nàng tới Trường Nhạc phường ở kinh thành để trả nợ. Long Tố Tố và Sầm Duệ có kết nghĩa

kim lan, cũng chỉ khi ở cùng nàng, Sầm Duệ mới nhớ, "A, ta cũng là một cô nương."

Ở quận Thanh Thủy, nàng còn quen một người nữa... là Phó Trách. Làm Phụ chính, hắn như đã quên hết tình bạn cũ kia, được rồi, luôn bị hắn bắt vào đại lao, thật sự không thể xem là giao tình. Sầm Duệ có thể lý giải được tâm tư của Phó Trách, mỗi người đều có một lịch sử đen tối không muốn đối mặt, giống như nàng khi đó hận nương nàng đứng ngoài cửa nói to, "Xú tiêu tử này bốn tuổi còn đái dầm!"

Gặp lại trong kinh, thân phận đột nhiên thay đổi, thiên tử đương triều cùng với lão sư của thiên tử. Sầm Duệ nuốt hận, vận cứt chó được làm hôn quân mà vẫn không thoát khỏi bóng ma của thằng nhãi này. Đây là mối hận đoạt thê tám đời tám kiếp nào mới bị nhân quả chịu nghiệt duyên như vậy?

Mà từ khi nàng đóng cửa Dưỡng Tâm Điện, không còn nghe thấy tiếng Phó Trách nữa. Hai người miễn cưỡng có một chút tình thầy trò, quá trình ở chung mặc dù không hòa thuận lắm, nhưng ngay cả đứng ngoài cửa nói một câu ân cần thăm hỏi cũng không có. Trái tim Sầm Duệ như ngâm trong nước lạnh, lạnh lẽo quá, chưa phát giác được oán khí đã bốc tận thời.

Lai Hỉ bưng đồ ăn về Dưỡng Tâm Điện, từ xa đã thấy một người đứng ở cửa đại điện, tay đặt trên cửa, nhưng chậm chạp không động. Có nên tới ngăn cản Phụ chính đại nhân không? Lai Hỉ trầm tư suy nghĩ, lui về theo đường cũ. Phụ chính và bệ hạ, không cần chọn, hắn cũng đứng về phía bên kia.

Sầm Duệ mặc ôn dịch, cả ngày lẫn đêm Phó Trách đều ở Ngự Thư phòng, văn thư ra vào không ngừng. Nước không thể một ngày không vua, hoàng đế đã lâu không lâm triều, tất dẫn tới triều cương rung chuyển. Quả như hắn sở liệu, ôn dịch đáng lẽ phải được khống chế lại xâm nhập vào kinh thành, tiện thể hợp với chuyện xưa. Nếu nói lời đồn đại ban đầu công

kích Sầm Duệ là đục nước béo cò, thì lúc này là có chuẩn bị, Nhàn phi chết là lời dẫn, sợ là phía sau còn chuyện khiến hãn không muốn nghe nhất...

Không phải hãn không muốn đến xem Sầm Duệ, chỉ là, việc sinh tử hãn đã trải qua vô số. Ban đầu còn gặp ác mộng mỗi đêm, dần dần, bản thân mình như hóa thành một thể với ác mộng, mắt lạnh xem sinh mạng như phù du.

Trời đêm bỗng nổi gió, xương bồ chưa đốt sạch bay theo gió, hương thơm tỏa khắp Dưỡng Tâm Điện.

Phó Trách nhớ tới huân hương trong Noãn các. Ban đầu, nhạt như nước trong, người không có mùi, chốc lát sau thì cay nồng khiến người ta nhú mào, đang cay nồng thì lại đột nhiên thấy mát lạnh, ấm áp ngọt lành từ từ tản ra, đem lại một đêm an giấc.

Rất giống bản tính của người điều chế ra nó.

Hãn không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận. Sầm Duệ này bước tới đánh mạnh vào trận tuyến, làm tâm hãn rối loạn...

Mà bây giờ, người ấy ở sau cửa một mình chịu sự tra tấn của bệnh dịch, chậm rãi tan biến...

Phó Trách rừ mắt, chẳng lẽ tất cả sẽ trở về điểm ban đầu?

"Phó Trách, người là con sói mắt trắng!" Trong điện đột nhiên vang lên một tiếng mắng oán hận.

Thanh âm rất thấp, nhưng đủ để Phó Trách nghe rõ ràng. Tay buông xuống bên người, Phó Trách không nói được một lời, cất bước đi về phía Ngự Thư phòng.

Đáng thương cho Trung Thư lệnh đại nhân đang ở trong nhà cùng con chơi ném thẻ vào bình bị Phụ chính đại nhân gọi vào cung, trải giấy mực, chấp bút xin đợi.

Phó Trách bước thong thả mấy bước, nói từng chữ: "Truyền chỉ, hữu tướng Từ Sư lập tức tạm thay quyền lâm triều, ủy thác Thái Sư Tần Nhuận giám quốc. Mặt khác, triệu Tả Vệ tướng quân Ngụy Diễn lãnh binh hồi kinh, thủ vệ hoàng thành, không được để ra sai sót."

Bút từ trong tay Trung Thư lệnh rơi xuống đất.

Trời, tất biến.

-----○○○-----○○○-----

Đêm hạ oi mức, tiếng sét xé tan bầu trời, một trận mưa to đổ xuống tầm tã. Mưa rơi cọ rửa trên ngói lưu ly, nhiều Sầm Duệ trần trọc, sau nửa đêm cả người dính đầy mồ hôi, chân đá chần ra được một nửa, tiếng sấm sét kinh thiên động địa vang lên âm âm, lại sợ hãi mơ mơ màng màng kéo chần lại.

Canh năm, Sầm Duệ chịu không được, vất vả vén chần, ướt đầm như mới bước ra khỏi nước. Cổ họng khô khốc, nằm yên lấy sức một lát, Sầm Duệ túm màn hoa, nửa mở mắt xuống giường muốn đi rót nước uống.

Vừa mở mắt, một bóng trắng, quần áo bay bay đã rơi vào tầm mắt nàng, đi từng bước tới gần. Sét bên ngoài chiếu sáng bóng trắng như có như không, trong tấm điện trống trải tựa ma quỷ giường nanh múa vuốt.

Cột sống Sầm Duệ phát lạnh, người mềm nhũn, ngã từ trên giường xuống dưới đất, run giọng: "Là người hay quỷ?"

Hay là tối nay đại nạn của nàng đã tới, Diêm Vương phái Bạch Vô Thường đến đón nàng?

Bóng trắng đến gần, ngồi xuống, bàn tay che ánh nến chớp động, đôi mắt sâu thẳm như hố đen: "Bệ hạ?"

"Phó, Phó Trách?" Sầm Duệ híp mắt, hao tâm tổn sức nhìn mãi, một cổ hỏa khí xông thẳng lên óc: "Người thích dọa ta chết khiếp đấy à!" Tim đập nhanh chưa bình ổn, lại nhớ tình cảnh đêm đầu tiên khi ở Đường Tâm Điện.

Phó Trách nhìn đôi môi khô nứt, da thịt nẻ toác của Sầm Duệ, buông cây đèn, lặng lẽ rót cho Sầm Duệ một chén nước.

Sầm Duệ tức giận vươn tay, cánh tay đưa được một nửa, đột nhiên dừng lại.

"Ba" chén nước bị hất nghiêng, bắn lên quần áo của hai người.

"Lá gan thật lớn!" Sầm Duệ khàn giọng quát, lập tức che kín miệng, lê miệng xa ra: "Người, người dám kháng chỉ!"

Phó Trách ép sát từng bước, ép nàng tới thành giường không còn đường lui, không để ý nàng tránh trái tránh phải, dùng một tay giữ chặt bờ vai gầy yếu.

Lực đạo trên vai vững vàng, trong đầu Sầm Duệ kêu loạn, vô số thanh âm kêu gào: "Người này điên rồi, mau đẩy hắn ra!" Nhưng cơ thể như bị đông cứng, thất thần nhìn hắn.

Phó Trách hơi cúi người tới gần mặt Sầm Duệ, xoa xoa cái đầu rối tung của nàng, ung dung nhìn nàng: "Thần kháng chỉ, sẽ chém thần sao?" Khóe môi nhướn lên: "Dù sao thần cũng sắp chết."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chiều Cối

Sấm sét dần biến mất, tiếng mưa rơi tí tách, những con ve sàu trốn trong lá cây lại chui ra, khàn dài một tiếng.

"Người đi vào làm cái gì?" Sầm Duệ khô khốc nói một câu.

Phó Trách bình thản ung dung: "Tiên đế đã phó thác bệ hạ cho thần, thần há có thể cô phụ sự nhờ vả của tiên đế, trơ mắt nhìn bệ hạ chịu khổ một mình chứ?"

Lòng Sầm Duệ rối như tơ vò, một lúc nghĩ không biết rốt cuộc là Phó Trách bị mộng du hay là uống nhầm thuốc tới chịu chết; một lúc lại nghĩ ngày mai nhóm thần tử phát hiện Phó Trách cũng mất tích, có đau khổ tới mức lệ nóng nhấn chìm triều đình hay không.

Tiếng nước từ mái hiên rơi thanh thúy trên thềm đá, như thể nó cũng rơi vào tim nàng, xao động mặt hồ.

Ngọn lửa yếu ớt ở trong mắt Phó Trách tỏa ánh sáng ấm áp, hẩn nhẹ tay đặt lên trán Sầm Duệ, để ý xem: "Hình như hơi sốt."

Mu bàn tay dán trên trán mát lạnh như chính bản thân hẩn, Sầm Duệ lặng lẽ đưa mắt, cái tay kia thon dài trắng nõn, nhìn không ra nó có thể giết vạn dân, cũng có thể che chở vạn người.

Phó Trách thấp sáng đèn ngọc lưu ly lên, quay đầu thấy Sầm Duệ vẫn xụi lơ trên mặt đất, nhướn mày: "Bệ hạ còn chưa đứng lên sao?"

Bị hấn nhắc nhở như vậy nàng mới đột nhiên phát hiện xương cốt toàn thân vừa nhức vừa đau, nhất là cái lưng mới đập phải thành giường, động một chút là muốn rụng rời. Khẽ cắn môi, chống tay lên giường cố gắng, lại ngã xuống; cố gắng thử lần nữa, vẫn ngã xuống.

Sầm Duệ tự phủ nhỗ, bồi hồi đập đầu ba cái vào thành giường.

Phó Trách đặt cây đèn sang một bên, cúi đầu nhìn xuống nàng, khí định thần nhàn nói: "Muốn thần ôm bệ hạ lên không?"

"..." Sầm Duệ rất có cốt khí vươn thẳng cổ, không chịu nhờ vả.

Phó Trách lạnh nhạt liếc nàng một cái, bắt đầu lau sạch bụi bẩn tích tụ mấy ngày qua trong điện.

Tiếng đồng hồ nước vang lên từng hồi dài, Sầm Duệ bóp chết chút lòng tự trọng cuối cùng, ngẩng khuôn mặt khuất nhục: "Ôm ta lên..." Cốt khí có thể trụ, nhưng cái mộng không chịu nổi...

Rốt cuộc vẫn là do bệnh, sức yếu hơn nhiều, giống hệt con mèo hen.

Ánh mắt bình tĩnh của Phó Trách di chuyển từ khuôn mặt chỉ bằng bàn tay của Sầm Duệ tới cái cổ giấu trong đường viền cổ áo cao cao, đè khóe môi xuống vài phần.

Sầm Duệ bị ánh mắt này của hấn nhìn phát sợ, người vừa dính giường đã kéo chân lên gào: "Ta ngủ!"

Tiếng Phó Trách thản nhiên vang lên: "Bệ hạ đi ngủ, vậy thần ngủ ở chỗ nào?"

Sầm Duệ chui trong chăn thiếu chút nữa bị hấn nói một câu làm nghẹn chết, hình như trong tấm điện chỉ có một cái long tháp này thì phải?! Vốn

muốn thoát ra bảo hản ngủ đất, nhưng nghĩ lại người ta đánh cược mạng sống tới chăm sóc mình, nói thế có hơi lang tâm cầu phế.

Xê xê dịch dịch cái mông mãi mới được một chút, móng vuốt gầy gò vươn ra vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, giọng mũi dày đặc: "Góc tử có chần mỏng, người đi lấy đi."

Phó Trách cố đè tiếng cười trong cổ họng, không đùa nàng nữa, cầm đèn bước đi, rồi tìm quyển sách trên giá tới ngồi xuống bàn.

Sầm Duệ lăn lộn mãi mà không ngủ được, nghe bên ngoài không có động tĩnh, thật cẩn thận đẩy ra một góc màn.

Dưới ánh đèn, Phó Trách cầm sách, nhẹ nhàng không một tiếng động mở sang trang mới, một bên mặt chìm trong ánh sáng mơ hồ, mềm mại và dịu dàng.

Nhìn rồi lại nhìn, hai mắt Sầm Duệ trĩu nặng, bị Chu Công mạnh mẽ lôi đi.

Tiếng ngáy khe khẽ vang lên trong điện, Phó Trách ngoái đầu nhìn lại ngự tháp. Buông sách xuống, từ từ bước tới, cho cái tay không an phận vươn ra ngoài vào trong, đếm lại kỹ càng bốn góc mới quay về chỗ cũ ngồi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Như lời Sầm Duệ nói, Phó Trách biến mất khiến nhóm thần tử của Cung quốc bị đâm một nhát đau.

Không có hoàng đế, cũng không có Phụ chính, lâm triều như không. Tựa như sơn dương lạc đường, từng nhóm từng nhóm quan viên ríu rít xúm lại:

Đô ti Chủ sử Hộ bộ: "Phụ chính đại nhân ra chuyện gì vậy? Sổ sách ta giao lên còn đang chờ ngài ấy thẩm duyệt xong rồi đưa tới các chi bộ đấy?"

Phó chính Quốc Tử Giám: "Tể Tुरू mới đâu rồi? Hạ quan năm nay đã năm mươi tám rồi, Phụ chính còn không phái người đến, là muốn hạ quan chết lúc đang tại vị đấy à?"

Lại Bộ Thị Lang lạnh nhạt nói: "...Các người không người nào quan tâm tới bộ hạ sao?"

"..."

Mặc kệ nhóm đồng liêu đặt ra bao nhiêu nghi vấn, người phác thảo chiếu thư - Trung Thư Lệnh nhớ kỹ bốn chữ trong châm ngôn "Nói nhiều sai nhiều", nói năng thận trọng từng chữ.

Mãi cho tới khi Hạ Thị Trung đại nhân có gia đình từ bé với hãn hiệp bức nói: "Đại nhân không nói cho hạ quan biết, hạ quan sẽ ngay lập tức gả con gái cho lệnh lang!"

Cái uy hiệp này có lực sát thương cực lớn, vì hạnh phúc của con trai, Trung Thư Lệnh khuất phục: "Vì Phụ chính đại nhân không bảo vệ được bộ hạ nên tự đi thỉnh tội với tiên đế rồi."

"Phụ chính đại nhân tự sát?!" Mọi người kinh hãi.

Cái trán của Trung Thư Lệnh đầy hắc tuyến, phát tay áo thật mạnh: "Là tới để lẳng quỳ!"

Còn Từ tướng bị bỏ mặc thì sắp bạo phát - Các người nhìn ta đây này, nhìn ta đây này! Bây giờ ta mới là lão đại a a a!

Mặt khác ngoài những người đó, cũng có một số người nhìn hướng Đường Tâm Điện xa xa, nóng ruột nóng gan.

Lân Chi cung, Long Quý nhân lại đập xong một đồng đồ linh tinh không đáng giá tiền, mà vẫn không có cơ hội tới thăm hoàng đế bệ hạ, lúc này không nói hai lời nâng váy chạy thẳng tới chỗ lão nhân có địa vị cao nhất trong hậu cung hiện này - Kính thái phi lừa ân chỉ, hùng hổ muốn tới Bạch Mã tự ăn chay.

Trong đại trạch Từ thị, Tri Mẫn tiểu thư nghe được từ chỗ mẫu thân việc đương kim Thánh Thượng trọng thương đang dưỡng bệnh, tâm sự nặng nề trở lại khuê các, nhìn gió chỉ được đặt cẩn thận trên bàn, ngồi xuống cầm khung thêu lên tiếp tục.

Tất cả những chuyện nhìn như lông gà vỏ tỏi đó, lại âm thầm được đưa vào không ngừng trong cấm địa Dưỡng Tâm Điện sâm nghiêm.

Phó Trách cúi người rút đồng giấy ở dưới cửa ra, tùy ý lật xem, lúc nhìn thấy một trang nào đó, ngón tay bỗng khựng lại.

Đang muốn xé đi, thì có tiếng hỏi từ trong mạn giường: "Người đang nhìn cái gì vậy?"

Đã rất lâu rồi Sầm Duệ chưa ngủ một giấc an ổn không mộng mị như vậy, đáng tiếc cái tay gác lên trán lại bị nóng bỏng làm cho tỉnh lại một cách khó chịu. Ngọc lưu ly trên đỉnh giường chưa bao giờ sáng lên nay lại tản ra từng lớp ánh sáng mỏng manh, thoáng sừng sốt, nàng mới nhớ trong tấm điện có thêm một người.

Không tìm được bóng dáng Phó Trách bên cạnh bàn, thò đầu ra mới thấy hăn đang cúi đầu đứng ở cửa, lập tức thuận miệng hỏi. Nàng hỏi vô tâm, nhưng Phó Trách chậm chạp không đáp lại, trong lòng thấy nghi, nghĩ hay là Trương Dịch đưa tin gì không tốt: "Đưa ta xem."

Phó Trách nắm trang giấy, bình tĩnh nói: "Mấy thứ này, bệ hạ không muốn nhìn thấy."

Sầm Duệ hừ một tiếng: "Người quá coi thường ta rồi. Cùng lắm thì là đếm xem mấy ngày nữa ta được chui xuống đất gặp lão gia tử nhà ta mà thôi. Mang đây."

Phó Trách thấy nàng cố chấp, nghĩ một chút, vẫn đưa tới. Lúc Sầm Duệ cúi đầu đọc, quan sát sắc mặt nàng đỏ hồng không bình thường, hô hấp gấp gáp, hần lập tức quay trở lại bên cạnh cửa, thấp giọng phân phó hai câu.

Chờ Sầm Duệ thần sắc phức tạp ngẩng đầu, một chiếc khăn mềm mại lạnh như băng liền được đặt lên trán, Phó Trách xắn tay áo bưng bát thuốc nhẹ nhàng quấy quấy: "Bệ hạ nằm xuống trước đã, muốn hỏi gì cũng không muộn."

Sầm Duệ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, ngoan ngoãn nằm về chỗ cũ, ánh mắt tối như mực nhìn thẳng Phó Trách: "Sầm Tuy là ai? Sao lại có liên quan tới ôn dịch?"

Phó Trách ngồi cạnh tháp, nhìn bóng mình mờ hồ trong chén thuốc, giọng nói không gợn sóng, từ tốn trả lời: "Sầm Tuy là huynh đệ của tiên đế, văn võ song toàn, nổi bật trong đám hoàng tử năm xưa, mười sáu tuổi đã được gia phong tước vị thân vương, thậm chí có lần thiếu chút nữa thay thế được Đông cung khi ấy. Vài năm trước, các thành viên trong phe đối lập bị phe cầm quyền đẩy lùi do liên lụy phải một đại án tham ô. Tức Minh Vương Sầm Tuy chủ trì đốc thúc, tiêu phí một vạn lượng bạc xây dựng Quan Trung và cả Đồng Quan ở Yến Vân, nhưng chỉ trong một đêm mưa to đã sập hết."

Sầm Duệ giật mình nhìn Phó Trách, không biết có phải ảo giác của nàng không, nói tới đây, giọng Phó Trách hơi ớn lạnh: "Ngay sau đó, Ngự sử đài dâng tấu, trình lên những thư từ qua lại giữa Sầm Tuy với Bắc Đò Khả Tư Hãn. Mặt rồng tức giận, lệnh Đại Lý Tự, Hình Bộ, Ngự Sử đài tra nghiêm việc này. Trong kinh, từ Thượng Thư, Thị Lang, tới Châu Mục,

Tham Sự ngoài kinh, không một ai không xuống ngựa. Hơn trăm khẩu của Minh Vương phủ đều bị trảm ngoài ngoài ô. Năm ấy ở ngoài ô kinh thành có vô số quạ đen, tiếng kêu vang vọng khắp kinh thành hơn ba tháng không dứt."

"Sau đó không lâu," Phó Trách nói đều đều: "Tiên đế dùng võ huấn, đấng cơ thành đế."

Trong lòng Sầm Duệ có cái gì đó bị chặn lại, nói: "Ý của người là, Minh Vương chết oan, cho nên, cho nên mới quấy phá dẫn tới trận ôn dịch này?"

Phó Trách múc một thìa thuốc đưa tới bên môi Sầm Duệ, cười nhàn nhạt: "Chuyện quý thần là những lời đồn vô căn cứ, nếu bệ hạ cũng tin là thật, thì thần thật sự phải đặt câu hỏi đấy..."

Ánh mắt dừng trên đầu Sầm Duệ, không cần nói cũng biết.

"Người nói chuyện đừng độc miệng như vậy có được hay không!" Sầm Duệ hung hăng cắn cái thìa, sống chết không buông ra.

Câu chuyện về Sầm Tuy, bị Phó Trách gạt qua như vậy.

Bởi vì thái độ không hợp tác của Sầm Duệ, non nửa bát thuốc còn chưa uống xong đã lạnh ngắt, Phó Trách hờ hững nhìn Sầm Duệ, lấy cái bát thuốc lạnh kia đi.

Sầm Duệ còn chưa kịp nhướn môi cười đắc ý, Phó Trách đã quay trở về, trong tay là chén thuốc nóng hôi hổi...

Bị ép uống ba lần nửa bát thuốc, Sầm Duệ bị đấng dựa vào tháp nghĩ một lúc vẫn thấy buồn nôn, cái miệng mắng nhỏ không ngừng.

Không biết là Diêm Vương bận quá, quên mất trên đời có cái tai họa Sầm Duệ này; hay là được Phó Trách "dốc lòng" chăm sóc có tác dụng, Sầm Duệ vẫn sống thọ từ ngày này sang ngày khác. Có điều cơn sốt lúc hạ lúc tăng khiến Sầm Duệ vô cùng lo lắng, nóng thêm vài lần nữa, bản thân nàng có bị hun thành kẻ ngốc hay không.

Phụ chính đại nhân nhàn nhã đặt tờ giấy xuống, thuận tiện bày tỏ, thường ngày đã cách đồ ngốc một bước chân rồi, lúc này càng không cần lo thêm.

...

Điều duy nhất làm cho Sầm Duệ thư thái là, Phó Trách không xuất hiện bệnh trạng gì của ôn dịch, không có cảm giác áy náy, nàng có thể yên tâm to gan nguyện rửa hũ hàng đêm.

Qua hai ngày, Phó Trách bưng nước tới lau mặt cho Sầm Duệ, đột nhiên nói: "Hình như lâu rồi bệ hạ chưa tắm rửa thay quần áo thì phải?"

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chân Nhân

Nước chảy ra từ những ngón tay, Sầm Duệ ngẩng khuôn mặt ướt sũng vô thức nhìn Phó Trách. Nghe hẫng lộp lại câu nói vừa rồi, hô hấp bỗng ngừng lại, trái tim đập thành thịch.

Phó Trách nhẹ nhàng nói: "Thần biết bệ hạ không thích có người hầu hạ bên cạnh, nhưng bệ hạ đang bệnh, lâu không lau người, thay quần áo còn gây hại nhiều hơn."

Mặt Sầm Duệ lúc nóng lúc lạnh, khước từ nói: "Thân mình khó chịu, lười nhúc nhích."

Phó Trách không thuận theo, cũng không buông tha: "Chỉ tắm rửa thay quần áo thôi, nếu bệ hạ cử động không tiện thì để thần làm thay."

Xiêm y sau lưng Sầm Duệ bị mồ hôi lạnh ngấm ướt đầm: "Phó khanh đường đường là Phụ chính, sao có thể làm việc của hạ nhân được."

"Thần cũng là nam tử, bệ hạ hà tất phải," Ánh mắt Phó Trách tìm tòi, bước tới gần, nhấn mạnh nói: "Nhấn nhó như nữ tử."

Ai yo, lại còn chơi khích tướng! Trong đầu Sầm Duệ dứt "phụt một tiếng, nhảy lên trước mặt Phó Trách, vươn cao cổ, khí thế vô cùng kiêu ngạo: "Thế người cời đi, cời đi!"

Mắt Phó Trách tối lại, Sầm Duệ cảm thấy cổ tay bị siết, kéo theo cảm giác nghiêng trời lệch đất, lúc lấy lại tinh thần, bản thân mình đã bị Phó Trách kéo xuống giường, nhìn từ trên cao nhìn xuống.

Ngón tay lạnh lẽo vuốt cổ nàng, đối với Sầm Duệ mà nói tựa như lưỡi dao sắc bén có thể cắt đứt cổ họng bất cứ lúc nào, Phó Trách tào nhã nói: "Bệ hạ có lệnh, thần không thể không nghe."

Phản ứng đầu tiên của Sầm Duệ là hôm nay buộc ngực rất chặt, phản ứng thứ hai là thẳng nhai này cũng cảm thú ghê, biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lòng nóng như lửa đốt thành ra trấn định hơn, không biết sợ nói: "VẬY LÀM PHIỀN PHÓ KHANH."

Phó Trách rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay kia, bỗng chần chừ một thoáng, tay cầm đai lưng dưới thân chậm rãi kéo ra...

Ngoài cửa có ba tiếng gõ nhẹ, "Bệ hạ, đại nhân, Trương Thái y đến." Lai Hỉ đứng bên ngoài thông báo: "Á! Bệ hạ có lệnh, đại nhân không thể vào!"

"Bệ hạ!" Trương Dịch xông thẳng vào cửa, cái trán đầy mồ hôi, lúc nhìn thấy một màn trên giường, tiếng nói vọt lên cổ họng lập tức bị đè xuống, lão đảo lui hai bước.

Lai Hỉ túm vạt áo Trương Dịch bị hấn kéo vào theo, nhất thời bị tư thế kẻ trên người dưới của chủ tử nhà mình cùng Phụ chính đại nhân chọc mù mắt chó, nhắm chặt hai mắt, vội vàng biện bạch: "Tiểu, tiểu nhân chưa thấy gì cả!"

Sầm Duệ mượn cơ hội tránh khỏi tay Phó Trách, lách khỏi người hấn như con cá chạch, tránh xa cả vạ dậm, khuôn mặt còn đen hơn cả đáy nồi: "Cái gì là cái gì! Chưa có cái gì cả!"

Phó Trách nhìn lòng bàn tay trống rỗng, không hiểu sao thở nhẹ một hơi, không hề hoang mang vuốt thẳng nếp gấp áo, xoay người ngồi dậy, nhìn phía Trương Dịch: "Bệnh của bệ hạ có tiến triển sao?"

Trương Dịch vẫn đắm chìm trong cảnh tượng vừa rồi, còn mơ màng: "Bệnh trạng của bệ hạ có phần giống ôn dịch, nên lúc chuẩn đoán lần thứ hai lại hốt hoảng chỉ là ngộ phán." Khuôn mặt lộ sự áy náy: "Sau đó thần đi Kinh Y thụ mấy lần, lật kỹ từng ghi chép của các y quan đối với tình hình bệnh dịch, lại đối chiếu với tình trạng lúc bệ hạ phát bệnh, tìm ra những chỗ khác biệt rất nhỏ. Thần cả gan nghĩ, nguyên nhân bệnh của bệ hạ, không phải do ôn dịch."

"..." Bị đánh một đòn nặng nề, nếu không phải có cây cột để ôm, Sầm Duệ đã sớm trợn mắt hôn mê bất tỉnh: "Thế rốt cuộc trầm bị bệnh gì?" Ai tới nói cho nàng biết, nửa tháng ôm tâm trạng chắc chắn sẽ chết rồi nốt mình trong căn phòng tối om tự ngược để làm cái mẹ gì a!

"Nếu là ôn dịch, Phụ chính đại nhân và bệ hạ ở chung sớm chiều, nhất định cũng bị ảnh hưởng." Trương Dịch nâng mắt nhìn Phó Tránh không có tí bất ngờ nào, trầm giọng nói: "Thần nghi bệ hạ trúng kịch độc."

Sầm Duệ không ôm nổi cột nữa, quay đầu về nằm lên giường.

Đợi Trương Dịch cẩn thận chẩn mạch cho Sầm Duệ, quan sát thất khiếu, cuối cùng xác định thật sự là trúng độc.

Sầm Duệ ốm yếu nằm lệt trên long tháp: "Có cách gì không?"

Trương Dịch gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: "Loại độc này không thấy ở Trung Nguyên, có thể của Nam Cương hoặc Thát Đát phương Bắc. Hơn nữa, tàn độc lúc trước trong người còn chưa tiêu, hai loại độc tố dung nhập, rất khó giải quyết. Giải thì có thể giải, nhưng phải cho thần một thời gian."

Đặt tay lên mắt, giọng Sầm Duệ càng ngày càng thấp: "Vậy là tốt rồi..."

Sau một lúc lâu không còn tiếng động nào, người đã kiệt sức ngủ rồi.

Phó Tránh nhìn nàng đã ngủ say, cũng không ở lại nữa, cúi đầu nói: "Trông chừng thật tốt."

Ý chí chiến đấu của Lai Hỉ công công đang sục sôi như con gà trống giương mào che chở Sầm Duệ, sợ Phụ chính đại nhân lại nổi thú tính đánh tới.

Mọi người đã đi hết, mắt Lai Hỉ sưng như quả đào, vừa nói dàu dàu: "Ta để cho bệ hạ thành đoạn tụ rồi a, có lỗi với tiên đế quá đi mất thôi." Lại vừa khóc: "Ngài và Phụ chính không thể có hoàng tự, sau này nên làm thế nào bây giờ a?"

Sầm Duệ đang chớp mắt không chịu nổi bị quấy nhiễu, xoa thái dương: "Lai Hỉ à, suy nghĩ nhiều rồi."

Lai Hỉ ôm hai chân Sầm Duệ, gào khóc: "Tiểu nhân còn nghĩ nhiều hơn nữa đấy! Nhưng điều tiểu nhân không cam lòng nhất là! Sao bệ hạ ngài lại có thể ở dưới Phụ chính chứ?!"

"..."

Phó Tránh và Trương Dịch người trước kẻ sau đi ra khỏi Đường Tâm Điện, bốn bề vắng lặng, Trương Dịch mới nói: "Vì sao Phụ chính lại ngăn cản hạ quan báo cho bệ hạ biết, độc này chỉ có thể do người bên cạnh hạ?"

"Không vội." Phó Tránh chăm chú nhìn nơi nào đó: "Rắn chưa xuất động, đừng đá đảo kính xà."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cái gọi là triều đình làm bằng sắt, thần tử như nước chảy.

Hoàng đế lâu không lâm triều, đám triều thần lấy đủ loại danh nghĩa để tụ hội với nhau, có vài kẻ lén vươn móng vuốt về phía Yến Vân, khuấy

động: "Gần đây thời tiết không tệ, Yến vương điện hạ có muốn tới kinh thành làm khách không?"

Thư hồi âm hữu lễ mà nhanh chóng: "Mùa thu ở kinh thành có bão cát lớn, hoan nghênh đại nhân tới Yến Châu làm khách, tất có rượu tốt thịt ngon chiêu đãi."

"..."

Có đi có lại nhiều lần, về sau Yến vương không hồi âm nữa, sai người đóng gói thư từ qua lại, cùng với cả thư viết tay của mình gửi tới Dương Tâm Điện trong kinh thành. Lời thư khẩn khiết nói với Sầm Duệ: "Bệ hạ à, thần chỉ có thể giúp người tới nước này thôi, phần sau muốn chém muốn lột, người xem mà làm đi."

Người phụ tá bên Yến Vương, cũng là bà con xa - Tạ Dung khó hiểu: "Vương gia, làm như vậy có ổn không?"

"Những người này lúc trước có hiềm khích với đương kim Thánh Thượng, nay tưởng là bệ hạ thực sự xảy ra chuyện nên muốn đầu nhập chỗ khác, hoặc cũng có thể là, ai đó muốn thử." Yến Vương cười thờ dài: "So với việc giữ lại rồi ngày sau thành nhượng điểm bị Phó Trách nắm thóp, không bằng bán cho hắn một cái nhân tình, để cho hắn biết dưới thủ đoạn của mình cũng không hắn gió trong mây lành như vậy. Huống hồ, ta muốn đưa người vào kinh làm quan, mặt mũi này cũng phải do hắn cho."

Tạ Dung biết sơ sơ tin tức này, không khỏi cả kinh: "Điện hạ muốn ta đi..."

Yến Vương làm động tác cấm ngôn, nhìn về phía nam: "Không cần làm gì, không cần nói gì, chỉ cần nhìn là được."

Trong đại lao Hình bộ, Ngụy lão quốc công chống quai trượng vào thăm tôn nhi, đứng ngoài cửa gỗ nước mắt lưng tròng: "Yên Nhi à..."

Ngụy Trường Yên ngậm cọng rơm trong miệng, hận không thể dính xương cốt toàn thân lên trên tường, máu dính trên áo như từng đóa hoa anh đào lớn nhỏ khác nhau, rất không kiên nhẫn nói: "Lão gia tử, không phải đã nói từ sớm rồi sao? Đừng có mỗi lần gọi ta đều buồn nôn như thế."

Ngụy lão nhanh chóng nhìn hai bên xung quanh, cố chen nửa cái mặt vào khe gỗ, nói: "Thằng nhóc Hình bộ Thượng Thư này chắc chắn đã nhận được lệnh gì đó của tiểu tử Từ gia. Nhìn xem nhìn xem, đánh cái mặt tôn nhi nhà lão thành dạng gì thế này? Sau này không tìm nổi vợ thì biết làm sao!"

Ngụy Trường Yên "hứ" một tiếng: "Chút này đã là gì, lúc trước ngay bội kiếm ngự tiền cũng được ném một trận rồi."

Ngụy lão vẫn có chút đau lòng, nhắc tới chuyện: "Đánh thành như vậy, qua hai lần mặt trời mọc nữa phải tới bảo bộ hạ thưởng cho một cô cháu dâu xinh đẹp mới được, thiếu Ngụy gia nhân tình lớn đó nha."

"Sắp được ra rồi à?" Trong mắt Ngụy Trường Yên hiện lên tinh quang.

Ngụy lão gia tử gật gật đầu, lại thở dài.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Có Trương Dịch điều trị tỉ mỉ, cùng với Lai Hỉ hầu hạ cẩn thận, thân mình Sầm Duệ lúc tốt lúc xấu, không có quá nhiều khởi sắc.

Qua hai ngày, Phó Trách rẽ vào vườn sau của Dưỡng Tâm Điện: "Bộ hạ, nên vào triều rồi."

Sầm Duệ ôm chần, đắm chìm trong ánh mặt trời đã lâu chưa được thấy, linh hồn trôi dạt tận đâu đâu: "Hả?"

"Nếu không lâm triều, không có người thống lĩnh quần thần, tất sinh dị tâm."

Sầm Duệ mắt điếc tai ngơ.

"Nếu bệ hạ không vui vì chuyện xảy ra hôm ấy với thần, vậy thần xin thỉnh tội nhận phạt." Vẻ mặt của Phó Trách rất nghiêm túc, làm bộ muốn vén vạt áo, quỳ xuống.

Khóe mắt nhìn thấy, Sầm Duệ giật mình, vội vàng nghiêng mặt: "Trẫm không..."

Phó Trách vẫn còn êm đẹp đứng ở kia: "Vậy thần lập tức an bài việc ngày mai bệ hạ lâm triều."

"..." Sầm Duệ hung hăng ném mạnh cái chăn xuống đất.

Chống đỡ bệnh vào triều là việc vô cùng khổ sở, nhưng khi thấy đủ mọi màu sắc trên từng khuôn mặt, lại cảm thấy vất vả này cực đáng giá. Ai bảo đám triều thần này xưa nay thích gây sức ép cho hoàng đế nàng á?

"Mấy ngày không có trẫm, các vị khanh gia vất vả rồi." Sầm Duệ cố gắng hư tình giả ý nói.

Chúng thần đáp lại nàng thêm hai mươi phần hư tình giả ý, ô ô ô bày tỏ "Không có bệ hạ, chúng thần rất nhớ nhưng a!"

Sầm Duệ đột nhiên trở mặt: "Ồ? Vậy các vị khanh gia nói xem nhớ bao nhiêu nào?"

"..."

Thời gian gần đây, tình hình bệnh dịch đã được khống chế, người chết bệnh giảm rõ rệt.

Ngay trên triều, Sầm Duệ ban thưởng vàng bạc, ngợi khen tất cả quan viên lớn nhỏ của Kinh Y thự và Kinh Triệu phủ.

Sau khi Kinh Triệu Duẫn quỳ tạ hoàng ân, cũng không lập tức lui ra, tủi thân nói: "Thần còn việc muốn tấu."

Tấu chương thảo luận việc cá nhân, vào lúc ôn dịch hoành hành, người này vi phạm lệnh cấm của Kinh Triệu phủ, xâm nhập vào phường chữa bệnh, náo loạn một trận. Sau khi tình hình bệnh dịch chuyển biến tốt, phường chữa bệnh cũng được hủy, người nọ lại đại nạn không chết, không mắc ôn dịch, Kinh Triệu Duẫn thấy làm kỳ lạ, bắt hãn nhất vào đại lao.

Về sau điều tra rõ thân phận của đối phương, Kinh Triệu Duẫn Ninh Cảnh khóc than vì mình có mắt như mù, người kia không phải người ngoài, là một vị huynh trưởng khác của hoàng đế bệ hạ - đứng hàng thứ nhất - Sâm Cẩn.

Ông trời và nhà đế vương liên thủ chơi hổ hãn a!!!! Ninh đại nhân đập đầu xuống đất.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Làm Âm

Mẫu thân của Sầm Cẩn là một phi tử không được sủng ái, một năm không quá hai lần được thấy mặt tiên đế. Có điều vận khí của bà ta không tệ, thừa sủng có một lần đã chiến thắng tám phương, sinh ra hần.

Tướng mạo của trưởng tử này giống hệt mẫu thân hần, tính tình còn nhu nhược, khiến tiên đế vô cùng không thích. Đứa nhỏ nhà người khác thấy vậy sẽ gắng sức đọc sách phấn đấu, thế mà hần chỉ thích nghiên cứu cầm kỳ thư họa, làm cho tiên đế vốn dĩ có chút kỳ thác kỳ vọng lên con trưởng bị đá kích. Đá kích nhiều, tâm tiên đế lạnh, dần dần xa lánh đứa con này.

Khi tiên đế biếm Sầm Cẩn là ở trên một gia yến nào đó, Sầm Cẩn trình lên một bức họa cuộn. Tiên đế vừa mở ra đã xanh mặt, nổi giận đùng đùng quăng ly rượu xuống đất rồi bỏ đi. Về phần trong bức họa vẽ cái gì, không thể hỏi được, chỉ loáng thoáng biết nội dung rất phản nghịch, lại còn ngấm ngầm chọc phải cái chân đau là không biết văn hóa của tiên đế.

Ngày hôm sau, Sầm tiểu hoàng tử bị tiên đế đuổi khỏi hoàng cung: "Lão tử nhìn thấy ngươi là bị chọc phát điên, mau cút, cút!"

Là hoàng tử đầu tiên trong lịch sử bị phế truất, cảm giác tồn tại của Sầm Cẩn rất mờ nhạt, giống như khi con người ta đang ngưỡng mộ anh hùng vĩ nhân, thì không có bất kỳ ai dành hứng thú để quan tâm một kẻ thất bại. Nhưng tục ngữ nói đúng, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, dù sao hần cũng là thân huynh đệ của đương kim Thánh Thượng.

Sầm Duệ toát mồ hôi vì đồng quan hệ thân thích phức tạp này, không biết nên dùng danh hào nào để gọi hãn, đành hỏi: "Hãn tới phường chữa bệnh làm gì?"

Kinh Triệu Duẫn cẩn thận chọn chữ: "Cẩn, Cẩn công tử nói là trong phường chữa bệnh có hảo hữu của hãn, nên muốn vào chăm sóc, không nói hai lời đã xông vào. Sau đó, lang trung của Kinh Y thự nói là phương thuốc Cẩn công tử mang theo có thể giúp đỡ chữa bệnh. Thành bệ hạ thứ tội, là vi thần tắc trách."

So sánh với đám huynh đệ muội phản nghịch khác, đại ca này vẫn còn quá bình thường!

Sầm Duệ là một quân vương hiền lành, phất phất tay: "Hãn không theo quy củ, người làm theo chức trách, không cần sợ đắc tội. Giờ thả người ra, trấn an là được." Lại cảm thấy như vậy có hơi bạc tình: "Hôm khác truyền hãn tiến cung gặp trẫm."

Phó Trách nhíu mày, nhưng không nói gì.

Hoàng đế lâm triều bình thường, lời đồn bị nhiễm ôn dịch tan vỡ.

Từ tướng nước mắt lưng tròng nhìn quyền lực đã tới tay lại bay về trong tay Phó Trách, tức chết là đám thủ hạ còn bày bộ dáng bưng bưng phần khởi, đúng là đồng đội như heo! Bên này cơn giận còn chưa lắng, bên kia nhóm triều thần phe Ngụy thị đã dập đầu quỳ xuống đất, cầu tình thay Ngụy Trường Yên bị bỏ quên trong góc đại lao.

Bệnh nặng chưa lành, Sầm Duệ ngồi trên long ỷ không yên, nghe đám trụ cột Ngụy gia anh anh, ong ong khắp nơi, huyết thái gương giật giật đau nhức. Xoa xoa trán, nhin không được dùng ánh mắt cầu cứu Phó Trách.

Phụ chính Phó Trách đang nghiên ngẫm đồng thư mà Yến Vương gửi, trong thư tiến cử Tạ Dung vốn là phụ tá của Yến Vương, nhưng bản thân

Tạ Dung cũng là người có tài, mưu kế vô song. Tuy tiện xếp vào một chỗ thì khá đáng tiếc. Nếu có thể tận dụng tốt, hoặc là đưa hẳn vào triều...

Ánh mắt của Sầm Duệ nhẹ nhàng đảo qua người Phó Trách vài lần, mà người đứng đầu bách quan kia lại không phát hiện ra, trên mặt hiện lên tầng hắc khí.

Đám triều thần Ngụy thị vẫn quỳ trên mặt đất, đợi mãi không thấy hoàng đế bệ hạ lên tiếng, lặng lẽ ngẩng đầu, kinh hoàng thấy hoàng đế bệ hạ "thâm tình" nhìn chằm chằm Phụ chính đại nhân, "tình cảm mãnh liệt" vô cùng sinh động. Tin đồn bệ hạ là đoạn tụ được tái hiện trong đầu từng người. Nhóm người trung thành ủng hộ Phó Trách thoáng chốc rớt nước mắt, bệ hạ ơi, cầu ngài buông tha cho Phụ chính đại nhân được trong sạch a!!!!

"Phó khanh." Tiếng Sầm Duệ mềm mại vang lên: "Chuyện của Ngụy Trường Yên là qua tay người, người xem nên xử trí thế nào?"

Phó Trách nghe ra tiếng nói hư thoát của Sầm Duệ, ngẩng đầu thì nhìn thấy hai gò má tái nhợt của nàng, đôi môi mím chặt. Uống bao nhiêu thuốc, vậy mà như chẳng có tác dụng gì.

"Ngụy Trường Yên nhờ tay làm bị thương long thể, theo luật phạm phải tử tội, nhưng nghĩ tới chiến công lâu nay, bệ hạ có thể cho hẳn thêm một cơ hội."

Ngụy Trường Yên phải vào ngục là do hợp tác với Phó Trách diễn khổ nhục kế, Sầm Duệ vô cớ mắc ôn dịch, vạn nhất tin tức bị lan truyền sẽ khiến triều đình rung chuyển, tạo cơ hội cho kẻ khác thừa dịp gây rối. Quả nhiên, Sầm Duệ hưu triều không quá hai ngày, cái án của Minh Vương Sầm Tuy đã bị lật ra...

Sầm Duệ thuận tay đẩy thuyền, nửa đùa nửa thật nói: "Nếu trẫm không sao, thì tha cho hẳn đi. Ngụy lão quốc công còn không được nhìn

thấy tôn nhi nữa, sợ là sẽ tới chỗ tiên đế cáo trạng."

Đệ tử Ngụy thị nhẹ nhàng thở ra. Ngày đó Ngụy tiểu hầu rốt cuộc cũng được ra khỏi cái đại lao Hình bộ không có thiên lý kia, nhưng cùng đợi hãn là một tin tức xấu. Vị trí võ quan của hãn bị vị đồng tông khác mạch Ngụy Diễn thay thế, bản thân còn từ võ quan thành văn quan, trở thành Ngũ phẩm Trung Thừa.

Từ Quốc Công nhất phẩm thành Ngũ phẩm Trung Thừa, sự thay đổi kinh động này khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Lại Bộ Thị Lang đến đưa lệnh bổ nhiệm võ võ vai Ngụy Trường Yên: "Bệ hạ và Phụ chính đã khai ân, mặc dù thả người ra, nhưng mặt ngoài vẫn phải làm dáng, đây là ý tứ của việc biếm chức."

Ngụy Trường Yên nhanh chóng nhận lệnh bổ nhiệm, cười lạnh một tiếng. Ý tứ chỉ có chút ít thế thôi sao? Rõ ràng là Phó Trách đang gây nội chiến trong Ngụy thị, phân tách binh quyền, còn đẩy hãn vào địa bàn của Từ thị, đứng trên đầu sóng ngọn gió làm bia ngắm sống!

Ngụy lão uống ngụm trà nóng, thở một hơi thật dài: "Tôn nhi à, sự đời vốn nhấp nhô, lạnh nhạt một chút đi. Kỳ thật, gia gia ta để ý chuyện cưới vợ cho người hơn đấy. Chao ôi, người đâu rồi?"

Trong Từ gia, vài vị đứng đầu đang ngồi uống trà, cũng thảo luận việc của Ngụy Trường Yên.

Một người lo lắng: "Tướng gia, người xem lần này Phụ chính có dụng ý gì? Có phải hay không..." Có phải hay không phải tiểu tử Ngụy gia tới quấy phá từ bên trong?

Một người đã có giải thích khác: "Ta xem không hãn là việc xấu, Ngụy Trường Yên lãnh binh đánh giặc có chút bản sự, nhưng bảo hãn an phận ghi chép văn thư thì đúng là chê cười." Người nọ cười giả tạo nói:

"Ngày xưa người và ta chịu không ít thiệt thòi trên tay hãn, lúc này, hắc hắc..."

Người khác thì bồi rối: "Bỏ đá xuống giếng là việc tiểu nhân mới làm a..."

"Hừ! Thừa tướng ta chính là người nhỏ mọn như vậy đấy!" Từ Thừa tướng vẫn chưa nuốt trôi, đặt mạnh chén trà xuống bàn: "Báo nha đầu Tri Mẫn kia biết ngày mai tiến cung!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bốn chữ "Nhân họa đắc phúc" ứng nhiệm hoàn toàn trên người Sầm Duệ, lấy cơ bị bệnh, vứt toàn bộ tấu chương và triều chính cho Phó Trách, bản thân mình quay trở lại năm tháng chơi bời lêu lổng như khi còn làm Vương gia. Cuối hạ đầu thu, uống thuốc sau giờ Ngọ, nâng tay áo che lên mặt, nằm dưới ánh nắng ấm áp vui vẻ ngủ khò khò.

Ngủ một lúc, phơi nắng chán, nàng lại đi vào. Đi qua đi lại vài vòng, khoa tay múa chân: "Lai Hỉ à, người nói xem trông chỗ này một cây đại thụ thì thế nào?"

Lai Hỉ công công gật đầu lia đũa: "Rất tốt rất tốt, không biết bộ hạ muốn trồng Hàn Mai hay là Bạch Quỳnh?"

"Ừm, Sơn Trà đi!" Một lời Sầm Duệ nói khiến người ta kinh ngạc.

Lai Hỉ công công không thể tưởng tượng nổi hình ảnh gốc cây sơn trà đặt trong ngàn hoa vạn cỏ thì sẽ thế nào, khụ một tiếng hỏi: "Sao bộ hạ lại muốn trồng sơn trà ạ?"

"Ăn ngon chứ sao." Sầm Duệ giải quyết dứt khoát.

"..." Lai Hỉ co rút cơ mặt, khóe mắt liếc tới dáng người lạng lẽ đứng bên phải đường mòn, quần áo tinh xảo quý giá, lại nhớ hôm nay Từ gia dẫn theo một vị tiểu thư tới thăm Kính thái phi, cao giọng hỏi: "Người kia có phải tiểu thư Từ gia không?"

Từ Tri Mẫn cả kinh, chấp tay áo thi lễ về phía Sầm Duệ, cúi đầu đáp: "Từ thị Tri Mẫn bái kiến bệ hạ."

Sầm Duệ nghiêng người, cười ấm áp: "Tiểu thư của Từ gia?"

Từ Tri Mẫn khẽ run người, hai má ửng hồng: "Tiểu nữ vô tình làm phiền bệ hạ, chỉ là mới vào cung, nhất thời lạc đường, đi lầm tới nơi đây."

Lai Hỉ đứng quạt cho Sầm Duệ, trong lòng sáng như gương, cung của Kính thái phi cách nơi này mấy hành lang, điện các dài, có thể lạc đường đến tận đây thật sự rất không dễ dàng! Nghĩ lại, Từ gia tiểu thư này thoát nhìn là cô nương đoan trang hiền thực, so với Long quý nhân mạnh mẽ bá đạo thì ôn nhu hơn, nhưng quan trọng nhất là! Nàng là một cô nương a!

Từ Tri Mẫn cũng tự hiểu cái cố này không thích hợp, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng, vò khăn tay nói không nên lời.

Sầm Duệ không có nhiều nữ bằng hữu, cho nên rất kiên nhẫn với những cô nương dịu dàng, ôn tồn nói: "Không sao, trẫm cũng vừa tỉnh ngủ." Lại thấy nàng quá mức câu thúc, vẫy tay về phía nàng: "Chỗ đây nắng, lại đây."

Từ Tri Mẫn ngẩn ra, cúi đầu đi qua.

Một người luôn mềm luôn miệng khó được gặp bạn cùng lứa tuổi, một người xuất thân danh môn ít nói nhưng tự nhiên phóng khoáng, ngược lại nói chuyện khá thú vị.

Tới cuối chiều, Từ tướng mới khoan thai lấy cố "tìm người" mà đến.

Từ Tri Mẫn cố lấy dũng khí, lấy túi hương trong tay áo ra, đưa lên bằng hai tay cho Sầm Duệ: "Nghe nói bệ hạ bị thương, tiểu nữ đã tới Bạch Mã tự cầu cao tặng một chiếc túi hương..."

Sầm Duệ sững sốt, cười nhận: "Đa tạ, tiểu thư có lòng."

Từ Tri Mẫn chăm chú nhìn khuôn mặt ấm áp như gió xuân, ánh mắt cười nhàn nhạt...

Từ tướng rất vừa lòng với hành động cơ trí của Từ Tri Mẫn tiểu thư!

Ban ngày thấy Từ Tri Mẫn, Sầm Duệ mới nhớ tới Long Tố Tố đang ở Bạch Mã tự ăn chay niệm phật, dựa vào cái tính tình đó cũng khổ cho nàng rồi, liền sai người đi đón nàng hồi cung.

Kẻ đi đón người mặt mũi bầm dập trở lại, khóc lóc kể: "Bệ hạ, Long quý nhân nói không muốn về."

Khoé môi Sầm Duệ giật giật, liếc một ánh mắt về phía Lai Hỉ.

Lai Hỉ công công kinh hãi, sờ sờ mặt mình, khóc không ra nước mắt lĩnh mệnh.

"Đợi đã!" Sầm Duệ gọi hần.

Lai Hỉ chột vui, xem đi, bệ hạ vẫn còn thương tiếc hần nha!

Một cái bình thuốc nhỏ được quăng tới, đập thẳng vào ngực hần, Sầm Duệ giấu mặt sau quyển sách: "Thần dược trị ngoại thương."

"..." Lai Hỉ lau nước mắt chạy đi.

Nửa ngày sau, Lai Hỉ ôm đầu khóc lớn: "Long quý nhân nói, bệ hạ tự mình tới đón nàng mới bằng lòng về."

Tính khí đó của Long Tố Tố không phải chưa thấy, muốn nàng tới đón thì đi đón, không phải việc lớn.

Người chưa ra khỏi cung, không biết Phó Trách nghe được từ đâu tới ngăn lại: "Bệ hạ muốn đi đâu?"

Sầm Duệ thẳng thắn thành khẩn nói: "Đón Long quý nhân hồi cung."

Khuôn mặt Phó Trách trầm xuống: "Không thể." Trong mắt có sát khí tàn khốc hiếm thấy: "Bệnh dịch trong kinh chưa trừ tận gốc, độc tố trong người bệ hạ cũng chưa tiêu hết, lúc này không nên xuất cung."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hoàng đế bệ hạ và Phụ chính lại âm ỉ. Trong triều đình băng tuyết ngập trời, trong Dưỡng Tâm Điện phong ba bão tố, nhóm thần tử không muốn bị vạ lây làm việc gì cũng như đứng trên băng mỏng, tiếng nói chuyện cũng nhẹ hơn ba phần.

Tóm lại muốn hành tẩu trên triều đình, an toàn là quan trọng nhất!

Chiến tranh lạnh với Phó Trách mấy ngày, sáng sớm hôm nay Sầm tiểu hoàng đế rốt cuộc cũng bạo phát, cố thủ trong tấm điện, không rửa mặt vào triều.

Lai Hi gấp gáp, hoang mang lo sợ, chỉ đành đi mời Phó Trách tới cứu giúp.

Trong điện nổ "oành" một tiếng, hình như có cái gì đập vào cửa, "Cút!"

Phó Trách đẩy cửa đi vào, đứng ngoài màn trướng, lạnh mặt nghiêm giọng nói: "Bệ hạ, nên vào triều."

Cái người co lại như quả cầu nhỏ rụt vào một góc trên long tháp:

"Ta không thoải mái!"

"Ta không muốn vào triều!"

"Ta không muốn xem tấu chương!"

"Ta không muốn học thuộc thư văn!"

Giông bão trong mắt Phó Trách cuồn cuộn, bỗng dưng xốc màn lên:
"Bệ hạ!"

Những lời còn lại thì khi nhìn tới dấu vết trên mặt đê... nghẹn trong
cuống họng.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bí Mật

Sắc trời còn tối, từng tầng mây đẫm màu mực bao trùm lên cung điện nguy nga, có gió thổi từ phía đông tới, ngọn đèn trước tháp "tách" một tiếng, tóe ra bụi lửa, ánh lửa gai mắt bập bùng, làm cho vết máu trên giường vô cùng rõ ràng và chói mắt.

Ánh mắt của Phó Trách như lửa, lại yên tĩnh như gió mát đêm khuya: "Bệ hạ, làm sao lại bị thương?"

"Không cần người quan tâm!" Cái "bánh bao" trong góc động dậy, hận không thể dán chặt vào tường.

"..." Phó Trách không đôi co cùng nàng nữa, quỳ gối lên giường, trực tiếp kéo chăn của Sầm Duệ ra.

Sáng nay lúc Sầm Duệ dậy đã bị vây trong cảm giác cáu kỉnh, tinh thần sa sút, toàn thân lạnh như ngâm trong nước đá, bụng ần ần đau. Lúc đụng tới mảng ẩm ướt lạnh lẽo ở trung khố thì trời như sụp xuống. Mặc dù từ nhỏ nàng đã được nuôi thả như nam nhi, nhưng ở lâu với Long Tố Tố, tình tình mê mê cũng hiểu về phương diện này của một cô nương gia.

Chăn trên người bị kéo đi, Sầm Duệ như bị ngũ lôi oanh tạc, dùng sức cuộn chặt lấy, ra sức phản kháng.

Nhìn Phó Trách quyết tâm muốn kéo chăn của nàng ra, do dự, mắt thấy không cố thủ được, Sầm Duệ bị ép nóng vội, thấy tay Phó Trách vươn tới, không nói hai lời nhắm thẳng cắn mạnh xuống.

Ngục cấn này rất mạnh, Phó Trách tê tay, gân xanh ở thái dương nhảy dựng, cũng phát hỏa. Mạnh mẽ kiềm chặt hai tay Sầm Duệ, vung tay xốc góc chần lên, lôi nàng ra ngoài.

Ánh nến sáng ngời, trung khố trắng như tuyết lại chảy ra mảnh đỏ tươi. Lại thấy vẻ mặt Sầm Duệ xấu hổ và giận dữ muốn chết, Phó Trách sửng sốt.

Sầm Duệ đợi cơ hội này, khoan tâm đục cốt trừng mắt nhìn Phó Trách, rồi lập tức lại chui vào chần, một lần nữa cuộn chặt mình như quả cầu nhỏ. Đưa lưng về phía Phó Trách, buồn rầu không lên tiếng.

Đủ loại hoài nghi lúc trước nổ tung tại khắc này, Phó Trách thản nhiên nói: "Bệ hạ muốn trốn cả đời sao?"

Kinh hãi, ngỡ ngàng, nghĩ mà sợ, ảo não, mọi tư vị hoá thành một câu: "Người sẽ tố giác ta sao?"

Phó Trách rất lâu sau không trả lời, Sầm Duệ gấp gáp đến mức hoảng hốt, nhin không được quay đầu nhìn lại, vừa lúc gặp phải ánh mắt có chút đăm chiêu của Phó Trách.

Phó Trách nhìn Sầm Duệ lo lắng cùng sợ hãi, thở dài nói: "Thần đã nghĩ, qua thời gian dài như vậy, bệ hạ vẫn vô pháp vô thiên như trước thì thần nên làm cái gì bây giờ đây?" Việc hôm nay trùng hợp bị hấn bắt gặp, nếu là người khác, không biết sẽ thành đại hoạ ngập trời như thế nào.

Sầm Duệ khụt khịt cái mũi, mang theo ba phần ủy khuất biện bạch thay mình: "Ta không phải cố ý giấu giếm!" Rụt cổ nhỏ giọng than thở: "Ta không ngờ lão gia tử sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho kẻ vô tích sự như ta."

"Nhưng giờ bệ hạ đã là hoàng đế!" Ánh mắt sắc bén của Phó Trách khóa trên mặt nàng.

Sầm Duệ há miệng, bị ngữ khí nghiêm khắc của hắn làm cho nói không nên lời.

Con người của Phó Trách tối tăm như lông quạ đen, đầu ngón tay xẹt qua yết hầu bóng loáng của Sầm Duệ, lập tức rút lại. Hơi thở lạnh lẽo và bình tĩnh lướt qua mặt Sầm Duệ: "Thần cho bệ hạ một con đường, bệ hạ cũng chỉ có một con đường này, tiếp tục nguy trang."

Sầm Duệ vạn lần không nghĩ tới Phó Trách sẽ nói ra những lời này, đôi môi mở ra lại đóng lại, suy nghĩ hỗn loạn, nói: "Người sẽ giấu cho ta sao?"

"Sẽ." Phó Trách không có một chút do dự.

"Ta không tin." Sầm Duệ trả lời còn nhanh hơn hắn đáp.

"Đến mức này rồi bệ hạ vẫn không hiểu được một chuyện sao? Từ lúc tiên đế phó thác ngài cho thần, thì bệ hạ và thần đã đứng trên cùng một chiếc thuyền. Nếu thuyền lật, kẻ rơi xuống nước không chỉ có bệ hạ, mà còn có thần." Phó Trách thông thả trần thuật: "Ta là Phụ chính của bệ hạ, người lừa gạt thiên hạ lấy thân nữ nhi làm hoàng đế, người trong thiên hạ sẽ cho rằng Phụ chính như ta không liên quan sao?"

Hắn ngừng một lát: "Bây giờ ngoại trừ tin ta, bệ hạ không còn đường khác để đi."

Sầm Duệ chú ý tới trong lời nói của hắn đã thay đổi xưng hô, cường chế chính mình tỉnh táo ngẫm lại, hắn nói quả thật không sai. Lấy lập trường của Phó Trách mà nói, nếu việc này truyền ra ngoài, đối với hắn chỉ hại không lợi. Nàng bị kéo khỏi đế vị, Yến Vương kế vị, nhất định sẽ không cho Phó Trách địa vị và quyền thế như bây giờ. Nhưng...

Nhưng biểu hiện của Phó Trách quá bình tĩnh, bình tĩnh giống như vào thời khắc nhận ra nàng là nữ tử, một chút ngạc nhiên cũng không có. Trong

lòng nàng thấy hiu quạnh.

Trong khi Sầm Duệ ôm đầu rối rắm mâu thuẫn, Phó Trách đã lui người đứng lên, khụ một tiếng: "Trước tiên bệ hạ rửa sạch sẽ đi đã."

Lúc này ngay cả cổ của Sầm Duệ cũng trở nên đỏ lừ, dịch mông vào bên trong giường, lấp bắp nói: "Ta, ta..."

Phó Trách nhìn nàng dùng mọi cách để không phải xuống dưới, tự mình đi tới tủ quần áo lấy một bộ xiêm y, vén màn lên rồi đưa vào.

Sầm Duệ lại dịch dịch người, đưa tay ra lấy, nhìn thấy đầy đủ các loại y phục đặt bên trên, bỗng thấy người mình sắp hồng mất rồi...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách khép lại cửa tấm điện, Lai Hi công công vội vã đi lên trước: "Phụ chính đại nhân, bệ hạ thế nào rồi? Vừa nãy có người trên triều tới giục đấy."

Quay đầu nhìn thoáng qua, Phó Trách nói: "Bệ hạ không khoẻ, người sai người đi báo cho bách quan biết hôm nay hưu triều." Suy nghĩ một lát, lại phân phó câu: "Bệ hạ mới ngủ, đừng cho ai vào quấy nhiễu."

Lai Hi gật đầu, lẩm bẩm: "Lại không khoẻ? Có cần mời Trương Thái y đến xem không ạ?"

Phó Trách khựng bước chân: "Ta đi là được rồi."

"Hả?" Lai Hi chưa phản ứng kịp, đã thấy triều phục màu tím của Phó Trách biến mất ở góc hành lang.

Khoảng thời gian trước xảy ra ôn dịch, trong cung lại không có nhiều chủ tử cần hầu hạ, nên rất nhiều người trong Thái y viện bị điều tới Kinh Y thự phối dược xem bệnh, ngay cả Phó viện phán như Trương Dịch cũng

không ngoại lệ. Giờ đã được nhàn hạ, nhóm lão Thái y lợi dụng thời cơ xin phép về nhà nghỉ ngơi lấy sức, để lại đám người mới ở lại trong viện.

Trương Dịch không tham gia vào đồng bát quái của đám người trẻ tuổi, cười cười lắc đầu, lặng lẽ chỉnh đôn cân, đặt từng lát thuốc mỏng lên.

Bỗng nhiên một tiểu y quan vội vàng đi vào, vô cùng kính sợ nói: "Đại nhân, bên ngoài có vị đại nhân tìm người."

Trương Dịch liếc nhìn khuôn mặt ướm mồ hôi của hắn: "Nói các người bao nhiêu lần rồi, làm y tuyệt đối không được bối rối, chân tay luống cuống khi gặp chuyện."

Tiểu y quan tủi thân: "Tiểu nhân mới tới được vài ngày, nhưng lần đầu mới thấy có vị đại nhân mặc áo tím, có thể không khẩn trương sao?"

"Còn dám tranh luận!"

"Không dám!" Tiểu y quan rơi lệ.

Phó Trách đứng trên hành lang, gió thổi kéo theo mùi tanh của bùn đất, nhìn vệt hồng phía chân trời từ từ lan rộng...

Trương Dịch đến gần, thấy sắc mặt người trên hành lang còn tối hơn sắc trời mấy phần, tự dưng sinh dự cảm không tốt: "Phụ chính đại nhân." Hắn vái chào: "Bệ hạ có gì không ổn sao ạ?"

Phó Trách nhìn nhóm tiểu lang trung đang ngồi trong nhà, nói: "Vừa đi vừa nói."

Đi đến chỗ không người, Phó Trách cân nhắc từ ngữ, ép giọng tới cực thấp: "Nữ tử mới có quỳ thủy thì cần chú ý điều gì?"

Thình lình bị hỏi như vậy, Trương Dịch ngây người. Tâm tư hắn nhanh nhẹn, giây lát nghĩ tới một người, không khỏi hoảng sợ, lại sợ tự

hoảng làm loạn trận tuyến, thử nói: "Cái này còn tùy thuộc vào thể chất, Phụ chính có biết tình trạng của cô nương kia thế nào không?"

Phó Trách mên mê, nhìn vị Thái y trẻ tuổi này, hấn và Sầm Duệ cùng tới từ quận Thanh Thủy, sau này kiểm chứng, cũng là do Sầm Duệ tiến cử vào Thái y viện. Nói hấn không biết thân phận thật của Sầm Duệ, Phó Trách vạn lần không tin.

Nếu nói Sầm Duệ là đồ ngốc, nàng lại có thể lo sợ thân phận của mình bị phát hiện, đầu tiên sắp xếp nhân mạch, chuẩn bị sẵn sàng. Nói nàng không ngốc, cái này hơi vô lý, tức là chuyện khiến người ta vạn kiếp bất phục cũng dám lừa dối.

"Trương đại nhân," Phó Trách bình bình nói: "Ta nghe nói ông cha người là Thái y tiền triều, nhưng không biết người có quan hệ gì với viện phán Thái y viện Trương Trọng Chi hay không?"

Trương Trọng Chi là một nhân vật vô cùng nổi danh trong giới, qua tay vô số bệnh án, không có bệnh nào hấn không tìm cách trị được. Ban đầu, Trương Trọng Chi làm nghề y ở dân gian, danh tiếng lớn, có rất nhiều tiền bồi hậu bồi đến khiêu chiến hấn, kết quả đều thua tâm phục khẩu phục. Sau khi đánh bại vô số địch thủ trong thiên hạ, Trương lang trung muốn "Độc Cô Cầu Bại", chạy tới trung tâm quyền lực, nơi hội tụ mọi tinh hoa để chứng minh giá trị của mình.

Chuyến đi này được mấy năm đã xảy ra chuyện, Trương Trọng Chi lúc ấy đã được thăng làm viện phán bị cuốn vào trận chiến cung đình, thiếu chút nữa mất mạng. Hoàng đế cau mày ưu tư nói: "Ta còn không dám nhúng tay vào mấy trận tranh đấu gay gắt của đám lão bà hậu cung, thế mà người tội gì chứ? Nhìn người là kẻ có tài, nay thả người xuất cung, đi nhanh đi."

Thứ Trương Trọng Chi bị cuốn vào, là tiết mục "Ly miêu hoán Thái tử*".

*Ly miêu hoán Thái tử: Dùng "yêu nghiệt" đánh tráo long thai. Chi tiết tại đây.

Phó Trách nhướn môi cười, lại ăn chứa lạnh lùng: "Trương Thái y đừng giẫm lên vết xe đổ."

Trương Dịch nghe ra ám chỉ của Phó Trách, rõ ràng là nói hấn hòa cùng Sầm Duệ vàng thau lẫn lộn, biến thân nữ nhi thành nam nhi. Tự biết đối phương đã biết được thân phận của Sầm Duệ, cũng không gạt được nữa...

Thở dài một tiếng, nói: "Nữ tử đến thán cần chú ý rất nhiều. Nếu Phụ chính không vội, xin chờ hạ quan viết ra cho rõ ràng, từ ăn uống tới sinh hoạt đều phải cẩn thận." Thấy Phó Trách không nói một lời, lại tiến thêm một bước nói: "Hoặc là hạ quan tự mình tới nhìn một cái sẽ tốt hơn."

Phó Trách nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ và giận dữ, nói: "Cái này không cần."

Đi thẳng vào Noãn các, Phó Trách rút tờ giấy từ trong tay áo ra, nhú mào đọc từng chữ, nghiền ngẫm gần nửa ngày.

Khi mưa rá rích rơi trong đình viện, Phó Trách mới trở về tấm điện của Sầm Duệ.

Lai Hỉ tựa vào cạnh cửa ngủ gà ngủ gật, nghe được tiếng bước chân lập tức mở hai mắt, xoa xoa: "Phụ chính đại nhân?"

Phó Trách khề ừ một tiếng, nói: "Bệ hạ dùng bữa tối chưa?"

"Vẫn ngủ suốt, còn chưa ăn ạ." Lai Hỉ oán thầm, không phải ngài bảo không cho vào sao.

"Thời tiết lạnh, bảo ngự thiện phòng nấu chút đậu đỏ cam táo ấm người đưa tới, cho nhiều đường đỏ một chút." Phó Trách phân phó, dừng một lát, lại nói: "Hai chén."

"..."

Ban đầu Sầm Duệ cứ nghĩ mãi những lời Phó Trách nói, lẩn qua lẩn lại trên giường một hồi. Sau bụng dưới cứ đau thắt từng trận, đành ôm cái gối, dần dần cũng đi vào giấc ngủ.

Lúc Phó Trách đi vào chính là thấy Sầm Duệ cuộn tròn mình như một đứa trẻ, hai tay ôm chặt bụng, chau mày, mặt trắng bệch.

Nhớ Trương Dịch nói lúc này nữ tử cung hàn, sợ nhất là lạnh. Hắn tách hai tay Sầm Duệ ra, nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng. Quả thực lạnh như băng, không có một chút ấm áp nào.

Sầm Duệ đang ngủ, cảm thấy hơi ấm, không tự giác cọ cọ lên.

Phó Trách lặng lẽ rút tay ra một nửa, nhưng lại dừng lại đặt xuống.

Lai Hỉ bưng canh ngọt đến cửa, vừa nhắc mắt đã thấy Phụ chính cúi đầu vẻ mặt ôn hòa nhìn bệ hạ, bàn tay còn không quy củ sờ tới sờ lui, nhất thời hồn phi phách tán.

Đấu tranh một lúc lâu, đập mạnh chân một cái, kéo hai hàng nước mắt quay đầu chạy tới trước bệ hạ, vội cúi đầu để sấm hối.

"Hu hu hu, tiểu nhân thẹn với ngài a, không thể cứu được bệ hạ từ tay Phụ chính đại nhân."

"Hu hu hu, tiểu nhân nguyện dùng sự trong sạch của mình xin đổi lấy sự trong sạch của bộ hạ a!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sâm Duệ có thể lên triều, đã là chuyện của hai ngày sau.

Hôm nay, Trung Thừa tân nhậm Ngự Trường Yên cũng đi nhậm chức.

Vừa nhậm chức, chuyện làm đầu tiên là lấy lý do công vụ xông vào Ngự Thư phòng, ngồi phịch xuống ghế, bộ dáng vô cùng ai oán: "Bộ hạ, ngài cần phải phụ trách với vi thần a."

Sâm Duệ đang được Phó Trách dứt nước đường bị sặc.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phân cách tuyến: Lai Hỉ: "Hu hu hu, tiểu nhân nguyện dùng sự trong sạch của mình xin đổi lấy sự trong sạch của bộ hạ a!"

Tiểu Sâm Tử: "Người nghĩ hay thật!"

Tiểu Sâm Tử "[𠂇 '□']𠂇 𠂇—|—|, vì sao Phó Trách uống nước đường cũng kéo ta phải cùng uống chứ!"

Phó Trách: "Bộ hạ, ngài nói ngược rồi, là ngài uống nước đường rồi kéo ta cùng uống."

"... Người cũng đến tháng?"

"..."

Tiểu Sâm Tử à, Phó đại nhân cũng chỉ vì thích đồ ngọt thôi mà!

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bực Bội

Ngụy Trường Yên nói câu này không phải cho Sầm Duệ nghe, mà là nói cho người bên cạnh nghe. Tìm hăn để chịu tội, ăn đòn, ăn đau, quay về còn bị tước quan, đoạt binh quyền. Phụ chính đại nhân tính kế giỏi thật! Trong lòng hăn không cân bằng!

Điều khiến Ngụy công tử xù lông lên là mỗi ngày xuất môn, bất luận đi đến đâu, đều có đủ loại thanh âm ong ong không dứt bên tai như hình với bóng:

"Ai da, người xem đây không phải Ngụy công tử mới được thả từ đại lao ra sao?"

"Ai yo, từ Quốc Công biến thành Trung Thừa, mỗi ngày một dạng, con heo nhà ta cũng không thay đổi nhanh như thế này đâu."

"Mồm thối! Ngụy công tử chỉ cần khuôn mặt kia là đủ rồi!"

"..."

Phó Trách mức từng thìa canh, ngay cả một biểu tình dư thừa cũng chưa bố thí cho Ngụy Trường Yên.

Nội tâm của Ngụy công tử quay cuồng rít gào, ông nội nhà người, tốt xấu gì cũng phải biểu lộ ánh mắt "Rất xin lỗi người" chứ!

So tình so lý, quả thật Sầm Duệ thiếu Ngụy Trường Yên một ân tình lớn.

Nhìn đi nhìn lại hắn cũng khá thuận mắt, không học Phó Trách da mặt dày không nhìn người ta. Xem nhẹ câu nói như "oán phụ", nuốt miếng táo ngấy chết người xuống, Sầm Duệ xoa xoa tay: "Ngụy Trung Thừa tới thật đúng lúc, trăm đang có chuyện cần tìm người đi làm."

Hai ngón tay đẩy một thứ lên trước, một cuộn trục lụa màu vàng hiện ra trong đáy mắt Ngụy Trường Yên, không đợi hấn phần nộ cự tuyệt, Sầm Duệ ý vị thâm trường nói: "Làm phiền ái khanh đi một chuyến tới Bạch Mã tự, đón Long Tiệp dư hồi cung thay trăm."

Đây là kết quả sau một canh giờ giằng co giữa nàng và Phó Trách, thỏa hiệp với nhau để ra quyết định. Nhất định phải đón Long Tố Tố về, nhưng Sầm Duệ không thể đích thân đi. Càng nghĩ, loại việc đàn hoàng lại thanh nhàn này, không có ai thích hợp hơn Trung Thừa Ngụy Trường Yên, hơn nữa bằng sự hiểu biết của Sầm Duệ đối với kẻ lỗ mãng này, khẳng định hấn còn chưa chết tâm với Long Tố Tố.

Hai kẻ cùng một giuộc luôn biết làm sao để dụ dỗ nhau, Ngụy Trường Yên oán giận chưa tiêu, bất ngờ không kịp phòng bị bị nên xuống cửa này, lông mày xoắn chặt, ngây ngẩn cả người.

Sầm Duệ sờ sờ mũi, giả ý cầm lại sắc lệnh: "Hình như Ngụy ái khanh không vui cho lắm, thôi thì, trăm tìm..."

Cái thứ cách đầu ngón tay còn một thước chớp mắt không thấy, Ngụy Trường Yên tràn đầy sinh lực, nắm chặt hoàng trục, ngẩng cao đầu, bên tai hơi hồng: "Thần đi."

Đúng là đứa nhỏ kiêu ngạo, tính nết khó chịu a, Sầm Duệ chống cằm nhìn thân ảnh sải bước rời đi.

"Bệ hạ, công khoá hôm nay hoàn thành chưa?" Phó Trách sâu kín nói.

Sầm Duệ chớp mắt, đáng thương hề hề đáp: "Bụng ta còn hơi đau."

Phó Trách nói tiếp: "Thế uống một chén canh nữa nhé!"

"Ta lập tức làm nốt đây..." Sầm Duệ nhận mệnh cầm lấy bát.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Nhưng khi tới Bạch Mã tự, Ngụy Trung thừa phát hiện mình bị đùa giỡn. Đừng nói là nói chuyện, giai nhân ở trước mắt lướt qua một cái, lập tức nhảy vào trong xe, mùi hương thoảng qua cũng không ngửi thấy được. Mặt hấn vốn dày, nhưng không tới mức chẳng ngại đang lúc ban ngày ban mặt, dưới con mắt của nhiều người, vén màn xe của hậu phi lên nói: "Thật trùng hợp, ở đây cũng gặp nhau."

Oán khí bao phủ sau lưng Ngụy Trường Yên quá mức mạnh mẽ, người hai bên đường lớn nhỏ đều dẹp sang hai bên, ngay cả mấy con chó nhỏ cũng im lặng, xoay môn tìm chó mẹ.

Một chiếc xe ngựa lọc cọc đi từ phố Tử Ngọ rẽ ra phố Chu Tước, trùng hợp gặp nghi trượng của Long Tố Tố, thư đồng đánh xe bên ngoài hỏi: "Công tử, phía trước không thể đi được, chúng ta chờ hay đi đường khác?"

Màn xe màu tím được đẩy ra một góc, Tạ Dung trông về phía xa: "Đi hỏi thăm xem là quý nhân nào trong cung xuất hành."

Tiểu thư đồng đi một vòng quay về hồi đáp: "Hình như là một vị phi tử của hoàng đế tới Bạch Mã tự cầu phúc trở về, nghe nói tiểu hoàng đế chỉ có một vị phi tử này, quả nhiên rất được sủng ái." Lại thầm thì căn nhắc: "Thịnh sủng một thân, hồng nhan họa thủy không phải nói điều này sao?"

"Lắm miệng, loại chuyện này đừng nói lần thứ hai." Tạ Dung hừ một tiếng, lại nhìn thoáng qua: "Ta hẹn với Lại Bộ Thị Lang đại nhân vào giờ Tỵ nhị khắc, cứ chờ bọn họ đi qua, không vội."

"Lại bộ? Công tử muốn..." Tiểu thư đồng quay đầu, mắt sáng lên.

Tạ Dung rũ mắt nhìn quyển sách đang mở ra, cười: "Lại bộ có gì tốt?"

Đội đội ngũ đi qua, phố xá lại huyên náo, xe ngựa tạm dừng cũng thông dong nhập vào luồng ngựa xe như nước, tiểu thư đồng hào hứng nhìn kinh thành phồn hoa, nói: "Ôi, công tử, vị đại nhân mới cưỡi ngựa phía trước thật uy phong."

Tạ Dung chăm lên một cái tên bắt mắt trong quyển sách, bật cười: "Người cũng đi theo ta ở trong vương phủ mấy ngày, biết khí độ của Yến Vương điện hạ rồi mà còn ngạc nhiên như vậy sao? Có điều..." Khép lại sổ sách lẩm bẫm: "Hậu nhân Ngụy thị sai chiến trên sa trường, đệ tử tầm thường so ra quá kém. Thanh Lưu."

"Dạ." Thư đồng thanh thúy đáp.

"Một lát nữa đến quan dịch, người đi mời các quản sự mấy cửa hàng tụ họp vào tối nay."

"Vâng ạ!"

Không ai chú ý, trong một góc hẻo lánh của đường Tử Ngộ, một chiếc xe ngựa cũ nát đứng lạng lạng hồi lâu kễ kễ chạy đi.

Một lão ăn mày nằm ở góc tường phơi nắng nhảy dựng lên tránh đi: "Chết liệt! Hù chết lão tử! Lão tử còn tưởng trong xe không có người!"

Một khắc sau, một phụ nhân dắt một đứa trẻ đi ngang qua, chột thét chói tai.

Lão ăn mày mở to mắt, nằm dưới ánh nắng, đã không còn sinh khí.

Uy phong của cây roi mười ba đoạn trong tay Ngụy Trường Yên vang xa, có hấn mở đường, một hàng xa mã an toàn tới trước cửa Chu Tước. Qua

cửa Chu Tước, lập tức đổi thành kiệu nhỏ để nhập cung.

Bởi vì Sầm Duệ còn đang ai oán bị Phó Trách nhìn chăm chăm theo sát việc xem tấu chương, Lai Hỉ công công đành nhận việc, vui vẻ rạo rức nói: Cung nghênh Tiệp dư hồi cung.

Trong loan liền không có tí động tĩnh nào, Lai Hỉ cười càng thêm ân cần hơn, nói: "Tiệp dư, bệ hạ đang ở Dưỡng Tâm Điện chờ người đấy."

Ngụy Trường Yên ôm roi, dần thấy nghi ngờ, liền đẩy màn xe ra xem.

Lai Hỉ trừng mắt, vén tay áo lên làm bộ muốn liều mạng. Còn gì hơn thế này nữa sao! Trong cung một kẻ thì mơ ước bệ hạ, ngoài cung thì một kẻ mơ ước phi tử của bệ hạ! Đây là muốn tiên đế tức giận bật nắp để lăng chạy ra sao?!

Loan liền hơi động, làn váy màu lam bông bành xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, Long Tố Tố được cung nhân đỡ tay bước xuống, buồn ngủ rã rời: "Kêu cái gì mà kêu! Ngủ một giấc cũng không yên!"

"..."

Lai Hỉ công công tiếp tục được nâng cao khả năng tâm lý: "Tiệp dư nương nương, bệ hạ và tiểu nhân vô cùng nhớ mong ngài a."

Long Tố Tố cười lạnh: "Nhớ ta? Nhớ ta mà để ta ở nơi quỷ quái kia không hỏi không han gần một tháng sao?"

"..."

Ngụy Trường Yên không kiên nhẫn đẩy Lai Hỉ đang chắn đường, sai bước tiến lên, có vài lời mà cứ nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, thế mà dưới ánh mắt xa lạ, lạnh lùng của Long Tố Tố, toàn bộ chết ngay từ khi còn trong bụng.

Trước khi lên kiệu, Long Tố Tố đột nhiên thẳng thắt lưng, quay đầu nhìn phố Chu Tước xa xa, ánh sáng lọt vào hạnh mâu phong tình, giây lát sau đã chìm trong tăm tối...

"Tiếp dư đang nhìn cái gì vậy?" Tay Lai Hỉ vén màn có hơi môi.

"Không có gì." Long Tố Tố cúi đầu xuống, khóe môi đỏ hơi nhếch lên: "Đang nghĩ, không biết lần tiếp theo trở về lại đi qua phố Chu Tước sẽ là khi nào."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Long Tố Tố hồi cung không thiếu một trận âm ỉ với Sầm Duệ, Sầm Duệ tự cảm thấy có lỗi với nàng, thường rất nhiều trân tu mỹ thực đồ cái khẩu vị hậu chứng của một tháng ăn chay.

Lai Hỉ nén giận, bất bình thay Sầm Duệ: "Cái miệng của Long Tiếp dư chẳng tha ai cả, sao có thể nói bệ hạ như vậy?!"

"Thôi, lúc ấy trẫm nói hơi nặng, trong lòng nàng không thoải mái là đúng." Sầm Duệ đã ôn tập xong công khoá Phó Trách giao hôm qua, lại mở bảng chữ mẫu ra tập. Nàng được học chữ muôn, vài năm hồi kinh càng hoang đường, chữ cái chỉ nhớ mang máng, cố hết sức rồi tiến độ vẫn chỉ so được với rùa.

Sau khi đăng cơ, Sầm Duệ phải phê tấu chương, lúc phê xong một quyển, Phó Trách lướt qua bên cạnh bàn, tùy tay cầm lấy nhìn: "Bệ hạ, bắt Hộ bộ Thượng Thư lĩnh ngộ ý chữ này của ngài, có phải sẽ làm khó lão nhân gia rồi không?"

Bị nhục nhã như vậy, Sầm Duệ vì hận mà phấn đấu, mỗi ngày đều kiên trì rút ra một canh giờ tập viết.

Cho tới bây giờ, miễn cưỡng cũng coi như nhìn được, ít nhất tấu chương hồi đáp sẽ không khiến các bộ quan viên sầu trắng đầu, đau khổ thăm dò.

"Bệ hạ, nghe nói thân mình Kính thái phi hai ngày nay lại không được tốt." Lai Hỉ kể chuyện.

"Sao thế, lúc trước không phải nói đã xuống giường đi lại được rồi sao?" Sầm Duệ lắc lắc cổ tay nhức mỏi.

"Nghe Thái y nói, mùa thu hanh nóng, gặp phải thân mình của thái phi như vậy, tạo thành chứng đàm." Lai Hỉ bĩu môi: "Nhưng mà vẫn còn nhớ rõ bệ hạ nha."

"Như vậy..." Sầm Duệ hạ nét cuối cùng, để bút xuống: "Vậy được, sáng mai bãi triều đi xem."

"Có tiến bộ."

Một câu thản nhiên, Sầm Duệ sợ tới mức ngay cả cột sống cũng run lên.

Sầm Duệ viết rất nhập tâm không phát hiện Phó Trách vào thư phòng khi nào, lông tơ trên cánh tay dựng đứng, thầm oán: "Đi vào cũng không nói một tiếng."

"Tập viết rất chuyên chú, thần không dám quấy rầy bệ hạ." Phó Trách lại nhìn thêm một lần, chỉ ra hai chỗ hơi cứng nét, lơ đãng nhắc tới việc: "Tạ Dung ở Yến Châu đã tới kinh thành, bệ hạ muốn xếp hãn ở đâu?"

"Hả, là người lần trước người nói có tài cán nhưng tâm kế thâm sâu ấy à?" Sầm Duệ đem những tờ giấy đã viết kẹp vào tập bản thảo mỗi ngày: "Hôm nay Lại Bộ Thị Lang tìm ta, nói chỗ hãn thiếu người." Sầm Duệ rút

bản tấu chương đó ra đưa cho Phó Trách: "Đây, hãn muốn một Viên Ngoại lang."

"Lại bộ sao? Tay chân thật nhanh." Phó Trách lướt qua vài lần: "Lại bộ chương quản lục nhập của quan viên, bệ hạ thấy đổi sang bên cạnh thì thế nào?"

"Hả?"

Phó Trách đề bút viết một chữ - Lẽ.

Mặc dù Sầm Duệ thường xuyên được nhìn thấy văn chương của Phó Trách, nhưng lúc này vẫn ao ước: "Lần trước Khởi Cư lang nói với ta, chữ của Phó khanh rất thanh thoát, nhưng vẫn mạnh mẽ cứng cỏi, đầy sức lôi cuốn. Không biết tới ngày nào ta mới luyện được chút khí khái này."

Phó Trách nhìn mắt nàng, lặng lẽ ma sát vết chai trên ngón tay: "Bệ hạ dụng tâm, có ngày sẽ hơn thần."

Tuy biết là lời khách sáo, nhưng Sầm Duệ vẫn không khiêm tốn gạt đầu: "Cũng đúng..."

Đang phê duyệt tấu chương với Phó Trách, hãn lại bỗng nói muốn đi Khâm Thiên Giám đổi thuốc, không ở lại dùng ngọc thiện được.

Sầm Duệ ăn qua loa hai miếng, cuối thu ngày ngắn, không có việc gì là chỉ muốn ngủ, đành dọn sạch đồng hồ thư trên bàn, tiếp theo lôi quyển sách lần trước xem được một nửa ra đọc.

Lật qua mấy chục trang, trên đỉnh đầu xuất hiện bóng đen, Sầm Duệ rũ mắt nhìn hình dáng cái bóng, chậm nói: "Không giận ta à?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lợi Dụng

"Người nói xem!" Hiên nhiên, Long Tiệp dư còn chưa tiêu khí.

Sầm Duệ xoa xoa tay nàng, tâm bình khí hòa nói: "Ta khi đó cũng bất đắc dĩ, đừng giận, giận rồi mau già, sẽ thất sủng."

"..." Long Tố Tố bị những lời chậm rãi của nàng chọc tức tới mức nói không nên lời, nhưng giờ phút này Sầm Duệ tựa như cái gối bông, đánh lên không bỏ giận, còn rước thêm bực bội. Nâng váy ngồi xuống bên cạnh Sầm Duệ, thay đổi chiến lược: "Sắp tới sinh thần của ta rồi!"

Sầm Duệ khép sách lại, sáng khoái nói: "Nói đi! Người muốn cái gì?"

Cảm giác làm thổ hào thật không tệ a, Sầm Duệ đắc ý vẫy vẫy đuôi.

"Ta muốn về quận Thanh Thủy một chuyến!" Long Tiệp dư làm khó dễ.

"Quá khó, bác bỏ." Sầm Duệ suy sụp một nửa, nhàn nhạt nói.

"Ta muốn xuất cung tới chợ đêm!"

Sầm Duệ đau đầu nhìn nàng: "Chẳng phải người mới từ bên ngoài về sao?"

Long Tố Tố nhón quả long nhãn cho vào đôi môi đỏ mọng, mắt đẹp liếc ngang: "Mấy ngày đó ta ở Bạch Mã tự ăn chay niệm phật, cầu phúc cho người, làm gì có thời gian ra ngoài đi dạo?"

Mở to mắt nói dối sẽ bị sét đánh đấy, Long Tiệp dư. Vì sự hài hoà không dễ dàng, lời này Sầm Duệ giữ lại trong bụng.

"Chợ đêm không được, tới giờ Thìn cửa cung sẽ đóng, nếu ra ngoài khẳng định Phó Trách sẽ biết, cả người và ta không có quả ngọt đâu." Sầm Duệ than thở giải thích, nghĩ lui từng bước: "Nếu người thật sự muốn đi ra ngoài cũng không phải không được, qua hai ngày nữa là ngày hưu mộ, có thể nghĩ cách lừa Phó Trách, chuồn ra ngoài."

Long Tố Tố cầm trái cây nhét vào miệng Sầm Duệ: "Cách gì?"

Sầm Duệ nằm xuống, gối lên hai tay, mơ hồ không rõ nói: "Để ta cân nhắc."

Long Tố Tố học bộ dáng của Sầm Duệ, lấy khăn che khuất ánh mặt trời, sợ phơi nắng sẽ đen da.

Sầm Duệ phun hột ra: "Này."

Long Tố Tố không muốn đấu võ mồm với nàng: "Ta thật sự rất muốn về nhìn một cái."

"Ta vẫn nghĩ quận Thanh Thủy đối với người mà nói là bóng ma thời thơ ấu." Sầm Duệ nói chậm.

"Cũng không đáng sợ như vậy..." Long Tố Tố nói nhẹ: "Nhất là đi đã lâu, gặp nhiều chuyện, lại cảm thấy quận Thanh Thủy mới là nơi mình quy túc. Đại khái ai rồi cũng có ý nghĩ này, từ nơi này bắt đầu thì từ nơi này..."

Hai chữ cuối cùng phá âm, Sầm Duệ căng lỗ tai cũng không nghe được, quay sang, nhắc một góc khăn lên, một giọt nước mắt trong suốt không tiếng động trượt qua má Long Tố Tố...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đánh lừa Phó Trách không phải dễ, đồng ý thì nhẹ nhàng, nhưng vừa quay đầu vào, Sầm Duệ đã úp mặt xuống bàn rên một trận.

Làm một thuộc hạ trung tâm sáng rực rỡ, Lai Hỉ tích cực bày mưu tính kế: "Bệ hạ phái Phụ chính đại nhân ra ngoài làm chuyện gì đó đi?"

Sầm Duệ trở mình trợn mắt: "Phải là chuyện gì mới thỉnh được Phó Trách đích thân đi chứ?"

"Các vị đại nhân đã thoái vị mời Phụ chính thì sao?" Lai Hỉ thêm một chiêu.

"Tần Thái sư đã về cố gia ở Giang Âm, Ngụy lão gia tử chỉ biết tìm trầm đòi cháu dâu, Từ tướng thấy Phó Trách chỉ có hai chữ..." Sầm Duệ nghiêm túc dơ hai ngón tay: "Oán hận! Ngự sử đại phu và Phó Trách có quan hệ gần gũi, nhưng nửa tháng trước điều tra quan Lũng Tây ra án tử. Những người khác còn ai dám đến thỉnh Phó Trách uống rượu nói chuyện phiếm?"

Hai mắt Lai Hỉ chợt loé lên, nhãn tình sáng bừng: "Có rồi, bệ hạ!"

"Hả?"

"Ngụy Trung Thừa đấy."

Ngụy Trường Yên đang ngồi giữa nhà ngâm một khúc đột nhiên hắt xì liên tục.

Tần Anh ngồi phía sau bên trái hần, bị quấy nhiễu, không khỏi nhíu mày gác bút: "Ngụy huynh thấy trong người không khoẻ, thì đừng ngại xin phép về sớm nghỉ ngơi." Đám đồng liêu đang bận rộn không ngừng âm thầm gật đầu, dựng thẳng ngón cái với Tần đại nhân. Có Ngụy Trường Yên ở đây phóng túng ca hát, thật sự rất rất khó tập trung làm việc á!

Ngụy Trường Yên xoa xoa cái mũi, quay ra cười toe toét, lộ hàm răng trắng bóng: "Không."

"..."

Tiểu quan chán nản cúi đầu, Ngụy đại nhân lấy việc chọc tức người khác làm nhiệm vụ của mình rồi.

Muốn lợi dụng Ngụy Trường Yên, Sầm Duệ không thể ra mặt, dù sao cũng là vì sinh thần của Long Tố Tố, Sầm Duệ không hề áy náy lấy danh nghĩa của Long Tố Tố viết một phong thư dài, sinh động như thật viết Long Tố Tố vô cùng mong muốn được xuất cung du ngoạn trong ngày sinh thần, lại ngại Phó Trách ngăn cản, sần bi cõi lòng, để tăng thêm lực thuyết phục, nàng còn vô sỉ làm bộ không cần thận lộ địa điểm cứu mạng Ngụy công tử lần đó.

Có thể nói ý tứ dào dạt, cảm động rơi lệ.

Lai Hỉ đọc xong, rưng rưng hỏi: "Bệ hạ, cho phép nương tử đi ngoại tình như vậy thật sự được chứ?"

"..." Sầm Duệ đồng dục nói: "Trẫm rất phong độ, nếu Long Tiệp dư thật sự thích Ngụy Trung Thừa, trẫm sẽ thành toàn bọn họ."

Lai Hỉ phun lệ, bệ hạ chẳng giống nổi tiên đế cái gì khác, chỉ có cái này kế thừa toàn bộ!

Hắn không biết, Sầm Duệ nói thật lòng. Lúc trước thú Long Tố Tố chỉ để gạt người ngoài, phòng ngừa lão gia tử thưởng cho nàng một đồng nữ nhân loạn thất bát tao. Mắt thấy qua sinh nhật này, Long Tố Tố đã mười sáu, thời khắc đẹp nhất của cô nương gia chỉ có mấy năm, không thể chậm trễ được. Sầm Duệ nghĩ suốt mấy ngày nay, đợi qua một thời gian nữa, tìm thời cơ thích hợp cho Long Tố Tố đổi thân phận để xuất cung lập gia đình.

Về phần bản thân mình ở lại trong cung thì sao, hoàng đế bệ hạ cầm bản tấu chương quạt quạt, dứt khoát giữ vững lời đồn thích nam nhân sao?

Sầm Duệ không liếc tới tấu chương, gọi giật Lai Hỉ đã chạy tới cửa quay trở về: "Đầu tiên đưa tấu chương về Tạ Dung tới Lại bộ đã, rồi mới đi tìm Ngụy Trường Yên." Tâm tư của Phó Trách sâu xa, tự dưng đi tìm Ngụy Trường Yên mà bị hấn biết thì khẳng định sẽ bị nghi ngờ.

Hồi âm của Ngụy Trung Thừa rất nhanh được đưa đến tay Sầm Duệ, thời gian, địa điểm, an bài nhân thủ tiếp ứng đầy đủ mọi thứ. Còn cách hành văn của Ngụy tiểu công tử thì tăng bậc lớn, phong thư hồi âm mang trình độ phiến tình buồn nôn không kém hơn Sầm Duệ chút nào.

Sầm Duệ run lên, da gà nổi khắp người, ném bức thư vào lò lửa.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày hưu mộc ấy, mặt trời mới nhô lên được nửa vòng tròn, Phó Trách đã được Ngụy Trường Yên hẹn xuất cung. Dù lý do gì thì Sầm Duệ không biết, nhưng chỉ cần Phó Trách không ở đây, chẳng sợ cơ sở ngầm của hấn phát hiện, trong một khoảng thời gian ngắn cũng không quay về túm các nàng lại được.

Ngụy Trường Yên làm việc rất lưu loát, Sầm Duệ và Long Tố Tố vừa xuất hiện dưới cửa thành, lập tức có một thiếu niên diện mạo lạnh lợi, trang phục nhẹ nhàng khoan khoái lại đón: "Công tử để tiểu nhân chờ đã lâu." Vung tay một cái, một chiếc xe ngựa vô cùng đơn giản, thậm chí là đơn sơ lợc cọc đi tới.

Sầm Duệ mếu máo nói: "Thì ra Ngụy gia nghèo như vậy a."

Thiếu niên vội vàng biện bạch: "Thiếu gia nói là lo lắng cho sự an toàn của bệ hạ, loại xe ngựa khiêm tốn này sẽ không bị người khác chú ý! Cái này, thật ra..."

Sầm Duệ nghiêm mặt: "Ý của người là Ngụy gia các người thường xuyên thịt cá dân chúng, cho nên rất có tiền?"

"..." Nửa ngày sau Ngụy Như vẫn chưa hiểu việc Ngụy gia bọn họ rất tiền liên quan gì tới thịt cá.

Hôm nay trùng hợp là ngày họp chợ, còn chưa tới Tây thị, xe ngựa đã khó đi nửa bước. Trên đường người đi như nước, đủ loại thanh âm to nhỏ giao tạp với nhau, ồn ào rầm rầm vang bên tai, nhưng cũng làm cho người ta tìm lòng không được hoà nhập vào sự náo nhiệt nơi đây.

Ngụy Như nhìn đám người đông đúc, có chút khó xử: "Người ở đây phức tạp, hay là công tử và tiểu thư đổi nơi khác?"

Sầm Duệ đã nhảy xuống xe, lại đỡ Long Tố Tố xuống dưới, gõ quạt lên đầu hãnh: "Người không có võ công sao?"

"Có ạ!" Ngụy Như vội vàng nói: "Tiểu, tiểu nhân đi theo thiếu gia từ nhỏ, thiếu gia học cái gì, tiểu nhân học cái đó."

Ai yo, Ngụy Trường Yên còn phải cả tâm phúc tới nữa cơ đấy.

"Thế không phải được rồi sao." Long Tố Tố liếc hãnh một cái.

Cả cổ và mặt thiếu niên bỗng dựng đỏ bừng, cúi đầu xuống vò góc áo, đúng là người thiếu gia thích mà, bộ dạng thật xinh đẹp.

Sầm Duệ bỗng nhiên quay đầu, che quạt cười, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm: "Còn không mau đi theo?"

Mặt thiếu niên càng đỏ hơn.

Ngụy Như từng hỏi thiếu gia nhà mình, vì sao lại chú ý nữ nhân của hoàng đế.

Ngụy thiếu gia nghiêm trang lừa dối chàng trai nhỏ đơn thuần: "Bởi vì nàng xinh đẹp a."

Nhìn bóng dáng yếu điệu đi phía trước, Ngụy Như lắc lắc cái đầu, chẳng lẽ thiếu gia không thấy so với Long cô nương, bệ hạ còn xinh đẹp hơn sao?

Ba người nhích từng bước trong đám người, xem xiếc của người Hồ, mua đồ thủ công của Tấn quốc, lại ăn bánh trái cây tuyết Long Tố Tố tâm tâm niệm niệm. Đã qua hơn nửa ngày, Sầm Duệ chống quạt lên cằm ngẩng mặt nhìn trời, nói với Long Tố Tố: "Vừa đúng lúc cần phải về rồi."

Ngụy Như không ngừng gật đầu, âm thầm lau mồ hôi, ông trời phù hộ cả một đường vô kinh vô hiểm, cuối cùng mau để hẵn hoàn thành nhiệm vụ trở về báo cáo kết quả thôi.

Long Tố Tố ăn vặt luôn mồm, lười biếng đi trên đường, bỗng nói: "Ta còn muốn về Trường Nhạc phường xem."

Sầm Duệ đang cầm túi hạt dẻ, nâng mắt nhìn, Trường Nhạc phường ở trong Tây thị, cách chỗ bọn họ khoảng hai con phố. Long Tố Tố bị bán vào Trường Nhạc phường từ nhỏ, cảm tình với đám tỷ muội trong đó còn hơn cả cha mẹ hắc tâm hắc phế.

Hôm nay sinh thần của nàng, Sầm Duệ không đành lòng gạt bỏ hứng trí của nàng: "VẬY ĐI THÔI, ĐI SỚM VỀ SỚM." Đồng thời bắt đầu bi ai thay bản thân, sau khi về, nhất định Phó Trách sẽ lột thêm một tầng da nữa của nàng.

Long Tố Tố đi rất chậm, Sầm Duệ bóc dẻ ăn không có phản ứng gì, chỉ có Ngụy Như gập gáp chảy đầy mồ hôi, thời khắc tính toán thời gian mà Ngụy Trường Yên giao cho hẵn.

Đi đến cửa Trường Nhạc phường, thiếu niên nhìn thoáng qua những nhạc cơ, vũ nương mặc y phục mỏng manh bên trong, lập tức thu hồi tầm

mắt cúi đầu, liếc ngang liếc dọc không biết nên đứng đâu.

Sầm Duệ ăn sạch hạt dẻ cuối cùng, vỗ vỗ tay, quan tâm nói với Ngụy Như: "Chỗ này, người không cần đi vào."

Theo lý mà nói, người đi theo Ngụy Trường Yên phải nhìn quen trường hợp như vậy, nhưng đứa nhỏ này thanh thuần như cây rau xanh, không thể hiểu nổi a.

"Thiếu gia phân phó nhất định phải theo sát công tử và cô nương." Ngụy Như sắp khóc tới nơi.

Sầm Duệ dụ giọng nói: "Người xem, đã đi dạo cả ngày cũng không có vấn đề gì, bây giờ cùng lắm chỉ vào một nén nhang thôi, lo cái gì?" Lại nghiêm mặt nói: "Chỗ này ở dưới chân thiên tử, kẻ nào dám vi phạm pháp lệnh?" Rồi chỉ về một hướng: "Người xem, Kinh Triệu phủ cách đây không xa."

Ngụy Như tội nghiệp nhìn mắt Long Tố Tố, lúc thấy sắc mặt người trong lòng thiếu gia nhà mình không vui, mếu máo nói, "VẬY, VẬY ĐƯỢC RỒI." Lại giống như tiểu miêu tiểu cẩu bị vứt bỏ ngồi xõm trước cửa vẽ vòng tròn: "Công tử và cô nương nhất định phải ra nhanh nhé."

Sầm Duệ ngênh ngang đi vào, chợt phát hiện Long Tố Tố còn đứng ở cửa, dụ dàng cười: "Làm sao vậy?"

"Không có gì..." Long Tố Tố đi theo.

Lão nhân trong phòng không gặp được nhiều lắm, toàn gương mặt mới lạ mắt. Long Tố Tố tìm một vòng, thấp giọng nói: "Mẫu Nương và Phương Ý chắc đều ở trong phòng Túc Quán nghỉ ngơi."

Sầm Duệ cầm cành hoa quế đưa một tiểu cô nương, lắc tay vung vẩy nói: "VẬY ĐI TÌM CÁC NÀNG ĐI."

Túc Quán cách phường bên ngoài vài cái sân, hai bên trồng đầy cây và hoa, hành lang kéo dài.

"Quên đi, chúng ta đi thôi!" Long Tố Tố đột nhiên dừng bước.

Sầm Duệ cười cười, mới ngẩng đầu, sau gáy bị đập mạnh một phát, bóng hình Long Tố Tố trở nên mơ hồ, loáng một cái vụt qua, cảnh tượng trước mắt chìm vào bóng tối.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phản Bội

Sầm Duệ bị dội một thùng nước lạnh làm tỉnh, hai mắt chưa thể mở hoàn toàn, thùng nước thứ hai đã ập từ trên trời xuống, nước mang theo hơi lạnh đầu thu và mùi cỏ, lúc này nàng đã hoàn toàn thanh tỉnh. Quần áo ướt đầm dính chặt lên người lại càng lạnh hơn, đầu nặng như đá...

Ngọn đèn mơ hồ lung lay chớp nhoáng trên mặt nàng, một giọng nam thô ráp mang âm mũi nói: "Tỉnh rồi, đi gọi cô nương đến đi." Một mặt lại cảnh cáo: "Dám kêu gào, lão tử sẽ lấy mạng người."

Sầm Duệ bị trói như cái bánh chưng, nhìn cây chày gỗ trong tay hăn còn to hơn cánh tay nàng, thành thật nói: "Ừ." Lặng lẽ ngồi im, vẻ mặt dịu ngoan, vô cùng xứng chức con tin. Chớp đi bọt nước trong mắt, mất một hồi lâu, nàng mới miễn cưỡng thích ứng được ánh sáng tối tăm trước mắt.

Nguồn sáng duy nhất là ngọn đèn trong tay nam tử cao lớn, phía sau hăn là bóng tối kéo dài, không thấy rõ cái gì. Tiếng nước tí tách lướt qua tai, nhẹ nhàng thanh thúy, sau đó rơi xuống một giọt, liên tiếp vài lần, rất có quy luật. Sầm Duệ nghiêng tai ngưng thần nghe xong, trong lòng đại khái mô phỏng được một chút...

Có một mùi hương xông vào xoang mũi nàng, nhưng cái mũi đình công không đúng lúc, ngửi nửa ngày mà không ra cái gì.

Có một người đứng trước mặt nàng, ngọc trâm hải đường, áo ngoài thêu hoa hồng, váy mềm màu phấn nhạt, không có nửa phần khác biệt với

người kia, nhưng vẻ rét lạnh trong mắt hạnh mà ngài lại tựa như một người xa lạ.

Sầm Duệ chờ nàng mở miệng, đợi nửa ngày không có tiếng, đành tự há miệng: "Tổ Tổ."

"Bệ hạ." Long Tổ Tổ lãnh đạm đáp.

Sầm Duệ yên lặng.

"Bệ hạ đừng hoảng, ta mời người đến chỉ muốn mượn một thứ." Giọng Long Tổ Tổ trong như gió mát nói.

"Mẹ nó, cô nương đang hỏi người đấy!" Tên nam nhân lưng hùm vai gấu vung tay.

Sầm Duệ bị đánh lệch mặt sang một bên, trên mặt lập tức hiện lên năm vết hồng.

Long Tổ Tổ thờ ơ nhìn một màn này.

Thường thì nam nhân thích tỏ vẻ oai phong trước mặt nữ nhân, cho nên một cái tát nữa lại rơi xuống.

Nam nhân kia biết chút quyền cước, Sầm Duệ liếm khóe miệng, mẫn mẫn.

"Ta hỏi lại người một lần, trước khi tiên đế băng hà, có giao cho người thứ gì không?" Long Tổ Tổ nâng tay ngăn cản động tác hung ác của hắn, khóe miệng treo nụ cười châm biếm như có như không: "Bệ hạ có phải quên rồi không, độc tố trên người ngài còn chưa trừ hết, ngài không chịu nói, ta có ngàn vạn loại độc khác có thể làm cho ngài mở miệng. Cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ?"

Quả đúng là nàng hạ độc, Sầm Duệ thầm thở dài, lắc đầu: "Ta đã gạt người khi nào đâu, ta thật sự không biết, lão tử nhà ta chỉ quăng lại cái ngôi vị hoàng đế cùng một đám thần tử tức chết người cho ta thôi, còn đâu không có gì khác."

Ý cười của Long Tố Tố biến mất, âm tình bất định nhìn Sầm Duệ, nói với nam nhân: "Người đi ra ngoài trước, ta muốn nói chuyện riêng với nàng."

Hán tử không lập tức rời đi, hằm hằm nhìn hai người, Long Tố Tố cười lạnh: "Người do ta đưa tới, chẳng lẽ còn sợ ta thả đi sao?"

Lúc này tên kia mới bỏ đi.

"A Duệ." Long Tố Tố đột nhiên ngồi xổm xuống, che mặt, lệ rơi như châu: "Ta không muốn gây thương tổn cho người, nhưng thứ kia rất quan trọng với ta. Ta còn chưa nói với người, đôi vợ chồng ở quận Thanh Thủy không phải cha mẹ ta, để tìm kiếm cha nương thân sinh, ta phải có thứ đó..."

Mặt Sầm Duệ không chút thay đổi nói: "Được rồi, đừng diễn nữa, rất giả."

"..."

"Tố Tố." Sầm Duệ bám vào tường cố hết sức bò dậy, cong người tới gần nàng, cười tới mức có chút ảm đạm: "Người, có phải ngay từ đầu tiếp cận ta, đã là có mục đích riêng?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hôm nay Ngụy Trường Yên nói nhiều hơn mọi hôm, nói hết chuyện cục diện chính trị hiện nay lại lôi kéo Phó Tránh luận bàn kỳ nghệ của Phụ chính đại nhân. Đáng tiếc Ngụy tiểu công tử có một tay vung roi tốt, nhưng

cờ còn không biết xếp nói chi là đòi so kỳ nghệ, về sau còn ăn gian ba nước.

Phó Trách nhìn Ngụy Trường Yên mặt dày, thông qua hẳn như thấy một người khác, hai người này không hề từng là nhị thiếu phong lưu nổi danh kinh thành. Ngón tay của Phó đại nhân miết quân cờ màu đen, nghĩ về sau bảo Sầm Duệ ít gặp người như này thôi, vất vả lắm mới dạy dỗ được một chút, sợ là chớp mắt sẽ quay về điểm xuất phát.

"Cửa cung sắp khoá rồi, ngày khác rảnh rồi sẽ tới chỉ điểm Ngụy Trung Thừa." Ngay cả hai chữ "luận bàn" Phó Trách cũng lười bố thí cho hẳn.

Ngụy Trường Yên nhìn sắc trời, chắc Long Tố Tố các nàng cũng hồi cung rồi, vứt quân cờ xuống, giả lả níu giữ: "Phó đại nhân không ở lại dùng bữa tối sao?"

Phó Trách liếc mắt nhìn Ngụy Trường Yên nhiệt tình quá mức, phát tay áo chạy lấy người.

Người đi ra khỏi Ngụy phủ không bao lâu, một gã sai vặt lập tức từ trong góc tường vội vàng chạy ra: "Đại nhân, cuối cùng ngài cũng ra rồi."

Phó Trách đi về phía xe ngựa: "Có chuyện gì?"

Gã sai vặt chà cái trán ướt mồ hôi: "Trong cung xảy ra chuyện, bệ hạ và Long Tiệp dư xuất cung từ sáng sớm tới bây giờ còn chưa về. Sau khi tiểu nhân nhận được tin lập tức đi tìm đại nhân, nhưng đại môn Ngụy phủ đóng chặt, muốn vào nhưng bị thủ vệ ngăn lại, không có cách gì để báo tin cho đại nhân."

Phó Trách dừng lại đột ngột.

Tiền bước Phó Trách, Ngự Trường Yên cười tùm, cao giọng gọi: "Ngự Như, chuẩn bị ngựa cho gia." Không có người đáp lại, mới nhớ người kia bị mình phái đi bảo vệ Long Tổ Tổ.

Hộ vệ Ngự Quả đột nhiên ngưng trọng chạy ra nói: "Công tử, Ngự Như đã mất liên hệ với chúng ta một canh giờ rồi."

Ngựa của Ngự Trường Yên còn chưa chạy ra khỏi phủ, Phó Trách đã đứng ở cửa, gió đêm cuồng loạn, thanh y bay bay, gương mặt tức giận lạnh thấu xương: "Ngự đại nhân, lần trước ở đại lao Hình bộ chưa đủ à?"

Ngự Như trên danh nghĩa là thư đồng của Ngự Trường Yên, nhưng được bồi dưỡng như ám vệ. Sầm Duệ để hãn ở ngoài cửa Trường Nhạc phường, ngồi xổm vẽ hai vòng hãn lập tức hiểu ý. Bệ hạ muốn nói, nếu một nén nhang đã qua mà bọn họ không đi ra, thì hãn lập tức tới Kinh Triệu phủ báo tin đúng không? Đợi một nén nhang trôi qua, Ngự Như chờ không được, hãn muốn xông vào, nhưng nhìn bên trong tiếng người ồn ào...

Nhức đầu, vẫn theo y lời bệ hạ nói mà làm đi. Vận khí cất bước, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Kinh Triệu phủ. Rẽ vào một góc đường, lại đột nhiên thấy một đám người bịt mặt đánh lén, võ công của hãn không thấp, nhưng chịu thiệt ở chỗ tuổi nhỏ thiếu kinh nghiệm. Đấu một hồi đã bị trúng một đao, trên đao có độc, chân mềm nhũn ngã xuống.

Ngự Trường Yên tìm thấy ám ký Ngự Như để lại bên đường, tìm được tới Tây thị thì đứt đoạn, có hai loại khả năng: Một là đám Sầm Duệ gặp kẻ xấu, bị trói lại; Hai là ám ký bị người ta cố ý lau đi.

Phó Trách đứng ở đầu phố Tây thị, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, cố gắng kìm nén cõi lòng hỗn loạn dậy sóng, bình tĩnh nói: "Việc này không được làm kinh động, ta đã phái người tới Kinh Triệu phủ lệnh lưu ý những kẻ ra vào thành hôm nay. Nhưng kinh thành có cửu môn, vô số người qua lại, e rằng không có kết quả. Người bắt cóc bệ hạ tất có mưu đồ,

tạm thời an nguy của bệ hạ được đảm bảo. Nếu đúng như ta đoán, bọn chúng sẽ không lập tức xuất kinh. Người điều động hai đội nhân mã, một đội canh giữ ở các giao lộ, chú ý dị tượng, một đội tìm kiếm xuôi theo từng con đường một..." Phó Trách chỉ vào khu chợ đêm đèn đuốc sáng trưng: "Nơi càng náo nhiệt càng phải cẩn thận."

Tự biết để mất Sầm Duệ là đại họa, Ngụy Trường Yên lập tức hành động, hai tay nắm chặt dây cương, thúc ngựa phi nhanh: "Lão tử nhất định sẽ đưa cái kẻ vô năng kia về."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Long Tố Tố không trả lời vấn đề của Sầm Duệ, nói đúng ra là không kịp trả lời, đã bị đại hán vừa ra ngoài quay trở lại mời đi, Sầm Duệ mơ hồ nghe được vài chữ "Chủ tử" "Mềm lòng".

Trong phòng tối chỉ còn lại Sầm Duệ và hán tử, Sầm Duệ ủ rũ trượt theo tường, quần áo ẩm ướt toát ra từng trận khí lạnh, trộn lẫn với hơi nóng từ người nàng, khiến cái đầu đau giật từng cơn, vừa hắt xì vừa ho khan.

Hình như nam nhân kia nhìn Sầm Duệ không vừa mắt, hùng hùng hổ hổ quát: "Đồ bệnh tật, đừng lây bệnh cho gia." Một cước lập tức vung lên.

Sầm Duệ hoảng sợ, người đối diện lưng hùm vai gấu, một cước này không chết cũng bị thương. Than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu, con người đen như mực mờ hơi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn lã chã chực khóc: "Đừng..."

Hán tử sừng sốt.

Sầm Duệ rũ mắt, nước nở từng tiếng khẽ khàng: "Đau..."

Hán tử như bị mê hoặc, buông chân xuống, bàn tay gấu vồ gáy: "Còn yếu ớt hơn cả nữ nhân."

Sầm Duệ giật nhẹ khóe miệng, thật xấu hổ, ta chính là nữ nhân đấy.

Long Tố Tố đi ra ngoài, tiếng chiêng trống từ xa xôi bay tới, nàng ngẩng đầu xuất thần nhìn đèn trời cháy sáng trên cao. Bỗng nhiên nhớ tới giao thừa của một năm, nàng bị mẹ kế đánh, Sầm Duệ muốn dỗ nàng vui vẻ nên dù bị đứt tay nhiều lần, vẫn miệt mài vót trúc làm cho nàng một cái đèn trời. Hai tiểu cô nương hứng gió lạnh loay hoay trên bờ ruộng nửa ngày, rốt cuộc cũng làm cho đèn trời nhẹ nhàng đứng lên, chưa kịp cao hứng, một trận gió lớn đã quạt tới làm tan nát cái đèn.

Nàng sắp khóc tới nơi, Sầm Duệ vỗ lưng nàng an ủi: "Đừng khóc đừng khóc, hỏng rồi làm lại là được."

Long Tố Tố nhìn đầu ngón tay chảy máu của Sầm Duệ, bĩu môi.

Sầm Duệ cười hì hì: "Người vui vẻ là được, ta không sợ đau."

Cho tới bây giờ nàng vẫn luôn biết, không phải Sầm Duệ không sợ đau, chỉ là có thể chịu mà thôi. Đau đớn, khuất nhục, khổ sở, nàng gặp rất ít người có thể nhẫn nhịn hơn Sầm Duệ...

"Tố Tố."

Hồi ức tan vỡ, Long Tố Tố gục đầu xuống: "Công tử."

"Ta vừa mới nghĩ..." Người ngồi trong bóng tối chuyển động ngón tay: "Nếu đã làm tới bước này, sớm hay muộn Phó Trách cũng tìm tới, trước sau đều là phiền toái, không bằng hoàn toàn giải quyết phiền toái này."

Mặt Long Tố Tố không còn chút máu, hoảng loạn, kích động nói: "Không phải công tử nói sẽ không xuống tay với hoàng thượng sao? Hắn mà chết, chẳng phải sẽ mất manh mối tìm thứ kia?"

Người nọ trào phúng cười: "Không xuống tay với hăn, sớm muộn gì cũng đến lượt hăn xuống tay với ta. Ta muốn thứ kia, không có hăn ta cũng có cách khác."

"Công tử... Có phải ngay từ đầu ngài đã quyết định như vậy rồi không?" Long Tố Tố cắn chặt môi tới trắng bệch.

"Thì sao? Nếu người không muốn làm, ta sẽ để những người khác động thủ."

Thật lâu sau, Long Tố Tố nói: "Ta làm."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Khốn Cực

Trăng treo đầu cành, đèn đuốc mọi nhà sáng trưng, đình đài lầu các mơ hồ trộn lẫn vào nhau, tựa như thế giới hư ảo mờ mịt. Phó Trách khoan tay đứng trong góc đường, nhìn phố xá huyên náo phồn hoa phía xa.

Ngụy Trường Yên phái hai đội nhân mã mặc thường phục, đi khắp các ngõ ngách trong chợ đêm đã gần một canh giờ vẫn không thu hoạch được gì. Thời gian từ từ trôi, mỗi một khắc đi qua, an nguy của hai người Sầm Duệ sẽ ít đảm bảo một phần. Nếu trước bình minh không tìm được Sầm Duệ về...

Ánh trăng lờ mờ lọt vào đáy mắt Phó Trách, soi lên một mảnh lạnh lẽo.

"Phó đại nhân!" Có tiếng loạt xoạt như chuột chạy, cơ thể nhanh nhẹn của Ngụy Quả để lộ cái đầu: "Công tử nói đã tìm được chỗ Ngụy Như bị ngã, mời đại nhân qua xem."

Mộc bài Ngụy Như vẫn luôn mang theo bên người được phát hiện ở phố Tử Ngộ gần giao lộ với Chu Tước, mộc bài nhỏ khắc "Thập nhất", có nghĩa là thứ tự ám vệ của Ngụy Như trong Ngụy gia. Một khắc sau, Phó Trách chạy tới, Ngụy Trường Yên cầm mộc bài đứng im, cúi đầu không nói.

"Công tử, Ngụy Như có phải..." Ngụy Quả không đành lòng nói.

"Tiểu tử kia mệnh rất lớn. Trước kia bị phạt chạy đường núi, dù lăn từ trên núi xuống cũng không sao." Ngụy Trường Yên giẫm lên hòn sỏi, đá

bay sang một bên.

Phó Trách đón lấy mộc bài, nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng nhìn bốn phía: "Ngụy Như không sao, hơn nữa chắc ở ngay gần đây."

Ngụy Quả xấu hổ khi chỉ số thông minh của mình không theo kịp tâm tư nhanh nhạy của Phụ chính đại nhân.

Ngụy Trường Yên "hừ" một tiếng, quần roi lên cổ tay, chỉ vào chỗ sâu nhất trong đường Tử Ngọ: "Lão tử tìm lâu vậy rồi mà không thấy một góc áo của tiểu tử Ngụy Như kia. Mãi sau lại thấy mộc bài của hắn, không phải là có ai đó cố ý cho chúng ta phát hiện sao? Mẹ nó! Lục hết từng nhà cho lão tử! Lão tử muốn xem kẻ nào không có mắt dám động vào người của ta!"

Quả như Phó Trách và Ngụy Trường Yên nói, không quá hai chén trà, trong một căn nhà gạch đổ nát phố Tử Ngọ tìm được Ngụy Như đang mê man bất tỉnh. Ngụy Trường Yên che mồm che mũi, hạ mình vượt qua chướng ngại vật, tàn nhẫn đá tỉnh tiểu ám vệ trung thành.

Ngụy Như mặt mũi bầm dập gào "ô" một tiếng, lăn từ đồng cỏ tranh lăn ra, Ngụy Quả tốt bụng lấy hộ cái khăn trong miệng hắn ra. Ngụy Như bị hạ thuốc mê bình thường, không ảnh hưởng tới cơ thể, chỉ có đầu óc vẫn mơ mơ màng màng, ngã trái ngã phải trên mặt đất kêu than hồi lâu, rồi mới "oa oa" khóc lớn nhào vào lòng Ngụy Trường Yên: "Công tử! Lần sau đừng bắt tiểu nhân chấp hành nhiệm vụ có yêu cầu cao như vậy nữa! Tiểu nhân tình nguyện đi chà chuồng ngựa cho ngài còn hơn!"

"..."

Đều là ám vệ, mà Ngụy Quả cảm thấy thật mất mặt một cách sâu sắc.

Ngụy Trường Yên ghét bỏ đẩy Ngụy Như như thuốc cao bôi trên da chó, giọng Phó đại nhân âm trầm và lạnh lẽo như chui từ dưới đất lên: "Bệ

hạ ở đâu?"

Ngụy Như bẹp miệng mếu máo: "Bệ, bệ hạ bị nhốt trong Trường Nhạc phường."

Ngụy Trường Yên ra hiệu cho Ngụy Quả chặn Phó Trách lại, hăn ngồi xồm xuống hỏi Ngụy Như: "Người kể tường tận sự việc xảy ra lúc ấy cho ta xem."

Ngụy Như quệt nước mắt, kể hết những chuyện Sầm Duệ và Long Tổ Tổ đã trải qua từ sáng, nói tới lúc Sầm Duệ bảo hăn canh ở bên ngoài Trường Nhạc phường: "Bệ hạ nói ngài ấy và Long Tiệp dư vào trong một nén nhang sẽ ra, tiểu nhân đợi hai nén nhang vẫn không thấy bệ hạ, lập tức nghe lời bệ hạ dặn tới Kinh Triệu phủ báo tin. Không ngờ lại thấy ở trong góc cái đám lai lịch không rõ ấy. Võ công của những người đó rất quái lạ, lại giỏi dùng độc, không giống người Trung Nguyên. Tiểu nhân không cẩn thận bị trúng chiêu, mơ hồ nghe bọn họ nói vốn dĩ muốn giết tiểu nhân, nhưng sau lại có người nói cái gì mà "Công tử giữ hăn có chỗ dùng", sau đó thần trí của tiểu nhân không rõ nữa."

"Vô dụng." Ánh mắt sắc bén như kim châm của Ngụy Trường Yên đâm thẳng vào tâm can của Ngụy Như.

Ngụy Như không có một chút áy náy nào: "Tiểu nhân vốn dĩ đã vô dụng."

"..."

Ngụy Trường Yên khoanh hai tay, bạc môi mỉm cười: "Phụ chính đại nhân có dự tính gì khác không, hay là vẫn tiếp tục đi cứu bệ hạ?"

"Sự xuất hiện của Ngụy Như quá cố tình, đối phương đưa hăn để đây chẳng phải sẽ nghĩ tới việc hăn vừa tinh sẽ nói tung tích của bệ hạ sao?" Phó Trách vừa nói vừa đi ra ngoài, dắt một con ngựa tới rồi nhảy lên, ghìm

chặt dây cương, tốc độ nói cực nhanh: "Để tránh bị trúng kế diệu hồ ly sơn, giữ nghiêm bố trí nhân mã trên phố, tiếp đó sai người tới các cửa thành nhìn xem có nhân vật khả nghi hay không. Nếu không đủ nhân thủ, thì phải đi tìm Kinh Triệu Duẫn Ninh Cảnh."

Nói xong, hai chân kẹp mạnh, con ngựa bị đau hí dài một tiếng, cất vó chạy thẳng tới Trường Nhạc phường.

Ngụy Trường Yên dùng ngón cái lau môi dưới, nhìn bóng dáng Phó Trách cười ngựa chạy như bay, cười lạnh: "Phụ chính đại nhân mà là thư sinh vẫn nhược trói gà không chặt á? A. Không đúng, lão bánh quấy Ninh Cảnh này thông đồng với Phó Trách từ khi nào vậy?"

Tâm trí của Ngụy Như cũng bay theo tro bụi cuồn cuộn: "Tư thế phóng ngựa của Phó đại nhân thật oai hùng, quá tiêu sái nha."

"Có tiêu sái như công tử người không?"

"Có!"

"... Vứt hẳn ở đây cho ta, coi như đã chết rồi."

"..."

"Công tử." Ngụy Quả vẫn đảm đương đúng tư cách ám vệ đột nhiên xuất hiện, chỉ vào một hướng: "Người xem!"

Ngụy Trường Yên cười nhạt, đưa mắt nhìn, ý người bên miệng ngừng bật.

Tây thị ở cách vài phố, khói đen cuồn cuộn bay lên tận trời, ánh lửa lập loè lay theo hướng gió, lan ra cả bốn phía!

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Tránh đi nửa đường cũng nhìn thấy ánh lửa, đợi hẵn chạy tới gần Trường Nhạc phường thì ngọn lửa hùng hực đã vào thế không thể ngăn chặn. Lầu gác Tây thị xây bằng gỗ, biết là nguy hiểm, nhưng bởi vì gần đó có cái hồ, chẳng may phải mang nước dập lửa cũng cực kỳ tiện lợi, từ trước đến nay chưa từng có hoạ hoạn lớn.

Có điều trận cháy tối nay vô cùng kỳ lạ, giống như có thứ gì đó can thiệp vào, ngăn ngùn trong nháy mắt, chờ mọi người phản ứng đã không kịp. Tiểu quan trong Trường Nhạc phường chạy ra giải đáp hoang mang của mọi người: "Phường rượu bị cháy, trong hầm toàn rượu hơn mấy chục năm, cho nên mới cháy mạnh như vậy." Ủ rũ cầm thùng gỗ: "Đừng nói nữa, nhanh cứu hoả đi. Ai ôi, cháy thế này, của cải tiền bạc còn đâu."

"Ai da! Thùng nước của ta... Này, vị... đại nhân này? Ngài đang làm gì thế?" Lăn lộn vài chục năm chốn phong nguyệt, nhìn người biết thân phận là sở trường, mặc dù người trước mắt mặc quần áo bình thường, nhưng nhìn khí độ nổi bật mà xem, không tầm thường tí nào.

Phó Tránh siết chặt thùng nước, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên: "Chỗ để rượu ở đâu?!"

Tiểu quan sợ tới mức nói lắp: "Bây giờ lửa lớn như vậy, khẳng định không còn... Không, nếu đại nhân thật sự muốn vào, thì ở phía Bắc có cái hồ, bên cạnh đó có một sườn dốc nhỏ có thể đi qua."

Phó Tránh lập tức xoay người rời đi.

Tiểu quan nhặt thùng nước rơi trên mặt đất lên, sát thần a! Là một sát thần không muốn sống thì đúng hơn.

Kinh Triệu Duẫn đại nhân nhận được nhiệm vụ lâm nguy chạy tới, nhìn thế hoả cao tận trời, cổ chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té xỉu ngay tại chỗ. Năm nay nhất định hẵn phải về hưu thành công mới được!!!

Sườn dốc trong miệng tiểu quan thật ra là một đồng cát sỏi đổ chồng lên cao, giẫm vào là lún chân, không vượt qua được. Lướt qua tường viện đã sụp một nửa, tất cả đều bị bao trùm trong ánh lửa đỏ đậm chói mắt, gió nổi lên, tiếng "oành" nổ vang, ngọn lửa vươn cao, hình như có cột gỗ sụp xuống. Nếu có người ở bên trong thì tuyệt đối không còn khả năng sống sót.

Phó Trách duy trì cân bằng đứng trên dốc nghiêng, ánh lửa trong đáy mắt giống một đám quỷ quái giương nanh múa vuốt, làm toát lên con người sâu như vực thẳm. Bàn tay giấu trong tay áo siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay cuộn cuộn, nhưng trên mặt hắn vẫn bình tĩnh, bình tĩnh như một ngoại nhân không có cảm xúc. Tay phải nâng lên một độ cong nhỏ, thoáng dừng lại một cái chớp mắt, lại thong thả đặt trở lại bên sườn. Cuộc đời hắn, chưa bao giờ trải qua giây phút bó tay chịu trói như giờ khắc này...

Ánh lửa thiêu đốt nửa bầu trời, nhìn từ nơi xa như tầng tầng mây tía tươi thắm. Ngụy Trường Yên ra roi thúc ngựa chạy đến, kéo một người qua đường hỏi tin, cũng chạy tới cái hồ phía Bắc. Ngụy Như chạy theo sau như điên, mệt tới mức chết đi sống lại, Ngụy Quả nhìn không được nữa, túm hắn ném lên sau lưng Ngụy Trường Yên.

"Công tử?" Ngụy Như ló cái đầu ra từ phía sau lưng Ngụy Trường Yên: "Kia không phải Phó đại nhân..." Hắn yên lặng nuốt trở lại một chữ cuối cùng, Phó đại nhân thật đáng sợ a...

Phó Trách đã đứng không biết bao lâu, hơi nóng vẫn hầm hập, nhưng ngọn lửa hừng hực chỉ còn kéo dài hơi tàn trên những cây gỗ lớn. Từng đợt từng đợt khói trắng cuốn theo tro tàn bay tứ tung, mùi khét và mùi tanh hôi mơ hồ xen lẫn nhau khiến người ta nhú mào...

Ngụy Như "A" một tiếng, vì vào đúng lúc này, Phó Trách bỗng nhiên đi nhanh lên phía trước.

Trong đám cháy, có bóng người tập tễnh bước ra, liên tục bị những vật cản dưới chân làm cho lảo đảo. Đến gần mới thấy người ấy khoác áo ngoài thêu hoa hồng, tóc đen lộn xộn xõa tới thắt lưng, cái váy màu phấn nhạt đã cháy không còn nhìn ra màu sắc ban đầu...

Phó Trách chợt ngừng bước chân, không bước về phía trước nữa.

Người nọ kéo bước chân đi đến trước mặt hắn, khuôn mặt bị khói hun trông rất hài nhưng không có nhiều biểu tình, giọng nói tĩnh lặng như dòng nước chết: "Người đã đến rồi."

Người đổ về phía trước, ngã vào lòng Phó Trách...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ nín thở, co người nằm trong vùng nước trũng. Đêm mùa thu nước lạnh như băng, cảm giác tức ngực như có tảng đá đè nặng, từng cạnh đá sắc bén cũng như đang xé toạc mọi góc ngách. Nàng chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua gian nan đến thế, lúc ấy nhìn thấy ngọn lửa càng ngày càng lan tới gần, đành cắn răng úp người xuống vũng nước, trên lưng là lửa nóng bùng bùng, dưới thân cũng là nước lạnh rét căm, Sầm Duệ giống như chạy trong địa ngục lửa và băng, nóng lạnh luân phiên khiến nàng ngay cả chính mình là ai cũng không nhớ rõ.

Vùng nước trũng được tạo thành từ hồ nước bên ngoài, chính nó đã bảo vệ nàng.

Phó Trách tới thật khéo, Sầm Duệ bò từ vũng nước dậy đã tiêu hao hết khí lực còn sót.

Ngụy Trường Yên cũng lại gần, trong phút chốc thoáng nhìn cô gái mặc váy phấn nhạt được Phó Trách ôm lấy thì gằn ra: "Ố Tố?!"

Phó Tránh ôm Sầm Duệ liếc nhìn hẳn: "Việc xảy ra tối nay chỉ có người và ta biết."

Người ấy là bệ hạ?!

Giây lát, Ngụy Trường Yên lập tức quay đầu, muốn lao người lên trước, tìm kiếm trong đồng đồ nát.

"Đừng tìm." Từ phía sau bay tới một câu nói nhẹ như gió.

Cơ thể Ngụy Trường Yên chợt cứng đờ, nửa ngày sau, cổ họng mới thoát được chữ, khàn khàn nói: "Thế nào là đừng tìm?"

Ngụy Như thật cẩn thận nói: "Công tử, Phó đại nhân ôm bệ hạ đi lâu rồi..."

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bầu Bạ

Để tránh bị phát hiện, Phó Trách đưa Sầm Duệ về từ cửa phụ Thiên Môn, tất cả người trong Đường Tâm Điện đã bị Lai Hỉ điều đi nơi khác.

Mặt trăng ngả về tây, trong cung yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi qua hành lang dài trống vắng, thỉnh thoảng trong góc sáng nào đó có bóng cung nhân lướt qua.

Lai Hỉ ôm đầu gối bên ngoài Đường Tâm Điện trông coi, thấy Phó Trách từ phía xa, vừa vội vừa lo chạy lên đón: "Bệ hạ... Đây là..."

Phó Trách không dừng lại dù chỉ nửa khắc, lập tức ôm Sầm Duệ vào nội điện: "Đi chuẩn bị nước ấm và thuốc trị thương, rồi lấy bộ xiêm y sạch sẽ tới đây."

Trên đoàn tháp, Sầm Duệ rũ hai tay bên người, cúi đầu không nói lời nào.

Phó Trách chú ý thấy trên mặt nàng hình như có vết ứ, vết thương bị bụi đen che mất, nhìn không rõ, khi đưa ánh nến tới gần, mới thấy một đường xanh tím từ xương gò má tới khóe mắt sưng phù lên. Hô hấp của Phó Trách trở nên rối loạn, cố gắng nhàn nhạt hỏi: "Bệ hạ bị thương sao? Có cần gọi Thái y không?"

Sầm Duệ không nghe lọt tai một chữ nào, vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích. Quần áo ẩm ướt đã khô đi nhiều, nhưng mái tóc dài xõa tung vẫn nhỏ từng giọt đứt quãng, tinh thần sa sút và chật vật.

Lai Hỉ nhẹ tay nhẹ chân đem từng thứ vào, nhìn bộ dáng của Sầm Duệ, đủ lời ghen đầy trong lòng mà không nói một chữ, lại nhẹ tay nhẹ chân lui ra, không quên khép cửa lại.

Không hiểu sao Phó Tránh sinh nôn nóng, nếu nàng không phải nữ tử, hẳn có cần cố kỵ như vậy không? Tĩnh tâm, hẳn cần nhắc gắng sức nhẹ tay xem tay chân và vai Sầm Duệ, kiểm tra cẩn thận mấy lần, xác định không bị đại thương như gãy xương linh tinh, mới vắt khô khăn, lau sạch từng vết bẩn trên mặt nàng. Sau đó lấy một cái khăn to mềm mại, cẩn thận chà lau mái tóc ướt sũng từ trên xuống dưới vài lần, cho tới khi sợi tóc trong tay khô ráo trơn bóng mới thôi.

Sầm Duệ ngoan ngoãn vẫn không nhúc nhích, mặc Phó Tránh chăm sóc, tẩy rửa sạch sẽ cho nàng đâu vào đấy.

Bởi vì Sầm Duệ không hợp tác, Phó Tránh tạm thời buông tha việc thuyết phục nàng đổi bộ xiêm y khác, ngược lại mở hộp thuốc ra, bồng ngơ ngẩn. Cao thuốc trong hộp chỉ còn non nửa, cho thấy thường xuyên được sử dụng... Nhẹ nhàng lấy một chút, chấm từ từ lên gương mặt của người phía trước... Kẻ đả thương Sầm Duệ xuống tay rất nặng, để lại vết ứ máu lớn trên làn da mỏng, Phó Tránh lại càng cẩn thận, vì chạm vào thế này sẽ rất đau.

Nhưng ngay cả nhăn mày Sầm Duệ cũng không, thậm chí lông mi cũng không cử động một lần.

Hình tượng của nàng trong mắt Phó Tránh chính là khổ một chút sẽ rú ầm lên, lúc trước ghét bỏ nàng yếu ớt vì nghĩ nàng là nam tử, sau khi phát hiện thân phận cô nương gia, lại như ngầm cho phép. Bây giờ chợt thấy Sầm Duệ thế này, trong lòng Phó đại nhân dâng lên cảm giác mất mát không nói rõ.

Xử lý xong vết thương bên trái, Phó Trách lấy thêm thuốc quay sang má phải, chỗ này còn hung hiểm hơn, kếm một li nữa thôi là vào mắt. Phó Trách thận trọng chấm thuốc mỡ lên khước mắt nàng, đột nhiên chạm vào một thứ ẩm ướt, thuốc cao mới chấm lên đã bị giọt nước làm trôi. Nước mắt rơi liên tục không vãn hồi được, khiến Phó Trách trở tay không kịp.

Sầm Duệ cắn chặt môi, nhưng tiếng nghẹn ngào vẫn không kìm được bật ra từ trong cổ họng.

Phó Trách nhìn nàng vừa khóc vừa lúng túng, khổ sở lấy tay ngăn từng giọt nước mắt, trầm mặc, nâng tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Tất cả mọi sợ hãi, bi thương, thất vọng cùng xô đẩy trong lòng Sầm Duệ, lúc trước dùng đau khổ chống đỡ cơ thể, tới giờ thoáng chốc mất đi hết khí lực, ôm thắt lưng Phó Trách, túm góc áo hẩn khóc hết hơi: "Vì sao lại gạt ta, vì sao tới chết còn gạt ta?!"

Nàng không dám nhắm mắt, chỉ cần nhắm mắt là thấy gương mặt Long Tố Tố tái nhợt nói với nàng:

"A Duệ, công tử muốn ta giết người."

"Nhưng ta không muốn giết người..."

"Đây là chỗ để rượu của Trường Nhạc phường, một khi cháy, thế lửa sẽ lan nhanh, bọn họ sẽ không có thời gian phản ứng. Sau khi châm lửa người mặc quần áo của ta chạy ra, tìm một chỗ để trốn."

"Ta? Sau khi người ra ta cũng ra. Ta xinh đẹp lại sợ chết như vậy, chẳng lẽ cam tâm bị nướng cháy hay sao?"

"A Duệ..." Long Tố Tố đứng trong ánh lửa cười lắc đầu, vẫy vẫy tay: "Người thật sự rất dễ lừa, đi nhanh đi."

Phó Tránh nhẹ ôm nàng, im lặng nghe Sầm Duệ khóc kể, hẳn không biết nên an ủi nàng như thế nào, chỉ biết dịu dàng vỗ lưng nàng, nghe tới lúc nàng thương tâm đến cực điểm, nhịn không được xoa xoa đầu nàng...

Khóc mãi, người trong lòng không còn động tĩnh, cả thể xác và tinh thần của Sầm Duệ đều mệt mỏi, dù Phó đại nhân lần đầu trải nghiệm việc dỗ trẻ con cũng dễ dàng dỗ nàng ngủ.

Ngủ một giấc... có phải sẽ không còn thương tâm nữa không? Phó Tránh cúi đầu quan sát Sầm Duệ đã ngủ vô tri vô giác, không biết tư thế không thoải mái hay là cảm thấy lạnh, Sầm Duệ khẽ ừm một tiếng, dụi dụi vào ngực Phó Tránh.

"..." Phó Tránh khó xử, ôm nhẹ thắt lưng của Sầm Duệ, kéo nàng hơi rời khỏi người mình.

Sầm Duệ ừm một tiếng bất mãn qua lỗ mũi, ngay sau đó lại lọt vào cái ôm ấm áp, mùi huân hương dịu ngọt trong veo chui vào trong mộng của nàng, vượt phẳng cái trán nhăn lại.

Phó Tránh ôm Sầm Duệ bần thiêu đi tới bên giường, cúi người đặt nhẹ nàng xuống, lại kéo chăn bọc kín người nàng.

Đứng thẳng người dậy, lại có cái gì đó bị kéo lại, cúi đầu thì thấy tay Sầm Duệ nắm chặt góc áo hẳn không buông, giống như, người chết đuối nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng...

Phó Tránh cúi thắt lưng nhú mày nhìn chăm chăm chỗ kia, chầm chậm ngồi xuống mép giường, nhét cánh tay chui ra ngoài vào chăn. Liếc nhìn gương mặt khóc như con mèo hoa, hẳn bật cười, ngả người ra sau, mệt mỏi nhéo nhéo mi tâm vẫn nhú chặt tới bây giờ, nhẹ nhàng thở ra một hơi...

Rà soát lại từ đầu tới cuối những việc xảy ra ngày hôm qua, bài trừ khả năng do Yến Vương, lời nói của Ngụy Như lướt qua trong đầu "Võ công của những người đó rất kỳ quái, lại giỏi dùng độc."

Đặt tay lên cổ trùng ngủ yên trên cánh tay phải, loại người như Ngụy Như miêu tả, hẳn cũng từng gặp.

Là người Nam Cương sao...

Trời đã gần sáng, không tới một canh giờ nữa sẽ tới lúc lâm triều. Phó Trách nhẹ nhàng nhét con mào giấy vào lòng bàn tay Sầm Duệ, kéo tay ra đứng lên.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Long Tố Tố chết khiến trong triều có một trận nghị luận không lớn không nhỏ. Đây vốn là gia sự của hoàng đế, nhưng trong lòng đám thần tử trung tâm của Cung quốc thì gia sự của hoàng đế chính là quốc sự, nếu là quốc sự thì phải thảo luận nghiêm túc, tổng kết sâu xa, lấy mục tiêu phân ưu giải nạn cho hoàng đế bệ hạ làm đầu, bày tỏ bổng lộc của mình không phải lấy không.

Sầm Duệ ngồi lệch trên long ỷ, u ám nói, ai còn nhắc tới chuyện này, bổng lộc nửa đời sau sẽ tạm biệt hẳn.

Phụ chính đại nhân khụ một tiếng, hiếm thấy hoàng đế bệ hạ có hành vi đe dọa.

"..." Các đại thần: "Bệ hạ, chúng ta vẫn nên thảo luận về tân niên sắp tới đi, ha ha ha."

Sau sự kiện kia, không biết Ngụy Trường Yên chết ở đâu, Ngụy lão quốc công đích thân tới Lại bộ kiểm tra, bắt gặp hoàn cảnh nơi làm việc của Ngụy Trường Yên, u buồn muốn đi tìm Phó Trách thương lượng xem

có thể đổi cho tôn tử bảo bối của lão tới cái nha môn thoải mái chút không. Trên đường vào cung, đã chạm mặt với Từ tướng.

Hai mắt Lão quốc công hướng lên trời: "Hừ!"

Từ Sư giống như mới nhìn thấy Ngụy lão gia tử, vội chấp tay: "Ngụy lão!"

"Hừ!" Chòm râu của Ngụy lão quốc công vểnh lên, tự cho là thanh âm rất thấp thâm thì thì thâm: "Thằng hồ ly nhãi ranh, chiếm được vị trí Thừa tướng thật tốt, mê hoặc lòng quân!"

"..." Tâm trạng của Từ tướng hôm nay không tệ, không so đo với lão, có ý tốt nói: "Đã mấy ngày rồi Ngụy Trung thừa không vào triều cũng không đi thực hiện chức trách, lúc về Ngụy lão cần phải khuyên bảo nhé, nếu không ngay cả cái chức Ngũ phẩm Trung thừa này cũng mất thì rất đáng tiếc." Quay đầu không thấy tý đáng tiếc nào, hòa ái nói: "Tri Mẫn, bệ hạ còn chờ đấy."

"Dạ..." Từ Tri Mẫn bước nhỏ đi theo.

Ngụy lão quốc công giậm sôi lên, giậm chân, hôm nay bằng mọi cách phải bảo Phó Trách thăng quan cho tôn nhi của lão! Hầm hừ đi hai bước, chòm râu run lên, thò người quay lại nhìn, nha đầu Từ gia?

Sùng phi duy nhất của hoàng đế chết bệnh ngoài ý muốn, khuê nữ danh môn tất nhiên sẽ rục rịch, nhà nhà muốn có cơ hội trở thành ngoại thích! Thời cơ thành ngoại công của Thái tử cũng tới gần!

Kết quả, tấu chương nạp phi từng cái từng cái được dâng lên, lại còn nguyên đưa trở về, nghe đâu vị Thị Trung đại nhân trong nhà có ba nữ nhi lén lút hối lộ cho Lai Hỉ công công: "Bệ hạ có ý gì vậy?" Không nói nạp, cũng không nói không nạp.

Lai Hỉ công công nhét túi bạc vào tay áo, nháy mắt: "Bệ hạ tình thâm với Long Tiệp dư, người mới đi, nào có tâm trạng thú nữ nhân khác chứ?"

Thị Trung đại nhân nóng nảy: "Không nạp phi tần, không có hoàng tử, sẽ dao động nền tảng lập quốc a. Phụ chính đại nhân cũng không khuyên nhủ bệ hạ sao?"

Cơ mặt của Lai Hỉ công công co rút: "Phụ chính đại nhân nói, vô vị."

Bảo một nữ tử cưới vợ, không phải rất vô vị sao? Huống hồ, Sầm Duệ không có tâm tư ứng phó. Cái chết của Long Tố Tố là một đả kích nặng nề đối với nàng, không phải Phó Trách lấy lượng công khóa lớn đè ép nàng, làm cho nàng không rảnh để sa sút tinh thần thì không chừng nàng sẽ làm ra loại chuyện mượn rượu giải sầu càng thêm sầu gì đó.

Mấy ngày nay Từ Tri Mẫn tới vẫn an Kính thái phi xong sẽ qua ở bên Sầm Duệ, Sầm Duệ không nói lời nào, nàng càng nói nhiều. Một người cầm sách đặt lên mặt ngủ gà ngủ gật, một người cũng cầm sách nhưng đọc rất nghiêm chỉnh.

Phó Trách bắt gặp hai lần, buổi chiều khi dạy học nhắc nhở Sầm Duệ, Sầm Duệ rầu rĩ không vui nói: "Ta không có ý gì khác, một mình ngây ngốc quá chán, muốn có người ở cùng mà thôi."

Ngồi xuống ghế, Phó Trách hỏi: "Ngày ấy khi bệ hạ gặp nạn, có nhìn thấy mặt đối phương không?"

Ngồi bút dưới tay Sầm Duệ trượt một cái, tạo thành nét mực dài: "Có thì có, nhưng chỉ là tay chân. Ta nghe... khi bọn họ nói chuyện nhắc tới một người, bọn họ gọi là công tử. Nhưng ta chưa thấy mặt."

"Người đả thương Ngụy Như đến từ Nam Cương." Phó Trách nhàn nhạt nói.

"Nam Cương? Lão tử nhà ta có phải từng tấn công nơi đó không?"
Sầm Duệ nhớ lại: "Chẳng lẽ bọn họ muốn trả thù?"

"Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu muốn trả thù thì sao không động thủ lúc tiên đế còn sống, mà phải chờ lúc này?" Phó Trách hỏi lại, lại nói: "Long Tố Tố ẩn núp bên cạnh bệ hạ nhiều năm, có thể thấy là mưu tính từ lâu, không đơn giản như vậy."

Sầm Duệ nắm chặt bút, siết tới mức trắng bệch ngón tay, lại chậm rãi buông ra: "Hôm ấy Tố Tố từng hỏi ta, tiên đế có giao cho ta thứ gì không, hình như ngay từ đầu nàng vì thứ đó mới bôn ba như vậy. Nhưng về sau không biết vì sao, công tử trong miệng bọn họ đột nhiên sửa chủ ý muốn giết ta."

Thứ gì? Phó Trách nhíu mày, nếu cái đó là đồ quan trọng, vì sao tiên đế cũng chưa từng nhắc với hẳn?

"Mặc kệ thế nào, bọn họ thất thủ một lần, tất có lần sau. Tuy sắp tới không có khả năng tiếp tục động thủ, nhưng nếu không có chuyện gì thì bệ hạ tốt nhất đừng xuất cung." Phó Trách thu hồi suy nghĩ: "Về phần Từ Tri Mẫn, ý của Từ tướng bệ hạ cũng rõ, bệ hạ không thể cưới nàng, nhưng có thể ban một mối hôn tốt."

"Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng..." Sầm Duệ chống tay lên má: "Lấy thân phận ấy, gả cho ai cũng không thỏa đáng. Ngụy quốc công mỗi ngày đòi ta cháu dâu, nhưng người dám để cho Từ Ngụy liên hôn sao? Yến Vương cũng tìm ta tứ hôn cho biểu đệ Tạ Dung, chấp tay đưa Từ gia cho Yến Vương, ta dám sao? Cao không tới thấp không thông, khó a."

Phó Trách đưa cho Sầm Duệ một phong tấu chương: "Bệ hạ chẳng lẽ quên trong triều còn vài vị triều thần trẻ tuổi sao?"

Tấu chương này là của Nghị Lang Tần Anh, Phó Trách cười nhạt: "Ngạo khí của kỳ lân đã vơi bớt, bệ hạ nên thu lưới rồi."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đang lúc Sầm Duệ nghĩ dùng cách gì để thu lưới Tần Anh, thì Ngụy Trung thừa bãi công mấy ngày nay xông vào Ngự Thư phòng: "Bệ hạ!"

"..." Sầm Duệ nhặt cái bút từ dưới đất lên, thấy Ngụy Trường Yên có hai vành đen thù lù trước mắt, đồng tình nói: "Ngụy Trung thừa đây là, gặp ma sao?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phân cách tuyến:

Tiểu Sầm Tử: ༄ ༄ ༄ Phó cha thật dịu dàng, người ta thật cảm động nha!

Phó Trách:...

Phó Trách: Thích mèò không?

Tiểu Sầm Tử: ...

Tiểu Sầm Tử: Thích! [Vì sao người kia giống như không bắt được trọng điểm biểu đạt của ta á \ (_ \) /]

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sinh Thần

Mấy ngày Ngụy Trường Yên biến mất đều chui vào Thượng Lâm Uyển ở ngoại ô kinh thành, ban ngày phóng ngựa đi săn, buổi tối uống say mềm dùng roi luyện võ. Do uống say như chết, võ công không tiến bộ bao nhiêu, ngược lại làm phiền tới rất nhiều người vô tội qua đường. Khiến cho quan viên trông giữ Thượng Lâm Uyển không thể không đặt cái biển báo trước nơi Ngụy tiểu công tử thường lui tới là -"Bên trong có mãnh thú, chớ tới gần."

Suy sụp mấy ngày, phát tiết đủ rồi, Ngụy Trung thừa lau mặt, khí thế hùng hực đi tìm Sầm Duệ khởi binh vấn tội.

"Bệ hạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Ngụy Trường Yên đập một chưởng lên bàn, làm cho giá bút rung vang: "Vì sao, vì sao Tố Tố lại chết trong trận hỏa!"

Sầm Duệ chậm rãi xếp cẩn thận đồng giấy tờ lộn xộn, đặt vào chỗ phù hợp, lại đặt những tấu chương đã phê duyệt xong lên mặt bàn của Phó Trách, xong hết tất cả mới cầm chén trà nhấp một ngụm, khi Ngụy Trường Yên làm bộ muốn túm cổ áo của mình, mới nói: "Đó là chuyện ngoài ý muốn."

"..." Ánh mắt phun ra lửa của Ngụy công tử tỏ rõ hẳn không chấp nhận lời giải thích qua loa này!

Sầm Duệ uống xong chén trà nhỏ: "Người có trừng trẫm, trẫm cũng không nói cho người."

Ngụy Trường Yên thầm hận vì sao trước đây mình không ra tay nặng hơn, khiến cho kẻ vô năng này biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian! Quên đi! Tìm kẻ vô năng này cũng không hỏi được chuyện gì hữu dụng, đi tìm...

Sầm Duệ tiếp tục dội một chậu nước lạnh: "Dù người đi tìm Phó Trách, hẳn cũng không nói một chữ. Bình tĩnh đi!" Kéo dài giọng: "Gia gia người cầu trăm vài thứ, trong đó có thăng quan cho người. Người làm giúp trăm một việc, nếu làm tốt lúc về sẽ đề người lên làm Tam phẩm Cơ Mật giám (Người trông coi sổ sách cơ mật)." Ánh mắt chớp chớp, thế nào, thăng liền hai cấp, rất có lời đấy!

Ngụy Trường Yên cười lạnh, khinh thường nói: "Thần tình nguyện làm kẻ sai vặt vô phẩm vô giai, còn hơn làm cái Cơ Mật giám gì kia."

"Trăm đang suy nghĩ cho người đấy." Sầm Duệ chân thành tha thiết nói trắng ra: "Người ít đọc sách, nay cho cơ hội được đọc nhiều sách, bồi dưỡng thêm chút văn hóa không tốt sao?"

"..."

Chuyện Sầm Duệ ủy thác Ngụy Trường Yên, đó là đưa thi hài và đồ đạc của Long Tố Tố về quận Thanh Thủy. Trước đó, Long Tố Tố nói muốn về quận Thanh Thủy, Sầm Duệ không muốn tính toán lợi hại thua thiệt giữa hai người nữa, chỉ muốn thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của nàng ấy mà thôi. Nàng không thể ra khỏi hoàng thành, mà lấy tâm tư của Ngụy Trường Yên đối với Long Tố Tố, đây là người thích hợp nhất.

"À, đúng rồi." Sầm Duệ đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy từ trong người ra một vật đưa cho Ngụy Trường Yên: "Người đem cái này... an táng cùng nàng đi."

Ngụy Trường Yên đón lấy thì thấy, là chiếc khuy ngọc năm xưa.

Ngụy Trường Yên đi rồi, khoe miệng cười hời hợt của Sầm Duệ tắt dần, nàng mềm nhũn dựa vào ghế, nhìn ra cửa sổ, ánh nắng ngày thu mang theo hơi ấm, dừng trên người nàng lại như không có chút ấm áp nào...

Sầm Duệ cho Ngụy Trường Yên thời gian nửa tháng, từ đây tới quận Thanh Thủy, thời gian như vậy rất gấp. Ngụy Trường Yên hồi phủ lập tức thu xếp, rồi vội vàng xuất phát.

Ngụy lão quốc công chống quai trượng than thở đi vòng vòng quanh hẻm: "Tôn nhi à tôn nhi, người là độc đinh nhà chúng ta đó, đại trượng phu không sợ không có vợ, đừng vì một nữ nhân mà đời sống đời chết a."

Ngụy Trường Yên đang thay một bộ y phục thuận tiện, Ngụy Như cúi người cài đai lưng cho hắn, xen mồm nói: "Lão đại nhân, không phải người vẫn nhớ thương vị Nhị tiểu thư chung thân không gả của Chân gia hay sao?"

"Nói bậy!! Ta thấy người lại muốn đi chà chuồng ngựa rồi đấy!" Lão quốc công chống mạnh quai trượng, ánh mắt bỗng bắt được cái khuy ngọc Ngụy Trường Yên cầm lấy: "Đồ vật của hoàng gia, sao người lại cầm?"

Ngụy Trường Yên ngẩn ra, cái này không phải đồ Long Tố Tố đưa cho kẻ vô năng kia sao?

Quận Thanh Thủy cách kinh thành ngàn dặm, Ngụy Trường Yên phong trần mệt mỏi tìm đến quận Thanh Thủy an táng xong cho Long Tố Tố đã là ngày thứ chín. Tể ba chén rượu, đốt tiền giấy, rồi lại ngồi trước phần mộ uống rượu tới tận hoàng hôn, hắn mới cầm vò rượu trống trơn, nói: "Đi thôi." Một bước nông một bước sâu xuống núi.

Hắn không lập tức hồi kinh, nghe kẻ vô năng nói đây là cố hương của Long Tố Tố, hắn vòng vo ở quận Thanh Thủy nửa ngày, tìm được chỗ ở của cha mẹ Long Tố Tố, lập tức đi về hướng ấy.

Gõ cửa gỗ một hồi, có người thò mặt ra nhìn, khẩu khí không tốt: "Tìm ai?"

Ngụy công tử khoan hồng độ lượng không so đo hằn thấ lể, hỏi: "Lão trượng là phụ thân của Long cô nương sao?"

"Không đúng không đúng!" Người kia không kiên nhẫn xua tay: "Mẹ nó, năm đó không nên nhặt nó về. Bán đi lấy tiền còn bị người ta tới tận nơi đòi bồi thường!"

"Oành!" Cửa gỗ sập mạnh trước mũi Ngụy công tử, tro bụi mù mịt phủ đầy khuôn mặt tuấn tú xanh mét của hắn.

Ngụy Trường Yên nắm tay quyền, nhẫn nại nhiều lần mới không có xúc động đá văng cửa, xông vào thực hiện thẩm án.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cuộc sống của Sầm Duệ quay trở về quỹ đạo bình thường, đám thần tử vẫn kiên định cố gắng làm tức chết hoàng đế bệ hạ, còn hoàng đế bệ hạ cũng không ngừng cố gắng không bị tức chết.

Ngày càng ngày càng ngắn, nhóm các vị đại nhân vuốt râu ngáp mấy cái mới bò khỏi giường đi vào triều, lúc xếp hàng ngoài Ngọ Môn, trên vai đã phủ tầng tầng sương sớm.

"Thượng thư đại nhân, sắp mừng một tết rồi, không biết năm nay phát bao nhiêu 'hồng bao'?"

Mỗi dịp cuối năm, các nha môn đều được tới Hộ bộ lĩnh "hồng bao" của hoàng đế bệ hạ ban cho, gọi là khen thưởng đối với sự vất vả suốt một năm của công thần. Quốc khố của Cung quốc từ khi Sầm Duệ đăng cơ thật sự căng thẳng, qua một năm cắt giảm, cũng dư chút bạc. Cho nên, các vị đại nhân vờn dài cổ, túm tụm xung quanh Hộ bộ Thượng thư hỏi thăm.

Hộ bộ Thượng Thư lau mồ hôi: "Ý của bệ hạ và Phụ chính là... Hai năm nay thiên tai không ngừng, khó tránh sang năm không nhảy ra nạn đói gì đó, để phòng ngừa chu đáo, phải dự trữ chút bạc. Cho nên... 'Hồng bao' năm nay là ý trên mặt chữ."

"..." Nhóm đại nhân run rẩy liếc nhau.

Cái gọi hồng bao là hồng bao ý trên mặt chữ chính là mỗi người năm con bò/dê, năm thạch* bột, năm thạch* gạo...

*1 thạch = 100 lít

"Bệ hạ chẳng hiểu nhân tình thế thái gì cả!" Tiếng gầm gừ của triều thần xuyên thấu trời cao.

Sầm Duệ đang bó ngực có dự cảm ngẩng mặt, vừa nãy... là tiếng gì thế?

Lâm triều, quả nhiên, có người hàm súc oán giận tiền thưởng năm nay, lễ mừng năm mới ấy mà, không có cái gì nhét túi thì không yên ổn báo cáo công tác với các phu nhân trong nhà đâu.

Sầm Duệ bày vẻ mặt ta biết ta hiểu ta đồng cảm, sau đó cũng hàm súc nói, đừng cho là ta không biết từng nha môn các người đều giấu riêng tiểu kim khố, muốn thưởng cuối năm thì tìm lão đại các người đi!

Sắc mặt các nhóm đại nhân đứng đầu mỗi bộ đa dạng như cái chảo nhuộm màu.

"Gần đây trong Hộ bộ có vài vị đại nhân tạm rời cương vị, cửa ải cuối năm lại có nhiều hạng mục kết toán dự toán, nhân thủ không đủ. Như vậy, quan Cơ Mật viện Tông Hòa và Nghị Lang - Tần Anh lập tức được điều sang Hộ bộ ngay hôm nay. Tông Hòa vào bộ, Tần Anh xuống chi bộ nhiệm chức. Lý ái khanh, người xem coi thế nào?"

Hộ bộ Thượng thư cảm động đến rơi nước mắt, tạ ân trách của hoàng đế bệ hạ.

Các vị đại nhân còn đang tâm niệm về "Hồng bao", không mấy người chú ý việc này. Tần Anh đứng phía sau trong quan văn lại hơi nhú mi...

Sau khi bãi triều, mấy người có quan hệ không tệ với Tần Anh tới gần chúc mừng: "Hiền đệ xem như hết khổ rồi! Hôm nay ta làm đại gia, đi Hồ Ngọc lâu uống một trận." Mặc dù chỉ được tăng một cấp quan phẩm, nhưng lại từ hư chức có cũng được không có cũng chẳng sao vào thẳng Hộ bộ phong quang vô hạn trong lục bộ đấy.

Tần Anh đi thông thả, nghe vậy nói lời cáo lỗi: "Hôm nay trong nhà có việc, sợ không đi được. Tông huynh xin đừng trách tội, ngày khác tiểu đệ mời khách bồi tội."

Tông Hòa tính tình hào sảng, chỉ nghĩ là chuyện rất quan trọng, ha ha cười vỗ vai Tần Anh: "Người và ta không cần khách khí như vậy." Vừa vặn có quan viên cùng tuổi hẳn đi lên, liền đi theo.

Tần Anh nhìn người xung quanh thừa thốt dần, đổi bước đi vòng về phía Ngự Thư phòng.

Một người bước ra từ sau cột trụ trên hành lang, nhìn góc áo của Tần Anh lướt qua, điều tới Hộ bộ... Tiểu hoàng đế không khoan dung được với đại thế lực hai nhà Từ Ngự nữa rồi sao? Tạ Dung mỉm cười, thông dong rời đi.

Trong Ngự Thư phòng đã đốt huân hương, ấm áp dễ chịu, Sầm Duệ ngồi một hồi đã bút rứt kéo vạt áo la hét kêu nóng.

Phó Trách đã phân loại tấu chương xong, khụ một tiếng, Sầm Duệ nhanh chóng ý thức được hành vi của mình có chỗ không ổn, kéo cổ áo lên than thở: "Thật sự rất nóng..."

Phó Trách đưa chén trà lạnh cho nàng: "Năm nay bệ hạ mười lăm đúng không?"

"Không á." Sầm Duệ uống liền mấy ngụm, tiêu chút cơn bức: "Hết tháng này, ngày năm đầu tháng sau mới là sinh thần của ta. Khi đó mới mười lăm."

"Mười lăm..." Trong phòng không người, giọng Phó Trách nhẹ như sương khói bay vào trong tai Sầm Duệ: "Nam tử hai mươi làm lễ đội mũ, nữ tử mười lăm cập kê."

Sầm Duệ bị lời hăn nói làm cho á khẩu, không nói gì nhìn hăn.

Phó Trách đến gần từng bước, gần sát Sầm Duệ, hơi cúi đầu, giọng nói trầm thấp chỉ có hai người nghe thấy: "Lễ cập kê là nghi thức long trọng, quý giá nhất trong cuộc đời nữ tử, nhưng bệ hạ lại không thể có được, bệ hạ có tiếc nuối không?"

Sầm Duệ nghe thấy chút đồng tình của hăn, siết chặt chén trà, lắc nhẹ: "Không sao." Ngược lại cười hì hì: "Đợi tới lúc hai mươi, cử hành quan lễ là được, giống nhau giống nhau."

Làm sao giống nhau được? Phó Trách trầm mặc một lát, nói: "Thời điểm này năm trước, bệ hạ trong tang kì không thể ca hát nhảy múa. Năm nay sinh thần của bệ hạ, không bằng ăn mừng long trọng một phen?"

Sầm Duệ không ngờ Phó Trách chủ động đề nghị tổ chức sinh thần thay mình, kinh ngạc hơn nửa ngày vẫn nói không nên lời, cuối cùng ghen ra một câu: "Người muốn tặng quà cho ta sao?"

"..." Phó Trách nhìn Sầm Duệ đỏ bừng hai má, có thoáng không biết nói sao.

Không đợi Phó Trách trả lời, tiếng Lai Hỉ thông báo vang lên ngoài cửa: "Bệ hạ, Phụ chính đại nhân, Hộ bộ Tàn lang quan thỉnh gặp."

Tần Anh đến tìm Sầm Duệ để hỏi chuyện điều mình tới Hộ bộ. Rõ ràng, Tần đại nhân có cơ hội được điều nhiệm, nhưng lại không được tới Ngự sử đài tâm tâm niệm niệm đã lâu rất bất mãn.

Sầm Duệ vuốt mũi nói: "Hộ bộ béo bở lắm đấy, rất nhiều người muốn đi mà không được đi đâu, không biết điều."

Tần Anh trợn mắt, nhìn hăn giống hôn quan hủ bại muốn tham ô lắm hay sao?

Phó Trách không chọc ghẹo Tần Anh cùng với Sầm Duệ, rút ra một quyển sổ con mới đưa vào trong tay hăn không lâu cho Tần Anh: "Đây là hướng đi của sổ sách những tháng gần đây ở mấy cửa hàng, có một nhà là hoàng thương. Mặt ngoài thì giao dịch thương gia bình thường, nhưng xem cẩn thận thì thấy phần nhiều là các loại vải sợi, lương thực, bên cạnh đó có tin tức trong triều có quan viên thường xuyên qua lại. Ngự sử đài ở chỗ sáng, động tác quá rõ ràng, tra án thế nào được? Điều người tới Hộ bộ là muốn để người thăm dò xem rốt cuộc là kẻ nào, xuất phát từ mục đích gì tham dự trong giao dịch này."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thọ Yến

Dụng ý khi Sầm Duệ đề bạt Tần Anh lên, ngay cả bản thân Tần Anh cũng nghĩ như Tạ Dung là hoàng đế và Phụ chính cố ý nâng Tần gia gia nhập vào trận chiến Từ Ngụy, chứ vạn lần không ngờ lại có thâm ý này. Phó Trách không động chạm tới Ngự sử đài, mà để hãn ngầm điều tra, việc này chứng tỏ liên quan tới trọng thần, liên lụy rất sâu...

Tần Anh phức tạp nhìn số con trong tay, cúi gập người: "Thần lĩnh chỉ." Cho dù có mạo hiểm thế nào, cũng hơn cả ngày làm việc tầm thường vô vi.

Sầm Duệ gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy a. Lại bổ sung thêm vài lời đường hoàng vô nghĩa, đại loại như người trẻ tuổi nên xông pha rèn luyện linh tinh...

Tần Anh đáp lại bằng bộ mặt lạnh lẽo đông cứng, ấn tượng của hãn với Sầm Duệ thủy chung vẫn là kẻ vô năng vô đức.

Phó Trách dặn thêm hai câu, rồi mới cho Tần Anh về thu dọn đồ tới Hộ bộ báo danh.

Sầm Duệ chặc chặc miệng nói: "Ngạo khí, vẫn còn ngạo khí lắm."

Phó Trách nghe ra sự bất mãn của Sầm Duệ, cười bỏ qua: "So với lúc trước đã khéo đưa đẩy hơn nhiều rồi." Lại nói tiếp tới sinh thần của Sầm Duệ ban nãy: "Bệ hạ muốn sinh thần tổ chức thế nào?"

Lực chú ý của Sầm Duệ bị kéo trở về, nhặt nhẹo nói: "Đơn giản thôi, mới tước hầu bao của đám triều thần xong, giờ gió thổi tung khăn chiêng thì chẳng phải để cả năm sau bọn họ hậm hực ngồi trong nhà mắng ta à? Ta còn muốn sang năm thêm nhiều may mắn đấy." Lại lo nghĩ: "Không bằng mở yến tiệc nhỏ ngay trong cung, có người, ta và Lai Hỉ vui vẻ ăn một bữa là được."

Phó Trách suy nghĩ một lát, xoa cằm: "Nếu bệ hạ muốn thế, thần cũng không dị nghị gì. Có điều ít người không khỏi yên tĩnh nhưng lạnh lẽo, gọi vài hảo hữu của bệ hạ tới thì sao?"

Sầm Duệ dần mặt nhìn Phó Trách, ta có hảo hữu từ khi nào thế, sao ta không biết?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sinh thần của Sầm Duệ đến rất nhanh, năm nay trời lạnh sớm, vừa vào tháng chạp, tuyết đã bay ngập trời, hồng mai bên chân tường khoác sương trắng, lấp ló chui ra nhiều đốm đỏ tươi, khiến cho cung điện lạnh lẽo thêm không khí vui mừng.

Từ đình đài lầu gác, nhà dân hai bên phố Chu Tước tới các cung các sở trong thành đều nổi lửa, ngay cả mấy con cá chép béo ục ịch trong hồ sen ở hậu uyển Dưỡng Tâm Điện cũng được hưởng thụ dải ngô có chấu than nho nhỏ. Đám tiểu quan trong lục bộ vội vàng lui tới, thỉnh thoảng dừng cước bộ, đứng trên hành lang nhìn gió thổi tuyết bay trong không trung, thi hứng lâm bẫm: "Tuyết rơi thế này, năm sau được mùa lắm đây!"

"Mượn lời được mùa của người a! Còn không mau vào kho phòng tìm sổ sách mà đại nhân nhà ta yêu cầu ra đây!" Bên cửa sổ có cái đầu thò ra.

"..."

Tần Anh ngồi trên sàn nhà, kiểm tra cẩn thận sổ sách từ tờ này sang tờ khác. Như Sầm Duệ nói, cửa ải cuối năm, áp lực công tác của Hộ bộ cực kỳ lớn, đừng nói tra ra chút gì, sổ sách cần xem mỗi ngày cũng ép người không ra hơi. Ban đầu Hộ bộ Thượng thư còn nể hãn là tôn nhi của Tần thái sư, khách khách khí khí, chọn chút việc đơn giản cho hãn làm. Sau việc cần làm quá nhiều, thấy bản thân Tần Anh làm việc cẩn thận lại không bày bộ dáng thế gia, dần dần giao cho hãn chút việc quan trọng.

"Tần đại nhân, Tần đại nhân!" Một tiểu quan ôm chông sổ sách cao ngất ngưỡng đứng ngoài cửa, gian nan vươn cổ: "Có một tiểu nội thị trong cung tìm ngài."

Tần Anh kinh ngạc ngẩng đầu, người trong cung?

"Tần đại nhân, đây là bệ hạ đưa cho ngài." Tiểu nội thị cung kính dâng tấm thiệp vàng, chủ nhân viết bái thiếp giống như để biểu hiện sự giàu sang quyền quý của bản thân, mặt trên thiệp còn rắc đầy kim phấn.

Tần Anh nhìn cái thứ tản ra sự "tục" nồng đậm, ghét bỏ nhận lấy mở ra, là thiệp mời mừng sinh thần.

*Tục nghĩa là coi trọng vật chất, xa hoa, tầm thường, không thanh cao.

Đến mùa đông, Sầm Duệ thoải mái thích ý hơn nhiều, tầng tầng lớp lớp áo lông dày khiến nàng không cần gò bó bộ ngực đáng thương lại nữa. Đại khái là nàng tỏ ra vui vẻ quá mức, khiến cho đám thần tử oán niệm quyết định làm khổ hoàng đế để chung hoạn nạn, vì thế vào giờ lâm triều của mấy ngày sau, Lễ bộ Viên Ngoại lang Tạ Dung đã xúi giục Thượng thư cấp trên từ trước, ba bước chậm thành năm bước lên khởi tấu: "Bệ hạ, mừng một tết tới gần, phiên vương các nơi phải nhập kinh triều bái. Năm nay là tròn một năm bệ hạ đăng cơ, Tấn quốc cũng cử sứ giả tới chúc mừng, bệ hạ có an bài gì không ạ?"

"..." Yến Vương sắp tới đây?! Sầm Duệ cảm giác hơi đau dạ dày, cả người phút chốc không có tinh thần, lại nghĩ tới Tạ Dung là kẻ đặt một chân bên Ngũ ca, nhất thời nảy sinh ác cảm, cổ nặn ra vài giọt nước mắt cảm động: "Nếu Tạ khanh đưa ra việc này, thì chắc Lễ bộ sớm đã làm tốt việc chuẩn bị. Hai sự kiện này sẽ giao toàn quyền cho Lễ bộ, mong chư vị khanh gia sẽ không phụ sự kỳ vọng của trẫm."

Quan viên Lễ bộ trên mặt: "...". Còn nội tâm chung là: "Mẹ nó ta muốn về nhà, chức vị này thật đáng sợ!"

Phiên vương nhập kinh, lại có cả đoàn quốc sứ là việc trọng đại vậy mà toàn bộ do Lễ bộ gánh vác. Không nói tới lúc đó nhiều rối ren, vạ nhất xảy ra sai lầm là sẽ kéo theo chiến sự, tiếng xấu muôn đời.

Lễ bộ Thượng thư nước mắt chảy ngược vì hối hận, tiểu hoàng đế trưởng thành rồi, quá âm hiểm! Không dễ bắt nạt!

Khoé miệng của Tạ Dung cười như có như không.

Nói là như vậy, có Tạ Dung ở đây, dù Sầm Duệ yên tâm, Phó Trách cũng không yên tâm cho Tạ Dung dựa vào việc này gây sóng gió. Ngày tiếp theo, một công văn được ban bố xuống các tỉnh các bộ, do Lễ bộ làm chủ, Hồng Lô tự* cùng Hộ bộ theo giúp đỡ. Gián tiếp nói cho Tạ Dung sau lưng Yến Vương, thành thật tay chân cho ta, thời thời khắc khắc ta đều nhìn chăm chăm đấy.

*Hồng Lô tự: Phụ trách việc tiếp đón và tổ chức lễ nghi khi những sứ đoàn từ các triều hoặc nước khác đến. Tổ chức việc xướng danh những người đỗ trong kỳ thi đình; lo an táng đại thần qua đời. (Lục tự thừa hành công việc Lục bộ giao cho)

Chuyện nháo loạn trên triều được giải quyết đúng trước khi bắt đầu thọ yến.

Đêm mùa xuân có trận tuyết nhỏ vừa rơi, trăng non ẩn mình sau vầng mây, sương mù mờ lung bao phủ khắp cảnh vật bên hồ. Lân Đức điện có tiếng là điện, nhưng hơn nữa là thủy hiên, cầu mộc, tầng tầng rèm ấm được buông rũ xung quanh để chắn gió lạnh. Xung quanh thủy hiên treo bốn năm cái đèn cung đình, ánh sáng chiếu lên màn sa tạo thành những vệt đầy màu sắc, trang nhã hoa lệ.

Trong hiên đã có hai người tới sớm, người đến đầu tiên là Tần Anh, đế vương đích thân mời, hẳn không muốn cũng không thể từ chối. Người còn lại là Từ Tri Mẫn, hôm nay nàng mặc bộ váy cánh sen thêu nổi vạt áo, tay áo rộng như cánh bướm đặt trên đầu gối, thanh tư đoan dung.

Hôm qua nhận được thiệp mời, Từ tướng còn cao hứng hơn cả nàng, sai người chuẩn bị cẩn thận cho nàng, nàng cũng hơi thẹn thùng chờ đợi, xiêm y trang sức chọn đến chọn đi, cuối cùng khi tiến cung lại mặc đồ mộc mạc đơn giản nhất. Điều này khiến mặt Từ tướng dài ba thước, không thông suốt vẫn là không thông suốt!

Được Phó Trách đề điểm, Sầm Duệ cố ý tác hợp mỗi nhân duyên, lúc đưa bài thiệp cho hai người viết thời gian sớm hơn người khác. Nhưng trước đây hai người này không quen nhau, lại đều là người ít nói, còn ngại nam nữ khác biệt, đi vào cái là mỗi người ngồi một bên, không hề nói với nhau câu nào.

Lai Hỉ dò xét hai hồi, kể lại tình cảnh trong hiên cho Sầm Duệ, Sầm Duệ vỗ đùi, không thông suốt đúng là không thông suốt a!

Đánh vỡ cục diện xấu hổ này là Ngụy Trường Yên khoan thai đến muộn, từ lúc hẳn ở quận Thanh Thủy về an phận không ít, ít nhất có thể vào triều đúng giờ. Trở về không bao lâu, hẳn lại phái Ngụy Như quay lại quận Thanh Thủy, nghe Ngụy Như hồi đáp thì trầm mặc mãi, mỗi ngày lâm triều, ánh mắt nhìn Sầm Duệ rất quý dị, khiến lòng nàng cứ run sợ.

Lúc trước Sầm Duệ không mời hẳn, nhưng Phó Trách quay đầu lại lấy bái thiếp đưa cho Ngụy Trường Yên, vì việc này hai người còn âm ỉ một trận nhỏ. Sầm Duệ thầm oán: "Thọ yến của ta là việc mừng, gần đây hẳn toàn bày mặt thối với ta."

Phó Trách nhẹ giọng nói: "Có hẳn tới sẽ náo nhiệt hơn."

Phó đại nhân, lấy người khác làm trò vui thật tiện tay nha...

Ngụy Trường Yên hiển nhiên không xem sinh thần của hoàng đế là chuyện lớn, quần áo mặc như mới từ chỗ đi săn về, thân thiết đến gần Tần Anh: "Ai yo, Tần đại nhân!"

Ngụy Trường Yên và Tần Anh từng cộng sự một thời gian ngắn, nhưng một người phóng đảng không kèm chế được, một người cẩn thận tỉ mỉ, cho tới bây giờ không nói quá một câu. Tần Anh khá kinh ngạc với hành động này của hẳn, bất động thanh sắc giấu cảm xúc: "Ngụy đại nhân."

"Tần đại nhân được bệ hạ của chúng ta coi trọng từ lúc nào thế?" Ngụy Trường Yên cười cực ái muội, việc tiểu hoàng đế thích nam phong tới nay vẫn còn đồn đầy trên phố.

Từ Tri Mẫn căng thẳng nắm tay áo.

Sắc mặt Tần Anh không tốt: "Ngụy đại nhân xin tự trọng."

Ngụy Trường Yên hừ một tiếng từ lỗ mũi, ngả người ngồi một bên, lấy đĩa ngọc gõ chén rượu, hứng thú nhìn Từ Tri Mẫn cúi đầu ngồi ngay ngắn: "Tiểu thư của Từ gia à?"

Từ Tri Mẫn đỏ mặt, cúi đầu càng thấp hơn.

"Nói cái gì mà náo nhiệt thế?" Sầm Duệ xuất hiện đúng lúc, giải vây thay Từ Tri Mẫn, cũng dùng ánh mắt cảnh cáo Ngụy Trường Yên không

được nhìn cô nương nhà người ta như chó nhìn thấy thịt vậy.

Ngụy Trường Yên rũ mi mắt, che mâu quang, hừ cười, không nói nữa.

Sầm Duệ và Phó Trách kẻ trước người sau ngồi xuống, đây là yến tiệc sinh thần, để thả lỏng không khí, Sầm Duệ cố ý sai người không phân vị trí chủ thứ gì đó. Máy người ngồi xung quanh cái bàn dài, bởi vậy, Phó Trách ngồi bên trái Sầm Duệ, Từ Tri Mẫn ngồi bên phải, Ngụy Trường Yên vừa hay ngăn giữa Từ Tri Mẫn và Tần Anh.

Không làm nổi cái gì nên hồn! Sầm Duệ trừng Ngụy Trường Yên.

Ngụy Trường Yên thần sắc bị kiềm hãm, không đợi khai tiệc đã mở đầu uống cạn chén rượu.

Rượu mở là lúc ti trúc sinh ca ngoài hiên cũng lượn lờ bay tới, bản nhạc tấu nhẹ nhàng hoạt bát, giải tỏa không khí ngưng đọng trong hiên.

Sầm Duệ nói rất nhiều, lúc cùng Từ Tri Mẫn trao đổi quyển sách đọc gần đây, lúc lại chọc ghẹo Tần Anh đang căng thẳng mấy câu.

Ban đầu nói một hai câu Tần Anh còn kiềm chế được, về sau bị Sầm Duệ đùa dai, nhịn không được mở miệng phản bác.

Nhìn hẳn nghiêm trang, khuôn mặt ửng đỏ cãi lại, Sầm Duệ cười ha ha, chỉ vào Tần Anh nói với Phó Trách: "Ta đang nghĩ không biết Phó Trách lúc trẻ có giống Tần Anh không, khi người tức giận có phải cũng giống hẳn hay không?"

Phó Trách nhấp ngụm rượu: "Thần không bao giờ tức giận."

Sầm Duệ chống má: "Gạt người, rõ ràng người từng tức giận với ta mấy lần, mỗi lần tức giận đều phạt ta."

Từ Tri Mẫn lấy tay áo che miệng bật cười.

Hiếm khi thấy Ngụy Trường Yên yên lặng, một mình ngồi uống rượu, nhìn Sầm Duệ và Phó Trách trò chuyện tươi cười, tốc độ uống còn nhanh hơn. Đột nhiên, hần đập mạnh cái chén lên bàn, tiếng động vang lên, đón lấy ánh mắt kinh ngạc của mấy người, hần ngà ngà say, cong chân chống lên ghế, chằm chọc mĩa mai: "Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc."

"..." Những người đang ngồi chỉ có Tần Anh và Phó Trách thần sắc như thường. Tần Anh là không biết chuyện của Long Tố Tố, tất nhiên không có quá nhiều phản ứng; Phó Trách thì lạnh nhạt tự rót rượu cho mình.

Cơ thể Từ Tri Mẫn hơi run, khẽ cắn môi.

Mặt Sầm Duệ thoáng hiện lên vẻ âm đạm, cười nói: "Ý Ngụy Giám thừa là muốn ngâm thơ uống rượu sao?"

Ngụy Trường Yên không nhìn thẳng nàng, thật lâu sau nói: "Bệ hạ nói sao thì là vậy."

Uống qua một tuần rượu, Phó Trách nói hơi say, muốn ra ngoài một lát cho tỉnh.

Qua nửa khắc, Sầm Duệ cũng tìm lý do để ra ngoài.

Hai người lần lượt rời đi, khiến người khác kinh ngạc, nhưng trong mắt Ngụy Trường Yên lại sinh hàm xúc khác.

Lân Đức cung xây trên nước, cầu nối cầu tạo thành hành lang, hơi nước mờ lung, Sầm Duệ tìm mãi mới thấy Phó Trách đứng ở một góc. Gió nổi trắng lạnh dung hòa không gian thành một màu, làn gió thổi tung vạt áo của Phó Trách, khiến người ấy thoát nhìn như tán tiên trần ngoài.

Sầm Duệ dừng bước đứng cách một trượng nhìn mãi, mới tiến lên.

"Bệ hạ đến à?" Phó Trách hơi cúi đầu.

"Không phải người bảo ta đến sao?" Sầm Duệ đặt tay lên lan can, nghiêng đầu hỏi.

Nàng nhớ rõ ràng trước lúc Phó Trách rời đi, có cong ngón tay gõ hai cái.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Quà Tặng

Phó Trách nhìn nhả dựa vào lan can dài, lơ đãng gõ tay lên lan can, nhướn khóe môi: "Bệ hạ thông minh."

Sầm Duệ rất ít khi thấy tư thái này của hắn, nếu không phải chỉ thoáng ngửi thấy mùi rượu, thật muốn nghĩ người ấy đang say. Nàng học bộ dáng của Phó Trách cũng dựa vào lan can, khoảng cách giữa hai người chỉ là cái cột đèn nho nhỏ: "Người bảo ta ra đây để khích lệ ta sao?"

"Không phải bệ hạ muốn nhận quà sao?" Phó Trách đang lấy từ trong tay áo ra cái gì đó, nghe Sầm Duệ nói bất ngờ buông tay: "Bệ hạ không cần thì, quên đi."

Sầm Duệ sốt ruột, xoay người bổ nhào vào hắn, một tay nắm chặt tay áo hắn, một tay đè lại cái tay muốn rút ra khỏi tay áo: "Ta muốn ta muốn!"

Phó Trách thấy nàng la hét, trong mắt có ý cười, lại ra vẻ xấu hổ: "Món quà này của thần sợ bị bệ hạ xem thường."

Vì nóng lòng, Sầm Duệ buông tay áo Phó Trách ra, tay kia cũng đưa lên, hai nắm chặt tay hắn: "Không đâu!"

Đôi tay đặt bên trên tinh tế, nhỏ bé, thậm chí không nắm hết được tay mình, ngón tay có vết chai, Phó Trách biết đó là do luyện bút thường xuyên. Hắn dừng mắt trên đôi tay kia, trong lòng lướt qua cảm xúc mơ hồ, không hề để phòng Sầm Duệ thò tay vào trong tay áo hắn, mặt đen lại, giữ chặt cổ tay nàng: "Bệ hạ!"

Sầm Duệ không rút ra được, nổi giận đùng đùng chỉ trích hằn: "Người nhử mồi ta trước!"

Phó Trách nắm xương cổ tay của nàng, từ từ nói: "Bệ hạ thật sự không chê sao?"

"Không chê!" Sầm Duệ đáp rất kiên quyết.

Phó Trách không vội, từ từ mở bàn tay nàng ra, đặt một thứ đen tuyền không lớn bằng ngón cái vào đó: "Sinh thần khoái lạc."

Sầm Duệ giơ cái thứ có đầy lông tơ kia lên, khước miệng co rút: "Đây là... hạt giống?"

Phó Trách từ chối cho ý kiến: "Không phải bệ hạ thích trồng cây sơn trà sao?"

Cho nên, ngay tại sinh thần của nàng, hấn kinh thể hải tục tặng hạt giống cho nàng? Nếu chỗ này có mặt tường, Sầm Duệ rất muốn lập tức đập vài cái, đường đường là nhất phẩm Phụ chính đại thần, lương một năm ngàn lượng, thế mà lại keo kiệt tặng cho nàng một hạt giống!!! Nàng có thể đổi ý sửa miệng hay không, nàng thật sự thật sự rất ghét bỏ món quà này a!

Phó Trách liếc mắt nhìn khuôn mặt tang thương của Sầm Duệ, nhưn mày, lạnh nhạt hỏi: "Bệ hạ không hài lòng sao?"

"Nào có, hài lòng, vô cùng hài lòng." Sầm Duệ rũ khước miệng đặt hạt giống vào trong túi, cất vào trong người.

Phó Trách kinh ngạc nhìn Sầm Duệ, trong lòng trào ra cảm giác sung sướng ngay cả bản thân mình cũng không rõ, không khỏi nâng tay xoa xoa cái đầu uể oải cúi xuống: "Ban đêm gió lớn, bệ hạ cùng ta trở về đi."

Sầm Duệ ôm đầu, oán hận nhìn hăn, nói nhỏ: "Đừng tùy tiện sờ đầu người ta, sẽ không cao lên được."

Tiếng cười nghẹn trong cổ họng không nhin được bật ra, đã mười lăm rồi, các cô nương gia bình thường đều đã lập gia đình, thế mà nàng vẫn như trẻ con như vậy.

Hai người đi dọc trên đường sà nhỏ xung quanh thủy hiên, nước dâng trào lên mặt sà, thấm ướt đế hài của Sầm Duệ. Sầm Duệ vẫn đang chìm trong oán niệm đối với món quà keo kiệt của Phó Trách nên không để ý, nhưng Phó Trách lại thấy, liền kéo Sầm Duệ tới gần chỗ mình hơn. Lúc chạm tay vào cánh tay nàng, bất giác nhú mày, mặc ít như vậy mà chạy ra sao?

Như để hưởng ứng lời hăn nói, Sầm Duệ hợp tình run bắn người, bỗng nhiên trên người ấm áp, ngoại bào phủ lên người, bên trên có mùi huân hương quen thuộc. Sầm Duệ ngẩng mặt, nhìn Phó Trách chỉ mặc áo đơn, nhỏ giọng nói: "Người không lạnh sao?"

Sắc mặt Phó Trách điềm đạm, hơi khom người cúi đầu, quấn chặt Sầm Duệ trong áo bào thêm chút: "Còn ổn."

Tiểu cô nương trưởng thành sớm, Sầm Duệ so với bạn cùng lứa không tính là thấp, nhưng dưới tình huống này, nàng đột nhiên phát hiện mình thấp hơn Phó Trách rất nhiều. Sầm Duệ ở trong lòng khoa tay múa chân, không chịu phục, kiễng gót chân lên, không ngờ đột nhiên đụng phải cằm Phó Trách. Sầm Duệ ăn đau nhe răng nhe lợi, còn rõ ràng nghe thấy Phó Trách hít vào một hơi, vội vàng nhin đau ngẩng đầu: "Va mạnh lắm sao? Có nặng không? Ta không cố ý..." Một câu cuối cùng không quên giải thích cho mình.

Nhờ đèn đuốc trên thủy hiên, nàng nhìn rõ ràng thấy chỗ cằm của Phó Trách có một vết hồng, Sầm Duệ không chút suy nghĩ, kiễng chân lên xoa,

xấu hổ nói: "Người muốn phạt thì phạt đi..."

Phó Trách có chút dờ khóc dờ cười, đang muốn đẩy cái tay xoa loạn không biết nặng nhẹ kia ra, thì trên sàn bỗng vang lên tiếng bước chân của người thứ ba.

Đèn cung đình lắc lư, hai gò má Từ Tri Mẫn ửng đỏ, cuống quýt nhìn Sầm Duệ và Phó Trách, ánh mắt rối loạn không biết đặt đâu: "Bệ hạ thứ tội, thần nữ vô tình mạo phạm, quấy rầy bệ hạ và Phụ chính..."

Sầm Duệ lúc này mới phát giác nàng và Phó Trách dựa vào nhau quá gần, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng đạm mạc của hãn gôn trong gang tấc, thậm chí ngay cả tiếng thở cũng có thể nghe thấy, mà tay nàng... cái móng vuốt không nên thân này! Lập tức bước cách xa ra bên ngoài hai bước, khụ một tiếng: "Không sao, ta và Phó khanh đang đùa thôi."

Phó Trách vượt phăng chỗ quần áo bị Sầm Duệ cọ nhẵn, nhìn áo choàng trên khuỷu tay Từ Tri Mẫn, đoán là đặc biệt tới tìm Sầm Duệ, thong dong bình thường đi qua hai người.

Từ Tri Mẫn cứ đứng mãi bên kia, không biết nghĩ cái gì, gió thổi hơi lớn, tựa như muốn thổi bay nàng cùng với đèn cung đình.

Sầm Duệ nổi tâm tư thương hương tiếc ngọc, đi lên trước ôn hòa nói: "Bên ngoài gió lạnh, có gì chúng ta trở về nói."

Từ Tri Mẫn bị kinh hãi lui nhỏ từng bước, lập tức trấn tĩnh, uyển chuyển đáp vâng, rồi yên lặng đi theo phía sau Sầm Duệ.

"Bệ hạ..."

"Tri Mẫn à..."

Tiếng hai người đồng thời vang lên, Từ Tri Mẫn nhanh chóng cúi đầu xuống: "Bệ hạ nói trước đi ạ."

Sầm Duệ nhìn bộ dáng ngượng ngùng đáng yêu của nàng, cảm khái vạn phần, đây mới là cô nương gia a, nhẹ giọng hỏi: "Tri Mẫn, vị công tử nhà Thái sư hôm nay trên yến tiệc ấy, người cảm thấy thế nào?"

Mặc dù Từ Tri Mẫn ít nói, nhưng tâm tư linh động nhạy bén, Sầm Duệ chỉ nói vậy đã đoán được hàm nghĩa, khuôn mặt tức thì mất vài phần huyết sắc: "Ý bệ hạ là..."

"Từ tướng từng đề cập mấy lần với ta về hôn sự của người, vương tôn công tử trong kinh không ít, nhưng để xứng đôi với người thì không được mấy người, không xa hoa buông thả, thì cũng là hạng người tầm thường vô vi." Sầm Duệ vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Từ Tri Mẫn: "Vị công tử này của Tần gia là Trạng Nguyên, tài học không thể chê, nhân phẩm trầm thấy được. Người xem..."

Sầm Duệ không nói tiếp, bởi vì nàng thấy sắc mặt Từ Tri Mẫn liền hiểu việc này thất bại! Ai, nói xem nàng làm hoàng đế, quốc sự còn chưa lo xong, ngày ngày lại còn phải phí sức chỉ điểm uyên ương. Đám triều thần luôn mồm nói cái gì mà gia sự của hoàng đế là quốc sự, phi! Có bản lĩnh thì đừng nghĩ hết hôn sự này tới hôn sự khác tới làm phiền nàng a, sâu muốn chết.

Từ Tri Mẫn âm đạm nghiêm mặt, cố lấy dũng khí, hắng một tiếng lên tinh thần nói: "Bệ hạ, thần nữ có tâm nguyện chưa dám nói với bệ hạ."

Sầm Duệ khó hiểu nhìn nàng, bỗng nhớ tới lời Phó Tránh cảnh cáo nàng, trong đầu nổ tung, nàng, nàng, nàng ấy không phải muốn bày tỏ tâm ý chứ?!!! Đau đầu đỡ trán, ta thú người với ta tự thú mình có gì khác nhau chứ!

"Thần nữ có một vị cô cô từng nhậm chức Thượng Nghi trong cung, từ nhỏ thần nữ đã rất kính yêu vị cô cô này, nguyện một ngày cũng có thể vào cung làm nữ quan." Từ Tri Mẫn chân thành nói, cười nhẹ: "Hôm nay là sinh thần của bộ hạ, không biết người có thể đáp ứng tâm nguyện này của thần nữ không?"

Nữ quan trong cung khác với các cung nữ bình thường, một khi nhậm chức, tuy nói đến tuổi nhất định có thể xuất cung, nhưng phần lớn đến lúc tuổi già sức yếu mới có thể ra khỏi hoàng thành dưỡng lão. Từ Tri Mẫn vì muốn chống đối hôn sự mà hạ quyết tâm cả đời không lấy chồng sao?

Sầm Duệ thấy sao mình giống ác nam làm hại dân nữ thế không biết, bực cô nương nhà người ta đến nông nỗi này a! Vội vàng hòa hoãn ngữ khí nói: "Trẫm chỉ thuận miệng nói thôi, người đừng nghĩ nhiều. Nếu Từ tướng mà biết ta đưa người vào cung làm nữ quan, thì ngày nào cũng oán giận trẫm mất."

Từ Tri Mẫn kiên quyết nói: "Phía thúc phụ ta sẽ nói rõ, bộ hạ không cần lo lắng."

"A?" Sầm Duệ mở to miệng nhìn nàng.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ Tri Mẫn không hổ xuất thân danh môn, vừa quay đầu đã trình bày rõ ràng kiên định và tín niệm vào cung của mình, cũng nói không cho vào cung nàng sẽ nhập am xuất gia, cả đời thanh đặng cổ phật. Từ tướng tức giận nằm liệt giường, trong lúc ấy còn không quên gọi Nhị đệ tới bên giường răn dạy, người dạy nữ nhi thật tốt, còn dám uy hiếp đại ca người! Nói! Có phải người cố ý tạo chuyện xấu cho nàng tới làm tức chết ta, để người lên làm gia chủ hay không?

Từ nhỏ nhị gia Từ gia đã sợ ca ca của hắn, bị mắng cấu huyết lâm đầu cũng không dám tranh luận, vâng dạ đáp: "Tri Mẫn làm nữ quan cũng

không hẳn hoàn toàn vô ích. Thời gian trôi qua, sớm hay muộn bệ hạ cũng quên Long Tiệp dư, Tri Mẫn bầu bạn bên cạnh sẽ có cơ hội a."

Từ tướng túm chặt cái khăn trên trán, cân nhắc: "Người nói xem, hay là, chúng ta không nên đặt quá nhiều lên tiểu hoàng đế này?"

Từ Nhị gia kinh hãi, không đặt lên tiểu hoàng đế, thì không phải là đặt lên Yến Vương sao? Hẳn do dự, nói tin gần đây nhận được ra: "Nhưng nghe nói gần đây Ngụy gia và Tạ Dung phía Yến Vương đi lại thường xuyên..."

Từ Sư "Bộp" một tiếng lại nằm trở về: "Được, lời kia coi như ta chưa nói." Lại bắt đầu rầm rì.

Từ Nhị gia thi lễ cáo lui, mới ra khỏi cửa phòng, chợt nghe bên trong vang một trộm âm ỉ, tiếng Từ tướng gầm gừ trong hỗn loạn, "Địch thủ lâu năm a! Đúng là địch thủ lâu năm mà! Lại đi trước lão tử!"

"..."

Người mà nghe nói gần đây đi lại với Tạ Dung phía Yến Vương - Ngụy Trường Yên từ sau thọ yến của Sầm Duệ liền chìm trong trạng thái quỷ dị, mỗi ngày Ngụy Như đi theo hầu hạ hẳn đều thấy lạnh lẽo toàn thân.

Có một ngày, Ngụy Như chịu không được, khóc lóc nói với Ngụy Trường Yên: "Công tử, ngài nói đi, tiểu nhân có phải lại làm sai cái gì rồi không? Ngài đừng dùng ánh mắt như ăn thịt người nhìn chăm chăm tiểu nhân nữa, tiểu nhân không đỡ được a."

Ngụy Trường Yên muốn nói lại thôi, đấu tranh nội tâm hồi lâu, ngoắc ngoắc ngón tay với Ngụy Như: "Người lại đây."

Ngụy Như cẩn thận bước từng bước nhỏ, đột nhiên bị Ngụy Trường Yên kéo vào trong lòng, nhất thời da gà khắp người nổi phần phật: "Công

tử! Sư phụ không nói với tiểu nhân là làm ám vệ còn phải mạo hiểm trình tiết á!"

"Làm ám vệ thì phải kính dâng tất cả cho chủ nhân." Tiếng quỷ mị của Ngụy Quả sâu kín phiêu đãng.

"Vậy người đến kính dâng đi a!" Ngụy Như khóc tê tâm liệt phế.

"..."

"Hừ, ghê tởm muốn chết!" Ngụy Trường Yên dùng sức quăng Ngụy Như ra ngoài. Ôm một chút cũng không chịu nổi, nện một quyền xuống mặt bàn, vì sao người cứu hãn lúc trước lại là kẻ vô năng kia! Mà hãn còn là nam nhân nữa chứ!

Ngụy Như vừa bị kinh hách lại vừa bị ghét bỏ gào khóc, công tử hơi bị quá đáng rồi đấy!

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tham Cáo

Một đêm tuyết rơi, ngôi lầu ly kéo dài trong hoàng thành phủ trắng tuyết đọng, cong rủ xuống mái nhà tạo thành những vệt nhọn, trong suốt lóng lánh, quân sự các cung từ sáng sớm đã sai cung nhân cầm gậy tre đập vỡ, phòng ngừa đột nhiên gãy xuống rơi vào người qua đường vô tội.

Lai Hỉ nhân lúc Sầm Duệ đi vào triều, khí thế ngất trời chỉ huy cung nhân bện bụi, vươn cao cổ họng gào hai bên trái phải: "Ai da, các người nhìn chút đi! Rơi trúng ta, bệ hạ sẽ đau lòng đấy!"

Trong đám tiểu cung nữ có một người lấy khăn che miệng cười: "Giờ mới biết a!"

Người khác không có ý tốt chế nhạo: "Trước có Phụ chính, sau có cô nương mới tới, bệ hạ không rảnh để đau lòng cho đại nhân đâu."

"..." Lai Hỉ công công lòng chua xót ngồi một góc buồn tủi, không phải là hẳn thật sự thất sủng rồi chứ?!

Bãi triều, Sầm Duệ liền nhìn thấy oán khí mù mịt bốc ra trong góc tường, tò mò xoay người dùng mũi chân đá cái: "Lai Hỉ?"

Lai Hỉ ló ra hai mắt đẫm lệ tủi thân: "Bệ hạ, có phải ngài muốn vứt bỏ người ta hay không?"

Tần Anh sau lưng Sầm Duệ mất tự nhiên ho khan vài tiếng.

"..." Sầm Duệ đổ một đầu hắc tuyến, không khách khí vung cước: "Tần đại nhân đến, còn không mau cút đi chằm trà."

Lúc Lai Hỉ bưng trà vào dò xét sắc mặt của Sầm Duệ và Tần Anh, thấy không tốt lắm, trong lòng biết nhất định là chuyện lúc lâm triều. Yên lặng đặt trà xuống bàn trong Ngự Thư phòng, ra cửa gọi tiểu nội thị: "Đi, đi hỏi thăm xem hôm nay lâm triều nghị luận cái gì."

Không quá một khắc, tiểu nội thị vội vàng trở về, bô bô nói hết, "Một vị Thị Lang khi lâm triều ăn mặc không đàng hoàng bị Ngự Sử tiểu cáo" "Người của Từ gia và người của Ngụy gia lại đánh ba trận" "Kim Lăng vương thề với trời, nhất định năm nay phải gả thân muội" vân vân.

Lai Hỉ trợn mắt: "Trọng điểm!"

"Trọng điểm..." Tiểu nội thị hạ giọng: "Phụ chính đại nhân bị tham cáo."

"..." Lai Hỉ ngã ngời trên mặt đất.

"Bệ hạ thấy sao về việc tham cáo Phụ chính hôm nay?" Tần Anh đến Ngự Thư phòng vốn là để báo cáo thường lệ công chuyện mấy ngày gần đây ở Hộ bộ, nhưng hôm nay trên triều Ngụy Diễn tố cáo Phó Trách một quyển, việc này rất ngoài dự kiến. Tần Anh là thần tử chính trực, nhưng thần tử chính trực cũng không thể bỏ tâm tư bát quái.

Sầm Duệ ôm ấm trà ngồi nghiêng trên long ý, tinh thần uể oải, đầu óc cũng không tập trung, Tần Anh hỏi một lần, mãi lâu sau mới "Hả?" ngẩng mặt lên: "Thấy sao? Không có gì hay để thấy." Về mặt không tốt tỏ ra xem thường: "Ngụy Diễn lúc trước là do một tay Phó Trách đề bạt lên, quay đầu dám cắn ngược hăn, có thể thấy cũng không phải thứ tốt gì. Chuyên quyền ương ngạnh, coi rẻ quân vương, lấy thúng úp voi? Mẹ nó!"

Quân vương nói chữ "cũng" làm cho hai vành tai của Tần Anh động một cái, bệ hạ nói Phó Trách? Hay là còn một người khác?

Sầm Duệ cầm lấy một miếng điểm tâm: "Lúc trẫm vừa đăng cơ, sao hãn không hảo tâm đề suất?" Khóe môi có nụ cười châm biếm như có như không: "Giờ thăng quan lên rồi, tâm tư cũng lớn, nhưng đừng quên Ngụy gia không chỉ có mình hãn, Ngụy Trường Yên so với hãn có khả năng gấp trăm lần."

Thoạt nhìn bệ hạ cũng không đặt tham bản của Ngụy Diễn trong lòng, Tần Anh thở dài nhẹ nhõm. Lấy lập trường của hãn, nên đứng một bên. Nhưng nếu suy nghĩ vì xã tắc dân chúng thì ngoại quốc như hổ rình mồi, nội có Yến Vương như hang sói rình mò, giờ không phải lúc hoàng đế và Phụ chính tách ra.

"Vậy Phụ chính đại nhân không vào triều là vì..."

Tiếng Sầm Duệ cắn miếng điểm tâm vang lên răng rắc: "À, đêm qua xem tấu chương tới muộn, sáng nay ngủ bù nửa canh giờ."

"..."

Tất nhiên Sầm Duệ sẽ không nói với Tần Anh là Phụ chính đại nhân mà các người kính yêu bị cổ độc phát tác, giờ đang nằm trong Noãn các giả chết á.

Trái tim của Tần Anh hoàn toàn buông lỏng, kéo trọng điểm đề tài về, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy miệng Sầm Duệ đầy bột phấn của miếng điểm tâm, lời nói tới đầu lưỡi mà không sao phát ra được. Là một vị quân vương vậy mà lại không để ý lễ nghi tư thái, ăn uống không có hình tượng! Đúng là tổn hại quốc thể!

Sầm Duệ cảm nhận được sự phẫn nộ đến từ Tần Anh, xấu hổ nuốt nước miếng, vỗ vỗ tay: "Hai ta nói chính sự đi, chính sự."

Tần Anh cố gắng kìm nén tức giận: "Thần đã xem kỹ sổ sách trong nửa năm nay ở Hộ bộ, chú ý trong đó có vài nét bút bình thường ghi chép cực kỳ đơn giản, nhưng đều lui tới với cùng một gia thương."

"Nhà ai?"

"Tây Thị (Chợ phía Tây) kinh thành - Liên Sanh Thương."

"Hơi quen tai nha." Sầm Duệ lại sờ một miếng điểm tâm, "À" một tiếng nói: "Có phải là sản nghiệp của cháu ngoại trai nhà Lại bộ Thượng Thư không?" Trong kiếp sống vương gia không ngăn không dài của Sầm Duệ, lấy mục tiêu tranh nữ nhân với Ngự Trường Yên làm niềm vui, thường xuyên gom góp châu báu trang sức, mua nhiều nhất là ở cửa hàng của Liên Sanh Thương, cho nên rất có ấn tượng.

Liên thị lập nghiệp từ buôn bán, của cải tiêu ba đời không hết, nhưng trong kinh thành thì gia nghiệp kiểu này cũng chỉ ở mức trung thượng tầng, gần như một thương hộ bình thường. Nếu nói có quan hệ gì, thì đó là Lại bộ Thượng Thư hiện tại - Tương Vũ ...

Tương Vũ làm người khéo léo, là người nắm quyền lớn nhất về nhân sự trong triều, từ khi hãn nhậm chức đã bị Ngự sử đài theo sát gắt gao. Viết công văn gì, hôm nay gặp người nào, làm gì nói gì, nhất cử nhất động đều chạy không thoát những đôi mắt hàng ngời của nhóm Ngự Sử. Trong trường hợp như vậy mà tới nay chưa từng bị Ngự Sử túm được bím tóc. Bởi vì, muốn làm tốt chức vị này thì tối thiểu phải có kỹ năng phản giám sát, Tương đại nhân đã tu mãn cấp rồi.

Tra người này, khó a...

Sầm Duệ cắn miếng điểm tâm: "Ý người là muốn điều tra về Tương Vũ?"

Tần Anh nhẫn nại nhìn nàng, nói: "Thần đang hoài nghi, cũng không có chứng cứ xác thực mấy nét bút này có liên quan tới Thượng thư đại nhân, hơn nữa lấy chức quyền của thần bây giờ thì còn không tra được tới đầu cấp dưới của hãn."

"Người không tra được, người bên ngoài sẽ tra được." Sầm Duệ có chút đăm chiêu liếm khóe môi: "Người đi trước đi, trẫm sẽ nói lại chuyện này với Phụ chính để thương nghị."

"Bệ hạ, thần có một yêu cầu quá đáng."

"Hả?"

"Lần tới khi thần đến, có thể thỉnh bệ hạ đừng ăn gì đó hay không?!"

"..."

Lai Hi đồng tình tiến bước Tần Anh nổi giận đùng đùng. Bệ hạ à, ngài cũng nên lo cho Tần đại nhân phải mò vào triều từ sáng sớm tinh mơ tới bây giờ một chút chứ, cứ nghĩ trong bụng rỗng tuếch mà xem...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách bị tham cáo, ngày đó được Sử quan xếp vào một trong mười đại sự từ ngày tân đế đăng cơ, dẫn dắt dư luận Cung quốc suốt một đoạn thời gian dài chưa giảm nhiệt.

Cái tội mà Ngụy Diễn tham cáo, nghiêm trọng mà nói là tru di cửu tộc, chuyện diệt môn; nhẹ hơn mà nói, cũng là ác danh gian thần lộng quyền không gán nổi.

Ngụy Diễn là người của Ngụy gia, cái này không khác gì Ngụy gia tuyên chiến với Phụ chính. Trong khi họp nghị, nội bộ Ngụy gia đã chia ra làm hai phái, một phái toàn lực ủng hộ Ngụy Diễn, một phái khác nhảy

chân vung cước, đầu tiên mắng Ngụy Diễn không để ý đại cục, không thương lượng với người trong tộc đã tùy tiện làm bậy, tiếp đó mắng đám người phe đối lập đầu óc úng nước, tự tìm đường chết.

Hiện trường, nước miếng bay tung toé, người hai phái đỏ mặt tía tai.

Ngụy lão gia tử chống tay ngồi lệch từ từ tỉnh ngủ, lấy cục bông trong lỗ tai ra, quải trượng đập "bộp" lên mặt đất, rống to: "Cãi xong chưa! Lão tử còn chưa chết đâu!"

Trong sảnh đường lặng ngắt như tờ, Ngụy lão gia tử thở hồng hộc nói: "Phụ chính chuyên quyền, nhưng suốt một năm hăn phụ tá bệ hạ các người thấy triều cương bị phá nát hay sao? Đánh rắm cũng không có! Giờ ở đây tranh cãi ầm ĩ để cho đám Từ gia giễu cợt à. Cút!"

Người đi hết, Ngụy lão gia tử thở dài, Trường Yên à Trường Yên, nếu người không tranh, lão tử ta sắp không trấn giữ được đàn sói con này nữa rồi. Hít nửa ngày khí, hăn đột nhiên nói: "Ấy, thằng nhãi con thỏ trắng kia đâu?"

"Lão đại nhân, công tử đi hoa lâu rồi." Ngụy Quả ló cái đầu ra từ dưới bàn, hồi báo chi tiết.

Ngụy lão gia không có chỗ chút giận, bực mình: "Lúc này rồi còn thời gian đi tìm nữ nhân?! Thích tìm nữ nhân như vậy sao không ôm một cô cháu dâu về cho lão tử!"

Ngụy Quả kiểm chế nói: "Không phải công tử đi tìm nữ nhân, mà là đi nghiệm chứng xem rốt cuộc mình thích nam nhân hơn hay là thích nữ nhân hơn."

"..."

Sau đó, cả đêm Ngụy phủ âm ỉ gọi Thái y, tạm bỏ qua không đề cập tới.

"Công tử, ngài đã gọi hết hoa khôi đến rồi." Cô nương đối diện ăn mặc quá mỏng, Ngụy Như đành phải đem ánh mắt chống lên trời, đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói: "Ngài đến mà không liếc người ta một cái a."

Ngụy Trường Yên uống mấy ngụm rượu to.

Cô nương hoa khôi thấy con mắt của kim chủ cuối cùng cũng nhìn mình, xúc lại tinh thần, dáng người mảnh mai, thon thả dựa nhẹ vào vai Ngụy Trường Yên, mềm giọng quyến rũ nói: "Công tử, ta kính ngài rượu." Bàn tay như ngọc cầm chén nhấp một ngụm, đôi môi tựa cánh hồng căng bóng ngậm rượu đưa tới gần khoé môi hẳn.

Xương cốt của Ngụy Như tê rần, tự giác xê ra, không nhìn cảnh nhi đồng không nên này.

Tâm mắt của Ngụy Trường Yên đi từ vòng eo như rần nước của hoa khôi lên tới hai bầu ngực tròn trịa, dừng lại một lát, tinh thần thoáng hoảng hốt, lại nhìn thẳng về phía trước, gương mặt trang điểm tựa phù dung lại khiến hẳn như bị kim châm mông, thô lỗ đẩy hoa khôi ra, đứng bật dậy rùng mình.

Ngụy Như nghe thấy tiếng hoa khôi ưm khóc, xoay qua, thấy công tử nhà mình nắm chặt tay quyền, sắc mặt xanh đen đứng im, gào khóc: "Công tử, chẳng lẽ người thật sự không được!"

"Oành" Ngụy Trường Yên đập một chưởng lên mặt bàn, hùng hổ bỏ đi.

Hắn muốn tới chỗ kẻ vô năng kia để tìm hiểu!

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngụy tiểu công tử sầu khổ buồn rầu, Sầm Duệ không hề hay biết, hôm nay Phó Trách không ở Ngự Thư phòng, đại đa số tấu chương đều do nàng phê duyệt, xem tới nhức cả mắt.

Từ Tri Mẫn mới vào cung, mặc dù đang theo ma ma giáo dưỡng học lễ nghi, nhưng ở bên cạnh Sầm Duệ vẫn câu nệ không yên. Yên lặng châm thêm vài lần trà, cắt tim đèn cháy hết, rồi lẳng lặng đứng một bên.

Sầm Duệ xoa nhẹ bả vai nhức mỏi, ngẩng đầu nhìn thấy nàng, cười nói: "Đứng góc ở đó làm gì, không có việc gì thì tự ngồi xuống xem sách đi."

Từ Tri Mẫn khẩn trương nói: "Bệ hạ đã phê tấu chương lâu rồi, nên dùng chút điểm tâm."

Sầm Duệ suy nghĩ, gác bút: "Cũng tốt, người sai người đưa ít điểm tâm ngọt lên đây, càng ngọt càng tốt."

Lúc Từ Tri Mẫn bưng bàn sơn nước đi vào là khi thấy Sầm Duệ nằm gói giấy nhỏ nhét vào trong áo, hơi sững sốt: "Bệ hạ?"

Sầm Duệ cất kỹ gói giấy nhỏ, đón lấy điểm tâm trong tay Từ Tri Mẫn: "Ta đi xem Phó Trách, nếu người mệt thì đi ngủ đi. Nơi này có Lai Hỉ canh đèn là được rồi."

"Tuyệt đêm dày, vi thần cầm đèn dẫn đường cho bệ hạ." Từ Tri Mẫn vội nói.

Sầm Duệ âm áp cười: "Bên ngoài lạnh lẽo, không cần. Từ Ngự Thư phòng đến chỗ Phó Trách có vài bước, nhắm mắt ta cũng đi tới được."

Vành tai Từ Tri Mẫn đỏ ửng, đứng trước cửa điện nhìn Sầm Duệ đi vào trong bóng đêm.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tín Nhiệm

Đại tuyết như lông ngỗng bay khi chạng vạng đã hóa thành những vụn trắng lác đác, "thảm nhung" trắng trên mặt đất đã được cung nhân quét dọn cẩn thận, nhưng Sầm Duệ vẫn không dám đi quá nhanh.

Cửa sổ của Noãn các toả ra ánh sáng ấm áp mờ nhạt, mơ hồ có tiếng nói chuyện của thư đồng và Phó Trách, hình như Phó Trách sắp đi ngủ. Sầm Duệ ôm quần áo đứng ở cửa, cúi đầu đập tuyết, hay là, mai lại đến?

"Ai đó?" Thư đồng đi tới cửa đột nhiên nhìn thấy có người, kêu sợ hãi một tiếng, lại nhìn kỹ thì hoảng sợ: "Bệ hạ?"

Tiếng la này không tính là nhỏ, Phó Trách ở bên trong tất nhiên nghe được, giọng nói nhỏ nhẹ, khàn khàn bay ra: "Bệ hạ tới rồi thì vào đi."

Cái chân đá tuyết giậm một cái, Sầm Duệ lê bước đi vào.

Tiểu thư đồng đón lấy xiêm y trong tay Sầm Duệ, chợt thấy Sầm Duệ đi vài bước lại ngừng lại, cởi áo lông cừu bên ngoài dính đầy tuyết giao cho hắn, thư đồng cười: "Bệ hạ cẩn thận quá."

Sầm Duệ không nói gì sờ chóp mũi.

Đèn trong nội thất sáng hơn bên ngoài, mùi thuốc nồng đậm phả ra, Phó Trách khoác áo khoác ngồi ở đầu giường, tay trái nắm bản tấu chương đang mở, không thấy có tí buồn ngủ nào: "Bệ hạ tới có việc gì sao?"

Sầm Duệ nhìn tay phải của Phó Trách buông thông, khí sắc không quá tốt, trong lòng biết cổ trùng đang quấy phá, bê cái ghế đầu ngồi bên cạnh giường của hắn: "Ta thấy đêm nay ngươi không truyền bữa tối, liền mang điểm tâm đến, tiện thể xem ngươi thế nào." Lại nhìn tấu chương: "Thân thể khó chịu thì đừng xem mấy thứ tổn sức này."

Phó Trách bình đạm nói: "Vừa uống chén thuốc nên không có khẩu vị gì, để bệ hạ lo lắng rồi."

"Ta mới không thèm lo lắng cho ngươi đâu!" Sầm Duệ lẩm bẩm nói, bưng bát thuốc còn non nửa lên, ngửi ngửi: "Ngươi không thấy đắng lắm, uống thuốc mà cũng không xong."

Đuôi lông mày nhướn lên, Phó Trách ho nhẹ một tiếng: "Bệ hạ không tin thì tự thử chẳng phải sẽ biết sao?"

Sầm Duệ vốn chỉ được cái nhanh mồm, ai bảo ngày thường Phó Trách luôn giáo huấn nàng. Kết quả hắn nói như vậy, không có bậc thang bước xuống, nổi giận nói: "Uống thì uống!"

Phó Trách chưa kịp mở miệng ngăn cản, mắt đã thấy Sầm Duệ nhanh tay nhanh chân uống một ngụm to. Trơ mắt nhìn bát thuốc mình vừa uống dở dính lên cánh môi căng mọng của Sầm Duệ, Phó Trách rời tầm mắt, không nói một chữ nào.

Tất nhiên thuốc rất đắng, Sầm Duệ uống xong lập tức rót nước mắt, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Còn, còn nữa không."

Nói còn không nói được đầy đủ, còn nữa không? Phó Trách nhẹ động đậy, ngồi dậy muốn rót cho nàng chén trà.

Sầm Duệ nhìn hắn dựa lực vào tay trái, động tác lóng ngóng, tự giác động tay: "Muốn uống nước à? Ta rót cho ngươi."

Nói xong lướt qua tay Phó Trách, dán tay vào lớp men sứ, không có hơi ấm: "Trà lạnh rồi, ta bảo người đem nước ấm tới. Người chờ chút." Nói xong tung tăng chạy ra ngoài, khi trở về trong tay đã cầm thêm ấm trà nóng hổi, lưu loát rót một chén, lại thối thối bớt nóng mới đặt vào tay Phó Trách: "Tiểu thư đồng của người cũng thông minh đấy, ta vừa đi ra hẳn đã mang ngay nước ấm vào. Lai Hỉ mà lạnh lợi bằng một nửa hẳn thì tốt rồi, buổi tối phê tấu chương cùng ta, quay đi quay lại đã ôm chân bàn ngủ tí thò lò."

Phó Trách nghe lời, sau một lúc lâu mới nói: "Việc này bộ hạ không nên tự thân lao lực vì thần." Dù sao nàng là quân còn hẳn là thần...

Sầm Duệ chép miệng, chút việc nhỏ thôi, người này thật sự dong dài! Nhưng cũng hiểu mồm mép của nàng không nói lại được Phó Trách, lấy từ trong lòng ra giấy bao cùng điểm tâm xếp lên bàn nhỏ: "Ta đoán quất đường lần trước người ăn hết rồi, nên mang thêm cho người một tí. Bụng rỗng uống thuốc không tốt, cái này để ăn tạm."

Phó Trách nhìn điểm tâm, không nhúc nhích cũng không nói chuyện, Sầm Duệ đoán hẳn đang nghĩ gì đó, nói: "Ta cố ý bảo người ta cho thật nhiều đường rồi." Sao lại thích đồ ngọt tới mức này chứ, quái nhân!

Phó Trách mất tự nhiên run mi, nghiêng người lấy một miếng điểm tâm, tinh tế nhấm nuốt.

Sầm Duệ nhìn hẳn tao nhã một cách tự nhiên, động tác không hề có tí chướng ngại gì, đột nhiên ngộ ra: "Người, người đùa giỡn ta!"

Nuốt điểm tâm, nhấp miếng nước, Phó Trách bình tĩnh nói: "Thần chưa bao giờ nói mình không thể dùng tay trái, trên thực tế thần còn thuận tay trái hơn tay phải nhiều."

Ôi chao! Còn không biết xấu hổ mà khoe khoang! Sầm Duệ oán hận cắn móng tay ngồi xuống, tưởng tượng được đánh lên mặt Phó Trách trăm

cái xong tâm tình mới thoáng hơn, nói chính sự: "Hôm nay lúc lâm triều Ngụy Diên tham cáo người một quyển, chắc người cũng biết rồi. Kẻ làm quan nào có ai không bị tham cáo mấy bản á, người đừng để trong lòng."

"Việc này còn không tới lượt thần để trong lòng." Phó Trách phong khinh vân đạm nói: "Người này công trạng lớn, hữu dũng vô mưu. Việc hôm nay tám chín phần không phải chủ ý của hãn, sau lưng chắc chắn có người xúi giục, đơn giản là muốn làm cho bệ hạ..." Nhìn mắt Sầm Duệ: "Nghĩ kỹ ta."

Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi - Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu, đây là kết cục của đại đa số mưu thần. Chẳng qua người kia chọn sai thời cơ. Hiện tại không nói tới Sầm Duệ chưa có năng lực loại bỏ quân cờ như hãn, huống hồ nàng...

Sầm Duệ bật thốt: "Hãn nghĩ hay thật!"

"Bệ hạ thật sự nghĩ thế sao?" Phó Trách hơi nghiêng người, ánh mắt âm trầm như vực sâu vạn trượng: "Chưa từng có một khắc nào hoài nghi thần nắm bệ hạ trong lòng bàn tay, cầm giữ triều cương, đùa bỡn quyền triều?"

Khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, Sầm Duệ có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Phó Trách, trái tim đột nhiên nhảy lên, ngỡ ngác, rồi bỗng nhiên đứng bật dậy, căm giận nói: "Khi người hỏi những lời này, chính là chứng tỏ không phải ta không tin người, mà là người không tin ta!" Cả người bỗng chốc suy sụp, cúi đầu uể oải nói: "Người không tin ta, cũng phải thôi. Ta là hoàng đế không có tiền đồ..."

Phó Trách nhìn Sầm Duệ bị hãn làm cho thương tâm, đầu tiên là sửng sốt, thấy Sầm Duệ xoay người muốn đi, nói: "Bệ hạ cứ đi như vậy sao?"

"Không đi còn ở đây cho người nghĩ kỹ sao?" Sầm Duệ rầu rĩ nói.

Phó Tránh càng nhìn càng thấy nàng giống con mèo nhỏ bị vứt bỏ ngoài cửa nhà, nắm tay che lại cười nhẹ: "Bệ hạ chẳng biết đùa gì cả."

"..." Sầm Duệ nóng sọ, quay đầu chỉ vào hăn nửa ngày mà không nói ra lời: "Người lại đùa ta!!!!!"

Đợi trấn an Sầm Duệ dựng ngược lông lên xong, Phó Tránh mới nói: "Bệ hạ có từng gộp những việc xảy ra trong mấy tháng nay cùng suy nghĩ chưa?" Hăn chậm rãi nói: "Bệ hạ và thần bị tập kích ở ngoại ô kinh thành, ôn dịch khi bệ hạ trúng độc, rồi sau đó trên phố lưu truyền quỷ hồn của Nhàn phi và Minh Vương quấy phá, bệ hạ gặp nạn ở Trường Nhạc phường, cho tới giờ Hộ bộ xuất hiện dị động. Đủ loại việc, xâu chuỗi với nhau, đều phát sinh quay xung quanh bệ hạ, bệ hạ không thấy rất lạ sao?"

"Xem ta làm hoàng đế khiến nhiều người bất mãn rồi, không phải ở Yến Châu có một vị quang minh chính đại mơ ước ngôi vị hoàng đế sao?" Sầm Duệ nói.

Phó Tránh nói: "Yến Vương ở trong sáng ngược lại không đủ làm loạn, thần lo, tại nơi bí mật nào đó còn thế lực khác xâm nhập vào kinh thành, trong đó cũng bao gồm nhóm thế gia. Cho nên..." Lời nói dừng lại, sâu xa tiếp tục: "Hạt giống gieo trồng khi trước tới nay đã nảy mầm mọc rễ, bệ hạ có thể vun trồng rồi."

Trong lòng Sầm Duệ động một cái: "Người ám chỉ đám Tần Anh?"

Thế gia nhân mạnh phức tạp, so với việc thay đổi gốc rễ thì nhóm sĩ tử trẻ tuổi tân nhiệm hiển nhiên là thế lực nắm giữ sự thay đổi nằm trong tay hoàng đế...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Dùng biện pháp gì để bồi dưỡng một đám thần tử trẻ tuổi có cá tính, đối với Sầm Duệ mà nói là việc rất có tính khiêu chiến. Theo ý của Phó

Tránh, việc này hẳn không tiện nhúng tay, để tự thân Sầm Duệ nghiên cứu thực hành. Chim non ấy mà, đặc biệt trung thành với người tự tay dẫn dắt mình đầu tiên. Sầm Duệ dùng Tần Anh làm ví dụ thử suy nghĩ, nháy mắt thấy việc này so với khiến Ngụy Trường Yên cải tà quy chính không bất hoà đối nghịch với nàng thì khó khăn ngang nhau.

Nói tới đây mới nhớ tên Ngụy Trường Yên này, giờ hẳn đang giậm chân bình bịch xông tới trước mặt Sầm Duệ.

Vừa qua chính ngộ, các bộ quan viên phần lớn đã xử lý xong công sự, đều tự tìm thú tiêu khiển, giờ này tìm đến nàng, tất nhiên không phải công sự, Sầm Duệ cười cực giả: "Ngụy giám thừa tới vừa lúc, Tri Mẫn mới pha trà ngon, có muốn thử không?"

Ngụy Trường Yên không có tâm trạng hư tình giả ý với nàng, chỉ Từ Tri Mẫn, sắc mặt không tốt: "Người, đi ra ngoài!"

Sầm Duệ cười không nổi nữa, đây chỗ của lão tử, người cũng của lão tử đấy! Hạ ba phần sắc mặt: "Ngụy Trường Yên, làm càn!"

Từ Tri Mẫn thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ đừng giận, chắc Ngụy đại nhân có chuyện quan trọng muốn thương nghị với bệ hạ, vi thần cáo lui trước."

Ngụy Trường Yên nhìn Từ Tri Mẫn khom người lui ra, bước từng bước lớn chiếm vị trí nàng mới đứng, vừa ngẩng đầu đã chạm vào ánh mắt ghét bỏ, giận tái của Sầm Duệ, những lời muốn nói tắc đậy trong cổ họng mà không phát ra được. Hẳn, rất ghét ta sao?

Ngụy công tử, chuyện này không phải người đã hiểu rõ từ mấy năm trước, khi các người tranh chấp mọi nơi sao?

Sầm Duệ không biết hẳn phát điên cái gì, lại không thể xé rách mặt đười người, đơn giản làm như người này không tồn tại, lắc chén trà xanh,

cúi đầu tiếp tục nghĩ tới chuyện ban nãy.

Ngụy Trường Yên thấy Sầm Duệ không để ý tới hẳn, có chút bực mình lại có chút ảo não khó hiểu, không thú vị tự rót trà cho mình, vừa uống vừa nhìn khuôn mặt trầm tư của Sầm Duệ. Vào đông, ánh nắng sau giờ ngọ ôn hoà, vẽ lên sườn mặt người kia đường cong ấm áp, mũi thẳng, mắt như sao đêm, khuôn mặt bé nhỏ nhưng mượt mà đáng yêu...

Hả, đáng yêu?! Cái chén bị nghiêng, nước nóng rất đổ đầy tay Ngụy Trường Yên, nhưng hẳn không hề phát giác. Sao hẳn có thể nghĩ một nam tử đáng yêu cơ chứ! Nhất định là tại kẻ vô năng này có bộ dạng giống hết nữ nhân! Nhất định vậy!

Sầm Duệ không biết đồng tâm tư lộn xộn của Ngụy Trường Yên, khi châm trà thấy hẳn bị trà nóng làm đỏ tay: "...". Nhìn hẳn vẫn có xu thế đổ nốt nửa chén trà, lên tiếng nói: "Này, trà đổ." Nói xong thở dài, tự nói: "Ta đúng là người thiện lương mà."

"..." Dao quang kiếm ảnh trên sa trường cũng không để vào mắt, chỉ bồng một tý đối với Ngụy tiểu công tử mà nói không đáng gì. Chẳng qua lại khiến hẳn nhớ mục đích hôm nay, khí phách gào ra từ trong lồng ngực: "Sầm Duệ!"

Sầm Duệ bị hẳn rống tới mức ong ong lỗ tai, cũng rống lại: "Lão tử không điếc!!!! Nói chuyện hẳn hoi!"

Khí hoá của Ngụy Trường Yên xẹp ba phần, lại lập tức xốc lại sĩ khí, đánh trống cổ vũ tinh thần, lấy trong ngực ra cái gì đó, đặt lần lượt lên trên bàn: "Người có thể giải thích một chút cho ta không?"

Sầm Duệ xoa lỗ tai, thấy rõ ràng, mặt vặn vẹo.

Trên bàn là một cái khuy ngọc và một tờ giấy. Khuy ngọc là thứ Sầm Duệ bảo Ngụy Trường Yên an táng cùng với Long Tố Tố, tờ giấy là thư

hàm Sầm Duệ tự tay viết cho một nha môn nào đó.

"Được, người không nói ta nói." Ngụy Trường Yên nắm hai tay, hàm răng cắn kẽo kẹt: "Ta đích thân tới Lễ bộ tra xét, khuy ngọc này là khuy bàn long năm đó tiên đế thưởng cho người. Còn chữ trên giấy..." Tay Ngụy Trường Yên cầm tờ giấy run lên: "Giống hệt bức thư Long Tố Tố đưa cho ta nhờ dụ Phó Trách đi giúp các người xuất cung! Năm đó người cứu ta trên núi, cố ý để lại manh mối sai ở căn nhà đó, làm ta khi phái người đi tìm lần sai hướng, khiến ta tưởng người cứu ta là cô nương ở Trường Nhạc phường. Ta nói đúng hay không?!"

Sầm Duệ bất đắc dĩ xoa trán, có một số việc đoán được thì đừng nên vạch trần ra, khiến những việc về sau rất khó làm. Ai, có nên tìm người diệt khẩu không nhỉ?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mượn Sức

Ngụy công tử này lăn lộn mấy tháng trong đám quan văn không vô ích, nói cái gì cũng lý luận sắc bén, nay vật chứng còn đặt trước mặt, Sầm Duệ có lòng muốn qua loa cũng khó. Xoa nhẹ thái dương đau giật, Sầm Duệ tỏ ra vô lại, một bộ lộn chết không sợ nước sôi: "Đúng, người nói không sai, là ta cứu người, rồi sao?" Bờn cợt nheo đôi mắt: "Chẳng lẽ người muốn lấy thân báo đáp?"

Rồi... Rồi, Ngụy Trường Yên bị một chuỗi câu hỏi của Sầm Duệ làm á khẩu không trả lời được, nghe thấy câu cuối cùng của nàng thì như con cua trong nước sôi, từ trên xuống dưới đỏ bừng, đập bàn: "Lão tử không thích nam nhân!" Để tăng lực thuyết phục, bỏ thêm câu: "Nhất là nam nhân mà giống nữ nhân như người!"

Sầm Duệ không hề giận tý nào, lưỡi biếng ngả ra sau ghế, ghét bỏ liếc mắt: "Hừ, ta còn chướng mắt người đấy." Lại có hứng thú nói: "Nói như vậy, nếu không phải nam nhân giống nữ nhân thì người sẽ để ý à?"

"..." Nếu người ngồi đối diện không phải hoàng đế thì Ngụy tiểu công tử đang nổi trận lôi đình giờ phút này nhất định sẽ lật bàn nhào lên dùng vũ lực, cực lực nắm chặt tay quyền nổi gân xanh: "Người đừng tưởng ta không làm gì được người."

Cùng kiểu uy hiếp "Người chờ đấy, tan học đừng có chạy", lúc Sầm Duệ làm Vương gia đã nghe chai tai từ chỗ Ngụy Trường Yên rồi, từ tốn cắn miếng mít hoa quả: "Ồ, vậy người có thể làm gì ta?"

"..." Cái gọi là thua người không thua trận, Ngụy Trường Yên cố gắng không bị tức sùi bọt mép, đột nhiên âm trầm cười lạnh: "Hôm qua Phụ chính nói với thần, bệ hạ tinh dưỡng đã ổn, có thể tiếp tục theo thần tập võ rồi."

Sầm Duệ cắn trún lưỡi. Con sói mắt trắng này, đáng lẽ lúc trước phải kệ mặc hẳn chết trên núi cho chó ăn!

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngụy Trường Yên mang cơn giận còn sót lại chưa tiêu đi nhanh khỏi cung, Ngụy Như ngồi ngậm cỏ ở chân trường hấp tấp chạy tới: "Công tử, công tử! Đã xác định được người năm đó cứu ngài là bệ hạ chưa?"

Ngụy công tử bỗng dừng dừng chân, trước mắt lại hiện ra ánh mắt cười như không cười của Sầm Duệ, cùng với cả lời nói ác ý "Chẳng lẽ người muốn lấy thân báo đáp?" Đổ bưng trên cổ lại nhảy lên hai tai, trường tiên trong tay kéo kẹt ma sát, mắt thấy sắp bị hẳn siết đứt.

Mồ hôi lạnh của Ngụy Như tuôn như thác nước: "Công tử bình tĩnh a! Không phải bệ hạ cũng không sao á, ta sẽ tìm được thôi." Đau lòng nói: "Cái roi này rất đáng giá..."

Ngụy Quả đi phía trước chỉ hận không thể lôi tiểu ám vệ Ngụy Như tới góc tường, quăng cho một con dao và xem thường: "Thiếu tâm nhân!"

Ngụy Như che đầu, chết còn mạnh miệng: "Trong tâm ta làm gì có mắt..."

Trở về phủ, Ngụy Trường Yên vẫn hăm sâu trong sự thống khổ "Cái kẻ vô năng kia không ngờ là ân nhân cứu mạng của mình", thậm chí lao đầu lao cổ vào phòng hồi lâu cũng không phát hiện Ngụy lão gia tử vẫn nhìn mình như hổ rình mồi.

Ngụy lão gia tử làm trong yếm hầu, không ai nhìn, lại khụ một tiếng, vẫn không để ý, rốt cục nhảy dựng lên vung quả trượng đập Ngụy Trường Yên, cả giận nói: "Thằng nhãi thô trắng nhà người không phát hiện ra gia gia ta à!"

Ngụy Trường Yên nhanh nhẹn né trượng thứ hai, khó hiểu hỏi: "Lão nhân tới làm gì?"

"Người chuẩn bị khi nào thì đi tìm cháu dâu cho ta?" Ngụy lão gia tử nghiêm mặt hổ, trịnh trọng hỏi.

Lỗ tai dính vào hai chữ "tức phụ" liền có một loại xúc động khó hiểu, phui tay ngồi xuống: "Lão đừng thêm phiền được không? Muốn có tức phụ thì tự mình thú đi!"

Ngụy lão gia tử tức giận tới mức muốn đánh hấn: "Thằng nhóc này cứng cáp rồi phải không? Lão tử tự tay thay hết cái tã này tới cái tã khác nuôi lớn người, giờ muốn người thú một tức phụ người cũng đối nghịch với lão tử sao?" Nói xong vút quả trượng ôm ngực khóc nức: "Lão tử đã tạo cái nghiệp gì cơ chứ! Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước bóp nát từ trong nôi đi còn hơn!"

"Bây giờ nói lời này quá muộn rồi, lão đại nhân." Ngụy Như ló đầu tiếc hận nói.

Ngụy Trường Yên bị một già một trẻ làm cho cơn tức xông lên, chỉ vào Ngụy Như để bị bắt nạt nói: "Không câm miệng cho lão tử, lão tử thiên người nhét vào cung!"

"Công tử ta sai rồi!" Ngụy Như thông minh lùi về trong góc.

Ngụy lão lập tức thu hồi nước mắt, thay đổi thành gương mặt đứng đắn: "Tôn tử, người thành thật nói đi, rốt cuộc người thích nam hay nữ?"

"..." Ngụ Trường Yên mặt đen như than, cười nhạt ra tiếng: "Đương nhiên lão tử thích..." Nói tới bên miệng lại đánh cái hoảng: "Nữ nhân. Lão nhân người hưởng phúc đi, đừng suốt ngày hồ nháo cùng Ngụ Như."

Ngụ lão lại vẫn bày khuôn mặt nghiêm túc, ngưng trọng nói: "Gia gia không đùa với người. Người tự biết mình là đích trưởng tử Ngụ gia, vị trí gia chủ tương lai nhà này gia gia sẽ truyền cho người. Nhưng người không có con nối dòng, chỉ dựa vào điểm này đã khiến đám trưởng bối trong tộc nghị luận. Ngụ gia chúng ta dùng võ lập tộc, có điều hiện tại Ngụ Diễm nắm binh quyền, người chỉ là Giám thừa tam phẩm. Gia gia lo nếu tương lai xảy ra chuyện xấu gì..."

Lời này đập trúng cái chân đau của Ngụ Trường Yên, hấn thu lại sắc mặt giận dữ, thường thức cái chén trên bàn: "Ai làm gia chủ với ta mà nói không khác nhau nhiều lắm, ta tình nguyện dẫn binh đánh giặc còn hơi để ý chuyện lông gà vỏ tỏi tranh quyền đoạt thế với Từ gia."

"Người thì nghĩ như vậy, nhưng người khác mặc kệ người thế nào." Ngụ lão thở một hơi thật dài: "Gia gia tuổi lớn rồi, người vẫn nên suy ngẫm kỹ lại những lời gia gia nói đi."

Ngụ lão đi rồi, Ngụ Trường Yên vẫn nhìn chăm chăm cái chén giống có tâm cừu đại hận gì với nó không bằng, Ngụ Quả xưa nay ít nói đột nhiên mở miệng: "Công tử, lão đại nhân nói không phải không có lý. Gần đây Diễm công tử hành sự nổi bật, dù trong tộc hay là bên ngoài cũng có không ít thanh danh, còn hay đi lại với phía bên Lại bộ."

Cõi lòng vô cùng hỗn loạn, Ngụ Trường Yên nắm roi đứng bật dậy: "Lão tử đâu phải hoàng đế, không trả binh quyền cho lão tử, lão tử có cách gì chứ."

Ngụ Như vui vẻ đi qua: "Công tử muốn đi săn thú sao? Tiểu nhân dẫn ngựa cho ngài, kỳ thật công tử có cách mà, ngài trực tiếp đi tìm bệ hạ

nói một câu xem. Bệ hạ bình dị gần gũi, rất hòa ái á."

Bây giờ Ngụy Trường Yên đặc biệt không muốn nghe thấy hai chữ này, chỉ roi vào Ngụy Như: "Người tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị tiến cung ngay."

"..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bởi vì phiên vương nhập kinh và có đoàn sứ giả tới thăm, nên chuyện Sầm Duệ tập võ trở lại bị hoãn vô kì hạn, điều này làm cho Ngụy Trường Yên không biết dùng loại thái độ nào đối mặt với Sầm Duệ không còn quyết tâm như xưa, thay vào là cảm giác mất mát buồn bã một cách khó hiểu. Loại buồn bã này bị Ngụy Như vụng trộm quy kết là thiếu niên tư xuân, hơn nữa không ngờ lại bị Ngụy Trường Yên phát hiện, kết cục cực kỳ bi thảm.

Không cần luyện võ, hàng ngày Sầm Duệ vẫn bận rộn vô cùng như thường lệ, không phân biệt được nam bắc. Tần Anh tìm hiểu ở Hộ bộ tra được tới Liên gia thì bỗng nhiên đứt sạch manh mối, sổ sách của Liên gia sắp xếp gọn gàng có trật tự, không có tí dấu vết gì để lại. Mà phía bên Tương Vũ, Sầm Duệ làm theo ý kiến của Phó Tránh, âm thầm đưa Chung Sơ tới. Thám hoa lang này so với khi Sầm Duệ mới gặp đã mài bớt nhiều sự sắc bén, nhưng lúc cúi đầu hành lễ, Sầm Duệ vẫn bắt được ánh sáng trong hiện lên trong mắt hắn...

Sầm Duệ không đi thẳng vào vấn đề nói tới chính sự, mà mở đầu theo cách khác: "Trung Thị Ngự Sử Chung Sơ, trăm nhớ không lầm Trung Thị Ngự Sử là từ thất phẩm?"

Chung Sơ rũ mắt hồi đáp: "Dạ."

"Thất phẩm, bổng mỗi năm hai ngàn một trăm văn tiền, bảy mươi thạch hạt kê, có đúng không nhỉ?" Sầm Duệ lại hỏi.

Chung Sơ cúi thấp nghiêm mặt, nhìn không thấy sắc mặt, hồi đáp khá ôn hòa: "Hồi bệ hạ, đúng là như thế."

Sầm Duệ tính toán đơn giản: "Hai ngàn một trăm văn tiền trừ việc xã giao đi, tới tay không còn mấy. Trong nhà có huynh đệ tử muội không?"

Chung Sơ không đoán rõ ý của Sầm Duệ, chỉ đành bậm báo chi tiết: "Có một vị tỷ tỷ và một ấu đệ ạ."

"Ồ... Thế gánh nặng không nhỏ đâu." Sầm Duệ xoay cái bút trong tay: "Lão Đài Chủ nhà các người không chỉ một lần khen người hiền tài trước mặt trẫm. Thám hoa lang xuất thân nhất giáp à, vị trí thất phẩm này ủy khuất người rồi."

Chung Sơ chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện đôi mắt cười của Sầm Duệ, nghe nàng chậm rãi nói: "Ngự sử đài chủ tuổi tác không nhỏ, đòi từ quan cũng vài lần rồi..."

Trong lòng Chung Sơ nhảy lên một cái.

"Đừng nghĩ nhiều, Đài Chủ đi rồi Trung thừa sẽ thay chức hẳn." Sầm Duệ cười: "Có điều vị trí Trung thừa lại bỏ trống. Vô công không hưởng lộc, không có chiến tích gì thì vị trí này không phải ai muốn ngồi cũng được. Trẫm cho người một cơ hội, điều tra cho trẫm một người, không biết người có dám tra xét hay không."

Sầm Duệ từng thảo luận với Phó Trách về người tên là Chung Sơ này. Ngạo khí của Chung Sơ khác với Tần Anh, hẳn xuất thân hàn môn, xen lẫn trong quan trường mà đi hai bước là chạm mặt một thế gia tử này, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn còn rất tự ti. Càng tự ti, thì càng khát vọng được nổi bật hơn so với những người khác. Thế cục trong triều

hiện nay, muốn nổi bật thì có hai con đường, dựa vào một phái thế gia hoặc là trực tiếp trung tâm với hoàng đế bệ hạ. Con đường thứ hai cho thấy sẽ thích hợp với sự kiêu căng của hẳn.

Mượn sức Chung Sơ xong, Sầm Duệ hít một ngụm khí, chưa kịp thở ra phiên toái đã kéo tới, Kim Lăng vương dẫn thân muội vào kinh...

Buổi sáng nhận được tin tức Kim Lăng vương đang sắp xếp biệt phủ ở kinh thành, buổi chiều sẽ tới báii kiến, làm Sầm Duệ tỏa oán khí nồng đậm cả buổi sáng. Cỗ oán khí này phần lớn do quá mức hiểu rõ muội muội thích kiếm việc cho nàng. Vào điện, ngoài ý muốn thấy Kim Lăng vương ngồi nghiêm chỉnh một mình, vừa thấy nàng lập tức hành đại lễ: "Bệ hạ."

Sầm Duệ không thấy Sầm Huyền, vẻ lo lắng trên mặt nhất thời tan thành mây khói, hơi nâng Kim Lăng vương dậy, cười đến mức cũng có vài phần chân ý: "Người và ta là huynh đệ, không cần nhiều lễ như vậy. Ngồi đi."

Kim Lăng vương quy củ ngồi dưới: "Gần đây bệ hạ thế nào?"

Hai người hàn huyền một lát, Sầm Duệ nhìn hẳn do dự muốn nói lại thôi, thối trà nói chậm: "Huynh trưởng có chuyện gì thì đừng ngại nói thẳng, không biết có phải vì hôn sự của Huyền Nhi không?" Cái chuyện Kim Lăng vương hùng hồn thề năm nay phải gả thân muội ra ngoài, Sầm Duệ ở trong thâm cung cũng nghe thấy, thật sự thương thức một phen sự vất vả coi thân muội là nữ nhi của hẳn.

Kim Lăng vương lựa từ, nói: "Lần này nhập kinh, thần gặp một người."

"Hả?" Sầm Duệ bất ngờ.

"Thần gặp Sầm Căn, hẳn bây giờ thật khiến người ta thất vọng..."

Kim Lăng vương là người biết bốn phận, tâm lại mềm, thấy đại ca nhà mình ngay cả cuộc sống ấm no cũng khó duy trì, liền động lòng trắc ẩn. Hãn tìm Sầm Duệ là muốn xin thay đại ca một mảnh đất, nếu không được thì lấy của hãn cắt ra cũng được.

Sầm Duệ nhìn Kim Lăng vương cắt đất phong như cắt củ cải trắng, trên trán đầy hắc tuyến: "Trăm hiểu rồi. Có điều tiên đế đã hạ ý chỉ biếm hãn làm thứ dân, nếu tùy tiện phong thưởng thì không ổn. Đợi trăm và Lễ bộ thương nghị rồi định đoạt cũng không muộn." Nhìn hãn còn muốn nói cái gì nữa, lập tức chuyển câu chuyện: "Không phải Huyền Nhi cũng đến sao? Đâu rồi?"

Kim Lăng vương ập a ập úng: "Bệ hạ thứ tội, Huyền Nhi nàng... Đi tìm Phụ chính đại nhân trước rồi."

Cái chén nhỏ trong tay Sầm Duệ "rắc" một tiếng, mẻ nát một góc.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hạ Triều

Hạ triều - Hạ ở đây là đồ chúc mừng, giống như "Hạ lễ", cụ thể là chúc mừng triều đại nào đó, ở đây nhắc tới việc có đoàn sứ giả tới thăm.

Liên tục mấy ngày, Sầm Duệ không hề gặp Sầm Huyền, ngay cả Phó Trách cũng chỉ chạm mặt trên triều, nói vài câu ít ỏi, còn đâu không thấy bóng dáng. Sầm Duệ bực bội, đối lại cô nương khác có khi nàng sẽ hưng trí se duyên cho Phó Trách, nhưng cố tình lại là Sầm Huyền.

Lai Hỉ tận dụng mọi thứ lái nhải liên tục bên tai nàng, nói hôm qua Phụ chính lại đi du ngoạn ở đâu với công chúa điện hạ, hôm nay hai người lại hẹn đi đâu chơi cờ thưởng mai... Một lòng muốn kéo Sầm Duệ quay đầu, bước khỏi con đường đoạn tụ.

Sầm Duệ nổi lòng dạ hẹp hòi, bút vung, giận chó đánh mèo lên đầu Lai Hỉ: "Người tưởng ta dễ lừa lắm hả? Hai ngày nay Phó Trách tới Đại Lý Tự để tra án, có cái rắm rảnh lêu lổng với Sầm Huyền ấy! Ngay cả ta cũng dám lừa dối! Cút, đi diện bích* ngay!"

*Diện bích: Úp mặt vào tường sám hối

"..." Lai Hỉ công công kéo hai hàng lệ, ôm đầu ngồi xõm trong góc tường. Cái gì bệ hạ ngài cũng biết, thế còn buồn bực làm mẹ gì a!

Sầm Duệ sần mi khổ mặt nghếch ngoác gần nửa ngày, chữ như gà bới, lại triệu Kim Lăng vương vào cung. Nói chuyện trời nam đất bắc một hồi, Sầm Duệ làm như vô tình nhắc tới: "Hình như trẫm từng nghe huynh trưởng nói là muốn tìm một hảo hôn sự cho Huyền Nhi thì phải?"

Lời đồn Sầm Huyền ngày ngày chạy theo Phó Tránh, Kim Lăng vương cũng nghe thấy, muội muội lớn không nghe hẳn a, nói cũng nói rồi, nhưng vừa quay đầu đã không thấy bóng dáng đâu. Nghe Sầm Duệ nói như vậy, đáy lòng Kim Lăng vương chợt lạnh, hồng rồi hồng rồi, không phải bệ hạ muốn chỉ Huyền Nhi cho Phó Tránh chứ!

"Cái này, cái này..." Kim Lăng vương vụng trộm lau mồ hôi lạnh, không biết nên nói hay không nên nói, muội phu của hẳn không được mang họ Phó á!

Sầm Duệ không bỏ qua sự rối rắm của hẳn, quyết định rút thật nhanh ra một tập tấu chương đã chuẩn bị trước, trình trọng và cứng rắn nhét vào tay Kim Lăng vương: "Huyền Nhi cũng là muội muội của trẫm, tâm tình của huynh trưởng khiến trẫm cảm động lây. Xem xem cửa hôn nhân này huynh trưởng có hợp ý không?"

Vừa mở tấu chương ra, mặt trên viết việc Tấn quốc thỉnh cầu ký kết hôn ước.

Lai Hỉ nhìn Kim Lăng vương hốt hoảng rời đi, thương hại nói: "Bệ hạ, nhìn Kim Lăng vương thật đáng thương á."

Sầm Duệ vuốt tấu chương cảm khái vạn phần: "Nói chung cảm thấy mình vẫn rất là nhân từ..."

"..." Khóc thét! Bệ hạ, ngài bị Phụ chính đại nhân dạy dỗ càng ngày càng vô sỉ!

Tin tức Sầm Duệ muốn đá Sầm Huyền ra ngoài lan truyền, nhóm công tử nhà các đại nhân vừa đúng độ tuổi đều bóp cổ tay, hận không thể xuống tay đúng lúc đoạt cơ hội tốt làm hoàng thân quốc thích. Tinh thần bát quái giải trí của dân chúng Cung quốc lại nhanh chóng đưa ra nhiều suy nghĩ không giống nhau:

"Bệ hạ thật ác tâm! Đáng thương công chúa còn nhỏ như vậy đã phải rời xa quốc thổ."- Quần chúng ái mộ công chúa nói.

"Hừ! Không phải chỉ gả một công chúa sao? Trước kia Thành Tổ bệ hạ còn gả hoàng tử đấy."- Quần chúng tập mãi thành quen nói.

"Kim Lăng vương chiếm vùng đất phong trù phú, công chúa gả cho ai cũng gây uy hiếp cho bệ hạ. Không bằng gả đi hòa thân, vừa đánh tan tai hoạ ngầm, lại củng cố quan hệ hữu hảo hai nước Cung - Tấn. Chiêu thức này thật xảo diệu."- Quần chúng quan tâm quốc sự nói.

"Ấy? Thật ra ta chỉ đơn thuần là ghét con nhóc Sầm Huyền kia mà thôi..." Hoàng đế bệ hạ mờ mịt nói.

Phó Tránh bứt ra được khỏi án của Đại Lý Tự, khi khoan thai biết được việc này, liền đi tìm Sầm Duệ, không gặp người ở Ngự Thư phòng, hỏi cung nhân xong chuyển hướng tới hậu uyển Dưỡng Tâm Điện.

Bên hồ trong hậu uyển, Sầm Duệ bưng cái chén gỗ đựng thức ăn cho cá, ngồi đối diện với mặt nước. Mấy con cá béo ụt ịt lẫn trong bụi cây hạnh nô miệng nô đầu nhìn hồi lâu, chờ mãi không được miếng nào, sốt ruột vẫy đuôi đánh ba ba lên mặt nước.

Từ Tri Mẫn hầu hạ bên cạnh nhìn ra Sầm Duệ không yên lòng, uyển chuyển nói: "Bệ hạ đang suy nghĩ về chuyện của Phụ chính và công chúa sao?"

Sầm Duệ nhẹ buông tay, cá chép canh chuẩn cơ hội nhảy bổ lên, đớp miếng thức ăn bỏ trốn mất dạng, để lại những lớp sóng lăn tăn: "Người cũng thấy ta gả Sầm Huyền đi theo ý thích là quá đáng sao? Nhưng người không biết..." Nàng nhìn hơi thở màu trắng vì rét lạnh, lại nhìn cái hồ trước mặt: "Nàng ý lão tử của ta thương nàng, chỉ cần lão tử thưởng cho ta cái gì nàng nhất định cướp bằng được. Còn không chỉ hại ta suýt mất mạng một lần. Lúc trước có thể nói là không hiểu chuyện..."

Đặt tay lên đầu gối, tựa cằm lên, khởi động ý cười trên mặt: "Nhưng bây giờ ngay cả Phó Trách cũng..."

"Thật ra vì thần thấy Phụ chính đối với bệ hạ..."

"Bệ hạ." Trong vườn vang lên tiếng người thứ ba.

Từ Tri Mẫn khẽ cắn môi, thi lễ với Phó Trách, lặng lẽ lui ra.

Sầm Duệ vung tay ném cả bát gỗ đựng thức ăn vào trong ao, không để ý đến Phó Trách.

Phó Trách nhìn không nói Sầm Duệ một lời, hăn còn chưa nói gì, nàng đã bày sắc mặt ra trước.

"Bệ hạ." Phó Trách đến gần, khuôn mặt không mang biểu cảm gì.

Sầm Duệ ở phía trước không nhìn hăn, sau cổ đột nhiên căng ra, bị rách lên, lúc này mới hoảng loạn: "Người muốn làm gì!"

Phó Trách dùng một tay rách Sầm Duệ, một tay phủi tuyết trên áo nàng, trách cứ: "Bệ hạ sợ lạnh mà còn ngồi trong tuyết như vậy à?"

"Ai cần người lo!"

Phó Trách mắt lạnh nhìn Sầm Duệ xoắn xuýt muốn giãy, bàn tay dùng chút lực, vỡ thật mạnh.

Một cổ chấn động chớp mắt xông thẳng lên đầu Sầm Duệ, làm cho nàng ngây ngốc. Hai gò má tái nhợt chuyển dần sang màu đào, sau đó là tiếng kêu thất thanh vừa thẹn vừa giận: "Phó Trách, người dám đánh mông ta!"

Lai Hỉ đứng ở góc tường trượt chân một cái, đập đầu phải bức tường. Dù sao vẫn phải giữ hình tượng cho chủ tử nhà mình, Lai Hỉ công công ôm

thái dương quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc đối diện với sắc mặt ửng đỏ của Từ Tri Mẫn, nói: "Người không nghe được gì cả, cũng không nhìn thấy cái gì!"

Bị đánh một cái, Sầm Duệ có bóng ma tâm lý, ngồi cách Phó Trách thật xa, cầm cành cây khô chọc lung tung vào đồng tuyết. Vương bát đản! Lại giáo huấn ta!

Phó Trách cũng không thềm an ủi cõi lòng bi thương của nàng, lấy đi chút thức ăn trong cái bát ban nãy: "Hòa thân là đại sự, sao bộ hạ không thương lượng với ta rồi mới quyết định?"

Sầm Duệ phẫn hận sờ cái mông vừa chịu nhục của mình: "Thương lượng với người cái quỷ gì!"

"..." Phó Trách khụ một tiếng: "Bộ hạ..."

Sầm Duệ ra sức chọc đồng tuyết, nói một mạch như nã pháo: "Chính là ta nhìn Sầm Huyền không vừa mắt đấy thì làm sao?! Ta muốn gả nàng tới núi cao sông xa, không ai tìm thấy đấy thì làm sao?! Chính là ta không muốn cho nàng như ý nguyện, để người thú nàng đấy thì làm sao?!"

"Thần chưa bao giờ nói muốn thành hôn với công chúa." Phó Trách thản nhiên xen vào nhắc nhở.

"..." Không còn lời nào để nói, Sầm Duệ dùng cục tuyết mới chọc bể từ đồng tuyết ra ném vào Phó Trách để kết thúc câu chuyện, cũng đau thương đối lại mười bản văn thư chép phạt.

Phó Trách phẩy tay áo bỏ đi trước, bỗng lại dừng chân: "Về sau bộ hạ vẫn không nên cho cá chép của thần ăn thì hơn."

Sầm Duệ cười lạnh, yên tâm, lão tử không cho nó ăn, lão tử muốn ăn nó!

Các bạn nhà mình hãy chăm chỉ học để trở thành minh quân như Sầm Duệ nhé =)))

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trong khi Sầm Duệ chiến tranh lạnh với Phó Trách, Cung quốc nghênh đón đoàn sứ thần của Tấn quốc. Hai nước bang giao, quan trọng nhất là phải chú ý mặt mũi, nhìn sứ giả Tấn quốc người ta y phục hoa lệ, ngọc quan trân anh, ngay cả ngựa của võ quan cũng treo chuông vàng nạm ngọc, lụa phủ bông dài. Dân chúng Cung quốc nhìn thẳng mắt, đều nói Tấn quốc thật có tiền a thật có tiền!

Trái lại Cung quốc bên này thì sao, hoàng đế bệ hạ đột nhiên theo chủ nghĩa cực giản, cái loại xa xỉ phẩm như ngọc bội cho ngựa đừng có nghĩ, ngay cả bộ tơ vàng treo lên cũng như bố thí. Bút son vung cao, còn lệnh Lễ bộ và Hồng Lô tự* phụ trách tiếp đãi thì mặc y phục rộng tay áo màu đen thêu đỏ, những người khác cứ mặc quan bào như ngày thường là được.

Hai tư quan viên keo kiệt nhìn châu quang tràn ngập màu sắc đối diện, ngựa mặt lên trời rơi lệ: Trả hoàng đế bệ hạ ác tặc* lại cho chúng ta đi!!!

*Hồng Lô tự: Phụ trách việc tiếp đón và tổ chức lễ nghi khi những sứ đoàn từ các triều hoặc nước khác đến. Tổ chức việc xướng danh những người đỗ trong kỳ thi đình; lo an táng đại thần qua đời. (Lục tự thừa hành công việc Lục bộ giao cho)

*Ác tặc: Tục trong từ coi trọng vật chất, xa hoa, tầm thường, không thanh cao. Từ ác để nhấn mạnh.

Cao hứng nhất trong lục bộ chắc chỉ có Hộ bộ đang gầy bàn tính: Ai nha, sổ sách năm nay thật vừa mắt.

Trong nghi thức của Tấn quốc, một chiếc liễn xe lạng lẽ bông màn xe xuống: "Điện hạ, nghe nói tân đế Cung quốc tiêu xài hoang phí, vô cùng xa

xi, nhưng thoát nhìn không như thế."

Người được gọi là điện hạ phe phẩy quạt lông, ngón trỏ đặt thẳng bên môi trên, giọng nói mềm nhẹ: "Hừ, ta nói người bao nhiêu lần rồi, tận mắt nhìn cũng không hẳn là thật."

Trong khi nhóm đồng liêu đi ra ngoài góp vui, Tần Anh chủ động xin giết giặc ở lại nha môn trong nhà, Hộ bộ Thượng thư đại nhân khen hẳn là người biết ý tứ, cũng ám chỉ trong khoảng thời gian này hẳn cần cù làm hết phận sự có hi vọng thăng chức. Tần Anh chấp tay nói lời cảm tạ, đợi tốp năm tốp ba người đi hết, mới thông thả quay về chỗ ngồi của mình, rút ở dưới lên một quyển sổ sách trộm đổi trong kho phòng, một trang lướt qua, khi khước mắt xẹt qua dòng họ quen thuộc, phút chốc hẳn dừng tay...

Đầu tháng giêng, Sầm Duệ lấy quốc lễ nghênh đón hoàng tử Tấn quốc cùng các sứ thần liên can; Ngày thứ hai thiết yến tại Triều Dương điện khoản đãi đoàn sứ thần; Ngày thứ ba, Thượng Lâm uyển thiết du lễ, Phó Trách cùng hoàng tử du săn ngắm cảnh. Để bù lại mặt mũi, quan viên Lễ bộ sau khi được Sầm Duệ đồng ý, suốt đêm cử hành lễ hội đèn lồng ngày mười năm trước mấy hôm, ý muốn dùng yên hoa pháo lửa long trọng khoe khoang với đám thổ hào Tấn quốc đáng giận.

Sầm Duệ chỉ lộ diện ngày đầu và ngày thứ hai, còn đâu không thấy bóng dáng, có điều người ta là hoàng đế, muốn trốn cũng không có ai dám chỉ trích, không phải còn Phụ chính chống đỡ sao?

"Mệt chết ta." Sầm Duệ đau mềm từ xương sống tới thắt lưng, nằm vật trên đoán tháp, để cho Lai Hỉ xoa chân: "Ta tưởng đám thần tử kia đã khiến ta mệt muốn chết rồi, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, đám người Tấn quốc khó nhằn hơn bọn họ nhiều. Ăn bữa cơm mới ăn được một nửa, đã không luận võ thi tài thì lại xem cô nương nhà ai xinh đẹp hơn. Để làm gì chứ?"

"Đúng vậy đúng vậy, bệ hạ nói rất đúng." Lai Hỉ phụ họa, hứng trí nói: "Mấy vị tiểu thư Tấn quốc kia còn không đẹp bằng Phụ chính đại nhân của chúng ta nha."

Sầm Duệ: "..."

Hai người đang ba hoa thì chợt có cung nhân truyền báo: "Bệ hạ, Tần đại nhân Hộ bộ ở ngoài điện có việc gấp cầu kiến."

Sầm Duệ buồn bực: "Hắn không đi xem tiểu hoàng tử của Tấn quốc à? Tuyên."

Tần Anh tiến điện, không nói gì chỉ nhìn Lai Hỉ, ý tứ không cần nói cũng biết.

Lai Hỉ công công lập tức bày biểu tình "Ta thực bi thương".

Sầm Duệ cắn hạt dẻ: "Có cái gì thì nói đi."

Tần Anh lấy cuốn sổ được cuộn lại ra từ trong tay áo, dâng lên bằng hai tay, thần sắc nghiêm trọng: "Thần tra được một việc, không dám vọng định, thỉnh bệ hạ định đoạt."

Sầm Duệ lật trang sách Tần Anh đã đánh dấu ra, xem cẩn thận, rồi khép lại nói với Lai Hỉ: "Tìm Ngụy Trường Yên đến cho ta." Im lặng một lát: "Lại thỉnh Phụ chính hồi cung."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hòa Hảo

Khi chiếu lệnh của hoàng đế bệ hạ rơi vào tay Ngụy Trường Yên, cây cung trong tay "oành" một tiếng gãy làm hai, gan bàn tay run lên...

Mấy ngày nay, mặc dù không có tiền đồ nhưng phải thừa nhận hẳn luôn tìm cách trốn tránh Sầm Duệ, có điều ngày nào cũng vào triều nên trốn không thoát, đành cúi mặt nhìn đất cả buổi.

Ngụy Như nhìn tất cả vào mắt, liên tục thở dài: "Công tử, tiểu nhân thực hoài nghi ngày ấy ngài tiến cung, bệ hạ có phải làm cái gì khó mở miệng với ngài hay không." Cho nên mới khiến ngài tổn thương tâm lý lớn như vậy a.

"..."

Tàn ác đánh Ngụy Như một trận trời xối mưa, Ngụy Trường Yên kéo cung tâm loạn như ma, sao hẳn nói được khỏi miệng, hẳn đối với cái kẻ vô năng kia... có chút thích. Loại nhận thức tàn khốc này khiến Ngụy Trường Yên bị đả kích, khiến hẳn lần đầu tiên có suy nghĩ đào binh.

Vạn lần không dự đoán được, hẳn trốn, Sầm Duệ lại chủ động tìm tới cửa. Ngụy công tử bị ai phát hiện sự vui sướng phun trào lẫn áp mọi kháng cự và giãy dụa, thậm chí đối với việc Sầm Duệ triệu kiến hẳn mơ hồ sinh ra cảm giác chờ đợi.

Hẳn không nghĩ tới, Sầm Duệ tìm hẳn chưa bao giờ có chuyện tốt, lần này cũng không ngoại lệ...

Trong Ngự Thư phòng, Sầm Duệ lật sổ sách chán đến chết, thấy Ngụy Trường Yên đến thì nở nụ cười, chỉ vào chỗ dưới tay, hết sức ôn hòa nói: "Ngồi đi."

Cõi lòng Ngụy Trường Yên xao động, chuyển mắt nhìn thấy Tần Anh thì sự nhộn nhạo hóa thành hư vô, lười biếng nói: "Tần đại nhân cũng tới sao?"

Tần Anh vẫn ngồi ngay ngắn, lãnh đạm đáp lễ.

Lại có tiếng bước chân, người tới là Phó Trách trở từ Thượng Lâm uyển, để phối hợp với việc du săn hôm nay, hẳn không mặc quan bào, đổi lại là một thân hồ phục nhanh nhẹn lưu loát màu xanh đen, viền thêu tơ bạc, thiếu phần nho nhã thường ngày, thêm phần anh tuấn.

Sầm Duệ chưa từng thấy Phó Trách như vậy, hai mắt sáng ngời, lại lập tức rời tầm mắt, hốt hoảng nhớ hai người còn chưa làm hòa đâu, không nóng không lạnh nói: "Đến đây."

Ngụy Trường Yên không bỏ qua biến hoá nhỏ này trên mặt Sầm Duệ, trong lòng bị đâm một nhát, không biết là tư vị gì, cười lạnh một tiếng.

Người đến đông đủ, Sầm Duệ đưa sổ sách cho Phó Trách, bản thân lại hỏi Ngụy Trường Yên: "Ngụy gia bây giờ, gia gia người còn làm chủ không?"

Dù Ngụy Trường Yên phản ứng trì độn, cũng phát giác không khí không đúng, chắp hai tay: "Bệ hạ có vấn đề gì thì không ngại nói thẳng, thần là người thô thiển, không chín cong tám vòng như người ta."

Sầm Duệ giật giật khóe miệng, lúc này mà còn châm chọc khiêu khích được, rốt cuộc là tố chất tâm lý của thẳng nhãi này quá tốt hay là đầu óc quá đơn giản đây? Nói thẳng vậy, Sầm Duệ quăng tờ giấy cho Ngụy

Trường Yên, lời ít ý nhiều nói: "Trẫm hoài nghi Ngụy gia các người có tâm mưu phản."

Ngụy Trường Yên đứng bật dậy, lớn tiếng cao giọng quát: "Người lặp lại lần nữa!"

Sầm Duệ cũng không nói nhảm nhiều, hỏi ngược lại: "Buôn lậu sắt, chiếm đoạt lương thực, tàng trữ vải sợi, những cái này nếu không phải tích dưỡng tư binh, cố ý tạo phản, chẳng lẽ là thay trẫm tạo nên một đội cấm quân nữa bảo vệ xung quanh kinh thành?!" Bĩu môi: "Đùa ai chứ."

Ngụy Trường Yên nhướn môi, đôi mắt hoa đào ngậm ý cười, lại dày đặc hàn ý: "Nói dễ nghe thế, đơn giản là lo thế lực của thế gia uy hiếp hoàng quyền của bộ hạ ngài mà thôi. Muốn tìm cái cớ nhỡ Ngụy gia thì quả thật không có gì thích hợp hơn tội mưu phản."

Sầm Duệ tức giận tới mức cười ra tiếng: "Thế gia môn phiệt, từ khi triều đại khai quốc uy hiếp hoàng quyền cũng đã uy hiếp mấy trăm năm, lão tử, gia gia, thái gia gia ta cũng không có sức nhỡ các người, ta ăn no rủng mỡ sao?"

Phó Trách im lặng đọc sổ sách xong, không nhanh không chậm tham gia vào thế giương cung bạt kiếm của hai người: "Bộ hạ triệu người tới chứng tỏ việc này có điểm đáng ngờ, Ngụy Giám Thừa đừng nóng nảy, không ngại xem ý của bộ hạ thế nào?"

Đừng nóng cmn ấy, Ngụy công tử vừa thấy Phó Trách và Sầm Duệ chung một chí, liền không hạ nhiệt được: "Vậy xin hỏi rốt cuộc bộ hạ muốn xử trí Ngụy gia ta như thế nào? Xử trảm hay là lưu đày?!"

Sầm Duệ sâu xa nói: "Sao nào, người rất muốn bị lưu đày sao?" Nếu hẳn có tâm nguyện này, thật ra nàng rất thích ý muốn thỏa mãn hẳn.

"..." Ngụy Trường Yên căng hàm dưới, mới đầu hấn vô cùng tức giận khi Sầm Duệ nghi ngờ mình, hiện tại tỉnh táo suy nghĩ, nếu Sầm Duệ thật sự muốn lật hấn và Ngụy gia, hoàn toàn không cần đánh động với hấn, trực tiếp liên thủ với Từ thị là được. Nghĩ như vậy, khúc mắc trong lòng thoáng được cởi bỏ.

Sầm Duệ không còn thấy hấn kích động, vụng trộm thở một hơi, nói lý do thoái thác nghĩ ra từ trước: "Tần Anh có tra được ở Hộ bộ thì cũng chỉ là da lông, nếu người muốn cứu Ngụy thị thì điều tra chứng cứ Ngụy Diễn để lại rồi giao lên đây. Lại nói..." Nàng cười như gió xuân: "Ngụy Diễn không phải là đối thủ cạnh tranh vị trí gia chủ của người sao, một mũi tên trúng hai con chim, người nên vui vẻ mà làm."

Thì ra ở trong cảm nhận của Sầm Duệ, hấn là loại người vì tranh đoạt quyền thế mà không từ thủ đoạn đối phó với huynh đệ trong nhà sao? Ngụy Trường Yên cảm thấy suy sụp, cười như trào phúng: "Để thần suy nghĩ kỹ một chút."

Khi Ngự Thư phòng chỉ còn lại hai người Sầm Duệ và Phó Trách, Sầm Duệ ra vẻ bình tĩnh lật quyển sách xem, nhìn nửa ngày, không đập vào mắt được chữ nào.

Phó Trách nhận thấy Sầm Duệ còn đang giận dỗi, liền chủ động mở miệng: "Ngụy lão từng tìm bệ hạ sao?" Đoạn nói phía sau rõ ràng là Sầm Duệ tự ý thêm vào.

Sầm Duệ lèo nhèo mãi mới trèo xuống bậc thang hấn đưa: "Đúng vậy, như người đoán, tay chân của Ngụy Diễn không sạch sẽ, Ngụy lão gia tử cũng phát giác được. Nhưng tranh đoạt trong thế gia không kém hoàng gia, lão gia tử tuổi lớn, muốn quản thúc bọn họ mà có lòng nhưng không có sức. Lão muốn ta kích động Ngụy Trường Yên, làm cho hấn..." Cái tay xẹt qua cổ: "Mượn cơ hội này xử lý Ngụy Diễn, để vị trí gia chủ thuận lý thành chương truyền cho hấn."

Phó Tránh thu sổ sách vào trong áo các, ánh mắt lướt qua thần sắc mặt tự nhiên của Sầm Duệ, trầm ngâm một lát, nói: "Thần, hôm ấy thất thố."

Hai tai Sầm Duệ nóng lên, quay mặt qua chỗ khác nhỏ giọng than thở: "Đau lắm đấy."

Phó đại nhân ngẩn ra, nàng đây là... làm nũng?

Lai Hỉ thời thời khắc khắc chú ý tình hình bên trong âm thầm nắm tay, bệ hạ làm nũng đấy người dễ đi a! Hôm ấy bệ hạ bị tủi thân rất nhiều a! Nhanh dỗ bệ hạ vui vẻ đi a!

Cái đầu bị người ta nhẹ nhàng nhấn một cái, Sầm Duệ trợn to mắt nhìn vạt vải màu xanh đen.

"Hôm nay thần đi săn được một con chồn bạc màu sắc tinh thuần, coi như cho bệ hạ làm quà bồi tội nhé." Phó Tránh cúi đầu, giọng nói dịu dàng như ôn tuyên.

Sầm Duệ vẫn cứng miệng, nhưng khuôn mặt không tự chủ được nóng bừng. Thuận thế cọ cọ đầu dưới bàn tay hãn, lâu sau mới không tình nguyện "Ừm" một tiếng.

Xúc cảm mềm mại dưới những ngón tay khiến Phó Tránh nhịn không được lại xoa xoa, đến khi Sầm Duệ bẹp miệng lâu bầu cũng không tránh đi. Ánh mắt nhìn thấy những sợi tóc rối tung, lúc vén lên chẳng may chạm phải làn da ấm áp mịn màng, Phó Tránh bỗng khựng tay.

Bị xoa thành quen, Sầm Duệ không phát giác ra sự bất thường của Phó Tránh, nhớ tới một chuyện nói: "Tần Anh xem như đã thành công lui thân, người tính khi nào thì nâng chức cho hãn?"

Phó Trách bắt động thanh sắc buông tay, trầm ngâm một lát, nói: "Không vội, chờ sứ giả Tấn quốc về xong bàn lại cũng không muộn."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Theo sự thương nghị hành trình đã bàn từ trước của hai nước Cung - Tấn, qua mười lăm, sứ giả Tấn quốc sẽ dẹp đường hồi phủ. Kế hoạch vĩnh viễn tốt đẹp, sự thật luôn luôn tàn khốc. Hai tư quan viên Lễ bộ và Hộ bộ mỗi ngày đều châm hương, mắt thấy sắp tiến bước đám hôn ăn hôn uống Tấn quốc đi rồi, thì không ngờ, sáng sớm ngày mười một tháng giêng, có chuyện xấu.

Sầm Huyền công chúa mang trọng trách liên hôn, mất tích.

Sầm Duệ đã chuẩn bị sẵn mê dược, gậy gõ với dây thừng, chờ Sầm Huyền đến đại náo một hồi, trực tiếp nhét thuốc mê tổng vào đoàn xe của Tấn quốc, thế là xong. Kết quả, người ta trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian. Sầm Duệ tức giận quăng nát nghiên mực, quốc thư hoà thân với Tấn quốc đã đưa đi, ngay cả hôn thư ấn ngọc tỷ của hoàng đế Tấn quốc cũng đặt trên bàn của Sầm Duệ rồi.

Việc này không giải quyết xong, hai nhà thông gia sẽ lên sa trường gặp mặt. Ngay cả nội chính còn chưa lo xong, Sầm Duệ nào có tâm tình đi giao lưu quân sự a. Nhanh chóng đi tìm, dù lật tung kinh thành lên cũng phải tìm được người. Không tìm thấy, Sầm Duệ chỉ vào một loạt quan viên trong Ngự Thư phòng, người người người cả người, cáo lão hồi hương hết cho lão tử!

Ngoài không tìm thấy Sầm Huyền ra, còn có gia gia của Ngụy Trường Yên nữa, hai cộc chuyện nay va chạm mới nhau, ngoại giới đồn đại là "Ngụy lão tuổi già chí chưa già, chí khí ngàn dặm, mang công chúa bỏ trốn rồi!"

"..." Ngụy Như bị đá ra ngoài tâm tình dâng trào nói với Ngụy Quả:
"Lão đại nhân rất có khả năng nha! Thật bản lĩnh!"

Ngụy Quả trầm mặc, viết tờ giấy nhỏ truyền tin lại: Công tử, lần sau có thể đừng cho Ngụy Như đi làm nhiệm vụ với ta không?

Tờ giấy nhỏ nhanh chóng được hồi đáp: Vì sao? [Tìm được lão nhân rồi sao?]

Ngụy Quả đáp: Thật mất mặt... [Không tìm được người]

Ngụy Trường Yên: Người còn chưa quen à? Đừng dong dài nữa, lão tử phiền lòng, mau tìm đi!

Ngụy Quả:...

Phía bên Tấn quốc, Sầm Duệ phái viện sĩ am hiểu tát pháo nhất trong Hàn Lâm viện, dựa vào miệng lưỡi ba tấc không nát, tạm thời làm cho bọn họ tin tưởng "Công chúa sợ hãi trước hôn nhân, tới Bạch Mã tự tụng kinh tĩnh tâm."

"Điện hạ, chúng ta lập tức phải khởi hành về nước rồi, công chúa đi lễ Phật lúc này có khả năng làm chậm trễ hành trình, sẽ khiến bệ hạ trách tội ngài."

Tam hoàng tử Tấn quốc cầm áo lông màu đỏ, nhìn tuyết bay đầy trời, bạc môi nhếch lên: "Chậm trễ? Chậm trễ thì để chậm trễ đi. Phong tự hữu tình tuyết nhược đa ý, Đình Chi người xem, Cung quốc sùng văn, ngay cả cái cảnh vật này, một hoa một lá cũng tựa hàm lưu luyện. Thật biết giữ chân người." Nhẹ nhàng thở dài: "Nếu ở nước ta cũng có cảnh đẹp như vậy..."

Người bên cạnh nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, sắc mặt cả kinh: "Điện hạ, chú ý tai vách mạch rừng."

Hoàng tử cười khẽ: "Sợ cái gì? Ta có đào phong cảnh này đi đâu, khen một câu mà thôi." Phủ tuyết mịn trên vai, hấn đi vào phòng trong: "Người xem xem, mấy bộ màu nhạt ta đặc biệt mang theo đến đây, ngày mai phải dùng tới đấy."

Tiêu Đình Chi sửng sốt: "Không phải ngày mai điệt hạ muốn tới Ngụy phủ bái phỏng sao?"

"Tham gia tang lễ của người khác, chung quy không thể ăn mặc quá khoa trương, không phải sao?"

Tối đêm, một tin dữ truyền vào trong Dưỡng Tâm Điện.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cứu Giúp

"Bệ hạ, Ngụy lão quốc công... Hình như gặp chuyện ngoài ý muốn ở Thượng Lâm uyển." Khi Lai Hỉ báo tin này cho Sầm Duệ, chính hắn vẫn chưa hết khiếp sợ: "Điều này sao có thể? Hai ngày trước lão gia tử còn tìm ngài đòi cháu dâu mà, sao chỉ chớp mắt đã..."

Cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, dưới ánh nến, tờ giấy trong tay Sầm Duệ nhăn nhúm: "Ngụy Trường Yên bây giờ đang ở đâu?"

"Ngụy Giám thừa nhận được tin tức, đã ra roi thúc ngựa chạy tới Thượng Lâm uyển, chắc là còn đang tìm... thi cốt." Lai Hỉ đỏ mắt, nghẹn ngào nói không được.

"Phó Trách đâu?"

"Phó đại nhân đi Khâm Thiên Giám, chưa về."

Sầm Duệ bỗng đứng bật dậy, túm áo choàng khoác lên người: "Người lập tức tới doanh trại truyền khẩu dụ của ta, nói có quân tình khẩn cấp bảo Ngụy Diễn tiến cung thương nghị, không được chậm trễ."

"Vậy bệ hạ đi đâu?!" Lai Hỉ thấy thần sắc nghiêm nghị của Sầm Duệ, nhanh chân đuổi lên trước: "Đêm hôm khuya khoắt, hay là ngài chờ Phụ chính đại nhân về đã?"

"Đợi thêm lát nữa thôi, Ngụy phủ sẽ có hai tang sự!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hơn phân nửa binh lực kinh thành nằm trong tay Ngụy Diễn, không cần nghĩ cũng biết bây giờ không điều động được. Trong lúc vội vàng, Sầm Duệ chỉ điểm trăm tòng cấm quân chuyên trách bảo vệ hoàng thành, ngựa phi không ngừng nghỉ chạy tới Thượng Lâm uyển.

Thượng Lâm uyển trải dài hơn trăm dặm, tìm một người trong đó không khác gì mò kim đáy biển. Cũng may tuyết đọng trắng như tuyết, nhờ ánh sáng trắng cũng thoáng như ban ngày, không khó để phân biệt.

Quan trông coi Thượng Lâm uyển báo cáo, tung tích của Ngụy lão được phát hiện ở vườn săn, Sầm Duệ lập tức dẫn người chạy thẳng tới bên cạnh rừng thông.

Một tướng lĩnh trẻ ghìm cương ngựa, khuyên can: "Bệ hạ, sâu trong vườn săn có nuôi mãnh thú, đường nhỏ gập ghềnh. Hay là bệ hạ chờ một lát, để chúng thần vào tìm Ngụy đại nhân?"

Trăng lạnh tuyết rét, bóng cây trên mặt đất vươn lên như những bóng ma giương nanh múa vuốt, sâu thẳm trong rừng thông yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài con quạ đen lao ra cắt ngang trời đêm.

Mặc dù có một khoảng thời gian Sầm Duệ đi theo Ngụy Trường Yên học võ nghệ, nhưng chỉ là chút công phu da lông, người Ngụy Diễn phái đi đuổi giết hẳn nhất định toàn là cao thủ. Cân nhắc trước sau, Sầm Duệ anh minh quyết định bản thân mình không nên kéo chân sau của các tướng sĩ mới là thỏa đáng, chẳng qua nhìn theo bọn họ vào rừng lại dặn dò thêm câu: "Ngoại trừ Ngụy Trường Yên..." Bàn tay quyết đoán, lưu loát làm động tác trầm: "Giết hết cho lão tử."

"..."

Đi qua đi lại ven rừng thông hai vòng, hai tai Sầm Duệ đột nhiên bắt được tiếng nước như có như không, linh quang chợt lóe, người đã đi theo tiếng. Trong rừng tuyết sâu một thước, ven đường lại có đủ loại cây khô

linh tinh, đường đi vô cùng nhấp nhô, phía sau có hai thị vệ kinh hồn táng đảm đi sát bảo vệ nàng, sợ để Sầm Duệ bị ngã thì tiền đồ tốt đẹp vỡ tan, cái đầu cũng chuyên chỗ.

Tiếng nước xuất phát từ một cái hồ nhỏ, xuyên qua tán cây mơ hồ thấy bóng người màu xám dựa trên tảng đá, nền tuyết trắng noãn loang lỗ vết máu đỏ tươi, người nọ đang gạt tuyết giấu vết máu.

Sầm Duệ nhìn thấy, đi về phía trước, người chưa đi qua, một tiếng xé gió kéo theo sát khí sắc bén đã quật tới trước mặt nàng.

"Ai?!"

"Bệ hạ cẩn thận!"

Sầm Duệ kinh hồn chưa định bị thị vệ kéo lui vài thước, khó khăn tránh trường tiên vung tới, giận dữ mắng: "Ngụy Trường Yên người là đồ vương bát đản!"

"Là, người?" Roi trong tay Ngụy Trường Yên vô thanh rơi xuống.

Sầm Duệ làm thủ thế cho thị vệ lui ra, còn mình tập tễnh đi qua, qua loa phẩy tuyết trên tảng đá, ngồi xuống cười lạnh: "Còn có khí lực vung roi với ta, xem ra không chết ngay được."

Roi kia đã hao hết khí lực không còn nhiều lắm của Ngụy Trường Yên, thân mình buông lỏng xụi xuống, máu như hạt châu cứ tuôn ra liên tục. Có lẽ mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không còn là quý công tử tao nhã ngày xưa, bộ dáng chán nản suy sụp.

Sầm Duệ đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, chặc chặc miệng: "Ta sớm nói người rồi, bảo người xuống tay trước mà, giờ xem đi."

Ngụy Trường Yên không ngờ lúc này rồi Sầm Duệ còn có tâm tình nói mát, lửa giận công tâm trừng đôi mắt đỏ như muốn xuất huyết: "Uổng cho lão gia tử nhà ta một lòng ủng hộ kẻ phế vật như ngươi làm hoàng đế! Giỏi lắm! Sầm Duệ ngươi giỏi lắm! Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa..."

Đang nói thì bị đổ thuốc vào miệng, Sầm Duệ mặt không thay đổi nhìn hẳn: "Này, mắng một câu là đủ rồi nhé. Ta mà vong ân phụ nghĩa thì sẽ mạo hiểm tới đây cứu ngươi sao? Mẹ nó, ai biết được tên điên Ngụy Diễn kia ngay cả ta cũng chém, mà cho dù bình yên vô sự hồi cung, Phó Trách cũng nhất định đang đứng ở cửa chờ ta về chịu phạt." Sầm Duệ cúi thắt lưng, con ngươi đen như mực lộ ra thần sắc lạnh như băng tuyết: "Ta thấy ngươi mới là con sói mắt trắng ấy, ai tốt ai xấu không phân biệt nổi! Bởi vì ngươi cứ khư khư nhân từ, bởi vì cái ngươi gọi là không màng danh lợi, bởi vì tình nghĩa huynh đệ buồn cười của ngươi! Mà liên lụy tổ phụ vô tội của mình chết thảm, còn ngươi thì lưu lạc thành chó nhà có tang!"

Cặp mắt luôn cười cong cong kia một khi mất ý cười, phảng phất mang áp lực như vạn quân, Ngụy Trường Yên nhìn gần cơ hồ không thở nổi. Điều khiến hẳn càng thấy khó chịu là, trong mắt Sầm Duệ có ý khinh miệt. Sự khinh thường và miệt thị này như cây đao vô hình cắt từng nhát lên người hẳn.

Nhìn kinh mạch gồ lên trên cánh tay Ngụy Trường Yên cùng với những vết thương tóe miệng, Sầm Duệ điều chỉnh biểu tình, tốt bụng lấy đồ mình chuẩn bị sẵn ra để xử lý cho hẳn, cố gắng dịu dàng, hòa hoãn nói: "Bôi thuốc trước đã, nếu không chút nữa chó săn của Ngụy Diễn sẽ đuổi tới."

"Ba" Bàn tay đưa qua bị gạt sang một bên.

"Lão tử tự làm." Ngụy Trường Yên cục cằn nói.

Đồ ngang ngược, còn ngang hơn lửa! Sầm Duệ ai oán vuốt bàn tay nhỏ bé vừa bị đập, có điều nàng nể hấn tối nay phải nhận quá nhiều sự kích động.

"Lão sư của ta, ta để bụng không được sao?" Sầm Duệ không hiểu hỏi. Lại nhìn Ngụy Trường Yên nhìn đau xử lý vết thương, ngay cả tay hấn cũng khẽ run run, nàng dừng lại một lúc mới chậm rãi nói tiếp: "Lúc đầu ấy, ta cũng không muốn làm hoàng đế. Ta không đọc được mấy quyển sách, bản thân thì chậm tiến bộ, còn cực kỳ sợ chết nữa. Người nói xem lão già nhà ta chọn ai không chọn, cố tình chọn người không thích hợp nhất như ta. Thật ra có vài việc không phải người có muốn hay không, nếu đi đến bước này thì chỉ còn cách đi tiếp, biết đâu có một ngày người sẽ thấy may mắn vì lựa chọn của mình."

Nàng đưa cái khăn sạch cho hấn: "So với oán giận thân bất do kỷ, không bằng thử làm cho mình không dẫm lên vết xe đổ tối nay."

Đây là đang an ủi hấn sao? Ngụy Trường Yên băng bó tay, sau một lúc lâu, khàn khàn nói: "Người tính khi nào thì xuống tay với Ngụy Diễn?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ dẫn tòng cấm quân tới Thượng Lâm Uyển gây ra động tĩnh lớn, sự tình âm ỉ ra bên ngoài, để tránh bại lộ, sát thủ được Ngụy Diễn phái đi không dám lưu lại, cuối cùng đồng loạt rút lui. Còn Ngụy Diễn vội vàng vào cung, bị giữ ở Duyên Anh điện một lúc lâu, mới thấy hoàng đế bệ hạ ngáp mấy cái queo vào cửa.

Ngụy Diễn cố nén bất mãn, kính cẩn hành lễ: "Bệ hạ." Mắt nâng lên: "Nửa đêm triệu thần, không biết là biên cương nào báo nguy?"

Tìm cơ cũng không biết tìm cái tốt hơn, người bảo vệ kinh thành, biên cương báo nguy liên quan cái lông gì tới người chứ! Sầm Duệ liếc mắt xem

thường, không đổi sắc mặt ha ha với hần nửa ngày, tùy tiện xả lý do đá hần đi.

Trên đường trở về Đô Đốc phủ, Ngụy Diễn đoán mãi không được có vấn đề gì, vừa vào phủ, thuộc hạ bẩm báo Ngụy Trường Yên đào thoát. Ngụy Đại Đô đốc dựng mây, vung cước "Phế vật! Phế vật! Tất cả đều là phế vật!". Thả cộp về núi, sau này phải làm sao đây!!!!

Ngụy lão mất đột ngột, cả nước chấn động, đó là lão đại nhân chiếm nửa phần thế lực triều cương đấy! Trong đó, người bị chấn động lớn nhất phải kể tới hữu tướng Từ Sư, Từ tướng bắt đầu nhiễm phong hàn từ đầu đông, triền miên trên giường bệnh nửa tháng mới có chút khởi sắc, nhận được tin lão đối đầu chết xong, lại "bụp" một tiếng nằm bẹp dí.

Đám thủ hạ khó hiểu a, theo lý không phải tướng gia nên cao hứng lập tức xuống giường, sau đó hung hăng đi chà đạp đám tiểu tử Ngụy gia như răn mất đầu sao?

"Tướng gia của chúng ta thật chính trực thiện lương! Ngài không phải kẻ tiểu nhân bỏ đá xuống giếng!"

"..." Chẳng lẽ không đúng sao?

"Ai, kỳ thật các người không hiểu tâm tư của tướng gia a. Ngụy lão gia tử vừa đi, khẳng định tướng gia đang suy nghĩ tự tạo đối thủ mới cho mình đấy."

"..." Tướng gia đúng là người không chịu nổi nhàn rồi a...

Ngày ấy Ngụy phủ phát tang, Sầm Duệ đi tìm Phó Trách cùng đi báỉ tế, dù sao cũng là quốc công hai triều, trường hợp này nên đi. Lai Hỉ đi Noãn các thỉnh một chuyến, lại một mình quay về, mở tay ra nói: "Phụ chính đại nhân đi Khâm Thiên Giám còn chưa về."

Sầm Duệ kinh ngạc, hay là bệnh của Phó Trách nặng hơn rồi?

Không có Phó Trách, một chuyến này vẫn phải đi. Người tới phúng viếng nhiều như cá chép trôi sông, Sầm Duệ đứng ở ngoài cửa nhìn người ra kẻ vào, toàn đầu người đen bóng lúc nhúc, do dự xem có nên chen vào góp vui không.

"Bệ hạ không đi vào sao?" Nam âm xa lạ vang bên tai Sầm Duệ.

Sầm Duệ quay đầu, đứng cách nàng hai bước là một nam tử đeo ngọc quan, khoác áo lông cừu màu xanh nhạt, tư thái lỗi lạc phong lưu, khiến các thiếu nữ qua đường đều ngoái nhìn.

Lai Hỉ lập tức nhận ra: "Tam điện hạ Tấn quốc?"

Hai người đối lễ, Sầm Duệ bảo Lai Hỉ vào Ngự phủ báo cho Ngự Trường Yên một tiếng, rồi mới nói với người kia: "Người cũng đến tế bái Ngự lão sao?"

"Gia mẫu có quan hệ thông gia với Ngự thị, ta đến tế bái là việc nên làm." Dung Trạch thấp giọng nói.

"Thật thế sao?" Lần đầu tiên Sầm Duệ nghe nói hoàng tử Tấn quốc này có tầng quan hệ như thế với Ngự gia.

"Bệ hạ không đi vào là đúng." Dung Trạch nhìn đại môn treo đầy lụa trắng của Ngự phủ, trong mắt có ý cười hiểu rõ: "Bây giờ còn chưa phải lúc thả thảo kinh xà."

Sau lưng Sầm Duệ chợt lạnh, người này biết chút gì đó thì phải, trong bụng đang phỏng đoán, Lai Hỉ đã chạy ra, sắc mặt không được tốt: "Bệ hạ, tiểu nhân đã nói với Ngự công tử rồi."

Sầm Duệ không để ý hỏi: "Hắn nói thế nào?"

Lai Hỉ nuốt vài cái, rốt cục nói ra miệng: "Hắn nói bệ hạ ngài không phúng viếng thì... cút đi."

"..." Đem đó nàng an ủi hắn làm cái mẹ gì! Vương bát đản này! Sầm Duệ cầm giận lên xe, đột nhiên nhớ bên cạnh còn có một người, mất hết thể diện rồi, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Dung Trạch chậm rãi đi vào Ngụy phủ. Người này...

Sầm Duệ nhớ đến vết thương của Phó Tránh, không lập tức hồi cung mà đi dọc theo phố Chu Tước rẽ về phía Khâm Thiên Giám. Người gác cổng Khâm Thiên vẫn là tiểu đạo đồng lần trước, vừa thấy Sầm Duệ đến đây, hốt hoảng hành lễ, lại hoang mang rối loạn muốn vào thông báo.

Sầm Duệ xua tay ngăn hắn, cũng không phải lần đầu tiên, cứ đi thẳng.

Lai Hỉ cẩn thận lựa từ: "Bệ hạ, tiểu nhân cảm thấy... Ngài hơi quan tâm Phụ chính đại nhân quá mức một chút."

"Hắn là lão sư của ta, ta không nên để bụng sao?" Sầm Duệ khó hiểu hỏi.

Lai Hỉ từ chối đáp lời, tiếp tục ấp úng: "Tiểu nhân cảm thấy, nếu ngài thật sự quý mến Phụ chính đại nhân, thì không nên quá quan tâm..." Nhìn hậu cung các đời lịch đại đi, có người nào chuyên sủng phi tần là dài mệnh đâu! Tình yêu hoàng thất có cái luật sắt: Càng yêu thì càng phải lạnh nhạt a!

"Hả?" Sầm Duệ không hiểu ra sao nhìn hắn.

Đột nhiên, trên con đường rợp bóng cây liễu dẫn tới gian nhà trước mặt, truyền ra một giọng nữ: "Phó Tránh! Nếu người không thích ta, vì sao phải cứu ta chứ!"

"Công chúa điện hạ, cái kia, người cứu ngài là ta mà..." Giọng Ngọc Hư tử thân truyền theo.

"..." Lai Hỉ che mắt, không nhìn tới sắc mặt chủ tử nhà mình.

"Đùng!" Cánh cửa khép lại không lưu tình bị đập sang hai bên.

Sâm Duệ nhướn mày, cười mỉa: "Ôi chao, có không ít người nha."

Phó Trách nghiêng người, thản nhiên nhìn sắc mặt âm u của Sâm Duệ, chột nhúu mày bước tới, nâng tay phủi tuyết mịn trên vai nàng, ngữ khí không tốt: "Tuyết rơi mà không thềm mang theo ô à?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tình Thế Hỗn Loạn

Phó Trách tỏ ra quan tâm như vậy, khuôn mặt giận dữ của Sầm Duệ trở nên lúng túng, mặt hấn phủ tuyết, trì độn nói: "Quên mất."

"Sao không thấy quên ăn quên chơi." Phó Trách liếc nàng một cái trách cứ, nói không dễ nghe, nhưng rất hiệu quả trong việc làm Sầm Duệ bay biến chút khó chịu nhỏ.

Sầm Huyền đứng xem Phó Trách giáo huấn Sầm Duệ, trong lòng có cảm giác bị phớt lờ, thất vọng xen lẫn đau buồn, trên mặt Phó Trách không có cảm xúc, nhưng không giấu được sự quan tâm. Hai người đứng ở kia, tựa như không có chỗ cho người thứ ba xen vào. Rõ ràng là một nam tử, rõ ràng còn lớn tuổi hơn nàng, lại cột chặt Phó Trách vào người...

Sầm Duệ nghe hăn dạy dỗ xong, mắt vừa nâng liền chạm phải ánh mắt phẫn nộ của Sầm Huyền. Ai yo, nàng chưa tìm nàng ta tính số, muội muội hèn mạt này đã dùng ánh mắt như dao ra oai với nàng. Sắc mặt căng lên, Sầm Duệ không mẫn không nhạt nói: "Công chúa ở bên ngoài chơi đủ rồi thì hồi cung đi. Mười lăm phải đi lấy chồng xa, tranh thủ tới bồi các vị thái phi một lúc."

Sự đau buồn và đổ kỵ trong lòng Sầm Huyền nổ tung: "Ta không muốn hòa thân! Đều tại hoàng đế người uất ức, ta mới phải đi hòa thân! Dựa vào cái gì mà hy sinh hạnh phúc của ta để đổi lấy sự an ổn cho giang sơn của người?!" Không khống chế được cảm xúc, Sầm Huyền càng nói càng khó nghe, ngay cả người ngoài như Ngọc Hư cũng cảm thấy công

chúa điện hạ này quá mức không giữ mặt mũi cho vị hoàng đế như Sầm Duệ.

"Người là đồ phế vật không có tiền đồ!" Sầm Duệ chỉ vào nàng quát như quát kẻ điên.

Câu mắng này cũng đồng thời áp chế lửa giận của Sầm Duệ, nàng trả lời lại một cách mỉa mai: "Dựa vào cái gì? Dựa vào người là công chúa duy nhất đang tuổi đời gả của Cung quốc! Dựa vào từ lúc người sinh ra đến bây giờ được hưởng sự cung phụng của dân chúng Cung quốc! Ta cảnh cáo người, cho dù hôm nay Yến Vương có làm hoàng đế, người cũng chỉ có một con đường, gả!" Giận dữ vung tay áo: "Làm sao, muốn đánh nhau à? Đến đây! Lão tử muốn đánh người lâu rồi!"

"..." Lai Hi sống chết ôm lấy cánh tay Sầm Duệ, khóc không ra nước mắt: "Bệ hạ! Phong thái a! Hình tượng a!"

Sầm Huyền tiểu công chúa có lẽ là lần đầu tiên thấy Sầm Duệ vô lại đánh nữ nhân mà còn tỏ ra đúng lý hợp tình như vậy, đôi môi đỏ thắm sụp xuống, hoảng sợ lui về phía sau, trốn sau lưng Ngọc Hư, chỉ biết khóc nỉ non lặ đi lặ lại: "Hắn dám đánh ta! Đánh ta cơ đấy!"

Bị Phó Trách dùng một tay xách cổ áo lôi sang bên cạnh, Sầm Duệ vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, lão tử sẽ đánh người đấy, có bản lĩnh đến cản ta đi! Hừ! Mới hừ ra tiếng, cái trán đã trúng một kích đau nhức, nổi lên một cục "hạt dẻ".

Phó Trách gõ nàng xong, lắc đầu: "Không hiểu chuyện."

Sầm Huyền công chúa cuối cùng vẫn không cam lòng, không muốn bị trói trở về cung, Sầm Duệ sắc bén đe dọa nàng, nếu dám chạy loạn nữa, đời trở về trực tiếp gả nàng cho lão cha sáu mươi tuổi của Thái Tử Tấn quốc! Sầm Huyền ôm Kim Lăng vương hu hu khóc lớn: "Ca ca, hoàng đế bắt nạt người ta!"

Kim Lăng vương lặng lẽ vuốt tóc muội tử nhà mình: "Hết cách rồi, ai bảo người bắt nạt muội là hoàng đế chứ..."

Sầm Huyền nghe vậy khóc càng thương tâm.

Phó Trách chờ Ngọc Hư phối dược, để Sầm Duệ các nàng đi trước, một mình ở lại Khâm Thiên Giám.

Ngọc Hư rót rượu thuốc, cho thêm cỏ ngạnh già nhỏ, do dự nửa ngày mới mở miệng: "Ta cảm thấy người đối xử với bộ hạ khác với người bình thường."

Phó Trách khom người xem kinh thiệp trên bàn, giọng nói không gọn sóng: "Nàng là vua của một nước, sao giống người bình thường được?"

"Người biết ta nói không giống là thế nào mà." Ngọc Hư dừng tay không ước lượng dược liệu nữa, nghiêm túc nhìn Phó Trách nói: "Ta quen người gần mười năm, vốn tưởng trên đời này đối với người chỉ có hai loại người: Hữu dụng và vô dụng. Hôm nay ta thấy dáng vẻ của người khi nói chuyện với bộ hạ, cả ngữ khí nữa, mới biết trong thế giới của người còn có loại người thứ ba như bộ hạ."

Phó Trách nắm chặt tay, lại chậm rãi thả lỏng, lạnh lùng nói: "Người sai rồi." Dừng một lát, bước chân vào màn tuyết: "Sắc trời đã muộn, ta cáo từ trước."

Ngọc Hư ngơ ngác nhìn dược liệu chưa phối xong trên bàn, lẩm bẩm: "Nếu ta nói sai, sao người lại thẹn quá hoá giận quên cả cầm thuốc về?"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Vì lý do "Công chúa ăn chay lễ Phật" nên lùi thời gian lại gần nửa tháng, đoàn sứ giả kiêm đội ngũ đón dâu của Tấn quốc rốt cuộc cũng khoan thai khởi hành trong sự mỗi mắt chờ mong của các quan viên Cung quốc.

"Điện hạ, chúng ta cứ đi như vậy sao?" Tiêu Đình Chi vén màn lên, nhìn kinh thành Cung quốc khuất dần phía sau.

Dung Trạch cầm sách trong tay, nằm trên tấm thảm ấm, mỉm cười nói: "Đình Chi luyện tiệc sao?" Lật sang trang một tờ: "Không cần thần thờ, hôm nay rời đi, sớm hay muộn cũng có cơ hội tới nữa. Nếu không trở lại, móng vuốt của Thái tử và Dự Vương sẽ không chịu nổi trống vắng mà vươn đến đây." Lại lười biếng vươn thắt lưng: "Ta không thích chào đón người khác nhúng chàm đồ của mình."

"Điện hạ nói đúng." Tiêu Đình Chi phẫn nộ hạ màn, tiếp tục tò mò hỏi: "Hôm ấy ở trước cửa Ngụy Phủ, điện hạ nói gì với hoàng đế Cung quốc vậy ạ?"

Dung Trạch chớp mắt một cái: "Bí mật." Vỗ tay lên cuộn sách, bên môi ngậm cười, tạo cho mình con đường dài trong tương lai mà thôi.

Nhìn trận đội Tấn quốc đi xa, hai tư quan viên Lễ bộ và Hồng Lô tự không khỏi mắt chứa lệ nóng, nắm chặt tay nhau:

"Thượng thư đại nhân, ngài vất vả rồi!"

"Tự khanh đại nhân, ngài cũng vất vả rồi!"

"Vất vả thời gian dài như vậy, không đi uống chén rượu thì thật xin lỗi bản thân a!"

"Thượng thư đại nhân đúng là tri âm của ta, hôm nay ta mời khách, đi đi!"

"Đại nhân, chúng ta thì sao..."

"Các người? Các người và Hộ bộ đối chiếu sổ sách xong rồi à? Công việc tiếp sau đó xử lý xong rồi sao? Báo cáo công việc cũng viết xong

luôn?"

"..."

Tần Anh cơ bản đã kết thúc công việc nhậm chức ở Hộ bộ, mặc dù mới bổ nhiệm không thể thay đổi tiếp, có điều Lại bộ sớm đánh tiếng, cho nên trên dưới lục bộ không ai không biết vị Trạng Nguyên lang này sắp một bước lên mây, vào thẳng Môn Hạ tỉnh.

Dự toán tân niên đã tạm ổn, trong bộ thoải mái hơn, đỏ mắt, ghen tị, phàn là không có quan hệ căng thẳng sẽ tới gần như thực như giả chúc mừng Tần Anh. Ứng phó với nhóm người này xong, Tần Anh mệt mỏi ngã lưng lên ghế, trước mặt đã đặt một quyển sổ. Đúng là Tạ Dung do Lễ bộ phái tới đối chiếu sổ sách, Tần Anh nhớ nửa ngày trước Phó Trách tìm hăn nói vài lời...

"Ta muốn điều Tạ Dung và người cùng vào Môn Hạ tỉnh, nên làm thế nào trong lòng người hiểu rõ."

Biết rõ đối phương là lang sói, lại phải bầu bạn như tri kỷ, Tần Anh không sao hiểu nổi dụng ý của Phó Trách.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngụy lão quốc công qua đời được một tháng, thế cục trong triều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đủ loại tuồng kịch biến chuyển khiến người qua đường giáp ất không bị liên quan mở to nhãn giới. Đầu tiên là Ngụy phủ chia hai ủng hộ hai phái Ngụy Diễn và Ngụy Trường Yên đấu từ nội bộ đấu lên triều đình, ngày nào cũng xăn áo xăn quần thi nhau phun nước miếng tung tóe trên triều; Nổi gót sau đó, trong vòng một ngày Ngự sử đài dâng ba bản tấu chương, tố giác Lại bộ Thượng Thư Tương Vũ và Hộ bộ cùng cửa hàng trong kinh vận chuyển riêng lương thảo, sắt thép, có ý đồ gây rối. Mẫu thân Tương Vũ xuất thân từ Ngụy gia, bản thân hãn cũng

là người đứng đầu ủng hộ Ngụy gia, hẳn gặp chuyện không hay, kéo theo Ngụy thị không trốn thoát can hệ.

Nhắc tới mưu phản, tự nhiên cứ thế mà liên tưởng tới Đại Đô đốc uy quyền đang chấp chương Ngự Lâm quân - Ngụy Diễm. Quả nhiên, ngày hôm sau, Ngự sử đài trình lên chứng cứ cặn kẽ, chỉ rõ tội mưu nghịch của Ngụy Diễm. Lấy Từ tướng cầm đầu, một đám quan văn chớp đúng thời cơ thổi gió châm ngòi bên tai hoàng đế bệ hạ:

"Bệ hạ người xem! Mưu phản a! Đây là mưu phản đó!!"

"Tướng gia à, bình tĩnh một chút."

"Bệ hạ ngài xem! Người của Ngụy gia quả nhiên không được thứ gì tốt!!!"

"Tướng gia à, lý trí chút."

Trong khi mọi người nghĩ Ngụy gia sắp hoàn toàn rút đài, thì đích tướng tôn của Ngụy gia - Ngụy Trường Yên bỗng nhiên nổi tiếng, đơn phương độc mã chặn đứng con đường chạy trốn khỏi kinh thành của Ngụy Diễm, tự tay dâng đầu Ngụy Diễm lên hoàng đế bệ hạ.

Sầm Duệ vui mừng vỗ vỗ vai Từ tướng: "Tướng gia, ngài xem, Ngụy gia không phải còn thứ này tốt hay sao?"

Nội tâm của Từ tướng như có đám thần thú oanh liệt chạy như điên: "Con mẹ nó! Tiểu vương bát đản này nhảy ra từ đâu vậy, không phải hẳn bị Ngụy Diễm đuổi ra khỏi Ngụy gia rồi sao?!"

Ngụy Trường Yên kịp thời ngăn cơn sóng dữ đổ về phía Ngụy thị, chứng tỏ một cách thuyết phục rằng chuyện mưu nghịch là do một tay Ngụy Diễm gây nên, phần lớn không liên quan tới Ngụy gia. Dù vậy, Ngụy

thị bành chướng nửa bầu trời Cung quốc vẫn bị đại thương nguyên khí, khó đỡ nổi cân cân với Từ gia vẫn như mặt trời ban trưa.

Nhưng rõ ràng, hoàng đế bệ hạ cũng không vui khi Từ thị một mình phát triển an toàn, trong núi không phải có lão hổ đang rình mò sao? Ừm, nên bồi dưỡng một thế lực khác dám cạnh xé với Từ gia.

Trong vòng mấy tháng, bố cục triều đình liên tục thay đổi, người ngũ không yên không chỉ nhóm triều thần có lợi ích tương quan, mà còn có cả hoàng đế bệ hạ đáng thương của bọn họ. Có lẽ là Phụ chính đại nhân cảm thấy tiểu hoàng đế qua sinh thần mười lăm đã là lớn, không chỉ công khóa mỗi ngày tăng lên, còn dần dần đem một số tấu chương không nặng không nhẹ cho Sầm Duệ tự phê duyệt.

Trong Ngự Thư phòng, Sầm Duệ vô cùng không cam lòng bị ngược đãi cả ngày lẫn đêm, hùng hực khí thế gào: "Phó Trách hửn là người sao! Là người sao!! Lão tử muốn ăn không được muốn uống không xong, ngủ nghỉ thì qua loa! Lão tử muốn tới Đại Lý Tự tố cáo hửn ngược đãi hoàng đế!"

Lai Hỉ vuốt mồ hôi lạnh: "Bệ hạ bớt giận! Ngài có mắng nữa, Phụ chính cũng không nghe thấy đâu."

Sầm Duệ thiếu chút nữa cắn nát cán bút, vừa nói tới đây, nàng như sống lại! Từ sau khi Sầm Huyền xuất giá, ngoại trừ lúc lâm triều còn đâu nàng gần như không chạm mặt Phó Trách. Hai người cùng ở Dưỡng Tâm Điện mà còn không gặp được như vậy, Phó Trách cũng có bản lĩnh quá nha.

Nằm sắp trên bàn, Sầm Duệ tối tăm mang lòng dạ hẹp hòi nghĩ, có phải nàng gả Sầm Huyền đi đã thực sự chọc giận Phó Trách...

"Bệ hạ." Một tiếng gọi lạnh lẽo chui vào lỗ tai.

Sầm Duệ sợ tới mức trái tim đập loạn, mãi lâu sau mới miễn cưỡng ổn định tinh thần: "Phó Tránh?" Mặt lại trầm xuống: "Người tới làm cái gì?"
Đừng tưởng ta không nhìn ra người cố ý trốn tránh ta!

Phó Tránh không gợn sóng nhìn xuống khuôn mặt đen sì của Sầm Duệ, nói: "Bệ hạ suy nghĩ đã lâu rồi, nghĩ xong muốn bồi dưỡng ai chống lại Từ thị chưa?"

Mấy ngày không nói một lời, hôm nay vừa mở miệng đã là cái này, Sầm Duệ cực kỳ mất hứng: "Không nghĩ tới!"

Phó Tránh nhíu mi, nâng tay áo lấy ra quan tạ mang từ Lại bộ tới...

Lại nghe Sầm Duệ nói: "Phó Tránh, không phải là người thích Sầm Huyền chứ? Cho nên mới giận ta gả nàng ra ngoài?"

Văn thư trong tay run lên, xoay một vòng, không lưu tình đập thẳng vào đầu Sầm Duệ: "Nói bậy bạ cái gì đó!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Men Say

Nếu có lỗi sai chính tả mọi người nhắc mình với nhé.

Sâm Duệ bị đánh trúng, trong lòng lại thấy thoải mái một cách kỳ lạ. Rằm rì oán niệm hai câu, thu lại hết tâm tình, còn nháo nữa, Phó Trách sẽ giận thật, nàng cũng không có trái ngọt để ăn. Đón lấy văn thư Phó Trách đưa, mở ra thì thấy cả người không ổn: "Người muốn nâng Tạ Dung lên làm hữu tướng sao?!"

Chuyện buồn cười nhất trên đời! Khắp triều có ai không biết, Tạ Dung là cơ sở ngầm Yến Vương đưa tới chứ? Là tại nàng chưa tỉnh ngủ, hay là Tạ Dung có thủ đoạn thông thiên mua chuộc được Phó Trách?

"Bệ hạ đừng vội, nghe thần nói một lời." Phó Trách an ủi nàng, không nhanh không chậm nói: "Cái ghế Tả tướng trống đã lâu, vì thế Lại bộ từng dâng tấu chương nhiều lần. Từ Sư làm hữu tướng hơn hai mươi năm, bây giờ lợi dụng Tạ Dung nhận chức hữu tướng, đẩy Từ Sư vào vị trí tả tướng, lấp đầy chỗ trống."

Sâm Duệ vút văn thư sang một bên, nâng cao giọng: "Trong triều không chỉ có một mình Tạ Dung, người nâng ai không nâng, lại muốn nâng biểu đệ của Yến Vương? Người yên tâm, nhưng ta không yên lòng!"

"Điều này bệ hạ không cần lo lắng, nói tài, Tạ Dung thừa sức gánh vác trọng trách, mà thần cũng có biện pháp khiến hãn không dám có tâm tư khác." Phó Trách bình tĩnh lạnh lùng, phân tích rõ ràng cho nàng nghe:

"Ngụy gia thất thế, tuy Tần Anh có tài nhưng không đủ sức xoay chuyển cục diện chính trị biến đổi liên hồi, trong khoảng thời gian ngắn không thể chống lại Từ Sư. Tạ Dung giỏi mưu mô, sau lưng có một Yến Vương khiến Từ Sư không dám xem thường, vào lúc này, vừa hay tạo thành thế đối lập với Từ gia."

Chỉ bằng vài câu đơn giản, Phó Trách đã phác họa xong triều cục trong tương lai. Ngữ khí của hắn lạnh nhạt chắc chắn, tựa như nắm mọi thứ của thiên hạ trong lòng bàn tay, không quan tâm việc điều động nhị tướng tả hữu gây kinh động triều chính, không chau mày nhăn mặt một cái.

Sầm Duệ rũ ánh mắt âm đạm, nàng chưa bao giờ đoán được tâm tư của người này, mà hắn cũng sao có thể để cho nàng đoán?

Mơn trớn hai chữ "Tạ Dung" trên mặt giấy, Sầm Duệ nhẹ giọng nói: "Vậy làm theo ý Phó khanh đi."

Phó Trách nhìn nàng cúi đầu sắp chạm tới mặt bàn, lông mày hơi nhíu.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trước khi Tạ Dung được điều động, thánh chỉ đề bạt Từ Sư làm Tả tướng đã dẫn đầu phát xuống khắp Môn Hạ tỉnh. Từ Hàn Lâm lang Ngũ phẩm tới Hoàng Môn Thị Lang Tứ phẩm, lên tới Tả tướng chính nhất phẩm, cuối cùng cũng đến vị trí cao nhất của cuộc đời, lúc này Từ tướng lại đang cầm thánh chỉ, lần đầu tiên cảm thấy trống vắng, ai, cái này đại khái gọi là Độc Cô Cầu Bại đi.

Lão quản gia của Từ gia trung tâm nhắc nhở: "Tướng gia, khiêm tốn, khiêm tốn a!"

Từ Sư được thăng lên làm Tả tướng, người vui mừng nhất không phải bản thân hắn, mà là cái vị nhị phẩm bị ghen uất hơn hai mươi năm -

Thượng thư lệnh đại nhân.

"Đời này, rốt cuộc đại nhân ta có thể trải nghiệm cảm giác ta là to nhất rồi!" Thượng thư lệnh đại nhân vui tới phát khóc.

Ba ngày sau, tin tức Tạ Dung được nâng lên làm hữu tướng bị lộ, vô tình đập nát mong đợi tốt đẹp của Thượng thư lệnh đại nhân.

"Đại nhân! Kìm nén a!"

Thượng thư lệnh đại nhân hít sâu một hơi, té xỉu.

Hai lệnh bổ nhiệm liên tiếp được ban bố, không tiếng động tỏ rõ khuynh hướng triều đình phát ta từ trung tâm quyền lực của Cung quốc đã đổi chiều mới. Khi mà ánh mắt của mọi người đều đặt lên hai người Từ Sư và Tạ Dung thì Tần Anh trở thành Thị Lang Môn Hạ là chuyện ngược lại không khiến nhiều người để tâm.

Tạ Dung vừa chen ngang vào triều đình Cung quốc đã là một con hắc mã, tấn chức nhanh như thế không khỏi gặp phải một số tranh luận và bất mãn, có chút ngôn luận công kích cũng là bình thường, một trong số đó phải kể tới vị Thượng thư lệnh đại nhân.

Sau khi Tạ Dung nghe được, không do dự chút nào, chạy vội tới trước hoàng đế bệ hạ, vô sỉ báo cáo: "Ai cũng có quyền ngôn luận, nhưng miệng lưỡi chê bai mỉa mai sẽ làm hỏng kỷ cương. Cứ thế mãi, kỷ cương buông thả, triều chính rách nát, nước nhà tất vong."

Sầm Duệ nghe cũng thấy có lý.

Vì thế tân Hữu tướng đại nhân thuận lý thành chương triển khai một trận quét sạch kỷ cương oanh liệt từ trên xuống dưới triều đình, đặc biệt là chiếu cố Thượng thư lệnh đại nhân oán niệm nồng nặc.

Thượng thư lệnh đại nhân nuốt không trôi cục nghẹn này, đồ tiểu nhân có thù tất báo! Mắng hăn một câu, đã thăng cấp lên thành nước nhà tồn vong rồi!

Sau đó, khi lên triều hăn không dám xem thường vị Tả tướng gia này nữa.

Tất cả còn chưa kịp hồi hồn khỏi sự biến chuyển này, ngày xuân vẫn dài, hàn tuyết chưa tan, khói lửa Bắc cương đã đột nhiên nổi lên, cấp báo ngàn dặm của Binh bộ được đưa vào trong Lý Chính Điện.

Dân tộc du mục Đồ Khả Tư Hãn phương Bắc suất kỵ binh, triển khai đã lâu nhưng chưa tiến hành việc xâm biên. Đông mặt xuân sơ, cỏ non trên thảo nguyên chưa nảy, khiến dân chăn nuôi dựa vào bò, dê mà sống lâm vào cuộc sống cần cỗi khốn khổ. Không có lương thực phải làm sao? Đi cướp! Tuy rằng văn minh dân chúng trên thảo nguyên chưa khai hóa, nhưng tốt xấu gì cũng biết giữa Tấn quốc dùng võ lập quốc và Cung quốc phong nhã sùng văn thì dễ bắt nạt bên nào hơn.

Thời đầu Cung quốc khai quốc, hàng năm chịu đủ khổ xâm biên. Khổ sở trăm năm, bị cướp vô số lương thực và mặt mũi, hoàng đế Cung quốc nổi giận, cướp cái đầu người ấy, con dân của lão tử tới mùa xuân thì không cần ăn cơm à? Ngàn lựa vạn chọn được vài võ tướng, hạ tử lệnh, không chém chết đám Thát Đát kia, lão tử sẽ chém chết các người!

Trải qua nhiều trận thương vong ác chiến, cuối cùng đối được hơn mười năm biên cương Cung quốc - Bắc Cương an ổn. Mùa xuân năm nay, tân Đồ Khả Tư Hãn ánh mắt thâm trầm nhìn dê con đòi ăn nhà mình với tiểu hoàng đế Cung quốc mới đối, giống như... tháng ngày vung roi ngựa cướp lương thực và mỹ nhân đã trở lại!

Đối với Sầm Duệ mà nói, đây tuyệt đối là bắt đầu của chuỗi tai hoạ...

Người Thát Đát dũng mãnh thiện chiến, nhất là thiết kỵ nhanh như chớp, vang như sấm, ngay cả tiên đế năm đó ngự giá thân chinh cũng chịu không ít mệt. Còn Tấn quốc mặc dù mới ký hiệp ước Tấn Tần với Cung quốc, nhưng động vào tư lợi, tình nghĩa là thứ đều giả, ai biết có thể thông đồng với Thát Đát, đâm sau lưng Cung quốc một đao hay không.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, Ngụy thị mới đổ, chưa tới mức trong triều không tướng, nhưng để kéo được người lên đứng trước năm vạn thiết kỵ binh của Đồ Khả Tư Hãn thì...

Khó a!!!! Sầm Duệ nắm chặt danh sách Binh bộ trình lên, giữa mặt lên trời thét dài.

Sầu mấy đêm không ngủ, Từ Tri Mẫn được Lai Hỉ bày mưu đặt kế, khi phụng trà cho Sầm Duệ cười một cái nói: "Bệ hạ, ngày tháng trôi qua thật nhanh, hôm nay đã là mừng 3 tháng 3 rồi."

Sầm Duệ nâng đôi mắt đỏ như con thỏ do thức đêm, trì độn ngây ngốc một lát mới nhảy dựng: "Lai Hỉ, chuẩn bị xe! Trẫm muốn xuất cung!"

"Bệ hạ muốn đi đâu?" Phó Trách đến đưa tấu chương nhăn mày thật sâu, vẫn còn muốn xuất cung du ngoạn?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Giữa xuân, người trong quận Thanh Thủy đều thích uống rượu hoa hạnh để đuổi xuân lạnh, cầu xuân may. Sầm Duệ nhớ mẫu thân nàng trong tiết xuân cất hai vò, một vò dùng để uống, một vò chôn dưới tàng cây. Vòng vo trong chợ nửa vòng, Sầm Duệ mới xách hai bầu rượu hoa hạnh bước ra từ cửa hàng nhỏ, tiếp theo tới Bạch Mã tự xin chút hương nến và bản kinh Phật, lúc này mới lên xe đi về phía Lăng Phi ngoại ô.

Phó Trách ngồi đối diện, nhìn Sầm Duệ bật nắp người mấy cái, lẳng lặng hỏi: "Rượu có vấn đề sao?"

Sầm Duệ ôm vò rượu lắc lắc đầu: "Không, rượu nương ta cất đậm đà hơn." Lại bật nắp vò khác, đưa chóp mũi ngửi.

Mắt Phó Trách khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn trầm mặc, không nói với nàng một lời.

Ngày này năm nay, trời trong mây lành. Cảnh xuân núi rừng tươi đẹp, ánh nắng xuyên qua sương mù nhạt, trải trên mặt đất những gợn sóng trong veo, tiếng chim ca líu lo không ngừng bên tai.

Lăng Phi nằm ở chỗ hơi cao trên sườn núi, đi được một nửa, Sầm Duệ nóng toát mồ hôi la hét muốn cởi áo lông cừu, kết quả bị Phó Trách tàn nhẫn phủ quyết.

Khi đi đến mộ, mồ hôi trên đầu Sầm Duệ tuôn như mưa, mất hình tượng ngồi phịch trước mộ nương nàng, giả lả khóc hu hu: "Nương à, người xem đi! Ngày nào con cũng bị bắt nạt như thế đó."

"..." Lai Hỉ rũ vai xếp đồ cúng cho Quý phi nương nương xong, tự giác ngồi xổm phía xa xa, cảnh giác nhìn Phó Trách và Sầm Duệ, trước khi đi còn nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Bệ hạ! Hoang sơn dã lĩnh, cẩn thận mãnh thú!"

Sầm Duệ mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Lai Hỉ trịnh trọng một cách kỳ lạ, ban ngày ban mặt, mãnh thú nào dám nhảy ra đả thương người chứ.

Mặc dù hàng năm trong Lăng Phi có người thủ lăng dọn dẹp, nhưng khó tránh khỏi có cỏ khô lá rụng, Sầm Duệ cúi người phẩy qua loa, rồi mới quỳ xuống kính cẩn dập đầu ba cái, châm hương, lại lấy ra mấy cái chén, đều tự rót. Vén tay áo, một chén đặt trước mộ phần, Sầm Duệ bưng chén còn lại, mắt mang ý cười: "Nương, người yên tâm. Bây giờ con rất tốt, tương lai cũng sẽ tốt." Uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Uống rượu xong, thấy một cái tay thon dài lướt qua lấy một cái chén bên cạnh nàng.

Sầm Duệ thẳng sống lưng, liếc nhìn Phó Trách khom người thực hiện nghi thức tế lễ, nghiêm mặt nói: "Sao ngươi không quỳ?"

"..." Phó Trách mắt lạnh nhìn nàng.

Sầm Duệ không yếu thế trừng lại: "Nương của ta tốt xấu gì cũng là Quý phi đấy! Nếu còn sống thì bây giờ là Thái Hậu! Chẳng lẽ ngươi không nên quỳ?!"

Hai người so mắt một hồi, Phó Trách vén vạt áo thông thả quỳ xuống, sắc mặt thản nhiên nói: "Là thần thất trách, không dạy dỗ nàng hăn hoi."

"..."

Tế bái xong, rượu hoa hạnh vẫn còn hơn nửa, Sầm Duệ dò xét thấy Phó Trách như không có ý phản đối, liền lần mò cái chén, vừa uống rượu vừa nói chuyện với bia mộ.

Đơn giản thì là chút hi nộ ái ố ngày thường, trong đó hơn phân nửa là chỉ cây dâu mắng cây hòe mà mắng Phó Trách. Phó Trách nghe xong, khoe môi giật giật, đưa mắt nhìn về phía rừng cây xanh.

Đợi tầm mắt hăn quay lại, đột nhiên bả vai trầm xuống, một cái đầu mềm như lông cún hữu khí vô lực đổ lên vai hăn.

Sầm Duệ ợ một tiếng, rất tự mình biết mình nói: "Phó khanh, hình như ta say."

"..." Phó Trách nhắc vò rượu lên lắc lắc, rỗng tuếch. Tửu lượng không tốt mà còn uống hết, Phó Trách nhìn con mèo say không biết sống chết kia, lưỡng lự có nên đá nàng lăn từ trên này xuống hay không.

Sau khi say rượu, Sầm Duệ vô cùng linh mãnh, gần như ngay lập tức cảm nhận được Phó Trách ghét bỏ nàng, vội vàng ôm cánh tay hắn, hết cựa lại dụi, không quên uy hiếp: "Không được ném ta đi! Đây là thánh chỉ!"

Lai Hỉ nhìn cảnh này thiếu chút nữa trượt chân lăn xuống núi, ngài bán manh* vô cùng thất bại a bệ hạ!

*Bán manh: Giả vờ dễ thương.

Tửu lượng của Sầm Duệ cực kì kém, nhưng phẩm chất sau khi say thì không tệ, dựa vào Phó Trách ní non một hồi rồi nghiêng người ngã xuống đùi Phó Trách, thành thật ngủ.

Gió núi trong lành, cuốn mùi hoa tràn vào khoang mũi, Phó Trách tỉnh mục nhìn khói mây màu lam trên núi xa một lúc, ánh mắt mới rời xuống, rơi vào xuống khuôn mặt đang ngủ say sưa.

Không biết mơ tới cái gì, hàng lông mày dài nhỏ, đen như mực nhú lại, hình như ngủ không an ổn. Theo hô hấp, chiếc mũi hơi phập phồng, cánh môi dính rượu trở nên trong suốt thỉnh thoảng mấp máy, hừ ra một hai âm tiết không có hàm nghĩa.

Phó Trách bình ổn hơi thở rối loạn trong khoảnh khắc, đầu ngón tay vuốt phẳng mi tâm của nàng, lại như bị một sợi tơ vô hình dắt bước, từ cái mũi thanh tú chậm rãi rời xuống, thoáng khựng lại trước cánh môi đỏ ửng, cuối cùng nhẹ nhàng mà hạ xuống.

Cánh môi dưới ngón tay ướm át, mềm mại, phả ra hơi thở ấm áp xuyên qua kẽ ngón tay, một ly rượu hoa hạnh ban này như đang phát huy hết tác dụng, cũng làm cho hắn có một chút men say.

Nhẹ tay nâng cái cổ mảnh mai lên, mắt Phó Trách tối lại, thoáng phủ xuống...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ghen

Dạo này sức khoẻ lại kém đi, còn luẩn quẩn suy nghĩ nhiều thứ, nên tui không edit được.

Khi khá hơn thì lại hỏng chuột trái laptop (tới nay vẫn chưa đi sửa), bạn nào đọc convert truyện này thì sẽ biết là rất khó đọc, không có laptop, không có từ điển, tui cũng không dịch liều được, vì có những đoạn không hiểu gì để mà liều.

Đủ loại lý do để chậm trễ tới ngày hôm nay.

Coi như là quà tết cho mọi người.

Năm mới khởi đầu mới, cuộc sống bình an, an nhiên và hạnh phúc, giống như mong muốn của tui bây giờ vậy.

Haiz. Tui vẫn đang thương xuân bi thu lắm.

.

Khuôn mặt gần trong gang tấc vẫn say ngủ chưa phát hiện ra, trông vô tội một cách kỳ lạ, khiến người ta nhìn không được muốn...

Bàn tay nâng nàng lên khẽ chuyển động sang bên, đầu ngón tay không có ý tốt vuốt ve vành tai mềm mại, duyên dáng của Sầm Duệ, làm nàng nhú mi, lấm bầm vài câu. Ánh mắt tối đen của Phó Tránh nhiễm một tầng ý cười không nắm bắt được, đôi môi lạnh như băng lướt qua chóp mũi của nàng, như gần như xa tiếp xúc với cánh hoa căng mọng ẩm áp.

Hương rượu tươi mát thơm ngọt quanh quần trong khoảng cách không tới một tấc giữa hai người, Phó Trách chần chừ chỉ một thoáng, liền cúi đầu liếm giọt rượu chưa khô trên môi Sầm Duệ. Vị ngọt như vị rượu trái cây, chỉ thế thôi cũng say ngất ngư, không biết từ lượng thấp tới mức nào nữa đây? Phó Trách có chút dở khóc dở cười.

Có lẽ do tư thế ngủ như vậy không tốt, Sầm Duệ xoay người, động tác này vừa hay sát lại gần môi Phó Trách.

Phó Trách nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rử mi mắt, thấp môi áp xuống. Hân hôn như con người của hân vậy, không vội không nóng nảy, thong thả mà mềm nhẹ mút vào, ngậm lấy. Dục niệm áp chặt dưới đáy lòng một khi tìm được cơ hội phóng thích, lập tức phá tan mọi tự chủ.

Có điều cũng chỉ trong một cái chớp mắt thôi, động tác cực nhỏ bên tai kéo lý trí quay về. Liếc góc áo đỏ đậm lẩn sau cành lá, Phó Trách giật giật mi mắt, chậm rãi căn lên môi Sầm Duệ một cái để trừng phạt, thật sự quá phiền phức.

Lai Hỉ nhòm tới bước này, còn đang hăm trong cuộc giao chiến suy nghĩ có nên chạy tới ngăn cản Phụ chính đại nhân hay không, vừa ngẩng đầu, không ngờ đã thấy Phó Trách đứng trước mặt hân từ bao giờ.

"Bệ hạ ngủ rồi, người tới canh đi." Khoé môi của Phó Trách cong lên nụ cười nhẹ, ngay cả hân cũng không phát hiện ra.

"Phụ, Phụ chính đại nhân, vậy ngài đi đâu?" Lai Hỉ run run hỏi, nội tâm lên án mạnh mẽ, Phụ chính đại nhân thực hiện được hành vi đều giả xong, cười tới mức cảnh xuân nở rộ quá đấy!

"Ta có chút việc, đi ngay bây giờ."

Lai Hỉ nhìn Phó Trách như không có việc gì bước đi trên con đường núi nhỏ, khóc lóc bổ nhào tới bên cạnh Sầm Duệ: "Bệ hạ à! Sự thật là

không phải tiểu nhân không muốn bảo toàn danh tiết cho ngài! Chỉ vì tiểu nhân thật sự không dám đắc tội với Phụ chính đại nhân á! Hu hu, ánh mắt trước khi đi kia nhất định là đang uy hiếp tiểu nhân a! Nhất định vậy!"

Sâm Duệ vẫn ngủ tít thò lò.

Mây mù hóa thành sương trắng đọng lại rồi rơi xuống, nhỏ từng giọt trên áo khoác của Phó Trách, đi được hơn mười bước, đột nhiên một trận xé gió kéo theo vô vàn lá cuốn bay về phía hắn. Bước chân đưa về phía trước thu lại, nhưng không né tránh, cây roi không thiếu một tấc không thừa một tấc, dừng đúng bên cổ hắn.

"Người đừng có trêu chọc kẻ vô năng kia nữa, đầu óc hẳn đơn giản, không chơi nổi với người đâu." Một bóng dáng đỏ đậm bước ra từ trong rừng cây xanh thẫm, y phục cẩm tú, roi tơ vàng, khuôn mặt đào hoa lạnh như sắt thần.

Phó Trách vén tay áo, quần áo xanh nhạt gần như hoà vào sắc trời, cười nhẹ: "Không biết Ngụy Giám thừa dùng tư cách gì để nói những lời này với ta?"

Cây roi trong tay Ngụy Trường Yên chọt căng lên, sát ý nồng đậm toả khắp bốn phía.

Không thể không nói, Ngụy lão gia tử uổng mạng là một kích thích lớn tới Ngụy Trường Yên, dù tự tay hắn giết Ngụy Diễn, Ngụy tiểu công tử vẫn buồn bực không giảm. Ngày ngày luyện võ phát tiết, lúc nào cũng nhớ mỗi câu nói mỗi biểu tình của Sâm Duệ với hắn trong Thượng Lâm uyển. Mỗi tình đầu của thiếu niên, càng muốn, trong lòng càng như có trăm ngàn con trùng gặm cắn không ngừng, sau đó hắn nghe được tin hôm nay là ngày giỗ của mẫu phi Sâm Duệ, đoán hẳn nhất định sẽ đến đây tế bái, vì thế lập tức trông mong ôm cây đợi thỏ. Đợi nửa ngày, không tóm được Sâm Duệ, vừa hỏi người thủ lã, nói là Phụ chính và bộ hạ tới Lăng Phi từ sáng sớm.

Phó Trách cũng theo tới? Bên tai Ngụy công tử như có kẻ nào đó kêu không ổn, loại dự cảm không rõ này khi hấn tận mắt thấy Phó Trách ôm hôn Sầm Duệ thì được nghiệm chứng. Lúc ấy chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng sau đó từ tận đáy lòng lại trộm thấy may mắn, thì ra không chỉ có mình hấn đoạn tụ a... Không đúng! Không đúng! Lại có tiếng rít gào, đó là người trên đầu quả tim hấn đấy! Tên Phó Trách này dám cướp mất!

Không chỉ cướp mất, còn không kiêng nể gì chế nhạo hấn! Ngụy Trường Yên bị kích động, máu nóng chảy ngược lên não, nắm nát chuôi roi bằng gỗ trong lòng bàn tay: "Người!"

"Ta cái gì? Lời ta nói không phải sự thật sao?" Phó Trách bình đạm đáp, hiếm khi không thuận theo buông tha mà truy vấn tiếp: "Ngụy thị của người bây giờ, trong triều không người, trong quân không tướng, Ngụy đại nhân người thì lại..." Phất tay áo một cái, muốn cất bước: "Mặc dù nhậm chức Giám Thừa tam phẩm, nhưng có khả năng nói một câu có trọng lượng trên triều hay không? Cùng lắm chỉ sống được tạm bợ dưới trướng đám thủ hạ Từ thị mà thôi."

Máu nóng trong lồng ngực Ngụy Trường Yên cuộn trào, giận đến cực điểm, từng giọt máu lăn thành dòng qua kẽ ngón tay. Nhưng mà Phó Trách nói sự thật, hấn muốn phản bác cũng không cất nổi một chữ.

Cố gắng tỉnh táo lại một chút, hấn cắn răng, cất bước chặn trước mặt Phó Trách, đôi mắt lạnh lẽo, lập lời thề: "Người nhớ kỹ cho lão tử! Một ngày nào đó, lão tử sẽ cứu được kẻ vô năng kia khỏi tay người! Một ngày nào đó..."

Ta sẽ khiến người phải nhận lại gấp bội mùi vị ngày hôm nay, mà không có quyền thống khổ...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Chiến sự Bắc Cương như lửa xém lông mày*, trong lục bộ, hai nhà Binh bộ và Hộ bộ đều chìm trong tình cảnh bi thảm, một kẻ sâu người, một kẻ sâu tiền. Phạm là người có thể lãnh binh ra trận, Binh bộ Thượng thư đều liệt kê hết vào một danh sách, rồi đi từng nhà gõ cửa: "Quốc nạn trước mắt, mau ra đây đánh giặc đi!"

*Lửa xém lông mày: Chỉ những tình huống vô cùng cấp bách.

Nhận lại là: "Hôm qua mặt tướng đi săn thú, gãy chân rồi ạ!"

"Hạ quan bị ho lao, cái mạng không còn dài đâu!"

"Không có ai ở nhà cả! Đừng gõ nữa!"

"..." Công cốc một đường dài, Thượng thư đại nhân chạy về ôm đùi Sầm Duệ: "Bệ hạ, vi thần gắng hết sức rồi, thật sự không tìm ra ai có thể làm thống soái á! Nếu bệ hạ không chê..." Thượng thư nâng mặt: "Vi thần đành đi vậy."

Sầm Duệ không tưởng tượng nổi nếu để Binh bộ Thượng thư đi đánh giặc thì là cái dạng cái gì, nhẹ nhàng đá văng hẳn ra: "Trẫm, chê thật đó."

Bệ hạ đừng trực tiếp như vậy chứ! Thần dễ tổn thương lắm đó! Thượng thư đại nhân gạt lệ.

"Đừng giả khóc." Cái trán của Sầm Duệ đầy hắc tuyến, quăng tấu chương xuống: "Có người rồi, người và Hộ bộ thương lượng việc cung cấp lương thảo đi."

Thượng thư đại nhân mở tấu chương ra, ba chữ cực lớn đập thẳng vào mắt: Ngụy Trường Yên.

Khi nhận được phong tấu chương này, bản thân Sầm Duệ có chút ngoài ý muốn. Nàng nghĩ trong lúc này, hẳn là Ngụy Trường Yên đang vội

vàng chấn chỉnh nhóm thúc bá, con cháu trong nhà, không rảnh mà cũng không có tâm sức quan tâm chuyện triều chính. Không ngờ thằng nhãi này lại ẩn giấu tinh thần trung trinh báo quốc như vậy a, Sầm Duệ xoa xoa cằm.

Lúc trước, nàng hơi lo, muốn chạy tới hỏi ý kiến của Phó Tránh, nhưng đợi mãi không thấy bóng dáng hấn đâu. Quân tình khẩn cấp, Sầm Duệ đành hạ quyết tâm, cố cứu ngựa chết sống lại*, dù sao cũng không còn ai khác, lập tức phê chuẩn tấu chương chờ lệnh của Ngụy Trường Yên.

*Cố cứu ngựa chết sống lại: Liều một phen, chỉ đã biết rõ việc không còn cứu vớt được nhưng vẫn nuôi hy vọng, cũng chỉ việc muốn thử lần cuối cùng.

Lai Hỉ công công thu tất cả vào trong mắt, xoắn xuýt cái khăn trong tay, không biết có nên nói với bệ hạ rằng Phụ chính đại nhân đây là có tội giạt mình, muốn trốn tránh hay không a!

Trước đêm xuất chinh, Sầm Duệ tổ chức tiệc tiễn chinh ở Duyên Anh điện, tiễn đưa Ngụy Trường Yên.

Trước yến tiệc, Ngụy Như thay quần áo cho công tử nhà mình, than thở: "Công tử à, người thật sự không mang theo ta cùng đi Bắc cương sao?"

Ngụy Trường Yên xắn cổ tay áo, lãnh khốc nói: "Mang người đi có tác dụng gì?"

Ngụy Như cố sức nghĩ, do dự nói: "Hình như là vô dụng..."

"..." Ngụy Quả lặng lẽ gào lên, lúc trước công tử xuất phát từ tâm trạng gì mà đặt tên này bên người thế!

Tự hỏi tự đáp xong, Ngụy Như lại phẫn chấn nói: "Nhưng tiểu nhân có thể giải buồn, còn biết dỗ công tử hết giận á!"

Ngụy Quả: "..."

"Người ở lại trong kinh, thay lão tử coi chừng Phó Trách, chẳng may hấn làm chuyện gì gây rối hay khiến bệ hạ... uất ức. Người lập tức..." Ngụy Trường Yên cuốn roi làm động tác siết cổ.

Ngụy Như nghiêm túc gật đầu, bỗng nghĩ đến cái gì, kinh hãi: "Công tử, chẳng lẽ Phụ chính đại nhân đã bị ngài lây bệnh, cũng thành đoạn tụ luôn rồi sao?!"

"..."

Cả bữa tiệc hôm ấy, bên cạnh Sầm Duệ không có bóng dáng của Phó Trách, điều này khiến sự khó chịu trong lòng Ngụy tiểu công tử tiêu bớt được một chút.

Sau khi tan tiệc, Sầm Duệ muốn quay về ngay, lại bị Ngụy Trường Yên sai cung nhân tới giữ lại: "Bệ hạ, Ngụy đại nhân cầu kiến."

Bước vào thủy đình của Duyên Anh điện, quả nhiên thấy Ngụy Trường Yên chống hai tay lên lan can, nhìn hồ nước trước mặt.

Sầm Duệ còn vội vàng phải về thư phòng xử lý nốt đồng tấu chương còn lại, ngay cả khẩu khí cũng ứng phó qua loa: "Ngụy Giám thừa yết kiến có chuyện gì?"

Nước hồ xanh biếc như rượu, sóng nước phản chiếu ánh trăng lên mặt Sầm Duệ, chiếu tỏ đôi mắt trong veo tựa sao xa.

Cổ họng của Ngụy Trường Yên siết chặt, thiên ngôn vạn ngữ tới bên miệng mà không sao cất lên lời, lòng bàn tay vô thức vuốt lan can, sau một lúc lâu mới nói: "Ta muốn cùng người... nói lời tạm biệt." Lần này tới Bắc Cương, sa trường hung hiểm, đao kiếm vô tình, chỉ hơi sảy chân là da ngựa bọc thây, chôn cốt biên cương. Ngụy Trường Yên không sợ chết, chỉ là

hắn... cứ nghĩ trước khi chết không thể gặp Sầm Duệ, không hiểu sao trong lòng vô cùng buồn bã. Có lẽ là, chưa nói ra tâm ý của mình, nên chưa cam tâm.

Nhưng giờ phút này, giống như Phó Trách đã nói, hắn không có tư cách để bày tỏ cõi lòng với Sầm Duệ, không có tư cách tranh chấp với Phó Trách.

Những tháng ngày qua Sầm Duệ và Ngụy Trường Yên kết không ít thù, chỉ sợ bây giờ hắn còn bày sắc mặt ra cho nàng xem, có điều, dù sao người ta cũng sắp phải thay nàng đi chinh chiến thủ quốc hộ thổ, đành xem nhẹ sự kỳ lạ trong giọng nói của hắn, nhu hòa căn dặn: "Trẫm đã hạ lệnh cho Thái Bộc tự chọn lựa tất cả những chiến mã khỏe nhất tốt nhất cho người mang đi rồi, phía Hộ bộ cũng chuẩn bị thỏa đáng phần lương thảo. Lần này đi xa, mọi sự cẩn thận là trên hết, chớ tranh dưng tham công."

Nói thật, Sầm Duệ thật sự lo lắng về tính cách nói gió là mưa của Ngụy Trường Yên, sợ hắn xúc động một cái là khiến Ngụy gia tuyệt hậu. Suy nghĩ trước sau, nàng cố ý chọn lựa, phái Ngự Sử Trung Thừa thành thật ổn trọng đi nhậm chức giám quân.

Trái tim trong lồng ngực đập thành thịch, Sầm Duệ hắn, đang quan tâm mình sao? Ngụy Trường Yên kìm lòng không được, bước từng bước đi tới, đặt hai tay lên vai nàng, cực kỳ dịu dàng nói: "Người, nhất định phải chờ ta trở về."

"..." Sầm Duệ nhìn khuôn mặt từ trước tới nay chỉ có khinh bỉ, khinh thị, coi thường nàng, thế mà lúc này lại có vẻ ngượng ngùng, trên đầu như có thiên lôi đánh ầm ầm.

Ngụy Trường Yên nói xong, vô cùng xấu hổ tìm cách chạy mất, bỏ lại Sầm Duệ ngây như phỗng, sắp hóa thành cột đá tới nơi.

Phía sau Duyên Anh điện, một đôi mắt trầm lặng thu vào tất cả, bờ môi mím chặt, xoay người bước đi.

Đợi khi Sầm Duệ hoảng hốt về tới Đường Tâm Điện, Lai Hỉ tay cầm y phục chạy lên đón, cơ mặt giật giật: "Bệ, bệ hạ, Phụ chính đại nhân bảo khi nào ngài về thì lập tức thay quần áo."

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Kinh Ngạc

Cơn mưa sau tiết thanh minh, khí trời trong lành, vạn vật đâm chồi nảy lộc.

Tam quân do Ngụy Trường Yên làm chủ soái khởi hành từ kinh thành, đi cả ngày lẫn đêm, tiến thẳng tới Bắc Cương. Chiến sự đột nhiên xảy ra, triều đình Cung quốc trở tay không kịp, hai thống soái được phái đi đều trẻ tuổi, chỉ mới hai mươi, đây không chỉ là tiêu điểm từ trên xuống dưới của Cung quốc, mà hơn thế còn khiến các quốc gia khác ghé mắt nhìn.

Nhất là vị hoàng đế bệ hạ của Tấn quốc mới kết thân kia, cơ hội khó được, rốt cuộc có chặn ngang một cước, chen vào không? Thoạt nhìn tiêu hoàng đế của Cung quốc dễ bắt nạt lắm nhé.

Tam hoàng tử điện hạ của Tấn quốc đúng lúc dâng thư, đánh nát tà tâm của lão cha nhà mình: "Phụ hoàng, Thái tử mới cưới công chúa của người ta về, ố chần còn chưa ngủ nóng, đừng có xé rách mặt."

Sau khi trở về, phụ tá Tiêu Đình Chi hỏi: "Điện hạ, hai nước giao chiến, tốt nhất chính là cháy nhà hôi của."

Tam hoàng tử thay vương bào đoàn long, phẩy quạt lắc đầu: "Bây giờ thế lực của Thái tử như mặt trời ban trưa, khó dao động nổi căn cơ của hắn. Ai, phụ hoàng không hiểu, thả cho người ta một con đường, sau này đường dài dễ đi hơn. Nói không chừng về sau còn phải dựa vào Cung hoàng trợ giúp ta một tay."

Trong nước, dân tình Cung quốc cũng xôn xao bát quái, vừa quan tâm tình hình chiến đấu, đồng thời không quên bàn luận giá trị con người của chủ phó soái một chút. Chủ soái là Ngụy Trường Yên ai ai cũng biết, nghe nói sau khi Ngụy lão gia ra đi thì vô cùng sa sút, để chấn hưng Ngụy gia nên bất đắc dĩ phải xin đi xuất chiến giết giặc.

Phó soái thì ngay cái tên cũng chưa biết, tự Bá Phù. Bởi vì năm trước thi võ phát huy năng lực phi thường, cướp mất danh Trạng Nguyên của võ gia Ngụy thị nên bị xa lánh, chỉ đảm nhận một cái chức thất phẩm.

Hai người này, một người là công tử phong lưu nổi danh, một người là hàn môn vô danh. Dân chúng Cung quốc đối mặt với trận chiến này thật sự, thật sự hết sức lo lắng...

"Ôi, người nói xem nếu trận này đại bại thì phải làm sao giờ?"

"Chậc, chỉ cần Ngụy công tử nhà ta bình yên vô sự, làm sao cũng được."

"Đồ ngốc này, nghe nói tân Khả Hãn của người Thát Đát ham mê nam sắc. Chẳng may thua, nhất định sẽ đem Ngụy công tử của người đi hòa thân!"

"..."

Chiến báo nơi tiền tuyến ngày ngày được đưa vào Lý Chính Điện, tất cả quan viên trên dưới của Cung quốc tạm thời buông xuống mọi mâu thuẫn, cùng bộ hạ nhà mình lo lắng, đề phòng chờ tin tức.

Có người giật giật tay áo Ngự sử Đài chủ: "Đài chủ đại nhân, Trung Thừa trong nhà không phải đi làm giám quân sao? Có đường tắt nhận tin gì không?"

Đài chủ nhớ lại, nói: "Trung Thừa hẳn, nói nhiều nhất là thức ăn trong quân quá khó nuốt."

"..." Chắc đánh trận không gian khổ lắm đâu, còn tâm tình oán giận thức ăn nữa cơ mà.

Trải qua cục diện bế tắc lúc ban đầu, Ngụy Trường Yên suất lĩnh tam quân xông tới Bắc Cương như cá gặp nước, thế trận thua nhiều thắng ít dần dần đảo ngược, tin chiến thắng liên tiếp báo về. Sầm Duệ âm thầm thở ra một hơi, tiểu tử Ngụy Trường Yên này cuối cùng cũng cho Ngụy gia của hắn được lên giọng rồi.

Đội mây đen trên đỉnh triều đình từ từ tan ra, vào thời điểm lâm triều của một ngày nào đó, trong đội ngũ quan văn cuối cùng cũng có người bước ra, mặt lạnh mắt sắc, là Chung Sơ của Ngự sử đài: "Thần có tấu."

Đang muốn tuyên bố bãi triều, Sầm Duệ sững sốt: "Chung khanh có chuyện gì?"

Chung Sơ nâng mào kiếm, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào người đứng đầu bách quan - Phó Trách: "Thần muốn tham tấu Phụ chính Phó Trách đục nước béo cò, trao nhận riêng tư với Lại bộ Thượng Thư tiền nhiệm Tương Vũ, quy vào tội tham ô nhận hối lộ!"

"..." Lý Chính Điện yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy, tiếng hít thở gấp gáp tiết lộ tâm tình phập phồng mãnh liệt của nhóm quan viên. Trời ơi! Lão tử sinh thời không ngờ có thể nhìn thấy Phụ chính bị Ngự Sử tóm chân, không uống công sông một đời a!

Sầm Duệ giống như không nghe thấy: "Người, lặp lại lần nữa, muốn tham tấu ai?" Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Phó Trách, Chung Sơ là người Phó Trách đích thân phái đi điều tra Tương Vũ, làm thế nào mà ngược lại tra xét tới đầu Phó Trách hẳn chứ!

Ánh mắt của Chung Sơ sắc bén, lặp lại y nguyên những lời vừa rồi, cũng trình lên chứng cứ phạm tội, cao giọng chất vấn: "Phụ chính đại nhân, giờ Mùi ngày hai mươi tư tháng một năm nay, ngài có lén gặp Tương Vũ ở hồ Ngọc Lâu, rồi nhận của hăn năm vạn lượng bạc hay không?"

Năm vạn lượng bạc trắng tương đương với mười lăm năm bổng lộc của Tả tướng Từ Sư, đối với quan viên bình thường mà nói, không ăn không uống cũng phải mất vài chục năm, còn với bách dân thì là một con số thiên văn. Nhóm bách quan nén lệ bi thương, đây chính là chỗ tốt của làm quan lớn á, thu hồi lộ một lần đã là số lượng người ta cả đời cũng không nhìn thấy bao giờ!

Sầm Duệ nắm chặt long ý, có lòng muốn hỏi Phó Trách một câu, nhưng không hiểu sao Phó Trách chỉ cầm thẻ ngọc, mí mắt buông xuống, mặt mày không hề biến sắc, làm như chưa nghe thấy Chung Sơ lớn tiếng chất vấn. Đương sự không hợp tác, Chung Sơ vẫn còn nói không ngừng được, nào là nhân chứng, vật chứng đều bày hết ra. Tới mức này, nàng muốn vì tình riêng mà thiên vị cũng không thể lộ liễu, đành chống chế: "Án này liên lụy lớn, quan hệ trọng đại, lệnh Đại Lý Tự, Hình bộ, Ngự sử đài tam tư liên thẩm. Cần phải tra cho trẫm ra... ra manh mối!"

Đại Lý Tự Tự Khanh cùng Hình bộ Thượng Thư hai mặt nhìn nhau, người phạm án là Phụ chính đương triều, ai ăn gan hùm mật gấu dám can đảm tra hăn chứ? Hai người đối mắt xong, lại đem ánh mắt khiển trách đổ về phía Ngự sử Đài chủ, cái hố này do người nhà người đào lên, người mau tới nói với bệ hạ, Thị Ngự Sự nhà các người đang bị nóng đầu, muốn đùa với ngài ấy đi!

Ngự sử Đài chủ tuổi cao sức yếu trầm mặc giây lát, bước ra khỏi đội ngũ: "Thần lĩnh chỉ."

"..."

Bãi triều, Sầm Duệ vội vàng tới Noãn các tìm Phó Trách để hỏi chuyện, thì thư đồng Noãn các lại báo với nàng, Phó Trách theo lệ tới Đại Lý Tự nhận điều tra rồi, sợ là hôm nay không về được. Đại Lý Tự đã đề ra một số nghi vấn phạm tội, nhưng Sầm Duệ nghe được từ chỗ một số quan viên là không phải chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, hay tình thế nghiêm trọng thì vốn dĩ Phó Trách không cần ngủ lại Đại Lý Tự. Lúc này nàng mới mơ hồ cảm thấy việc này có chỗ bất thường, vô cùng lo lắng đi qua đi lại trong Ngự Thư phòng hai vòng, chỉ vào Lai Hỉ nói: "Mau, tuyên Chung Sơ đến đây!"

Lai Hỉ lòng chua xót nghĩ, xem ra bệ hạ đã bị Phụ chính đại nhân mê hoặc rồi, còn muốn vì Phụ chính đại nhân mà sử dụng hoàng quyền, làm việc tư trái pháp luật nữa!

Chạy một chuyến tới Ngự sử đài, Lai Hỉ một mình trở lại hạ giọng cực thấp nói với người ở trong Dưỡng Tâm Điện: "Chung đại nhân theo Ngự sử Đài chủ tới Tương phủ điều tra chứng cứ, không ở nha môn ạ."

Sầm Duệ run người, giận dữ đập đổ chậu than, nàng tự hiểu đây là Chung Sơ phòng nàng nhúng tay, cố ý lấy cớ để trốn gặp nàng!

Suốt một đêm này, trong cung ngoài cung không ít người không ngủ được. Phụ chính Phó Trách được công nhận là trụ cột của triều đình, bách quan đều lấy hắn làm chủ, sai đâu đánh đó, mỗi tiếng nói mỗi cử động của Phó Trách đều liên quan trực tiếp tới triều cục tương lai của Cung quốc. Nói không dễ nghe thì là, dân gian biết Phó Trách thì nhiều, biết Sầm Duệ thì ít. Một phong tấu chương này của Chung Sơ, nói là chọc thủng trời cao cũng không ngoa.

Từ tướng đang ăn khuya trong thư phòng, trăm tư không thể lý giải. Lão Ngự sử Đài chủ phong lệ lồi hành cả đời, đặc tội không ít người, mắt thấy ngày về hưu gần kề nên dạo này làm việc ôn hòa hơn nhiều, không hiểu sao tại thời điểm mấu chốt này lại dung túng cho thủ hạ chèn ép người

khác như vậy? Khó hiểu a khó hiểu, Từ tướng múc một thìa canh, chẳng lẽ lão Đài chủ cuối cùng cũng cảm nhận được hãn oán niệm Phó Trách, nên muốn thay hãn thở ra một ngụm ác khí sao?!

Thật ra có Phó Trách cũng không tệ, ít nhất hãn áp chế tiểu hoàng đế tới mức dễ nghe dễ bảo, việc lớn việc nhỏ đều có người gánh vác, mà quan trọng nhất là Phó Trách làm Phụ chính rất công bằng, không thiên vị ai cả. Hay là đi cầu tình một chút?

Cùng có ý tưởng giống Từ tướng hiển nhiên không phải chỉ mình hãn, ngày hôm sau, trời còn chưa sáng tỏ, bên ngoài Lý Chính Điện đã có một loạt người quỳ đông nghìn nghịt, đánh cờ hiệu là cầu tình thay Phó Trách đang chờ lệnh. Quỳ nửa ngày, trên long ý vẫn trống không, Lai Hỉ chạy bước nhỏ vào, nói với Từ tướng: "Bệ hạ thấy trong người không khoẻ, vẫn còn đang nghĩ, Tướng gia dẫn người trở về đi."

Từ tướng gạt mồ hôi, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ có phải đối với Phụ chính..."

Lai Hỉ xua tay: "Bệ hạ còn nóng vội hơn các ngài nhiều. Việc này, chính Phụ chính cũng không... Ai."

Chính chủ không đến, quỳ nữa cũng không có nghĩa lý gì, nhóm triều thần tốp năm tốp ba bò lên rời đi. Từ Thiên đi sau Từ tướng, tới khi sắp ra khỏi cửa cung thì nói: "Thúc thúc không tới Dưỡng Tâm Điện khuyên nhủ bệ hạ sao?"

"Khuyên?" Tướng gia hừ một tiếng xả giận, ánh mắt liếc nhìn đám triều thần sầu mi khổ mặt: "Muốn khuyên, đi khuyên, còn nhiều mà, không thiếu một mình bốn tướng, làm bộ có ý là được. Còn nữa..." Hãn vuốt râu: "Người nói xem, bệ hạ dần trưởng thành rồi, chẳng lẽ đối mặt với kẻ một tay che trời như Phụ chính mà một chút cảnh giác cũng không có sao? Người ấy mà, còn trẻ lắm, thánh ý cũng không dễ nghiên ngẫm như vậy."

Sầm Duệ không vào triều, nguyên nhân không phải thân thể không khoẻ, mà do sáng sớm đã bị kẻ tránh nàng như tránh tà - Chung Sơ giữ lại Dưỡng Tâm Điện.

"Bệ hạ, lúc này không thể tới Lý Chính Điện." Chung Sơ lù lù bất động quỳ gối dưới bậc thang.

Sầm Duệ chỉ vào hăn nói: "Người, không phải đang trốn trăm đấng sao?! Nếu đến đây rồi thì được lắm, trăm muốn hỏi người, nếu Phó Tránh thực sự cấu kết với Tương Vũ, thì sao lại để người đi tra gốc gác của Tương Vũ hả?!"

Chung Sơ quỳ thẳng, không hề bị ảnh hưởng bởi sự tức giận của Sầm Duệ: "Đúng là thần đi thăm dò Tương Vũ, mới tra được tội tham ô của Phụ chính. Thần và Phụ chính không thù không oán, nếu không phải bằng chứng ngay trước mặt, thần cả gan xin hỏi bệ hạ, sao thần phải vu oan hãm hại Phụ chính chứ?"

"Ai biết người có phải bị kẻ khác sai sử hay không?" Sầm Duệ giận dữ phát tay áo.

Chung Sơ cười nhẹ trào phúng: "Thần chỉ là Thị Ngự Sử, Phụ chính quyền khuynh thiên hạ, nếu có người sai sử thì có lẽ đã quá coi trọng vi thần rồi."

"Người!" Sầm Duệ bị hăn làm cho á khẩu không trả lời được, lửa giận công tâm nâng cao giọng: "Người cũng biết thân người chỉ là Thị Ngự Sử cơ đấy, người tưởng trăm không dám chém người sao! Lai Hỉ! Soạn chỉ!"

Lai Hỉ bị điểm danh quá sợ hãi, chẳng lẽ bệ hạ thật sự muốn khiến Chung Sơ máu tươi văng cao ba thước?!

"Bệ hạ... Đừng hồ nháo nữa." Có giọng nói của người thứ ba vang bên tai hai người, trong sự trong trẻo và lạnh lùng mang theo dấu vết mệt mỏi

không dễ phát hiện.

Sầm Duệ ngẩn ra, nghiêng mặt, đối mắt với đôi mắt trầm tĩnh và khuôn mặt hơi tái nhợt của Phó Trách, trong lòng trào ra từng trận xót xa: "Phó khanh..."

"Người đi xuống đi." Phó Trách phất phất tay với Chung Sơ.

Sắc mặt của Chung Sơ không tốt, cuối cùng nhịn xuống, phục lễ với Sầm Duệ rồi lui đi.

Trên hành lang của Đường Tâm Điện, hai bóng người một cao một thấp, cách nhau mười bước chân, im lặng đối mặt.

Sầm Duệ ghen trong bụng rất nhiều lời muốn hỏi hấn, đêm qua ngủ có ngon không, ở Đại Lý Tự có phải chịu khổ không, còn có rốt cuộc việc này là sao... Nhưng tới lúc này, đầy bụng muốn nói cũng không thể nào mở miệng, rõ ràng là Phó Trách bị oan, vậy mà bản thân nàng còn ầm ức, tủi thân hơn cả hấn.

Phó Trách lẳng lẳng nhìn Sầm Duệ, so với lúc hai người gặp lại ở kinh thành thì nàng cao hơn rồi, khí sắc cũng được nuôi thành hồng hào. Tiên đế phó thác nàng cho hấn, có biết bao hy vọng tính tình của nàng sẽ học theo hấn mà trầm tĩnh, ổn thỏa hơn. Nhưng thời gian dài trôi qua, người trước mắt này chưa bao giờ bỏ được cái tính bướng bỉnh như lần đầu tiên hấn gặp nàng.

Có điều như vậy cũng tốt, tính cách của hấn quá yên lặng, quá lãnh đạm, có nàng ở bên, vừa hay bù lại khiếm khuyết và sự trống rỗng kia. Nhưng hiện tại, hấn phải ép buộc bản thân mình...

Lại nhìn khuôn mặt toàn uỷ khuất kia, rất muốn đi lên xoa đầu nàng, nói với nàng không cần lo lắng. Nhưng bàn tay nâng tới bên cạnh người, cứng đờ một lát, lại buông xuống, rồi thẳng người quỳ xuống.

Đây là lần đầu tiên Phó Trách quỳ trước Sầm Duệ.

Sầm Duệ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, chạy chậm tới gần, nói năng lộn xộn: "Người, người, người, làm cái gì vậy!"

Phó Trách chấp tay: "Thần, thân mang bệnh cũ, nay bệnh tật ăn mòn, mặt khác trên vai còn gánh trọng tội, vô đức vô năng đảm nhiệm chức vụ Phụ chính. Thỉnh bệ hạ ân chuẩn cho thần được phép từ chức Phụ chính, đi tới Thiên Đô tĩnh dưỡng."

Đầu Sầm Duệ như bị cái gì đó đập mạnh, hai tai ù đi, ong ong: "Ta không hề tin người sẽ phạm tội kia, Ngự sử đài cũng chưa điều tra rõ, nói cái gì mà trên vai gánh trọng tội? Còn muốn dưỡng bệnh, trăm sẽ tìm lang trung tốt nhất cho người, nhất định sẽ chữa khỏi cổ độc." Nói tới đó, giọng nói thấp xuống gần như cầu xin: "Đừng đi Thiên Đô."

Phó Trách như sớm đoán được Sầm Duệ sẽ nói như thế, thản nhiên đáp: "Thần không đi, không đủ để phục chúng."

Sầm Duệ nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của hắn, nắm chặt tay quyền, nghiêng mặt sang một bên, giọng mũi nồng đậm: "Người nhất định muốn đi phải không?"

"..." Phó Trách không nói gì, vờ mặt cam chịu.

Sầm Duệ quay lưng lại, hai mắt chua xót, sau một lúc lâu mới nói: "Được."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tương Tư

Án Phó Trách nhận hối lộ, bởi vì Hình bộ cùng Đại Lý Tự đều tham gia, nhân thủ khắp nơi tách ra rồi lại gộp vào, cuối cùng lại do khẩu cung của các nhân chứng không đồng nhất, chứng cứ tán loạn nên không giải quyết được gì. Có điều trên đầu Phó Trách nhiều ra năm vạn lượng bạc trắng là chuyện thật sự tồn tại, bút tích thu lớn không rõ ràng như vậy đủ để về sau bị lên án hồi lâu.

Số lượng bạc không nhỏ, nên phạt nặng phạt nhẹ hay không phạt đây? Hình bộ thân làm chủ thậm không biết phải làm sao. Hình bộ Thượng thư trải qua một trận trầm tư, trí tuệ siêu phàm đá vấn đề nan giải này về cho hoàng đế bệ hạ. Mặc dù trong ánh mắt của hãn và phần đông quan viên nhìn coi, thì dù bệ hạ có phạt Phụ chính, đại khái cũng chỉ là hình thức, nửa năm bổng lộc là xong.

Ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Môn Hạ Tĩnh đem thánh chỉ đóng dấu son của Sầm Duệ phát xuống lục bộ, nội dung trong thánh chỉ rất ngắn gọn: Phụ chính đại nhân của các khanh bệnh cũ tái phát, trầm đặc ban thường tới Thiên Đô, ở trong Thanh Tuyền cung tĩnh dưỡng, về sau người đứng đầu bách quan là Tả Hữu nhị Tướng, các khanh phải biết kính cẩn vâng lời.

Bách quan nghiền ngẫm một lần lại thêm một lần, bọn họ chưa bao giờ nghe nói Phụ chính có bệnh, mà nay thánh chỉ cũng không nói rõ khi nào Phó Trách trở về. Ấy, cái này không phải để Phụ chính nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, rõ ràng lần này bệ hạ giận án hối lộ, lại ngại về mặt tình cảm, không

thể trực tiếp định tội Phó đại nhân, liền tìm cơ tước quyền của hắn, đuổi tới Thiên Đô tự sinh tự diệt.

Từ Sư và Tạ Dung cùng quỳ gối trước bách quan nghe ý chỉ, sau khi hai người đứng lên liếc mắt nhìn nhau một cái, Tạ Dung dẫn đầu mở miệng: "Nghe nói Kinh Dung phùng trong kinh mới điều chế được vị trà mới, nếu Tả Tướng đại nhân không vội diện thánh giá thì..."

Từ tướng chấp hai tay ra sau lưng, nói với giọng lão thần: "Hôm nay bốn tướng cùng với Thượng Thư đại nhân có hẹn, ngày khác sẽ cùng Hữu Tướng phẩm trà tâm tình." Hừ, đừng tưởng bốn tướng gia không hiểu người là người Phụ chính đại nhân đặc biệt nâng lên để làm ta ngọt ngọt!

Tạ Dung nở nụ cười, không cưỡng cầu nữa.

Ngày ấy Phó Trách rời đi, mưa xuân tí tách giăng khắp nơi. Nước hồ trong hậu uyển của Dưỡng Tâm Điện lăn tăn từng vòng gợn sóng, cá chép găm bơi tới sát bờ hồ sen, nhìn Phó Trách đang bung dù chăm chú nhìn chúng nó, nhả bọt nước trắng xoá. Thư đồng bên cạnh nói: "Đại nhân muốn đem mấy con cá chép này đi sao?"

Phó Trách thả xuống hồ nốt chỗ thức ăn cuối cùng trong bát, thu tay áo: "Không cần." Hình như Sầm Duệ rất thích chúng nó, hắn không ở đây, giữ lại bồi nàng cũng tốt.

Những con cá chép béo múp nếu có chút linh tính, thì khi nghe được tiếng lòng của Phó Trách nhất định sẽ gào khóc, chủ nhân! Con thỏ trắng mà vừa thấy chúng thì hai mắt lập tức tỏa sáng kia rất thích ăn chúng thì mới đúng hơn đấy!!

Để tránh nhóm quan viên đưa tiễn, Phó Trách chọn canh giờ lục bộ bận rộn nhất trong ngày để ly kinh, có Ngự sử đài và Tạ Dung nhìn chăm chăm, không ai dám tạm rời cương vị công tác. Hắn cô độc một mình tới

kinh thành, thì nay cũng tự cô độc mà đi, chỉ có điều lòng hẩn không thanh tịnh như khi mới tới, không hề vướng bận...

Nghiêng cán ô, hẩn nhìn về phía Ngự Thư phòng đèn đuốc sáng trưng, từ lúc đó đến nay, Sầm Duệ chưa từng xuất hiện nữa.

Mưa dầm tâm tã, dù có đèn cung đình cũng thấy tối tăm, cô lãnh.

Lai Hỉ ôm khay gỗ nước sơn trà tựa vào góc tường ngủ gật, Phó Trách đến gần cũng không tỉnh lại. Cánh cửa "y nha" một tiếng mở ra, Từ Tri Mẫn chau mày, đang cầm chén canh không may xê dịch đi ra, vừa thấy Phó Trách thì bị dọa, nhìn vào phía trong thư phòng, hạ giọng nói: "Tâm tình của bệ hạ không tốt, Phụ chính đại nhân tới xem đi."

Trong thư phòng không thắp đèn, xung quanh tối đen, trên long án có bóng người mơ hồ.

Mấy ngày hôm nay, Sầm Duệ thật sự mệt không chịu nổi, Phó Trách buông tay mặc kệ mọi chuyện, tất cả tấu chương của bách quan đều đổ dồn lên người nàng. Ban ngày thì lục bộ thay phiên oanh tạc, ban đêm thì chỉ cần nhắm mắt, đều sẽ thấy hình ảnh Phó Trách quỳ gối trước mặt nàng, từng câu từng chữ như kim châm vào đầu. Từng đêm hỗn độn cứ thế trôi qua, cuối cùng nàng đứng trong bóng đêm vô biên vô hạn, yên tĩnh tới mức sợ hãi. Phía trước có bóng người đang đi, tuy là đưa lưng về phía nàng, nhưng trong lòng lại khẳng định người đó là Phó Trách. Nàng muốn giữ hẩn lại, bảo hẩn chờ nàng cùng đi, nhưng hai chân như bị cắm đinh trên mặt đất, không sao dứt ra được, cho dù nàng có gào khản cổ, Phó Trách vẫn mắt điếc tai ngơ, càng đi càng xa...

Phó Trách xoay người lấy chăn mỏng, cẩn thận phủ lên vai nàng, mệt thì nên về tắm điện ngủ, ngủ ở đây, lát nữa tỉnh lại lại oán giận đau cứng cổ. Khi rút tấu chương trong tay nàng ra, hô hấp nhẹ nhàng của Sầm Duệ đột nhiên phập phồng, năm ngón tay túm chặt không buông, Phó Trách sửng

sốt, nghĩ muốn đánh thức nàng. Đã thấy chớp mũi nàng thắm mồ hôi, chiu chặt mi tâm, hình như gặp ác mộng.

Cúi sát người xuống xem, khuôn mặt nhỏ nhắn nửa chìm trong tay áo đã vương hai hàng nước mắt, quanh mắt đỏ một vòng, nhìn ra được ban nãy mới khóc. Trong lòng Phó Trách hốt hồn tê rần, tuy tính tình của Sầm Duệ yếu ớt, nhưng không dễ khóc, một lần duy nhất là khi Long Tố Tố chết mới ôm hẳn khóc rất ngoan một hồi.

Nhẹ nhàng gạt lệ trên khoé mắt nàng, ngón tay dừng ở cằm nàng, hơi nâng lên. Phó Trách khẽ hôn lên mi tâm của Sầm Duệ, đôi môi mang theo vài phần lưu luyến vuốt ve, trong cổ họng tràn ra một tiếng thở dài...

Trong lòng nàng không bỏ được, nhưng nàng có biết, hẳn càng không bỏ được hơn.

Sầm Duệ cảm giác ngủ rất tốt, vì khi tất cả cảnh trong mơ qua đi, nàng lại ngủ thật sâu. Lúc bừng tỉnh, mưa đã tan, ánh sáng mỏng manh ló ra sau mây mù, trong thư phòng bớt đi vài phần tối tăm.

Đau! Xoa cái cổ nhức mỏi, giọng không có sức gọi Lai Hỉ vào: "Giờ nào rồi?"

Hai mắt Lai Hỉ công công cũng nhập nhèm mờ sương, không chắc nói: "Giờ Tỵ đi." Âm thầm khó hiểu, vừa rồi có phải có ai tới không nhỉ?

"Leng keng" Tiếng đồ vật rơi trên gỗ lim, Sầm Duệ bỗng nhiên nói: "Chuẩn bị xe!"

Lai Hỉ lập tức hiểu ý của Sầm Duệ, thật cẩn thận nói: "Bệ hạ, có lẽ lúc này Phụ chính đã ra khỏi thành rồi, không đuổi kịp đâu."

"Vậy sao..." Sầm Duệ âm ỉ gục đầu xuống.

Phó Trách chắc chắn đã ly kinh, một con ngựa một chiếc xe cô đơn đi trên quan đạo. Đi tới bờ sông Ngô, Phó Trách bảo thư đồng dừng xe lại.

Thư đồng vội vàng ghì cương ngựa, nói: "Đại nhân, ngài quên cái gì sao?"

Phó Trách vén màn xe lên, nhìn về phía hoàng thành lầu gác nguy nga nhưng mơ hồ xa xa, hồi lâu, nói: "Đi thôi."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Việc "Phụ chính bị đuổi tới Thiên Đô" chiếm vị trí tiêu điểm của dư luận Cung quốc suốt mấy tháng sau, tới tận cái đêm "Vân Huy tướng quân chiến thắng người Thát Đát, khải hoàn trở về" mới thay thế trở thành tin tức nóng hổi.

Trải qua một năm chiến tranh, vượt mọi khó khăn gian khổ, hai thống soái Ngụy Trường Yên cùng Chúc Bá Phù đồng tâm hiệp lực, đánh bại Đồ Khả Tư Hãn. Không chỉ đoạt lại một số thành từ tay Bắc Cương, còn mang về vị công chúa thảo nguyên duy nhất đi hoà thân tới Cung quốc từ trước tới nay.

Các cô nương kinh thành sau khi nghe nửa đoạn tin tức đầu tiên, trong lòng như có nai con nhảy loạn, "Ôi chao! Ngụy tướng quân trở về, đưa túi thơm hay là đưa khăn tay mới tốt đây?"; Sau khi nghe được nửa đoạn tin tức còn lại, cõi lòng ngập tràn xuân sắc lập tức hóa thành sát khí sắc bén: "Ta nhớ vào! Đồ dã man tử, dám tranh Ngụy tướng quân với chúng ta!"

Để tỏ vẻ coi trọng tướng sĩ tam quân, Sầm Duệ đích thân dẫn văn võ bá quan ra khỏi thành mười dặm đón chào. Ngự liễn đi ra từ Kim Quang Môn, đứng giữa hàng cờ quạt rực rỡ, bức rèm chậm rãi được cuốn lên, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi tiếng ồn ào, tiếng nói chuyện đều biến mất, chỉ còn lại tiếng vó ngựa nhịp nhàng to dần phi lại gần.

Quân đội ngay ngắn có trật tự dừng trước cửa thành hơn một dặm, phía trước ngựa mã có một người siết cương ngựa trong tay, lạnh lẽo cười: "Đánh bao nhiêu trận cũng không sao, lần này ngược lại lại thấy khẩn trương. Có phải không, Trường Yên?"

Song song đó, tướng quân mặc giáp bạc nhìn ngựa liền màu vàng sáng xa xa trước mắt, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: "Cận hương tình khiếp*." Sống ở biên cương một năm, tất cả quý khí và sự kiêu căng của hắn đã được thu liễm. Nếu nói một năm trước Ngụy Trường Yên là bảo đao cắt trong vỏ, thì nay chuôi bảo đao này đã phá vỏ, mài dũa mũi nhọn để tung hoành sa trường.

*Cận hương tình khiếp: Người xa quê lâu ngày trở về sẽ thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Dây cương căng lên, con ngựa đỏ hí vang, Ngụy Trường Yên giục ngựa vung roi chạy thẳng về phía trước, dưới con mắt kính hãi của bách quan, ghìm ngựa đứng cách ngựa liền một trượng.

Mành vàng cuốn lên một nửa, có thể nhìn thấy vạt áo long văn, tiếng cười khê truyền theo gió: "Diện thánh còn không xuống ngựa, Vân Huy tướng quân muốn lát nữa trăm trị người tội đại bất kính hay sao?"

Ngụy Trường Yên không kìm được tâm tình dâng trào, hít vào thở ra thật sâu, lưu loát xoay người, quỳ một gối xuống mặt đất: "Mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh, đặc thẳng trở về."

Rèm gấm cuốn cao, thân ảnh mặc y phục màu đen ngời trên ngựa liền, mâu quang tươi sáng: "Nghe nói, người dẫn về cho trăm một nàng tức phụ?"

"..." Bách quan đều lau mồ hôi, bệ hạ, ngài chú ý một chút, chẳng phải đang định khao tam quân hay sao?

Bóng liễu lá lướt, chim yến tước nghiêng cánh quay về, hoàng hôn phủ xuống nặng nề. Khác với phương Bắc xa xôi, trái ngược với kinh thành rầm rộ, phong cảnh tại Thiên Đô - Giang Nam hoàn toàn khác biệt. Không phồn hoa, ồn ào náo động như chốn kinh thành, cuộc sống của dân chúng tại Thiên Đô yên tĩnh mà uyển chuyển hàm xúc, thành liễu kéo bước văn nhân dừng chân, lúc nào cũng có thể thấy sĩ tử uống rượu ngâm thơ trên đầu cầu.

Lại vào cuối xuân của năm, hoa hoè nở rực mười dặm, từng chùm hoa trắng muốt rủ trên đầu tường, Phó Trách phát cánh hoa rơi trên vai áo, đẩy cửa bước vào.

"Đại nhân, trong kinh có tin đưa tới." Thư đồng cầm văn thư đưa đến trước mặt Phó Trách.

Lật hai trang, sắc mặt của Phó Trách vẫn lạnh nhạt, quay đầu đưa cho thư đồng: "Đốt đi."

Thư đồng gãi đầu khó hiểu, ây da? Mỗi lần đại nhân nhận được tin tức của bộ hạ, cả khuôn mặt đều ngậm ý cười, lật xem xong còn gấp lại cẩn thận, sao hôm nay lại nổi giận rồi? Nhìn Phó Trách đã đi vào trong phòng, thư đồng ngồi xổm bên lò sưởi to gan can đảm mở trang giấy ra, ừm...

"Tháng ba có ngày hội, nay mở đại yến quần thần, tuý ẩm với Thị Trung Lang tới khi trời sáng rõ."

Ôi, lá gan của bộ hạ lớn quá đấy!

"Tiết trời thanh minh, nay cùng Đô Đốc đập thanh, tế bái Quý phi."

Chậc, bộ hạ đúng là không biết sống chết mà!

Nhìn xuống chút nữa, tiêu thư đồng thờ dài, cuộn trang giấy nhét vào lò lửa. Bệ hạ à, ngài nên tự cầu thêm phúc đi...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, ba năm lướt qua chỉ như cái nháy mắt. Năm Gia Nguyên thứ tư, hoa Diêu Hoàng và Ngụy Tử ở kinh đô còn nở rộ hơn so với năm ngoái. Hoàng đế Cung quốc vẫn như năm vừa rồi, kiên trì đấu trí so đũa với đám chư vị đại thần khi lâm triều, chẳng qua mấy lời hôm nay khiến trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

"Bệ hạ a! Hoàng tự liên can tới gốc rễ của xã tắc, thật sự người cần nạp phi ạ!"

Nạp cái đầu người ấy! Sầm Duệ túm chặt tấu chương, cười đến mức cả người lẫn vật vô hại, trong nội tâm lại vô cùng muốn túm vị Thượng thư lệnh ỉ ôi nhập nhèm nước mắt kia đi hát hí khúc.

Hữu tướng Tạ Dung chấp tay áo cười tủm tỉm nhìn Thượng thư lệnh, nói: "Sao Thượng thư lệnh lại lao tâm thế, trong hậu cung của bệ hạ không phải đang giữ một vị nương nương tương lai sao?"

Chúng thần im lặng, ngài muốn nói đến cái cô con gái nhỏ chưa tới bảy tuổi của Đồ Khả Tư Hãn kia sao...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trở Về

Một vị hoàng đế gần mười chín tuổi vẫn chưa nạp phi, nói dễ nghe thì là giữ mình trong sạch, thanh tâm quả dục. Nói khó nghe thì dân chúng và bách quan của Cung quốc thực sự hoài nghi có phải bệ hạ về phương diện nào đó không được hay không!

Thượng thư lệnh bị Từ tướng khuyến khích, hạ quyết tâm lấy cái chết can gián bực Sầm Duệ nạp phi, liên tục ba ngày, ngày nào cũng khóc lóc âm ỉ lúc lâm triều.

Nhưng bây giờ, Sầm Duệ đã xưa đâu bằng nay, mặc kệ kẻ khác đông tây nam bắc, nàng cứ lù lù bất động. Chờ Thượng thư lệnh đại nhân khóc xong, nháo xong, buồn bã nói: "Xem ra Thượng thư lệnh nhàn thật đấy, hôn sự của lệnh lang còn chưa lo liệu xong, mà thời thời khắc khắc nào cũng nhớ mong hôn sự của trẫm."

Trong lòng Thượng thư lệnh rơi cái bộp, chẳng lẽ, bệ hạ biết nhi tử nhà mình ức hiếp dân chúng, cường thủ đoạt dân nữ sao?!

Sầm Duệ quăng tấu chương xuống dưới chân Thượng thư lệnh, giọng nói sắc bén: "Người tưởng là đánh tiếng với Kinh Triệu Duẫn một cái là lừa được trẫm, che đậy không để trẫm biết sao! Trẫm thấy Thượng thư lệnh lớn tuổi hồ đồ rồi, cái ghế ngồi mấy chục năm chán rồi thì nên đổi người đi!"

"..." Hai chân Thượng thư lệnh đại nhân mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất. Lúc này rơi nước mắt thật, bệ hạ! Ta sai rồi! Ta không bao giờ bức người thú lão bà nữa, hu hu...

Trong ba năm này, thế lực trong triều phát sinh biến hoá không lường, mặc dù nhóm thế gia vẫn cầm giữ tiếng nói trong các nha môn, nhưng lấy Tần Anh cầm đầu, đám quan viên trẻ tuổi dần dần trưởng thành, lại được Sầm Duệ cố ý bồi dưỡng, ngày càng tham dự vào quyền lực trung tâm của Cung quốc. Phe cánh này đa số mang xuất thân bố y hàn môn, thần tử thanh lưu, lập trường rõ ràng đứng bên phía Sầm Duệ, trở thành cánh tay trái, bờ vai phải để hoàng đế bệ hạ "thăng tay làm điều ác".

Hừ hừ, thật đáng ghét! Từ tướng gặp trở ngại tứ phía, tại sao bệ hạ lại tín nhiệm đám nhãi tho trắng kia chứ, tại sao bệ hạ sống chết không cưới chất nữ của bốn tướng, tại sao bốn tướng lại có đám đội hữu như heo thế này!

Thượng thư lệnh uế oải, căm giận bất bình nói: "Tướng gia, hai năm nay, bệ hạ làm việc càng thêm trôi chảy. Đặc biệt đề bạt đám tiểu môn sinh kia không nói, còn khiến Ngự sử đài nhìn chòng chọc chúng ta nữa."

Người còn có miệng nói! Từ tướng tức giận dựng tóc, hận không thể ném chén trà về phía đó, thế gia ức hiếp dân chúng mấy trăm năm nay không phải chuyện lạ, thế mà cứ hết lần này tới lần khác bị Ngự sử đài néo bím tóc! Thật sỉ nhục! Quá ngu xuẩn!

"Bệ hạ đang tuổi trẻ khí thịnh, là thời khắc bộc lộ tài năng." Từ tướng uống mấy hớp trà lạnh, cuối cùng mới bình tĩnh được: "Lát nữa người về, lập tức triệu tập người trong tộc, bảo bọn họ trong khoảng thời gian này phải biết giữ khuôn phép, đừng tạo rắc rối gì nữa! Nhất là hai đứa con của Hộ bộ nhà người, tay chân sạch sẽ vào! Vụ án thuỷ vận thiếu hụt lần trước, nếu không có bốn tướng chu toàn, thì thiếu chút nữa phải vào nhà giam của Ngự sử đài đấy!"

Thượng thư lệnh nhất nhất vâng mệnh, nhưng vẫn có chút không cam lòng nói thầm: "Bệ hạ cũng thật bất công, mấy nhà chúng bị bệ hạ siết chặt, độc nhất có mỗi Ngụy gia kia không ảnh hưởng tí gì."

Từ tướng bị đâm trúng chỗ đau, bệ hạ nói không sai, bây giờ hẳn cũng muốn quăng lão già này đi a! Vô lực phất tay đuổi người: "Về đi, bảo Vương Lang và Vân Tấn cũng quản chặt đám người dưới."

Người đi hết, Từ Tướng đứng trước cửa sổ nhìn hàng lan quân tử trên hành lang, lời Thượng thư lệnh nói tuy không dễ nghe, có điều cũng có đạo lý. Vuốt vuốt bộ râu cá trê, nghĩ, có nên đi thỉnh người nào đó quay về để trấn áp uy phong của tiểu hoàng đế không nhỉ?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sau giờ Ngọ, Hữu tướng Tạ Dung sắp xếp công việc xong, chậm rãi bước ra khỏi Chính Sự đường. Đứng trước cửa nha môn nửa khắc, chuyển cước bộ, đi về phía hoàng cung.

Tìm tới hậu uyển của Đường Tâm Điện, thấy đế vương đã đổi sang thường phục màu trắng, ngồi bên cây sơn trà đọc sách, Tạ Dung cười: "Thì ra bệ hạ ở đây."

"Hữu tướng đến đây à?" Ngón tay lật sang trang, Sầm Duệ không ngẩng đầu, tiện tay chỉ hồ cá đối diện: "Ngồi đi, tới nói hộ Thượng thư lệnh hay là tới khuyên trẫm lập hậu?"

Gõ quạt xuống lòng bàn tay khép lại, Tạ Dung cười nói: "Nói cho cùng không phải lần nào bệ hạ cũng dùng Ngự sử đài để chặn miệng các đại thần được, những chuyện Ngự Sử giám sát là quốc sự, mà lập phi lại là gia sự của bệ hạ."

"Người đã nói là gia sự của trẫm, thì trẫm có cưới hay không liên quan gì tới bọn họ?" Sầm Duệ vẫn cúi đầu đọc sách, khóe miệng nhướn lên hơi cười.

Tạ Dung nhìn thần sắc của hoàng đế, không nhớ từ bao giờ tiểu hoàng đế hỉ nộ không để lộ nữa, mỗi tiếng nói mỗi cử động trở nên khó nắm bắt.

Tạ Dung dịu giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, kiềm chế thể gia, lập thế cân bằng mới mới là thượng sách."

"Trẫm thấy người lập thế cân bằng rất tốt mà?" Lúc này Sầm Duệ mới ngẩng đầu, đôi mắt tối đen ánh lên khuôn mặt của Tạ Dung, cười dài nói: "Không phải ba năm nay, ngay cả Từ Sư thấy người cũng phải giữ ba phần lễ sao. Tất cả mọi việc đều thuận lợi, trong triều có ai so được với người?"

Tạ Dung cười khở, cái này là khen hay châm biếm hẳn đây. Tuy là thế, trong lòng không nhin được hiểu vài phần, những điều Phó Trách có thể làm được, giờ này ngày này, Tạ Dung hẳn cũng làm được.

"Bệ hạ, xin thứ cho thần tội bất kính, nhưng thần có thể hỏi một vấn đề hay không?" Vấn đề này lúc mới vào tai Tạ Dung, bản thân hẳn còn cười trừ, nhưng một năm hai năm trôi qua, vô số người ghé vào tai hẳn nói đi nói lại, hẳn không thể không có chút hoài nghi.

Sầm Duệ lấy tay chống cằm: "Tạ khanh nói thẳng đi."

"Bệ hạ... Có phải, long thể mang bệnh nhẹ không?" Tạ Dung hỏi rất là hàm súc.

Sầm Duệ nghi hoặc nhìn hẳn: "Cơ thể trẫm rất tốt."

Tạ Dung đen mặt một nửa, lại thử hỏi sâu hơn: "Hay là bệ hạ cảm thấy có chỗ nào không khoẻ?"

"Tướng gia, ngài đừng nghe những tin đồn vô căn cứ, toàn bịa chuyện thôi!" Lai Hỉ chạy ra đáp, gấp tới mức đỏ mặt tía tai: "Bệ hạ làm được, so với tất cả những người khác còn được hơn! Bệ hạ ngài nói xem có đúng không?!"

"..." Cuối cùng Sầm Duệ cũng hiểu, co mặt thành một nhúm.

"Sau khi Long Quý phi qua đời, trẫm đã cảm thấy phai nhạt với tình yêu nam nữ rồi. Trẫm biết, lập hậu là chuyện sớm muộn, có điều vẫn nên đợi hai năm nữa đi." Sầm Duệ khép sách lại, chuyển đề tài: "Trẫm hẹn Tần Thị Trung vào giờ Mùi ở Lân Đức điện thưởng nhạc, ái khanh có đi không?"

Nói tới mức này, Tạ Dung không tiện nói thêm gì nữa, đành cười gượng: "Vậ thần cung kính không bằng tuân mệnh."

Tần Anh mới hồi kinh hôm qua sau khi ở Thượng Nguyệt thuộc Kim Lăng một thời gian để thăm dò công sự thuỷ lợi Tần Hoài, nghỉ ngơi một ngày rồi lập tức tiến cung báo cáo công tác với Sầm Duệ. Sầm Duệ thông cảm hẳn bên ba cả đường, nên đặt bàn rượu nhỏ ở Lân Đức điện thay hẳn đón gió tẩy trần. Thật ra nguyên nhân thật sự là mỗi lần Sầm Duệ nghe Tần Anh báo cáo đều chán tới mức toàn ngủ gật, bất đắc dĩ đành dùng ti trúc nhạc vũ xốc lại tinh thần.

Đợi đã đợi đã, Sầm Duệ mê mang xoa mắt, có phải nàng đã quên điều gì rồi không? Quên đi, có thể quên thì chắc là việc không quan trọng lắm.

"Công tử... Ngài đã đợi gần một canh giờ rồi, chắc là bệ hạ bị chính vụ quẩn thân." Ngụy Quả cầm khăn lau mồ hôi, nói: "Không phải Chúc tướng quân hẹn công tử giờ Thân một khắc trao đổi về việc phòng ngự kinh thành hay sao?"

Ngụy Như ngậm cọng rơm ngồi xõm trong góc, mồm miệng ậm ừ không rõ nói: "Hứ, đừng có lừa mình dối người nữa, chắc bệ hạ quên là đã hẹn công tử đi tập cưỡi ngựa rồi."

"..." Ngụy Trường Yên vung một cước đá lăn Ngụy Như, nhảy lên ngựa: "Báo với Chúc tướng quân, bản hầu có việc tới chậm, lúc muộn mới đi gặp hẳn được." Lời còn chưa dứt, đã phi ngựa đi xa.

Ngụy Như bò ra từ hố đất, phúi phúi quần áo, giả khóc nói: "Từ khi ở Bắc Cương về, công tử chẳng còn hòa ái nữa rồi, cũng không dễ thân nữa rồi! Mỗi lần cãi nhau với bộ hạ là coi ta như cái bao cát, mạng của ta đáng thương quá đi, sớm biết thế đã theo sư phụ về thâm sơn cùng cốc thủ lăng mộ của lão quốc công cho rồi."

"..." Ngụy Quả vỗ vỗ vai hắn: "Bây giờ người đi vẫn còn kịp."

Ngụy Như xù lông: "Mồm miệng ác độc! Đi chết đi! Cả đời không có nữ nhân nào thèm đồ lão xử nam!"

"..."

Nhạc sắp dứt, tiệc rượu lục tục đổi thành ẩm thực phong phú, Sầm Duệ mới cầm lấy chiếc đĩa. Từ Tri Mẫn đi vào ngồi xôm bên cạnh, nói nhỏ vào tai nàng hai câu, cuối cùng nàng mới nhớ mình đã quên bém mất cái gì...

"Thỉnh Vệ Dương hầu vào." Sầm Duệ suy tư, lại nói: "Dẫn thêm Võ Chiêu công chúa tới đây."

Ngụy Trường Yên mang sát khí bước vào điện, chưa ngẩng đầu lên, đã bị cái bóng xanh xanh đỏ đỏ đánh úp, ôm chặt thắt lưng hắn, cười khanh khách: "Ngụy ca ca, lâu rồi ca không tới thăm Lăng Nhi."

"..." Ngụy Trường Yên oán hận nhìn khuôn mặt tươi cười của Sầm Duệ.

Sau khi tan tiệc, vất vả mãi mới thoát khỏi ma trảo của Võ Chiêu công chúa, Ngụy Trường Yên xác định mục tiêu xông thẳng tới Ngự Thư phòng.

Trong thư phòng, đèn đuốc sáng như ban ngày. Sầm Duệ chống tay cúi mặt xuống bàn, nhưng hai mắt khép lại, đã ngủ rồi.

Từ khi lẻ loi một mình đối mặt với toàn bộ rắc rối và phức tạp trên triều, tới bây giờ xử lý triều vụ thành thạo hơn, ở nơi người khác không thấy được, Sầm Duệ phải trả giá bằng sự cố gắng và vất vả thế nào, một lời không thể nói hết.

Không chỉ một lần Ngụy Trường Yên tới Ngự Thư phòng bị Lai Hỉ vung phát trần ngăn lại:

"Phụ chính đi rồi, mỗi ngày bệ hạ ngủ nhiều nhất chỉ được ba canh giờ, cơ thể có làm bằng sắt cũng không trụ được đâu." Lai Hỉ thở dài: "Chúng ta là kẻ hầu hạ, không giúp được gì, chỉ biết xem trong mắt đặt trong lòng. Hầu gia có tâm, thì thay chúng ta khuyên nhủ bệ hạ đi, quốc sự có quan trọng hơn cũng không bằng long thể an khang a."

Cần gì phải bức ép mình như vậy chứ...

Ngụy Trường Yên cúi tới gần long án, chăm chú nhìn khuôn mặt đang say ngủ, mặc dù đang ngủ, nhưng vẫn không hề buông lỏng, người chưa hoàn toàn trầm tĩnh. Bỗng nhiên Sầm Duệ nhíu mày, nhẹ nhàng nói một câu vô nghĩa, chớp mũi thấm mồ hôi. Ngụy Trường Yên không tự giác vươn tay muốn lau đi...

Khi sắp đụng tới khuôn mặt mong nhớ ngày đêm, bàn tay bỗng bị túm chặt, hất ra.

Sầm Duệ mở mắt, người đã tỉnh, nhưng thần trí còn mơ hồ, cúi đầu hô một tiếng. Đợi khi thấy rõ người trước mắt, đỡ trán mệt mỏi nói: "Là người à, dọa trầm rồi."

Lỗi tai của Ngụy Trường Yên rất thính, nghe rõ cái tên nàng thở nhẹ ra, cõi lòng trầm xuống, rơi vào hồ nước lạnh. Thẳng thắt lưng lên, hần cười khẩy: "Ban nãy bệ hạ muốn giết thần sao?"

Sầm Duệ âm thầm đưa tay thu chủ thủ về chỗ cũ, ngưng ngưng nói: "Người đa tâm rồi."

Ngụy Trường Yên như thực như giả thầm oán: "Bệ hạ có thể mở lòng Võ Chiêu công chúa được không, thần thật sự không nhận nổi vị mỹ nhân này đâu."

Sầm Duệ cười nói: "Trẫm thấy công chúa chỉ thích người thôi."

Một trận ha ha đi qua, không khí kỳ lạ ban đầu cũng tan thành mây khói. Ngụy Trường Yên nhìn một hồi lâu, cuối cùng không kiềm chế được nói: "Chính vụ trong triều bây giờ đã rõ ràng, Tần Anh và Chung Sơ có thể gánh vác đại cục, người không cần liều mạng như vậy."

"Chính vụ rõ ràng?" Sầm Duệ bật cười: "Loại ca công tụng đức quái quỷ này người cũng tin à?" Ánh mắt dừng trên tấu chương trước mặt, mí mắt sâu thêm vài phần, trong mắt nổi lên cảm xúc không biết tên.

Ngụy Trường Yên nhìn ra dị thường, cũng nhìn phong tấu chương kia: "Thượng thư lệnh đến thỉnh tội à?"

Sầm Duệ dùng một tay che nó đi, giống như có thể che đi những gì không muốn nhìn thấy, thở dài một hơi, không gợn sóng nói: "Là tấu chương của Phó Trách." Khóe miệng cong lên ý cười không nắm được: "Hắn nói đã dưỡng bệnh ổn rồi, sắp về đây."

Trong đầu Ngụy Trường Yên như có sấm sét oanh tạc, trời, thẳng nhãi này vẫn có ngày quay về sao? Lòng đầy nhiệt huyết, tiến lên hai bước nghiêm nghị, trịnh trọng nói với Sầm Duệ: "Người yên tâm, bây giờ ta nhất định sẽ bảo vệ người, không để hễ dễ dàng bắt nạt người nữa."

Sầm Duệ giật giật khóe miệng: "Cám ơn... người nha."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách không thoát nổi tội tham ô năm vạn lượng, rất nhiều người bao gồm cả Ngụy Trường Yên trong đó đều nghĩ hẳn sẽ ở Thiên Đô lạng lẽ hết nửa đời sau. Không ai dự đoán được, ba năm sau, Phó Trách vốn đang yên lạng ở Thiên Đô lại công khai thượng thư, đơn phương thông báo với hoàng đế bệ hạ cùng bách quan: Phụ chính đã trở về.

Chuyện này đã dạy cho các quan viên lớn nhỏ trong triều đình một bài học sinh động và thực tế: Chức vị, nhất là đại quan, da mặt sẽ cực dày a.

Từ Tướng không vui, lão tử mới đứng trên đầu bách quan tác uy tác phúc không được hai năm, người đã trở về, vậy ta thì sao?!

Tạ Dung phẩy quạt, bên môi cười nhạt như sương mù sáng sớm.

Trong ba năm, thế cục trong triều đã sớm thay đổi, so với khi Phó Trách rời kinh là một trời một vực.

Bất luận như thế nào, ngày chuồn chuồn đập nước, lá sen trong hồ xanh ngát là lúc, xe ngựa của Phó Trách giống với ngày ly kinh năm đó, không nhanh không chậm xuất hiện trong ánh mắt trông mong của toàn thể triều thần Cung quốc.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Gặp Lại

Phó Trách không ở đây vài năm, trong triều xuất hiện rất nhiều gương mặt mới. Tiểu lang quan mới tới đối với vị Phụ chính đại nhân truyền kỳ này nghe danh đã lâu mà chưa có cơ hội gặp mặt, lúc đứng ở Kim Quang Môn chờ thì tò mò hỏi tiền bối đứng trước: "Đại nhân, nghe nói trước khi Phụ chính đại nhân rời đi đã để ý cái chức Tả Tướng. Lần này trở về, không biết bệ hạ có tính toán gì?"

Lại Bộ Thị Lang nhìn hai vị tướng gia đứng song song trước mắt, làm thủ thế cấm ngôn: "Thiên ý khó dò, thận trọng từ lời nói đến việc làm." Lại nhìn tiểu chủ sự nhà mình thất vọng đầy mặt: "Người không thể hỏi vấn đề cá nhân hơn hay sao, ví dụ như Phụ chính đại nhân phong tư thế nào? Tính tình ra sao? Thích ăn ngọt hay là ăn mặn?"

"..."

Tạ Dung nghe thấy tiếng nói nhỏ khe khẽ phía sau, mỉm cười, nhìn Từ Sư đầu đầy mồ hôi nói: "Tả tướng chờ mệt thì tới chỗ râm mát nghỉ một chút đi."

Từ tướng cầm khăn không ngừng lau mồ hôi, liếc Tạ Dung: "Không cần, bốn tướng chờ được tốt." Lại không khỏi nhỏ giọng nói thầm: "Phụ chính càng ngày càng thích sĩ diện."

Hai người đang nói chuyện, một chiếc xe ngựa lọc cọc lăn trên quan đạo lát đá phiến tiến về phía Kim Quang Môn. Bách quan chấn chỉnh y quan, nín thở ngưng thần đứng nghiêm.

Màn xe thông thả vén lên, lộ ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết, xung quanh yên tĩnh tới mức cả một tiếng thở cũng khó nghe thấy. Phó Trách nâng mắt lướt qua đám người, mâu quang lạnh thêm.

Tạ Dung thấy Từ Sư như không quá bằng lòng việc quan tâm đến Phó Trách, chỉ đành tự bước lên trước, chắp tay nói: "Võ Chiêu công chúa bị bệnh, bệ hạ phải ở trong cung chiếu cố, nên lệnh ta tới đây thân nghênh Phụ chính."

Phó Trách lạnh lùng thản nhiên đáp một tiếng, đã qua lâu vậy rồi còn muốn đổi, ngây thơ.

Địa vị cao trong triều gần như không thay đổi, đều là người quen cũ, Phó Trách đơn giản đáp tiếng, khi ánh mắt rơi xuống trên người Chung Sơ thì dừng một chút, không nói gì với hắn.

Tạ Dung nhìn người đã là Ngự Sử Trung thừa - Chung Sơ, cười cười chuyển tầm mắt: "Phụ chính đi đường mệt nhọc, chắc rất vất vả. Bệ hạ biết Phụ chính trở về, đặc biệt xây một toàn kiến trúc mới trên đường Nghi Bình, lệnh ta dẫn Phụ chính tới đó."

Phó Trách thoáng khựng lại, vẻ mặt giấu trong bóng râm không biết giận hay vui, nhưng vẫn như thường lên xe ngựa.

Đợi vài vị quan quyền cao chức trọng lục tục rời đi, chỉ còn lại đám tiểu lang quan sôi trào, một người nhìn bóng xe ngựa của Phó Trách xa xa, không phải không có hâm mộ: "Ở đường Nghi Bình đấy nhé!" Cầm bàn tính bên hông lên gầy: "Bổng lộc một năm của ta là sáu mươi hai, không ăn không uống thì phải..."

"Thôi quên đi, nơi đó toàn hoàng thân quốc thích ở. Người và ta ấy, cả đời cũng không mua nổi đâu." Đồng nghiệp trong Hộ bộ ấn xuống bàn tính của hắn, hắng giọng nói: "Người cho là được ngự ban phủ đệ là chuyện phong cảnh vô hạn hay sao? Lúc trước Phụ chính ở cùng bệ hạ trong

Dưỡng Tâm Điện đấy nhé! Lần này trở về, bệ hạ để hẳn tới chỗ khác ở, nhìn thì vinh quang, thật ra đã có ý bất hòa."

"Thì ra là như vậy..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đuổi xong đám quan viên tới đón tiếp, Phó Trách ngồi một mình trong đình, yên tĩnh nhìn trăng tàn, bên cạnh là ánh đèn cô liêu, bóng người cô đơn, ánh mắt tiêu điều...

Ngược lại tiểu thư đồng rất kích động, đông sờ tây xem, hồi lâu mới thò đầu ra cửa thư phòng: "Đại nhân! Ngài mau đến xem đi, sách ở đây bài trí giống hệt với Noãn các, cứ như trở lại..."

Thấy rõ thần sắc của Phó Trách xong thì không dám nói gì nữa, lặng lẽ rút cổ về, lấy sách từ trong hòm ra bày lên cẩn thận. Ai, bệ hạ trưởng thành rồi, không gần gũi với đại nhân nữa, chắc trong lòng đại nhân khó trải qua lắm đây.

"Hoàng đế ca ca, A Chiêu khó chịu." Trên tháp cầm, có bàn tay nhỏ nắm chặt tay Sầm Duệ, thì thào nói.

Sầm Duệ cầm khăn lạnh lau mồ hôi trên cổ nàng, lại dùng nước lạnh lau tay nàng: "Như vậy có đỡ không? Ngủ đi."

Tiểu cô nương đáp một tiếng, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo trò chuyện với Sầm Duệ: "Hoàng đế ca ca, bọn họ nói người không cưới vợ cũng không có em bé, nhưng A Chiêu thấy người chiếu cố A Chiêu rất tốt á."

Sầm Duệ không yên lòng xoa tóc Võ Chiêu: "Bởi vì trước kia khi trầm sinh bệnh, có người cũng chiếu cố trầm như vậy." Vỗ cái mũng tròn vo của nàng một cái: "Mau ngủ đi! Ngủ đủ rồi sẽ hết bệnh, rồi bảo Ngụy ca ca của người dẫn đi săn thú chơi."

Võ Chiêu nhanh nhẹn năm nghiêm chỉnh, kéo chần, chỉ lộ đôi mắt to tròn lóng lánh: "Hoàng đế ca ca, hôm nay nghe Từ tử tử nói Phụ chính đại nhân của người đã về rồi, hẳn là ai vậy?"

Phụ chính của... ta, ta? Sầm Duệ nhìn Từ Tri Mẫn, người phía sau nhanh chóng cúi đầu, xoa nhẹ thái dương giật giật: "Hẳn và Ngụy ca ca, Tần ca ca giống nhau, đều là thần tử bình thường của trẫm mà thôi."

Trăng tàn mờ lung, ánh mây bay như lụa trắng, Từ Tri Mẫn cầm đèn cung đình đi bên cạnh Sầm Duệ, nói: "Hôm qua có mưa, đường hơi trơn, bệ hạ cẩn thận một chút."

Sầm Duệ không để ý đáp, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn nàng: "Tri Mẫn, người năm nay mười tám phải không?"

Từ Tri Mẫn nhẹ nhàng gật đầu.

"Nữ nhi bình thường đã lập gia đình từ mười sáu rồi." Sầm Duệ nửa tiếc hận nửa cảm khái: "Nếu người không nhập cung, chắc bây giờ ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi."

Nhìn cung nhân đi theo xa xa, Từ Tri Mẫn nâng tay áo che nụ cười bên môi: "Nếu vi thần đã vào cung thì không có ý lập gia đình nữa, chỉ là không biết vì sao bệ hạ đột nhiên cảm khái? Có phải bởi vì Phụ chính đại nhân đã trở lại..."

"..." Bước chân của Sầm Duệ chậm lại, nhíu mày sốt ruột nói: "Liên quan gì tới hẳn đâu!"

Từ Tri Mẫn cười, cười đến mức Sầm Duệ cũng phát hiện mình bộc lộ cảm xúc quá kịch liệt, che giấu khụ một tiếng: "Trẫm đột nhiên nghĩ ra nên đặt Phó Trách ở chỗ nào."

Hai người đi một hồi, gió đêm thổi đèn cung đình lắc lư, khuôn mặt Từ Tri Mẫn trở nên ôn nhu và yên tĩnh hơn: "Vi thần biết bệ hạ có rất nhiều việc thân bất do kỷ, nhưng bận khoản nhiều, thì đôi khi ngược lại nên che mắt hai mắt, đừng câu nệ bản thân."

"Những điều này đúng là những lời người có thể nói ra được." Sầm Duệ thở dài.

Ngày tiếp theo, thánh chỉ đi cùng với lệnh bổ nhiệm của Lại bộ được đưa tới phủ của Phó Trách, chức vị nhất phẩm Thái Phó, vẫn là lão sư của thiên tử. Nhưng nay có Tạ Dung, Từ Sư nhị tướng trên triều phân quyền, Phó Trách đã không còn là Phụ chính đại nhân quyền khuynh thiên hạ giống lúc trước nữa rồi.

So với việc Phó Trách bình tĩnh tự nhiên, lần này quan viên đều nhiệt liệt thảo luận:

"Ai! Phụ chính ly kinh ba năm, tạo cơ hội cho Tạ Tướng nhân dịp xen vào! Nhất định là Tạ Tướng dùng sắc đẹp mê hoặc bệ hạ, khiến Phụ chính thất sủng!"

"Đại nhân, hình như mấy năm trước khi Phụ chính tiền nhiệm ngài cũng từng nói vậy á."

"Thật ra... Hạ quan chỉ quan tâm, Phụ chính trở về có thể tăng lương không..."

"Tán thành!"

"Tán thành!"

"Tán thành!"

"Tướng gia! Bọn họ đều phi báng người lấy sắc hầu quân, xa lánh người a!"

"Ừm, bệ hạ tuần tú mỹ mạo, như vậy hình như bốn tướng cũng không chịu thiệt."

"..." Tướng gia, ngài nghĩ thoáng quá đấy.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hạ chí, đúng là lúc cỏ cây trong rừng sẵn sinh trưởng tốt, chim thú đa dạng. Được Đô Đốc Ngụy Trường Yên đề nghị, Sầm Duệ phê chuẩn, nhóm quan viên buồn chán trong nha môn được một ngày nghỉ đi rừng săn du săn giải sầu. Trên triều văn thần nhiều, võ quan ít, nên lập tức xảy ra cảnh tượng:

"Bát vạn!"

"Tứ đồng!"

"Hồ!"

"Thị Lang đại nhân ngài lại hồ bài ta! Hạ quan thua tụt quần rồi!"

"Mau mau mau, giao quần ra đây."

"..."

Lại hoặc là:

"Ăn một pháo của người!"

"Xử lý mã của người!"

"Trận này ai thua, đêm nay phải thỉnh Tiểu Ngân Cơ đi ra xướng một khúc."

"Giám thừa chẳng phúc hậu gì cả, một khúc của Tiểu Ngân Cơ bằng nửa tháng bổng lộc của bản quan đấy!"

"Trẫm thật sự cảm thấy, ngày mất nước không còn xa nữa." Sầm Duệ ngồi trên lưng ngựa, xa xa nhìn đám triều thần trốn trong bóng mát, cơ mặt giật liên hồi.

Ngụy Trường Yên đeo cung tên, ghìm cương ngựa cười, rồi đi tới bên cạnh Sầm Duệ, ánh mắt hoa đào đầy ý cười âm hiểm: "Bệ hạ, khó có dịp, muốn cùng thần đấu một trận không?"

Sầm Duệ liếc hẳn: "Đấu cái gì? Thua thì bị phạt gì?"

"Thời gian một nén nhang, xem con mồi của ai nhiều hơn." Ngụy Trường Yên vỗ vỗ cung tiễn trên lưng, cười ý vị: "Người thua thì... Đồng ý với người thắng một yêu cầu."

Sầm Duệ hừ một tiếng, thiên hạ này đều là của lão tử, muốn cái gì ta cũng cho được: "Được! Lai Hỉ, châm hương."

"Dạ!" Lai Hỉ công công lôi lư hương ra, vừa châm hương, vừa lái nhải: "Bệ hạ, ham thắng thì ham thắng, nhưng vẫn phải chú ý an toàn đấy. Đừng đi tới chỗ... mãnh thú thường lui tới." Vừa nãy mắt hẳn không bị hoa, nhìn thấy rõ Phụ chính đại nhân đã lâu không gặp cũng đến đây a...

"Dong dài!" Hai chân kẹp bụng ngựa, hô một tiếng, ngựa của Sầm Duệ đã lao nhanh như chớp, không thấy bóng dáng.

Trong rừng thông, cỏ dại cao tới thắt lưng, cành nhánh tua tủa, sau khi Sầm Duệ săn được hai con thỏ thì không thu hoạch được gì nữa. Lát sau lại gặp một con thỏ, bụng phình to, nhìn một cái đã biết đang mang thai. Sầm Duệ nhìn nó thờ thẩn thức, nhổ mũi tên ở chân sau của nó ra, nhét vào túi treo trên lưng ngựa, bây giờ có phóng sinh, nó cũng chỉ còn đường chết. Vô Chiêu đang cần bạn chơi, mang về cho nàng nuôi chơi đi.

Thất túi lại, Sầm Duệ hốt hoảng phát hiện có đôi mắt lạnh như băng chăm chú nhìn về phía nàng, sắc như mũi nhọn. Sâu trong rừng sẫm có đủ mãnh thú linh tinh như hổ báo, mặc dù bị quản thúc trong nơi cố định, nhưng không nói trước được việc ngoài ý muốn có một hai con nhảy ra. Sầm Duệ khẽ cử động thất lưng, rút mũi tên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong bụi cây thông có con chim kinh hoàng bay lên, bụi cỏ sột soạt rung rung, đổ dạt sang hai bên, Sầm Duệ nhìn theo tiếng động, không ngờ nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo phía xa xa.

Sầm Duệ mặt không chút thay đổi, dây cung cong lên thành hình bán nguyệt, buông lỏng ngón tay. Vút một tiếng, mũi tên bay theo một đường cong xinh đẹp, lao thẳng về phía trước.

Vốn đang đứng bất động, Phó Trách đột nhiên rời sang trái hai bước, "Phốc", mũi tên cắm thẳng lên đầu vai hăn, cơ thể lung lay, đổ về phía sau.

Sầm Duệ sững sốt trên lưng ngựa giây lát, phút chốc nhảy xuống, gạt bụi cỏ chạy như bay đến bên cạnh hăn, quỳ trên mặt đất luống cuống tay chân xem xét miệng vết thương, quát: "Người lộn xộn cái gì chứ! Ta muốn bắn con chồn chó phía sau người cơ mà!"

Đẩy tay hăn che miệng vết thương trên vai ra mới thấy, nàng trợn tròn mắt, mũi tên xuyên qua ống tay áo của Phó Trách, một tí da thịt cũng không chạm tới!

Phó Trách mím môi, khóe miệng hơi nhướn lên, néo néo khuôn mặt ngơ ngác của Sầm Duệ: "Đã lâu không gặp, bệ hạ, béo rồi."

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Xuyên Qua

Sầm Duệ đi theo Phó Tránh học tập hai năm, hiểu rất rõ tâm tư người này biến hoá khôn lường, ngàn tính vạn tính không tính đến, ba năm sau hẳn lại giáo hoạt và không biết xấu hổ tới mức này!

Thoáng khiếp sợ qua đi, Sầm Duệ vẫn chưa tránh khỏi tay Phó Tránh, quỳ thẳng người. Nhìn thấu đôi mắt hàm chứa nụ cười không nói nên lời, nhưng mâu sắc lạnh như hồ nước ngày đông, chậm giọng nói: "Thái Phó quá làm càn."

Phó Tránh chăm chú nhìn dung nhan lãnh lẽo tàn khốc của nàng, đáy lòng muốn bật cười, nhưng nhiều hơn là sự vui vẻ và mừng rỡ, cùng với sự kiêu ngạo nhỏ, cảm giác thật thành tựu.

Trong bụi cỏ vang lên tiếng bước chân của người thứ ba, Sầm Duệ không kịp sửa lại quần áo đứng dậy, người tới đã hiện thân. Ngụy Trường Yên liếc thấy hai người, chột nhú mày, không hề nghĩ nhiều đã túm cánh tay Sầm Duệ, kéo nàng cách xa khỏi Phó Tránh, sâu xa nói: "Vi thần tìm bệ hạ đã lâu, còn tưởng bệ hạ không muốn nhận thua trốn đi mất! Thì ra là bị người không liên quan trì hoãn."

Người không liên quan? Phó Tránh ung dung vuốt phẳng nếp nhăn trên áo, không nhanh không chậm đứng lên, liếc mắt nhìn cung tiễn trong tay Ngụy Trường Yên: "Bệ hạ cùng Ngụy Đô Đốc đi săn thú sao?"

Ngụy Trường Yên như gà mái mẹ bảo vệ Sầm Duệ sau lưng, nhìn khuôn mặt lạng như mặt nước của Phó Tránh, nắm chặt cung tiễn trong lòng bàn tay, ngày ấy ở Lăng Phi, hẳn cũng thông dong như vậy hôn trộm...

Nhìn Sầm Duệ tới nay vẫn chưa biết gì, tên mặt người dạ thú này! Ngụy công tử hạ khẳng định chắc chắn đối với Phó đại nhân.

Cánh môi đậm ý cười, Ngụy Trường Yên kéo Sầm Duệ gần hơn: "Đúng vậy, bản Đô Đốc đang cùng bộ hạ săn thú. Có điều, hình như bộ hạ thua rồi."

"..." Sầm Duệ rất oan ức, nếu không gặp tên nhãi Phó Tránh này thì không biết chừng ai mới thua đâu, mắt hứng chụp lấy móng vuốt của Ngụy Trường Yên: "Một nén nhang còn chưa hết!"

Phó Tránh nắm chặt cổ tay áo, tự nhiên tiếp lời Sầm Duệ: "Nếu chưa hết thì không ngại có thêm thần được không?"

Cho tới bây giờ, Sầm Duệ chỉ nhìn thấy những ngón tay thon dài mềm mại của Phó Tránh cầm bút mà thôi, không khỏi nghi ngờ: "Người á?"

Một nén nhang cháy hết, Lai Hỉ kiểm tra con mồi trước mặt bách quan, quả nhiên Sầm Duệ ít nhất, bình sứ chẳng cần giữ gìn, nàng bỏ mặc hết xông vào nhóm người đánh mã điếu, một đám thần tử xui xẻo ngồi cùng bàn với nàng trở mắt nhìn tiền tiêu vật của mình chảy cuồn cuộn không ngừng vào hầu bao của Sầm Duệ, vậy mà còn không dám mở miệng nữa.

Ba người ôm đầu khóc rống: Phu nhân, tha lỗi cho ta! Ta thật sự không dám thách bạc của bộ hạ a!

Ngoài dự đoán của mọi người, người săn được nhiều nhất không phải Ngụy Trường Yên võ nghệ siêu phàm, mà là người nhìn như tay trái gà không chặt - Phó Tránh. Ngụy Như dẫn đầu những người không phục nhảy ra, cất tiếng lòng thay cho quần chúng: "Điều này không có khả năng! Công công, có phải ngài đếm sai không!"

Lai Hỉ lại đếm lại, Phó Trách vẫn nhiều hơn Ngụy Trường Yên một con, Ngụy Như còn muốn tranh cãi, bị Ngụy Quả bụp miệng lôi đi, đừng làm công tử mất mặt nữa!

"Cái này..." Lai Hỉ chảy nước mắt đón nhận áp suất thấp từ phía Ngụy Đô Đốc: "Quả thật Thái phó đại nhân đã thắng."

Thua trong tay một nho sinh, điều này đối với Ngụy Trường Yên, thậm chí là toàn thể võ tướng Cung quốc mà nói, là sự nhục nhã to lớn.

Sầm Duệ đích thân đếm lại hai ba lần nữa, không thể không thừa nhận chuyện bi thống này là thật, đồng tình nhìn Ngụy Trường Yên một cái, muốn vớt chút cục diện: "Tuy Thái Phó thắng, nhưng ngay từ đầu trăm chỉ tỷ thí với Ngụy Khanh. Cho nên lời hứa lúc trước của trăm với Ngụy Khanh vẫn tính, giờ Ngụy Khanh muốn gì nào?"

Ngụy ý là, cho dù Phó Trách có thắng cũng không liên quan tới người, làm thế nào thuận tiện nhất thì làm đi.

Sầm Duệ nói như vậy rồi mà khuôn mặt u ám của Ngụy Trường Yên không thấy khá lên, lúc nhìn Phó Trách lóe lướt ý cười khê, trong lòng lại ủ dột rồi rẫm: "Thái Phó thắng tức là thắng, bệ hạ muốn thưởng cũng nên cùng thưởng Thái Phó."

Ngụy Như ô ô ô: "Công tử thật rộng lượng!"

"..." Ngụy Quả yên lặng ấn đầu Ngụy Như xuống, người đã tự động bỏ qua ánh mắt muốn bằm Thái phó đại nhân ra khi nói chữ "cùng" kia sao?

Sầm Duệ ấn ấn huyết thái dương đau nhức, đáp ứng yêu cầu của Ngụy Trường Yên: "Nói đi, hai vị ái Khanh muốn phần thưởng gì?"

"Thần muốn... Bệ hạ," Sau một lúc lâu, Ngụy Trường Yên phun ra câu nửa vời này.

Nhóm đại thần ngồi xung quanh uống trà cắn hạt dưa đồng loạt phun trà, ho khan khù khụ. Đô đốc à! Muốn làm long dương thì cũng không cần công khai như vậy đâu? Nơi này còn có thất lão bát thập, tư tưởng rất bảo thủ đấy nhé!

Phó Trách áp chế sắc lạnh trong mắt, tiểu tử này dám nói khỏi miệng cơ đấy.

Ngụy Trường Yên hợp thời đem nửa câu còn lại nói ra: "Cùng thần đi Đan Phương phổ ngắm hoa."

"..." Sầm Duệ hết sức muốn cắn mũi tên trên người con chồn chó vào đầu Ngụy Trường Yên, đùa nàng vui lắm sao? Nhặt nhèo nói: "Chuẩn ..."

Phó Trách khoan thai nói tiếp: "Vậy thần muốn thỉnh bệ hạ ban cho thần được làm bạn giá, cho phép đi cùng."

"..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Kinh đô của Cung quốc được mệnh danh là "Hoa Đô", hơn phân nửa khu chợ phía Tây từ cổng Nam vào trong, cũng là nơi rục rĩ nhất được gọi là Đan Phương Phổ (Hương thơm đan xen). Mà khi Ngụy Trường Yên dẫn Sầm Duệ cùng Phó Trách tới nơi, Sầm Duệ nhìn hồng sa rủ xuống đất, nùng hương lưu luyến trên lầu các, mới phát hiện chữ "Hoa" này không chỉ là hoa.

Ngụy Trường Yên khoác vai Sầm Duệ, cười không đứng đắn: "Bệ hạ, trước đây người thường chạm mặt với thần ở đây."

"..." Sầm Duệ thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, lịch sử đen tối đó đừng có nhắc tới trước mặt người nào đó được hay không!

Sau khi Trường Nhạc phường bị thiêu hủy, Trích Nguyệt các thành công thượng vị, trở thành nơi phong nguyệt nổi danh nhất trong kinh. Khác với phong cách bình dân của Trường Nhạc phường, ở Trích Nguyệt các, chỗ nào cũng xa hoa quyền quý, lầu các phong nhã tinh xảo, phần lớn các cô nương đều thông hiểu chút thi từ, người ra vào đa phần cũng là hoàng thân quốc thích.

Nếu không có Phó Trách ở bên, Sầm Duệ thật sự muốn vào nhìn một cái, có điều bây giờ chỉ dám giả vờ nghiêm mặt giáo huấn hẳn: "Bây giờ người đã đứng hàng hầu tước, thường ra vào nơi phong nguyệt thế này, sớm muộn gì cũng bị Ngự sử đài buộc tội."

Phó Trách nhú mày nhìn bộ móng vuốt chường mắt khoác lên đầu vai Sầm Duệ, kìm nén rời tầm mắt, im lặng không nói gì.

Ngụy Trường Yên xì cười, ba phần khiêu khích bảy phần kiêu ngạo nhìn vào mắt Phó Trách, khinh thường nói: "Nam nhân nhàn rồi thì tới uống vài chén là chuyện bình thường, nếu Ngự Sử muốn buộc tội, chẳng phải đang có một vị quan viên sáng giá đó sao. Ngài nói đúng không, Thái phó đại nhân?"

Biết ngay là đám vương bát đản kia thường xuyên tới nơi này mà, Sầm Duệ xoa đầu, nàng thật sự cảm thấy vận số của Cung quốc hết rồi.

Phó Trách không tỏ vẻ phủ nhận rõ ràng, Sầm Duệ liền bị Ngụy Trường Yên nửa lời nửa kéo vào trong.

Chủ sự bên trong vừa thấy Ngụy Trường Yên là như thấy người quen, không cần chào hỏi đã đón lên, dẫn ba bọn họ tới hành lang phía chéch, quen mồm nói: "Nhã gian giữ lại cho ngài lâu rồi, Hầu gia." Bắn mị nhãn về phía Phó Trách: "Đây là..."

Ngụy Trường Yên ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ chỉ Phó Trách: "Đây là khách quý, tìm cô nương tốt nhất đến hầu hạ."

Ý, hầu hạ? Sầm Duệ dựng lỗ tai, chăm chú nhìn Phó Trách đứng yên không nhúc nhích.

Chủ sự ngằm hiểu, vỗ vỗ bàn tay, một đám hoàn phi yến gầy lập tức theo thứ tự bước vào nhã gian, sau đó như ong vỡ tổ xông tới bên người Phó Trách a dua, một người cầm trái cây ngọt ngào gọi "Đại nhân" Một người nhấp ngụm rượu, mềm mại gọi "Công tử". Oanh thanh yến ngữ, nghe mềm cả xương.

Sầm Duệ hoa hết mắt, bị một đống lãng la rục rờ dồn vào góc, đã không đứng vững còn bị đẩy, ngã nghiêng sang một bên.

"Công tử cẩn thận." Cánh tay Sầm Duệ được một bàn tay mềm mại tóm lấy, kịp thời đỡ nàng khỏi ngã.

Sầm Duệ che miệng và mũi, nghiêm mặt nhìn Phó Trách bị vây trong đám mỹ nhân, ra hiệu cảm tạ.

Cặp tay thon kia kéo Sầm Duệ rẽ bước sang một góc khác trên hành lang, quay đầu thản nhiên cười: "Công tử, nơi đó nhiều người, ngài qua bên này đi."

Hả, đợi đã đợi đã? Đi đâu? Sầm Duệ choáng váng đầu óc bị kéo vào gian sương phòng khác.

Phó Trách chìm trong đống sắc màu rục rờ, bình thản ung dung, không thấy tí quần bách nào, ánh mắt xuyên qua đám người, rơi xuống chỗ Sầm Duệ mới ban nãy còn ngồi yên trong góc, bây giờ đã trống không, nhú chặt mày.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tú Cẩm bị Sầm Duệ "lừa" ra khỏi phòng ngoài đầu lại nhìn cánh cửa đóng chặt, vụng trộm cười, vừa nhắc tay đã thấy Ngụy Quả ôm kiếm đứng

trước mặt nàng.

"Công tử mời cô nương tới một lát."

Ngụy Trường Yên ngồi tựa bên lan can, một mình tự rót tự uống rượu, nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn sau lưng, lười nhác nói: "Tìm hiểu được rồi à?"

Tú Cẩm thấp người thi lễ, cười nói: "Vị 'công tử' kia tất nhiên là thích... nam tử."

Vẻ mặt của Ngụy Trường Yên hơi ngưng đọng, trong lòng không thể nói rõ là vui hay buồn, lại nghe Tú Cẩm ha ha cười:

"Bởi vì nàng ấy vốn là nữ tử ạ."

"Phốc!" Chén rượu rơi vào trong ao, ngọn nước bắn lên cao một thước, hấn không thể tin hết lên hỏi: "Người lập lại lần nữa!!!"

Tú Cẩm bị hấn làm kinh sợ, lui về phía sau từng bước, hai má trắng bệch: "Tú Cẩm quen biết đủ loại người, ban nãy khi kéo áo vị công tử đó đã thấy, chắc chắn không nhìn lầm. Quả thật là một vị thiên kim tiểu thư."

Thiên kim tiểu thư, bốn chữ này như làm vỡ nát đầu óc của Ngụy Trường Yên, sắc mặt hấn hết trắng lại hồng, siết chặt tay quyền, mãi lâu sau mới cất tiếng cười to, cắn răng nói: "Giỏi lắm Sầm Duệ! Dám lừa ta nhiều năm qua!" Buông nắm tay, bước nhanh ra ngoài, hấn muốn lập tức đối chất để xem nàng còn nói dối thế nào nữa!

Bước ra khỏi cửa phòng hai bước, Ngụy Trường Yên chậm nhịp chân, chỉ ra sau lãnh đạm nói: "Xử lý đi."

Ngụy Quả hơi chần chừ, Tú Cẩm là mật thám Ngụy gia tí mĩ bởi dường đó... Ai, trầm giọng lĩnh mệnh: "Vâng."

Ngụy Trường Yên đi tới cửa sương phòng, đưa tay lên lại do dự, hẳn nhớ lúc trước mình ác đủ đường với Sầm Duệ, bao gồm cả vụ đánh gãy xương sườn của nàng, nếu nàng thật sự là một cô nương... Từ lúc sinh ra tới bây giờ, Ngụy công tử mới cảm nhận sâu sắc mùi vị của tự làm bậy không thể sống.

Cánh cửa trước mắt tự mở ra, Sầm Duệ níu vạt áo bị Tú Cẩm kéo rách, tức giận nói: "Lần sau đi tìm vui, có thể tìm cô nương nào dịu dàng một chút không?" Vừa thấy nàng đã nhanh như hổ đói vồ mồi, cô nương này nhìn bao lâu rồi!

Ngụy Trường Yên giật mình như thấy ma, không nói một lời nhìn nàng.

Sầm Duệ mặc kệ hẳn, cất bước nhanh ra ngoài, đi hai bước thì dừng lại nhìn chỗ phòng của Phó Trách, lồng ngực xao động như có ngọn lửa bùng cháy, càng xem lửa càng lớn. Hít sâu một hơi, quay đầu đi thẳng. Hẳn có thể nào cũng không liên quan gì tới nàng.

Ngụy Trường Yên thất hồn lạc phách như cái đuôi nhỏ lẻo đẻo sau lưng Sầm Duệ, không đầu không đuôi theo một đoạn, người phía trước bỗng đứng gót chân, hẳn cũng nhu thuận dừng lại.

Sầm Duệ nói: "Bây giờ mà về có phải quá sớm không?"

Ngụy Trường Yên gật gật đầu, nhìn khuôn mặt đoan trang tao nhã, xinh đẹp tuyệt trần của Sầm Duệ, không hiểu sao khuôn mặt như vậy mà hẳn vẫn nghĩ là nam tử được chứ?

"Chúng ta đi, tới chỗ khác tìm vui đi?"

Ngụy Trường Yên giật mình, trong lúc đang rối rắm muốn nói lại thôi, Sầm Duệ đã xông thẳng vào sông bạc trong phố xá đông đúc.

Cung quốc không cấm sòng bạc, nhưng quan nha quản lý việc kinh doanh của sòng bạc rất nghiêm khắc, nên tay chân nhóm nhà cái khá sạch sẽ. Màn đêm chưa đến, trong phòng không nhiều người. Tốp năm tốp ba túm tụm quanh mấy bàn, người thì thôi bài cửu, người thì đổ xúc sắc.

Trước khi Sầm Duệ đăng cơ, thỉnh thoảng cũng đến dạo một vòng, có thua có thắng. Nàng không thiếu tiền, cho nên thuận túy là đến chơi, chơi vui là được.

Nhìn xung quanh, chợt thấy có người mặc y phục màu trắng ngồi ở cái bàn đối diện nàng, một thân khí chất lãnh nguyệt thanh phong không hợp với bầu không khí hoang phí của sòng bạc, trước mặt hẳn chất cao một đồng thê, xem ra thắng không ít.

Sắc mặt Sầm Duệ cứng đờ, lòng bàn chân như bơi mỡ, muốn chạy.

Giọng Phó Tránh khoan thai vang lên sau lưng: "Công tử cũng đến đây sao?"

Sầm Duệ vô cùng vô cùng hối hận, chậm rãi quay mũi chân, mở quạt che nửa khuôn mặt, đối trá cười: "Phó huynh, thật trùng hợp."

Phó Tránh miết hai viên xúc sắc, nhàn nhã khoát tay lên đầu gối: "Công tử, lại đây chơi hai ván đi?"

Editor - Bánh bèo: Có nói là hết tháng này mới có chương được, nhưng sợ mọi người chờ lâu quá. Hy vọng không làm mọi người thất vọng.
Love ♥

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bài Tô

Bình tĩnh mà nói, thì Sầm Duệ cùng Ngụy Trường Yên lăn lộn trên phố bao năm, kỹ thuật cờ bạc không kém.

Không khéo là, đối thủ của bọn họ là Phó Trách, còn kẻ làm chiến tướng chủ lực - Ngụy Trường Yên thì hiển nhiên không đặt tâm tư nơi này. Kỹ thuật săn bắn hơn người không nói làm gì, do hẳn luyện tập được, nhưng chơi cờ bạc mà mấy ván liên tiếp Phó Trách như có thần phật trợ giúp, đã thắng còn thắng đậm. Ngụy Trường Yên thua không còn manh giáp nào, trước mặt Sầm Duệ vẫn có một chút gọi là, nhưng ai cũng thấy là do Phó Trách cố ý thả nòng.

Oán hận nhìn Ngụy Trường Yên không yên lòng, Sầm Duệ thu tay lại: "Canh giờ không còn sớm, bản công tử muốn về."

Phó Trách nở nụ cười, sai người đi đổi thẻ bài thành ngân phiếu, cũng đi theo ra ngoài.

Đêm cuối xuân, gió mát thổi trên mái hiên phát ra tiếng leng keng rung động, bao phủ lên khu chợ ồn ào tiếng người. Tách khỏi đoàn người náo nhiệt, lập tức chạm mặt đội Tuần Sát, đám vệ binh trẻ tuổi kích động khi nhận ra Ngụy Trường Yên, đều dừng chân chào hỏi, tướng lĩnh dẫn đầu còn chăm chỉ hiếu học tới lãnh giáo binh pháp.

Nhân cơ hội này, Phó Trách thông thả bước tới bên cạnh Sầm Duệ vẫn vùi đầu đi đường nãy giờ, thân nhiên nói: "Bệ hạ giận sao?"

Sầm Duệ bị hấn làm cho kinh hoảng, nhướn mi trào phúng cười: "Bạc của trăm đều bị Thái Phó thắng hết, trăm không thể giận sao?"

Ngàn vạn ánh sao trên trời như lóe sáng, rơi hết vào trong đôi mắt của Sầm Duệ, lung linh lấp lánh.

Trong lòng Phó Trách như có tầng mưa xuân mềm mại rơi xuống, mềm mại một cách lạ kỳ, gạt đi sợi tóc rối trên trán Sầm Duệ: "Người thắng thần không phải cũng chỉ có bệ hạ sao?"

Sửng sốt một lát, cái hiểu cái không ý tứ của hấn, hai gò má Sầm Duệ chột hồng, bước nhanh tránh khỏi Phó Trách, cứng rắn bỏ lại một câu: "Thái Phó nói đùa."

Phó Trách nhìn bóng dáng của nàng, có chút đau đầu, xem ra tạm thời chưa cởi bỏ được khúc mắc trong lòng nàng ngay.

Đợi Ngụy Trường Yên thoát khỏi đám người nhiệt tình dào dạt kia, Sầm Duệ đã đi lên xe ngựa. Phủ của Ngụy Trường Yên và Phó Trách ở trên đường Nghi Bình phía sườn Đông hoàng thành, không cùng đường với Sầm Duệ. Từ Trích Nguyệt các đi ra đã nghẽn cả đường, Ngụy Trường Yên cuối cùng cũng khai sáng suy nghĩ, lúc này thêm khẩn trương muốn nói hết tâm sự với Sầm Duệ. Liên giả bộ hộ tống Sầm Duệ hồi cung, nghiêm mặt bỏ lại tuần mã, trèo lên xe ngựa của Sầm Duệ.

Phó Trách không nhìn ra tính toán trong bụng Ngụy Trường Yên, hấn nhìn sườn mặt Sầm Duệ vui trong bóng đêm bộc lộ biểu cảm khó hiểu. Ba năm, tuy nói hấn vẫn như trước năm chắ tám chín phần mười tâm tư của Sầm Duệ, nhưng trên vấn đề tình yêu nam nữ... Hấn lại sinh ra cảm giác lo được lo mất chưa từng có.

Trong lòng thở dài, ngoài miệng Phó Trách vẫn nói khách khí: "Nếu như thế, bệ hạ tạm nhờ Ngụy Đô Đốc chiếu cố."

Sầm Duệ run vai, cái miệng tên họ Phó này...

"Điều này không nhọc Thái Phó lo lắng!" Ngụy Trường Yên đen mặt, nghiêm nghị buông màn xe, cái gì gọi là tạm nhờ chứ, hăn cũng đâu phải là bệ hạ!

Bánh xe lộc cộc ra khỏi khu chợ rồi rẽ vào phố Chu Tước, đủ loại ồn ào thổi tới theo làn gió. Tiếng vó ngựa xao nhãng màn đêm, tựa nhịp trống gõ có tiết tấu vào lòng Ngụy Trường Yên.

Siết chặt yết hầu, Ngụy Trường Yên khó khăn nói: "Người... Là nữ tử à?"

...

Sầm Duệ mở mắt ra, không gợn sóng không sợ hãi nói: "Tới bây giờ Ngụy Khanh mới phát hiện được, trăm thật sự ngạc nhiên đấy." Từ lúc qua sinh thần mười lăm tuổi, Ngụy Trường Yên đã dạy nàng võ nghệ, nàng sớm chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị hăn phát hiện bất cứ lúc nào rồi. Nhưng không biết do nàng ngụy trang rất tốt, hay là Ngụy Trường Yên quá thiếu tâm nhãn, để tới tận hôm nay mới phát hiện ra thân thế của nàng.

"Chắc Tú Cầm kia là người của người đi." Sầm Duệ nói bằng ngữ điệu chần chẫn, cho dù Ngụy Trường Yên thừa nhận hay là phủ nhận, trong lòng nàng đã có phán đoán.

Xung quanh tối đen, đèn lồng treo trước cửa xe toả ánh sáng như có như không, Ngụy Trường Yên dựa vào nó, miễn cưỡng thấy rõ vẻ mặt cười như không cười, đáy lòng dần sinh bất an, vội vàng giải thích: "Ta không cố ý muốn thử người, chỉ là..."

Hai tay nắm chặt, ánh mắt của hăn không dừng trên mặt Sầm Duệ nữa, nhìn chăm chăm ánh đèn lồng lay động, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ muốn biết người mình thích rốt cuộc là nam..."

"Là nam thì sao, là nữ thì sao?" Sầm Duệ đánh gãy lời hăn, nhìn thẳng khuôn mặt kinh ngạc của Ngụy Trường Yên, ý cười trên môi lạnh bạc: "Trẫm và Ngụy Khanh chỉ có thể là tình cảm quân thần." Nàng rũ mắt vượt nếp nhăn trên cổ tay áo: "Ngụy Khanh gánh vác trên dưới hơn trăm khẩu cùng với tương lai của Ngụy gia, còn trẫm thì chịu trách nhiệm với toàn bộ xã tắc của Cung quốc, tình cảnh của ta hay của người, chỉ hơi sai lầm cũng thành vạn kiếp bất phục. Ngẫm lại căn cơ trăm năm của Ngụy thị cùng với tộc nhân của người đi rồi hãy quyết định xem lời ban này còn nói khỏi miệng được nữa không?"

Ngụy Trường Yên yên lặng thật lâu, mới bi thương cười: "Nếu đêm nay đổi thành Phó Trách nói với người như vậy, người có trả lời giống hết thế này không?!"

"..."

Phó Trách...

Ngồi trở lại Ngự Thư phòng, Sầm Duệ mãi vẫn chưa hạ được nét bút nào xuống tấu chương trước mặt, tự giễu cười, lấy cái tính nết đó của Phó Trách, làm sao có ngày hăn nói những lời thâm tình mật ý như vậy với nàng được?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Tướng quân, ngài có nhìn thấy Ngụy Đô Đốc đâu không?" Sau khi lâm triều, Binh Bộ Thị Lang gọi giật Phó Đô hộ Chúc Bá Phù lại, bộ dáng khổ như ăn hoàng liên: "Thượng thư đại nhân nhà ta đã tới tìm Đô Đốc mấy lần rồi, cốt lõi là để thương nghị việc bệ hạ đến Đế Lăng tế bái tiên đế mà không được. Nếu ngài thấy thì trăm ngàn lần phải giúp tiểu nhân túm lại nha."

Từ khi Ngụy Trường Yên bày tỏ thất bại, gần như đã nửa tháng rồi nhóm võ quan như rắn mất đầu, ngay cả Chúc Bá Phù luôn qua lại gần gũi

với Ngụy Trường Yên cơ bản cũng không gặp nổi hẳn hai lần, lần gần nhất là hẳn tới doanh trại tìm người, mới kéo rèm ra được một nửa, đã đụng phải Ngụy Như mặt mũi bầm dập đi ra.

"Đô hộ, ngài nhất định đừng có vào!" Ngụy Như khóc lóc than: "Công tử nhà ta bị thất tình, đang nổi điên đấy!"

"..."

Nhớ lại xong, Chúc Bá Phù cười khố: "Mấy hôm nay Đô đốc không khoẻ, ta tới gặp Thượng Thư của các người xem."

"Cũng tốt cũng tốt."

Tần Anh đi ngang qua thấy cảnh này, khẽ nhíu mày, lúc đưa tấu chương tới tay Sầm Duệ nhin không được tiến gián: "Bệ hạ, Ngụy Trường Yên lại không vào triều mấy ngày rồi. Hẳn đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân, cứ thế sẽ ảnh hưởng đại sự."

"Gần đây cũng không có việc gì quan trọng, để hẳn nghỉ ngơi mấy ngày cũng được." Sầm Duệ thoải mái nói, nói hai ba câu đem đề tài dẫn tới chỗ khác: "Ta xem tấu chương của Hộ bộ rồi, Giang Nam sinh lũ lụt, tổn thất nghiêm trọng tới nông sản. Lũ lụt mãi, trầm lo sẽ phát sinh bệnh dịch, dân tâm không ổn. Trẫm đã cố ý cắt giảm thuế năm nay của Giang Nam, khoảng thời gian này người đi lại gần hơn với bên trong Hộ bộ, thương nghị với đám Vân Đình xem."

Tần Anh gật đầu, lại nói: "Nếu bệ hạ lo lắng, thần sẽ tự mình tới Giang Nam một chuyến."

Sầm Duệ trầm ngâm một lát, khoát tay áo: "Người mới từ Tần Hoài về, không cần. Ta sẽ bảo Chung Sơ đi một chuyến, nhân tiện đi xem lại trị* vùng ấy. Ánh mắt của người không độc bằng hẳn, loại việc này nên để hẳn đi. Lại nói... Tính người ổn thỏa, có rảnh thì tới nói chuyện tâm tình với

Ngụy Trường Yên xem, thay trăm bình ổn tâm tư của hần. Hành quân đánh giặc tu thành cái tật gió mạnh mưa rào, người làm quan dễ xúc động thì cứ chờ bị túm bím tóc đi."

*Lại trị: Tác phong và uy tín của quan lại thời xưa.

Tần Anh không khỏi lắc đầu: "Bệ hạ dụng tâm lương khổ, nếu hần hiểu được thì tốt."

"Trăm cũng biết mình là vị hoàng đế tốt luôn lo lắng chu đáo cho thần tử mà." Sầm Duệ phe phẩy quạt lắc lắc đầu.

"..."

Tần Anh đi không lâu, Từ Tri Mẫn bưng bàn gỗ nước sơn trà đi vào, buông chén thuốc: "Bệ hạ, lần này Ngụy Đô Đốc thật sự đau thấu tâm can rồi."

Sầm Duệ bưng chén thuốc nghe thấy, nhăn mày: "Đau dài không bằng đau ngắn, ta là hoàng đế, hần muốn ở bên ta là định cả đời không cưới vợ, khiến Ngụy gia vô hậu sao? Ngụy lão đầu tử không dùng nước mắt dìm chết ta mới lạ đấy!" Bịt mũi uống một hơi cạn sạch chén thuốc, nàng lau miệng nói: "Đệ tử thế gia có người nào không ba vợ bốn nàng hầu, chính hần còn là kẻ ăn chơi, tuổi trẻ khí thịnh, háo thắng mà thôi."

Từ Tri Mẫn quỳ gối phía sau Sầm Duệ, nhẹ bóp vai cho nàng: "Bệ hạ thật sự vì vấn đề này mới cự tuyệt Ngụy Đô Đốc sao?"

Sầm Duệ thoáng hoảng loạn, đập cổ tay vào cạnh bàn, đau tới mức hít phải một hơi khí lạnh, ngoài miệng than thở nói: "Không phải thế thì là cái gì?"

Từ Tri Mẫn cười mà không nói, đang muốn nói gì đó, Lai Hỉ chạy vội, vấp phải cạnh cửa lăn vào thư phòng, vẻ mặt hoảng sợ: "Bệ hạ! Ngụy lão

gia tử, xác chết vùng dậy rồi!"

"..."

Sau khoảnh khắc rối loạn, Sầm Duệ ngồi vào chỗ của mình, xoa cổ tay nói: "Ngụy lão đầu tử, ngài về sao không đánh tiếng cho trẫm đi tiếp đón a?"

Người đã táng thân trong Thượng Lâm uyển, Ngụy lão êm đẹp ngồi đối diện Sầm Duệ, bộ râu bạc trắng nhếch lên: "Tôn tử của lão thần thà chịu thua kém chứ nhất định phải chậm cưới vợ, lão thần ở Giang Âm đợi mà ăn không ngon, ngủ không yên! Tần lão đầu kia nữa, ngày thường chỉ biết chơi cờ, chẳng có chút ý tứ gì cả, lão thần không ngốc nổi với lão ta nữa!"

Sầm Duệ mang vẻ mặt như bị táo bón, chống trán cười gượng: "Ngài phô trương chạy về như vậy, là muốn đẩy trẫm vào chỗ bất nghĩa sao?"

"Nào có!" Ngụy lão vung đại chưởng lên, hắc hắc cười: "Bệ hạ đừng có lo, tôn nhi của lão thần nhất định sẽ hiếu dụng tâm lương khổ của bệ hạ mà. Tiểu tử kia không khích không nên việc, dù sao cũng không thể trở mắt nhìn gia nghiệp của Ngụy gia rơi vào tay người ngoài chứ."

Đây là lần thứ hai trong ngày có người nói với nàng bốn chữ "dụng tâm lương khổ", Sầm Duệ cười tới mức cứng đờ cả mặt, chỉ mong... Ngụy Trường Yên có thể như gia gia hần nói, là người thấu hiểu nhân tâm như vậy.

Khi mà tin tức Ngụy lão gia tử chết đi sống lại lan truyền ra ngoài, đã chứng minh phán đoán của Sầm Duệ hoàn toàn chính xác.

"Tôn nhi à, người đừng có nhìn gia gia như vậy. Gia gia và bệ hạ cũng chỉ vì người và Ngụy gia thôi, người xem bây giờ người chấp chưởng Ngụy

gia rất tốt không phải sao?" Ngụy lão vẫn chẳng có tí áy náy nào khi lừa bịp tôn nhi của mình, vui tươi hớn hờ nói.

Hai mắt Ngụy Trường Yên đỏ như sỏi đỏ, nhả từng chữ ra khỏi kẽ răng: "Lão muốn nói là, từ đầu tới cuối Sầm Duệ đều biết hết, và luôn diễn trò với lão?"

"Liên tục bị tổn thương, ôi công tử đáng thương của ta." Ngụy Như che mắt, không dám nhìn vẻ mặt của Ngụy Trường Yên.

Nhưng khi biết được chân tướng, Ngụy Trường Yên không lập tức chạy tới tìm Sầm Duệ tính sổ, một mình rong ruổi đến rừng sâu, trăng đêm chưa về. Khi hấn còn đang say rượu, Giang Nam quả thực xảy ra chuyện như Sầm Duệ đoán, sau lũ lụt bệnh dịch nổi lên, nghiêm trọng nhất là có hai Châu đồng thời bạo phát loạn lưu dân, trong đó có Hồ Châu chỉ sau một đêm đã bị chiếm phủ nha.

Bạo loạn lần này nằm ngoài dự liệu, Sầm Duệ trở tay không kịp, đang triệu tập các đại thần thương nghị suốt đêm, thì Lai Hỉ đột nhiên bấm báo, Ngụy Trường Yên cầu kiến.

Về mục đích hấn cầu kiến, đó là lãnh binh bình loạn.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngụy Trường Yên lãnh binh xuôi Nam, Binh Bộ Thượng Thư sâu càng thêm sâu, lúc trước đã định là Đại Đô Đốc cùng bệ hạ tới Đế Lăng tế bái tiên đế. Bây giờ người đi rồi, thời gian khẩn cấp, hấn tìm đâu ra người có võ nghệ cao cường bây giờ?

Cùng đại nhân nhà mình tặng ca, Thị Lang võ đầu nói: "Đại nhân, ngài quên rồi sao, Chúc Đô hộ không ly kinh cùng Ngụy Đô Đốc, còn đang ở trong quân kia."

Năm đó Chúc Bá Phù cùng Ngụy Trường Yên xuất chinh tới Bắc cương, luôn sát cánh bên Ngụy Trường Yên làm phó tướng, quan hệ mật thiết. Tiểu Thị Lang nhắc tới đây, Thượng thư đại nhân sung sướng vỗ bàn, chính hẳn!

Ngày tới Đế Lăng tế bái hôm ấy, đoàn người dùng nghi thức trang nghiêm của hoàng gia đi ra từ cửa Chu Tước, cờ quạt trái dài mười dặm, ngựa liền hướng thẳng tới Đế Lăng ở ngoại ô.

Lần này Sầm Duệ đi tế bái vốn dĩ là tới thăm lão tử nhà mình, đốt cho lão ít tiền giấy với đưa mấy chén rượu ngon. Nhưng vì Giang Nam xảy ra ôn dịch, nên đột ngột phát sinh thêm một hạng mục, vì dân cầu phúc. Lão tử à, cả đời người hưởng thụ mồ hôi nước mắt của nhân dân, tới khi chết rồi cũng nên xuất lực giúp đỡ chút coi.

Ngựa liền của Sầm Duệ đi đầu, hai bên đều có trọng binh bảo vệ, Đô hộ Chúc Bá Phù áp trận, con đường từ hoàng thành tới Đế Lăng bình an vô sự.

Đến Đế Lăng, coi như đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ. Khi Sầm Duệ đang đứng trước bia mộ của Hiếu Văn Đế lẩm bẩm, bách quan tự giác tránh tới chỗ xa để không nghe hoàng đế bệ hạ u oán oán niệm, dù sao không cần nghe cũng biết là đang mắng bọn họ.

Chúc Bá Phù đánh ngựa tuần tra xung quanh Đế Lăng một một vòng, đang muốn quay ngựa trở lại, bỗng hốt hoảng thấy không ổn, chỗ bệ hạ... hình như quá im lặng đi...

"Đô hộ đại nhân!" Một võ lâm quân giục ngựa phi thẳng tới, vẻ mặt lo lắng: "Đột nhiên có thích khách xông ra từ trong địa cung của tiên đế, khống chế bệ hạ cùng vài vị trọng thần!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Các nàng có biết truyện ngược nào hay không giới thiệu ta với :D Cố
đại càng tốt ạ. Cảm ơn các nàng trước <3

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đánh Lén Ban Đêm

Kiểu bắt cóc và bị khống chế như thế này với một người từng bị ám sát như cơm bữa mà nói, thì ngay cả nhú mày cũng lười. Sầm Duệ chỉ buồn bực là, ở Đế Lăng luôn có trọng binh canh gác, đám thích khách này ẩn núp vào trong bằng cách nào? Nếu không phải từ bên ngoài, như vậy...

Tâm mắt liếc qua đám đại quan, Từ Sư đã ngồi lên cái ghế cao nhất, không có lý do gì cũng không cần thiết gây nên chuyện này; Trung Thư Lệnh nhát gan, luôn lấy Từ Sư làm chủ, sai đâu đánh đó; Thị Trung Lang thì, nhìn Tần Anh có hơi khân trương nhưng không mất bình tĩnh, ừm, hẳn ấy à, từ nhỏ tới lớn đều là đứa trẻ ngoan; Kẻ có khả năng nhất là người chủ trì bày ra lần hiến tế này - Lễ bộ Thượng Thư, nhưng...

Sầm Duệ nghệt mặt nhìn Lễ bộ Thượng Thư gần như nằm sấp trên mặt đất, khóc không thở nổi, sắp hôn mê bất tỉnh tới nơi, xấu xa liếc mắt gằn giọng đe dọa: "Còn khóc nữa, trẫm sẽ cách chức của người!"

"Hu hu hu..." Thượng thư đại nhân khóc càng dữ hơn, bệ hạ thật quá đáng, chẳng sẵn sóc kẻ nhỏ sinh nhu nhược, hai tay trói gà không chặt như hẳn gì cả!

"Im lặng!" Tạch, hai thanh kiếm đặt trên cổ Sầm Duệ tỳ xuống, sắc bén cắt một vết đỏ tươi.

Từ Sư nâng một con mắt lên: "Có chuyện gì thì từ từ nói, động thủ động cước làm cái gì? Chủ tử các người dạy dỗ đạo đãi khách như vậy sao?" Tiểu hoàng đế lớn lên rồi không dễ nắm trong tay, nhưng so với lão

tử cả ngày đòi đánh đòi giết của hắn thì thái độ đối với thế gia ôn hòa hơn nhiều, cuộc sống an ổn, nên trước mắt hắn không muốn làm căng.

Sâm Duệ vô cùng muốn nói một câu, tướng gia à, chúng ta bây giờ là con tin, không phải khách á...

"Đô hộ, nhân số không nhiều, nhưng võ nghệ cao cường. Bệ hạ cùng vài vị đại nhân bị bọn họ khống chế trong địa cung, người xem nên làm thế nào cho phải?"

Hai bên đã giằng co gần một nén nhang, không một ai dám xông vào địa cung.

Chúc Bá Phù nhìn chung quanh um tùm, võ lâm vệ giường cao cung tên chờ phân phó, Để Lăng chỉ có một cửa ra vào, dễ thủ khó công. Hơn nữa bệ hạ cùng các trọng thần đều nằm trong tay bọn họ, nếu hành động thiếu suy nghĩ, đánh vào trong đó, giang sơn xã tắc nhất định sẽ long trời lở đất.

Hít sâu một hơi, Chúc Bá Phù hạ lệnh: "Phái người đi đàm phán, tất cả lấy bệ hạ làm trọng! Một đội khác lập tức hồi kinh thỉnh Thái phó đại nhân tới đây."

Lời còn chưa dứt, một trận tiếng vang ầm ầm như mưa rào xông lại gần. Lập tức bóng người áo trắng phi vội xuống, khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn sắc lạnh như băng: "Bệ hạ, đang ở đâu?!"

Trong địa cung hàn khí dày đặc, suối nước lạnh uốn lượn dưới chân Sâm Duệ, từng tầng sương mù quấn quýt bên người, nàng có chút không đứng được: "Mưu hại hoàng đế là tội tru di cửu tộc, chắc các người cũng không rảnh tới mức đùa với trẫm. Nói đi, các người muốn cái gì?"

"Muốn mạng của người!" Tên đầu lĩnh che mặt híp mắt quát.

Sầm Duệ liếc mắt xem thường, muốn mạng của nàng mà tới bây giờ hãy còn rảnh nói chuyện phiếm?! Có điều, nàng nghi ngờ nhìn hán tử che mặt, khẩu âm của người này cứng nhắc, không giống người Trung Nguyên.

Sâu bên trong vang lên tiếng bước chân thưa thớt, lúc nặng lúc nhẹ, rồi dừng ở cửa hành lang sau lưng Sầm Duệ, tiếng cười phiêu đảng mơ hồ, không chân thực: "Bệ hạ phối hợp như vậy, ta thật an tâm. Không giấu gì ngài, chủ tử nhà ta cảm thấy hứng thú với chút đồ vật trong Đế Lăng, nên đành ủy khuất bệ hạ tới tìm giúp một hồi."

Sầm Duệ căng tai cố gắng nghe, nhưng không nhớ được đã nghe thấy thanh âm giống thế này ở đâu. Tần Anh cũng có suy nghĩ như Sầm Duệ, lắng nghe một lát, nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Không phải người trong triều, thậm chí không phải đệ tử thế gia nhà quan, rốt cuộc những người này là ai?

"Ngài ấy không biết gì cả, các người có trối lại cũng không giải quyết được gì." Ở cửa địa cung vang lên thanh âm mà Sầm Duệ vô cùng quen thuộc: "Tiên đế đích thân nhờ ta, vậy sao không trực tiếp tới hỏi ta?"

Có cái gì đó ghen trong cổ họng của Sầm Duệ, tay chân nàng lạnh như băng, hẳn tới làm cái gì?!

Phó Trách đã đến, khiến cho không khí tại hiện trường đột nhiên khẩn trương trở lên. Đợi nhóm thích khách thấy rõ người tới gần là một thư sinh nhu nhược, liếc mắt nhìn nhau, thoáng buông lỏng cảnh giác.

Người lúc trước nói chuyện với Sầm Duệ im lặng một khắc, vỗ tay tán thưởng: "Nói vậy, vị này chính là Phụ chính Phó đại nhân nổi tiếng xa gần rồi. Ai cũng nói ngài nắm chắc cái ghế Thừa tướng trong tay, vậy mà không ngờ chưa được giải oan đã bị bệ hạ trực tiếp đoạt quyền. Thế mà vì cứu hôn quân này, lại cam tâm xả thân, đúng là khiến tại hạ thán phục."

Sắc mặt của Từ tướng không tốt, Thừa tướng là hãn đây này, được chứ?

Sắc mặt của Sầm Duệ lại càng không tốt, cái gì gọi là hôn quân chứ, danh tiếng hai năm nay của nàng không phải rất tốt sao? Dám châm ngòi ly gián, nàng có thể đập lên mặt hãn một cước được không?

Người nọ cười xong, bỗng nhiên lạnh giọng: "Nếu Phụ chính biết, vậy thỉnh ngài tới giúp chúng ta tìm xem."

Chắc do Sầm Duệ biểu hiện rất vô dụng, một trong hai người vẫn kèm bên cạnh nàng đi lên áp chế Phó Trách.

Sau đó, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ thoáng gặp được Phó Trách, Sầm Duệ đã cảm thấy trên vai trúng một chưởng nặng, bị đánh bay về phía Tần Anh bên kia. Trong khoảnh khắc, trước mắt có một mảng đỏ tươi nóng bỏng vung lên, dừng trên khóe mắt, khiến nàng không dám mở mắt ra.

Võ lâm quân núp ở cửa địa cung vận sức chờ phát động nhân lúc rối loạn đồng loạt xông vào, đao kiếm va chạm, hàn quang bắn tứ phía.

Sầm Duệ được Tần Anh giữ chặt sau lưng, khiếp sợ sờ khóe mắt, máu của ai vậy...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Bệ hạ còn đau không?" Từ Tri Mẫn vừa bôi thuốc mỡ vừa cẩn thận quan sát miệng vết thương trên cổ Sầm Duệ.

"Chắc là còn." Sầm Duệ thoáng ngửa đầu, trong mắt lướt qua từng dòng cảm xúc khác nhau.

"Lần này hung hiểm vạn phần, nếu không có Phụ chính đại nhân, vi thần không dám tưởng tượng..." Giọng Từ Tri Mẫn thấp xuống, âm cuối

tiết lộ sự ghen ghét.

"Được rồi, không phải ta vẫn còn yên ổn sao?" Sầm Duệ trấn an vỗ nhẹ tay nàng: "Người đi nhìn xem Lai Hỉ đã từ phủ Thái Phó về chưa?"

Lai Hỉ chưa về, hữu tướng Tạ Dung đã tới cầu kiến trước một bước.

Sầm Duệ dựa trên đoản tháp xem sách, không nhìn Tạ Dung quỳ trên mặt đất, cũng không cho hắn đứng lên, khẩu khí lãnh đạm: "Không phải tướng gia xin nghỉ, ở trong phủ tỉnh dưỡng sao?"

"Thần tới là để báo với bệ hạ một câu." Tạ Dung quỳ thẳng như tùng bách, thần sắc nghiêm trọng chưa từng có: "Vụ án tại Đế Lăng, tuyệt đối không có nửa điểm liên quan tới Yến Vương."

"Hả?" Sầm Duệ lật sách, bất vi sở động nói: "Vậy Tạ khanh phân tích giúp trẫm đi, người có thể hiểu rõ võ lâm quân như lòng bàn tay, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, là ai được?"

Tạ Dung mím môi, nhanh chóng cân nhắc thế cục hiện tại, bất luận thế nào, bây giờ chưa phải lúc để bệ hạ nảy sinh tâm tư khác: "Gần đây thần phát hiện trong kinh có người Nam Cương qua lại thường xuyên, nước ta và Nam Cương có oán hận đã lâu, thần nghi ngờ chuyện ôn dịch mấy năm trước và lần bệ hạ gặp nạn này, không thoát được can hệ với họ. Hơn nữa về chuyện Đế Lăng, trong triều tất có nội ứng." Ngừng giây lát, hạ quyết tâm nói tiếp: "Thần từng nghe nói, mẫu thân của Thái Phó Phó Trách xuất thân từ Nam Cương."

"..." Sầm Duệ bình thản, nhìn không ra hi giận, hồi lâu bình tĩnh nói: "Tạ Dung, người làm càn. Vụ án Đế Lăng giao cho người và Đại Lý Tự khanh chủ thẩm, nội trong nửa tháng trẫm muốn biết chi tiết về đám thích khách kia. Trẫm tin, lấy bản lĩnh của người, nửa tháng quá thừa đi?"

Trong lòng Tạ Dung biết đây là phép khích tướng, nhưng vẫn là phép khích tướng không thể chối từ. Phó Trách phụ tá tân đế không quá hai năm, lại khiến tiểu hoàng đế tín nhiệm tới mức này, còn hẳn... Hẳn chưa bao giờ nghĩ mình kém Phó Trách, nhưng trên dưới Cung quốc, biết Phó Trách thì nhiều, biết Tạ Dung thì ít.

"Thần sẽ không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ." Tạ Dung dập đầu, khom người lui ra.

Lai Hỉ vội vã đi tới, thiếu chút nữa đụng trúng Tạ Dung, hoang mang rối loạn tạ lỗi với hẳn xong, liền vào cửa.

Đi được vài bước, vẫn có thể nghe thấy tiếng nói đứt quãng trong Dưỡng Tâm Điện: "Trương Thái y đã xem qua, thương thế không nhẹ, người còn chưa tỉnh đâu."

Khoé miệng của Tạ Dung treo nụ cười lạnh, cất bước rời đi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đầu hạ vừa tới, kinh đô Cung quốc đã đón mấy trận mưa to, có điều không bớt nóng, ngược lại còn thấy oi bức. Lâu không có ánh nắng, cho dù trong Dưỡng Tâm Điện đốt huân hương không ngừng, vẫn có mùi ẩm mốc. Khó được một ngày, ánh mặt trời rục rờ, Sầm Duệ hạ triều trở về liền thấy Lai Hỉ cùng Từ Tri Mẫn ôm từng chồng sách, đặt lên bãi đá ở hậu uyển phơi nắng.

"Các người cũng khá rảnh đấy." Sầm Duệ nhìn bọn họ phơi sách vui vẻ, cũng bước lên lấy hai quyển, nhưng chưa đụng tới đã bị Từ Tri Mẫn cản lại.

Từ Tri Mẫn cười nói: "Bệ hạ vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay luôn vội vàng về vụ án Đế Lăng nên không được ngủ tốt rồi."

Sầm Duệ đành cầm bát gỗ, dựa vào cây sơn trà bên cạnh hồ, lười biếng quăng thức ăn cho cá: "Ta chỉ há miệng ra nói thôi, còn đâu vẫn là đám Tân Anh cùng Tạ Dung làm, mệt gì chứ. Ai, cẩn thận!"

Từ Tri Mẫn hoảng sợ, nhật xấp giấy vừa làm rơi lên: "Hình như là hình gập bằng giấy."

Lai Hỉ ngó sang nhìn, xen mồm nói: "Cái này không phải Phụ chính đại nhân gập cho bệ hạ sao? Rất nhiều đấy, tiểu cầu, tiểu trư, quạt giấy, còn cả tiểu miêu bệ hạ thích nhất, xem như là bảo bối nữa..."

"Khụ!" Sầm Duệ ho thật mạnh.

"..." Lai Hỉ dùng tốc độ kinh người quay về ngòi im trong góc xó.

Sầm Duệ đã cho cá ăn xong, đang muốn đứng dậy tới thư phòng phê tấu chương, thì cung nhân thông báo Ngụy lão tới.

"Ái chà, bệ hạ thích ý thật đấy." Ngụy lão gia tử vừa bước vào hậu uyển đã nhìn đông ngó tây, ánh mắt rơi xuống ngay cái hồ, lập tức sáng lấp lánh: "Ấy, đây không phải cá chép béo của Tiểu Phó sao? Sao vẫn chưa bị làm thịt?"

Cá chép béo vẩy đuôi, phì phò phần hận đập tung bọt nước, cá cũng có tôn nghiêm của cá!

Tiểu Phó? Sầm Duệ gãi gãi lỗ tai, hỏi: "Lão gia tử tới gặp trăm để thảo luận vấn đề thịt cá à?"

Ngụy lão làm bộ làm tịch than ngắn thở dài, ngồi xuống cạnh hồ: "Lão thần đang đau lòng cho tôn nhi nhà mình... cả cái tên môn sinh kia nữa. Ngài nói xem một văn thần thì có gì tốt mà khoe khoang thân thủ? Khoe khoang thì cũng được thôi, nhưng chẳng biết phân rõ tình thế địch ta gì cả, bị chém một đao xong, tới giờ còn nằm liệt giường không dậy nổi."

"Lão nhân gia, có việc gì thì nói thẳng đi, là muốn trăm thưởng gì cho Phó Trách?" Sầm Duệ cắt ngang bài ca dài dòng, trực tiếp sáng khoái nói.

Ngụy lão gia tử vỗ đùi: "Ôi chao, lão thần thích nhất cái tính sáng khoái này của bệ hạ. Ai, thật ra hãn đã tới chức vị kia, chẳng thiếu gì, chỉ là... thiếu chút thể diện." Thở dài: "Lão thần coi như đào tìm đào phổi mở lời với bệ hạ vậy. Khi đưa nhỏ Phó Trách kia mới vào quan trường, cao ngạo nhiệt tình giống hệt thằng nhóc Tân Anh ấy. Có điều mấy năm nay, lẳng đọng tâm tính, mài dũa góc cạnh, danh vọng- lợi ích với hãn mà nói, sớm chỉ là phù du. Nhưng hãn không cần, người khác lại để ý a. Nâng cao đạp thấp là thói đời, nhưng cũng là làm mãi thành quen. Bệ hạ thu hồi thực quyền của hãn, thần hiểu, nhưng lão thần thỉnh cầu bệ hạ nếu rảnh, thì tới xem hãn một cái, chút mặt mũi này có thể sánh hơn vàng bạc."

Sầm Duệ nhìn chăm chăm đám cá chép bơi lội trong hồ, lặn đi lặn lại động tác nghiên thức ăn, sau một lúc lâu nói: "Trăm hiểu rồi."

Lời muốn nói đã nói xong, Ngụy lão còn có hẹn đi chơi với người ta, liền đứng dậy cáo lui, lúc đứng lên thì nhìn thấy cây sơn trà sai trĩu quả, ngạc nhiên nói: "Đây là giống cây mới của bệ hạ à?"

"À, là... cố nhân tặng hạt giống, nhàn không có việc gì thì trồng."

"Vị cố nhân kia thật có tâm." Ngụy lão vô tình nói: "Khi lão thần ở Giang Âm có nghe người ta nói, cây sơn trà ngụ ý cát tường, người tặng bệ hạ hạt giống hy vọng ngài sẽ bình an vui vẻ cả một đời."

"..." Chén gỗ trong tay Sầm Duệ trượt xuống hồ sen, xao động mặt nước thành tầng tầng gợn sóng.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Gió đêm nhẹ nhàng lay động, làm cánh hoa đầu hạ rơi xuống lá tả, trắng noãn như tuyết. Màn đêm vừa buông xuống, trên đường Nghi Bình đã rất

yên ắng, chỉ còn tiếng hoa rơi xào xạc. Ngẫu nhiên đi ngang qua một đại trạch nhà cao cửa rộng, sẽ nghe thấy tiếng ti trúc uyển chuyển bay tới, nhưng cũng không ồn ào.

Phó Trách thích yên tĩnh, nên Sầm Duệ dụng tâm chọn một tòa nhà ở chỗ sâu nhất trong phường cho hẳn. Quả nhiên mới giờ Tuất, trong cửa đã không nghe thấy tí động tĩnh nào, hai ngọn đèn lồng leo lắt trong gió, lại phủ lên người Sầm Duệ một tầng ánh sáng ấm áp.

Gõ cửa ba cái, đợi mãi, cánh cửa mới chi nha mở hé, có người ló nửa khuôn mặt ra: "Ai thế?"

"Trẫm." Kéo áo choàng, Sầm Duệ cười tí mắt nói.

"... Bệ hạ?!" Trái tim nhỏ của tiểu thư đồng đáng thương thiếu chút nữa ngừng đập.

Vào cửa, Sầm Duệ nhìn tòa nhà tắt lửa tối đen, không khỏi hỏi: "Đại nhân nhà các người đâu?" Không phải ngủ sớm thế chứ?

"Chiều nay đại nhân uống thuốc xong liền ngủ tới giờ ạ." Tiểu thư đồng rối rắm, có nên đi đánh thức đại nhân không? Đại nhân mà thấy bệ hạ tới nhất định sẽ rất vui...

Thần sắc của Sầm Duệ ngưng lại, đúng là ngủ thật: "Không sao, trẫm đi xem hẳn."

Tiểu thư đồng dẫn Sầm Duệ tới trước cửa phòng Phó Trách rồi tự giác lui xuống, Sầm Duệ cầm đèn, đứng ở cửa nhìn cửa sổ tối như mực, nghĩ hay là ngày mai lại tới? Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào đã đẩy cửa ra từ lúc nào rồi, chỉ là liếc mắt một cái, liếc mắt một cái thôi, nhìn thấy hẳn không sao, nàng sẽ lập tức đi ngay.

Sầm Duệ ngừng thở, rón ra rón rén đi vào trong phòng. Để tránh làm Phó Trách tỉnh giấc, Sầm Duệ cố ý che ánh đèn lại, dựa vào ánh sáng mỏng manh, đứng đợi khải cách giường của Phó Trách mấy bước chân. Đêm sâu hơi lạnh, trên giường buông một tầng lụa mỏng, Sầm Duệ căng mắt ra nhìn, người trên giường nằm nghiêng, ngủ rất an tĩnh.

Đang ngủ...

Sầm Duệ thoáng do dự, cuối cùng cắn răng, đã tới đây rồi thì xem cho trót để an tâm, dù sao hăn cũng không biết.

Đụng tới cạnh giường của Phó Trách, Sầm Duệ nhẹ tay nhẹ chân đẩy màn ra, thò nửa người vào xem. Ừm, sắc mặt không được tốt, không có huyết sắc gì cả, có điều hơi thở còn vững vàng...

Cổ tay chống trên giường đột nhiên bị siết chặt, rằm, Sầm Duệ sợ tới mức hất văng cái đèn, muốn xoay người bỏ chạy.

Không ngờ lưng bị ghì lại, một cái chặn chụp ngay xuống đầu, quần lấy nàng thật chặt, sau đó bị lôi về giường.

"Trộm?" Giọng nói chậm rãi của Phó Trách vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Sầm Duệ nín thở giả chết, không rên một tiếng.

"Câm điếc?" Phó Trách lại từ từ hỏi.

"Còn không nói?" Phó Trách nhướng mày.

Đừng nói nữa đừng nói nữa! Sầm Duệ ôm đầu sống chết không lên tiếng, hai tai nóng bừng, chết vì mất mặt rồi!

Tấm chăn mỏng được xốc lên một góc, bàn tay lạnh lẽo không hề khách khí đặt lên thắt lưng của nàng. Sầm Duệ cảm thấy, hai lỗ tai chỉ còn

tiếng nổ ầm ầm.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đồng Miên

Trong bóng tối nhìn không rõ năm ngón tay, Sầm Duệ như con tôm bị nấu trong nước sôi, đến mức miệng khô lưỡi khô, hô hấp không thuận. Bàn tay vô sỉ kia vẫn đang đặt trên thắt lưng của nàng, quần áo mùa hè mỏng manh, làm Sầm Duệ gần như có thể cảm nhận được từng cử động nhỏ, xấu hổ tới mức hận không có cái lỗ mà chui đầu vào.

Lòng bàn tay rộng lớn không nhanh không chậm nhẹ sườn thắt lưng của Sầm Duệ, tình hình này đem tới cho nàng cảm giác như có một con tắc mùa xuân đang nhấm nháp trái tim, trong dày vò có chút kỳ lạ.

Phó Trách nhìn Sầm Duệ bị bức bách đến mức này vẫn sống chết chui trong chần như con rùa rụt cổ, nhú mày nghĩ, vẫn còn chịu được? Vật liệu may mặc ma sát vào nhau, hần nhẹ nhàng buông năm ngón tay ra, rồi giơ tay lên.

Bỗng nhiên trên lưng nhẹ bẫng, khiến trái tim treo lơ lửng của Sầm Duệ được hạ xuống, nhưng rồi cột sống chột thẳng cứng, cái tay mới rời đi kia đang đưa về phía trước, cuối cùng Sầm Duệ không nhịn được nữa, dùng toàn lực đột ngột bật dậy, vươn đầu chui ra khỏi chần: "Là ta!!!"

Mặc dù Phó Trách đã có chuẩn bị, nhưng dù sao trong người còn mang thương tích, không có sức chống đỡ được Sầm Duệ, lập tức ngã xuống đầu giường, đập lưng thật mạnh vào thành giường, khẽ hừ một tiếng.

Trăng đã lên cao, tối nay là ngày trăng tròn, ánh sáng như bạc như tuyết len vào trong phòng, chiếu sáng tư thế chật vật lúc này của hai người.

Không biết do ở trong chăn quá lâu hay là quá phần nộ, mà trong lòng bàn tay, thậm chí cả sau lưng Sầm Duệ đều mướt mồ hôi. Gặp gió lạnh thổi qua liền run bắn cả người, đầu óc sung huyết cũng dần tỉnh táo lại. Dựa vào ánh trăng, nàng thấy Phó Trách trắng bệch mặt, bất giác thốt ra hỏi: "Người không sao chứ?"

Phó Trách khụ một miếng, dấu điểm lau tơ máu bên môi, cố hết sức nói: "Nàng trước hết... dịch ra đã."

Sầm Duệ cúi đầu nhìn theo ánh mắt của hắn, lúc này mới phát hiện mình đang ngồi đè lên hông Phó Trách, hai tay vững vàng chống xuống ngực hắn, nhất thời quỳnh quang không còn lời nào để nói, co chân lẩn xa sang một bên.

Phó Trách sửa sang lại vạt áo bị Sầm Duệ cọ mở, bình tĩnh nói: "Bệ hạ đêm khuya đến thăm có chuyện gì không?" Nói trắng ra chính là, bệ hạ ngài nửa đêm không ngủ tới giường của thần làm gì?

Mặt người dạ thú! Đôi giọng thật nhanh! Sầm Duệ ôm đầu gối, co mình trong góc sinh hồn dỗi với cái màn trướng.

Phó Trách vỗ nhẹ bàn tay, bưng tỉnh đại ngộ nói: "Hay là long sàng không đủ rộng?"

Sầm Duệ nhảy dựng lên như con mèo bị đập trúng đuôi, tức tới mức hai mắt tóe lửa: "Ta không thềm nói lời vô vị với người nữa! Ta về!" Kết quả mới đứng lên, phát hiện bản thân mình không chú ý đã lăn vào góc phía trong của giường, bên ngoài là Phó Trách đang nửa nằm nửa ngồi, bây giờ nếu muốn đi qua, trừ khi trèo qua người hắn.

"..." Sầm Duệ thờ hờn hển nhìn cái tên không có ý tứ muốn tránh ra, lại không dám tùy ý đẩy hắn, cất cao giọng nói: "Người nhường một chút!" Đồ Thái Phó không nhả nhận nho nhã, đồ thổ phi, cường đạo, lưu manh!

Phó Trách nhin cười, nhẹ nhàng đè tay Sầm Duệ lại, bình tĩnh nhìn nàng hỏi: "Ba năm qua, bệ hạ có từng nhớ tới thần không?"

Rốt cuộc thì Sầm Duệ vẫn là một cô nương, bị hấn hỏi như vậy, thoáng chốc trái tim đã loạn nhịp. Đủ mọi tư vị trộn lẫn trong lòng, nàng rũ mắt, rút tay khỏi tay Phó Trách, lạnh lùng nói: "Không."

"Nhưng thần, thực sự nhớ bệ hạ." Ngữ điệu của Phó Trách hòa hoãn bình thản, mang theo sự dịu dàng không dễ phát hiện.

Những lời này giống như một mũi kim nhọn, đâm thẳng vào tim Sầm Duệ, xì một tiếng tiêu tan ba năm oán khí tích tụ mà nàng vẫn luôn giấu kín.

Phó Trách nghiêng người lại nắm tay Sầm Duệ, kéo tới gần hơn, xoa xoa tóc nàng, cúi đầu cười nói một câu.

Sầm Duệ sững sốt, ngẩng mặt ngơ ngác hỏi: "Người vừa mới nói gì đó?"

Phó Trách cúi đầu, lướt môi qua má nàng, nhìn hai gò má từ từ ửng hồng, trong lòng khẽ động, tựa như chuồn chuồn lướt nước hôn lên mi tâm của nàng.

Cánh môi dán trên trán rất lạnh, nhưng đối với Sầm Duệ mà nói, lại nóng như lửa thiêu.

Phó Trách nhìn Sầm Duệ mơ hồ, thở dài, kéo nàng vào lòng, siết chặt vòng tay: "Ta nói, ba năm, nàng trải qua ổn chứ?"

Biết rõ ban nãy không phải hấn nói câu này, nhưng giờ phút này Sầm Duệ không có tâm tư tranh cãi, cõi lòng ngập tràn duy nhất một suy nghĩ: Phó Trách ôm nàng, còn ôm thật thoải mái...

Đêm trăng tròn, đám côn trùng chui trong bụi cỏ ngoài đình viện râm ran kêu suốt, gió đêm thổi vào từ cửa sổ mang theo cảm giác mát mẻ, Sầm Duệ nằm trong khuỷu tay của Phó Trách, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Phó Trách đang vỗ nhẹ lưng nàng, lại lo nàng ngủ không thoải mái, nhẹ nhàng chậm chạp tháo tóc cho nàng xong, nắm ngón tay từ từ đi xuống, khi tới cổ áo thì thoáng khựng giây lát, rồi nói rộng ra.

Cái chăn bị Sầm Duệ đá sang một bên từ bao giờ, Phó Trách đã quen dáng ngủ của Sầm Duệ, cẩn thận thẳng người, kéo chăn phủ lên cho nàng. Vết thương trên vai còn chưa khép miệng, ôm Sầm Duệ lâu như vậy hẳn cũng có chút không chống đỡ được, liền thuận thế nằm xuống.

Sầm Duệ cảm nhận được động tác của hắn, bất mãn nhú mày, làu bàu hai tiếng, lại cọ cọ chui vào trong lòng Phó Trách.

Bọc kín nàng trong chăn nhung, Phó Trách tiếp tục vỗ lưng dỗ Sầm Duệ ngủ yên.

Lặng lẽ nhìn nàng ngủ, lúc này, so với ban ngày nàng thiếu một chút nhảy nhót hoạt bát, nhưng nhiều hơn một phần dịu dàng yên lặng chỉ có riêng ở nữ tử.

Chi tử vu quy, nghi kỳ gia thất. (Nàng ấy đi lấy chồng, thì ắt gia đình êm ả hòa thuận)

Ánh mắt Phó Trách lướt qua gương mặt trong sáng của Sầm Duệ, rồi dừng trên vành tai xinh đẹp như ngọc, cuối cùng dừng trước cổ nàng, lại vừa hay nhìn thấy vẻ đáng yêu khi ngủ của Sầm Duệ, ánh mắt tối xuống, cúi người cắn lên xương quai xanh của nàng...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức, khi tỉnh lại vẫn còn mơ hồ, hai mắt nhắm nhèm nhìn màn trướng xa lạ màu xanh tối phát

ngốc, huân hương bên gối cũng không phải Long Tiên Hương quen thuộc, một lát sau mới đột nhiên nhớ mình đang ở nơi nào. Lập tức bật dậy như bị sét đánh, nửa giường bên cạnh đã trống không, nhưng mùi hương lưu lại nói rõ đêm qua Phó Trách không hề rời đi.

Nàng, nàng và hắn, thế mà lại ngủ cùng một giường!! Đợi một chút, cái này không phải trọng điểm...

Sầm Duệ vỗ đầu, nhìn sắc trời sáng rõ, nhất thời biến sắc, giờ nào rồi?!

Vội vàng cài lại búi tóc, ngó lại xiêm y, khi chạm tới vạt áo thì bỗng khựng ngón tay, hình như chỗ này... hơi sưng?

Trong phòng có đặt chậu nước và khăn sạch, nhìn cũng biết là Phó Trách để lại cho nàng, rửa qua loa xong, Sầm Duệ liền đi ra ngoài, mới bước khỏi cửa đã nhìn thấy tiêu thư đồng đứng chờ từ bao giờ.

Tiêu thư đồng cười nói: "Đại nhân đang ở phạm đường* chờ bệ hạ ạ."

*Phạm đường: Nhà ăn cơm

Lòng Sầm Duệ nóng như lửa đốt, chỉ muốn lập tức chạy về cung, nhưng cứ đi như vậy có vẻ giống có tật giật mình, hít sâu một hơi, liền đi theo tiêu thư đồng qua đó.

Trong phạm đường, Phó Trách đã đổi xong triều phục, ngồi cạnh bàn vuông đọc sách, thấy Sầm Duệ đến thì xoay người múc cháo ra bát và đặt bánh bao nóng hồi lên bàn, lại lấy từ bích trù ra hai đĩa dưa cải.

Sầm Duệ không thể bình thản, ung dung như hắn, lâu bà nói: "Ta đang vội về để lâm triều."

Phó Trách vẫy tay về phía nàng, lạnh nhạt nói: "Không vội, ăn điêm tâm trước đã. Một lát nữa thư đồng sẽ đưa người hồi cung."

Không tình nguyện lết qua, Sầm Duệ ngoài miệng không vui, nhưng khi ngửi thấy mùi cháo thơm ngát thì phát giác mình thật sự đói, nên không bận tâm nhiều nữa, ngồi xuống bưng bát lên.

Cháo được nấu đặc sệt, món ăn không phong phú như ngự thiện trong cung, có điều kết hợp với dưa chua cũng tạo cảm giác ngon miệng, Sầm Duệ ăn xong, lại nhin không được muốn Phó Trách cho nàng thêm một bát.

Tiểu thư đồng nhà họ Phó không quên đặc ý nói: "Tất cả món ăn sáng nay đều do đại nhân đích thân làm, độc nhất vô nhị, bên ngoài không có đâu ạ."

Phó Trách gác chiếc đũa, thản nhiên nói: "Nói cứ như bấu vậ vậ."

Tiểu thư đồng tùm tùm cười.

Sầm Duệ ăn lèo một lúc hai chén, Phó Trách lo nàng lâm triều vất vả, lại nhét thêm cái bánh bao, cho tới khi nàng la hét ăn không nổi nữa mới dừng tay.

Cho Sầm Duệ ăn no xong, Phó Trách nhìn nàng, xuất kỳ bất ý*nhéo mặt nàng một trận, nhíu mày lăm bẫm nói: "Gầy."

*Xuất kỳ bất ý: Hành động khi người ta không đề phòng.

Sầm Duệ vừa ợ vừa nhanh tay che mặt, trừng mắt nhìn hăn, cao giọng: "Lại véo ta! Không phải lần trước người nói ta béo sao!"

Phó Trách nghiêm túc nói: "Thật sự không đủ béo."

Sầm Duệ cả giận: "Lấy cớ!"

Phó Trách ý vị thâm trường nhìn Sầm Duệ nói: "Ôm không thoải mái."

Hoàng đế bệ hạ chính trực thuần lương không đấu được với Thái phó đại nhân mặt dày, vì thế bỏ chạy trốn chết.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bởi vì Phó Trách đã sai người đi đánh tiếng trước với trong cung, nên dù Sầm Duệ không về cả đêm cũng không tạo thành gợn sóng gì, nếu thật sự phải tìm ra ai đó có phản ứng kịch liệt, thì chính là Lai Hỉ công công trung thành và tận tâm.

Trái một câu: "Bệ hạ! Hu hu hu!" Mau nói cho tiểu nhân biết, Thái phó đại nhân có ra tay với ngài hay không!

Phải một câu: "Bệ hạ! Hức hức hức!" Mau cho tiểu nhân xem xem, ngài có phải chịu thiệt không nào!

Sầm Duệ chỉ đáp một câu: "Ta còn vội vào triều, lăn sang bên kia!"

Cự tuyệt vô tình như vậy, khiến Lai Hỉ tan nát cõi lòng nghĩ, xong rồi, nhất định bệ hạ đã bị Thái phó nhúng chàm rồi!

Từ Tri Mẫn hầu hạ Sầm Duệ thay quần áo cứ cười trộm, khi vuốt phẳng vạt áo của Sầm Duệ, hai mắt đảo qua, "Ai da" một tiếng.

"Làm sao vậy?" Sầm Duệ nghiêng mặt.

Từ Tri Mẫn đỏ ửng mặt, vốn dĩ Từ gia đưa nàng vào cung là để hầu hạ Sầm Duệ, ngoại trừ lễ nghi cung đình, thì nhóm ma ma cũng dạy dỗ một vài chuyện nam nữ. Mới ban nãy, trên xương quai xanh của bệ hạ, rõ ràng có... dấu hôn.

Lại nhìn bộ dáng của bệ hạ, hình như còn chưa hiểu chuyện gì...

Từ Tri Mẫn dẫn đo một lát, cuối cùng lắc đầu: "Không có gì, vi thần thất thố." Động tác trên tay thì lại dựng thẳng cổ áo của Sầm Duệ lên cao hơn.

Buổi lâm triều ngày hôm nay, Sầm Duệ không chắc có phải là ảo giác của mình không, mà cứ cảm thấy từng giây từng phút trôi qua thật gian nan, nguyên nhân gian nan này là từ cái vị đứng đầu quan văn - Phó Trách. Qua một đêm, tựa như đã có cái gì đó thay đổi, nhưng lại như chưa hề thay đổi cái gì.

Chúng thần cũng nhìn ra sự hoảng hốt của hoàng đế bệ hạ, thầm nghĩ: Ấy da, nhìn bệ hạ phiền muộn như vậy, nhất định là do việc ta bẫm tấu quá vô vị. Phải tìm một chủ đề thú vị hơn mới được.

Tự cho là hiểu thánh ý, Binh Bộ Thị Lang bước lên từng bước: "Bệ hạ, Vệ Dương hầu bình định đại thắng, hiện đang trên đường trở về rồi ạ." Ủm, quan hệ của bệ hạ và Vệ Dương hầu vẫn không tệ, nghe được tin tức này, nhất định bệ hạ sẽ rất vui vẻ.

Thái dương của Sầm Duệ nhảy dựng: Không nhắc tới thì nàng cũng quên mất là còn có việc này.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Động Lòng

Hành trình tới Giang Nam của Ngụy Trường Yên vô cùng kỳ lạ. Một nắng hai sương đã chạy tới Giang Nam, đến rồi lại nhùng nhằng kéo dài mãi, dẹp bình loạn mà hơn một tháng chưa xong.

Trời mưa dầm, Giang Nam mưa tầm tã, hơn nửa tháng chưa một lần thấy ánh mặt trời. Ngụy Trường Yên đợi được, nhưng giám quân Chung Sơ không đợi được, tam giục tứ thỉnh mà trong đầu Ngụy Trường Yên vẫn không có ý muốn về, hẳn đành trực tiếp gửi báo cáo lên Sầm Duệ: Bệ hạ, cỏ trên nóc mộ của thủ lĩnh phản quân đã cao hơn đầu người rồi, nhưng Vệ Dương hầu vẫn dùng mọi cách không muốn dẫn quân về, làm thần thấy thật hoảng sợ.

Sầm Duệ biết rõ chút tâm tư nhỏ đó của Ngụy Trường Yên, cũng hiểu Chung Sơ cố ý khuếch đại sự thật, nhưng nếu bình loạn xong không về, suy cho cùng không dễ ăn nói. Sau khi nhận được tấu của Chung Sơ, ngày hôm sau, nàng lập tức ban thánh chỉ triệu hồi tam quân về kinh nghe lệnh.

Vụ án ở Đế Lăng cũng không có đột phá gì, đám người bị bắt không tự sát tại trận thì chưa kịp tự sát cũng lập tức lệch khớp hàm hoặc câm điếc. Đại Lý Tự khanh vừa đấm vừa xoa, vẫn không moi nổi nửa chữ. Tạ Dung mất kiên nhẫn, đích thân tới lao ngục một chuyến.

Đại Lý Tự khanh đang ngồi ở gian ngoài uống trà nghỉ xả hơi, vừa thấy hân đến, lập tức đứng dậy: "Tướng gia."

"Còn không nói sao?" Tạ Dung nhìn phía lao ngục: "Mang tới đây ta xem."

Hai ngực tốt đang hành hình bằng roi tằm muối, từng đòn giáng xuống, không tiếc hạ ngoạn thủ.

"Chủ tử sau lưng các người rốt cuộc là ai?" Tạ Dung không mặc quan phục, mà mặc bào sam màu xanh nhạt, bộ dáng lễ độ nho nhã, nhìn cực kỳ ôn hòa vô hại.

Hai tên kia thấy thế liếc nhìn hẩn tràn đầy khinh thường, có một người còn nhổ nước nước miếng.

Tạ Dung khẽ cười, nói với ngực tốt bên cạnh: "Tới vườn săn mợn mấy con đại bàng bị bỏ đói về đây, bốn tướng muốn xem xem bọn hẩn mạnh miệng hơn, hay là đại bàng mạnh miệng hơn."

Lời này vừa nói ra, Đại Lý Tự khanh đại biến sắc mặt, Tạ Dung muốn sử dụng đại tư hình! Hữu tướng này thoát nhìn nho nhã nhã nhận, không ngờ thủ đoạn tàn nhẫn như thế...

Chim ưng và đại bàng được mang vào ngực lao không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết đã như phá nát óc ngực Đại Lý Tự. Tạ Dung lấy quạt che miệng, ngưng thần lắng nghe, mắt rũ xuống, che khuất ý cười bên trong, quả nhiên là người Nam Cương...

Mặc dù không thể dùng việc này để khiến hoàng đế lấy đó hỏi tội Phó Trách, nhưng ít nhất cũng có thể khiến bộ hạ nghi ngờ hẩn.

Kết quả được đưa vào Ngự Thư phòng ngay ngày hôm đó, Sầm Duệ lật xem xong, trên mặt không có dị sắc khác thường, nói: "Trẫm đâu có bảo người tra xem bọn họ đến từ đâu."

Tạ Dung không hề hoang mang ứng đối: "Điều tra đám người Nam Cương tập trung một cách bất thường ở kinh thành, tìm hiểu nguồn gốc xong sớm hay muộn cũng tra được chi tiết của đối phương."

"Sớm hay muộn là bao lâu?" Sầm Duệ thân nhiên hỏi, ánh mắt sắc bén như đao, chăm chú lên người Tạ Dung: "Tạ Dung, trẫm biết ngươi có tài, cũng thường thức sự quả quyết và bình tĩnh của ngươi. Nhưng trên sự việc này, trẫm hy vọng ngươi không đem theo quá nhiều tình cảm cá nhân. Nếu trẫm đã giao việc này cho ngươi toàn quyền xử lý, đó là tin tưởng ngươi, đừng cô phụ sự kỳ vọng của trẫm."

Ý cười trên khóe miệng Tạ Dung thoáng cứng lại, dưới ánh mắt chăm chú của Sầm Duệ, khom người đáp: "Thần hiểu." Bước ra khỏi Ngự Thư phòng, Tạ Dung mở lòng bàn tay nắm chặt, trong đó đã phủ một tầng mồ hôi, bắt đầu từ lúc nào mà vị hoàng đế vẫn bị nói là hôn quân kia lại mang áp lực bức người như vậy? Có phải, nên nhắc nhở Yến Vương điện hạ cảnh giác hoàng đế hay không?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi Lai Hỉ đi thỉnh Phó Trách, hẳn đang ở Văn Uyên các tìm sách, bước xuống thang gỗ phủ bụi trên vai xong mới nói: "Sáng nay bệ hạ tiếp kiến triều thần nào?"

"Vừa mới gặp hữu tướng ạ." Lai Hỉ giương mắt nhìn Phó Trách, lại nói: "Hình như bệ hạ có tranh chấp hai câu với tướng gia, sắc mặt không được tốt, cho nên mới sai tiểu nhân thỉnh Thái phó đại nhân qua."

Tạ Dung?

Lai Hỉ dẫn đường đưa Phó Trách tới hậu uyển của Dưỡng Tâm Điện, tới cửa bán nguyệt thì ngừng bước chân, đứng canh ở ngoài, nhìn tình hình này, có lẽ Sầm Duệ ở bên trong một mình.

Phó Trách bước vào trong vẫn không thấy bóng dáng Sầm Duệ đâu, khi đi vòng qua cây sơn trà thì nghe thấy tiếng vang lạch cạch nhỏ, Phó Trách tới gần hơn mới thấy Sầm Duệ đang ngồi xõm, cầm cái xẻng nhỏ đào đất rất hăng say.

"Nàng đang làm gì vậy?" Phó Trách vén vạt áo, cũng học theo nàng ngồi xổm xuống.

Sầm Duệ kéo vạt áo lau mồ hôi, nói: "Đang trồng củ cải*." Nàng bận luôn tay luôn chân, còn liên tục sai Phó Trách đào đất tưới nước.

*Sự tích cây củ cải các nàng hãy xem lại Chương 9 nhé :))))

Lấy bàn chân đập đập xuống đất, lại dùng mũi chân nghiền nghiền, Sầm Duệ giải hận nói: "Cho người nhàn rồi ba hoa sau lưng ta này, cho người rảnh rồi mật báo với Yến Vương này!"

Phó Trách nhìn nàng nói một câu đập một cái, buồn cười nhéo mặt nàng, rồi lấy khăn tỉ mỉ lau bùn đất dính bên trên xong mới giáo huấn: "Bằng từng này rồi mà còn như trẻ con vậy."

Sầm Duệ bị nhéo, không đau nhưng hai mắt vẫn long lanh, hét lên: "Người không biết đâu! Đám vương bát đản này ngại ta rảnh lắm ấy! Cả ngày chỉ biết khua môi múa mép, còn ta á, phải nhịn, nhịn, đưa bên nọ đẩy bên kia, cũng không thể lòi hết ra chém. Cho nên á, người xem!" Sầm Duệ chỉ thẳng xuống một hàng củ cải trắng nõn như tuyết: "Từ lớn tới nhỏ, đầu tiên là Từ lão đầu, sau đó là Thị Trung Lang... À, ở giữa không có Tạ Dung, bị ta chôn rồi. Vừa hay làm phân bón cho cây sơn trà!"

"..." Phó Trách cười khẽ, thở dài lắc đầu.

Sầm Duệ tưởng Phó Trách cười nàng ngây thơ, cúi đầu lấy cái xẻng vạch vạch lên đất, nhỏ giọng nói: "Ai bảo người vừa đi, bọn họ không còn nghe lời ta nữa, sai việc thôi mà cũng khó khăn. Đám Tần Anh giống ta, khi đó cũng phải nhìn ánh mắt nhóm thế gia mà làm việc..."

Nói một hồi đã mang giọng mũi, Sầm Duệ cũng bị chính cảm xúc của mình dọa sợ, nhanh chóng ngậm miệng, cụp tai, mất hết tinh thần.

Phó Trách nghe vào trong tai, trong lòng không rõ có những tư vị gì. Những khó khăn này hẳn đã sớm đoán được lúc ra đi, nhưng ngày đó hẳn vẫn tự thuyết phục mình rằng tất cả đều là vì nàng, là một đế vương, nàng không thể mãi mãi ỷ vào một thần tử. Nàng phải có suy nghĩ của mình, lập trường và thái độ của mình, phải học cách tự mình quyết định. Do đó, đế nàng độc lập là cách duy nhất. Theo quan điểm của hẳn, việc này phải trải qua sớm, không nên kéo dài, vì vậy mới có ba năm cách biệt.

Nhưng khi chính tai hẳn nghe nàng kể lại, nổi cay đắng vô biên lại lẫn át trong con tim. Nâng mặt Sầm Duệ lên, áp tay lên hai má nàng mà lại không biết mở miệng từ đâu, thở dài nói: "Nàng nói, làm ta đau lòng."

Sầm Duệ đỏ bừng mặt, rốt cuộc thì Phó Trách ở Thiên Đô gặp phải cái gì vậy, đi một hồi quay về xong, nói lời ngon tiếng ngọt cứ như hạ bút thành văn ấy. Nàng ngẩng đầu, Phó Trách đang nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt vụt sáng, đột nhiên nàng đưa tay kéo cổ áo hẳn xuống, hé miệng cắn lên môi Phó Trách.

Phó Trách hít sâu một hơi.

Răng chạm môi có chút đau, Phó Trách nâng tay giữ đầu nàng, thoáng kéo ra một khoảng: "Trước kia ta chỉ thấy nàng là con mèo nhỏ suốt ngày giương nanh múa vuốt, bây giờ xem ra..."

Mặt Sầm Duệ đỏ tới mức có thể nhỏ máu, đôi mắt lại càng sáng ngời, lấp lánh như tinh tú trên trời đêm: "Bây giờ xem ra thế nào?"

Ánh mắt liếc qua đám củ cải sau lưng nàng, Phó Trách từ từ nói: "Tiểu bạch thỏ, răng nàng sắc quá đấy."

Sầm Duệ hừ một tiếng, không thích nhìn bộ dáng khí định thần nhàn của hẳn, lôi kéo áo hẳn muốn nhào lên cắn. Lại bị Phó Trách dùng một tay giữ lại, một tay ôm thắt lưng nàng, đảo khách thành chủ áp nàng lên thân cây, nói khẽ bên tai: "Loại chuyện này, nào có cô nương gia nào chủ động?"

Một chữ cuối cùng trôi trong hai cánh môi chạm nhau, Phó Trách nhẹ nhàng ngậm lấy môi Sầm Duệ, nhìn lông mi nàng rung rung, rung tới tận trái tim hẳn. Nhẹ nhàng, dịu dàng lướt qua, hẳn thử mở môi Sầm Duệ ra, không thành công!

Sầm Duệ đang nhắm mắt khe khẽ mở hé, đối diện với con mắt tối tăm như màn đêm của Phó Trách, trái tim nhảy dựng, lập tức nhắm lại giả chết.

Giây tiếp theo, trong cổ họng Phó Trách phát ra tiếng cười trầm thấp, không lưu tình cắn lên môi Sầm Duệ. Sầm Duệ ăn đau lập tức mở miệng ra kêu, Phó đại nhân như ý nguyện xông vào gây sóng gió.

Cơ thể Sầm Duệ cứng ngắc, dần dần buông lỏng theo nụ hôn kiên nhẫn của Phó Trách, nàng dùng một tia lý trí còn sót lại duy nhất để do dự giây lát, mới nâng tay ôm cổ Phó Trách, khiến nụ hôn sâu hơn.

"Tạ Dung không thể tin." Nụ hôn qua đi, nét ửng đỏ trên mặt Sầm Duệ còn chưa tan, đang ngả người gối đầu nằm lên chân của Phó Trách.

Phó Trách vẫn còn thở gấp: "Hẳn vốn là thân tín bên cạnh Yến Vương, dùng hẳn chỉ là kế tạm thời."

"Nếu người đã về, sao không giành lấy vị trí của hẳn?" Sầm Duệ thường thức ngọc bội bên hông hẳn: "Hay là người đã tính tới bước này rồi?"

Phó Trách vén tóc mai thay nàng, chải thẳng làn tóc: "Hai nhà Từ Ngụy độc đại đã lâu, trong triều đa phần là người của bọn họ, sẽ thành họa lớn."

"Không phải còn đám Tân Anh sao?" Sầm Duệ nằm trên chân hẳn, quay sang: "Ý của người là muốn bồi dưỡng một thế gia thứ ba?"

"Một núi không thể chứa hai hổ, nhưng hai lão hổ đã phân chia rạch ròi, thì sẽ hỗ trợ nhau, không tranh đấu. Cho nên chỉ còn cách thả thêm con hổ nữa vào rừng." Phó Trách thong dong nói: "Thế gia bây giờ phần lớn cũng phụ thuộc Từ Ngụ, chắc chắn không thể tạo sóng gió." Hãn dừng lại, đột nhiên nói tới việc khác: "Hôm nay Tạ Dung tìm nàng để nói về vụ án Đế Lăng sao?"

Sầm Duệ đảo mắt: "Ừm, đúng vậy. Hãn nói, đám thích khách là người Nam Cương."

Phó Trách cười: "Không phải hãn còn nói mẫu thân của ta là người Nam Cương, cho nên việc này có thể liên can tới ta chứ?"

"Người đã đoán được rồi thì còn hỏi làm cái gì?" Sầm Duệ dựa vào hãn, ngửa đầu nhìn tán cây xanh ngắt: "Dù sao ta cũng không tin."

"Hãn nói đúng đấy, mẫu thân của ta quả thật là người Nam Cương."

Sầm Duệ nhìn hãn.

Phó Trách thản nhiên nói: "Bà sinh ra ở Nam Cương, sau đó gặp phụ thân ta, gả cho ông ấy. Người Nam Cương thống hận người Trung Nguyên, mẫu thân gả cho phụ thân nên bị trục xuất khỏi tộc, sau đó theo phụ thân tới Trung Nguyên."

Đây là lần đầu tiên hãn kể về thân nhân của mình với nàng, trong tình cảnh hòa thuận vui vẻ này, Sầm Duệ có chút hiếu kỳ: "Vậy phụ thân người đâu?"

"Phụ thân... mất đã lâu." Ánh mắt Phó Trách lướt qua cảm xúc không rõ: "Ông ấy, rất nghiêm khắc."

Sầm Duệ ngân ra, cúi đầu nói: "Xin lỗi."

Phó Tránh xoa xoa đầu nàng: "Là chuyện mười năm trước rồi. Mẫu thân thì ngược lại, bà rất ôn hòa, rộng rãi nên nàng không cần lo lắng."

"Hả?" Mặt Sầm Duệ lại từ từ đỏ lên, hắn đang tưởng nàng nghĩ tới cái ý kia sao?

Phó Tránh vui đùa một câu, nói xong lại hơi hồi hận, thân phận của Sầm Duệ nói thế nào cũng là một tai họa ngầm, chỉ cần nàng còn ngồi trên đế vị một ngày, giữa hai người mãi mãi đều... Lúc ở Thiên Đô, có đôi khi hắn đã suy nghĩ tới vấn đề này, thậm chí còn nghĩ vĩnh viễn không trở về kinh thành nữa, hoàn toàn chấm dứt đoạn cảm tình này, nhưng chỉ cần nhớ tới nước mắt của nàng ngày hắn rời đi, hắn liền không chống lại nổi ý niệm trong lòng.

Vấn đề này, hắn phải hỏi Sầm Duệ cho rõ, có phải nàng định làm hoàng đế cả đời hay không? Hỏi xong rồi mới tính tiếp.

"Nàng..."

"Bệ hạ!" Lai Hỉ thất kinh xông vào, hai mắt nhìn chăm chăm: "Kính Thái phi không ổn rồi!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bị Âm Ảnh

Sau khi tiên đế quy thiên, Kính Thái phi ốm bệnh cũng đã lâu, dù dốc lòng vẫn không thấy khởi sắc. Ý của nhóm thái y là Kính Thái phi mong nhớ tiên đế quá độ nên thương tâm thành bệnh, uống thuốc cũng không có tác dụng. Cái gọi là muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, trừ khi tự mình tháo bỏ khúc mắc mới có khả năng khỏi hẳn.

Đây không phải chuyện quá vô nghĩa sao? Lão tử nhà nàng đã đi được mấy năm rồi, làm thế nào để cởi bỏ khúc mắc bây giờ?

Nói lý ra Sầm Duệ từng hỏi qua Trương Dịch, Trương Dịch kéo nàng tới một chỗ bốn bề vắng lặng, hạ giọng nói: "Lúc trước người coi bệnh luôn là Vương viện phán tiền nhiệm, Vương viện phán đi rồi mới do vi thần tiếp nhận. Thái phi đau lòng thành bệnh không phải giả, nhưng khi vi thần bắt mạch, phát hiện trong cơ thể lão nhân gia có tà độc, độc ấy..." Trương Dịch nâng mắt nhìn hướng Sầm Duệ: "Không khác mấy so với độc bệ hạ trúng phải năm xảy ra ôn dịch, chẳng qua độc tính dịu hơn nên không phát hiện ra, có lẽ là hạ độc qua bữa ăn mỗi ngày."

Sầm Duệ vươn tay nhặt mảnh hoa xuân rơi trên vai, nghiền nát trong lòng bàn tay. Độc của nàng là Long Tố Tố hạ, khi Long Tố Tố ở trong cung cũng thường xuyên chạy qua chỗ Kính Thái phi. Nàng vốn tưởng hai người tâm đầu ý hợp, không ngờ Long Tố Tố lại có ý đồ.

Nhưng rốt cuộc thì nàng ấy có ý đồ gì? Không phải nàng không nghĩ tới việc đi tìm hiểu, nhưng mỗi lần như thế lại nhớ tới quá khứ, thêm vào lão nhân gia mang vè mặt tiếc hận, Sầm Duệ không đành lòng nói khỏi

miệng. Tổ Tổ đã đi rồi, người đi không trở lại, còn đánh vỡ mộng đẹp của người khác làm gì?

Sầm Duệ chỉ bảo Trương Dịch cẩn thận chăm sóc Thái Phi, che lấp tất cả chuyện này xuống, ngay cả Phó Trách cũng không biết.

Nhưng hôm nay -

Sầm Duệ ngồi bên giường, nhìn Kính Thái Phi hôn mê bất tỉnh, đè giọng xuống hỏi: "Hôm qua ta tới coi không phải còn tốt sao, sao đột nhiên lại bệnh nặng hơn?"

Cung nữ chường sự quỳ gối bên cạnh lấy gan nói: "Tối hôm qua Thái phi đã không ăn vô thứ gì cả, đến sáng nay thì nước canh cũng không nuốt nổi, sau giờ Ngọ tiểu nhân đi vào, muốn hầu hạ thay quần áo cho Thái phi, nhưng gọi mãi người cũng không tỉnh..." Nói xong, cung nhân kia bật khóc.

Sầm Duệ nhìn nàng một cái, phát phát tay, ngữ khí không tốt: "Chưa có chuyện gì đã khóc sướt mướt, đi xuống đi!"

Trương Dịch cùng vài vị lão Thái y thương lượng xong, đi vào lắc đầu với Sầm Duệ, đến gần nói: "Độc ngấm xương tủy, thêm nữa Thái phi đã không còn gì lưu luyến, thứ cho chúng thần không còn cách nào khác."

Sầm Duệ trầm mặc dèm chăn cho Kính thái phi, bỗng nhiên mu bàn tay được phủ lên.

Kính Thái phi mở mắt ra, ánh mắt đục ngầu chậm rãi sáng rõ. Bà cố gắng cười với Trương Dịch: "Trương Thái y, thời gian qua đã khiến người lo lắng rồi. Lão thân có mấy câu muốn nói riêng với bệ hạ."

Sau khi Trương Dịch ra ngoài, Kính Thái phi nhắm mắt dưỡng thần, rồi mới nhìn Sầm Duệ, vui mừng cười: "Bệ hạ rất giống tiên đế khi còn trẻ, Cung quốc có được một vị hoàng đế tốt rồi."

Hồi tưởng tới lão tử lưng hùm vai gấu của mình, Sầm Duệ chảy hắc tuyến, quyết định giữ vững im lặng.

Tinh thần của Kính Thái phi rất kém, nói mấy câu lại nghỉ một chút, qua nửa chén trà mới nói tới: "Thật ra bệ hạ không nói với lão thân, lão thân cũng biết là Long nha đầu hạ độc mình." Nhìn Sầm Duệ kinh ngạc tròn mắt, bà suy yếu cười cười: "Loại tiết mục này, nửa đời lão thân đã trải qua suốt rồi, sao bị hù được, hả?"

"..." Sầm Duệ đối mặt với ánh mắt ôn hòa của Kính Thái phi mà có chút quần bách: "Thái phi..."

"Lão thân không còn nhiều thời gian, có một số việc vốn dĩ nên mang vào trong quan tài, nhưng nghĩ tới việc bệ hạ là vua của một nước, liên can tới giang sơn xã tắc, thì có một số việc vẫn nên biết." Thái phi cầm tay Sầm Duệ, nói từng chữ: "Lão thân muốn nói cho bệ hạ biết, giang sơn này vốn dĩ không phải là của tiên đế."

...

Sau khi Sầm Duệ đi ra khỏi tâm cung của Kính Thái phi hai khắc, trong Thái Khang cung liền truyền ra tiếng khóc thất thanh, Sầm Duệ nói khẽ với Lai Hi: "Truyền ý chỉ của trẫm, dùng lễ của Thái Hậu để hậu táng Kính Thái phi."

Nàng ngẩng đầu nhìn đỉnh ngói lưu ly sáng rực, ánh sáng phản chiếu trong mắt tạo cảm giác đau nhức, nàng muốn tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi một chút, nhưng nơi nơi đều là cung nhân cuống quít qua lại, tiếng khóc vang vọng. Phó Trách đâu? Nàng nghĩ tới người này, muốn lập tức được gặp hẳn, nhưng ý nghĩ này lập tức bị đánh vỡ. Nàng còn chưa chuẩn bị được tinh thần để nói chuyện với Phó Trách...

Lễ tang của Kính Thái phi được cử hành long trọng mà nhanh chóng, kế tiếp, Cung quốc còn phải nghênh đón một quốc sự trọng đại, Lễ bộ

không có nhiều thời gian để dành hết tâm sức cho một tang sự, tóm lại tất cả đáp ứng quy cách tối cao là được, muốn xa hoa có xa hoa, muốn khí phái có khí phái. Mà điều khiến đám quan viên khắp tam tỉnh lục bộ phải rửa mắt nhìn chính là, vị hoàng đế bệ hạ keo kiệt của bọn họ nhìn xong không nói nửa chữ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Thật ra, không nói gì là vì buổi tối Sầm Duệ bị cảm lạnh, hơn nữa trong lòng có tâm sự, nên bệnh này thành ra như núi đổ, sốt cao liên tiếp mấy ngày.

Lúc lâm triều, các đại thần cũng nhìn ra được đương kim Thánh Thượng không có khí lực, hết người trước lại tới người sau khuyên nhủ:

"Bệ hạ! Long thể làm trọng, xã tắc làm trọng ạ!!!"

"Bệ hạ! Việc triều chính còn có chúng thần, xin ngài hãy yên tâm nghỉ ngơi đi!"

"Bệ hạ..."

Sầm Duệ đang hỗn loạn, bị bọn họ người một câu ta một câu làm cho đầu óc đau như búa bổ, không nói hai lời phui tay chạy vào biệt cung trong Thượng Lâm uyển dưỡng bệnh.

Quần thần lại giãy nảy : "Sao bệ hạ đi thật rồi!!! Quốc thư Đồ Khả Tư Hãn đưa tới còn chưa có câu trả lời thuyết phục đâu!"

"Không phải đại nhân vừa khuyên bệ hạ nghỉ ngơi lấy sức sao?"

"Cái này chỉ làm dáng theo số đông thôi mà!"

"..."

Thái Cực điện trong Thượng Lâm uyển được xây dựng bên bờ sông, cao mười trượng, tứ phía rộng rãi, gió thổi mát mẻ, nguyệt sắc thiên thanh, cánh hoa phấp phới giăng khắp nơi.

Đêm đã sâu, Sầm Duệ ngồi xếp bằng trong thùng nước, Từ Tri Mẫn quỳ gối bên cạnh nàng, dùng lá ngải ngâm mật vàng bỏ vào trong cho nàng tắm, gió len qua cửa sổ, thổi tay áo rộng của Sầm Duệ bay loạn. Nàng lẳng lặng nhìn bầu trời tối đen, thật lâu sau mới nói: "Đối diện nơi này là tấm lăng của mẫu phi ta."

Từ Tri Mẫn chậm động tác trong tay: "Quý phi nương nương ạ?"

"Chắc bà ấy không ngờ được, cũng không biết khi bà ấy biết mình được an táng chung với lão tử ta thì sẽ vui hay là không vui." Tiếng Sầm Duệ nhẹ như bay theo gió: "Chắc là sẽ rất vui đi, dù sao bà ấy cũng luôn nhớ thương. Trước kia không biết thì thôi, bây giờ ta lại có chút hâm mộ lão tử kia, sinh đồng khâm tử đồng huyệt*..." Sầm Duệ thở dài một hơi: "Nói thật đơn giản."

*Sinh đồng khâm, tử đồng huyệt: Sống cùng chung một chỗ, chết cùng chung một mộ.

"Bệ hạ rất thích Phụ chính đại nhân nha." Từ Tri Mẫn cười nói.

Sầm Duệ nhíu mi, hết sức nghiêm túc nhìn nàng: "Ta biểu hiện rõ như vậy sao?"

Từ Tri Mẫn đang định mỉm cười gật đầu, lại nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Sầm Duệ: "Không phải sao?"

Sầm Duệ lấy hoa quả trong đĩa bên cạnh, vừa ăn vừa nói: "Ta thích hẳn, nhưng không muốn mình rất thích hẳn. Ta thật sự sợ sẽ dẫm vào vết xe đổ ba năm trước." Sầm Duệ cúi đầu ngẫm nói: "Sĩ chi đàm hề, vưu khả thuyết dã. Nữ chi đàm hề, bất khả thuyết dã*."

*Sĩ chi đam hề, vưu khả thuyết dã. Nữ chi đam hề, bất khả thuyết dã: (4 câu cuối của bài Manh 3 trong tập Kinh Thi - Khổng Tử) Nam nhân đam mê nữ sắc thì còn gỡ ra được, nữ nhân đam mê nam sắc sẽ không có lối thoát.

Ba năm trước đây, nàng không có gì cả, chỉ có mình Phó Trách. Khi hắt dứt áo ra đi, bầu trời xung quanh nàng tựa như sụp đổ. Thảm cảnh này, Sầm Duệ cắn chặt môi, nàng trải qua một lần như vậy là đủ rồi.

Bị bệnh thế này còn chưa tới xem nàng? Hừ, giỏi lắm, xem ai kiên nhẫn hơn ai.

Sầm Duệ bỏ mặc đám triều thần liên can, trùm chặn ngủ ba ngày trong Thượng Lâm uyển, ba ngày sau, Từ tướng suy sụp tinh thần ôm tấu chương tới Thượng Lâm uyển thỉnh chỉ. Hoàng đế không gặp, chỉ nói một câu, đại ý là "Một năm ba trăm sáu mươi năm ngày lão tử phải nhịn các người, nhịn đủ rồi! Hết giận sẽ về, không có việc gì đừng có làm phiền!"

Từ tướng tức dưng râu, cầm cây quạt chỉ chỉ, được lắm! Người làm hoàng đế mà cũng đòi bãi công à?? Lập tức xoay người về nhà đắp khăn trắng, lão tử này cũng "dưỡng bệnh".

Hai cái người đứng đầu đều như thế, Tạ Dung một mình làm hữu tướng sao kham nổi, có người lập tức đã đánh chủ ý tới Phó Trách. Tuy rằng từ khi Phó Trách trở về không nắm nhiều thực quyền trong tay, nhưng dù sao cũng là thầy dạy của thiên tử.

"Thái phó đại nhân, bệ hạ lâu không lâm triều cũng không phải chuyện tốt, xin người mau thỉnh ngài ấy về đi."

Hết người này tới người khác đến cửa, tiểu thư đồng nhà họ Phó là người đầu tiên không chịu nổi nữa: "Đại nhân à, bệ hạ bệnh rồi, ngài không tới xem một chút sao?" Lúc này chính là thời điểm nên thể hiện quan tâm săn sóc nha!!!

Phó Tránh vẫn chui đầu trong đồng sách, sau một lúc lâu thản nhiên nói: "Châm đèn lên."

Tiểu thư đồng than thở đi đốt đèn, không phải hai ngày trước khi đại nhân về còn tùm tùm cười sao, sao lại tự dưng đổi tính rồi?

Sầm Duệ bế quan mấy ngày, người đầu tiên nhìn thấy lại là người không ngờ tới.

"Bệ hạ!" Lai Hỉ chạy tè ra quần nhảy lên bực cửa Thái Cực điện: "Vệ Dương hầu đến ạ!"

Sầm Duệ đang ôm gối ăn hoa quả bị sặc.

Đợi nàng uống nước bình khí xong, Ngụy Trường Yên cũng đã đứng trước mặt rồi.

"Không phải Vệ Dương hầu đang ở Giang Nam bình loạn sao?" Sầm Duệ ôm gối đầu tựa lên như người không xương.

"Nghe nói người bị bệnh." Cho nên hãn bỏ lại tất cả tướng sĩ, cả đường đối vô số khoái mã, hết ngày này đến ngày khác gấp gáp trở về. Ngụy Trường Yên nhìn Sầm Duệ gầy đi rồi: "Ồm nặng lắm sao?"

Sầm Duệ làm như không thấy ánh mắt nóng bỏng của hãn, bình tĩnh nói: "Nặng." Nói xong đã ngửa cổ, khụ khụ hai tiếng.

"Giọng khản như vậy, vẫn chưa đỡ à?" Ngụy Trường Yên nhíu mày nhăn mặt, lấy cái bọc nhỏ trong người ra, mở hết lớp này tới lớp khác mới lộ ra cái bình sứ: "Ta ở Giang Nam nghe nói có một phương thuốc làm nóng người, cho nên đã tìm tới lão lang trung nổi danh nhất để điều chế thuốc mang về cho người."

Sầm Duệ không nhận lấy bình sứ, sâu kín nhìn hấn: "Lời ta nói người cũng hiểu, cần gì phải làm tình làm tội như vậy?"

Ngụy Trường Yên hơi bực mình, liếc Sầm Duệ một cái, thấp giọng nói: "Ta ở Giang Nam đã suy nghĩ rất nhiều ngày, nghĩ thông rồi." Hấn bước lên phía trước từng bước, đôi mắt hoa đào kiên định: "Ta không mong người sẽ thích ta ngay lập tức, chỉ cần không chán ghét ta, để cho ta bất cứ lúc nào..."

"Vệ Dương hầu muốn bất cứ lúc nào làm gì?" Màn lụa được vén lên, Phó Trách cầm cái hộp nhỏ, mắt lạnh nhìn xuống hai người.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ăn Giãm

Ngụy Trường Yên không lùi bước trở về, trái lại được một tấc lại muốn tiến một thước tới gần Sầm Duệ, cười lạnh: "Bệ hạ bị phong hàn, bản hầu đến thăm hỏi, Thái Phó thấy gì không ổn sao?" Ánh mắt chạm tới cái hộp trong tay Phó Trách, trên mặt vụt qua sự chán ghét lại như cảm hận, trong miệng giễu cợt: "Vậy có phải bản hầu cũng nên hỏi Thái Phó tới làm gì hay không không?"

Sầm Duệ mặc kệ hai người giằng co, cảm thấy thật thú vị, im lặng uống một ngụm trà.

Phó Trách liếc khuôn mặt hứng thú của Sầm Duệ, giống như có thể thấy nàng đang đặc ý lắc lắc đuôi, hai ngày không gặp đã muốn vênh đuôi lên tận trời rồi đấy à? Phó Trách bước lại gần, diềm nhiên ngồi xuống: "Thái y nói long thể đỡ hơn rồi, nên học bổ sung những thứ chưa học mấy ngày qua đi."

"..." Sầm Duệ và Ngụy Trường Yên đồng thời lâm vào trầm mặc, không hổ là đệ nhất mặt dày đương triều á, loại chuyện giả lả này cũng nói khỏi mồm được.

Sầm Duệ miễn cưỡng vươn tay, giãn thắt lưng, đánh một cái lên vai Ngụy Trường Yên: "Hỗn tiểu tử, trở về mà không biết tới thăm gia gia người trước. Trầm nghe nói người còn đang giận dỗi truyện lần trước với lão nhân gia hả? Người cũng không đặt mình vào lão ấy mà nghĩ xem, cha mẹ người đi sớm, lão chỉ có mình người là tôn nhi độc nhất, dù lừa người thì cũng là suy nghĩ cho người thôi."

Ngụy Trường Yên biết nàng đang muốn đuổi hẳn đi, sắc mặt phút chốc trầm xuống, chưa phát tác, đã thấy Sầm Duệ cầm lấy bình sứ trong tay hẳn.

"Ý tốt của người trăm nhận." Sầm Duệ trấn an nói, nhìn về mặt bất bình của Ngụy Trường Yên, cười vỗ vỗ vai hẳn: "Đi đi, trăm hiểu rồi." Ngoan nha, nghe lời nha, không phát hiện thấy Thái phó đại nhân đang muốn túm tóc người sao?

Trên thực tế, nếu không có những lời nói kia thì Ngụy Trường Yên còn cảm thấy động tác của Sầm Duệ khá đáng yêu... Nhưng dù sao nghe Sầm Duệ nói xong, trong lòng cũng thoải mái hơn, nhưng vẫn không cam lòng để cho Phó Trách và Sầm Duệ ở chung riêng lẻ: "Lão gia tử ngày nào cũng quan tâm tới vết thương của Thái phó đại nhân, hôm nay vừa hay gặp ngài, không biết Thái phó có muốn tới nhà thăm lão nhân gia, để ông yên lòng hay không?"

Ôi chao, những lời mới dùng trên người hẳn, đảo mắt để hẳn mượn lời đối phó với Phó Trách rồi sao? Thiếu chút nữa Sầm Duệ không nhin được, cười ra tiếng.

Nhưng điều khiến Sầm Duệ ngạc nhiên là, Phó Trách không cự tuyệt: "Cũng được, cũng lâu rồi ta không gặp lão nhân gia."

Ngụy Trường Yên cũng sửng sốt, nhưng hẳn không ngốc, lập tức đứng dậy, quả thực có chút khẩn cấp: "Vậy Thái phó đại nhân, mời."

Phó Trách không nhúc nhích: "Ta còn muốn nói với bộ hạ hai câu, Vệ Dương hầu đi trước đi, ta theo sau ngay."

Ngụy Trường Yên không hề muốn cho hẳn nói hai câu gì cả, nhưng không thể biểu hiện quá keo kiệt trước mắt Sầm Duệ, đành lưu luyến không rời liếc nhìn nàng.

Sầm Duệ đứng đầu ngọn gió, chịu đủ khí lạnh thổi thẳng tới, da gà nổi bần bật, không nhin được hắt xì.

"Lại đây." Phó Tránh mở hộp gỗ ra, cũng không ngẩng đầu lên gọi một câu.

Cứ như gọi chó con ấy. Sầm Duệ xoa xoa chóp mũi đỏ hồng, hừ một tiếng xoay mặt nhìn trời xanh mây trắng.

Phó Tránh như đã biết trước, làm bộ đứng dậy: "Thì ra bệ hạ muốn thân ôm lại đây."

"..." Ngực Sầm Duệ phập phồng, chịu nhin đi qua.

Đi qua xong còn chưa ngồi ổn, bỗng nhiên đã bị kéo mạnh xuống, cả người rơi vào trong lồng ngực ấm áp và rắn chắc, mùi đàn hương nhàn nhạt tản ra từ vạt áo. Sầm Duệ bị đụng hơi choáng, nhưng cái mũi vẫn ngửi ngửi, mê man nói: "Hương liệu kia người chưa dùng hết à?"

Lúc này rồi còn quan tâm hương hết hay chưa? Nâng cằm Sầm Duệ lên, ánh mắt Phó Tránh lạnh lẽo, chậm rãi cúi mặt xuống.

Hai tai Sầm Duệ nóng lên, nhãn nhó nói: "Ngụy Trường Yên còn đang chờ bên ngoài..." Đột nhiên có thứ gì đó cứng cứng lặn vào trong miệng, vừa cay vừa đắng, một đường chạy thẳng từ lưỡi tới cổ họng, làm cả lưỡi nàng tê rần.

"Người muốn độc chết ta à?!" Sầm Duệ giận dữ nhìn Phó Tránh, kết quả lại bị hấn nhét thêm một viên thuốc nữa, nhất thời nói không ra lời.

"Thuốc đắng dã tật, đạo lý này bệ hạ không biết sao?" Phó Tránh ra vẻ nghiêm túc nói, xem nàng chịu đủ rồi, mới lấy mút hoa quả trong hộp ra, đút từng miếng cho nàng.

Ăn hai miếng, Sầm Duệ oán hận kéo tay hẳn ra, xoay người ôm đầu gối không thèm để ý đến hẳn nữa.

"Bệ, bệ hạ." Màn lụa trắng giật giật, cái đầu nhỏ cẩn thận ló vào coi, Lai Hỉ lặng lẽ mở từng ngón tay che mắt, xuyên qua khe hở nhìn lại. Phù... Quần áo của bệ hạ và Thái Phó vẫn còn chỉnh tề, thật sự quá tốt... Mới yên tâm tiếp tục nói: "Vệ Dương hầu giục Thái phó đại nhân đi qua ạ."

Phó Trách đứng lên, khước mắt liếc qua bình thuốc Ngụy Trường Yên đưa cho Sầm Duệ, mím môi, với tay qua lấy.

Cầm được một nửa thì bị đè lại, Sầm Duệ tức giận cao giọng nói: "Đây là đồ người khác đưa cho ta!"

Trong con mắt tròn tròn của Lai Hỉ, Phó Trách nhân cơ hội đảo tay, vỗ bộp một cái xuống tay Sầm Duệ, tiếng vang thanh thúy rung động.

Sầm Duệ kêu âm lên: "Sao người lại đánh ta?!"

"Để cho nàng hiểu quy củ một chút, đừng có động vào mấy thứ linh tinh." Phó Trách lại bồi thêm một chưởng, lúc này nhẹ nhàng tới mức kỳ lạ, nhìn giống đang vuốt tay Sầm Duệ hơn.

Lai Hỉ giật giật khước miệng, sự kính trọng đối với Phó Trách càng không thể vãn hồi. A a a, Thái phó đại nhân ăn dấm chua xong thành ra còn phóng túng hơn nữa rồi.

Sầm Duệ không rút được tay ra, vừa thẹn vừa giận, trước khi hẳn phải đi thì cắn cắn môi dưới, thấp giọng nói: "Tối nay ta tới chỗ người."

Lai Hỉ trượt chân, làm bộ như không nghe thấy gì.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trước lạ sau quen, Sầm Duệ đánh lén ban đêm tới phủ Thái Phó đã vô cùng thuận thực, lần này theo lời dặn của Phó Trách, nàng còn dẫn theo người.

Lai Hỉ công công ai oán vội vàng đánh xe ngựa, loại việc này bảo ám vệ đi làm có phải hơn không, bệ hạ không thể thông cảm một chút cho kẻ ngày nào cũng phải thấy bệ hạ cùng Thái Phó vành tai tóc mai chạm vào nhau mà chịu dày vò nội tâm như hấn sao? Cả cõi lòng tràn đầy sự áy náy với tiên đế đây này!!!

Thư phòng của Phó Trách nằm ở cạnh rừng trúc phía Tây, rừng trúc xanh thắm, bên cạnh có hồ sen, tựa như thế ngoại chi viên.

Khi Sầm Duệ tới, hấn đang ngồi cạnh bình phong đọc sách, thấy nàng thì vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống.

Sầm Duệ mang thái độ khác thường, ngồi nghiêm chỉnh rồi mới nói với hấn: "Kính Thái phi nói năm đó gia gia ta định người kế vị là người khác, còn nói lão tử ta đoạt quyền. Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Khi Kính Thái phi thỉnh nàng đi, Phó Trách đã đoán được chuyện này sớm muộn cũng lộ ra rồi: "Thiết câu giả - Tru, Thiết quốc giả - Chư hầu*. Trong lịch sử có bao nhiêu vị hoàng đế ngồi lên đế vị mà không cần sử dụng thủ đoạn chứ?"

*Thiết câu giả - Tru, Thiết quốc giả - Chư hầu: Kẻ phạm tội ăn trộm thì bị xử tử, còn kẻ lật đổ quốc gia thì thành chư hầu một phương.

"Tuy thế nhưng mà..." Sầm Duệ nắm tay áo hấn, nhẹ lắc: "Thái phi nói người đáng lẽ sẽ kế vị là Minh Vương đã bị lão tử nhà ta hãm hại, còn chết trên tay ông. Còn nói..."

"Còn nói lão tiên đế để lại một mật chỉ, mật chỉ đó nói là truyền ngôi cho Minh Vương. Cả nhà Minh Vương bị xử trảm vẫn còn hậu tự, cho nên

ngôi vị hoàng đế này của nàng cũng là... danh bất chính ngôn bất thuận?" Phó Trách đón lời nàng, chậm rãi nói tiếp.

"Người đã sớm biết!" Trong đầu Sầm Duệ vang lên một tiếng, kinh ngạc bất giác bật dậy: "Vì sao người không nói sớm cho ta biết!"

Phó Trách ấn vai nàng, để nàng ngồi lại xuống ghế: "Tranh đấu trong hoàng thất không phân đúng sai, hơn nữa đây đã là chuyện của nhiều năm trước, lúc đầu theo ý ta là không cần cho nàng biết. Còn hiện tại..." Ánh mắt hắt lạnh lẽo hơn vài phần: "Những người đó hành động càng ngày càng trắng trợn, cũng càng ngày càng ngang ngược, ta đang lo có nên nói với nàng không, không ngờ lại để Kính thị đi trước rồi."

Sầm Duệ lập tức bắt được xưng hô của hắn với Kính Thái phi: "Kính thái phi bà ấy..."

"Vốn dĩ trước kia, bà ấy được ban hôn cho Minh Vương làm chính phi, việc này chỉ có mấy người liên can biết mà thôi." Phó Trách thản nhiên nói, bàn tay rời từ vai Sầm Duệ xuống nắm lấy bàn tay đang run lên kia, chăm chú nhìn vào mắt nàng: "A Duệ, ta muốn xác định một việc, nàng phải trả lời thật cho ta biết. Nàng có muốn ngôi vị hoàng đế này hay không?"

"..." Cả đời nữ phần nam trang ngồi trên long ỷ? Nhưng bây giờ lộ thân phận có phải quá muộn không? Nhưng nếu tiếp tục làm hoàng đế thì nàng và Phó Trách không thể ở bên nhau, hơn nữa sớm hay muộn nàng cũng phải có hoàng tử, đến lúc đó lại là một phiền phức lớn.

Sầm Duệ tâm loạn như ma, đầu óc hỗn loạn không có lối thoát, sau một lúc lâu nói: "Ta không biết."

Phó Trách nhìn ra được sự rối loạn của nàng, cũng không ép hỏi nàng nữa, vuốt mặt nàng nói: "Nàng hiểu rõ rồi thì nói cho ta biết, được chứ?"

"Ừm..." Sầm Duệ thấp giọng đáp ứng, tinh thần chưa định đã lập tức bị lời nói của Phó Trách dọa sợ.

"Sắp tới quan lễ* của nàng rồi, sau quan lễ sẽ là đại hôn." Phó Trách không vội không nóng nảy nói: "Nàng đừng hoảng, chẳng lẽ nàng quên mất trong cung đã có người thích hợp rồi sao?"

Quan lễ: Con gái có cập kê con trai có quan lễ (lễ đội mũ), để đánh dấu tới tuổi trưởng thành.

"... A Chiêu?" Sầm Duệ thì thào: "Cái này..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Nhân lúc nhàn rỗi khi tĩnh dưỡng, Sầm Duệ thường xuyên dẫn người chạy tới phủ Phó Trách một chuyến. Phần lớn thời gian hai người đều ngồi đối diện đọc sách, bàn luận quốc sự. Việc đại hôn bị Sầm Duệ cực lực cự tuyệt nên đã tạm thời gác sang một bên. Khi ánh trăng sáng tỏ, Phó Trách sẽ nắm tay nàng thong thả bước trong rừng trúc, cũng không nói nhiều, ăn ý và ấm áp tựa như một đôi tình nhân lâu ngày.

Sầm Duệ rất hưởng thụ cảm giác khi ở chung như vậy, nhưng từ đáy lòng lại luôn có cảm giác bất an mơ hồ, tựa như khoảng thời gian ấy bọn họ trộm được vậy, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đánh vỡ.

Đêm hôm ấy, Lai Hỉ như thường vội vàng đánh xe đi trên đường Nghi Bình, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một bóng đen đứng dựa vào bức tường trước mặt, bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức kéo cương ngựa: "Ai?!" Trong lòng buồn bực, tự nhiên nháy ra một người thế này mà ám vệ cũng không có động tĩnh gì sao?

Sầm Duệ dựa trong xe chợp mắt suýt nữa ngã lộn nhào, mơ hồ khởi động cơ thể: "Làm sao vậy?"

"Á, bệ hạ, hình như phía trước là Vệ Dương hầu." Lai Hỉ nâng đèn lồng cố gắng nhìn, trầm tĩnh lại, giọng hỏi: "Hầu gia, trời tối muộn rồi mà không có ai cầm đèn cho ngài sao?"

Sầm Duệ siết chặt áo choàng, đẩy màn xe ra nhìn. Ngụy Trường Yên đi tới, hai gò má tái nhợt, sâu trong đôi mắt lại như có ánh lửa hùng hực, mùi rượu đập vào mặt cũng khiến người đối diện choáng váng, Sầm Duệ nâng tay che mũi: "Lại say à?"

"Người đi xuống đi, ta muốn nói chuyện một mình cùng bệ hạ." Ngụy Trường Yên bình đạm nói, giọng nói bình tĩnh tới mức không giống một người đã uống rất nhiều rượu.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đại Hôn

Lai Hỉ liếc nhìn Sầm Duệ, chủ tử của hắn là bệ hạ, đâu phải là Hầu gia, Ngụy Trường Yên dựa vào cái gì mà yêu cầu hắn đi ra chỗ khác?

Sầm Duệ nhìn Ngụy Trường Yên còn xem như tỉnh táo, nhảy xuống xe, nói: "Ta và Vệ Dương hầu đi dạo một chút, người cứ chạy xe... chạy xe phía sau là được."

Ngụy Trường Yên nghe nàng nói được một nửa rồi sửa miệng, lập tức đánh mắt nhìn nàng, trong mắt xẹt qua cảm giác đau khổ và oán hận.

Lai Hỉ đánh xe đi phía sau, Sầm Duệ tán mạn đi trước hai bước, mới phát giác Ngụy Trường Yên không đi theo, quay đầu nhìn hắn đứng yên như tượng gỗ: "Không phải người nói có chuyện muốn nói với ta sao?"

Tới lúc này Ngụy Trường Yên mới bước chậm từng bước, giống như vô cùng do dự, Sầm Duệ không quen nhìn hắn lễ mễ, cao giọng ra lệnh: "Lại đây!"

Ngụy Trường Yên rũ mắt, lẻo đẻo chạy qua.

"..." Sầm Duệ hồ nghi nhìn hắn, ban nãy nàng lo Ngụy Trường Yên ưỡng vào sẽ mượn rượu gây sự, không ngờ bây giờ lại ngoan ngoãn như thế. Ho một tiếng, kéo sự chú ý của hắn về: "Người tìm ta có chuyện gì?"

"Vì sao người lại không thích ta?" Hai cái tai của Ngụy Trường Yên cũng rũ xuống, vô cùng ai oán.

Sầm Duệ bị sự thẳng thắn quá mức của hắn làm cho sửng sốt, không ngờ tên tiểu tử này lại si tình như vậy. Thấy hắn cứ bám riết không tha, Sầm Duệ trịnh trọng tự hỏi bản thân, lại trịnh trọng nói với hắn: "Không thích là không thích thôi."

"..." Lúc này đến lượt Ngụy Trường Yên trầm mặc.

Sầm Duệ nhìn hắn thật sự đáng thương, không đành lòng giải thích: "Thích hay không thích không phải chuyện có thể cưỡng cầu, nếu lần đầu tiên gặp mặt, người không đập bay ta khỏi xe ngựa trước mặt toàn bộ dân chúng kinh thành, sau đó tiếp tục cố gắng, thì có lẽ ta sẽ có khả năng thích người."

"Khi đó ta không biết người là nữ." Ngụy Trường Yên cúi đầu cực thấp, buồn bã hờn dỗi.

Sầm Duệ đen mặt: "Dù ta là nam nhân, người cũng có thể đá ta khỏi xe ngựa, đánh gãy xương sườn của ta, gãi bầy khiến ta bị chó đuổi khắp ba con phố hay sao?"

"Bệ hạ nói năng sắc bén quá..." Ngụy Như che mặt ngồi trên đầu tường lấm bầm.

Sao không nói thẳng luôn là bản thân công tử tự tìm đường chết đi? Nội tâm của Ngụy Quả phun trào.

"Trước kia là ta không tốt, xin lỗi người." Ngụy Trường Yên vừa dững cảm thừa nhận sai lầm, vừa vội vàng chỉ tay lên trời thề: "Sau này ta sẽ đối xử thật tốt với người, sẽ không bao giờ bắt nạt người nữa. A Duệ... Ta thật sự thích người."

A Duệ?! Cánh tay của Sầm Duệ nổi một tầng da gà, hít sâu một hơi bình tĩnh nói: "Người thích cái gì ở ta? Người chỉ thích nữ tử cứu người ngày mưa hôm đó mà thôi, hoặc là nói người thích người người tưởng

tượng kia. Người kia là ai cũng không quan trọng, vì người đã dùng tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời, kỳ vọng hết vào nàng."

Sầm Duệ dừng bước chân, xoay người nhìn thẳng vào mắt hấn: "Giống như từng thích Long Tố Tố, bây giờ là ta, đối với người mà nói không có gì khác biệt. Ngụy Trường Yên người nghĩ lại đi, suy nghĩ về lần đầu tiên người gặp ta đi, đó mới là ấn tượng chân thật nhất người dành cho ta."

Ngụy Trường Yên bị ánh mắt và lời nói của nàng làm cứng miệng. Quả thật, ấn tượng của hấn với Sầm Duệ, từ lần đầu tiên tới mãi sau này, đều là xem thường và ghét bỏ. Nhưng sau này, khi chung đụng cùng nàng nhiều hơn, lúc dạy nàng tập võ, hấn cứ thế không thể khống chế bản thân thôi nhìn nàng, muốn gần gũi với nàng, muốn nàng cười với hấn như đã từng cười với Phó Trách...

"Cuối cùng, ta muốn nói với người một việc." Sầm Duệ nhìn bầu trời tối đen: "Ta muốn thành hôn."

Những lời này tựa như đại hỏa càn quét, khiến đầu óc Ngụy Trường Yên trống rỗng. Nàng muốn thành hôn? Thành hôn với ai?!

"Về sau..." Sầm Duệ đang nói bị cắt đứt lời. Ngụy Trường Yên xông tới, một tay túm chặt tay nàng, một tay bóp cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu lên: "Người thành hôn với ai?" Con mắt của hấn rét lạnh: "Với Phó Trách sao, người nghĩ hay thật!!!!" Lớn tiếng hô xong, lồng ngực của Ngụy Trường Yên kịch liệt phập phồng, nhìn Sầm Duệ mở to đôi mắt bị kinh hách, rồi đột nhiên cúi đầu xuống...

...

Phó Trách đã đem điểm tâm đi hâm nóng tới lần thứ hai rồi. Lần nào Sầm Duệ tới cũng ấm ỉ kêu đói, điều này khiến người không có thói ăn khuya như hấn dẫn thành tính chuẩn bị hai món ăn và chút đồ ăn nhẹ vào

buổi tối. Tối nay, đã muộn hơn mọi lần hai canh giờ, mà vẫn không thấy bóng dáng của Sầm Duệ đầu, hay là lần này biết nghe lời, vì an toàn nên không tới nữa? Nhưng sao không đánh nhất ngôn bán ngữ nào trước đó?

Phó Trách đợi lâu không thấy, không an tâm nên cầm đèn lồng ra cửa chờ. Chợt nghe thấy trong bóng đêm vang lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập bối rối, hình như có ai đó đang đuổi nhau. Tay Phó Trách nắm đèn lồng chợt căng thẳng, bước nhanh hơn đi qua, mới rẽ vào góc tường, một cục bông trắng mềm đã đụng thẳng vào lòng hăn.

Người nọ cũng sợ hãi y như hăn, cảnh giác nhảy hai bước ra sau, vung cánh tay lên, chuẩn bị động võ.

"Là ta!" Phó Trách đúng lúc giữ tay nàng lại, kéo nàng vào lòng, lướt tay qua cái trán trơn bóng gạt mồ hôi chảy ròn ròn và vuốt thẳng mái tóc bay rối cho nàng: "Gặp phải thích khách sao?" Nói xong ngưng thần lắng nghe động tĩnh xung quanh, gió đêm rền vang, nhưng không có ai cả.

Sầm Duệ dựa vào Phó Trách thở hổn hển một lúc lâu, tựa đầu trước ngực hăn, túm chặt vạt áo của hăn: "Không, không có."

Phó Trách nghe được, ôm thắt lưng bế nàng lên, nhìn rặng mây đỏ còn sót lại, trầm giọng nói: "Thật sự không có, hả?"

"Nơi này không thích hợp để nói chuyện, chúng ta về nói." Sầm Duệ cúi đầu kéo tay áo hăn, nhỏ giọng nói.

Phó Trách mím môi, vừa nãy hăn bị lo lắng làm cho u mê, hoàn toàn quên vị trí và cảnh tượng này không thích hợp cho hai người ở lại. Hăn buông Sầm Duệ ra, đổi thành nắm chặt tay nàng, dẫn nàng trở về, cuối cùng không nhịn được nói: "Lần sau có việc đến chậm thì phải người báo cho ta biết một tiếng."

Như vậy... sẽ khiến ta an tâm.

Trong lòng Sầm Duệ có quý, ngoan ngoãn gật đầu, trái tim bối rối chợt bình ổn, liếc nhìn khuôn mặt của Phó Trách chìm trong bóng đêm mà thấy ấm áp: "Người đang... lo cho ta sao?"

Phó Trách liếc mắt nhìn cái người không giấu được vẻ đắc ý, không trả lời. Khoảnh khắc lúc khép cửa, hấn lập tức xoay người ôm nàng vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu của Sầm Duệ, thở một hơi thật dài: "Đã lo nhiều năm như vậy rồi, làm sao sửa được?"

Sầm Duệ đỏ mặt, kiễng chân vòng hai tay ôm lưng hấn.

Sự kiện của Ngụy Trường Yên bị Sầm Duệ hàm hồ nói sơ lược, nhưng qua một ngày, chung quy vẫn bị Phó Trách biết. Đối mặt với vẻ lạnh lẽo của Phó Trách, Sầm Duệ có tật giật mình di di mũi chân, bỗng nâng khuôn mặt đáng thương hề hề nói: "Cũng chưa chạm tới, sao ta có thể để người khác chiếm tiện nghi chứ?! Trước khi trốn, ta còn đánh hấn một trận nữa đấy!"

Nửa ngày sau, Phó Trách thở dài xoa đầu nàng: "Lần tới đừng đi một mình."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ hoàn toàn nói thật, từ đêm đó trở đi, dù là nàng hay bất kỳ ai cũng không gặp được Ngụy Trường Yên. Có người lộ tin, Ngụy công tử đi đêm gặp kẻ xấu, bị đánh tới mức mặt biến dạng, không thể lộ diện. Người người kinh ngạc, loại kẻ xấu gì mà có thể đánh hủy dung Vệ Dương hầu võ công cao cường chứ?

Vệ Dương hầu là tiểu tâm phúc trước mặt hoàng đế, tin tức này khi truyền ra, rất nhiều quan viên các Bộ đều đến thăm. Nếu là trước kia, những người đó chắc chắn bị Ngụy Trường Yên vừa đánh vừa quất đuổi ra ngoài, cho nên trước khi tới Hầu phủ đều mang theo đám gia đình đám đương nhiệm vụ hi sinh vòng ngoài. Ai ngờ lúc tới tuy là không thấy bóng

dáng Ngụy Trường Yên nhưng tất cả lễ đều nhận, quản sự tiếp khách cũng đặc biệt khách khí cảm tạ bọn họ, ám chỉ các vị đại nhân cùng Hầu gia nhà ta đều làm quan, về sau thỉnh đi lại nhiều hơn.

Ý của quản sự tức là ý của Ngụy Trường Yên, chẳng lẽ Vệ Dương hầu đang muốn phát cờ tranh quyền với Từ thị?

Ngụy Trường Yên xoa khoeo mắt sưng to, hai mắt tối lại, nếu không tranh quyền thì sao đoạt được Sầm Duệ từ tay Phó Trách đây?

Vệ Dương hầu bị thương tạo nên một trận sóng gió nhỏ trong triều, sau đó đã bị việc Sầm Duệ tuyên bố đẩy sang một góc, ngay cả bóng dáng cũng không còn.

Từ tướng đang minh triều ám phúng với Tạ Dung, nghe xong tin này lập tức phun cả ngụm trà trong miệng ra ngoài, lắp bắp hỏi Lai Hi: "Bệ hạ có nói lập ai làm hậu không?" Nhiều năm nay bệ hạ không gần nữ sắc, bên người chỉ có duy nhất chất nữ Tri Mẫn, Từ Sư bỗng thấy tâm hoa nở rộ.

Lai Hi cười hì hì nói: "Cái này không phải là đang thỉnh hai vị tướng gia đi qua thương nghị sao?"

Từ tướng nở hoa được một nửa, tiếp tục vì Sầm Duệ phun ra một cái tên mà phẫn nộ nói: "Sao bệ hạ có thể thú một nữ tử ngoại bang làm hậu?! Tiên đế ở dưới cửu tuyền sao sáng mắt cho được?!" Cái này không công bằng! Chất nữ của bốn tướng như hoa như ngọc, bệ hạ người không nhìn tới thôi! Chưa nhìn tới thôi!

Sầm Duệ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiên đế có sáng mắt hay không, Từ tướng đi cửu tuyền xem rồi à?"

"..."

Ý của Sầm Duệ đã định, hoặc là thú Võ Chiêu công chúa, hoặc là chung thân không cưới, các người nhìn mà bàn nhau đi.

Các đại thần có nữ nhi đúng tuổi đợi gả ngồi xõm trong góc vẽ vòng tròn: Kháng nghị? Hay không kháng nghị đây?

Người không có nữ nhi thì chấp tay sau lưng trở về thương lượng với phu nhân nhà mình: "Năm nay bệ hạ mười chín rồi, tiếp qua hai mươi năm còn đang lúc tráng niên. Người và ta cố gắng sinh thêm một nữ nhi đi, biết đâu chục năm sau có hi vọng đưa một Quý phi vào cung."

Chiếu lệnh đại hôn của hoàng đế Cung quốc được tuyên bố khắp tứ hải, bởi vì trước đây đế vương Cung quốc cũng có tiền lệ lập công chúa ngoại quốc làm hậu, cho nên dù có không ít nghị luận, nhưng đại đa số trong ngoài Cung quốc vẫn bình tĩnh chấp nhận.

"Đình Chi người xem, ta sớm nói rồi, chúng ta lại đi một chuyến." Tam hoàng tử Tấn quốc nhìn thánh chỉ phong mình làm sứ giả, cảm khái nói.

"Quan hệ của nước ta với Bắc Đồi Khả Tư Hãn đang căng thẳng, nay hoàng đế Cung quốc lập Đồi Khả Tư Hãn công chúa làm hậu, dụng ý không tốt. Điện hạ, việc này..."

"Sợ cái gì? Nếu không phải phụ hoàng bệnh nặng, Thái tử giám quốc, sợ là Thái tử cũng ước mình được đi chuyến này đấy." Dung Trạch cười nhẹ nói: "Đây là cơ hội một mũi tên trúng ba con chim."

Cung quốc, Ngụy gia, Đồi Khả Tư Hãn, hẳn nhất định phải thắng.

"Công tử... Ngài cứ nhìn bệ hạ cưới nữ nhân khác sao như vậy sao?" Ngụy Như nâng triều phục hầu hạ Ngụy Trường Yên thay quần áo vào triều.

Ngụy Trường Yên siết chặt cổ tay áo, ý cười lạnh lẽo : "Không cưới nữ nhân, chẳng lẽ muốn nàng thú nam nhân?"

"A?" Ngụy Như không hiểu ý hẳn.

"Người đi Đô hộ phủ một chuyến, nói với Bá Phù. Nói là hôm Đồ Khả Tư Hãn đến không tránh khỏi va chạm, bảo hẳn chọn từ Nam Bắc Nha ra vài người thân thủ tốt." Dừng một lát: "Còn nữa, nói với lão gia tử, Tam điện hạ Tấn quốc muốn nhận thân với lão, bảo lão để trong lòng."

"Dạ." Ngụy Như sờ sờ cái gáy, từ sau đêm đó, cả người công tử đều thay đổi...

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"A Chiêu, người sợ sao?" Sầm Duệ nhìn tiểu cô nương cúi đầu luyên chữ.

Võ Chiêu công chúa còn tính trẻ con nói: "Không sợ, chỉ là... A Chiêu hỏi nhớ nhung gạch cát, nàng nói muốn xem A Chiêu lập gia đình." Mẫu thân của Võ Chiêu công chúa là Đồ Khả Tư Hãn Khuyết thị, hai năm trước đã bị bệnh qua đời, khi đó Sầm Duệ tốn không ít công sức mới đỡ được nàng.

"Phụ Hãn người đang trên đường rồi, có điều A Chiêu lập gia đình không có tri kỷ của nhà mẹ đẻ bên người cũng không được." Sầm Duệ nhéo mũi nàng, nhìn về phía Từ Tri Mẫn: "Vân phu nhân tới chưa?"

Từ Tri Mẫn nói: "Sớm đến rồi ạ, đang chờ bệ hạ gọi đến."

Người được gọi là Vân phu nhân chính là thê tử của đương nhiệm Hộ Bộ Thượng Thư - Vân Đình, Phó Trách nói cần phóng lão hổ vào núi, Sầm Duệ suy tính mấy đêm, cuối cùng chọn trúng Vân gia phụ thuộc vào Từ thị. Mặc dù Vân thị không thể cùng hai nhà Ngụy Từ chống đỡ, nhưng lập

nghiệp từ hoàng thượng nên dày của cái, nói ngắn gọn chính là có tiền. Có tiền lại không có quyền, làm sao cam tâm hầu hạ người khác mãi chứ?

"A Chiêu, từ giờ tới trước đại hôn, để Vân phu nhân chiêu cố người nhé?"

Võ Chiêu công chúa còn nhỏ, nhưng đã ở bên người Sầm Duệ từ bé, tâm tư kiến thức không thể so sánh với người bình thường, gặp mặt liền dịu dàng hành lễ với Vân phu nhân, ngọt ngào cười nói: "Vân Di rất giống ngạch cát của A Chiêu ạ."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Lễ Đội Mũ

Việc Hoàng đế đại hôn đối với quần chúng nhàm chán, gió êm sóng lặng lâu năm của Cung quốc mà nói, có thể xem như việc vui, đám quần chúng này tất nhiên cũng bao gồm cả nhóm thần tử nhọc nhằn, cay đắng bận rộn suốt một năm của Cung quốc.

Triều thần khác: "Cuối cùng cũng được nghỉ rồi! Cuối cùng cũng được dẫn lão bà và bọn nhỏ đi ngao du rồi!"

Quan viên Lễ Bộ thức đêm: "Thúi lắm!"

Triều thần khác: "Đã lâu không đi Trích Nguyệt các rồi! Hoa khôi tiểu thư xin đợi đại nhân ta!"

Quan viên Lễ Bộ tiếp tục thức đêm: "Biến ngay!!"

Triều thần khác: "Này, ngày thường trong lục bộ, chỗ các người là nhàn hạ nhất, chỉ bận lúc này thôi mà, làm gì mà hung hăng thế?"

Quan viên Lễ Bộ còn đang thức đêm: "Cút!!!"

Ấn theo lễ nghi, nghi thức đại hôn của Sầm Duệ được tiến hành cùng với lễ đội mũ, cho nên tất cả quan viên liên can của Lễ Bộ đều mang chân mào gói đệm dọn vào nha môn. Cuối cùng mất gần nửa tháng, Lễ bộ cũng định xong đại khái được bước đầu các nghi thức, Lễ bộ Thượng Thư dẫn cặp mắt đen xì như gấu mèo dăng tấu lên khẩn cấp cho hoàng đế bệ hạ kiểm duyệt và chờ đợi khen ngợi.

Có thể nói Sầm Duệ chẳng biết gì về mấy cái hôn diễn này cả, giả vờ giả dạng lật xem hai lần: "Ừ, tất cả cứ..."

Nói được một nửa bị bàn tay đưa ra của Phó Trách đánh gãy, Phó Trách lấy tập tấu chương dày cộp trong tay nàng ra, ngồi bên cạnh cẩn thận đọc từng ly.

Thượng thư vẫn chưa chịu đi, cố chớp đôi mắt ti hí của mình: "Bệ hạ ~~~" Người ta vất vả lâu như vậy, không cho cái gì đó gọi là tỏ vẻ gì đó sao?!

Sầm Duệ run bắn, dựng thẳng lông tơ, giả lả cảm động nói: "Ái khanh vất vả... Như vậy đi, toàn bộ quan viên của Lễ Bộ được thưởng thêm ba tháng lương."

Thượng thư đại nhân nhanh chóng đánh bàn tính trong lòng, ba tháng lương à, ừm, đủ để ăn chơi nhảy múa một trận rồi!! Cảm thấy mỹ mãn cảm tạ long ân, trở về tiếp tục tăng ca...

"Loại chuyện này trực tiếp giao cho Lễ Bộ là được, có cái gì đẹp mặt?" Trong thư phòng không còn ai khác, Sầm Duệ ôm túi đường đi tới cạnh Phó Trách bĩu môi.

Phó Trách vung tay lên bắt, kéo nàng ngồi xuống đùi mình, tự nhiên mà há miệng cắn miếng đường trong tay nàng, bất mãn nói: "Đại hôn cả đời chỉ có một lần, đương nhiên phải thận trọng vạn phần, chỉ là..."

Đầu ngón tay của Sầm Duệ lơ đãng chạm qua bờ môi lạnh của Phó Trách, đầu quả tim rung lên, lặng lẽ giấu cái tay kia đi: "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là nhìn nàng thú người khác," Phó Trách nhéo mặt nàng, cười khố: "Trong lòng mang tư vị thật khó hiểu."

Sầm Duệ lâm vào trầm mặc, thân phận hoàng đế này phân rõ nàng và Phó Trách không thể như những đôi lứa bình thường đàm hôn luận giá, cười hỏi đàng hoàng. Nàng cúi đầu gầy gầy quất đường trong bát, không dám nhìn thần sắc của Phó Trách, thật lâu sau nói: "Từ Sư xin nghỉ bệnh, ta bảo Tạ Dung đi tiếp đãi Đồ Khả Tư Hãn, trong triều không còn người khác, người đi đối phó với Tam hoàng tử Tấn quốc được không?"

"Đối phó?" Phó Trách thu hồi tâm tư, bật cười nói: "Nghe khẩu khí của nàng thì thấy hẳn không dễ ở chung lắm hả?"

"Lão hoàng đế Tấn quốc sắp chết, hẳn và Thái tử càng đấu hăng hơn, lần này tới, tám phần là muốn mượn sức ta giúp hẳn một tay. Người nọ tâm kế thâm trầm, ta ước gì hẳn và Thái tử ca ca của hẳn đã đấu từ vài chục năm trước rồi, không rảnh tới giờ tính kế ta." Sầm Duệ bóc vỏ kẹo, nhét vào miệng, yếu ớt nói: "Điều đáng ghét nữa là, mấy ngày nay lão hoàng đế Tấn quốc và Đồ Khả Tư Hãn đã đổ hai con mắt lên rồi, sứ giả hai nước cùng tới kinh thành, không thiếu đủ trò đả kích ngầm ngầm hoặc công khai. Bên nào nháo ra mạng người, ta cũng không thoát được can hệ. Người nói xem sắp xếp chỗ ở của hai đoàn ở xa nhau, muốn nhìn mặt nhau cũng khó đã đủ chưa?"

Phó Trách nhìn lớp đường dính trên khóe môi nàng, môi hồng phấn đường trắng, trái tim cũng như phủ đường, nghiêng người qua liếm chỗ đó.

Mặt Sầm Duệ lập tức đỏ bừng, muốn đẩy hẳn ra, đang nói chính sự mà nháo loạn cái gì, lại nghe hẳn mím môi nói: "Ở xa nhau ngược lại càng dễ hành động, không bằng đặt cạnh nhau cho kiêng kị, không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Vì thế, sứ đoàn đến từ thảo nguyên và sứ đoàn đến từ Tấn quốc xa xôi cứ như thế không hề phát giác ra đã bị an bài tới ở gần nhau. Hơn nữa hai đoàn vào thành từ hai trạm quan dịch hai bên, cho nên ở cùng nhau tới mấy ngày rồi cũng chưa phát hiện kẻ thù ở ngay cách vách...

-----○○○-----○○○-----

Ấn theo lục lễ "Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, cáo kì, thân nghêh*", Hoàng hậu tương lai phải ở nhà mẹ đẻ tới tận ngày thân nghêh. Nhưng Hoàng hậu nương nương tương lai đã được "đón" vào hoàng cung từ mấy năm trước rồi, lấy đâu ra nhà mẹ đẻ? Không đợi Lễ bộ Thượng Thư vắt hết óc, hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ đã vung bút son, thân điểm Hộ Bộ Thượng Thư Vân Đình làm "Quốc trượng", trực tiếp đưa Võ Chiêu công chúa tới Vân phủ.

*Giải thích luôn cho nóng về Tam thư, Lục lễ: (Mình sưu tầm từ nhiều nguồn)

- Tam thư: Thư nhà trai gửi cho nhà gái.

+ Sính thư: Thư dùng lúc đính hôn, nhà trai viết rồi nhờ người làm mai trao cho nhà gái ở lễ "Nạp cát", ngõ ý cầu hôn với nhà gái và xin được sang bàn chuyện cưới gả.

+ Lễ thư: Dùng khi "Nạp chinh", gồm danh sách cách lễ vật.

+ Thân nghêh thư: Dùng khi nghêh thú tân nương, ở lễ thứ 6.

- Lục lễ:

+ Nạp thái: Nhà trai nhờ người mai mối sang dạm hỏi, thưa chuyện về ý định cưới xin của nhà trai. Ở một số nơi, nhà trai còn mang tới một cặp "nhạn", ngõ ý đã kén chọn nơi đó.

+ Vấn danh: Nhà trai nhờ bà mối hỏi tên, ngày sinh của cô gái, rồi tới tông miếu bói toán cát hung.

+ Nạp cát: Báo cho nhà gái là đã xem được quẻ, quẻ tốt thì định ra hôn ước, quẻ không tốt thì thôi. (Sính thư đi kèm nếu việc thuận lợi)

- + Nạp chinh: Nhà trai phái người đưa sính lễ. (Lễ thư đi kèm)
- + Cáo kì: Xin ngày giờ rước dâu, thỉnh nhà gái xác nhận hôn lễ.
- + Thân nghênh: Hôn lễ (Thân nghênh thư đi kèm)

Từ tướng vốn dĩ đã ngã bệnh lại càng không dậy nổi, bốn tướng đây là tạo cái gì nghiệt gì chứ, lại bị chính tiểu đệ đâm một dao a! Từ gia ta có cả một đại nghiệp, cả một trời đại thế lực, mà chẳng lẽ không nuôi nổi một cô công chúa sao?!

Đêm hôm đó Vân Thượng Thư tới Tướng phủ, ôm đùi Từ tướng, đặt chủ thủ lên cổ tỏ rõ chí hướng: "Hu hu hu, đại nhân, hạ quan vĩnh viễn trung thành với ngài ạ. Hạ quan đã theo ngài vài chục năm rồi! Công chúa nhận hạ quan làm nghĩa phụ, cũng chẳng khác nào nhận ngài làm nghĩa phụ đâu! Hạ quan cũng không phải kẻ tiểu nhân bội bạc mà!"

Từ tướng âm tình bất định nhìn hẳn, ước lượng sự trung tâm, hừ một tiếng đá văng hẳn ra: "Cút, cút đi, dao còn chưa rút khỏi vỏ, định dọa ai!"

"..." Tướng gia thật đáng ghét, nhìn thấu rồi lại còn vạch trần người ta!

Một trụ cột khác của triều đình là Ngụy gia tỏ vẻ không có nhiều can hệ tới cuộc đế hôn này, nhiều lắm cũng chỉ có Ngụy Trường Yên phụ trách giữ trật tự kinh thành, lại có Đô hộ Chúc Bá Phù ở bên hiệp trợ, ngày thường cũng không có mấy việc tới tay Ngụy Trường Yên. Nhưng trên thực tế, so với quan viên Lễ bộ, thậm chí hẳn còn bận rộn hơn, không chỉ sửa thái độ có lệ ngày xưa, ngày ngày lâm triều điểm danh, lại còn thường xuyên tập võ, rồi tranh thủ đi lại với các triều thần khác.

Tất cả những động tĩnh này không thoát khỏi tay Ngự Sử Trung Thừa Chung Sơ, chẳng mất nhiều thời gian đã có một bản tấu đặt trước mặt Sầm Duệ, Chung Sơ mang vẻ mặt nghiêm túc lãnh sát nói: "Động tác này của Vệ Dương hầu mà còn tiếp diễn, tất sẽ sinh bè kết phái, tạo thành họa."

"Bản tính của hãn trẫm vẫn còn hiếu, không phải người ham thích quyền thế." Sầm Duệ lắc đầu, đặt tấu chương sang một bên.

"Quyền thế tạo người, đắm chìm trong danh lợi rồi lạc bản tính cũng là chuyện sớm hay muộn." Chung Sơ vẫn chấp nhất.

Sầm Duệ nghe hãn ăn nói rét lạnh, lại cầm lại tấu chương nhưng không mở ra xem, cười nhìn Chung Sơ: "Có ai nói với Chung Khanh chưa, là người làm việc rất cẩn thận, làm quan cũng thanh liêm đơn giản, nhưng cách dùng từ quá khắc nghiệt lạnh lùng, không chịu nể mặt người khác?"

Biểu tình của Chung Sơ không hề sứt mẻ: "Rất nhiều người."

"Loạn thế dùng tiêu chuẩn nặng, nhưng hiện tại thái bình thịnh thế, ác quan trọng hình sẽ tạo họa dân."

"Ở trong lòng của thần, bây giờ không hãn là thái bình thịnh thế." Chung Sơ có nề nếp nói.

"Không sợ sẽ gây thù kết oán cho mình sao?" Sầm Duệ nở nụ cười, trong mắt lại đang nhìn kỹ Chung Sơ.

"Từ ngày nhậm chức ở Ngự Sử, thần đã không còn sợ." Chung Sơ lạnh nhạt nói.

"Người không sợ, thì cũng nên suy nghĩ cho người nhà của mình một chút. Quyền thế đấu đá, chẳng may vô tình đá trúng một hai người vô tội không tính là lạ." Sầm Duệ nhìn con người lạng lẽ của hãn nổi lên gợn sóng, hình như có phần hận lại có bất đắc dĩ, chậm rãi xoay chuyển ngữ điệu: "Nếu người thật sự không sợ, trẫm sẽ giao vị trí Ngự Sử Đại Phu cho người. Về sau những việc liên quan tới Từ Ngụy không cần thông qua lâm triều, trực tiếp đưa tới trước mặt cho trẫm. Đúng rồi, lần này trẫm đại hôn, phía bên Hộ Bộ người không cần siết chặt, Vân Đình muốn dùng tiền làm gì cứ để cho hãn dùng, không quá giới hạn là được."

Chung Sơ giật mình ngậy ngấn cả người, nhìn chăm chăm Sầm Duệ một lát, mới thong thả quỳ xuống tạ ơn.

Hoàng đế đại hôn, thời cơ khó gặp, kiếm lời ở giữa ra nhiều không đếm xuể. Nếu Sầm Duệ cố ý "cho" Vân gia, thì sẽ cho hết mọi ngon ngọt trên đời, để triều thần nhìn được bề hạ "ân sủng" Vân thị tới mức nào. Sầm Duệ đang có ý xấu chằm ngòi ly gián mối quan hệ giữa Từ tướng và Hộ Bộ Thượng thư, nào ngờ chiến tuyến của đối phương quá vững chắc, đành từ bỏ nhất thời, chờ đợi thời cơ khác.

-----∞∞-----∞∞-----

Sau khi tiến hành nạp thái và vấn danh, không tới mấy ngày đã đến lễ đội mũ của Sầm Duệ. Ấn theo lễ chế, ngày ấy sẽ do trưởng bối trong hoàng thất đứng ra chủ trì quan lễ, làm lễ đội mũ cho Sầm Duệ, chiêu cáo thiên hạ nàng đã thành nhân. Thế nhưng, trưởng bối của Sầm Duệ gần như về trời hết rồi, những người còn lại thì không chọn nổi ai vừa có tư lịch vừa có thanh danh để đảm đương trọng trách. Lễ Bộ Thượng Thư đau khổ suy tư một đêm không ngủ, ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng đã chạy tới quý phủ của Phó Trách: "Thái phó đại nhân! Cứu ta!"

Phó thư đồng: A, đại nhân nhà mình lại hãm hại thần tử đáng thương nào đó sao?

Phó Trách nghe xong lời khẩn cầu của Thượng thư đại nhân, trầm ngâm một lúc lâu, mới gật đầu đáp ứng.

Lễ đội mũ ngày hôm ấy của Sầm Duệ, "trưởng bối" xuất hiện trước mặt nàng, chính là người vừa ngày hôm trước còn cùng mình chành chọe trong Ngự Thư phòng - Phó Trách...

"..." Khóe miệng của Sầm Duệ giật giật, nhìn Phó Trách bừng thông thiên quan bước từng bước về phía mình.

Đám triều thần đứng phía dưới vây xem không biết, trong nội tâm hoàng đế bệ hạ nhà mình không phải tràn ngập kích động, mà là tràn đầy cảm thán a!

Khuôn mặt của Phó Trách vẫn bình tĩnh và lạnh lùng như ngày thường, có điều trong lòng cũng cảm khái rất nhiều. Hắn tận mắt nhìn một đồ đệ "bất hảo" đi từ lúc không am hiểu thế sự tới ngày hôm nay trở thành đế vương tao nhã nội liễm, có vui mừng, có sung sướng, có kiêu ngạo, đủ loại cảm xúc mênh mông đan xen trong lòng, để rồi lòng bàn tay bỗng sinh ra tầng mồ hôi mỏng. Hắn thấy tự giễu, không ngờ Phó Trách hẳn cũng có một ngày giống đám thiếu niên non trẻ, khẩn trương bước từng bước về phía người trong lòng.

Sầm Duệ như cảm nhận được mà ngẩng đầu, giây phút khi ánh mắt hai người giao nhau, cả hai cùng lập tức tránh đi. Sầm Duệ cúi đầu, khoe miệng cong cong.

Cách đó không xa, một người đứng đầu võ quan lẳng lặng nhìn cảnh này, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt lẳng đọng hàn ý thật sâu.

Kết thúc lễ đội mũ, Sầm Duệ nhận tam quỳ cửu bái của các vương công, đại thần, rồi di giá tới Thái Miếu tế tổ. Khi đi thoáng qua Phó Trách, có cục giấy nhỏ được nhét vào tay nàng, tới khi lên ngựa liễn, bên cạnh không có ai, nàng mới vụng trộm lấy ra xem, là một miếng bánh cao. Nàng buông thông hai vai, nhét điếm tâm vào miệng, xem như hẳn có chút lương tâm, sắp đói chết nàng rồi.

Một loạt hoạt động về hôn lễ sau lễ đội mũ, trên cơ bản là không có chuyện gì của Sầm Duệ. Nhiệm vụ của nàng là ứng phó với các đội nhân mã mang mỹ danh là đến chúc mừng nàng thú lão bà, bao gồm cha vợ trên thực tế - Đồ Khả Tư Hãn, hoàng tử Tấn quốc tiểu lý tàng đao, còn cả hai vị huynh trưởng không khiến nàng bớt việc...

Gần đây Yến Vương ở trong kinh cứ như đang khoe khoang với nàng vậy. Khoe gì ư? Khoe cho nàng biết hữu tướng mà nàng coi trọng cùng thân ca ca của nàng có bao nhiêu cái chân không minh bạch! Lúc nào cũng thấy tìm Tạ Dung đàm đạo suốt đêm, du ngoạn kinh thành. Khiêu khích a, khiêu khích trần trụi hoàng quyền của nàng!

Sầm Duệ trầm mặt, quyết định mắt không thấy tâm không phiền, các người muốn gần thế nào kệ các người, lão tử coi như không phát hiện. Nàng lại không biết, Tạ Dung phải vội vàng ứng phó với Đồ Khả Tư Hãn, dù Yến Vương có muốn gần, thì nói không được mấy câu đã bị người ta vội vàng thỉnh đi rồi.

"Công tử, ngài bảo tiêu nhân mượn có đến gọi ngài đi, chẳng lẽ sẽ không sợ Yến Vương điện hạ không vui sao?" Gã sai vật bên cạnh Tạ Dung nói.

Tạ Dung ngồi trong xe nghỉ ngơi, từ từ nhắm hai mắt hỏi: "Thanh Lưu, người nghĩ một mưu sĩ cần cái gì nhất?"

Gã sai vật suy nghĩ mãi, thử trả lời: "Mưu sĩ là tri kỷ, tất nhiên phải tìm được một minh chủ."

Trong xe yên tĩnh, Tạ Dung nói: "Nếu bây giờ bệ hạ là minh chủ thì sao?" Hoặc là nói, nay hoàn toàn không cần một minh chủ, hoàng đế càng bình thường vô vi thì thế nhân càng có thể nhìn ra công phụ tá của hãn. Còn Yến Vương... Hãn tài đức sáng suốt đã nổi tiếng hậu thế, Tạ Dung hãn có anh tài ngút trời cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, không đáng khen.

Gã sai vật cả kinh, công tử muốn...

"Ta còn đang suy nghĩ." Tạ Dung thở dài một tiếng nhỏ tới mức không thể nghe rõ.

Một vị khác khiến Sầm Duệ đau đầu là Kim Lăng vương, từ khi Sầm Huyền gả đến Tấn quốc, cứ hai ngày ba bận không có việc gì là Kim Lăng vương lại chạy tới kinh thành, kể lể với Sầm Duệ là hãn buồn chán bao nhiêu, cô độc bao nhiêu, bất lực bao nhiêu.

Sầm Duệ chịu không nổi, hỏi, ca à, không phải ca còn có lão bà sao?

Kim Lăng vương gạt lệ: "Tình yêu nam nữ sao có thể so với thân tình? Hai vị huynh trưởng tu tại chùa; Ngũ đệ và thần đã bất hòa từ nhỏ, cũng không thân cận; Huyền Nhi thì gả tới Tấn quốc, thần chỉ có mỗi bệ hạ ngài cùng huynh trưởng là hai thân nhân duy nhất thôi. Nói tới huynh trưởng, lần này bệ hạ đại hôn, huynh trưởng không có lệnh không thể vào cung, liền nhờ thần chuyển một bức họa hãn tự tay vẽ, coi như quà mừng."

Người ta đã có ý chúc mừng, Sầm Duệ cũng không thể trực tiếp cự tuyệt, liền sai Lai Hỉ nhận lấy.

Kim Lăng vương còn nói Sầm Cẩn ở dân gian nhớ Sầm Duệ như thế nào bla bla đủ chuyện, rồi mới thật cẩn thận hướng về phía Sầm Duệ cầu ý chỉ: "Bệ hạ đại hôn, có để cho huynh trưởng tiến cung dự lễ hay không?"

Tuy Kim Lăng vương hay lái nhải, nhưng người thành thật, Sầm Duệ nhìn hãn khẩn thiết, nghĩ cũng không phải việc lớn, nên đáp ứng.

Sau đó vô tình nhắc tới với Phó Trách việc này, Phó Trách nhắc nhở nàng dành chút thời gian tìm hiểu về Sầm Cẩn, dù sao hoàng tử này đã lưu lạc bên ngoài mười năm rồi.

Sầm Duệ hoàn toàn thất vọng: "Cái này còn cần người nói sao, ta sớm phái người đi thăm dò gốc gác của hãn rồi." Không khỏi thở dài: "Lão tử của ta thế mà cũng đành lòng được, nhi tử thân sinh mà để kệ bên ngoài không hỏi bao nhiêu năm, giờ hãn so với dân chúng bình thường còn khổ hơn."

Phó Trách trầm mặc không lên tiếng, trong thiên gia, hai chữ thân tình là buồn cười nhất.

Hoa sen đỏ nở rộ trong hồ, thảm đỏ trải dài trên ngự đạo từ thềm cung điện xuống thẳng Chu Tước môn, cuối cùng cũng tới ngày hoàng cung Cung quốc nghênh đón tân nữ chủ nhân.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ý Loạn

Vào ngày thân nghênh, tới giờ Thân (3 - 5 giờ chiều), Thị Trung Lang Tần Anh cầm trong tay ngọc bản đứng ở ngoài điện, giờ lành tới, cao giọng xướng: "Thỉnh trung nghiêm." Tuyên bố lễ thành hôn bắt đầu. Sầm Duệ mặc lễ phục trang trọng, đầu đội mũ miện, vững bước đi lên ngự liễn, tới thẳng Lương Nghi điện.

Tuy giờ mới bắt đầu nghi thức chính thức, nhưng trên thực tế từ mấy ngày trước Sầm Duệ đã bị ép không ra hình người rồi. Lễ bộ Thượng Thư vì phòng ngừa vị hoàng đế không câu nệ tiết nhà mình đánh mất mặt mũi trước mặt người ngoài, nên đích thân vào cung đảm nhận nhiệm vụ dạy dỗ, siêng năng ong ong ông ông lặp lại bên tai Sầm Duệ từng bước đại hôn.

Cái này cũng không sao, mệt nhất là Thượng Nghi cục cứ cách vài canh giờ lại tới chỉnh sửa lễ phục, mỗi lần sửa là phải mặc thử, khiến Sầm Duệ cứ nhìn thấy lễ phục là như thấy nặng tựa ngàn cân.

Sầm Duệ ôm lễ phục đau khổ lăn một vòng, gào khóc âm ỉ: "Cả đời lão tử chỉ thú một lão bà như thế này thôi!"

Lai Hỉ thất kinh: "Bệ hạ, chẳng lẽ ngài còn muốn thành hôn lần thứ hai sao?!"

Hắn càng muốn hỏi Sầm Duệ là: Bệ hạ, ngài cưới Hoàng hậu, Thái phó đại nhân có trách ngài không? Lai Hỉ công công thiện lương cho rằng, thật ra bệ hạ và Thái phó đại nhân khá xứng đôi, nhìn thế nào cũng thấy như châu như ngọc.

Trong triều, văn võ quan viên từ ngũ phẩm trở lên đều được phép nhập cung xem quá trình bệ hạ nhà bọn họ thú lão bà, cũng lâu lắm rồi, hoàng cung trống trải mới ồn ào náo nhiệt khắp nơi thế này. Đám đại nhân suốt ngày phải đứng đảnh trên triều có cơ hội vung tiền vung sức ăn mặc anh tuấn soái khí, tranh đoạt nổi bật, người trẻ thì ôm bụng biết đâu có thể "ngẫu ngộ" với giai nhân nào đó.

Kim Lăng vương đi qua đám người đông đúc, đưa mắt tìm kiếm xung quanh mới thấy mục tiêu của mình, lập tức bước nhanh đến: "Huynh trưởng ở đây à, khiến tiểu đệ tìm mãi, sao không tới tiền điện xem lễ?"

Nam tử đứng dưới cây đa cổ có khuôn mặt trắng nõn, không râu, đang cúi thắt lưng tìm cái gì đó, thấy Kim Lăng vương đến thì gấp đến độ bốp chặt tay hấn, nói năng lộn xộn: "Tứ đệ, túi như ý phu nhân nhờ đưa cho Hoàng hậu nương nương không thấy đâu."

Kim Lăng vương nói: "Tâm ý của tẩu tử có là được, nương nương sẽ không trách tội. Hay là sợ tẩu tử oán trách huynh trưởng?"

Sầm Căn chà tay, chép miệng nói: "Đó là tâm ý của phu nhân, tóm lại đánh mất là không tốt. Còn nữa, bệ hạ đại hôn, vi huynh cũng không có cái gì để đưa, bệ hạ hấn..."

Kim Lăng vương ngẩn ra cười: "Bệ hạ là người dễ thân nhất, huynh trưởng cứ việc yên tâm." Rồi vô cùng thân thiết vỗ vai Sầm Căn, cảm khái nói: "Huynh trưởng, không ngờ còn có ngày lại cùng được đứng dưới tán cây đa này. Ta còn nhớ, đường chúng ta đi học luôn qua nơi này..."

"Xin lỗi." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không gợn sóng truyền đến từ sau lưng hai người.

Kim Lăng vương nghiêng người thấy người tới, ôn hoà nói: "Chào Thái phó đại nhân."

Phó Tránh nhìn hai người, thẳng người chấp tay: "Vương gia." Không hàn huyên nhiều, lững thững bước qua, đi về phía Lương Nghi điện.

"Nghe đồn Phụ chính đại nhân... rất uy nghiêm." Sầm Cần nhìn theo bóng dáng Phó Tránh, nhỏ giọng nói.

Kim Lăng vương hừ một tiếng từ lỗ mũi xả giận: "Khi bệ hạ còn nhỏ, tất cả do hăn nắm quyền, hoành hành ương ngạnh. Bây giờ bị tước quyền rồi thì cả ngày bày mặt lạnh, bệ hạ đại hôn là việc vui mà cũng như thế, không thú vị!"

Bên cạnh đột nhiên ló ra cái đầu: "Vương gia, Thái phó đại nhân lúc nào cũng là băng sơn mặt nha!"

"..."

Phó Tránh đi xa mấy trượng, rẽ vào hành lang rồi bỗng dừng bước nhìn, ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo xuyên qua hoa cỏ sum suê nhìn về phía Kim Lăng vương, người kia là huynh trưởng của Sầm Duệ, Sầm Cần sao?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ca nhạc vui mừng kéo dài từ giờ Thân tới khi màn đêm buông xuống, Lễ Bộ sắp xếp Lương Nghi Điện và Thái Cực điện là hai nơi mở tiệc chiêu đãi bách quan cùng ngoại mệnh phụ. Làm nhân vật chính, Sầm Duệ chỉ lộ mặt một tý, nhận lời chúc mừng của bách quan rồi đi tới Hàm Nguyên điện làm lễ.

Vào Hàm Nguyên điện, sắc mặt nhóm cung nhân đều cực kỳ quái dị, Sầm Duệ thấp giọng hỏi Từ Tri Mẫn: "Xảy ra chuyện gì?"

Từ Thượng nghi muốn cười lại không dám cười, che miệng nói: "Hoàng hậu nương nương mệt nên đi ngủ trước, gọi thế nào cũng không tỉnh."

"..." Trong mắt Sầm Duệ lướt qua đau lòng, mỗi khi thấy Võ Chiêu thì không khỏi nhớ tới chính mình. Võ Chiêu so nàng khi đó còn nhỏ hơn, đơn độc đi từ thảo nguyên tới nơi không hề quen biết, thật sự khiến người ta không nhịn được mà đau lòng.

"Thôi, để nàng ấy ngủ đi." Sầm Duệ xoay người ra ngoài điện.

"Nhưng..." Từ Tri Mẫn cùng cung nhân đều hoảng, tân hôn Đế hậu không ở cùng nhau là vi phạm tổ chế á!

"Nhưng cái gì mà nhưng, tiểu cô nương mới bảy tuổi, ở cùng hay không cũng có sao?" Sầm Duệ buồn cười nở nụ cười xong, chấp tay sau lưng căn dặn: "Nhớ chuẩn bị chút điểm tâm mềm và canh nóng, sau khi A Chiêu tỉnh thì dỗ nàng ăn một chút."

Sầm Duệ đi cực tiêu sái, nhưng đi ra xong lại không biết nên đi đâu tiếp. Phía trước có tiếng người ồn ào, dù sao cũng không thể để người ta thấy người vốn nên cùng Hoàng hậu uống rượu hợp căn lại xuất hiện trước mặt bọn họ uống rượu ca múa được. Nếu thế thì không cần tới ngày mai, lão tặc Đồ Khả Tư Hãn kia đã lập tức tìm cơ xuất binh rồi.

"Trẫm muốn đi một mình tới Lâm Đức điện hóng gió, các người đừng đi theo." Sau khi Sầm Duệ cho lui cung nhân thì cùng Lai Hỉ một trước một sau tản mạn vô mục qua từng hành lang bụi cỏ.

Lai Hỉ thỉnh thoảng lại liếc nhìn khuôn mặt không rõ buồn vui của Sầm Duệ, lấy gan hỏi: "Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?"

Sầm Duệ quay đầu nhìn hẳn nghiêm túc nói: "Biểu hiện rõ như vậy sao?" Rõ đến mức cho người ta thấy mình đang nghĩ đến Phó Tránh?

"..." Lai Hỉ công công lâm vào đấu tranh, nên khẳng định hay phủ định đây?

Đứng ngoài Lân Đức điện đã nghe thấy tiếng nước vọng tới, Sầm Duệ dừng bước chân, sửa lại chủ ý: "Thôi, về Dưỡng Tâm Điện đi."

Ở Dưỡng Tâm Điện, trong ngoài đều im ắng, cung nhân đang trực không biết đã chạy tới chỗ nào uống rượu góp vui rồi, Sầm Duệ để Lai Hỉ ở ngoài cửa, còn mình đi về phía Đông, đẩy cửa Noãn các ra.

Hương hoa mai như có như không quanh quần nơi chóp mũi, đã nhiều năm trôi qua rồi, mà nơi này vẫn còn lưu lại mùi hương của Phó Trách, có thể thấy được lúc hẵn ở đây rất thường dùng mùi hương này. Rõ ràng rất thích, vậy mà lúc đó ngay cả lời cảm ơn cũng keo kiệt, Sầm Duệ chợt thấy có đôi khi Phó Trách cũng trẻ con không chịu được.

Trong Noãn các không có đèn, tối tới mức nhìn không rõ năm ngón tay, có điều Sầm Duệ đã khá quen thuộc với bài trí nơi này, cho nên cứ thế chậm rãi đi thẳng tới trước án bàn. Mặt bàn vẫn y nguyên ngày Phó Trách rời đi, hôm ấy hẵn đi vội vàng, bỏ lại rất nhiều giấy tờ. Lúc ấy trong cơn giận dữ, Sầm Duệ còn muốn đốt hết, nhưng cầm lên rồi mà không sao xuống tay được.

Sầm Duệ ngồi trước bàn phát gốc với từng trang giấy tối như mực, lần tìm đá lửa muốn đốt đèn, mới nhắc chụp đèn lên, bên tai bỗng lướt qua tiếng vang nhỏ vụn. Sầm Duệ dừng một chút, vẫn tiếp tục châm nến, rồi bắt động thanh sắc rút từ ngăn kéo ra ngân tiễn, cầm đèn đi vào trong buồng.

Đi vào trong, Sầm Duệ lập tức ngửi được mùi rượu, tim khẽ lệch nhịp, nâng cao đèn lên nhìn về phía đoán tháp cạnh cửa sổ, quả nhiên thấy có người đang nằm nghiêng. Sầm Duệ đứng yên nhìn, nhìn người nọ vẫn không có động tĩnh gì, bèn nhẹ bước chân đi qua.

Hình như Phó Trách uống rượu, hai má đỏ được khi đỏ hồng, khiến khí sắc cả người tươi tắn hơn hẵn. Sầm Duệ ngồi bên cạnh hẵn, ngơ ngác

nhìn hẩn dù trong mơ cũng không hề thả lỏng, do dự khụ một tiếng làm trong cổ họng: "Phó Trách?"

Phó Trách vẫn nhắm mắt, Sầm Duệ không buông tha dựa vào vai hẩn, tới gần tai hẩn gọi: "A Trách?"

Đáp lại là tiếng Phó Trách hít thở phập phồng.

Tửu lượng của Phó Trách ra sao Sầm Duệ đã từng chứng kiến, có thể khiến hẩn thành như vậy thì chắc uống không ít rồi. Nói là nhìn cười vợ còn tốt hơn là lập gia đình, nhưng rốt cuộc tận đáy lòng vẫn để ý... Sầm Duệ dựa vào người Phó Trách, chống tay lên má kinh ngạc nhìn dung nhan quen thuộc đang say ngủ, trong mắt trăm vị lẫn lộn.

Phó Trách để ý, tất nhiên là vui. Nhưng nhìn hẩn giấu tâm sự, tự buồn một mình, trong lòng còn thấy khổ sở hơn hẩn.

Có lẽ là do say, hô hấp của Phó Trách không còn trầm ổn, cần cổ cũng toát mồ hôi, Sầm Duệ vươn tay sờ mặt hẩn, nóng hừng hực, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sầm Duệ bưng chậu nước tới, đang muốn xắn tay áo lên lại phát hiện lễ phục kéo dài này thật vướng víu, thấy Phó Trách ngủ rất trầm, không nghĩ nhiều liền cởi ra rồi quăng sang một bên, lúc này mới thấy nhẹ nhõm cả người. Miệng ngâm nga khúc hát nhỏ, còn tay thì thoăn thoắt vắt khăn rồi cẩn thận lau người cho Phó Trách.

Khi ngón tay vô tình lướt qua môi Phó Trách, lòng Sầm Duệ như có mèo cào, vội vàng rời tầm mắt, lại rơi xuống cổ áo rộng của Phó Trách, hu hu, xương quai xanh còn đẹp hơn cả nàng nữa, con mèo nhỏ lại cào cào...

Sầm Duệ nỗ lực đấu tranh, cuối cùng vẫn run rẩy nghiêng người hôn lên khóe môi của Phó Trách, ngọt ngào, là rượu trái cây. Trong lòng thấy có

điều bất thường, nhưng không thể nói rõ, nói chung vẫn thấy có cái gì đó không đúng. Suy nghĩ nửa ngày, cũng không thể chỉ rõ cái khác thường đó.

Nhưng nhìn đi, nhìn Phó Trách vẫn nằm yên trước sóng gió, cái gan thỏ của Sầm Duệ lại được thối phồng. Giáo huấn ta này, ức hiếp ta này, tự cho là đúng này, lúc nào cũng coi ta là trẻ con này, ta phải gọi người là Phó khanh hay là cha đây?!

Sầm Duệ không lưu tình căn một miếng vào cổ Phó Trách. Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng kêu đau đớn làm Sầm Duệ sợ tới mức bật ngửa ra sau, chưa kịp phản ứng tiếp đã bị Phó Trách kéo xuống đè chặt.

Ánh lửa trong suốt chớp lên khuôn mặt của Phó Trách, cặp mắt kia tối tăm thâm thúy, không có chút buồn ngủ nào, néo néo mặt Sầm Duệ: "Căn ta?"

Sầm Duệ hít sâu một hơi, mới lắp bắp nói: "Người, người không ngủ sao?"

Phó Trách chậm rãi hỏi lại: "Ai nói ta đang ngủ?"

"..." Sợi tóc rải rác rơi từ trên đầu vai Phó Trách xuống người Sầm Duệ, ngứa, loại tình trạng này làm cho nàng vừa vội vừa sợ, muốn biện giải: "Chỉ là yêu thương, bày tỏ yêu thương mà thôi."

"À, bày tỏ yêu thương mà thôi?" Phó Trách dài giọng, kéo cổ áo của Sầm Duệ, chậm rãi cúi đầu: "Vậy ta cũng muốn bày tỏ yêu thương."

Sầm Duệ không kịp có phản ứng, thét lên một tiếng, Phó Trách cắn thật, không hề đùa! Ngửa đầu rơi lệ, trừng mắt nhìn tiểu nhân có thù tất báo! Nhưng bỗng nhiên nàng giật mình, Phó Trách hắt... đang cúi đầu hôn lên vết cắn vừa rồi.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Sầm Duệ nhìn cặp mắt chỉ chứa một mình nàng trong đó, có cái gì đó lướt qua, khóe mắt hơi ướn, lại không biết vì cái gì mà ướn. Nàng không thể cho Phó Tránh một tình yêu quang minh chính đại, nhưng ít nhất ngoại trừ trái tim này, nàng còn có thể cho hẳn một điều.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tâm Sự

Vốn dĩ Phó Trách chỉ muốn mượn cơ say rượu dọa Sầm Duệ một trận, tới đây sẽ thu tay, nhưng không ngờ thấy Sầm Duệ rút ngọc quan vẩn tóc ra. Tiếng ngọc quan rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy, tóc mây tản ra, phô tán bên làn da trắng nõn. Dưới ánh nến, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Sầm Duệ nhìn hẩn im lặng không nhúc nhích, dù vô cùng xấu hổ, vẫn hạ quyết tâm, chủ động vươn hai tay ôm lấy mặt Phó Trách. Do quá khẩn trương, tay nàng run rẩy không khống chế được, bàn tay áp chặt hai má của hẩn, ngẩng đầu chạm môi lên. Nàng hôn rất dụng tâm, cẩn thận chạm nhẹ vào, xấu hổ dửng một lát, rồi mới rụt rè mân mê.

Lòng bàn tay mướt mồ hôi của Phó Trách bỗng dừng nắm lấy tay Sầm Duệ, thoáng kéo giãn khoảng cách với nàng: "Đừng nghịch nữa."

Người là người bày ra trước mà? Sầm Duệ mơ hồ làu bàu một câu, bàn tay rảnh rỗi đưa ra sau đầu Phó Trách, đột nhiên túm chặt, ấn hẩn vào gần mình hơn.

"Bây giờ chưa phải lúc." Nàng không thể mơ hồ đi theo hẩn như vậy được, hẩn muốn ở trước hoàng thiên hậu thổ, dùng tam thư lục lễ cưới hỏi đàng hoàng, bây giờ thế này rất ủy khuất nàng.

Sầm Duệ túm vạt áo của hẩn, hỏi ngược lại: "Bao giờ mới phải lúc?" Nàng dùng hết toàn lực ôm chặt lấy Phó Trách, gằn từng chữ: "Phó Trách... Đây là thánh chỉ!"

Phó Trách nhìn khuôn mặt giả vờ nghiêm túc nhưng lại đỏ bừng tới mức nhỏ ra máu của nàng, trong mắt hiện lên đủ loại đấu tranh. Rồi lại nhìn hành động ngốc nghếch của nàng, buông tiếng thở dài, "Cô nương gia mà chẳng rụt rè gì cả."

Sầm Duệ bức bối, rốt cuộc ai mới là kẻ không rụt rè chứ! Rõ ràng hẳn động thủ động cước trước cơ mà?! Muốn phản bác hẳn, nhưng hẳn vừa đặt tay lên lưng đã khiến nàng cứng ngắc. Phó Trách dịu dàng khẽ vuốt lưng nàng, tựa như đang vuốt lông xoa dịu con mèo nhỏ: "Rất sợ đúng không?"

"Không!" Sầm Duệ trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát.

Phó Trách giật giật khóe miệng: "Thôi đi."

"Không!" Sầm Duệ tự cổ vũ mình, nghe đi, tim hẳn còn đập nhanh hơn tim nàng nữa! "Người còn như vậy, ta sẽ không khách khí đâu!"

Phó Trách thật sự đen mặt rồi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách đứng dậy đi rót chén nước, nâng Sầm Duệ lên, mới dứt cho nàng nửa chén, thấy mắt Sầm Duệ nhắm tịt liền không ép nàng nữa, hẳn ống nốt nửa chén còn lại rồi nằm xuống ôm nàng ngủ.

Khi nằm xuống rồi, bỗng dưng Sầm Duệ lại không còn buồn ngủ. Nàng nhìn vách tường miên man suy nghĩ, lắng nghe tiếng thở sau lưng vững vàng yên ổn, mới cực kỳ cẩn thận xoay người, không ngờ bắt gặp đôi mắt thâm sâu của Phó Trách đang chăm chú nhìn mình. Trái tim khẽ chệch nhịp, đột nhiên thân mật khăng khít như thế, trong lòng nàng hẳn còn bờ ngỡ, rất muốn lập tức biến thành đà điểu.

Phó Trách cũng thuộc phái lạnh nhạt thông dong, tuy nói chuyện tối nay đã phá vỡ tất cả kế hoạch được chuẩn bị từ trước, nhưng từ ngày quyết

định hồi kinh hãn đã kiên định với suy nghĩ sẽ không bao giờ buông tay Sầm Duệ nữa, bất luận sớm hay muộn, nàng và hãn cũng sẽ là của nhau.

"Chàng không mệt sao?" Sầm Duệ làm đà điệu một hồi, thấy Phó Trách mãi vẫn không nói lời nào, đành buộc mình mở miệng nói.

Phó Trách nhìn nàng ra vẻ bình tĩnh, cố gắng nhin cười, ép giọng nói: "Thật ta còn có thể mệt thêm."

"..." Lưu manh! Vô sỉ! Sầm Duệ nhìn hãn thần thanh khí sáng mà ôm hận cắn góc chần, cắn cắn vài miếng, đột nhiên cười như không cười nhìn Phó Trách, ngón trỏ nâng cằm hãn lên chòng gheo: "Thái Phó thị tẩm có công, ái khanh muốn trăm thưởng cái gì nào?"

"Bệ hạ thật sự muốn ban thưởng cho thần sao?" Đầu ngón tay của Phó Trách lưu luyến trên tóc nàng, miễn cưỡng liếc nàng.

Sầm Duệ nhìn bộ dáng thoả mãn tự đắc của hãn mà thầm mắng một câu, cười đến hai mắt cong cong: "Trăm là ngôi cửu ngũ, miệng vàng lời ngọc. Thái Phó hầu hạ có công, tất nhiên phải thưởng."

Phó Trách nhìn nàng học điệu bộ của đám công tử đạo chổn phong nguyệt, ghen ý cười: "Cái gì cũng thưởng sao?"

Sầm Duệ tài đại khí thô* gật đầu.

*Tài đại khí thô: Có tài nhưng khí chất thô thiển, khoe khoang thô tục.

Đúng là ruột để ngoài da, Phó Trách thầm than một tiếng, kéo Sầm Duệ tới gần mình: "Bệ hạ đã thưởng chính mình cho thần rồi, thần thật sự không nghĩ ra còn điều gì tốt hơn nữa." Rồi ôm lấy Sầm Duệ cười đùa hai câu, chọc nàng nhảy dựng mấy hồi, nghe tiếng đồng hồ nước ngoài điện rồi dỗ nàng đi ngủ. Ngày tiếp theo sau đại hôn, nàng còn vội tiếp kiến sứ thần, phải cực nhọc trận nữa. Không ngờ Sầm Duệ vùi mặt trong khuỷu tay hãn,

kéo đề tài tới nói: "Ta là nghĩ đem vị trí Phụ chính trả lại cho chàng, dù sao Tạ Dung cũng là người của Yến Vương, ta dùng mà cứ lo thế nào ấy."

Phó Trách vuốt thẳng từng sợi tóc cho nàng, thản nhiên nói: "Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ người, thế cục hiện tại chưa phải lúc ta nên nhúng tay." Huống hồ tâm tư của Tạ Dung đã không còn giống ngày đó nữa rồi.

"Lại nói tiếp, sao chàng lại nâng Tạ Dung lên vị trí này?" Sầm Duệ đã không mở nổi mắt, mơ hồ hỏi.

Phó Trách thoáng dừng tay, lại tiếp tục vuốt tóc nàng, mãi lâu sau mới nói: "Thế nhân đều có sở cầu, Tạ Dung cũng không ngoại lệ. Ta chỉ cho hắn cơ hội hắn muốn mà thôi..."

Hơi thở bình thản thổi vào trong tay, Phó Trách cúi đầu nhìn, Sầm Duệ đã gối vào lòng hắn bình yên mà ngủ. Mặc dù đang ngủ, tay nàng vẫn không quên ôm chặt cánh tay hắn, cơ thể cuộn thành một nhúm không nhúc nhích, bộ dáng cực kỳ nhu thuận. Phó Trách nhìn xong, giúp nàng thẳng thắt lưng, đặt nàng vào một vị trí thoải mái, rồi cũng nhắm mắt lại.

Lời của Sầm Duệ vẫn cứ lượn lờ quanh lỗ tai hắn, vị trí Phụ chính cho hắn cũng được mà không cũng không sao, nhưng nên có tính toán trước.

Ngày thứ hai, quả thực Sầm Duệ bị bắt dậy từ rất sớm. Ngoài cửa sổ sắc trời còn mơ hồ, Phó Trách đã ăn mặc chỉnh tề ngồi cạnh tháp, nhìn động tác của nàng không được tự nhiên, trong lòng vừa động hỏi: "Có phải không khoẻ không?"

Sầm Duệ chưa mở nổi mắt, nghĩ nửa ngày mới ngộ ra ý của hắn, suýt nữa ngã lăn khỏi tháp, may có hắn ngồi cạnh đỡ lấy, nàng sờ sờ cái mũi: "Không sao cả!" Lập tức xoay người nhảy xuống lấy y phục.

Phó Trách liếc nàng một cái, ấn nàng xuống tháp, đi lấy đồ thay nàng; "Đừng nhúc nhích." Rồi bắt đầu cúi đầu giúp nàng canh y.

Sầm Duệ đỏ mặt, nhưng không có kháng cự, mặc hần mặc triều phục cho mình, động tác trôi chảy và tự nhiên. Xong đâu vào đấy Phó Trách mới nói: "Thời gian không còn sớm, nàng đi tiên điện ứng phó sứ thần trước đi. Sau khi trở về, nhớ ngâm nước ấm cho thoải mái nhé."

Sầm Duệ ậm ừ vâng dạ, lúc sửa sang lại bỗng nhiên nói: "Cái này đâu phải xiêm y hôm qua?"

Phó Trách lạnh nhạt nói: "Ta sai Lai Hỉ mang tới, hay là nàng muốn mặc lễ phục ngày hôm qua, để cho tất cả đều biết đêm qua nàng không ngủ lại Hàm Nguyệt điện của hoàng hậu?"

"..." Vậy không phải nghĩa là Lai Hỉ biết nàng cùng Phó Trách đồng sàng cộng chẩm một đêm hay sao?!

Thời điểm bước ra khỏi Noãn các, Lai Hỉ lặng lẽ cúi đầu đi theo, dục đường đi không hề lên tiếng.

Điều này làm cho vẻ mặt mất tự nhiên của Sầm Duệ thoáng buông lỏng, tiếp đó liền nghe thấy Lai Hỉ dùng ngữ khí đau lòng, tiếc hận ai oán: "Nếu Thái phó đại nhân có thể sinh ra một tiểu hoàng tử thì thật tốt!"

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tiếp Đón Quốc Sứ

Tiếp kiến sứ thần là chuyện rất tiêu tốn sức lao động, nhất là mối quan hệ tam giác kỳ lạ giữa Cung - Tấn - Thát Đát. Sầm Duệ cứ dựa vào nguyên tắc xin chào ta tốt người tốt mọi người cùng tốt để xử sự, vừa vào Thái Cực điện đã chu toàn xong cả hai nước, mà nàng cũng vô cùng may mắn là Tấn quốc phái tới Dung Trạch cũng là một cao thủ ba phái. Người không rõ còn thốt lên, ôi chao, thế giới này thật đẹp, ba vị lãnh đạo tối cao ở chung mới hài hòa làm sao.

Sầm Duệ nghe Dung Trạch giả tạo hết bài này đến bài khác, trong lòng thầm nghĩ, không biết đây có phải huynh đệ song sinh thất lạc bao năm của Tạ Dung không nhỉ.

Đồ Khả Tư Hãn - cha ruột của Hoàng hậu nương nương Cung quốc là một người thô lỗ, thảo nguyên đơn sơ, văn hóa giáo dục khác biệt khiến hẳn chỉ nghe hiểu một nửa mấy chuyện ba hoa chích chòe của Dung Trạch. Hai người gà đồng vịt giảng, không ngờ thế mà cũng nói chuyện được nửa ngày, tuy rằng phần lớn là:

"Người mẹ nó sau khi trở về nói với lão tử nhà người, cái vùng núi kia lão tử đã định rồi!"

"Khả Hãn, người thấy ở biên giới hai bên nước ta mở phiên chợ giao hảo thì thịnh vượng chưa kia, hay là mở rộng thêm đi?"

Quan viên Cung quốc cùng nhau lau mồ hôi lạnh, một bên là sói con khoác da người, một bên là sói già đầu đàn, suy nghĩ một chút, bệ hạ nhà mình ngoại trừ hơi hà khắc về vấn đề tiền bạc ra, còn lại đối xử với chúng

ta đâu tệt. Thiện lương lại dễ thân, cũng không phải bạo quân động tý là chém là giết...

Đám thần tử Cung quốc càng nghĩ càng cảm động, ngẩng đầu nhìn Sầm Duệ ngồi trên long ý, đã thấy Sầm Duệ hưng phấn nhìn Dung Trạch cùng Đồ Khả Tư Hãn tạt pháo, không hề có ý tứ nhúng tay khuyên giải, xem biểu tình kia còn đang hận không thấy hai người đánh nhau tại chỗ.

...

Thật ra, bệ hạ của chúng ta mới là người đáng sợ nhất đi. Triều thần Cung quốc yên lặng rơi lệ.

Ngồi ở vị trí đầu tiên, Tạ Dung nhìn Sầm Duệ ngồi không có hình tượng mà lòng mang tâm sự. Mà phía bên kia, Ngụy Trường Yên rũ mắt uống trà, mắt điếc tai ngơ với tranh chấp trên điện.

Sau khi tan tiệc, sứ giả hai nước đều tự do hoạt động theo sự sắp xếp của quan viên Cung quốc, Sầm Duệ nhớ tới lời Phó Trách dặn dò, sau khi về liền ngâm nước ấm tắm. Không ngờ mới ra khỏi điện, Lai Hỉ dựa vào lỗ tai nói với nàng hai câu, Sầm Duệ á một tiếng, Dung Trạch gặp nàng làm gì?

Đồ Khả Tư Hãn đã đi trước một bước tới gặp nữ nhi bảo bối của hắn, Sầm Duệ trầm ngâm một lát, nói: "Mời Trạch điện hạ tới Lân Đức điện."

Lúc Sầm Duệ đến đã thấy bóng người ung dung hoa quý đang tựa bên lan can, Sầm Duệ nhíu mi: "Tam hoàng tử?"

"Bệ hạ." Dung Trạch không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, nhưng lời nói không được khách sáo như vậy: "Ta đến tìm bệ hạ làm một cuộc mua bán."

Tối đêm, Phó Trách vào Dưỡng Tâm Điện, liền thấy Sầm Duệ ôm quyển sách đăm chiêu nhìn chăm chăm mặt bàn. Lấy hiểu biết của hần với Sầm Duệ mà nói, trải qua đêm qua, ít nhất nàng sẽ trốn mình một ngày là ít, cho nên khi Lai Hỉ đến tìm hần thì không khỏi kinh ngạc, lập tức hiểu hôm nay trên Thái Cực điện đã xảy ra chuyện gì đó.

"Chàng đã đến rồi?" Sầm Duệ nghe thấy động tĩnh, mày vẫn nhíu chặt, mê mông sang bên cạnh, nhường cho Phó Trách chút ghế: "Hôm nay Dung Trạch tìm ta, muốn ta... giúp hần lên ngôi hoàng đế."

Phó Trách không có gì ngạc nhiên với tin tức này, ngồi xuống xong, ôn hươg xông vào lòng, mềm nhũn cả trái tim: "Điều kiện là gì?"

"Nếu hần đăng cơ làm đế, Cung Tấn trọn đời kết mối lương duyên." Sầm Duệ ngả người vào lòng hần, nhắm mắt lại lẩm bẩm nói: "Lời này nói ra thật hoang đường, lợi ích giữa hai quốc gia làm gì có chỗ cho tình cảm. Tuy rằng ta cũng biết giao dịch với hần vô tình là bảo hồ lột da, nhưng hần nói một câu lại khiến ta động tâm."

Phó Trách xoa xoa huyết thái dương của nàng, tay kia thì giúp nàng nắn cổ và bả vai, thản nhiên hỏi: "Nói gì thế?"

Sầm Duệ mở mắt ra, ánh mắt ngưng kết trên khuôn mặt hao gầy của Phó Trách: "Hần nói, một ngày kia, nếu ta gặp khó khăn sẽ dốc lòng tương trợ. Chàng biết không... Từ lúc ta bắt đầu ngồi lên cái ghế hoàng đế này, không có một khắc được ngủ yên. Giống như một người đứng bên vách núi đen, không biết khi nào sẽ trượt chân ngã xuống. Lòng ta luôn lo lắng, lại không thể nói rõ là sợ cái gì."

Những lời này đã chôn trong đáy lòng Sầm Duệ lâu lắm rồi, thật vất vả mới tìm được một người để giải bày, nói đến đây cũng định ngừng rồi, mà thế nào nói rồi nói, nói tới non nửa canh giờ. Đợi nàng nói xong, cả người như hoàn toàn được thả lỏng, nhìn Phó Trách không nói một lời, có

chút xấu hổ: "Có phải ta lái nhái nhiều quá không? Sau khi chàng quay lại, ta thấy an tâm hơn, ít nhất là không còn thấy chỉ có một mình."

Hai mắt Phó Trách sâu thẳm, hai tay vòng qua người Sầm Duệ, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, phun ra một câu: "Không, là ta không tốt." Nếu hẳn có thể về sớm hơn, nếu hẳn có thể hiểu tâm ý của mình sớm hơn, nếu hẳn có thể cảm nhận được sự không yên và bất an của nàng...

Sầm Duệ bị kinh hãi, lời nói của mình đả kích Phó Trách thành như vậy sao? Cố vùng vẫy khỏi Phó Trách, nàng cũng đưa tay ôm lại hẳn, vượt vượt lưng hẳn: "Chàng đừng nghĩ nhiều nha, ta chỉ muốn biểu đạt rằng có thể cân nhắc giao dịch với Dung Trạch, xem như là đường lui."

Hai người ôm nhau thật lâu, Phó Trách mới bình ổn tâm trạng, nói: "Thái tử Tấn quốc là người tâm ngoan thủ lạt, xử sự không từ thủ đoạn. Nếu ngày khác nổi nghiệp, không là bạo quân thì cũng không phải lương chủ, đối với Cung quốc mà nói trăm hại không lợi. Mặc dù tên Dung Trạch này gian xảo giả dối, nhưng thanh danh trong dân gian rất cao, hiền danh vang xa. Đặt lên bàn so sánh, thì người sau thích hợp để mượn sức hơn."

Sầm Duệ lần đầu tiên nghe thấy hẳn dùng từ "gian xảo" để hình dung người khác, xì một tiếng bật cười, nhất thời mọi sầu muộn tan thành mây khói.

Phó Trách thấy nàng nở nụ cười, trong lòng thoải mái hơn, chậm rãi nói: "Thế cục hiện nay ở Tấn quốc không rõ lãng, nàng không nên trở mặt với hẳn, cũng không cần lập tức đáp ứng hẳn ngay. Chỉ cần ám chỉ Cung quốc sẽ không liên thủ với Thái tử Tấn quốc là được."

"Ừm." Sầm Duệ nằm lệch trong lòng hẳn, nghe thấy Lai Hỉ ở bên ngoài khụ một tiếng, lập tức ngồi dậy nghiêm trang nói: "Tối nay trẫm muốn tới chỗ Hoàng hậu nên sẽ không lâm hạnh Thái phó đại nhân."

"..." Phó Trách nhìn bộ dáng đặc ý dào dạt của nàng, mím môi, xuất kỳ bất ý* nâng cổ nàng lên, ngẩng đầu hôn xuống.

*Xuất kỳ bất ý: Hành động đột ngột khi người ta không đề phòng

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Hôm sau, là một ngày nắng, trong Thượng Lâm uyển cờ giảng khắp nơi, Sầm Duệ dẫn đầu bách quan tới vườn săn chiêu đãi sứ giả hai nước. Thát Đát và Tấn quốc đều sùng võ khinh văn, cho nên Lễ Bộ Cung quốc cố ý sắp xếp một loạt hoạt động du săn phong phú cho nhóm sứ giả hai nước.

Kỵ xạ của Sầm Duệ do một tay Ngụy Trường Yên dạy, chưa nói tới cao siêu, nhưng bắn hai con hươu nai, chồn chó để không mất mặt Cung quốc vẫn là có thể. Phó Trách luôn ru rú trong nhà hôm nay cũng tới vườn săn, hẳn mặc kỵ trang màu trắng bạc, nhẹ nhàng khoan khoái, kéo tới từng trận tiếng tán thưởng:

"Tư thái của Thái phó đại nhân oai hùng quá!"

"Đáng hận! Tháng trước, tiểu nữ nhi nhà ta vừa định thân với nhà cách vách mất rồi!"

"Này này, Thị Lang đại nhân người có ý gì? Tiểu nữ tử nhà ta mặc dù không thể so với Thái phó đại nhân, nhưng để xứng với lệnh ái còn dư dả nhá!"

"Dư dả cái đầu người ý..."

Sầm Duệ ngồi trên ngựa mã ở phía trước, nhin không được liếc mắt nhìn Phó Trách vài cái, trái tim nhỏ đang nhộn nhạo, bỗng nhiên có tiếng nam tử tục tăng nổ vang bên tai: "Con rể à, ta muốn làm thân với nhà người."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hòa Thân

Sầm Duệ lặng lẽ xoa lỗ tai ông ông, khi quay đầu lại trên mặt đã mang ý cười: "Xin hỏi Khả Hãn coi trọng nhà ai?"

Ở cách đó không xa, nhóm đại thần Cung quốc cười ngựa chỉ mang tính tượng trưng mang đủ loại thần sắc khác nhau, màn kịch không đúng hướng rồi! Trong lòng không khỏi đoán già đoán non, đoán xem khuê nữ nhà nào xui xẻo bị vị đứng đầu thảo nguyên này coi trọng.

Đồ Khả Tư Hãn căn bản không thích vị con rể như Sầm Duệ này, bởi vì hắn thấy nam tử Trung Nguyên hơn phân nửa có bộ dạng éo lá, nhất là Sầm Duệ còn đặc biệt thanh tú như vậy. Nhưng khuê nữ của hắn thích a, nên đành phải chịu. Bởi vậy hôm nay nói chuyện cũng không có nhiều cố kỵ, chà chà tay nói trắng ra: "Hôm qua ta tới chỗ A Chiêu, lúc nhìn thấy nữ tử Từ thị thì thật sự kinh hãi. Ngạch cát của A Chiêu đi rồi, thảo nguyên của ta đang cần một vị Khuyết thị. Ta nghe nói cô nương kia xuất thân từ danh môn vọng tộc trong Cung quốc, ta nguyện lấy lễ long trọng nhất của thảo nguyên để hỏi cưới nàng."

"..." Từ tướng ghen một ngụm máu trong cổ họng, bốn tướng muốn gả chất nữ cho hoàng đế Cung quốc, chứ không phải gả cho hoàng đế Thát Đát á!

Sầm Duệ siết chặt dây cương trong tay, con ngựa bị đau hí một tiếng, nàng đè lại cảm xúc, vỗ nhẹ xuống ngựa trấn an nó, vẻ mặt bình tĩnh nói với Đồ Khả Tư Hãn: "Nàng ấy không phải nữ tử bình thường, đó là nữ

quan bên cạnh ta, tương đương với chính tứ phẩm trong triều, phẩm vị đặc quyền không khác gì các quan viên."

Đồ Khả Tư Hãn hiểu lầm thành ý tứ khác, tưởng Từ Tri Mẫn là sủng cơ của Sầm Duệ, cho nên không nỡ bỏ những thứ yêu thích. Mắt hổ trừng lớn, vồ bộp một chưởng lên lưng Sầm Duệ: "Con rể! Đây là người không đúng rồi! Nàng ở trước mặt người chỉ là một nữ quan tứ phẩm, theo ta về lại thành nữ nhân tôn quý nhất trên thảo nguyên! Nếu người thật sự sủng ái nàng, chẳng lẽ không biết cân nhắc nặng nhẹ thay nàng?!"

Giờ Sầm Duệ đã hiểu cảm khác khốn khổ khi Dung Trạch ông nói gà bà nói vịt với vị Hãn Vương thảo nguyên này rồi, lão già chết tiệt, người cũng xứng với cô nương nhà người ta sao!

Đang nghĩ xem nên làm thế nào để thuyết phục vị cha vợ bỏ ý nghĩ không thực tế này đi, thì Đồ Khả Tư Hãn nhìn Sầm Duệ do dự đã trầm mặt âm u nói: "Ta đem bảo bối A Chiêu của ta đi xa vạn dặm để gả tới Cung quốc, Trung Nguyên các người có câu thành ngữ gọi là 'Lễ thượng vãng lai', chẳng lẽ con rể người ngay cả chút thành ý ấy cũng không đáp lại được sao?"

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, Sầm Duệ vẫn mang biểu tình thản nhiên, nhưng Phó Tránh vẫn chú ý động tĩnh bên này đã nhìn ra nàng đang giận, có điều giờ chưa phải xúc xé rách mặt với Thát Đát, nhất là bên cạnh còn có sứ đoàn của Tấn quốc.

Ngựa đi lên phía trước hai bước, đã có một bóng người chặn ngang trước mặt hãn, Ngụy Trường Yên một tay cầm cung, trên lưng ngựa đã chất không ít con mồi, nhếch miệng cười: "Bản hầu ngưỡng mộ kỵ xạ của Hãn Vương đã lâu, không biết hôm nay có thể được lĩnh giáo không?" Vung roi đánh vào mông ngựa, bảy phần cung kính ba phần ngạo nghễ nói: "Lưng ngựa không phải là nơi nói chuyện nữ nhân."

"Hừ! Tiểu tử không biết điều!" Đồ Khả Tư Hãn chưa lên tiếng, một võ sĩ sau lưng đã giục ngựa đi ra, cao giọng nói: "Đối phó người thì cần gì Khả Hãn nhà ta xuất mã?! Ta so với người là được." Sứ đoàn thảo nguyên nổi lên xôn xao, đều tỏ vẻ đồng ý, cũng có người rục rịch muốn lên.

Đồ Khả Tư Hãn có hứng thú với Ngụy Trường Yên, quát lên: "Các người lui ra!" Đánh giá Ngụy Trường Yên từ trên xuống dưới, ha ha cười: "Tiểu tử người, ta thích! Con rể, đây là con sói non nhà ai thế?"

Sầm Duệ nhìn Ngụy Trường Yên, cười cười: "Đây là Vệ Dương hầu, là người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, để Khả Hãn chê cười rồi." Giả mù sa mưa mắng Ngụy Trường Yên hai câu, biết thời biết thế phái hẳn đi bồi Đồ Khả Tư Hãn sẵn thú, trong lòng thầm thả lỏng.

Phó Trách nhìn ánh mắt không e dè của Ngụy Trường Yên dừng trên người Sầm Duệ, nhú chặt mi, đi tới bên cạnh Sầm Duệ thấp giọng nói: "Không có việc gì chứ." Một chương ban nãy của Đồ Khả Tư Hãn khá đáng lo.

Sầm Duệ dùng một tay đè vai, chắc là ứ huyết rồi, nhẹ cử động: "Không sao." Phun ra khẩu khí: "May có Ngụy Trường Yên đến, nếu không ta cũng không thể từ chối giáp mặt lão quỷ này."

Phó Trách nhìn ánh mắt của nàng vẫn dừng trên người Ngụy Trường Yên thì trong lòng nói không rõ cảm giác không thoải mái, nhưng khi nói chuyện với Sầm Duệ thì không hề để lộ: "Đại thể trước mặt, vì một người mà bất hòa với phương Bắc là không nên."

Sầm Duệ nhìn hãn một cái, ngữ khí cứng nhắc đánh gãy lời hãn: "Ta sẽ không để Tri Mẫn trở thành Long Tổ Tổ thứ hai."

Phó Trách giật giật khóe môi, Từ tướng từ đâu phi ngựa chạy vội tới: "Bệ hạ! Ngài cần phải thương tiếc Tri Mẫn a!"

Hai người đang nói chuyện bị gián đoạn, đợi Sầm Duệ an ủi Từ Sư như nuốt phải hoàng liên kia xong thì chẳng biết Phó Trách đã đi đâu. Hỏi Lai Hỉ, nói là bị Tần Anh thỉnh đi rồi. Cuộc nói chuyện ban nãy tan rã trong không vui, Sầm Duệ ngáp ngừng gật đầu, không đi tìm hãn nữa, dẫn theo Lai Hỉ lắc lư xung quanh một vòng.

"Tiểu thế tử!!" Chợt một tiếng thét kinh hãi kéo theo hai bóng đen xông tới trước ngựa của Sầm Duệ, may là Sầm Duệ đi chậm, cho nên may mắn dừng đúng trước vó ngựa.

Thị vệ chạy tới mỗi tay giữ một người, vừa ngẩng đầu thấy người trước mặt, sắc mặt lập tức tái nhợt: "Bệ, bệ hạ?"

"Đứa nhỏ nhà ai vậy?" Sầm Duệ không trách cứ hãn, cúi đầu hứng thú nhìn hai nam hài kia. Đứa cao hơn thì mặt mày tuấn khí, đã hiện ra góc cạnh của thiếu niên anh tuấn. Đứa nhỏ hơn thì mềm như cục bột, không cẩn thận quy củ như tiểu thiếu niên, đôi mắt đen láy mở to nhìn thẳng Sầm Duệ.

"Hồi bệ hạ, hai vị công tử này là thế tử phủ Yến Vương ạ." Thị vệ quỳ bầm báp, một bên giục bọn họ hành lễ.

"Không cần." Sầm Duệ xoay người xuống ngựa, cẩn thận quan sát hai đứa, xoa khuôn mặt đứa nhỏ hơn: "Tên là gì, vừa có bị thương không?"

"Hồi bệ hạ, gia phụ thường danh Sầm Giác, gia đệ danh Sầm Dục." Thân là huynh trưởng, thiếu niên câu nệ hành đại lễ, cũng lạng lẽ kéo đệ đệ mình về phía sau bảo vệ.

"Phụ vương các người đâu?" Sầm Duệ nhìn bộ dáng cẩn thận cảnh giác của nó thật thú vị, lại nghĩ tới hình như hôm nay không thấy Yến Vương, mà những người khác thì sao, sao lại để bọn trẻ chạy loạn trong khu vực săn bắn, không sợ bị những con thú tẩu thoát làm chúng bị thương à?

"Thúc thúc không khoẻ, phụ vương đi thăm hãn." Sầm Giác giống hệt một tiểu đại nhân, có nề nếp trả lời.

Sầm Duệ cũng nhớ Tạ Dung xin nghỉ một ngày, do không khoẻ sao? Nàng cười cười, không so đo, nói với thị vệ kia: "Chiếu cố tiểu thể tử cho tốt, lúc về nói với Yến Vương khi nào rảnh thì dẫn chúng vào cung đi dạo, đều là người một nhà."

Thị vệ lo lắng đề phòng dạ vâng, Sầm Duệ xoay người rời đi, đi được vài bước nghe phía sau có giọng trẻ con non nớt nói: "Hoàng đế thúc thúc nhìn chẳng hung dữ gì cả, còn hòa ái hơn cả đại bá phụ."

"Suýt."

Sầm Duệ đong đưa roi ngựa, đại bá phụ này là nói, Sầm Căn?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đế hậu đại hôn, náo nhiệt suốt mười ngày, sau đó nên vào triều thì vẫn phải vào triều, việc cần làm thì vẫn phải ổn thỏa, các nha môn lại quay về những ngày tháng bận rộn. Lễ Bộ Thượng Thư uyển chuyển và hàm súc biểu đạt với hai đoàn sứ thần "Rượu mừng cũng uống, lễ cũng tặng, các vị cũng nên dẹp đường hồi phủ đi chứ." Hai sát thần này ở lâu thêm một ngày, từ trên xuống dưới Cung quốc nhiều thêm một ngày ngủ không ngon a.

Dung Trạch cơ bản chưa đạt được mục đích, vì thế nho nhã lễ độ gửi bá thiệp tới Sầm Duệ, hai người thân thiết bàn luận về tương lai của hai nước xong, Dung Trạch chấp tay "Núi cao sông dài, ngày sau tái kiến."

Sầm Duệ ha ha cười gượng, tái kiến mẹ người ấy, ôm Thái tử ca ca của người lặn xa khỏi lão tử ngay.

Hoàng tử Tấn quốc đã khởi hành, bên thảo nguyên vẫn chậm chạp không có động tĩnh, Sầm Duệ xem phân lượng ở việc hai nhà mới kết thân

nên không thúc giục, ngược lại cách hai ngày sẽ nhiệt tình mời Đồ Khả Tư Hãn vào cung thưởng nhạc phẩm họa, phái thêm Tạ Dung tinh thông văn thơ ở bên làm bạn như hình với bóng, cuối cùng cha vợ nàng cũng không nhịn nổi nữa chạy tới chào từ biệt: "Con rể à, ở chỗ này của người thật vô nghĩa!"

Sầm Duệ hồ thẹn xin lỗi khi kinh thành nhà mình không có chỗ chơi, còn luôn mồm giữ lại: "A Chiêu cực kỳ không nỡ xa Hãn Vương, Hãn Vương sao không ở lâu thêm mấy ngày?" Thi thư lễ nhạc của Cung quốc ta người còn chưa xem xong, sao đã về rồi?

Đồ Khả Tư Hãn liên tục chối đây đẩy, trong lòng Sầm Duệ nở hoa, ai ngờ lại nghe hắn nói: "Không ở là không ở, có điều lời ta nói hôm ấy, hiền tế đã nghĩ xong chưa?"

"..."

Sầm Duệ mất ngủ, dựa tháp thở ngán than dài, sau khi cân nhắc liên triệu tới mười cung nữ có tư sắc nhất trong cung đến hỏi: "Trong các người có ai nguyện tới thảo nguyên không?"

Chúng nữ tử ở đây đều đẹp chói lóa.

Sầm Duệ lại chậm rãi nói: "Trẫm không muốn lừa các người, lần này đi không hẹn ngày về. Nhưng ai đồng ý gả đi trẫm sẽ phong làm công chúa, lấy giao tình của hai nước ra mà nói, đối phương nhất định sẽ không bạc đãi các người."

Lời vừa nói ra, trong đó đã có người nóng lòng muốn thử. Thiên tử đương triều không gần nữ sắc, ở trong thâm cung mà không có cơ hội thi triển tài năng, nên lúc này nguyện ý hòa thân. Ngày tiếp theo, Sầm Duệ đưa bức họa của mấy nữ tử xung phong kia tới chỗ Đồ Khả Tư Hãn, kết quả bị trả về y nguyên, nói rõ ràng, chỉ cần con gái Từ thị.

Sầm Duệ tức giận lật bàn, lão tặc này cậy trong triều Cung quốc không có nhiều võ tướng nên mới dám ngang nhiên đòi người với nàng đây mà!

Điều khiến nàng ngoài ý muốn hơn là, vào một ngày lâm triều, Tần Anh bước ra khỏi hàng thượng tấu: "Bệ hạ, chuyện hòa thân cùng phương Bắc đã không thể kéo dài nữa." Sau đó có lý có tình trình bày thông suốt, trong sáng ngoài tối đều nói vì một nữ tử mà ảnh hưởng tới giao hảo hai nước không phải việc minh quân nên làm, hy vọng Sầm Duệ sớm hạ quyết định, gả Từ Tri Mẫn đi cho kịp.

Sầm Duệ lạnh nhạt nói: "Cần nhờ một nữ tử để giữ vững giang sơn của Cung quốc, hoàng đế như trẫm không làm cũng được."

Khắp triều đình là một mảnh lặng im, không người nào dám lên tiếng vào lúc này, nhất là người hòa thân còn là chất nữ của Thừa tướng đương triều.

"Cung quốc ta có tướng sĩ tam quân anh dũng thiện chiến, khi nào thì phải sợ đám ngoại quốc đó rồi?" Ngụy Trường Yên cười khẩy nói: "Thị Trung Lang nói thật thoải mái, chắc đã tưởng tượng ra sau này lời đồn về quân thần Cung quốc đặc sắc cỡ nào!"

"Chiến loạn xảy ra, dân chúng lâm than. Vệ Dương hầu thì đặt vô số tính mạng của dân chúng Bắc cương ở chỗ nào?" Tần Anh nói năng có khí phách, chất vấn lại: "Đầu tiên là đánh bằng ngoại giao, thứ hai là đánh vào quân lực, không được mới đánh vào thành trì. Hai nước tương giao mà chỉ biết áp chế bằng vũ lực, chỉ biết lưỡng bại câu thương mà để ngư ông đắc lợi." Tần Anh phất tay áo một cái: "Thứ cho ta nói một câu vô lễ, không tính dưới mỗi thiết kỵ kia sẽ có bao nhiêu khắp huyết vong hồn, chỉ nói Vệ Dương hầu có bao nhiêu tự tin có thể toàn thắng mười vạn thiết kỵ của Đồ Khả Tư Hãn?"

Khí thế hiên ngang lấn áp kia của Tần Anh rất hiếm thấy, Ngụy Trường Yên tức tối muốn phản bác, nhưng lại thấy cả triều văn võ theo thứ tự quỳ xuống, trăm miệng một lời nói: "Lời của Thị Trung không phải không có lý, thỉnh bệ hạ sớm hạ quyết định." Vài võ tướng ít ỏi xung quanh Ngụy Trường Yên, và ngay cả Từ Sư trăm mặc một lát, cũng thông thả quỳ xuống.

Thời gian nhưng ngừng lại rất lâu, rất lâu. Hồi lâu sau, Sầm Duệ ngồi trên long ý mới chậm rãi nói từng chữ: "Phong Từ thị chi nữ thành Đức Ý công chúa, cùng Đồ Khả Tư Hãn, kết ước hòa thân."

"Thánh thượng anh minh!" Tiếng hô vạn tuế chấn động khắp đại điện, năm ngón tay của Sầm Duệ nắm chặt long ý, khớp xương trở nên trắng bệch.

Sau khi hạ triều, Tần Anh nhận lệnh tới Ngự Thư phòng, vừa bước một chân vào đã bị quăng thẳng tấu chương vào đầu, hắ không tránh khỏi bị đau, mũ quan cũng lệch sang một bên.

Sầm Duệ mang sắc mặt âm lãnh: "Là Phó Trách cho người làm như vậy?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Trao Đổi

"Đây là điều thần nghị, không liên quan tới Thái phó." Tần Anh thẳng thắt lưng nói chuyện, sắc mặt không hề thay đổi.

"Người thú vị lắm!" Sầm Duệ thịnh nộ, không để ý cái gì gọi là phong thái đế vương, vỗ án, chỉ vào Tần Anh chửi ầm lên: "Không có Phó Trách làm chỗ dựa cho người, người ăn gan hùm mật gấu dám lôi kéo bách quan cùng dồn ép trẫm sao?!" Vừa nói vừa thở gấp, giận tề tâm liệt phế, nói không nên lời nữa.

Lai Hỉ canh giữ ở ngoài, lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh bên trong, nghe thấy Sầm Duệ tức giận thở gấp, thoáng do dự rồi gõ ba cái lên cửa khuyển nhủ: "Bệ hạ, bảo trọng long thể ạ..."

Cửa mở ra, Tần Anh hăng giọng: "Nhanh truyền thái y!"

Trương Dịch thi chằm xong, Sầm Duệ vẫn chìm trong hôn mê chưa tỉnh lại. Từ Tri Mẫn cầm khăn lau đi vết máu dính bên môi Sầm Duệ, nghẹn ngào nói: "Bệ hạ làm sao vậy?"

"Bệ hạ hồi trẻ từng chịu đại hình, sau còn trúng độc, bị thương gốc rễ, tiêu hao nguyên khí." Trương Dịch mang sắc mặt ngưng trọng, không đành lòng nói: "Mấy năm nay, từ khi nàng đăng cơ còn ngày đêm làm lưng vất vả, suy nghĩ cân nhắc mệt nhọc, đã thành tật rồi. Lần này lửa giận công tâm, kiệt lực không chống đỡ nổi nên mới hôn mê bất tỉnh."

Hai mắt Từ Tri Mẫn phiếm hồng, nhịn không được rơi lệ, nắm tay Sầm Duệ khóc không thành tiếng.

Lai Hỉ vén màn đi vào, nhìn Sầm Duệ nhắm chặt hai mắt, do dự nói: "Thái Phó đại nhân tới, nói muốn gặp bộ hạ."

Việc trên triều hôm nay, Trương Dịch đã nghe thấy, cũng biết lúc này Sầm Duệ không muốn gặp Phó Trách, liền tự chủ trương nói: "Nói với Thái Phó là bộ hạ còn chưa tỉnh."

"Để hẳn vào." Giọng Sầm Duệ suy yếu vô lực nhẹ nhàng truyền đến, nàng đã tỉnh được một lúc rồi, nhưng sức còn yếu: "Các người đều lui xuống đi."

Lúc Phó Trách đi vào, Sầm Duệ dựa gối mềm tựa trên đầu giường, đôi môi khô tái nhợt, ánh mắt thanh tĩnh. Ánh mắt của nàng bây giờ không có bất kỳ cái gì gọi là trách cứ hay oán hận, nhưng bình tĩnh tới mức lạnh tâm.

Phó Trách lẳng lặng ngồi xuống mép giường, dèm dèm góc chăn, nhìn Sầm Duệ tiều tụy trong xiêm y đơn bạc mà lòng nổi từng trận yêu thương, miệng cũng trách cứ nói: "Sao mặc ít như vậy?"

"Chàng lo sao?" Sầm Duệ cong khóe môi cười, nghiêng đầu nhìn Phó Trách, bỗng ngộ ra: "Chàng vẫn luôn thế này, dùng cách mà chàng cho là tốt nhất để đối xử với ta. Ba năm trước đây như vậy, ba năm sau cũng như thế. Ta hiểu, chàng vì ta mà bảo toàn ngôi vị hoàng đế này, nhưng chàng có từng nghĩ tới việc vốn dĩ ta không hề muốn cái vị trí này hay không?"

Một mạch nói nhiều như vậy khiến nàng hụt hơi, dừng lại ho một lúc.

Một tay Phó Trách cầm chặt tay Sầm Duệ, tay kia vỗ lưng giúp nàng thuận khí. Phó Trách biết bây giờ Sầm Duệ đang nổi nóng, nói gì cũng không nghe vào. Đáng lẽ hôm nay hẳn không nên tới, nhưng khi trong cung truyền tin nói nàng bệnh thì không thể yên tâm nổi, nhất định phải tới nhìn một cái xem thế nào: "Nàng phải giữ sức để ngày sau còn..."

Miễn cưỡng ngừng ho, Sầm Duệ buông khăn che miệng xuống: "Để ta nói xong đã. Phó Trách, tâm tư của chàng, con mắt của chàng quá xa, thủ đoạn quá tàn nhẫn. Còn ta, chỉ là một người bình thường thôi, ta không thể hiểu rõ suy nghĩ của chàng, cũng không thể vô tình như chàng. Ta vẫn cố gắng để mình có thể mạnh mẽ hơn, cố gắng để đuổi kịp bước chàng, để có thể kề vai sát cánh bên chàng. Nhưng quá trình này quá dài, hi sinh quá nhiều người..." Nàng rút tay khỏi lòng bàn tay của Phó Trách: "Ta mệt rồi."

Trước đây là Long Tố Tố, bây giờ là Từ Tri Mẫn, tương lai còn không biết có bao người rời xa nàng nữa. Sầm Duệ chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc hai chữ "cô độc" như vậy, cũng có thể là do thân mang mệnh, làm nàng cảm thấy cả thể xác và tinh thần chưa từng mệt mỏi tới vậy. Nàng không biết nên đối mặt với Từ Tri Mẫn thế nào, lại càng không biết nên đối mặt với người đẩy Từ Tri Mẫn đi - Phó Trách như thế nào...

Lúc trước, Phó Trách đã chuẩn bị mọi ứng đối đối với những phần nộ và chất vấn của nàng, nhưng hẳn không ngờ khi Sầm Duệ nói ra lại là những lời như vậy. Mọi lời muốn nói đều nấn ná trong cổ họng, hẳn muốn giải thích với nàng, nhưng nhìn khuôn mặt tĩnh lặng như dòng nước của nàng, hẳn không nói nổi một chữ, cầm xiêm y bên cạnh khoác lên vai nàng: "Dưỡng hảo thân thể." Rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Sầm Duệ mệt mỏi nhắm mắt lại, trước khi Phó Trách bước ra cửa, nàng nói: "Khoảng thời gian này trăm sẽ tới biệt cung ở Thượng Lâm uyển tĩnh dưỡng, tất cả mọi chuyện nhờ Thái Phó thay trăm giám quốc."

Phó Trách đứng lặng ở cửa một hồi, xoay người thi lễ với Sầm Duệ: "Vi thần tuân chỉ."

Hoàng đế bệnh nặng nằm trên giường, toàn bộ quyền lực đáng lẽ phải phân đều vào tay Tả Hữu nhị tướng, ấy vậy mà không ai ngờ, nó lại tới tay Phó Trách một lần nữa! Nhóm thần tử Cung quốc đồng loạt rơi lệ, phảng như lại thấy những ngày tăng ca cặm cụi xa xưa đang quay về!

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, Phó Trách không lập tức có cử động thu hồi thực quyền, đại thể công việc trong triều vẫn do Từ Sư và Tạ Dung hai bên làm chủ. Phong cách hành sự cũng sửa lại thói phong lệ lối hành ngày xưa, ôn hòa tới mức khiến triều thần phải hoài nghi Thái Phó có đúng là vị Phụ Chính nghiêm cần hà khắc trước kia hay không!

Hoàng đế tới Thượng Lâm uyển dưỡng bệnh, hoàng hậu cũng đi theo bồi giá, một hoàng cung to như vậy trở nên quạnh quẽ tiêu điều. Cung nhân trong Dưỡng Tâm điện đã hoàn thành công việc xong từ sớm, liền tách ra làm chuyện riêng, không ai chú ý tới bóng người đi vào hậu uyển.

Phó Trách bưng bát gỗ ngồi bên cạnh ao, nhìn đám cá chép béo ú bơi quay nịnh nọt mình, tâm loạn như ma. Lần đầu tiên trong đời, hắn nảy sinh lòng nghi ngờ với những quyết định của mình. Hắn luôn tin tưởng nguyên tắc "Đương đoạn tức đoạn", trong đấu tranh quyền mưu không được phép để nữ nhân tình trường xen vào. Hắn không muốn Sầm Duệ tiếp xúc với những dơ bẩn hắc ám này, cũng không muốn tay nàng dính máu, cho nên những việc này, để hắn làm là được rồi. Hắn muốn che chở nàng thuận gió xuôi chèo trong vòng xoáy quyền lực, không muốn nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào, nhưng ngàn lần vạn lần không ngờ hắn đã làm nàng tổn thương mất rồi...

Hạ qua thu tới, trời xanh mây trắng, bách hoa nở rộ, trong Nghi Xuân cung ở Thượng Lâm uyển, hoa cúc tím còn lấn sặc cả tường vi.

Đồ Khả Tư Hãn đã về thảo nguyên trước, một tháng sau lễ hỏi và cả hôn thư đều được đưa tới. Nói trắng ra thì như vậy vô cùng không hợp quy củ của Cung quốc bên này, nhưng Lễ Bộ Thượng thư chỉ lầm bầm vài tiếng, việc cần làm vẫn phải làm. Đội nghi lễ phải chuẩn bị ngay lập tức, đồ cưới cũng phải chuẩn bị gấp gáp. Sùng thần gần đây - Hộ Bộ thượng thư Vân Đình vì muốn làm Tả tướng và hoàng đế bệ hạ vui vẻ, vung tay một cái, đồ gì cũng lựa cái tốt nhất, đắt nhất, hoa lệ nhất, còn về số lượng, vậy

thì khỏi phải bàn. Phó Tránh nhìn mà nhíu chặt mày, vốn định nói gì đó, nhưng tay cầm tấu chương mà mãi vẫn không lên tiếng.

"Hoàng đế ca ca, có phải người đang giận Phụ Hãn của ta không?" A Chiêu bưng chén thuốc, hiểu chuyện dứt thuốc cho Sầm Duệ.

Sầm Duệ xoa xoa đầu nàng: "Sao có thể giận lâu như vậy được?"

"Vậy vì sao bệnh của hoàng đế ca ca mãi vẫn không tốt hơn?" A Chiêu nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, hỏi.

Sầm Duệ bỗng dưng đẩy chén thuốc ra, khom lưng ho một trận rồi mới nói: "Vì ta đang trộm lười biếng đó mà."

"Bệ hạ, Yến Vương dẫn hai tiểu thế tử tới thăm ngài." Lai Hỉ đứng bên ngoài nói vọng vào.

"Để cho bọn họ vào đi."

Đồ Khả Tư Hãn đi rồi, theo lệ thì mấy phiên vương cũng nên quay về đất phong, hôm nay Yến Vương tới để nói lời từ biệt, lại nhớ Sầm Duệ từng nói muốn hẳn dẫn hai nhi tử vào cung, nên nhân tiện dẫn tới thăm nàng, dù sao vẫn phải cho hoàng đế chút mặt mũi.

"Ngũ ca tới rồi sao?" Sầm Duệ bưng trà uống một ngụm để trôi đi vị thuốc trong miệng, rồi cười nói.

Yến Vương ngẩn người, đánh giá về xưng hô thân thiết của Sầm Duệ một hồi, nhìn Sầm Duệ cười ấm áp và bình thản, cũng cười lại: "Khí sắc của bệ hạ khá hơn nhiều rồi."

Khoảng thời gian trước, bệnh tình của Sầm Duệ đích xác không có tí khởi sắc nào, người càng ngày càng gầy, tới nay ngay cả xiêm y cũng rộng một vòng lớn. Có điều Sầm Duệ đối với việc vị Hiền Vương này trợn mắt

nói dối đã tập mãi thành quen, không có tinh thần tính toán với hẳn, ánh mắt đặt lên hai đứa bé sau lưng Yến Vương, thở dài nói: "Hai nhi tử của Ngũ ca đã lớn như vậy rồi cơ đấy, trông thật thông minh lanh lợi, thật sự khiến người ta ước ao."

"Bệ hạ đã lập hậu, sớm muộn gì cũng có tử tự thôi..." Yến Vương nhìn tiểu hoàng hậu i ôi bên cạnh Sầm Duệ, nói như vậy nhưng chuyện này chắc còn phải chờ lâu đấy.

Sầm Duệ nghịch song nha kế của A Chiêu, cười mà không nói, rồi lại nhìn A Chiêu nhìn tiểu nhi tử của Yến Vương không chớp mắt, đột nhiên nói: "Hình như A Chiêu rất thích Dục Nhi của Ngũ ca thì phải?"

Lời còn chưa dứt, thân là huynh trưởng, Sầm Giác kinh hoàng kéo đệ đệ ra phía sau, một hài tử hơn mười tuổi đã nghe ra ý tứ của Sầm Duệ, vậy thì đừng nói chi là Yến Vương. Ý cười luôn giữ trên mặt hẳn dần lui đi, quan sát thần sắc của Sầm Duệ, nói: "Bệ hạ, Dục Nhi năm nay mới chỉ năm tuổi thôi."

Sầm Duệ ngẩng đầu nhìn hẳn: "Lúc đại ca bị biếm khỏi kinh thành là khoảng mười tuổi. Mười tuổi, cũng đủ để tự tạo dựng thế lực gây áp lực cho hoàng đế rồi. Cao tổ hạ lệnh đại phong con cháu Sầm thị thành phiên vương, bởi nghĩ thiên hạ này là của họ Sầm, nên cùng nhau bảo vệ triều đình. Nhưng trên thực tế, trăm năm qua kể từ khi Cung quốc lập quốc, phản loạn phiên vương nhiều vô kể, lúc tiên đế tại vị đã có suy nghĩ tước phiên..."

Sầm Duệ ngay lập tức nói thẳng vào vấn đề, không để lại đường lui, làm cho không khí trong điện đông cứng, mấy đứa trẻ không hẹn mà cùng nín thở, không dám gây động tác mạnh.

"Tiên đế chỉ là có suy nghĩ mà thôi." Sắc mặt của Yến Vương vẫn như thường, thậm chí còn thong dong cười: "Con cháu Sầm thị đông đúc, cùng

chung huyết thống như cây liền cành, muốn tước phiên mà dễ vậy sao? Bệ hạ cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chuyện hôm nay chớ để truyền vào tai các vị thúc bá."

Sầm Duệ không để trong lòng mấy lời uy hiếp của hắn, cười nói: "Nếu trẫm chỉ muốn tước một người, rồi ban những thứ trong tay hắn cho những chư hầu khác thì sao? Đại nạn lâm đầu, lao yến phân phi, huống chi là thúc bá con cháu không có giao tình gì?"

Ánh mắt của Yến Vương trở nên vô cùng sắc bén: "Bệ hạ cố ý muốn dồn ép sao?"

Sầm Duệ nhìn Sầm Dục trốn sau lưng đại ca: "Mấy ngày trước Đoan Thái tần có tìm trẫm tâm sự rằng tuổi tác đã cao mà không được hưởng niềm vui gần bên con cháu. Nay trong cung Thái Phi cũng không còn nhiều người, thỉnh thoảng mới cố được một ván mã điếu hoặc trò chuyện đôi câu, trẫm nghe xong mà lòng chua xót không ngớt. Hơn nữa, nay A Chiêu còn nhỏ, trong cung cũng không có ai ở bên, ta thấy tuổi Dục Nhi vừa đẹp, đúng lúc có thể bầu bạn với nàng. Nếu Ngũ ca còn lo lắng, ta sẽ lại bảo Phó Trách nhận Dục Nhi làm đồ đệ, ca xem thế nào?"

Đoan Thái tần là quân cờ để Sầm Duệ kiểm chế Yến Vương, nếu muốn để quân cờ này đi thì phải có một quân cờ khác thay thế. Yến Vương là một hiếu tử, huống hồ để Sầm Dục bá Phó Trách làm đồ đệ, đây là việc nhiều sĩ tử tha thiết ước mơ mà không được, Sầm Duệ tin tưởng hắn sẽ đưa ra lựa chọn nhanh thôi.

"Dục Nhi, con thích kinh thành không?" Yến Vương trầm mặc một lúc lâu, rồi nhìn về phía tiểu nhi tử mà hỏi.

Sầm Dục nhìn phụ vương của mình, lại nhìn Sầm Duệ, suy nghĩ mãi mới nói: "Thích!" Hai mắt cũng sáng rõ: "Cũng rất thích hoàng đế thúc thúc."

Sầm Duệ thoả mãn nở nụ cười.

Sau khi Yến Vương cáo từ, trong nháy mắt Sầm Duệ không còn sức chống đỡ, mệt mỏi tựa ở đầu giường, nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra thì đã là hoàng hôn rồi, trong điện chớp động ánh nến, Từ Tri Mẫn ngồi cạnh tháp may vá xiêm y.

Sầm Duệ nheo lại mắt, nhận ra đây là y phục cũ, cười nói: "Chỉ là mấy thứ đồ dùng lặt vặt thôi, không cần lãng phí sửa chữa, đừng làm mình mệt."

Từ Tri Mẫn cắn đứt sợi chỉ, quý trọng vuốt lên lớp vải, cúi đầu cười: "Có lẽ bệ hạ không còn nhớ, lần đầu tiên thần nữ gặp bệ hạ, người đã mặc xiêm y này."

Sầm Duệ nghe được âm khàn khàn trong giọng nàng, hồ thẹn nói: "Là ta không tốt, lúc trước thì lừa người, bây giờ lại bức người đi... hòa thân."

Từ Tri Mẫn lắc đầu nói: "Bệ hạ không bức ta, Thái Phó đại nhân cũng không bức ta." Nàng nhu thuận và ôn hòa nhìn Sầm Duệ: "Tri Mẫn cam tâm tình nguyện đi hòa thân, bệ hạ đã chọn thay ta một mối hôn nhân tốt, Tri Mẫn cũng thấy cửa hôn này rất tốt. Vị Khả Hãn kia nhìn thì là một người thô lỗ, nhưng không phải người lãnh tình, lúc nói chuyện với ta cũng tỏ ra rất tôn trọng. Cuộc đời một nữ tử không cần cầu gì hơn điều này, Tri Mẫn rất thỏa mãn."

Nhiều lần vuốt lớp y phục, Từ Tri Mẫn im lặng hồi lâu, cố lấy tất cả dũng khí nói: "Bệ hạ biết không? Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài đã hết lòng cảm mến, tuy rằng sau đó mới biết được thân phận của bệ hạ nhưng chưa từng hối hận nửa phần. Đối với ta mà nói, bệ hạ là một vị đế vương khoan hồng nhân từ, ta một lòng muốn được làm bạn bên cạnh ngài, cũng mong trở thành tri kỷ sống chết bên nhau. Đáng lẽ ra bệ hạ không nên giận Phó đại nhân, mặc dù Phó đại nhân không nâng tay, ta cũng sẽ chủ động nhận lệnh thôi."

Mũi Sầm Duệ vô cùng chua xót, cố gắng cười: "Người là một cô nương ngọc." Nói rồi, dòng lệ lặng lẽ rơi xuống...

Cảnh Viêm năm thứ hai, ngày mười tám tháng mười, nghi trượng hòa thân của Đức Ý công chúa khởi hành, người đưa dâu bên Cung quốc là Thượng Đô Hộ Chúc Bá Phù, còn sứ giả đón dâu chính là tướng quân Ô Ân ngày ấy bất mãn xuất đầu với Ngụy Trường Yên ở vườn săn. Người đưa đón hai bên đều là người trong quân, cho nên một đường hòa thân này vô cùng an toàn.

Hoàng đế bệ hạ dưỡng bệnh không lộ mặt đã lâu mà vào ngày công chúa xuất giá còn đích thân ra khỏi thành đưa tiễn mười dặm. Nhóm triều thần len lén quan sát bóng người hao gầy trên ngự liễn, đều thốn thức:

"Nghe nói Đức Ý công chúa vô cùng được bệ hạ sủng ái, bao năm nay bên nhau khi hoạn nạn, hôm nay phải cách biệt, đúng là câu chuyện Vương Tường và Nguyên Đế* thời cổ mà, đáng tiếc đáng tiếc.

*Vương Tường tự Chiêu Quân nên còn được gọi là Vương Chiêu Quân, được tuyển vào nội cung dưới thời vua Hán Nguyên Đế. Ở đây nhắc tới việc Hán Nguyên Đế gả Vương Chiêu Quân cho Thiên Vu Hung Nô, thiết lập bang giao giữa nhà Hán và Hung Nô.

"Này, từ lúc nào mà người trở nên vắn vẻ thế hả?"

"Người ta đang bị tình cảm của bệ hạ và công chúa làm cảm động mà! Chẳng lẽ người không có tí cảm động nào sao?"

"... Không phải hôm trước người mới cảm động vì câu chuyện yêu nhau lăm cẩm nhau đau của bệ hạ và Thái Phó đại nhân hay sao?"

Tiền Đức Ý công chúa đi, Sầm Duệ nhìn đội nghi thức khuất bóng mới thu hồi ánh mắt, lúc xoay người thì bỗng thấy trước mắt trắng xóa, cả người đổ sang một bên.

"Cẩn thận." Có một lực đạo đỡ lấy nàng.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phu Nhân

Sầm Duệ thần nhiên liếc mắt một cái, đẩy tay hăn ra: "Đa tạ Thái Phó."

"Nghe nói nàng giữ tiểu nhi tử của Yến Vương lại à?" Phó Trách nhìn thần sắc bất hòa của nàng, môi hơi mím lại.

"A Chiêu rất hợp ý với Dục Nhi, nên trẫm nói chuyện với Yến Vương để giữ Dục Nhi lại trong cung." Sầm Duệ ngăn tiếng ho tới bên miệng, nói chậm và nhẹ: "Trẫm đã đồng ý với Yến Vương là cho Dục Nhi bái Thái Phó làm thầy, ngày khác sẽ để hai người gặp mặt."

Chưa tới nửa tháng, mà người trước mắt đã gầy yếu tới mức này, tựa như một cơn gió thổi qua cũng có thể cuốn nàng đi. Tay Phó Trách buông thõng chột siết thành quyền, tạo thành vết thật sâu trong lòng bàn tay, hăn đã hỏi Trương Dịch, bệnh này của Sầm Duệ là tâm bệnh, tâm bệnh không thông, kéo theo thân mình cũng ngày càng sa sút.

Tới tận bây giờ, hăn vẫn nghĩ chuyện hòa thân là cần phải làm, nhưng hăn cũng hối hận, hối hận không thể dùng biện pháp ôn hòa hơn để Sầm Duệ xử lý chuyện này.

Trước mặt bách quan, đầy bụng muốn nói mà không thể cất lên, im lặng một lát, hăn nói: "Nàng an bài là được rồi." Rốt cuộc thì dụng ý nàng giữ đứa bé kia lại là gì, tạm thời hãy để hăn tin đó là quân cờ khiến Yến Vương ném chuột sợ vỡ òa đi.

Sau đó, Sầm Duệ không nhìn hăn nữa.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi này của Sầm Duệ và Phó Tránh rơi vào trong mắt bao người, dù là kẻ ngốc tới đâu cũng nhận ra được sự xa cách và lạnh lùng của Sầm Duệ với Phó Tránh. Cũng đúng thôi, chuyện của Đức Ý công chúa do một tay Tần Thị Trung bày ra, mà Tần Thị Trung này còn là môn sinh của Thái Phó đại nhân, bệ hạ giận chó đánh mèo cũng là bình thường.

Nếu nói lúc này có ai dám động chạm vào hai vị quân thần này thì khắp triều cũng chỉ có một người.

"Bệ hạ đừng lo lắng." Ngụy Trường Yên bình tĩnh nhìn thần sắc cô đơn của Sầm Duệ, bước từng bước tới bên cạnh nàng, thấp giọng trấn an: "Có Bá Phù, công chúa nhất định sẽ tới nơi an toàn."

Sầm Duệ đánh mắt về phương Bắc: "Ta chỉ lo lắng cho an nguy một đường này của nàng thôi sao?" Không nói tới phong tục của thảo nguyên khác Cung quốc, một khi hai nước khai chiến, người đứng mũi chịu sào chính là Tri Mẫn. Từ ngày Sầm Duệ ấn ngọc tử xuống chiếu thư hòa thân, đêm nào nàng cũng nằm mơ.

Có khi mơ thấy Long Tổ Tổ ngồi sóng vai với nàng trên bờ ruộng, cùng nhau ngẩng mặt nhìn đèn trời đang bay lên; có khi lại mơ thấy Từ Tri Mẫn ngồi trước cửa sổ trong Dưỡng Tâm Điện, nâng tú châm tuyến, uyển chuyển hàm xúc như họa; thỉnh thoảng cũng mơ thấy mình ngồi trong nhà ở quận Thanh Thủy, mẫu thân ủ rượu dưới tàng cây mai, ngâm nga khúc hát "Nữ nhi tết tóc buộc dây hồng, mặt mày trong sáng."

Hay mơ nhất là nàng lẻ loi đứng một mình trên hành lang dài dằng dặc tối đen, trơ mắt nhìn bóng người phía trước khuất sau cánh cửa đóng chặt, khi nàng chạy tới đẩy cánh cửa ra thì lại quay về hành lang đó, mà bóng người kia vẫn không nhanh không chậm đi phía trước. Vòng đi vòng lại, nàng vĩnh viễn cũng không thể đuổi kịp.

Mỗi khi bừng tỉnh, cả người Sầm Duệ đều ướt đẫm mồ hôi, hồi lâu mới mệt mỏi không chịu nổi mà ngã xuống giường, người kia là ai, trong lòng nàng biết rất rõ.

"Thần từng nghe người ta nói, nằm lâu trên giường chỉ hại không lợi. Không bằng thử ra ngoài giãn gân cốt, biết đâu còn hiệu quả hơn ngày nào cũng uống thuốc." Ngụy Trường Yên chân thành tha thiết đề nghị: "Bãi săn mới cũng sắp hoàn thành rồi, nếu bệ hạ có hứng, thần bồi bệ hạ đi hai vòng nhé?"

Sầm Duệ trầm ngâm một lát, gật đầu: "Theo ý người đi."

Phó Trách nhìn hai người nói chuyện như không có người ngoài, trong mắt lướt qua ánh sáng lạnh, tiểu tử này đúng là kẻ cơ hội! Mới nâng tay lên lại bất đắc dĩ hạ xuống, bây giờ ngay cả nói thêm một câu với hãn Sầm Duệ cũng không muốn, uống cho hãn đọc đủ thi thư, cả một bụng kinh luân sử sách mà không dạy nổi hãn nên làm thế nào để khiến người khác vui vẻ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ hôm ấy, mỗi ngày Sầm Duệ đều rút ra một canh giờ ở trong bãi săn. Mới đầu nàng chỉ có sức ngồi trên ngựa, chậm rãi chạy vòng vòng, nhưng dù thế cũng chỉ có thể chạy chậm. Cuối thu khí trời trong lành, có nắng nhưng không gắt, ngựa mã của Sầm Duệ chạy lướt gió, cả người cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngụy Trường Yên không theo sát nàng, cưỡi ngựa bên cạnh không xa không gần, chỉ khi Sầm Duệ gọi, hãn mới kẹp bụng ngựa chạy tới.

"Cho dù mục đích của Vệ Dương hầu là gì thì tình trạng bây giờ của bệ hạ cũng tương đối có lợi cho cơ thể." Trương Dịch nhìn bóng người phía xa, nói.

Phó Trách khoanh tay đứng sau bóng cây, tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng từ đôi mắt lãnh liệt có thể thấy được tâm tình của hắn thật sự không tính là sung sướng.

Trương Dịch đã sớm nhìn ra Phó Trách và Sầm Duệ có gì đó, chẳng qua một người là quân một người là thần, con đường tương lai sẽ còn nhiều hiểm trở. Sầm Duệ là bằng hữu tốt của hắn, hắn tận mắt thấy nàng từng ngày trở nên thâm trầm và nội liễm. Hắn là đại phu, chỉ biết xem bệnh, hoàn toàn không biết gì về việc triều đình, hắn dùng góc độ bằng hữu để hỏi Phó Trách một câu: "Người có vài phần thật tình với Sầm Duệ phải không?"

Hai mắt của Phó Trách thâm thúy, vẫn luôn nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Sầm Duệ, lòng bàn tay rất nhanh lại buông ra, thanh ngữ thấp tới mức không thể nghe thấy: "Vài phần? Ta cũng không thể nói rõ vài phần ấy. Nếu có thể nói rõ, làm sao ta lại tự khổ tự ưu tư tự nã nê thế này?"

Trương Dịch nghe xong thở dài một tiếng, đúng là thông minh nhất thế hồ đồ nhất thời, thế này thì làm sao nói được mấy lời tâm tình để dỗ Sầm Duệ chứ?

"Bệ hạ, thần bồi ngài nhiều ngày như vậy mà không được ban thưởng gì sao?" Ngụy Trường Yên đỡ Sầm Duệ xuống ngựa, nửa đùa nửa thật nói.

Sầm Duệ quẩn roi ngựa lại, cười mắng: "Lại muốn thưởng gì? Nói đi."

"Bình phù của U Vân lục châu."

Nụ cười trên khóe môi Sầm Duệ lập tức cứng lại, cười như không cười nhìn Ngụy Trường Yên: "Ngự Lâm quân đã là của người rồi mà còn không thỏa mãn sao? Hay là người muốn nắm giữ binh mã khắp thiên hạ?"

"Nếu bệ hạ đã có ý tước phiên thì bước đầu tiên không phải là thu hồi binh quyền sao?" Ngụy Trường Yên nhoẻn miệng cười, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời.

"Ai nói với người trăm muốn tước phiên? Phó Trách? Tần Anh hay là Từ Sư?" Sắc mặt của Sầm Duệ trở nên lãnh lệt, ánh mắt rét lạnh đâm thẳng vào mặt Ngụy Trường Yên: "Lời nói đại nghịch như vậy mà cũng dám nói khỏi miệng, ta thấy Vệ Dương hầu được sủng mà kiêu, không muốn sống nữa rồi đấy!"

Ngụy Trường Yên không bị khí thế bức người của Sầm Duệ đẩy lùi, quỳ gối xuống đất ôm quyền: "Thần nguyện lấy tánh mạng của Ngụy thị ra thề, thần một lòng một dạ suy nghĩ cho giang sơn xã tắc của bệ hạ, tuyệt đối không hai lòng."

Sầm Duệ nhìn chăm chăm hẳn một lúc lâu, bên môi xẹt qua nụ cười nhạt tới mức không thể thấy, hạ thấp giọng: "U Vân lục châu là địa bàn của Yến Vương, Yến Vương là dạng người gì chẳng lẽ người không biết? Cho người chẳng khác nào trực tiếp xé rách mặt với hẳn. Như vậy đi, mười vạn binh mã của quận Giang Ninh sẽ giao cho người điều động." Quận Giang Ninh là đất phong của Kim Lăng vương, tứ ca này của Sầm Duệ vẫn luôn thờ ơ với quân chính, đây là quả hồng dễ niết nhất trong tất cả phiên vương.

"Thần tạ long ân của bệ hạ." Ngụy Trường Yên ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời lấp lánh, nồng cháy tựa ánh nắng chói mắt.

Sóng mắt của Sầm Duệ chớp động, tránh khỏi tầm mắt của hẳn.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Một lần dưỡng bệnh của Sầm Duệ ở Thượng Lâm là dưỡng liền hai tháng, chính vụ trên triều toàn quyền giao cho Phó Trách cùng hai vị tướng gia, lại còn mơ hồ có xu thế buông tay mặc kệ. Triều thần mấy độ muốn đến Nghi Xuân cung tiến gián thỉnh quân về triều, đều bị nàng cự tuyệt

ngoài cửa cung, có một lần âm ỉ tới mức nàng phải đích thân đi ra cửa cung, để vương trẻ tuổi đi ủng mặt áo khoác lông cừ trắng như tuyết, hai gò má không có tí huyết sắc nào, mệt mỏi nói: "Nếu các người không muốn trăm sống tới sang năm thì cứ quỳ tiếp đi."

"..." Bách quan quỳ gối dưới bậc thang chịu áp lực cực lớn, xám xịt đứng dậy bái biệt, còn quỳ nữa không phải là rửa hoàng đế bệ hạ nhanh chết sao?!

Trở về trong điện, Sầm Duệ đón lấy cái khăn từ tay Lai Hỉ, lau sạch bột phấn trên mặt mình, hừ một tiếng: "Đúng là không dọa không biết sợ."

"..." Bệ hạ, ngài như vậy là lừa gạt lòng thiện lương của các vị đại nhân đó!

Ngồi quỳ trước án thư xem sách gần một canh giờ thì khi Lai Hỉ bưng trà tới nói Trương Thái y tới thỉnh mạch bình an, Sầm Duệ nhấp một ngụm, không để ý Lai Hỉ đang nháy nháy mắt với mình, còn nói: "Hôm trước hình như Dục Nhi nóng người thì phải? Dẫn nó tới đây cho Trương Dịch nhìn một cái."

Sầm Duệ nghe thấy tiếng bước chân, tập mãi thành quen đưa tay qua, oán giận nói: "Bệnh của ta đã gần như ổn rồi, người không bắt ta uống thuốc một ngày sẽ chết sao."

"Là thuốc sẽ có ba phần độc, không uống cũng được."

Tay Sầm Duệ rút về trong phút chốc, ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Phó Trách vén áo quỳ xuống, giận tái mặt: "Thái Phó mạo danh thái y, cố tình xâm nhập vào tấm cung của trăm là muốn vào ngục lao của Ngự sử đài sao?"

Phó Trách ngồi nghiêm chỉnh, từ từ nói: "Trương Thái y ở ngoài điện, sao thần lại có tội mạo danh được? Còn nữa, không phải bệ hạ từng mệnh

thần tới gặp Dục tiểu thế tử sao, chẳng lẽ bệ hạ quên rồi?"

Đầu óc của Sầm Duệ tê cứng, giờ mới nhớ nàng từng nhắc với Phó Trách việc này, chỉ tại sau khi Dục Nhi tới đây phải vội vàng bồi dưỡng cảm tình nên quên mất... Sầm Duệ trộm véo lên đùi mình một cái, ho khan hai tiếng: "Sao trẫm quên được chứ? Nếu không sao còn sai người đón tiểu thế tử tới đây?"

Phó Trách nhột nhạt đáp tiếng, tầm mắt dừng trên án thư: "Bệ hạ đang xem "Tứ hải đồ chí" sao?" Ngày ấy rõ ràng nàng đã tỏ ra mất hứng thú với đế vị, còn nay nếu không phải lòng mang kế hoạch lớn, sự nghiệp to lớn, thì vì sao phải xem loại sách như vậy? Bảo hãn tính kế lòng người, bày mưu nghĩ kế không phải vấn đề khó, nhưng hãn chưa bao giờ có thể nắm chắc tâm ý của Sầm Duệ, điều này làm cho Phó Trách ảo não và nôn nóng một cách khó hiểu.

Sầm Duệ cứng ngắc khép sách lại, đặt nó sang một bên, bất tri bất giác quay về xưng hô ngày thường khi nói chuyện với Phó Trách: "Ta không xem, là chuẩn bị cho Dục Nhi xem."

"Hãn mới mấy tuổi, xem sách này hơi sớm." Phó Trách chuyển tay qua chõng sách cao ngất đặt bên cạnh nàng, cực kỳ kiên nhẫn xem qua một lượt, lắc đầu nói: "Những thứ này cũng không hợp, lúc nào về ta sẽ tìm hai quyển đưa lại đây."

"Tiểu thúc thúc!" Giọng trẻ con thanh thúy non nớt vang lên trong điện, một trận tiếng bước chân thùng thùng vang lên, tiếp đó là một cục bông tròn xoe nhào vào lòng Sầm Duệ làm nũng: "A Dục không còn nóng nữa rồi, đừng cho Thái y ghim kim được không?"

Sắc mặt của Phó Trách đang không chút thay đổi nhìn đứa bé trong lòng Sầm Duệ, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười.

Sầm Duệ giật nảy mình một cái, mỗi lần Phó Trách cười như vậy là không có chuyện gì tốt đẹp cả, Sầm Dục không có tí ý thức nguy cơ nào, nhìn Phó Trách, thơ ngây khả ái nói: "Đây là vị đại nhân nào vậy?"

Phó Trách hơi khép cánh môi: "Người không nên gọi ta là đại nhân, nên gọi một tiếng lão sư."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trong khi tin tức hoàng đế bệ hạ bệnh nặng lặng lẽ truyền ra, loại tình cảm kính ngưỡng của Sầm Dục đối với Phó Trách thậm chí đã vượt qua cả sự ỷ lại với Sầm Duệ, cũng không biết Phó Trách có thủ đoạn gì mà có thể thu phục nó nhanh như vậy, một ngày có hơn phân nửa thời gian là ở phủ Thái Phó. Buổi tối lúc cùng nhau dùng bữa, nếu không phải là nói với Sầm Duệ hôm nay học cái gì, thì cũng là thao thao bất tuyệt thối phòng lão sư của nó.

"Hoàng đế ca ca, A Chiêu đã lâu rồi không gặp Dục Nhi." Không ai cùng lứa tuổi làm bạn, hoàng hậu nương nương thật sự cô đơn.

Sầm Duệ vuốt mái tóc dài của nàng, an ủi: "Dục Nhi phải đi theo Thái Phó học tập."

Tuy là nói như vậy, nhưng tới chạng vạng vẫn không thấy xe ngựa trở về từ quý phủ của Phó Trách, người phái đi cũng không công, ngay cả Lai Hỉ cũng khó xử nói: "Ngay cả cửa thư phòng Thái Phó đại nhân cũng không cho tiểu nhân vào, tiểu nhân không có cách nào cả."

A Chiêu vừa nghe thì quệt quệt miệng muốn khóc: "Dục Nhi đã đồng ý với ta là tối nay sẽ chơi ném thẻ vào bình rượu rồi!"

Sầm Duệ nghiêm mặt nhìn sắc trời dần tối, vung tay áo: "Chuẩn bị xe!" Dám cướp người của nàng, rốt cuộc ai mới là hoàng đế chứ?!

Xe ngựa lăn bánh trên đường Nghi Bình, cánh hoa quế trắng bạc phủ kín hai bên đường, hương thơm thoang thoảng quanh quẩn dưới ánh trăng mờ nhạt.

Màn xe được vén lên, Sầm Duệ đang định nhảy xuống thì thấy trước cửa phủ của Phó Trách có chiếc xe ngựa màu xanh đang dừng lại, một thị nữ đứng trước đỡ người trong xe xuống dưới.

Cánh cửa mở ra phát ra tiếng "y nha", thư đồng nhà họ Phó ló nửa người ra ngoài, vừa thấy là Sầm Duệ thì mặt mày hớn hở: "Đại nhân chờ đã lâu, cuối cùng ngài..."

"Tiểu đồng tử." Chủ nhân của một chiếc xe khác bước ra: "Phó Trách đâu?"

Cầm của Phó tiểu thư đồng sắp rơi xuống đất rồi, hoảng sợ vịn phần xoa mắt mấy lần: "Phu, phu nhân?!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Chuyện Thành Thân

Sự tức giận của Sầm Duệ bị tiếng "Phu nhân" của Phó thư đồng vút lên chín tầng mây, đứng ngậy ra bên cạnh xe, không biết nên bày ra biểu tình gì.

Phó phu nhân lưu ý tới Sầm Duệ sững sờ ở một bên, bước chân tới cửa hơi dừng lại, đánh giá nàng xong thì cũng thông suốt, vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Cũng đến tìm Phó Trách sao? Ngậy ngốc ở cửa làm gì, đi vào thôi."

Sầm Duệ nhìn từ vẻ mặt tới lời nói của bà đều hòa ái dễ gần, tay chân cũng thả lỏng buông ra, vô thanh vô tức đi theo sau bà vào cửa.

Phó Trách nhận được tin thì nhanh chóng bước ra khỏi thư phòng, mới tới trước đình viện đã thấy hai người đi tới, thầm thở dài một hơi: "Nương, sao người tới kinh thành mà không nói trước với con một tiếng." Ánh mắt lướt qua Phó phu nhân, nhìn vào mắt Sầm Duệ.

Phó phu nhân liếc hẩn một cái, hừ một tiếng, nghiêm mặt, tỏ ra vài phần uy nghiêm: "Chức cao thì hay lắm hả? Ngay cả quy củ trong nhà cũng quên mất rồi sao?"

Phó Trách nhẫn nại nhìn mẫu thân của mình, lại nhìn Sầm Duệ xem trò hay không chớp mắt, không nề hà vén vạt áo quỳ xuống trước mắt Phó phu nhân, dập đầu không hề qua loa: "Mẫu thân."

Sầm Duệ bị cả kinh, năm quyền khụ một tiếng, cố nén tiếng cười đã tới cổ họng, không ngờ Phó Trách chàng cũng có lúc thế này đấy!

Phó phu nhân tươi cười rạng rỡ đón lễ của con trai, nói với Sầm Duệ: "Người đừng sợ, đây là quy định của lão tử hãn cho hãn, đề phòng tiểu bạch nhân lang này làm quan mà kiêu ngạo với tổ tông."

Sầm Duệ ho khan vài tiếng, nói: "Không sao."

Phó phu nhân càng nhìn bộ dáng tuấn tú nhu thuận của Sầm Duệ mà càng thích, vứt Phó Trách sang một bên, kéo tay Sầm Duệ thân thiết nói: "Người là nhân sĩ trong kinh sao?"

Sầm Duệ cực kỳ nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn gật gật.

Phó phu nhân cảm khái một tiếng, nghĩ Sầm Duệ là đồng liêu của Phó Trách, sâu xa nói: "Cha nương người có người ở bên cạnh, thật tốt a. Không giống người nào đó cánh cấp cứng rắn rồi, bay khỏi nhà là không ở ê gì nữa."

Sầm Duệ lại hết sức nghiêm túc gật đầu, Phó phu nhân bị bộ dáng nghiêm trang của nàng chọc cười: "Đứa nhỏ này thật thú vị." Quét mắt nhìn Phó Trách một cái: "Nếu hãn chỉ giống người nửa điểm thôi, ta cũng sẽ không thường bị hãn chọc tức chết."

Phó Trách sâu kín nhìn Sầm Duệ đặc ý, đứng lên phui phui áo choàng, xen mồm nói: "Gió đêm lớn, trong viện lạnh, vào nhà đi thôi ạ."

"Người lắm miệng." Phó phu nhân oán trách nói, bỏ lại Phó Trách, dắt Sầm Duệ đi vào, vừa đi vừa nói: "Ngay từ nhỏ hỗn tiểu tử này đã bị cha hãn dạy dỗ thành kẻ nhàm chán lại còn không hiểu nhân tình. Nếu hãn bắt chẹt người chỗ nào, đừng có sợ, cũng đừng cho hãn mặt mũi."

Sầm Duệ liên tục vâng vâng, thầm nghĩ con trai của người da mặt quá dày, có cho mặt mũi hay không chẳng mấy may ảnh hưởng tới hãn.

Kim ô Tây trâm, trăng non treo cao trên đỉnh liễu.

Phó Trách rót chén trà nhỏ, nâng bằng hai tay đưa cho mẫu thân, rồi khi đem cái chén cho Sầm Duệ thì lại bình thản tự nhiên nói: "Canh giờ không còn sớm, ở lại cùng ăn cơm chiều đi."

Sầm Duệ cầm cái chén làm ấm tay, vẻ mặt thản nhiên : "Không cần, ta chỉ tới đón Dục Nhi về thôi."

Phó Trách nghe thì biết nàng còn chưa tiêu khí, yên lặng không nói thêm nữa. Nhưng Phó phu nhân ở bên bán thanh bán sớ nghe được hai người nói nhỏ, ân cần giữ lại: "Lúc này về thì cũng muộn rồi, không bằng ở lại dùng cơm với chúng ta. Để ta lại ăn cơm một mình với tiểu tử này thì buồn chết mất thôi."

Lúc trước Sầm Duệ đã biết mẫu thân của Phó Trách xuất thân từ Nam Cương, quả thực rất khác biệt với nữ tử kinh thành, bà nhiệt tình như vậy khiến nàng không nỡ để bà thất vọng.

Phó Trách nhìn ra sự do dự của nàng, ghé vào bên tai Sầm Duệ nhẹ giọng nói: "Nàng không đói thì Dục Nhi cũng đói." Lại đưa đĩa điểm tâm nàng chuẩn bị nhúng tay vào sang chỗ khác: "Đừng ăn, lát nữa trưởng bụng ăn không ngon."

Dục Nhi! Dục Nhi! Sầm Duệ có ngốc hơn nữa thì giờ phút này cũng biết là Phó Trách đang giăng bẫy, vậy mà nàng còn cố tình tự ngốc mà nhảy vào! Sầm Duệ tự phi nhổ bản thân, không mặn không nhạt đáp ứng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mà nhìn điểm tâm.

Phó Trách nhìn nàng một cái, lại đẩy cái đĩa ra xa hơn.

Thật nhỏ mọn! Sầm Duệ bĩu môi.

Phó phu nhân thu hết mấy động tác nhỏ của hai người vào trong mắt, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng ở trước mặt Sầm Duệ không tiện tỏ ra.

Lúc Phó Trách đứng dậy đi thư phòng xem Sầm Dục thì bà mới hỏi: "Nói nửa ngày mà quên mất không hỏi tên của tiểu huynh đệ."

Sầm Duệ nhấp trà, dẫn đo bên miệng: "Phu nhân cứ gọi ta là A Duệ là được." Sầm Duệ thấy Phó phu nhân đối đãi thân thiết với nàng nên không muốn lộ thân phận, miễn gây ra tình cảnh xấu hổ.

Phó phu nhân vốn là người không câu nệ tiểu tiết, cũng không truy vấn nhiều, đảo mắt qua căn phòng lạnh lẽo trống trải, nụ cười nhạt đi vài phần. Sau khi uống ngụm trà, mới hỏi Sầm Duệ tiếp: "Phó Trách ở kinh thành có đi lại gần với cô nương nhà nào không?" Câu này đã như hỏi trắng ra rồi, bà muốn hỏi thăm từ miệng Sầm Duệ xem con trai bà có tìm tức phụ về cho bà hay không.

Sầm Duệ há miệng, sững sờ nửa ngày mới cứng ngắt nói: "Không có thì phải."

Lời này vừa vắn rơi vào tai Phó Trách đang dặt tay Sầm Dục đi vào, nhưn mảy một cái, ánh mắt như có như không đảo qua mặt Sầm Duệ. Hai người đã đồng sàng cộng chẩm rồi, vậy mà lời này nàng cũng nói khỏi miệng được cơ đấy?

Sầm Duệ không ngừng nâng chung trà lên che trước mặt, làm như mình không phát hiện ra.

Phó phu nhân vừa nhìn thấy tiểu Sầm Dục châu tròn ngọc sáng đã vui sướng không thôi, xoa nắn bàn tay nhỏ bé, sờ sờ đầu, rồi thở ngắn thở dài.

Sầm Duệ nhìn sự tiếc nuối của bà, chỉ kém hận không thể ôm A Dục vào lòng gọi "tôn tử", đến lúc này rồi nàng cũng đoán đại khái được lý do Phó phu nhân đến kinh thành, có lẽ là muốn giục Phó Trách cưới vợ. Nàng rĩ mắt, nếu trước đó còn hy vọng xa vời cho Phó Trách một sự rõ ràng, thì hiện tại... Nàng nhìn chăm chăm lá trà nổi trong chén nước mà thất thần.

Lấy tâm tình và vị trí của nàng bây giờ ra mà nói, nàng đã không thể hứa hẹn nổi điều gì xa xôi với Phó Trách...

Phó Trách cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại của mẫu thân, lại nhìn Sầm Duệ cúi mặt uống trà, ánh mắt nặng nề. Sở dĩ trong lòng hắn bất an, đó là lo Sầm Duệ động ý niệm quyết tuyệt trong đầu.

Bốn người cùng dùng bữa tối ở sảnh đường xong, Sầm Duệ dắt tay Sầm Dục ôm cái bụng tròn vo cáo biệt với Phó phu nhân. Phó phu nhân lưu luyến không rời sờ sờ hai má phấn nộn của Sầm Dục: "Có rảnh thì thường xuyên tới nhé."

"Thái Phó đại nhân là tiên sinh của A Dục, chắc chắn A Dục sẽ thường đến rồi!" Sầm Dục ăn no ợ một cái.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Phó phu nhân cười toe tóa.

Phó Trách nhận lấy đèn lồng từ Phó thư đồng, nói: "Ta tiễn hai người."

Vừa hay Sầm Duệ có lời muốn nói với hắn, im lặng gật đầu. Sau khi nàng đặt Sầm Dục lên xe ngựa, phân phó Lai Hỉ chiếu cố cho nó, rồi lập tức đi một mình lên trước.

Đường tắt sâu thẳm, đèn lồng trước các gia môn lay động theo gió. Sầm Duệ kéo cao áo choàng, khuôn mặt chìm trong bóng đen: "Ngày mai, ta sẽ đưa A Dục về cung, chàng dạy nó ở thư phòng là được."

Bây giờ Sầm Duệ ở trước mặt Phó Trách tựa như một con thỏ đề cao cảnh giác, một chiêu đã dùng hữu hiệu một lần, thì lần thứ hai sẽ không dùng được nữa. Phó Trách vừa tính toán trong lòng, vừa đáp lời nàng: "Được."

Đồng ý cũng quá nhanh đi... Sầm Duệ hồ nghi liếc hẳn, chợt thấy hẳn bỗng nhiên vươn tay kéo thấp mũ của nàng xuống, tay kia thì đẩy nàng vào bóng tối ven đường. Trên mặt Sầm Duệ hiện nên vẻ ảo não, định dùng sức đẩy hẳn ra, thì nghe thấy phía trước có tiếng người truyền đến: "Thái Phó đại nhân?"

Người kia là Lễ Bộ Thị Lang, đoán chừng là mới đi la cà với đồng僚 nào đó về, uống say khướt, tới gần mới nhận ra nổi là ai, lập tức lộ vẻ mặt vui mừng: "Đúng là Thái Phó đại nhân rồi." Đôi mắt đục ngầu ngó ra sau lưng Phó Trách, tặc tặc cười nói: "Đây là... hồng nhan tri kỷ của Thái Phó đại nhân sao?"

Sầm Duệ được Phó Trách che sau lưng, cả người đều cứng ngắc, vùi đầu cúi xuống, thầm cầu mong không bị nhận ra.

Phó Trách thông dong nhìn thoáng qua, giọng nói mang vài phần sủng nịch vài phần bất đắc dĩ nói: "Nàng ấy xấu hổ sợ người lạ, để Thị Lang chê cười rồi."

"Hiếu hiếu hiếu!" Thị Lang đại nhân liên tục gật gật đầu, mồm miệng nói không rõ ràng: "Có thể trở thành tri kỷ của Thái Phó đại nhân thì nhất định là một vị kỳ nữ tuyệt đỉnh rồi. Lúc nào thành thân đừng thiếu một ly rượu nhạt cho hạ quan nha."

"Nhất định." Miệng Phó Trách hàm chứa ý cười nói.

Thị Lang đại nhân tuy là uống say, nhưng vẫn biết thức thời nói: "Vây hạ quan không quấy rầy Thái phó đại nhân nữa, cáo từ cáo từ."

Dựng thẳng lỗ tai nghe tiếng bước chân xa dần, đột nhiên Sầm Duệ đập mạnh vào cánh tay Phó Trách, mặt đã nheo ra một tầng đỏ ửng giận dữ: "Miệng đầy mê sảng! Uống cho hẳn là Lễ Bộ Thị Lang! Sáng mai ta sẽ cắt chức hẳn!"

Phó Trách thành thoi nhìn bộ dáng Sầm Duệ thẹn quá thành giận khi nghe chuyện thành thân, cảm thấy mình có hy vọng rồi.

"Bệ hạ ở Thượng Lâm uyển cũng lâu rồi, cùng thế tử hồi cung đi."

"Liên quan gì tới người chứ!" Sầm Duệ quăng cho hắn câu cuối cùng kia, rồi ngoắc tay kêu Lai Hỉ đánh xe tới, nhanh chóng trèo lên.

Phó Trách nhìn xe ngựa của Sầm Duệ khuất khỏi phạm vi tầm mắt, mới cầm đèn lồng trở về. Đang khóa cửa, Phó thư đồng đã bi thương khóc lóc chào đón: "Phu nhân sai tiểu nhân đi thỉnh đại nhân qua một chuyến."

Nhìn bộ dáng ghen khuất của hắn, Phó Trách đi hai bước bỗng lo lắng hỏi: "Phu nhân nói với người cái gì?"

Phó thư đồng muốn nói lại thôi, hồi lâu mới trả lời: "Phu nhân hỏi, có phải đại nhân ở kinh thành bị con cháu quý tộc làm hư rồi không. Thích, thích nam phong..."

"..."

Phó Trách vào sương phòng, Phó phu nhân ngồi trên ghế bành, đập bộp một cái xuống quyển sách, vẻ mặt giận dữ: "Đồ bất hiếu, người muốn Phó gia tuyệt hậu đúng không?"

Phó Trách giật giật khóe miệng, suy nghĩ mấy lần trong đầu mới nói: "Nương, A Duệ, là nữ tử."

Phó phu nhân phải mất một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, đột nhiên đứng dậy bước nhanh tới chỗ Phó Trách hỏi: "Vậ nàng, nàng cùng người có phải hay không..."

"Cuộc đời này của con quả thật không phải nàng thì không cưới, chẳng qua..." Ở giữa xảy ra chút việc, lại còn mấy rào cản không quá lớn

nữa, nhưng vấn đề này Phó Trách sẽ không nói với Phó phu nhân, chỉ hàm hồ nói gần đây Sầm Duệ không muốn gặp hẳn.

"Không có tiền đồ!" Phó phu nhân giận dữ nhìn Phó Trách không biết tranh thủ, chỉ vào mũi hắn mắng: "Không phải người học từ cha người lắm quý kế tính kế người khác hay sao, sao ngay cả việc lừa cô nương nhà người ta về cũng không làm được thế?"

Phó Trách nhìn mẫu thân nóng như lửa đốt của mình, bên môi treo nụ cười khổ, nếu Sầm Duệ chỉ là một cô nương nhà người ta bình thường thôi thì tốt rồi.

Phó phu nhân trái lo phải nghĩ, vỗ bàn hạ quyết tâm: "Như vậy đi! Người mau nói cho ta biết nàng là cô nương nhà ai, ngày mai ta sẽ bắt tay vào việc tìm người đi cầu hôn! Cứ thế này đêm dài lắm mộng mất thôi!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Vương Bận

Làm sao Phó Tránh có thể để mẫu thân đại nhân đang hăng hái của mình xông vào hoàng cung cầu hôn với Sầm Duệ được, đành nói hai ba câu để tạm thời gác việc này sang một bên. Có điều từ hôm ấy trở đi, mỗi lần Phó Tránh từ nha môn về, lúc nào cũng thấy Phó phu nhân dùng ánh mắt trông mong nhìn mình. Nếu thấy hấn đi một mình về, là lập tức rút khăn tay thở dài, hận không thể vò nát cái khăn: "Ta xem A Duệ cũng không phải hoàn toàn không có ý với người. Con à! Rốt cuộc người đã gây ra chuyện thiên nộ nhân oán gì mà khiến nàng giận như vậy hả?!"

Hai ngày trước Sầm Duệ đã đưa A Dục về cung, Phó Tránh hoàn toàn không có cơ hội gặp Sầm Duệ nữa, hấn cũng nóng ruột nóng gan. Mỗi ngày ở Ngự Thư phòng nhìn Sầm Dục chấp bút tập viết theo mẫu, trước mắt lại hiện lên hình ảnh mấy năm trước Sầm Duệ cũng ngồi ở chỗ này. Khi đó nàng như con khỉ con thích nhảy nhót, hay động tay động chân, vậy mà lúc luyện chữ lại chuyên chú một cách khác thường, Phó Tránh lúc này có chút ghen tỵ với mình của khi đó, có thể danh chính ngôn thuận bên nàng sớm chiều.

Thái Phó đại nhân kiến thức sâu rộng, kinh nghiệm phong phú đã biết cái gì gọi là tương tư dài ngắn.

"Cũng không phải chuyện lớn..." Phó Tránh nắm tay lại, đặt bên môi khụ một tiếng, tự giải vây cho mình: "Con làm vậy chỉ muốn tốt cho nàng thôi." Tuy rằng hiện thực có hơi chút...

Phó phu nhân thấy Phó Trách ấp úng thì giận tím mặt, đập vào gáy hấn mắng: "Không phải chuyện lớn? Phụ tử các người chẳng khác gì nhau cả, dù giết người phóng hỏa thì trong mắt các người cũng không phải việc gì lớn a! Ta đã sớm nói là không thể cho cha người kèm người rồi mà, giờ nhìn đi, cái tính tự cho mình là đúng thành chân truyền rồi đấy! Người tự nhìn cái bộ chết không biết hối cải này đi, đừng nói là tức phụ tương lai của ta, chính ta cũng phát hỏa!"

Phó thư đồng bưng trà lên nghe xong thì tái mặt, khắp thiên hạ này, người có thể áp chế đại nhân chắc cũng chỉ có phu nhân thôi, à không đúng, giờ thêm cả bệ hạ nữa. Nói tới mà phải nghĩ, không biết tới khi nào hấn được đổi giọng gọi bệ hạ là thiếu phu nhân nhỉ? Nghĩ mà kích động quá.

"Nếu người đã làm chuyện có lỗi với nàng, thì mau đi xin lỗi đi!" Phó phu nhân nhìn Phó Trách chết còn mạnh miệng thì tức muốn bẻ phổi.

Phó Trách im lặng đón nhận trận giáo huấn cuồng phong mưa rào của Phó phu nhân xong mới nói: "Nàng bây giờ, không muốn gặp ai cả." Đã trốn cung hai tháng rồi...

Phó thư đồng ôm bàn hóng hớt, thêm mắm thêm muối nói: "Cũng không phải ạ, bệ... Thiếu phu nhân không phải thường xuyên gặp Ngụy công tử sao?" Lời còn chưa dứt đã nhận được ánh mắt rét lạnh của Phó Trách, nuốt nuốt nước miếng tự giác lặn ra ngoài cửa.

"Vẫn là tiểu đồng tử biết nói chuyện." Phó phu nhân nghe ba chữ "thiếu phu nhân" mà vui vẻ ra mặt, nhưng nửa câu sau vào tai thì sắc mặt trầm xuống: "Ngụy công tử mà sao nghe cứ như rể hành thế nhỉ?!"

Ngụy công tử không phải rể hành a phu nhân, Phó thư đồng ở ngoài cửa ngẩng mặt nhìn trời, đó là tình địch của đại nhân đó ạ!

Ngày hôm sau, Phó phu nhân một đêm không ngủ ngon kịp cản đường Phó Trách trước khi hấn vào triều, tức giận nói: "Dựa vào cái đầu gỗ sẫm

sét đánh không nứt này của người thì không biết phải chờ tới bao giờ ta mới được ôm hôn nữa. Mặc kệ người dùng cách gì, phải thay ta nhắn lời này cho con dâu."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ Tri Mẫn đã gả đi được hai tháng, Sầm Duệ mới mắt chờ mong cuối cùng cũng nhận được thư của nàng. Vừa nhìn thấy nét chữ thanh tú bên trên, lòng Sầm Duệ lại đau xót, hốc mắt cũng hơi nóng. Thư dùng giấy điệp rất dày, xưa nay Từ Tri Mẫn vẫn ít nói, nay có thể viết tường tận tình trạng bên kia của nàng thế này đã là rất khá, cũng khiến Sầm Duệ yên tâm rồi, vì xem nàng bút tích nhẹ nhàng, giữa những hàng chữ lộ ra an nhàn bình thản, rất khoan thai.

Sầm Duệ đọc đi đọc lại mấy lần, quý trọng gấp lại, theo thói quen tính đặt vào cái hộp trên đầu giường thì lúc này mới nhớ mình không ở trong Dưỡng Tâm Điện.

Lai Hỉ bưng canh đi vào, nhìn Sầm Duệ buồn bã, nói: "Bệ hạ, Tần Thị Trung lại tới lần nữa, thỉnh bệ hạ hồi triều."

"Ta ở đây bao lâu rồi?" Sầm Duệ không cự tuyệt lập tức giống lúc trước.

Lai Hỉ vừa thấy, lập tức rên sắt khi còn nóng: "Đã sắp ba tháng rồi, năm mới sắp tới rồi đấy ạ. Mặc dù Nghi Xuân cung này tốt, nhưng cũng không thể ấm áp như Dưỡng Tâm Điện được, không có lợi cho bệ hạ tinh dưỡng."

"Những lời này là Tần Anh dạy người à." Sầm Duệ bưng bát uống một ngụm: "Còn ở đó không? Truyền hãn vào đi."

Tần Anh cũng đã nhiều ngày không Sầm Duệ rồi, lúc quỳ lễ liếc thấy nàng suy nhược nhưng tinh thần đã khá thì cũng thoáng an tâm: "Bệ hạ."

"Trong triều gần đây thế nào?"

"Thế lực của Vân Đình đã lớn không ít, một số quan viên ban đầu còn phụ thuộc vào Từ gia nay dần hướng về phía hẳn, hai bên cũng có chút va chạm." Tần Anh suy nghĩ, bấm báo chi tiết hơn: "Bên Từ tướng lại không có động tĩnh gì."

"Vân Đình này..." Sầm Duệ suy nghĩ nửa ngày mới tìm được chữ: "Không phải con chim tốt!"

"..." Trong lòng Tần đại nhân yên lặng khách sáo với hoàng đế bệ hạ, con chim hư phá hoại mùa màng này còn không phải ngài nuôi lớn sao: "Về phần Ngụy thị, trong ba tháng này Vệ Dương hầu tới quận Giang Ninh tuần sát binh mã hai lần, ở Kim Lăng còn xây nhà, làm như cố ý sẽ ở lại một thời gian."

"Kim Lăng vương mặc kệ mọi chuyện khiến mười vạn binh mã của quận Giang Ninh rời rạc không có nề nếp, có lẽ Ngụy Trường Yên muốn đi luyện binh." Sầm Duệ trầm ngâm một lát, gõ gõ lên mép giường: "Người chọn người đáng tin đặt vào quận Giang Ninh đi."

Lông mi của Tần Anh khẽ nhúc nhích, lập tức đáp lời. Không biết Ngự Sử đài trình cái gì lên cho bệ hạ để bây giờ bệ hạ lại nổi lòng nghi ngờ Vệ Dương hầu.

Sầm Duệ nhìn hẳn còn định nói, cười cười: "Người đừng khuyên, ngày mai ta sẽ hồi cung."

Mọi chuyện trong cung vẫn như cũ, A Chiêu đã hồi cung trước cùng Sầm Dục, vừa thấy Sầm Duệ về thì dính như keo. Khi Sầm Duệ đang cùng nàng xem sách, Lai Hỉ bên ngoài thấp giọng nói họa sĩ của Viện Hoạ tới tham kiến Hoàng hậu nương nương.

Người vừa bước vào Sầm Duệ đã sững sốt, người được gọi là họa sĩ không ngờ là huynh trưởng từng gặp một lần trong hôn lễ - Sầm Căn. Nàng võ gáy, trì độn nhớ trước đây Kim Lăng vương từng cố ý đi tìm nàng, nói tốt xấu gì Sầm Căn cũng là ca ca, nghèo túng như thế không phải là làm xấu mặt nàng sao, ý tứ là muốn thưởng cho hẳn nhất quan bán chức để Sầm Căn có cơm ăn.

Quan chế trong triều rườm rà, hai năm qua Sầm Duệ đã có ý niệm muốn cắt giảm, sao có thể nuôi trắng một người vô công được. Lai Hỉ ở bên nghe xong, a một tiếng, nói "Không phải hai ngày trước Trương họa sĩ của Viện Hoạ mới ốm chết sao ạ?"

Nói tới đây, đây cũng là lần đầu tiên Sầm Duệ chính thức gặp mặt Sầm Căn. Lúc trước sợ dĩ nàng không gặp Sầm Căn là để tránh xấu hổ như giờ phút này, cùng một cha sinh ra, một người là cứu ngũ chí tôn, một người là họa sĩ không có cả phẩm cấp...

"Bệ hạ." Sầm Căn vừa vào đã quỳ xuống.

Sầm Duệ lập tức nói: "Miễn lễ, ngồi đi."

Trong lúc vẽ tranh, không khí trong điện cực kỳ yên ắng, Sầm Duệ ngả người ngồi một bên an ủi A Chiêu liên tục kêu mệt, một bên bất động thanh sắc đánh giá Sầm Căn. Nhìn nửa ngày, lúc hẳn rửa bút mới đánh mắt sang bức họa, cười nói: "Tranh này không kém phần nào với Từ Lập Thanh đâu."

Sầm Căn căng thẳng, khẩn trương nói: "Bệ hạ khen quá rồi."

Sầm Duệ nhìn hẳn mặc lam bào cũ, trong thói đời nâng cao đạp thấp này, tuy nói là huyết mạch hoàng thất nhưng tới cùng thì vẫn là một thứ dân, sợ là ở Viện Hoạ cũng chịu không ít thiệt thòi: "Thế tử cũng thích vẽ, về sau sau giờ Ngọ mỗi ngày đến dạy thế tử vẽ tranh đi."

Sầm Căn thụ súng nhược kinh ngẩng đầu nhìn Sầm Duệ, rồi lại thấp mặt: "Thần tuân chỉ."

A Chiêu kéo kéo tay áo Sầm Duệ, nhỏ giọng nói: "A Dục chưa từng nói muốn học vẽ mà..."

"Lắm miệng!" Sầm Duệ bịt miệng nàng lại, xấu hổ cười cười.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Bữa tối ở Lương Hoa Điện, Sầm Duệ ngồi cùng A Chiêu được một khắc rồi vẫn không thấy Sầm Dục đến. Lai Hỉ tới thư phòng một vòng, trên mặt lộ vẻ không yên, nói: "Thế tử... Hôm nay phạm lỗi, bị Thái Phó đại nhân phạt chép sách. Ý của Thái Phó đại nhân là chưa chép xong thì không được ăn cơm."

A Chiêu há hốc miệng, nhảy xuống ghế kêu la: "Thái Phó đại nhân hơi quá đáng rồi đấy, sao có thể không cho A Dục ăn cơm chứ?"

Đi được hai bước bị Sầm Duệ kéo lại, đẩy bát cơm ra trước mặt nàng: "Phạm lỗi thì phải bị phạt, Thái Phó không làm sai. Ngoan, ăn cơm đi." Trong lòng lại thầm nghĩ, không ăn một bữa thì sao, nhớ ngày đó mình còn bị đói mấy ngày, thiếu chút nữa là xuống đất gặp lão tử nhà mình rồi.

Cơm xong thì xem tấu chương, Sầm Duệ thấy thư phòng nhỏ bên kia vẫn đèn đuốc sáng trưng, không đành lòng, sai người đi chuẩn bị chút điểm tâm cho Sầm Dục.

Trong cung có thư phòng riêng chuyên dùng cho các hoàng tử hoàng nữ nhỏ tuổi, nhưng cách Dưỡng Tâm Điện khá xa, Sầm Duệ chỉ có mình Sầm Dục cần đọc sách, nên sai người sửa đông thiên điện Dưỡng Tâm thành thư phòng, tính ra thì bên đó cũng thuộc Noãn các của Phó Trách, nay cho Sầm Dục vào học.

Đèn trong thư phòng nhỏ tỏa ra ánh sáng ấm áp, Sầm Duệ đẩy cửa bước vào, vừa ngẩng mặt nên nhìn đã thấy choáng váng. Phó Trách còn chưa xuất cung sao?!

Sầm Duệ đỡ tường không nói gì, lại phát hiện đôi thầy trò kia hình như không nhìn thấy mình, tập trung nhìn kỹ, mới phát hiện hai người này dùng tư thế giống hệt nhau, chống má ngủ say. Vì thế, Sầm Duệ nhin không được lại phải đỡ tường. Nghiêm khắc phạt chép bài đâu?! Đùa nàng đấy à?

Lai Hỉ ôm khay gỗ sơn nước muốn bước lên đánh thức Phó Trách, Sầm Duệ ngăn lại, thở dài một hơi. Nàng đón lấy khay thức ăn, bảo hẩn lui ra trước.

Lai Hỉ công công quay đầu nhìn bệ hạ nhẹ tay nhẹ chân đi qua, này này này, sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống một nhà ba người quá vậy!!!!

Sầm Duệ không muốn đánh thức Sầm Dục, còn nhỏ như vậy đã rơi vào tay Phó Trách hắc tâm hắc mặt này cũng thật đáng thương. Nhưng nàng không nghĩ tới là, Phó Trách cũng sẽ mệt mỏi ngủ gật đấy!

Đặt khay thức ăn sang một bên, Sầm Duệ quan sát Phó Trách, nhìn đôi mắt hẩn nhắm chặt, vẻ mặt mệt mỏi, hơi thở nặng nề, hình như thật sự đang ngủ. Sầm Duệ lưu ý động tĩnh của Phó Trách, ngồi trước tiêu án cầm từng quyển sách lên, cẩn thận xếp lại gọn gàng. Lại có chút tâm tư nhỏ mà rút bút lông khỏi tay Sầm Dục, đặt vào trong đồ rửa bút, rửa sạch đi.

Làm xong tất cả, Sầm Duệ xoa xoa vai, nhìn Sầm Dục cuộn người thành một cục, đi lên lấy chăn nhẹ nhàng khoác lên người nó. Tiếp đó, Sầm Duệ lại lạng lẽ đứng dậy tìm thêm một cái chăn nhung, muốn khoác lên người Phó Trách. Mu bàn tay vô tình chạm vào khuôn mặt của hẩn, lạnh lẽo, gần như không có độ ấm. Trái tim Sầm Duệ co lại, nhìn sườn mặt của hẩn phát ngốc.

Lông mi khép chặt bỗng nhiên chớp động, Sầm Duệ cả kinh lui từng bước nhỏ, khi buông tay thì ánh mắt lướt qua trang giấy trước mặt Phó Trách, trên đó chỉ viết một câu "Duy tương chung dạ trường khai nhãn, báo đáp bình sinh vị triển mi*."

*Chong mắt thức nhìn đêm, đáp đền những tủi lòng của nàng.

Sầm Duệ ngẩn người, đọc lại lần nữa, cuối cùng dờ khóc dờ cười. Đây là câu thơ do một vị thi nhân nổi tiếng của tiền triều viết vì thương nhớ vong thê. Còn Phó Trách thì viết câu này để biểu đạt nhớ nàng hay là mong nàng sớm chết một chút đây?

Phó Trách hơi mở mắt ra, đôi mắt đen như mực mông lung buồn ngủ, mơ hồ nhìn Sầm Duệ, bỗng nhiên như ôm con mèo mà ôm Sầm Duệ vào trong lòng, gối mặt lên vai nàng, lẩm bẫm nói: "A Duệ..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tứ Hôn

Phản ứng đầu tiên của Sầm Duệ là Phó Tránh lại vờ vịt, tức giận đến mức gân xanh trên trán cũng nổi lên, nhưng ngại Sầm Dục ở đây nên không thể quát to, đè giọng xuống gầm: "Chàng là đồ hỗn đản! Buông ra!"

Phó Tránh như khối da trâu, dùng cả hai tay hai chân bám chặt lên người Sầm Duệ, hơi thở ôn lạnh lớn vờn bên nàng: "A Duệ, xin lỗi."

Sầm Duệ nhìn Phó Tránh phát huy trình độ không biết xấu hổ tới mức tận cùng, nổi giận mặc hăn ôm, xụ mặt lạnh lùng nói: "Trầm nào dám nhận lời xin lỗi của Thái Phó đại nhân chứ! Thái Phó đại nhân ít tính kế trầm đi, trầm sẽ cảm tạ trời đất cùng mười tám đời tổ tông nhà ngài đấy!"

Xác thực thì ban nãy Phó Tránh đã chớp mắt một lúc, nhưng bị Sầm Duệ gây chuyện như vậy đã tỉnh ngủ tám phần, nàng cứ luôn mồm mắng hăn không biết xấu hổ, vậy hăn sẽ thật sự không biết xấu hổ cho nàng xem: "Tổ tông của ta không phải cũng là tổ tông của nàng hay sao?"

"..." Sầm Duệ cảm giác sâu sắc rằng kiếp trước nàng là một tên yêu nghiệt tội ác tà trời thật sự, nếu không sao phải gặp vị khắc tinh Phó Tránh này chứ, đang tự ngẫm xem làm thế nào để vứt hăn qua một bên thì bỗng nhiên liếc mắt tới Sầm Dục như sắp tỉnh, lập tức kinh hãi: "Chàng mau buông ra."

Phó Tránh nghe thấy sự chột dạ trong giọng của Sầm Duệ, thoáng nhìn qua rồi mới chậm chậm không tình nguyện buông lỏng tay, nhưng lại ghé sát miệng lên tai nàng nói: "Mẫu thân muốn bảo ta nói với nàng là, bà ấy nhớ nàng và A Dục."

Sầm Duệ liếc trắng mắt, có vết xe đỗ trước mắt, ta còn tin chàng được nữa sao?

Phó Trách mỉm cười, không tranh cãi với nàng, vươn tay vuốt thẳng mái tóc rối của nàng, đánh mắt sang nhìn khay thức ăn: "Nàng mang đồ ăn khuya tới cho chúng ta đây à."

"Cho A Dục là chính, thêm một phần của chàng." Sầm Duệ đẩy tay hẳn ra: "Canh giờ không còn sớm, Thái Phó đại nhân nhanh xuất cung đi, đừng để Phó phu nhân ở nhà lo lắng."

Phó Trách nghiêng tai nghe tiếng đồng hồ nước, có chút tiếc nuối nói: "Cửa cung đóng rồi, ta muốn đi cũng không được nữa."

"..." Sầm Duệ hận nghiêng răng nghiêng lợi, chột tiếng Sầm Dục thất kinh vọng tới: "Lão sư, con, con không phải cố ý ngủ... Tiểu thúc thúc?"

Sầm Duệ giả vờ trấn định ngồi cách xa một thước, ngồi nghiêm chỉnh nói: "Ừ, nghe nói con phải đọc sách tới muộn nên trầm đến xem, tiện thể mang chút điểm tâm tới."

Tiểu hài tử có thiên tính thích đồ ăn ngon, hai mắt sáng lên, lạch bạch chạy tới sà vào lòng Sầm Duệ: "Con biết tiểu thúc thúc thương A Dục mà."

Tay Phó Trách xếp giấy tờ dừng lại, liếc mắt nhìn qua, Sầm Dục cười ngọt ngào lập tức bổ sung: "Tiên sinh cũng thương con!"

Sầm Duệ hừ một tiếng, nhét một miếng bánh vào miệng Sầm Dục: "Ăn cũng cần nghiêm túc." Cuối cùng không quên nhét vào trong miệng mình một miếng.

Phó Trách nhìn một lớn một nhỏ cặm cụi ăn, con người lãnh đạm không khỏi hiện lên ý cười, tinh thần trôi xa, nếu hẳn và Sầm Duệ có hài tử, thì chắc sẽ là một đứa trẻ vừa thông minh hơn người lại vừa đáng yêu...

"Lão sư, ăn đường đi!" A Dục đưa miếng quất đường trong tay tới trước mặt Phó Tránh, cắt đứt sự mơ màng của hắn, giòn rã nói: "A Dục chưa từng thấy nhiều đường như vậy, ngọt ê răng, ngon lắm đấy!"

Phó Tránh cúi đầu nhìn quất đường, lại nhìn về phía Sầm Duệ, người kia vẫn nhìn chăm chăm trên mặt đất, nghiên cứu hoa văn trên thảm trải, mỉm cười.

Sầm Duệ ngoài miệng nói muốn phá lệ mở cửa cung cho Thái Phó đại nhân hồi phủ, nhưng không chống được Sầm Dục cứ năn nỉ mãi, nói đến cuối cùng thành ra muốn ngủ cùng Phó Tránh ở Noãn các. Ban đêm, Sầm Duệ trần trọc một mình trong tấm điện ở Dưỡng Tâm điện, trong ngực có con sâu nhỏ nhọn nhọn, khiến nàng làm thế nào cũng không ngủ được.

Qua canh ba, đột nhiên nàng ngồi dậy, vỗ mạnh vào đầu, thắp đèn ngọc lưu ly lên, mở ám cách trên đầu giường để lấy ra một chiếc hộp gấm. Mở ra, bên trong chiếc hộp gấm này là đủ loại kiểu dáng gấp giấy, có mèo có cún, còn có cả nghiên mực nho nhỏ. Sầm Duệ loay hoay nhìn một hồi, ôm chúng nó nằm lại xuống giường.

Ngoài điện nổi gió thu, chỉ có một người không ngủ được.

Mặt mũi của Phó Tránh thì không cần cho, nhưng Phó phu nhân thì... Hay cho một hai phần đi.

Buổi lâm triều ngày hôm sau, hơn phân nửa tâm tư của Sầm Duệ đã trôi dạt tận đâu rồi. Có điều gần đây không có đại sự gì, thỉnh thoảng lén đi vào cõi thần tiên một chút cũng không sao. Sầm Duệ đã tự an ủi mình khi bị Tần Anh gọi hồn về như vậy đấy.

Khinh đao bạc phú* đã áp dụng hơn một năm ở Cung quốc rồi, năm nay mưa thuận gió hòa, toàn quốc thu hoạch tốt, kho lương lực ở các nơi phong phú dồi dào. Hộ Bộ căng cơ ra mà gõ bàn tính, tuy nói giảm thuế, nhưng quốc khố còn dư dả hơn mọi năm.

*Khinh dao bạc phú: Dao - ngày xưa có lệ bắt dân làm việc cho nhà vua gọi là dao, ai được miễn trừ gọi là miễn dao. Phú - thuế má => Miễn dao giảm thuế.

Tiền nhiều thì khiến người nhớ nhung, Công Bộ thượng thư dâng tấu thỉnh chỉ, nói chuyện trên trời dưới đất để thông suốt cho Sầm Duệ, sau đó hàm súc nói "Bệ hạ à, người xem đi, các điện của hoàng cung đã mấy năm rồi chưa sửa chữa, ngài ở cũng không thoải mái, hay là nhân dịp lễ mừng năm mới mà sửa lại một phen."

Các nha môn khác thì chỉ ước gì giảm việc đi, chỉ có Công Bộ là vội vàng tranh việc để làm, các nhóm thần tử khác không khỏi nói thầm: Công Bộ nhàn tới hoảng rồi.

Người đầu tiên nhảy ra phản đối chính là Hộ Bộ thượng thư Vân Đình: Muốn sửa gì thì sửa, nhưng đừng đòi tiền với lão tử, lão tử không có tiền!

Công Bộ thượng thư vén tay áo, không hề yếu kém đối đáp: Người đừng tưởng ta không biết năm nay Hộ Bộ thu vào bao nhiêu! Chẳng lẽ người đã tham ô hết hay sao! Ha, ta sẽ tới Ngự Sử đài tố giác người!

Hộ Bộ thượng thư: Người tố cáo đi, có bản lĩnh người cứ tố cáo đi! Ha ha! Lão tử là cây ngay không sợ chết đứng!

Hai người bùm bùm văng bọt nước, văng vãi bá quan lôi bông từ tay áo ra nhét vào lỗ tai. Công Bộ thượng thư là người của Từ thi, Hộ Bộ thượng thư ban đầu cũng là người của Từ tướng gia, vốn là cùng một gốc rễ, làm sao lại tới nông nỗi hôm nay chứ.

Sầm Duệ chờ hai người đuối sức, mới thông thả không vội nói: "Hồi tiên đế tại thế đã từng tu sửa Dưỡng Tâm điện rồi, không cần tốn tâm tư nữa." Nhìn Vân Đình vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lại nói: "Chỉ sửa cung của các Thái Phi là được rồi."

Khi bãi triều, Sầm Duệ đi được hai bước thì đánh mắt nhìn Từ Sư, lão cáo già này nhin thật giỏi.

Mới khen ngợi Từ Tướng gia xong, người ta đã tìm tới cửa, hùng hổ nói: "Bệ hạ."

Sầm Duệ đang định đổi y phục hàng ngày để xuất cung thì nhìn thấy hăn tới, lập tức bảo Lai Hỉ ra ngoài trước: "Tướng gia tới có chuyện gì vậy?"

Chuyện gì à! Nội tâm Từ Tướng gia rít gào, bệ hạ, người ta đã lâu rồi không còn làm việc xấu, ngài dồn ép người thương thiện thế này, có thấy hổ thẹn hay không! Vì sao lại muốn lật đổ ta, vì sao lại muốn gạt bỏ ta chứ! Ai oán quá đi thôi!

Từ Tướng gia làm bộ làm tịch nhấp một ngụm trà, bình xét với lá trà nhà mình một hồi rồi cân nhắc nói: "Tiểu nữ nhà thần vừa tới tuổi đợi gả, muốn mời bệ hạ làm chủ."

Sầm Duệ giật giật cánh tay, buông tha cho ta đi ái khanh! Ta thực sự không có hứng thú gì với nữ nhi nhà người cả!!!

"Tiểu nữ thương nhớ Thái Phó đại nhân đã lâu, nay thỉnh bệ hạ ban hôn, kết nối hai nhà như Tấn Tần chi hảo."

"..." Bút trong tay Sầm Duệ rơi mạnh xuống, làm bắn tờ giấy trắng ngân.

Xét thấy Từ Tướng gia cùng với những đồng đảng liên can của hăn gần đây ăn được không ít, đúng là Sầm Duệ có ý cho bọn họ chút ngon ngọt, nhưng hoàn toàn chưa từng nghĩ tới sẽ thưởng Phó Trách tới nhà Từ Sư làm con rể. Có điều nghĩ tới đây, mặc dù đề nghị của Từ Sư hơi bất ngờ, nhưng cũng có đạo lý của hăn. Nhìn theo góc độ của đế vương, nữ nhi của một thế lực lớn gả cho ai cũng tạo thành mối lo, còn Phó Trách thì vô đảng

vô phái, gia sản rõ ràng, lại còn là đế sư, làm đám hỏi với hãn xong, bất luận xét về mặt nào cũng vẹn toàn đôi bên, là cuộc mua bán có lời.

Chuyện Thái Phó đại nhân sắp thành con rể của Từ Tướng gia nhanh chóng được lan truyền, một truyền mười mười truyền trăm, gần như đây là việc ván đã đóng thuyền. Từ Tướng gia tự hạ mình cầu cửa hôn nhân với hoàng đế, đủ loại quan viên đứng dưới góc độ của Sầm Duệ để xem xét thì không tìm được lý do gì khiến hoàng đế bệ hạ sẽ đắc tội với trụ cột nửa triều này.

Giờ phút này tại phủ Thái Phó, Phó phu nhân cũng nghe ngóng được tin tức trên phố, lập tức hỏi Phó Trách: "Từ gia tiểu thư bên ấy có ai là A Duệ không?"

Phó Trách mím chặt môi: "Không có ạ."

Phó phu nhân líu lười, nửa ngày sau mới nói: "Vậy làm sao bây giờ?" Nhìn sắc mặt của Phó Trách thâm trầm như nước, bà nghĩ là chưa được A Duệ tha thứ, liền khuyên nhủ: "Con à, duyên phận không cưỡng cầu được đâu, có duyên mà không có phận, cũng không thay đổi được gì. Ta nghe nói Từ tiểu thư này là vị thực viện danh môn, mặc dù ta không đặt nặng vấn đề thế tộc để kết thân, nhưng nếu đối phương thực sự là một cô nương tốt..."

"Con sẽ không thú nàng." Phó Trách nhăn mày, giữa mi nhàn nhạt vẻ lo lắng, gió thổi cuốn lá bay sượt qua tay áo hãn, nhìn có vẻ tiêu điều vắng lặng: "Dù có nhiều người tốt hơn nữa, cho tới bây giờ con cũng chỉ muốn thú một người."

Phó phu nhân nhìn hãn nói: "Dù trong lòng nàng không hề có con sao?"

Phó Trách thấp giọng nói: "Không đâu."

Phó phu nhân xem thường hừ một tiếng: "Nếu trong lòng nàng có con thì vì sao khi nghe thấy việc con muốn kết thân với nhà khác lại thờ ơ như vậy?"

Sắc mặt của Phó Tránh cứng lại, không chỉ thờ ơ, biết đâu không chừng bây giờ ngay cả ngũ nàng cũng muốn thúc đẩy cửa hôn nhân này...

Nhìn biểu tình của Phó Tránh, Phó phu nhân chỉ biết thở dài phẩy phẩy khăn tay: "Lang hữu ý thiếp vô tâm, ta thấy nhà ngươi hết hy vọng rồi."

Cúi đầu suy nghĩ một hồi, Phó Tránh phun ra ba chữ: "Không sao cả."

Phó phu nhân cười lạnh một tiếng: "Ta thấy A Duệ cũng tới tuổi rồi, sớm muộn cũng phải lập gia đình thôi. Đến lúc đó ngươi định cả đời không lấy vợ sao?"

"Không sao cả." Phó Tránh tiếp tục cố chấp.

"Ngu xuẩn!" Cuối cùng thì Phó phu nhân nhịn không được mà mắng, quay người về phòng: "Sao ta có thể sinh ra một đứa ngốc như ngươi cơ chứ!"

Tất cả mọi người đều cho rằng Sầm Duệ tới ngày hôm nay không thể rời xa vị Phụ Chính như hăn, nhưng không ai biết rằng người thật sự không thể rời xa mới chính là hăn. Từ lúc hăn âm mưu toan tính với cái chức tri huyện cho đến khi gặp Sầm Duệ, tựa như một người mù độc hành trong đêm cuối cùng cũng thấy ánh sáng. Nàng thương hăn thì tốt, không thương cũng được, mãi mãi hăn vẫn sẽ đứng ở vị trí này, bảo vệ nàng dưới cánh chim của mình, thay nàng cản trở bão táp phong ba.

Ngoại trừ Sầm Duệ, trên đời này hăn không còn sở cầu gì khác.

Đầu tháng chạp, hoàng đế Cung quốc hạ thánh chỉ tứ hôn, lập tức hấp dẫn con mắt bát quái của cả nước.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Biến Chuyển

Trước khi Sầm Duệ hạ thánh chỉ có tới phủ Thái Sư một chuyến, mặc dù Tần Anh có phủ riêng trên đường Nghi Bình, nhưng để tiện chăm sóc Thái Sư đã lớn tuổi nên phần lớn thời gian vẫn ở tại phủ Thái Sư. Hôm nay là hưu mộc, lúc Sầm Duệ tới, hai tôn gia đang ngồi trong đình đọc sách.

Khi hạ nhân đi vào thông báo, Tần Anh vội gác chút, nhanh đi ra đón Sầm Duệ vào.

Sầm Duệ nhìn hấn mặc y phục màu lam bụi, dùng quạt chỉ vào hấn cười: "Thị Trung Lang muốn từ quan nhập đạo, cầu phúc vì nước à?"

Tần Anh bị nàng nói hơi thẹn đỏ mặt: "Mấy năm nay thái công ưa thích như vậy."

"À." Sầm Duệ trêu ghẹo một câu rồi không nói nữa.

Tần Anh thấy nàng không yên lòng rõ ràng, nói: "Bệ hạ đến vì đám hỏi của hai nhà Từ Phó sao ạ?"

Sầm Duệ sửng sốt, lắc lắc quạt: "Việc này lát nữa hẵng bàn, ta đi xem lão Thái Sư trước."

Tần Anh dẫn Sầm Duệ tới trước đình thì dừng lại, nhìn nàng vén màn đi vào, thân ảnh của bệ hạ tựa hồ có chút... cô đơn.

"Bệ hạ đã lâu không tới xem lão thần rồi, lão thần cứ tưởng bệ hạ quên mất còn lão già này đây." Sầm Duệ vừa đi vào, Tần thái sư đã như thực như

giả thềm oán.

Sầm Duệ ngồi xếp bằng xuống, cầm lấy cuốn sách trên bàn lên xem: "Thái Sư từ Giang Âm về rồi thì ta mới tới thăm ngài được chứ. Mấy năm nay Tần Anh tiến bộ không ít, lo lắng lúc trước của ngài cũng nên buông xuống rồi."

Tần thái sư rót trà, nói: "Tôn tử của lão thần lão thần hiểu nhất, tiểu tử này đi mấy năm mới tới vị trí này, hơn phân nửa là dựa vào bộ hạ và Phó Trách đề bạt." Lại nhíu nhíu mắt: "Bộ hạ tâm không tĩnh, ngồi xuống đây tụng kinh cùng lão thần đi, biết đâu xóa tan sương mù, trong lòng thông suốt, biết mình muốn làm cái gì."

Sầm Duệ chống tay, chép tiếp cuốn sách Tần Anh đang chép dở.

Một lúc lâu sau, Sầm Duệ đi từ trong đình ra, thấy Tần Anh vẫn đứng ở đó, ánh mắt tập trung nhìn cây kim ngân, tiến lên gõ gõ vai hắn: "Đi theo trẫm một chút."

Quân thần yên lặng đi một đoạn, Tần Anh mới nói: "Từ Sư chỉ muốn bộ hạ cho hắn và Từ gia một sự bảo đảm mà thôi."

"Trẫm biết, hắn nóng nảy." Sầm Duệ cầm cây quạt che ánh nắng chói mắt: "Đức Ý công chúa gả xa, hậu cung không có một nữ tử Từ gia nào, Vân Đình trên triều lại cứ nhắm vào hắn mà đâm, quan trọng nhất là trong đám tiểu bối của Từ thị không có nổi một người biết gánh vác, cho nên hắn chờ không kịp."

Nhắc tới Phó Trách, trong mắt Tần Anh biểu lộ sự khiêm tốn lễ độ: "Thần hy vọng bộ hạ... Không cho phép cửa hôn sự này."

Sầm Duệ kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Trẫm tưởng người sẽ khuyên trẫm đáp ứng."

"Thái Phó được tiên đế, thậm chí là bệ hạ nể trọng, tay nắm đại quyền mà không bị bách quan chỉ trích là bởi vì hãn công bằng, không tham dự vào bè phái nào. Nếu bệ hạ nổi quan hệ thông gia giữa hãn và Từ thị, hãn sẽ hoàn toàn mất tính trung lập này." Tần Anh càng nói càng nhanh, vẻ mặt cũng có dao động: "Có bao nhiêu người từng sợ hãi quyền thế của hãn, bây giờ lại có bao nhiêu người chờ đợi để loại bỏ nhanh hơn!"

"Không ngờ người đầu tiên suy nghĩ thay hãn là người thật." Sầm Duệ lẩm bẩm nói. Tần Anh không nhìn ra ý vui đùa nào trên mặt nàng, trái lại nhanh chóng hiện lên vẻ phiến muộn, nhưng sự phiến muộn kia cũng nhanh được ý cười thay thế: "Người nói cũng có lý, có điều Từ Sư bên kia trầm cũng không thể giải thích tốt a."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ phủ Thái Sư đi ra, xe ngựa của Sầm Duệ không lập tức hồi cung, mà rẽ vào một hướng khác trên đường Nghi Bình. Giờ này Phó Trách đang ở trong cung dạy Sầm Dục, Sầm Duệ không muốn chạm mặt hãn.

Quả nhiên trong phủ Thái Phó chỉ có một mình Phó phu nhân, nhìn Phó thư đồng dẫn người đi vào thì hấp tấp chạy ra: "Đúng là A Duệ đấy à?"

Sầm Duệ nâng mắt, khuôn mặt tựa bạch ngọc hiện lên ý cười, nhu thuận gọi: "Phó phu nhân."

Phó phu nhân nhìn nàng mềm mại cười, dù tâm địa có cứng rắn hơn nữa cũng mềm nhũn, thế nhân đều nói thà hủy mười tòa miếu không hủy một cọc hôn nhân, đứa con trai kia chỉ chịu duy nhất một người, bà làm nương sao có thể nhẫn tâm được: "Đến đây, vào đi nào."

"Ta nghe Phó Trách nói phu nhân thích uống rượu, tiện đường tới Tây thị nên mua một chút, đây cũng được coi là đặc sản của kinh thành đấy." Sầm Duệ đặt vò rượu lên bàn, nói cười.

"Ngoan." Phó phu nhân vắn khăn tay nghĩ tới nghĩ lui, hạ quyết tâm nói: "Người đừng lo lắng, hôn sự của Phó Trách và Từ tiểu thư kia sẽ không thành đâu. Tiểu tử kia đã hạ quyết tâm rồi, dù lão hoàng đế có ép buộc cũng không chịu, hăn một lòng một dạ với người, sẽ không thú người khác đâu."

Phó thư đồng tới rót rượu bị trượt tay, phu nhân à, lão hoàng đế đang ngồi ngay trước mặt người đấy.

Đầu ngón tay của Sầm Duệ vẽ vòng vòng trên bàn, cúi đầu cười: "Ta hiểu."

"Người không rõ đâu." Phó phu nhân nhìn ý cười không rõ của nàng, thở dài nói: "Ta nhìn Phó Trách lớn lên, cha hăn dữ dằn, rất nghiêm khắc với hăn, đừng nói người làm nương như ta, ngay cả hàng xóm cách vách cũng thấy rõ. Sau đó hăn theo cha ra ngoài, khi trở về thì cả người đều thay đổi, sẽ không cười không khóc, không giống ai cả, khi đó hăn cũng mới mười tuổi chứ mấy." Phó phu nhân chìm vào trong hồi ức, hai mắt hơi xốt: "Cho dù bây giờ hăn làm quan cao tới đâu, có bản lĩnh lớn thế nào, thì ở trong mắt ta, hăn mãi chỉ là một đứa trẻ, còn ta chỉ muốn hăn bình an cả đời. A Duệ..." Tay Sầm Duệ bị nắm chặt: "Ta phó thác nó cho con, con phải giúp ta chiếu cố cho hăn nhé."

Sầm Duệ nhìn cây khô ngoài cửa sổ, vẫn nói: "Con hiểu." Những lời này đã có chút độ ấm.

Phó phu nhân thoáng an tâm, nhìn sắc trời: "Phó Trách nói trưa nay không về, con ở lại cùng ăn cơm với lão thái bà này đi."

Sầm Duệ dịu dàng đồng ý, một người ngồi giữa nhà, tay vẽ loạn trên giấy, càng vẽ càng hồng lét. Sầm Duệ suy sụp nằm trên bàn, nàng thật sự muốn học Tần Thái sư tu đạo để bình tâm. Nàng làm hoàng đế càng ngày càng mệt mỏi...

Bỗng nhiên liếc thấy bóng dáng lấm la lấm lét cạnh cửa, miễn cưỡng võ xuống bàn: "Tiểu đồng tử..."

Phó thư đồng cầm cái hộp gỗ lê bước chân vào, không dám nhìn thẳng Sầm Duệ: "Bệ hạ."

"Cái gì vậy?" Sầm Duệ liếc mắt một cái.

Phó thư đồng nhăn chóp mũi, nâng hộp gỗ lên: "Đại nhân đưa cho bệ hạ ạ."

Sầm Duệ nhìn ra cửa, nói: "Ở trong này người không cần gọi ta là bệ hạ." Tầm mắt dừng trên hộp gỗ, do dự mấy lần mới mở nó ra, bên trong có bốn chiếc trâm cài bằng gỗ, chuẩn xác mà nói là ba cái rưỡi, một cái châm trong đó chưa gắn châu hoa, chỉ là một khúc gỗ cô linh.

"Ở Thiên Đô, hàng năm vào mỗi dịp sinh nhật của ngài, đại nhân sẽ tự làm một chiếc, nói là sau khi về sẽ đưa hết cho ngài." Phó thư đồng hồng đôi mắt, hai mắt ngậm lệ nhìn Sầm Duệ: "Khí hậu ở Thiên Đô ẩm thấp, thường hay mưa dầm, mỗi lần như vậy đại nhân lại nhức tay không chịu nổi, tiểu nhân từng nhìn thấy đại nhân bị đứt tay mấy lần. Nhưng sau khi trở về, đại nhân lại không hề đưa ba cây châm này ra. Tiểu nhân hỏi đại nhân, đại nhân chỉ nói chờ về sau... thành hôn, sẽ đính thân cài lên cho ngài." Phó thư đồng nâng tay áo lau nước mắt lung tung, nước nở nói: "Bệ hạ, đại nhân nhà ta thật tâm với ngài, ngài đừng giận hờn nữa được không."

Ngón tay của Sầm Duệ nhẹ nhàng mơn trớn từng đường hoa văn, khoe miệng cố gắng muốn cong lên cười mà lại không thể...

Người này ấy à, chẳng bao giờ nói trực tiếp với nàng cái gì.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày mừng hai tháng mười hai, Môn Hạ tỉnh tuyên đọc thánh chỉ của Sầm Duệ, phong tôn thất nữ* Sầm Liên thành Chiêu Dương công chúa, tứ hôn cho con cháu Từ thị là Từ Thiên, đồng thời đề bạt Từ Thiên thành chính tứ phẩm Chính Nghị đại phu*. Về phần hôn sự của tiểu nữ nhi nhà Từ Sư và Phó Trách, hoàng đế bệ hạ chưa nói đồng ý cũng chưa nói không đồng ý. Rõ ràng Từ Tướng không quá vừa ý với quyết định của Sầm Duệ, nhưng dù sao gả một vị công chúa tới, lại tấn chức cho chất nhi không nên thân của hãn, như vậy cũng đủ thể diện cho hãn hất mặt trước Vân Đình rồi.

*Tôn thất nữ: Nữ nhi con cháu hoàng thất.

*Đại phu: Chức quan to, dưới quan khanh (quan đứng đầu, VD Hồng Lô Tự Khanh), trên quan sĩ.

"Bệ hạ tránh được nhất thời không tránh được cả đời." Người đưa ra chủ ý này không phải người lạ, mà là Tạ tướng gia: "Bệ hạ không cho lời rõ ràng, Từ Sư sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu."

Sầm Duệ cười như không cười nhìn hãn nói: "Không phải người là người không thích Phó Trách nhất hay sao?"

"Bởi vì không thích nên mới không muốn hãn mượn lực Từ thị góc đầu trở lại." Tạ Dung không hề che dấu sự chán ghét của hãn với Phó Trách.

Sầm Duệ cười một cái, người này nham hiểm giáo hoạt, lại giả dối thẳng thắn.

Thánh chỉ tuyên ra, Tần Anh lau một đầu mồ hôi lạnh, hãn là Môn Hạ Thị Lang, nhưng thánh chỉ này tuyên ra không qua tay hãn, hãn còn tưởng Sầm Duệ để tránh hãn sinh sự nên tránh hãn đi. Bây giờ xem ra, rõ ràng là hoàng đế bệ hạ muốn trêu chọc mình mà.

"Lão sư, bệ hạ vẫn coi trọng ngài lắm." Tần Anh vui vẻ nói với Phó Trách.

Sao Phó Trách không nhìn rõ cách kéo dài này của Sầm Duệ chứ, nói có lệ hai câu với Tần Anh, cầm cuốn sách dành cho Sầm Dục lên đi về phía Đường Tâm Điện.

Mới đầu mùa đông mà sương tuyết đã bắt đầu buông xuống, cung nhân trực trước tiểu thư phòng bị đông lạnh đã chạy đi uống ngụm trà nóng, ngay cả đèn cũng không thắp, trong điện tối như đêm. Phó Trách đặt sách xuống, vén hai tắc cổ tay áo, thuận thực tới vách tường lấy đá đánh lửa. Tìm nửa ngày, nhưng vẫn không tìm được.

"Đừng tìm nữa, ở chỗ ta này." Trong góc đột nhiên truyền tới giọng của Sầm Duệ, Phó Trách ngẩn ra, nhìn lại theo tiếng, thấy bóng người mảnh khảnh: "Hôm nay bị dọa rồi sao?"

Phó Trách nghe ngữ khí không đứng đắn của nàng mà nhướn mi, khoanh tay đứng yên một lúc lâu, thản nhiên nói: "Không." Quyết định của Sầm Duệ thế nào thì hẳn cũng đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị nên không bị dọa, chẳng qua có chút kinh ngạc khi nàng không lập tức đồng ý với Từ Sư.

Sầm Duệ nghịch đá lửa, không quá vừa lòng với câu trả lời của hẳn, bĩu môi: "Nhàm chán."

Phó Trách đi qua, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy đá lửa từ trong tay nàng: "Xem ta thú người khác sẽ hết chán chứ?"

Sầm Duệ không chịu, tránh trái tránh phải, ngoài miệng còn mạnh miệng nói: "Chàng không cưới người khác, ta sẽ rất khó xử."

Phó Trách nhìn nàng xoay loạn, đơn giản là giữ chặt thắt lưng của nàng, kéo nàng qua căn một cái lên môi: "Ta sẽ không để nàng khó xử."

Sầm Duệ bị cắn đau, không cam lòng cắn lại, nhưng Phó Trách tránh được.

"Giỏi lắm Phó Trách! Trẫm muốn trị khanh tội đại bất kính..." Sầm Duệ nói rồi, một tay kéo áo hắn, một tay áp thẳng bàn tay lạnh toát vào trong. Phó Trách hít một hơi khí lạnh, rùng mình một cái, nheo mắt nhìn Sầm Duệ cười xấu xa: "Ấm quá."

Từ sau đêm đại hôn đó, tuy hai người cũng có lúc bên nhau, nhưng dù sao cũng là trong cung, nhiều người lắm tai mắt nên không thể quá thân mật. Nay cũng vậy, Phó Trách bản khoản ở đây là thư phòng, ngăn nàng đùa nghịch: "Lát nữa Dục Nhi sẽ tới."

Sầm Duệ cào cào cằm hắn như nụng cún: "Đêm nay sẽ không ai tới đây hết."

Xem ra đã sớm có chủ ý rồi. Phó Trách nâng mặt nàng lên, khoe môi cong lên cười: "Hôn quân."

" Gian thần." Sầm Duệ không cần nghĩ ngợi cãi lại, chôn mặt trên vai hắn, cúi đầu cười. "Xứng đôi vừa lứa."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lời Hứa

Trăng treo đầu cành, Sầm Duệ nằm trong lòng Phó Trách chợt nói: "Phó Trách... Sinh một đứa đi."

Phó Trách ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng.

Trên mặt Sầm Duệ vẫn là ý cười miễn cưỡng, ngữ khí hoàn toàn không có tí đùa cợt nào: "Ta nghĩ lâu rồi, dù sao chàng cũng không thể không lập thất, nếu tương lai chia tách..."

"Không có nếu." Phó Trách lạnh như băng đánh gãy lời nàng, như là cho nàng cũng như là cho mình một lời hứa: "Ta nhất định sẽ tìm được con đường thích hợp cho chúng ta đi xuống."

Sầm Duệ chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng ừ.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đại hôn vô cùng náo nhiệt của Chiêu Dương công chúa và Từ Thiên đã kết thúc, mắt thấy Từ Sư rục rịch có hành động trên triều, Sầm Duệ biết việc này vẫn chưa thể kết thúc được. Khi nàng đang nhăn mày cau mặt nghĩ cách thì nước láng giềng đột nhiên có tin lão hoàng đế của Tấn quốc băng hà, trận chiến tranh đoạt ngôi bị hoàng đế của đảng Thái tử và đảng Tam hoàng tử chính thức bùng nổ.

Khi mà hai đảng đang đấu nhau tới mức người chết ta sống là lúc Thái tử Tấn quốc bỗng phái sứ giả tới thăm Cung quốc, mang theo rất nhiều tiền bạc, lụa là gấm vóc cùng với trâu bò, dê cừu, đi kèm với đó là bức thư đích

thân Thái tử điện hạ viết, đại ý là "Ta là người thừa kế danh chính ngôn thuận ngôi vị hoàng đế, Tam đệ vương bát đản cố ý tranh đoạt, nay ta nguyện dùng bốn tòa thành làm tạ lễ, thỉnh bộ hạ của Cung quốc giúp ta một tay."

Bốn cái thành này không đơn giản, xung quanh đất đai nguồn nước dồi dào, chưa kể hai thành trong đó có quan khẩu giao thương nổi danh. Sầm Duệ huyết sáo một cái, vị Thái tử này hạ bút lớn quá, thành ý đủ chùng rồi. Lại nhìn vàng bạc quà cáp phía sau sứ giả, Sầm Duệ cầm một cuốn sách lên, cười mà không nói.

Sứ giả của Tấn quốc tưởng Sầm Duệ chê ít tiền, âm thầm đau lòng một phen, cười theo nói: "Đây chỉ là chút tâm ý của điện hạ nhà ta mà thôi, ngày sau đợi tới khi điện hạ đi lên đại bảo, tất sẽ còn cảm tạ khác."

Nào có đạo lý dè bẻo tới tay mà không làm thịt, Sầm Duệ và Phó Trách cho nhau một ánh mắt, cười nói: "Trẫm đã nhận được tâm ý của Thái tử quý quốc rồi."

Sứ giả nghe thấy, sự đã thành, lập tức không nhận được chấp tay nói: "Vây chúng ta đợi tin lành của bộ hạ."

Sứ giả vừa đi, Sầm Duệ sờ lên cái thùng cao tới nửa người, chặc chặc ngạc nhiên nói: "Tấn quốc thật nhiều tiền mà, ngay cả ta cũng muốn tranh ngôi vị hoàng đế của huynh đệ họ."

Phó Trách nghe vậy thì nhướn mi, thấp giọng nói: "Bây giờ Tấn quốc đang xảy ra nội loạn, nếu nàng có tâm..."

Sầm Duệ làm động tác ngừng, chép miệng: "Chuyện nhà mình còn chưa lo xong, làm gì có rảnh xen vào chuyện nhà người khác?"

Phó Trách cúi đầu trầm tư một lát, giãn mày cười: "Tiếp theo bộ hạ nên triệu kiến Tạ Dung rồi."

Sầm Duệ khó hiểu nhìn hẳn, Phó Trách nói: "Làm bộ thì nên làm đủ."

Chưa tới nửa tháng, Yến Vương nhận được thủ dụ của Sầm Duệ, tập kết đại binh bày trận tại biên giới hai nước Cung - Tấn, sẵn sàng đón địch. Khí thế của Thái tử Tấn quốc lập tức tăng vọt, thất lưỡng cũng thẳng hơn nhiều, lập tức sửa đổi tác phong làm việc quanh co, cẩn thận, trực tiếp xung đột quân đội với Dung Trạch.

Tất cả cùng nghiền ngẫm, đánh giá chắc Thái tử điện hạ này đã có Cung quốc làm chỗ dựa, mặc dù không biết vì sao hoàng đế Cung quốc lại xuất binh tương trợ vị Thái tử như cái thùng cơm của bọn họ, nhưng Tam hoàng tử Dung Trạch có năng lực thế nào mà khiến một nước điều binh sang chứ, chưa nói người lãnh binh còn là Yến Vương dũng mãnh thiện chiến của Cung quốc.

Trong khi chẳng có ai xem trọng Dung Trạch, thì đột nhiên Tế tướng của Tấn quốc - Hoài Dĩ An tuyên bố bức thư Thái tử dâng bốn thành phía nam để đổi lần xuất binh này của Cung quốc, bên trên có ấn triện rõ ràng của Thái tử. Khi hành văn, Thái tử còn tự xưng là hoàng đế, tỏ rõ kiêu ngạo ương ngạnh. Đương nhiên quá trình này đã xóa hết dấu vết của việc Sầm Duệ không phúc hậu thu tiền bán nhân...

Vốn dĩ tiếng oán than của dân chúng Tấn quốc đối với Thái tử đã dậy đất, nay chuyện bán nước vừa xảy ra, sự phẫn nộ bị đẩy tới cực điểm. Thái tử thấy tình thế không đúng, đầu óc có trì độn cũng nhìn ra được Sầm Duệ đã âm hẳn một nhát, vừa tức giận đến hộc máu vừa sợ hãi khi đại quân của Dung Trạch tới gần, hốt hoảng chạy về biên giới giao ba nước.

Mắt thấy thảo nguyên đã gần ngay trước mắt, mà không biết từ chỗ nào xuất hiện binh mã mai phục kéo tới, toàn đảng của Thái tử bị diệt, Thái tử không rõ tung tích.

Khi Yến Vương áp giải dư đảng của Thái tử tới châu phủ thì Sầm Duệ mới nháy ra, vô cùng đau đớn chỉ trích hẳn: "Yến Vương biết tội chưa?! Đây là chuyện nhà người khác, sao người không có chiếu lệnh của trẫm đã tự tiện nhúng tay chứ?!"

Yến Vương "biết vậy chẳng làm" thỉnh tội với Sầm Duệ: "Mong bệ hạ minh xét! Lúc đó thần đang dẫn binh tuần sát ở biên cảnh, tưởng lầm đó là đám thổ phỉ quấy nhiễu ở U Châu mấy ngày trước nên lập tức tạm giam."

Đám người bị trói đồng thời phun máu: Hơn nửa đêm người còn đi tuần sát biên cảnh, lừa quý à!

Sầm Duệ phát phát tay áo: "Thôi vậy, giờ phạt người đưa những người này về Tấn quốc đi."

Dung Trạch cười tủm tủm đón nhận tù binh ở biên cảnh, còn giả mù sa mưa khen ngợi Sầm Duệ nhân từ đại nghĩa.

Không lâu, Dung Trạch đăng cơ làm đế, Tấn quốc đổi niên hiệu thành "Tiên Thiên".

Trong nội bộ Cung quốc khen chê vấn đề này không giống nhau, đại đa số cho rằng Sầm Duệ không quá phúc hậu nhưng đối với Cung quốc mà nói vẫn là rất tốt, dù sao Dung Trạch cũng là nhân vật nổi tiếng hiền danh, là vị đế vương mà dân chúng hy vọng. Cũng có người nói Sầm Duệ thất tín, có hành vi lừa gạt của lưu manh, đánh mất mặt mũi hữu nghị của Cung quốc.

Sầm Duệ rộng lượng không quan tâm đám người phỉ nhổ nàng, nhưng thỉnh thoảng ngẫm nghĩ lại, vẫn thấy hơi tiếc, ôm gối lăn trái lăn phải: "Nhà bên đấy to lắm nha!"

Phó Tránh ngồi một bên xem tấu chương, dùng quạt vỗ vào chân nàng: "Tiếc giày thì không bắt được sói."

"Dù ta có bắt Dung Trạch về thì hẳn cũng đâu thể gả cho ta, sinh con cho ta chứ." Nói còn chưa dứt lời đã bị Phó Trách tóm qua sửa chữa lại.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Gió đông lạnh lẽo, tân niên đang tới gần, Từ tướng thấy còn kéo dài nữa thì qua năm sau, việc gả nữ nhi thật sự thất bại rồi.

Hôm nay tâm tình của Sầm Duệ không tệ, lúc lâm triều quân thần cười cười nói nói, hoà thuận vui vẻ, riêng Từ tướng ủ rũ, rốt cuộc không nhin không được: "Bệ hạ."

Sầm Duệ đang thương lượng xem năm nay sẽ thiết yến mừng một ở đâu với Lễ bộ, đang cao hứng mà bị quấy rầy cũng không biến sắc, hoà nhã nói: "Tướng gia có chuyện gì muốn khai tấu?"

Từ tướng thấy thái độ hòa ái của Sầm Duệ, lo lắng dần đo, rồi nhắc lại chuyện thỉnh chỉ tứ hôn mấy ngày trước lần nữa.

Sầm Duệ mỉm cười chuyển ánh mắt qua người Phó Trách: "Se duyên là việc vui, tất nhiên trăm cũng vui mừng. Danh tiếng của thiên kim nhà Tướng gia truyền khắp kinh thành, dòng dõi cũng xứng đôi với Thái Phó, ý của Thái Phó thế nào?"

Không phải Từ Sư không hỏi dò ý của Phó Trách, nhưng lần nào cũng là mặt nóng áp mông lạnh! Nữ nhi của bốn tướng phải gả cho nam nhân già như người ta còn chưa luyện tiếc đâu! Người cũng không còn là Phụ chính, kiêu ngạo cái rắm! Thế nên mới sống chết thỉnh chỉ với Sầm Duệ, bốn tướng xem xương cốt của người cứng hay là thánh chỉ cứng!

Phó Trách làm như không nghe thấy lời Sầm Duệ nói, cúi đầu không nói.

Sầm Duệ không đổi sắc mặt, hơi cao giọng hơn: "Thái Phó?!"

Lúc này Phó Trách mới ngẩng mặt, để lộ khuôn mặt lạnh lùng: "Thần đã có thể thất, chỉ biết tạ ý tốt của Tướng gia."

"..." Khấp triều đình đang ong ong bàn luận sôi nổi, nghe xong, lập tức chìm vào khoảng yên lặng.

Tiếng lòng của quần chúng đều là: Mẹ ơi! Thì ra ngoại trừ Từ tướng, còn có người dám gả nữ nhi cho Thái phó đại nhân sao?!

Sầm Duệ cũng bị hấn làm cho á khẩu, thật lâu sau mới ho khan nói: "Sao trăm chưa từng nghe Thái Phó nhắc tới chứ, Thái Phó nên nói chuyện cẩn thận, một lời vô ý chính là khi quân đấy!" Ánh mắt hồ nghi liếc nhìn khuôn mặt không rõ hỉ giận, hấn sẽ không... thực sự cưới một vị phu nhân nào ở quê đấy chứ...

Hay lắm hay lắm, Từ tướng dùng sức gật đầu, hai chòm râu tức giận đến mức vênh lên: "Thái Phó đã nhậm chức trong triều sáu bảy năm rồi, vậy mà ta đã bao giờ thấy qua tôn phu nhân đâu."

Ánh mắt Phó Trách lạnh lùng sắc bén, ngữ điệu trầm thấp, nhưng lại ẩn giấu sự ai oán khó phát hiện: "Tám năm trước Bình Châu có loạn, thần cùng thê tử bị lạc nhau trong lưu dân, từ đó chưa từng gặp lại. Nhưng quả thật thần đã cưới vợ lập thất, bệ hạ không tin có thể truyền mẫu thân của thần tới hỏi."

Từ tướng vẫn không chịu bỏ qua: "Theo luật của Cung quốc, vợ chồng cách biệt tám năm thì được phán là hòa ly. Thái phó đại nhân cưới vợ lần nữa cũng đâu có sao."

"Tình cảm của thần và ái thê như chim liền cành, từ ngày ấy tới nay thần cũng đã thề cả đời chỉ có một thê tử duy nhất là nàng." Phó Trách ngẩng đầu nhìn Sầm Duệ, ánh mắt trầm sâu như vực: "Chẳng sợ lưu ly thất lạc, sinh tử biệt ly, kiếp này không có ngày gặp lại. Thiên địa làm chứng, thần không muốn vi phạm lời hứa."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tân Niên

Phó Trách nói rất hùng hồn khí phách còn quần chúng thì không thể tin nổi nhìn hẳn, ý của Thái phó đại nhân là muốn thủ tiết cho vị phu nhân chín phần mười không thể quay về kia sao?!

Sầm Duệ ngồi trên long ý im lặng mãi không nói gì, ngay cả khi nàng có thể đoán được đây là lý do thoái thác hôn sự của Phó Trách, ngay cả khi nàng không thể không cảm động cho sự tính toán này của hẳn, thì nàng ở trước mặt thần tử cả triều cũng không thể làm gì, thậm chí ngay cả một biểu tình khác dành cho người mình thương cũng không thể có. Nàng chỉ có thể đáp lại cho hẳn một ánh mắt bình tĩnh như băng, chỉ là vài thước triều đình mà như xa tận trời nam đất bắc...

"Thái Phó biết những lời này có nghĩa là gì không?" Sầm Duệ lạnh lùng bày ra vẻ giận tái mặt.

"Thần biết." Phó Trách không có nửa điểm thoái nhượng, vung tay áo thi lễ thật sâu với Sầm Duệ: "Nếu sau này mà thần có lập thất, vậy thỉnh bệ hạ trị thần tội khi quân."

Ánh mắt cảnh cáo liếc Từ Sư không cam lòng muốn âm ỉ, trên khuôn mặt Sầm Duệ mây đen dày đặc: "Chư vị thần công ở đây, từng lời hôm nay của Thái Phó đã nghe rõ chưa? Nhớ kỹ thay trẫm xem Thái Phó có làm như lời thề quyết chí của hẳn hay không!"

Hoàng đế bệ hạ bị mất mặt công khai, lập tức bãi triều chạy lấy người.

Chư vị nhóm đại nhân sừng sốt một hồi mới lấy lại tinh thần, túm tụm thành nhóm rủ nhau đi về nha môn. Người gan lớn thì liếc nhìn Phó Trách một cái, rồi quay đầu thì thầm với đồng liêu.

"Không thể ngờ Thái phó đại nhân là một người si tình thế. Chắc chắn, thật giống lão phu khi còn trẻ mà."

"Cái đồ cười tám thiệp không ngọt như lão không có tư cách nói lời này!"

"Thằng nhãi nhà ngươi, ta thú di nương cho ngươi còn không phải lo ngươi không có ai thương sao?!"

Từ tướng thịnh nộ khó tiêu, mắt trừng Phó Trách hận không thể đâm thành mấy cái lỗ thủng, đang muốn dùng ngôn ngữ ác độc để tìm bậc thang cho mình thì bỗng Hữu tướng Tạ Dung cười ha ha đi tới: "Bên Binh bộ nhờ ta truyền lời tới Tả tướng, hình như có chuyện quan trọng muốn thương nghị."

Từ Sư lập tức xoay qua, ác độc trừng mắt nhìn mắt Tạ Dung, người là đồ vui sướng khi người gặp họa! Không muốn bị chế giễu, Từ tướng hăm hăm quay đầu bước đi.

Tạ Dung ôm thẻ ngọc, nhìn bóng dáng Từ Sư nổi giận đùng đùng, than ngẩn thờ dài: "Hành động của Thái phó đại nhân thật sự khiến ta phải mở to mắt nhìn, ngay cả ta cũng bị ngài làm cảm động rồi, còn tin Thái phó ý chí sắt đá cũng động phạm tâm."

Phó Trách thu hồi tầm mắt dừng trên long ý, liếc nhìn Tạ Dung: "Người nói như vậy là vì chưa gặp được người khiến người động tâm mà thôi." Cho dù gặp, thì loại này chỉ biết đùa giỡn tâm nhân, quen thói lừa gạt cũng không thú được lão bà đâu, sang bên kia mà chơi đi.

Nụ cười trên mặt Tạ Dung cứng lại, người triết lý rờm, nam nhân cổ hủ già nua có tư cách gì khinh bỉ đại gia phong lưu phóng khoáng như ta chứ?!

"Tướng gia bỏ qua như vậy sao?"

Bên cạnh không có người lạ, cơn giận của Từ Sư biến mất không còn một mảnh, hai vai căng lên cũng lơ lửng: "Phó Trách đã nói tới mức ấy rồi, còn ép sát nữa, bệ hạ không xuống được mặt bàn thì sẽ hoàn toàn phản tác dụng." Vuốt chòm râu: "So với việc khiến bệ hạ ép Phó Trách đi vào khuôn khổ, không bằng lui từng bước để bệ hạ thấy Từ gia chúng ta thua thiệt."

Chúng nhân bưng tình đại ngộ đều khen: "Tướng gia anh minh!" Lại có người nói: "Vậ hôn sự của tiểu thư..."

Từ tướng hừ một tiếng: "Ta là mộng ngựa sao? Vỡ ta thì có ích gì? Hãy chờ xem, bệ hạ khẳng định sẽ có an bài."

Hai ngày sau, Sầm Duệ đồng thời triệu kiến Từ tiểu thư cùng người đã thăng lên làm Thượng Thư Trung Tư Thị Lang - Trần Ngạn, sau đó hôn sự của hai người trẻ tuổi này cứ được định ra như vậy. Trần Ngạn là bảng nhãn cùng khoa cử với Tần Anh, xuất thân bần hàn giống Chung Sơ, nhưng tính cách thì tốt hơn Chung Sơ nhiều. Sầm Duệ chọn tới chọn lui, cảm thấy tính tình ôn hòa của Trần Ngạn như vậy mới chịu được vị nhạc phụ bởi móc tận xương như Từ Sư.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Việc này xong, tân niên cũng nổi gót tới. Được nghỉ đông, Sầm Duệ nhân cơ hội ngủ một trận thiên hôn địa ám. Sáng sớm, ngoài cửa sổ sáng trong, trên trời dưới đất đều là tuyết phủ trắng xóa, nhánh mai phía trước cũng run run trong gió.

Xa xa truyền tới tiếng cười hoạt bát thanh thúy của trẻ nhỏ, chắc là A Chiêu cùng Dục Nhi chạy ra ném tuyết từ sáng sớm.

Dùng đồ ăn sáng xong, Sầm Duệ ngồi trước bàn trầm tư suy nghĩ viết hạ thiếp, nàng không thông thi từ lắm, cũng không biết khi yêu nhau các cặp tình nhân sẽ viết lời chúc tân niên thế nào. Lần trước Phó Trách đứng trước bách quan tỏ rõ tâm ý thành khẩn và thẳng thắn với nàng, nàng cũng nên có gì đó gọi là bày tỏ mới được.

Mở sách ra, Sầm Duệ vớ được một câu trong thoại bản, "Thân khanh ái khanh, lúc này khanh khanh, ta không khanh khanh, ai làm khanh khanh*."

*Khanh: Từ khanh có 3 nghĩa: 1 - chức quan thời xưa. 2 - Lời vua gọi quân thần. 3 - Xưng hô thân mật của vợ chồng.

Viết xong mà cả người cũng run bắn lên, vo tròn vứt sang một bên. Không được! Rất buồn nôn, rất ghê tởm!

Cắn đầu bút, lại viết một câu xuống tờ giấy mới tinh: "Phong vũ thê thê, kê minh dê dê. Ký kiến quân tử, vân hồ bất di / Gió lạnh lẽo mưa rét mướt, gà gáy không ngừng. Đã gặp quân tử, sao lòng chưa yên?"

Có phải... Hơi thê lương chút xíu? Phó Trách nhìn xong có đánh nàng không?

Vo tròn, tiếp tục lật sách.

Lật đến lật đi, tìm mãi mà vẫn chưa thấy hợp ý, Sầm Duệ chán nản úp mặt lên bàn, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nàng sẽ chăm chỉ đọc nhiều sách hơn.

"Bệ hạ, Thái phó đại nhân truyền lời đến ạ." Lai Hỉ sợ quấy rầy đến Sầm Duệ, hạ giọng như tiếng chuột kêu.

Sầm Duệ như được tiếp thêm tinh thần: "Mang tới đây!"

Phó Trách dùng phong thư trắng vẽ hình con cá, mùi hương bên trên ngửi không rõ, có điểm giống thuốc Đông y, nhưng vẫn rất ngọt. Sầm Duệ đang cầm ngửi ngửi, đoán Phó Trách học theo huân hương nàng điều chế cho hẳn, có điều thủ pháp không quá cao minh, có hai vị hương liệu chọn sai, tuy nhiên chỉ như vậy cũng đủ cho Sầm Duệ vui vẻ hồi lâu.

Hủy mực đóng dấu đi, mở ra xem, bên trong rất ít chữ, đại khái là chúc Sầm Duệ tân niên vui vẻ, dặn nàng đừng theo hai hài tử kia đi chơi tuyết, cẩn thận giữa cảm lạnh. Nhân tiện uyển chuyển mời nàng tới phủ Thái Phó phẩm trà thưởng mai.

Sầm Duệ đọc đi đọc lại vài lần, bất giác có chút bực mình, lúc trước hẳn nói lời tâm tình trôi chảy hùng hồn lắm cơ mà, sao bây giờ không nghẹn ra nổi một chữ thế? Sầm Duệ đặt thư sang một bên, khoác áo choàng đi tìm nhóm A Chiêu chơi.

Sắp tới buổi trưa, hai kẻ làm việc thay người khác trong nha môn là Tần Anh và Tạ Dung đã chạy tới quấy rầy Sầm Duệ. Người nhà hai tên này đều ở xa ngàn dặm, bản thân còn là trọng thần trong triều, so với việc cô đơn lẻ bóng trải qua tân niên trong nhà, không bằng tới Chính Sự đường tặng ca với nhau.

Đang trong dịp nghỉ đông nên nhà bếp của lục bộ đóng cửa. Nhìn cửa sổ giấy đen như mực của nhà bếp, Tạ Dung trang trọng nghiêm túc nói: "Hình như bộ hạ cũng đón năm mới một mình thì phải..."

Vì thế, hai nam thanh niên độc thân lớn tuổi trơ mặt chạy tới ăn vạ chỗ Sầm Duệ.

Dùng xong ngọc thiện, Tần Anh hỏi tới tấu chương dâng lên năm trước, Sầm Duệ a một tiếng, nói là có vấn đề thương lượng với hẳn, rồi lập tức đi tới Ngự Thư phòng. Tạ Dung vô công rồi nghề nên cũng đi theo, ngồi ôm

chén trà nhỏ, thỉnh thoảng chen vào hai câu ý kiến. Nói qua nói lại như vậy, thoát cái đã qua một canh giờ, chính sự đã bàn xong, hai người Tân Anh đứng dậy cáo từ.

Khi Tạ Dung đặt chén xuống nhìn thấy giấy thiệp in hình cá trên bàn của Sầm Duệ thì cười rất giảo hoạt: "Cô nương nhà ai ngộ ý với bệ hạ thế?"

Sầm Duệ không hiểu nhìn hẩn, Tạ Dung khụ một tiếng, tỏ vẻ cao thâm: "Khách tòng viễn phương lai, di ngã song lý ngư. Hô nhi phanh lý ngư, trung hữu xích tố thư. Trường quy độc tố thư, thư trung cánh hà như? Thượng ngôn gia xan phạm, hạ ngôn trường tương ước*. Tặng bức thư có con cá, không phải ngụ ý đang tương tư hay sao?"

*Khách tới từ phương xa, tặng ta đôi cá chép. Gọi trẻ ra nấu cá, bên trong thấy có thư. Ngồi đọc thư mãi, trong thư lời như cũ? Trên nói nhớ ăn thêm cơm, dưới nói vẫn hoài nhớ thương.

Sầm Duệ không khỏi cảm khái, thất học đúng là đáng sợ mà, chưa kể mình còn là kẻ thất học kia nữa chứ! Phó Trách, ta hiểu lắm chàng rồi!

Ngày mừng bốn, tuyết rơi nhẹ, Phó tiểu thư đồng ôm cái chổi dài ra cửa quét lớp tuyết rơi suốt ba ngày qua, nào ngờ vừa mở cửa ra đã trượt tay đánh rơi chổi: "Thiếu phu nhân?!"

"..." Sầm Duệ bị cái xưng hô kia của hẩn làm cho đổ tai, ôm hộp quà đứng trước cửa như đồ ngốc.

Phó Trách đang ở trong đình bồi mẩu thân tía hoa, nghe thấy thì lập tức nhìn sang, gặp Sầm Duệ cũng sửng sốt. Vì là năm mới nên Sầm Duệ mặc xiêm y trắng có màu son ở viền, bên ngoài khoác áo choàng màu đỏ tươi, ngũ quan tinh xảo thanh lệ cũng bừng sáng, tinh thần phấn chấn.

Sầm Duệ xấu hổ khi bị Phó Trách nhìn lâu như vậy, há miệng nhà khói trắng: "Lạnh."

Phó Trách đón lấy hộp quà trong tay Sầm Duệ, dùng tay mình bao bọc lấy tay nàng, xoa xoa làm ấm: "Sao không mặc nhiều hơn."

Sầm Duệ lẩm bẩm không rõ nói: "Cũng muốn mặc nhiều, nhưng ta phải đi bộ mà."

Phó phu nhân thấy Sầm Duệ, đầu tiên là vui vẻ, sau đó là ủ rũ: "A Duệ, Phó gia chúng ta có lỗi với con." Lúc nghe chuyện bà đã giận tím mặt, hăn không cười thì lấy đâu ra tôn tử cho bà ôm? Một bà tìm đủ cách níu kéo Sầm Duệ, nhất định phải dụ được nàng vào cửa Phó gia.

Sầm Duệ và Phó Trách nhìn nhau bật cười, chúc Phó phu nhân tân niên vui vẻ xong mới an ủi bà: "Không sao, con không quan tâm danh phận, có thể cùng... Phó Trách ở chung là tốt rồi." Nếu muốn so đo danh phận thì con của người sẽ là...

Phó Trách siết chặt tay nàng, Sầm Duệ ngẩng mặt nhìn hăn, mỉm cười.

Phó phu nhân là người phương Nam, từ sau khi gả cho cha của Phó Trách thì luôn ở phương Bắc, cho nên thói quen ẩm thực thiên hướng phương Bắc nhiều hơn, thích những món bằng bột mỳ. Từ lúc sáng sớm mới tỉnh, bà đã vội vàng sắp xếp để làm bánh bao rồi. Lúc này Sầm Duệ đến làm bà hoảng loạn tay chân: "A Duệ là người phương Nam phải không, con xem ta không chuẩn bị nhiều. Tiểu đồng tử! Tiểu đồng tử! Nhanh đi chợ..."

Sầm Duệ vội ngăn lại: "Giờ mà đi chợ thì lúc mua xong đã quá giờ cơm rồi ạ. Con cũng thích ăn bánh bao."

Phó Trách đưa mắt nhìn nàng, nói dối thành tình.

Sầm Duệ làm mặt quỷ với hăn, ai bảo đó là mẹ chàng cơ chứ.

Lúc nặn bánh bao, Phó phu nhân gọi Phó Trách tới giúp một tay, Phó đại nhân không thể nề hà, cuộn tay áo lên giúp bà cán bột, thỉnh thoảng lại sửa lại tay nghề vụng về của Sầm Duệ.

Lần đầu tiên Sầm Duệ làm việc này, quả thật ban đầu hưng trí dạt dào, nhưng bị Phó Trách không lưu tình đá kích hai ba lần thì giận. Nhân lúc Phó phu nhân đi nhìn bếp, vội đoạt lấy chày cán bột trong tay Phó Trách, gõ vào mu bàn tay hắn: "Có bản lĩnh thì chày gõ đi!"

Phó Trách lấy một miếng bột đã cán mỏng lên, dùng đũa gấp viên thịt đặt lên trên, năm ngón tay đưa thoăn thoắt, trong nháy mắt đã xong một chiếc bánh bao mềm mịn, đường gấp sắc nét. Lúc này hắn mới quay qua nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhó, cái tay đầy bột quệt một cái lên chóp mũi nàng.

Sầm Duệ giật mình, cũng dùng cái tay đầy bột trả đũa hắn: "Hỗn đản!"

Phó Trách ngả ra sau né tránh, khi lưng tựa vào tường thì nháy mắt kéo Sầm Duệ đang giương nanh múa vuốt vào trong lòng, mỉm cười, thân thiết cọ cọ lên chóp mũi nàng: "Hồi âm đâu?"

Sầm Duệ phục thù, lau tay lên áo hắn, hai mắt đảo qua đảo lại: "Không nghĩ tới!" Lại nghe thấy tiếng bước chân của Phó phu nhân ngoài hành lang, đẩy đẩy hắn nói: "Mau thả ta ra."

"Không." Phó Trách ôm nàng lên cao, chạm môi vào má nàng, dụ nàng nói: "Hồi âm đi."

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Sầm Duệ khẩn trương, tim đập thình thịch, phun ra một câu.

Phó Trách vừa mới buông Sầm Duệ ra, Phó phu nhân đã đi vào, nhìn khuôn mặt đầy bột của hai người, quở trách: "Đã một đồng tuổi rồi mà còn làm loạn như vậy."

Dùng ngọc thiện xong, Phó phu nhân am hiểu nhân tâm dẫn Phó thư đồng đi dạo chợ xuân.

Sầm Duệ đứng dưới hành lang nhìn hình cắt giấy trông rất sống động trên cửa, ánh nắng sau giờ ngọc phủ lên người nàng một mảnh ấm áp. Phó Trách im lặng chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đi lên trước ôm lấy nàng từ phía sau, cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc nàng: "Phát gốc gì vậy?"

Sầm Duệ ngả ra sau, tựa vào lòng hắn, thích ý nói: "Sang năm, chúng ta vẫn mừng năm mới như vậy đi."

"Được."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trong niềm hân hoan vui sướng đón năm mới của quân thần và dân chúng Cung quốc, một tờ chiến báo đã đập nát không khí an bình, tường hòa của ngày hội kinh thành.

"Bệ hạ, Nam Cương phản rồi."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chờ Lệnh

Trước cửa Thái Cực, quần thần đang tập trung đứng chờ tới giờ lâm triều, mặt mũi người nào cũng nhập nhèm buồn ngủ, chắc là còn chưa quen đột nhiên quay về thời một nắng hai sương lăn xuống giường từ sớm. Nếu là khi xưa, chắc hẳn các vị đại nhân sẽ trêu chọc xem năm mới phát ra bao nhiêu tiền lì xì, béo lên bao nhiêu cân. Còn hiện tại, không khí trên Lý Chính Điện trầm lặng, người người câm như hến, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mới đầu năm mới đã phát sinh loạn binh, đây không phải dấu hiệu tốt gì. Quan viên các bộ thở dài trong lòng.

Không ai có thể ngờ Nam Cương phong bế tự thủ hơn mười năm đột nhiên xuất binh xâm phạm, phối hợp với cổ độc chương khí quý dị khó giải của người Nam Cương, lộ thi hoành khắp nơi. Mấy vạn đại quân thế như chẻ tre, trực tiếp đánh tới dưới thành Thục Quận. Từ đây mở rộng mấy ngàn dặm về hướng đông chính là vùng trung bộ của Cung quốc, nếu một ngày Ba Thục rơi vào tay giặc thì không mất nhiều thời gian, kinh thành cũng nguy hiểm.

Thảm tượng được miêu tả trên chiến báo của tiền tuyến làm cho quần thần lo sợ, người Nam Cương có xú danh ngàn ti trăm cổ rõ ràng, bỏ lên chính là vạn kiếp bất phục, thời điểm này ai dám đi chịu chết?

Sầm Duệ gõ tay lên long ỷ, trong đầu lướt qua tên của từng tướng lĩnh, không được vẫn là không được. Cuối cùng hình ảnh dừng trên một người, trầm mặc một lúc, lại nhẹ nhàng quét đi. Hẳn là độc đinh của Ngụy gia, về

công về tư thì lần này cũng không thể để hãn đi. Âm thầm may mắn là giờ kẻ lỗ mãng này đang cùng gia gia hãn tới quận Giang Ninh mừng năm mới, sẽ không về kịp.

Binh bộ Thượng Thư còn gấp hơn cả Sầm Duệ, hãn không dám đề nghị cho Ngụy Trường Yên lãnh binh ra trận, nhưng chiến sự khẩn cấp, dù sao cũng phải có người đi làm chim đầu đàn. Châm chước mãi, sắp sửa bước ra khỏi hàng ngũ, đã có người giành trước: "Bệ hạ, thần thỉnh chiến xuất chinh."

Chủ động xuất đầu là Thượng Đô hộ Chúc Bá Phù, trong lòng Sầm Duệ đang tính toán tên này, nhưng vẫn có vài phần băn khoăn: "Đô hộ quản lý thủ vệ trong kinh, chức vị quan trọng, nếu đi..."

Chúc Bá Phù ôm quyền nói: "Mười sáu vệ Nam Nha có phó soái thống lĩnh, nhất định sẽ bảo vệ phòng ngự kinh thành không một kẽ hở."

Sầm Duệ và Phó Trách trao đổi ánh mắt không dễ phát hiện, sau khi được Phó Trách tán thành, vỗ án quyết định: "Vậ lệnh Thượng Đô hộ Chúc Bá Phù lãnh tam quân..." Nói được một nửa thì dư quang liếc thấy tiểu lang quan đang co đầu rụt cổ: "Xảy ra chuyện gì?"

"Bệ hạ, Vệ Dương hầu ở ngoài điện cầu kiến!" Tiểu lang quan hành lễ, cả người mướt mồ hôi lạnh truyền báo, nếu Vệ Dương hầu không gác kiếm lên cổ hãn, có đánh chết hãn cũng không dám chen miệng khi bệ hạ đang nói chuyện a.

Tình hình trên triều bây giờ như nước sôi lửa bỏng, Sầm Duệ nói ra tiếng lòng của quần chúng: "Ngụy Trường Yên? Hãn không phải ở Giang Ninh sao?"

Tiểu lang quan kinh hồn táng đảm nói: "Vệ Dương hầu đã biết Nam Cương có chiến sự nên ngày đêm tốc hành quay về kinh thành. Lúc này ngài ấy đang quỳ ngoài điện chờ lệnh của bệ hạ."

"Vậy để hãn quỳ đi." Sầm Duệ lạnh lùng nói.

Tướng lĩnh xuất chinh đã định, việc còn lại là định hành trình của tam quân, đợi sau khi thương nghị xong, cung nhân đẩy cửa điện ra, đại tuyết ngoài cửa bay vào tán loạn, gió lạnh đập thẳng vào mặt. Trên bờ vai người quỳ bên ngoài Lý Chính Điện đã phủ một tầng tuyết bạc, vừa thấy cửa điện mở, lập tức nâng cao giọng: "Bệ hạ! Thần thỉnh chiến!"

Sầm Duệ ngay cả nhìn cũng không nhìn hãn, lập tức đi ra từ cửa bên của Lý Chính Điện.

Đám con cháu Ngụy thị tuy bất mãn với thái độ của Sầm Duệ với gia chủ nhà bọn, nhưng vẫn vây quanh Ngụy Trường Yên tận tình khuyên nhủ: "Hầu gia, lần này mà đi thì dữ nhiều lành ít. Ngụy gia không thể thiếu ngài, cho dù không suy nghĩ vì Ngụy gia, ngài cũng nên suy nghĩ vì lão gia tử chứ. Ông ấy lớn tuổi rồi, không chịu nổi đả kích đâu."

Ngụy Trường Yên bất động lù lù như thạch điêu, mắt diếc tai ngơ với những lời khuyên giải.

Từ tướng đi qua, khê hừ một tiếng: "Ngụy gia chỉ có tên tiểu tử này còn chút cốt khí."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Trời đổ tuyết, đêm buông sớm. Sầm Duệ đang ở thư phòng thảo luận cùng nhóm Tần Anh và Phó Tránh chiến sự lần này, lúc xoa cổ ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ thì đã tối đen như mực. Lai Hỉ đi vào đổi trà lạnh, nhận được ánh mắt có ý hỏi của Sầm Duệ, trầm mặc lắc đầu.

"Cứng đầu!" Sầm Duệ quăng tấu chương mắng.

Trong mấy người dám lên tiếng ở đây, chỉ có Tạ Dung nhặt tấu chương bên chân mình lên, nửa thật nửa giả khuyên nhủ: "Bệ hạ vẫn nên đi

xem Vệ Dương hầu đi. Đại tuyền thế kia còn tối rồi nữa, sẽ đông cứng Vệ Dương hầu đấy, cẩn thận Ngụy lão gia tử lại tới than khóc."

Phó Trách khoanh tay đứng cạnh bản đồ không nói gì, hẳn có thể đoán được đại khái tâm tư của Ngụy Trường Yên. Nhưng Sầm Duệ đứng trên góc độ của Ngụy gia nhất định sẽ không cho phép hẳn lên tiền tuyến. Tính nết của hai cái người này y như nhau, cho nên nhiều lời vô ích.

Tạ Dung còn chưa dứt lời, ngoài cửa đã truyền tới tiếng kêu khóc mơ hồ: "Bệ hạ à."

Tạ Dung bật cười, cùng Tần Anh và Binh bộ Thượng Thư tới thiên thất tiếp tục thảo luận quân tình. Về phần Phó Trách sao, hẳn mới nói ra chữ "Thái", Phó Trách đã nói với Sầm Duệ hai câu rồi cất bước ra ngoài cửa. Tạ Dung nhìn vẻ mặt của Sầm Duệ khi nói chuyện với Phó Trách, đáy lòng xẹt qua sự khác thường, sờ sờ cái mũi đi theo Phó Trách ra ngoài.

Ngụy lão gia tử khóc lóc ngã bệt bên chân Sầm Duệ: "Bệ hạ hẳn tâm quá đấy!"

"... Này, một bó lớn tuổi rồi còn giả bộ oán phụ gì trước mặt kẻ hai mươi mấy như ta chứ?" Sầm Duệ không khoan dung rộng lượng như lão tử nhà nàng, đã sinh ra miễn dịch tự nhiên với nước mắt của Ngụy lão rồi: "Không phải mới quỳ hai canh giờ sao, đã chết đâu?"

Ngụy lão gia tử gạt nước mắt, vỗ nắm đấm xuống đất: "Hai canh giờ! Hai canh giờ cũng đủ làm hồn tiểu tử kia nhiễm bệnh rồi, cẩn thận không nổi dỗi được đâu!"

"..." Sầm Duệ rút hắc tuyến: "Không nghiêm trọng vậy đâu."

"Có!" Ngụy lão gia tử trung khí mười phần, lê lên hai bước ôm đùi Sầm Duệ, lão lệ giàn giụa: "Thần chỉ có một tôn nhi này thôi, thật vất vả mới tìm được cháu dâu, bệ hạ muốn Ngụy gia tuyệt hậu phải không?"

Lực chú ý của Sầm Duệ lập tức bị hai chữ "cháu dâu" hấp dẫn, kinh ngạc không khép nổi miệng: "Hắn lấy vợ lúc nào?"

"Còn chưa." Ngụy lão gia tử lôi kéo thành công, nước mắt bỗng ngừng lại, đôi mắt nhỏ bắn ra hàn quang: "Ngụy gia chỉ có người chết trận, không có người sợ sa trường, núp phía sau ăn rồi chờ chết! Nếu bộ hạ thật sự yêu quý tiểu tử của lão, thì thỉnh bộ hạ chuẩn cho hắn đi đi."

...

Đèn cung đình treo trên hành lang kịch liệt lay động trong gió lạnh. Ngụy Trường Yên vẫn vững như Thái Sơn quỳ gối ngoài Lý Chính Điện, cung nhân giúp bung dù phủi tuyết đều bị hắn đuổi đi rồi, bây giờ nhìn như người tuyết vậy.

Nàng đi tới, hắn có phản ứng giật giật, cố hết sức mở mắt ra, ngẩng đầu gắng nhìn người đang đứng trước mặt, chậm rãi nhếch môi cười.

Sầm Duệ hừ một tiếng, sai người tới phủi tuyết cho hắn: "Đang tính không chiến tử thì sẽ đông chết ở đây phải không?"

Ngụy Trường Yên cười, tuyết trên lông mi rơi xuống che mờ tầm mắt, tiểu cung nữ phủi tuyết vừa đau lòng vừa buồn cười, nhanh tay nhét lò sửa vào tay hắn, muốn dìu hắn đứng lên, dịu dàng nói: "Hầu gia mau đứng lên."

"Đừng dìu hắn! Hắn thích quỳ thì để cho hắn quỳ đến mức sánh cùng thiên địa đi." Sầm Duệ chèn ép ngoài miệng như vậy, nhưng Lai Hỉ đã khoác áo choàng thật dày lên người Ngụy Trường Yên rồi.

Ngụy Trường Yên mở miệng nói tạ ơn, có điều đông cứng không thể ra lời, khụ nửa ngày, cổ họng vẫn mất cảm giác. Lai Hỉ lại dâng chén canh ấm áp lên đặt vào trong tay hắn, nói: "Bộ hạ sai chuẩn bị rượu, Hầu gia dùng nhuận họng trước, làm ấm bụng."

Nếu là đám Tần Anh, Chung Sơ quỳ lâu như vậy thì sợ là sớm đông lạnh nằm úp sấp rồi. Ngụy Trường Yên cử động cánh tay, mãi lâu sau mới nói: "Bệ hạ đã cho phép rồi sao?"

Sầm Duệ liếc hẳn: "Gia gia người lôi cả tức phụ và tôn tử ra uy hiếp trẫm, trẫm dám không cho phép sao?"

"..." Ngụy Trường Yên run bắn người, cả kinh nói: "Có tức phụ lúc nào chứ?!"

Sầm Duệ cười chế nhạo hẳn: "Không phải có vị Mẫn cô nương theo tới từ Giang Nam sao?"

Ngụy Trường Yên la lên như tiếng phá đồng, vừa vội lại hoảng cãi lại: "Cô nương đó đáng thương, người nhà đều mất do ôn dịch nên ta mới mang về nhận làm muội muội, ngoài ra không có nửa phần tâm tư bất chính nào."

Sầm Duệ thở dài trong lòng, lắc đầu: "Cũng đã ngoài hai mươi rồi, cô nương người ta không để ý thanh danh mà theo người đi từ Giang Nam tới kinh thành, chỉ như vậy cũng không thể cho nàng một công đạo sao? Thôi, không nói nữa." Lại nhìn mắt hẳn, sắc mặt chuyển lạnh: "Lần này đi đối mặt không phải phản binh bình thường, hiểu chưa?"

"Đừng nói là người Nam Cương, dù Thiên Vương lão tử đến cũng không sợ!" Ngụy Trường Yên đồng dục nói, nhìn khoảng cách ngắn giữa hai người bọn họ, tới gần Sầm Duệ hơn, tự giễu nói: "Chỉ cần bảo vệ được giang sơn này, đi đâu cũng được."

Sầm Duệ cách xa hai bước, ngẩng đầu nhìn đêm tuyết: "Người là bằng hữu của trẫm, nhưng sở dĩ lần này trẫm muốn người bảo đảm thực hiện quân lệnh là vì, trận chiến này chỉ có thể thắng không cho phép bại, trẫm ở kinh thành chờ tổ chức khánh công."

Ngụy Trường Yên cười không nghiêm túc, đôi mắt hoa đào híp thành đường cong không biết là đảng chất hay là vui sướng: "Thần tuân chỉ." Im lặng đi theo Sầm Duệ vào Dưỡng Tâm Điện, bỗng nhiên nói: "Lúc trước đi Giang Nam, quen được vài người, phát hiện chút việc..."

Sầm Duệ thấy hăn đổi đề tài, tỏ ra hứng thú hỏi: "Chuyện gì?"

"Liên quan tới Phó Trách." Khi Ngụy Trường Yên nói cũng do dự.

Sầm Duệ chợt dừng bước chân, ánh mắt như ưng nhìn Ngụy Trường Yên: "Phó Trách làm sao?"

"Bối cảnh của hăn, không đơn giản như vậy..."

"Sao đi lâu vậy?" Tiếng Phó Trách lạnh giọng vang lên phía trước, hăn đang đứng dưới bậc ở Lương Hoa Điện, làm bạn với gió tuyết, thoạt nhìn toát ra sự cô đơn hiu quạnh.

Lời Ngụy Trường Yên nói bỗng dừng trên đầu lưỡi, chăm chú nhìn Phó Trách, cười một cách quái dị: "Ôi chao, đã lâu không gặp, Thái phó đại nhân, khỏe chứ?"

Rốt cuộc tiểu tử này muốn nói gì? Nhưng Sầm Duệ vô cùng kinh ngạc thấy Phó Trách đứng trong tuyết nên chạy chậm qua, thầm oán: "Không phải bảo ở trong điện chờ sao?"

Ngụy Trường Yên nhìn hai người thân cận, cười lạnh một cách khó hiểu rồi cũng vào trong điện, không nhắc tới những lời ban nãy nữa. Bây giờ hăn còn chưa điều tra rõ chuyện năm đó, chưa phải là lúc hoàn toàn đánh đổ Phó Trách...

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chiến Thắng Ban Đầu

Tình hình chiến tranh ác liệt, khi Ngụy Trường Yên còn đang trên đường lãnh binh xông tới Tây Nam, phản quân của Nam Cương đã đánh hạ Thục quận, áp cửa Giao - Dự Châu*. Trong lúc này, các phiên vương phía Nam lên tiếng, tỏ ra cùng một giuộc với Nam Cương, làm khí thế của phản quân tăng lên một bước lớn.

*Dự Châu: tỉnh Hà Nam - Trung Quốc.

Binh bộ cấp báo một ngày ba lần vào Lý Chính Điện, nghe đồn người Nam Cương đi tới đâu chỗ ấy có họa xà trùng, dọc đường sông nơi cung cấp nguồn nước đều bị hạ dịch độc, bạch cốt khắp nơi như núi. Đủ loại bách quan không rét mà run.

Sầm Duệ ngồi trên long ỷ, từ khi có chiến sự tới nay chưa lúc nào nàng lộ vẻ tươi cười, khi nghị sự ngữ khí cũng trầm thấp hơn nhiều, làm cho toàn bộ triều đình cùng lâm vào không khí nghiêm túc, lạnh lẽo mà trước nay chưa từng có.

Trời sinh đã lạc quan, tiến sĩ Thái Học vì muốn hoàng đế bệ hạ thoải mái hơn, cũng giảm bớt không khí áp lực, miệng lưỡi lưu loát nói về chuyện thú vị của của kinh thành, còn xảo diệu dẫn tới sự đức hạnh nhân chính của Sầm Duệ, vổ một cái thật kêu vào mông ngựa.

Sầm Duệ cúi đầu nhìn tấu chương, hỏi một câu: "Thú vị lắm đúng không?"

Vị tiến sĩ Thái Học ngậy người, hăn không dám chắc là Sầm Duệ đang hỏi quan viên trên triều hay hỏi mình nên không dám đáp lời.

"Lôi ra đánh ba mươi trượng, cách chức." Sầm Duệ không cả liếc mắt một cái.

Chúng thần đã hiểu rõ, người còn đang định tiếp lời tiến sĩ Thái Học là Thái Thường Thừa lòng còn sợ hãi vuốt mồ hôi lạnh.

"Bây giờ ta đã xem như thực sự hiểu rõ một câu." Bãi triều, Sầm Duệ ném mình lên cái tháp chất đồng tấu chương, cầm một quyển che lên mặt.

"Câu gì?" Phó Trách xoay người rút từng quyển ở dưới người nàng ra, vỗ vỗ thắt lưng của nàng ý bảo đổi vị trí nằm.

"Sinh trong gian khổ, chết trong yên vui." Sầm Duệ thổi trang giấy trước chóp mũi, lăn sang bên cạnh: "Đám vương bát đản này ngoại trừ việc gài bẫy nhau, tranh quyền đoạt thế, sống phóng túng ra thì còn biết làm gì không?"

"Vừa nãy nàng hơi nóng nãy." Phó Trách lấy tấu chương trên mặt nàng xuống, nhìn xem, rồi đặt nó xuống đồng châu quận kia.

Sầm Duệ mất hứng hừ một tiếng, trừng Phó Trách: "Chàng đang trách ta không nên cách chức tên vô tâm kia sao? Nước có chiến sự, dân chúng hoạn nạn, thế mà hăn còn tâm tình nói giỡn, không cách chức hăn thì cách chức ai?"

Phó Trách véo cái miệng chu lên của nàng, ăn nói trơn tru như bôi mỡ vậy: "Nàng phạt không sai, nhưng thời điểm phạt không đúng. Châu Mục Dự Châu - Vương Vinh là anh em đồng hao của hăn, Tần gia ở Giang Âm còn là bà con của Vương Vinh, phản quân Tây Nam đang đánh tới nút giao Giao Châu - Dự Châu, cách Dự Châu chỉ một bước dài. Nàng nói xem muốn phạt hăn trước hay là làm an lòng Dự Châu trước?"

Sầm Duệ kêu á một tiếng, nói: "Ta đã quên còn tăng quan hệ này!" Nhưng vẫn ngang ngạnh ngẩng đầu lên không phục tranh cãi với Phó Trách: "Nhưng ta không hối hận vì đã cách chức hẳn, còn nhìn hẳn nữa sẽ uất giận."

Phó Trách còn muốn nói nàng thêm, nhưng đã thấy nàng gối đầu lên chân mình ngủ say. Mấy ngày nay, nàng không nói nhưng hẳn nhìn sắc mặt cũng đoán được phần nào. Nàng ngồi trên vị trí này rất vất vả, có đôi khi hẳn không nhịn được muốn nói với nàng hay là bỏ hết tất cả, cùng hẳn rời khỏi lốc xoáy quyền lực, đi xa tận chân trời. Nhưng thấy nàng kiên trì và cố gắng, hẳn lại không đành lòng, rốt cuộc thì nàng vẫn không bỏ xuống được, ít nhất hiện tại là như thế này.

Bàn tay lưu luyến vuốt hai gò má của Sầm Duệ, vuốt phẳng nếp nhăn lo lắng, Phó Trách cầm tấu chương bên cạnh lên xem.

Đôi mắt vẫn im lặng quan sát qua khe cửa chưa đóng chặt thu hết tất cả vào mắt. Cặp con ngươi hiện lên vẻ khiếp sợ, tình ngộ đủ loại cảm xúc phức tạp, cảm xúc kích động một lát, rồi xoay người bước nhanh đi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Mây đen bao trùm khắp triều đình cuối cùng cũng được trận chiến mở màn thẳng lợi của Ngụy Trường Yên ở nút Giao - Dự Châu xua tan không ít. Khắp Lý Chính Điện cũng như bừng sáng lên, nhưng có vết xe đổ của tiến sĩ Thái Học ở đó, không ai dám lộ thần sắc thoải mái, một đám bản mặt như tấm bia đá. Cả triều chắc cũng chỉ có mình Tạ Dung vẫn như trước không đổi mà cười nhẹ, thậm chí hôm nay còn kể với Sầm Duệ truyện cười hẳn nghe được trong nhóm sĩ tử dự thi năm nay.

Sầm Duệ bị ngữ khí của hẳn khơi mào hưng trí, chuyên chú nghe hẳn nói ai làm văn tốt, ai lại bị chê cười ở Tháp Nhạn.

"..." Mẹ nó, sủng thần chính là sủng thần mà! Chư vị đại nhân ghen ghét nhìn về phía Tạ Dung, trách không được người đời nói hữu tướng là hồ ly, đúng là hồ ly tinh mê hoặc quân vương!

Mười ngày sau, tiền tuyến lại có cấp báo, Ngụy Trường Yên không chỉ cố thủ được Giao - Dự Châu, mà còn dẫn năm ngàn tinh binh ẩn trong đêm tập kích địch doanh, thiêu hủy phần lớn lương thảo của quân địch. Rồi lại trong lúc phản quân lâm vào hỗn loạn, dẫn đại quân tiến công hai bên trái phải, khiến chúng phải tháo chạy hơn năm mươi dặm.

Sầm Duệ lập tức hạ lệnh cho Trung Châu Trưởng Sử của Giao - Dự Châu thay mặt thiên tử khao tam quân, cũng hạ lệnh cho các châu phủ địa phương cần phải an trí cho các nạn dân.

Người Ngụy gia phải khiêm tốn bao lâu nay cuối cùng cũng lại được ngẩng cao đầu trên triều mà kiêu ngạo, hừ, còn không phải cần nhờ nhà chúng ta giữ cửa hay sao!

Trái lại với tất cả, Tần Anh vẫn nhú chặt lông mày, người cũng có chút hoảng hốt. Tạ Dung gọi hắt vài tiếng Thị Trung Lang, hắt rời ánh mắt khỏi tập hồ sơ, nhận lỗi với Tạ Dung: "Vừa nãy hơi thất thần, hy vọng Tạ huynh không để ý."

Tạ Dung xấp xỉ tuổi hắt, học thức lại ăn ý, trong triều khó gặp được người tri kỷ như vậy. Nói ra thì dù hai người xưng huynh gọi đệ cũng tương xứng.

Tạ Dung quét một vòng trên tập giấy trong tay hắt: "Bệ hạ bảo người và ta đi thương nghị chuyện chọn người chủ trì lần khoa cử này."

"Lần trước không phải bệ hạ đã nói muốn Tạ huynh đảm nhiệm chủ khảo sao?" Tần Anh thu dọn giấy tờ, đi theo hắt vào cung.

Tạ Dung đi phía trước im lặng hồi lâu, mới cười một cái nói: "Bệ hạ, sao có thể để ta chủ trì khoa cử được."

Tần Anh mím môi không nói, Tạ Dung là biểu đệ của Yến Vương, trong mắt rất nhiều người hẳn là người của Yến Vương. Cho dù hẳn có giữ chức thừa tướng nhiều năm, thì nhận định này vẫn khó có thể thay đổi.

Năm nay mùa đông tàn khốc khéo dài, đầu xuân chậm chạp không đến, Sầm Duệ ngại hàn khí trong Ngự Thư phòng quá nặng nên chuyển địa bàn đến Tây Noãn các. Thư thái cho nàng, nhưng lại khổ kẻ đến nghị sự như Tần Anh và Tạ Dung. Bên ngoài gió tuyết phần phật, bên trong ấm như nùng xuân, không đề cập tới việc chênh lệch nhiệt độ quá lớn, đứng một lúc thôi là tầng trong tầng ngoài triều phục đều mướt mồ hôi.

Sầm Duệ quyết định lựa chọn xong, ngẩng đầu bắt gặp sắc mặt đỏ bừng của Tạ Dung cùng Tần Anh, lắc lắc cây quạt treu chọc: "Nóng quá thì cởi bớt ra cũng được."

Tạ Dung không nói gì, nhưng Tần Anh thì hiện vẻ mất tự nhiên, bày khuôn mặt nghiêm túc đáp: "Bệ hạ đừng lấy thần ra đùa như vậy."

"Ôi chao, còn ý kiến cơ đấy." Sầm Duệ nhìn hẳn nghiêm túc vạ phần, càng hăng hái: "Thị Trung Lang đang được sủng mà kiêu đấy à, trăm bảo người cười, người dám kháng chỉ không?"

Tạ Dung cười ha ha.

Mắt thấy Tần Anh sắp thẹn quá thành giận, Sầm Duệ mới buông tha hẳn: "Thôi đi đi, về nha môn lạnh lẽo của các người mà ngồi sàn nhà đi!"

Tần Anh không cùng Tạ Dung đi ra ngoài, mà nói với Sầm Duệ: "Bệ hạ, thần có việc muốn tấu."

Sầm Duệ mở tập giấy ra, không để ý hấn đang nghiêm túc, nói: "Đây không phải Lý Chính Điện, không cần giữ lễ, có gì thì nói đi."

Tần Anh vẫn đang do dự, nhưng chính trong lúc do dự này, một chuỗi bước chân dồn dập từ phía ngoài Tây sương phòng truyền vào, Lai Hỉ cất giọng the thé nói: "Bệ, bệ hạ, Dự Châu bị lưu dân vây công yêu cầu giao Trung Châu Trưởng Sử đại nhân đi khao quân ra. Châu Mục Dự Châu - Vương Vinh bị ép, bị ép giết Trung Châu Trưởng Sử."

Sắc mặt của Tần Anh lập tức trắng như tuyết, Sầm Duệ siết chặt quyển sách trên tay, Trung Châu Trưởng Sử đại diện cho đương kim thiên tử đến Dự Châu, giết hấn chẳng khác nào tát nàng một cái. Nàng nhìn phía Tần Anh, ánh mắt bình tĩnh lạnh lẽo: "Người muốn gặp trẫm để nói việc này phải không? Người đã sớm biết." Không phải nghi ngờ, không phải hỏi, mà là khẳng định trẫm đinh chặt sắt.

Đúng vậy, từ sáng sớm bên Giang Âm đã truyền tin cho hấn, muốn hấn nhận tội thay Vương Vinh khi cần thiết. Hấn chỉ không ngờ động tác của Vương Vinh nhanh như vậy...

"Trẫm nghĩ người và đám thế gia kia sẽ không giống nhau." Sầm Duệ giống như đã mệt lắm rồi, không còn sức để chống dậy, vô lực dựa ra sau: "Vệ Dương hầu kháng địch trên tiền tuyến, hấn là Châu Mục mà sau lưng lại phản thủ giết sứ giả của trẫm, người có biết điều này mang ý gì không?" Ánh mắt của Sầm Duệ bén nhọn như châm: "Điều này có nghĩa là Dự Châu thông đồng với Nam Cương, sớm có ý mưu phản! Có nghĩa là Vệ Dương hầu cùng mười vạn đại quân của hấn chỉ vì một suy nghĩ của người, mà bất cứ lúc nào cũng có khả năng hai mặt thụ địch, uổng mạng trên tay người một nhà!"

Câu cuối cùng đã lau sạch tia huyết sắc cuối cùng trên mặt Tần Anh, cuối cùng hấn không chịu nổi ánh mắt của Sầm Duệ nữa, bộp một tiếng quỳ xuống, đập trán thật mạnh xuống mặt đất, nhắm hai mắt lại: "Thần biết

tội, thỉnh bệ hạ cho phép thần đi Dự Châu bình định việc này, sau đó sẽ quay về luận tội xử trí."

Sầm Duệ nỗ lực kéo lại lý trí từ trong đống hỗn loạn: "Trẫm, sẽ không định tội của người. Nhưng liên lụy đến Tần gia, người không tránh được hiềm nghi, đừng nhúng tay vào nữa."

Người Tần Anh quỳ sát đất kịch liệt run rẩy, hăn hiểu mình đã mất sự tín nhiệm của Sầm Duệ, việc này so với tước quan, đánh nhốt hăn vào lao ngục còn làm hăn thống khổ và hối hận hơn nhiều.

Sự tình khẩn cấp, Dự Châu tuyệt đối không thể loạn, đối với Sầm Duệ mà nói, việc cấp bách bây giờ là tìm một người có năng lực và đủ sức trấn trụ cục diện này để tới Dự Châu thu dọn cục diện rối rắm, hơn nữa, người này phải tuyệt đối khiến nàng yên tâm.

"Ta đã thông thư với Châu Mục Giao Châu rồi, Giao châu cũng đã làm tốt sự chuẩn bị để ứng đối với "lưu dân" của Dự Châu." Phó Trách bảo Lai Hỉ bưng bữa tối Sầm Duệ không đụng tới đi, còn hăn bưng chén cháo ấm tới gần Sầm Duệ đang ngồi buồn bực một mình với vách tường: "Ngày mai ta sẽ khởi hành tới Dự Châu."

"Ta không cần chàng đi!" Sầm Duệ ôm đầu gối, rầu rĩ dựa đầu lên tường nói. Dự Châu đã có phản ý, nói thẳng ra bây giờ đi Dự Châu khác nào đi chịu chết.

"Trong lòng nàng đã có chủ ý, còn âm ỉ tùy hứng cái gì." Phó Trách thân nhiên nói: "Lại đây ăn một chút nào."

Sầm Duệ chôn mặt trong tường, khóe mắt hơi ướt, nàng không muốn cho Phó Trách đi, lại không thể không cho Phó Trách đi, nàng hận mình vô năng, hận mình thân bất do kỷ như vậy.

Chén cháo đổ nghiêng trên mặt đất, Sầm Duệ nhào qua ôm chặt Phó Trách, lẩm bẩm nói: "Chàng không thể có việc gì, đây là thánh chỉ."

"Được rồi, ta sẽ không có việc gì đâu." Phó Trách dịu dàng ôm nàng, hôn lên trán nàng: "Ta nhất định sẽ bình an trở về."

"Chờ chàng về..." Sầm Duệ hít sâu một hơi, hạ quyết định, quyết tâm nói: "Ta sẽ, cùng chàng đi."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Gặp Chuyện

Giấy không thể gói được lửa, Dự Châu giết sứ giả của thiên tử khiến bách quan đều đồng loạt có suy nghĩ - "Họa vô đơn chí". Ca múa mừng cảnh thái bình nhiều năm như vậy, âm ỉ một cái là không thể khống chế, rất nhiều người nghĩ được tình thế đều thầm kêu không ổn.

Trong khi bọn họ khẩn trương, lo lắng đề phòng chờ hoàng đế bệ hạ có biện pháp xử lý, bên Môn Hạ tình đã phát thánh chỉ lệnh Thái Phó Phó Trách cùng Ngự Sử đại phu Chung Sơ ngay lập tức khởi hành tới Dự Châu trấn an dân chúng. Hai người này một người tâm tư kín đáo, một người ra tay cường ngạnh, xem ra là chuẩn bị cho Dự Châu tiên lễ hậu binh.

Còn Tần gia Giang Âm thì sao, Sầm Duệ chưa đề một chữ. Thoạt nhìn, bệ hạ không tính liên lụy Tần gia, điều này khiến đám người chờ chế giễu phải thất vọng. Tần Anh vẫn làm Môn Hạ Thị Trung của hãn, chỉ là trở nên trầm mặc ít lời, người cũng ngày càng hao gầy, cho đến một ngày ngất trên Chính Sự đường.

Tạ Dung đi thăm bệnh Tần Anh xong, về nói với Sầm Duệ: "Bệ hạ cũng biết Thị Trung Lang công chính ngay thẳng, ngài muốn đánh muốn phạt đều được, chứ thế này khiến hãn hối tiếc bệnh chết mất thôi."

Sầm Duệ xoa thái dương đau nhức, nhịn cơn đau đầu nói: "Người đi nói với hãn, bảo hãn không có gì phải nghĩ, Lễ bộ còn chờ hãn đi chủ trì khoa cử đấy."

Tạ Dung vui vẻ tạ thánh ân, lập tức về truyền lời cho Tần Anh, nhìn Tần Anh cảm động, lắc đầu nói: "Bệ hạ kị nhất cũng lo nhất là chẳng phân

biệt được nước trong nước đục, vậy mà người lại còn muốn đưa chân vào đồng hổn tạp của thế gia kia."

"Nghĩ sai thì hỏng hết." Tần Anh nằm ở đầu giường, mệt mỏi vẫn không che được hối hận, uống vài ngụm thuốc rồi mới có sức nói tiếp: "Có vấn đề này ta nghĩ hỏi Tà huynh từ lâu rồi."

Tà Dung nghe huyền âm hiểu nhã ý, Tần Anh chưa nói hẳn đã hiểu, cầm cây quạt gõ gõ cánh tay, cười đến chua xót: "Ta cứ nghĩ những năm gần đây việc làm của ta đã tỏ rõ lập trường rồi cơ. Nếu ta có ý đó, người hôm nay ngồi trên long ý chưa chắc là đương kim bộ hạ."

Tần Anh khụ một tiếng: "Ta chỉ muốn hỏi là mùa đông mà Tà huynh vẫn cầm quạt, không lạnh sao thôi?"

"..."

Phó Trách đi rồi, Sầm Duệ biểu hiện rất bình tĩnh, ít nhất trên triều không ai nhìn ra một tí khác thường nào, điều này làm tâm tư xao động bất an của bách quan yên ổn hơn. Dự Châu dù có là trứng thối thì một khi Thái phó đã ra tay, cũng không nháo nổi nữa đâu.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tuyết rơi xen lẫn những giọt mưa lạnh như băng, khí lạnh ướt át ùa vào từ cửa sổ nhiễm lạnh Dưỡng Tâm Điện âm u.

"Bộ hạ, đây là canh an thần Trương viện phán sắc cho ngài, ngài uống một ngụm cũng được." Lai Hỉ cầm chén thuốc, đau khổ đứng bên tháp khuyên rã họng: "Từ lúc Thái Phó đi, ngài gần như không chớp mắt, cứ thế này tinh thần cũng không trụ nổi đâu ạ."

Sầm Duệ nằm nghiêng trên tháp, ánh mắt trống rỗng nhìn tuyết dày ngoài cửa, mãi lâu sau mới hỏi: "Phó Trách đi được mấy ngày rồi?"

"Năm ngày ọ, cũng sắp tới Ba Thục rồi." Lai Hỉ còn muốn khuyên, chợt nghe Sầm Duệ nói: "Bãi giá xuất cung, tới phủ Thái Phó."

Dự Châu có loạn không phải việc bí mật trong kinh thành, Phó phu nhân gạt được nhất thời không lừa được cả đời. Khi Sầm Duệ mở đại môn phủ Thái Phó ra, quả nhiên thấy Phó tiểu thư đồng khăn trương mật báo: "Tâm tình của phu nhân không tốt ọ."

Sầm Duệ cười hiểu rõ, tâm tình không tốt vì kẻ đầu sỏ phái Phó Trách đi Dự Châu là nàng đây.

Quả nhiên, khi Sầm Duệ thấy Phó phu nhân, bà nàng đang cầm cái kéo cắt trụ bụi hoa, miệng mắng liên tục: "Cầu hoàng đế, cầu hoàng đế!"

"..." Phó thư đồng hoảng sợ nhìn về phía Sầm Duệ.

Sầm Duệ kéo khóe miệng: "Phu nhân..."

Phó phu nhân thấy Sầm Duệ đến đây, bỏ lại kéo lau lệ đi lên đón: "A Duệ tới rồi ọ, cầu hoàng đế sai Phó Trách tới nơi rối loạn kia rồi. Con nói xem nếu tiểu tử kia có mệnh hệ gì thì hai mẹ con chúng ta phải sống thế nào chứ?"

Sầm Duệ rất ít có cơ hội ở chung với phụ nữ, nhất là một khi các nàng ấy khóc liền càng không có biện pháp, luống cuống chân tay cầm khăn tay lau nước mắt rồi thấp giọng khuyên giải an ủi, một hồi lâu Phó phu nhân mới dần dần ngừng khóc. Ấn tượng của Phó phu nhân cho Sầm Duệ là một người hấp tấp, khôn khéo lưu loát, lại quên bà cũng là một mẫu thân bình thường sẽ lo lắng cho con cái. Sầm Duệ áy náy có chút không dám đối mặt với ánh mắt của Phó phu nhân.

"Được rồi, đi cũng đi rồi, chỉ mong hãn về sớm." Phó phu nhân xoa xoa mặt, cười mang lệ giả trách cứ Sầm Duệ: "Đã nói đừng gọi là phu nhân, rất xa lạ!"

Sầm Duệ đỏ ửng từ cổ lên đến mặt, bộc lộ thần thái của tiểu nữ nhi, ngập ngừng gọi: "Nương..."

Phó phu nhân vô cùng hạnh phúc: "Đúng đúng đúng!" Dắt tay Sầm Duệ vào trong phòng: "Hôm qua ta đi chợ Đông thành người xem ngày, nửa tháng nữa sẽ có một ngày đẹp nhất trong năm. Chờ Phó Trách về, phải lập tức tới quý phủ nhà con cầu thân mới được. Không biết thân gia công thân gia mẫu* bên ấy thích cái gì? Ta..."

*Ông bà thông gia

Đi tới trước phòng, Sầm Duệ đột nhiên giữ chặt tay áo của Phó phu nhân, cảnh giác đánh giá bốn xung quanh tường, lại nhìn về phía cửa phòng nửa đóng nửa mở: "Tiểu đồng tử? Là người ở bên trong sao?"

Phó phu nhân giật mình thất thần bị Sầm Duệ che chở sau lưng lui từng bước, cũng phát giác trong đình im lặng dị thường, túm lấy cánh tay Sầm Duệ: "A Duệ..."

Cánh cửa chớp động trong gió, không gian tĩnh mịch, bỗng một thân ảnh từ bên kia hành lang dài đi tới, Phó thư đồng xoa mắt mơ hồ nói: "Phu nhân, trà bánh đã chuẩn bị xong rồi."

Sầm Duệ nhìn tiểu thư đồng nhà họ Phó bình yên vô sự, cõi lòng buộc chặt thoáng buông lỏng, nhưng cảm giác kỳ lạ trong lòng không rút đi. Gió nổi lên, cửa bị đẩy ra, không thấy một bóng người, Sầm Duệ xoa nhẹ mi tâm, Lai Hỉ nói đúng, gần đây nàng không nghỉ ngơi tốt, quá căng thẳng.

Phó phu nhân đến kinh thành cũng học theo thói quen của người trong kinh là sau giờ Ngọ sẽ uống một chén trà nhỏ, Sầm Duệ cùng bà uống trà xong, nói việc vặt trong nhà một hồi rồi cáo từ. Phó phu nhân lưu luyến, kéo nàng không cho đi: "Sao hôm nay đi sớm vậy?"

Sầm Duệ cười cong khóe môi, dỗ bà: "Hôm nay trong nhà có việc, ngày khác con lại đến thăm... nương."

Phó phu nhân chỉ đành đưa nàng tới tận cửa, lại quan tâm dặn vài câu, xoa mặt nàng đau lòng nói: "Nhìn cái vòng đen sì dưới mắt này mà xem, tiểu cô nương mà chẳng để ý dung mạo của mình gì cả."

Sầm Duệ nháy mắt mấy cái, hoạt bát nói: "Phó Trách không chê là được."

Phó phu nhân làm bộ muốn đánh nàng, nhìn theo nàng lên xe ngựa.

Vừa lên xe ngựa, Sầm Duệ đề thấp giọng vội vàng giục: "Tìm con đường gần nhất về cung!"

Lai Hỉ vừa đánh xe ngựa, vừa khó hiểu quay đầu nhìn vào trong màn: "Canh giờ còn sớm lắm, bệ hạ."

Sầm Duệ nắm tay phải thành quyền đặt lên bụng, mồ hôi lạnh rơi xuống như hạt đậu, thanh âm như phát ra từ kẽ răng: "Ta nói về, sao người nói lảm lời vô nghĩa thế?!"

Lai Hỉ thấy bộ dáng của nàng như vừa vớt từ thùng nước đá lên, lập tức run bắn, vội tay vung mạnh roi ngựa, chạy như điên về phía hoàng cung.

Con phố Chu Tước vẫn ngựa xe như nước, đám đông ồn ào, Lai Hỉ hơi do dự, rẽ vào đường Phúc Minh đi Tiệp Kính. Đi đến nửa đường, phía trước đột nhiên có mấy cái cây to chắn ngang lối, Lai Hỉ kích động kéo xe ngựa. Sầm Duệ nghiêng người, đập vào thành xe ngựa, khuôn mặt tái nhợt lộ ra hoảng hốt, hơi thở mong manh hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đường, đường bị chặn." Lai Hỉ kích động vội vàng quay đầu, xe chuyển tới một bên, cây cối bên đường đột nhiên đổ xuống, đập mạnh vào

xe ngựa. Con ngựa bị kinh hách, hí lên một tiếng dài, Sầm Duệ ở trong xe ngã trái ngã phải.

Trong lúc hỗn loạn, mấy bóng đen thừa dịp xông lên, trong tay lóe sáng trắng, lao thẳng tới chỗ xe ngựa của Sầm Duệ. Lai Hỉ thấy thế, lập tức bỏ lại dây cương, rút trường kiếm bên hông ra nghênh địch. Hắn vừa ra tay, ám vệ đi theo cũng gia nhập cuộc chiến, nhưng vẫn không giữ được hai kẻ xông thẳng tới xe ngựa, vén màn lên, đâm thẳng vào bên trong.

Vốn đã gần lâm vào hôn mê, Sầm Duệ bỗng nhiên lăn một cái, tránh được thanh kiếm hướng về phía ngựa, tiếp đó không để tâm tới thanh kiếm xuyên qua chân, chịu đau đơn túm lấy bộ cửa sổ, chúi thủ trong tay áo trượt xuống, quả quyết hành động.

Tên còn lại thấy thất bại, hàm răng siết chặt, Lai Hỉ dùng kiếm đẩy hẳn ra, khoe miệng của hắn đã sùi bọt, uống thuốc độc tự sát.

Sầm Duệ dùng hết toàn lực để tránh một kiếm này xong, nhẹ buông tay, xụi lơ trên xe, không còn ý thức.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đêm nay đèn đuốc trong Dưỡng Tâm Điện sáng trưng, suốt đêm. Sầm Duệ còn chưa về tới Dưỡng Tâm Điện, Trương Dịch đã đứng chờ từ lâu. Từ canh giờ này tới canh giờ khác, Lai Hỉ đứng bên ngoài lòng nóng như lửa đốt không biết đã đi qua đi lại bao nhiêu lần, lúc thì khóc niệm danh hào của tiên đế, lúc thì lại thì thầm "Bệ hạ, bệ hạ".

A Chiêu cùng Sầm Dục ngồi một chỗ chờ, A Chiêu mở to mắt, mắt không rời cảnh cửa đóng chặt một khắc: "Hoàng đế ca ca không sao." Nói thì như vậy, nhưng đã chảy bao nhiêu nước mắt rồi.

Sầm Dục bày vẻ tiểu đại nhân xoa đầu nàng: "Ừ, tiểu thúc thúc không sao." Trên thực tế hắn cũng sợ, dù sao cũng là trẻ con mới mấy tuổi, nhưng

nó biết bây giờ mình hoảng thì A Chiêu càng hoảng.

Từng chậu máu đục ngầu được đưa khỏi tay Trương Dịch, trong quá trình đó Sầm Duệ có tỉnh một lần, nắm chặt tay Trương Dịch dặn: "Không được, nói cho Phó Tránh." Rồi lại nhắm mắt lâm vào hôn mê.

Trương Dịch biết nàng bị mê sảng, còn tưởng Phó Tránh vẫn ở trong cung, nhưng hoàng đế gặp chuyện, đại sự như vậy giấu được mấy ngày chứ?

Canh năm, bách quan đã xếp hàng ngoài cửa Thái Cực, chờ vào triều. Tần Anh lần đầu lên triều sau khi lâm bệnh, không ít người vây quanh hẳn thật tình hay giả ý bắt chuyện, bỗng nhiên thấy một cung nhân xa lạ vội vàng đi đến bên tai Tạ Dung nói hai câu. Con mắt Tạ Dung vụt sáng, đi tới trước đội ngũ bách quan, tuyên bố long thể ốm bệnh nhẹ, hôm nay không lâm triều, mọi người về nha môn làm việc đi.

Từ Sư giận tái mặt, nói thẳng ra hẳn mới là người đứng đầu, loại chuyện này sao lại lướt qua hẳn nói với Tạ Dung chứ.

Bách quan trải qua sự kinh ngạc, không ít người hỏi han bệnh tình của bệ hạ chỗ Tạ Dung, Tạ Dung cười nhẹ khó xử nói: "Cái này bốn tướng cũng không biết."

Ứng phó chúng quần thần đi rồi, Tạ Dung chậm rãi thu nụ cười, Tần Anh nhin không được tiến lên hỏi: "Rốt cuộc bệ hạ làm sao vậy?"

"Bệ hạ, bị ám sát."

Trời đã sáng, cửa Noãn các trong Đường Tâm Điện vẫn chưa mở ra, cung nhân đi hết các góc, tắt long tiên hương trong lư đồng theo theo lời Trương Dịch phân phó.

Hai đứa trẻ A Chiêu cùng Sầm Dục đã ngủ say, Lai Hỉ sai người ôm bọn họ về tẩm cung.

Trương Dịch nhẩn tâm châm lần thứ hai xuống mấy đại huyết của Sầm Duệ, qua chính ngộ, Sầm Duệ mới giật giật ngón tay, mở mí mắt nặng trĩu lên. Người mới tỉnh, đầu óc còn mơ hồ, mãi lâu sau mới anh ách hỏi: "Ta trúng độc gì?"

"Cổ độc." Trương Dịch rút kim ra, giọng khẽ run: "Xác nhận hạ trong trà của bộ hạ."

Sầm Duệ mở đôi môi khô nứt, cố hết sức nâng tay lên xoa bụng: "Nói như vậy, trong bụng trăm có một con sâu nhỏ hoặc là một con rắn nhỏ sao?"

"Bộ hạ!" Trương Dịch bỗng nắm chặt tay, phần nộ nói: "Đây không phải chuyện đùa!"

"Khó giải à?" Sầm Duệ coi như không, hỏi một câu.

"Khó giải..." Giọng Trương Dịch trầm như tiếng bụi rơi, Lai Hỉ ở ngoài cửa nghe lén, hấn cắn chặt nắm tay ngăn tiếng khóc nức, nước mắt chảy đầy mặt.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thủ Hộ

Mùa đông năm nay của Cung quốc dài nhất từ trước tới giờ.

Nhóm thần tử của Cung quốc đã mười ngày chưa nhìn thấy hoàng đế bệ hạ của bọn họ rồi. Đương kim Thánh Thượng ấy à, từ bộ dạng đến tính cách không giống tiên đế tí nào, chỉ có xương cốt lắm bệnh nhiều tật là giống hệt tiên đế. Tiên đế mang bệnh là từ cuộc chinh chiến năm đó, còn người nói xem, bệ hạ còn trẻ mà ba ngày hai bữa lại ôm bệnh nằm trên long sàng. Chúng thần chỉ có thể đoán do bệ hạ chịu khổ nơi dân gian, bởi vậy bọn họ mới phát hiện mình không biết áy náy tới mức nào, nay dưới sự kèm cặp của nhị tướng Từ - Tạ, cũng coi như cần trọng, làm việc còn hiệu quả hơn bình thường.

Về phía chiến sự Nam Cương, phản quân lui tới Hạp Vi cốc thì cục diện bế tắc, Hạp Vi cốc dễ thủ khó công, là nơi hiểm yếu. Ngụy Trường Yên muốn nhân thắng mà truy kích, nhưng tướng lĩnh khuyên can mãi mới miễn cưỡng đóng quân cách đó mười lăm dặm, chỉnh đốn binh lực, chờ đợi thời cơ.

"Dự Châu thế nào?" Sầm Duệ nghe Tần Anh dài dòng báo cáo, ngay cả sức nâng mắt cũng không có, mệt mỏi hỏi: "Bên kia tình hình thế nào?"

Tần Anh lật tới tờ cuối cùng, vẫn dùng ngữ khí khi hăn giải quyết việc chung nói: "Thái Phó đến Dự Châu thì lập tức hậu táng Trung Châu Trường Sử, Châu Mục Dự Châu - Vương Vinh dâng kiếm thỉnh tội, Thái Phó..." Tần Anh hơi dừng lại.

Sầm Duệ buồn ngủ lắm rồi vẫn cố mở mắt ra, ánh mắt đục ngầu, phát ra một chữ "Ừ?"

Tần Anh tiếp tục nói: "Lập tức bắt giữ Vương Vinh, áp giải lên cửa thành, tru sát trước mặt lưu dân. Sau đó nhân danh thiên tử vì muốn an ủi dân chúng, mở kho lương của Dự Châu ra cứu tế nạn dân, hiện tại dân tình bên Dự Châu đã tương đối ổn định."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Giọng Sầm Duệ chậm rãi thấp xuống, cho đến khi không một tiếng động.

Tần Anh buông văn thư, xuyên qua màn trướng nhìn bóng dáng mơ hồ của Sầm Duệ, nhìn một hồi, nhẹ nhàng thu dọn văn thư đi ra ngoài điện. Đi tới cạnh cửa, Sầm Duệ trong nội trướng hình như vừa bừng tỉnh từ cơn ác mộng, mơ hồ gọi một tiếng. Tần Anh không chút suy nghĩ quay đầu trở lại: "Bệ hạ?!"

Sầm Duệ thở hỗn hển: "Tần Anh?"

Tần Anh bưng chén nước, cúi đầu chờ, Sầm Duệ cầm cái chén, hơi thở gấp gáp nói: "Trẫm vừa mới mơ. Trong mơ đột nhiên trời tối đen, không có mặt trời cũng không có mặt trăng, không thấy cả các người đâu, chỉ có mình trẫm đi một mình trên đường..."

Lời của Sầm Duệ làm Tần Anh sinh ra cảm giác có điềm xấu: "Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ là người bảo trọng long thể, đừng lao lực nữa."

"..." Sầm Duệ tựa vào đầu giường phát ra nụ cười nhẹ không rõ ý tứ hàm xúc, trong châm biếm lại mang theo chút thâm lương: "Người tới Chính Sự đường, mời Từ Sư, Tạ Dung và cả Vân Đình tới đây."

Chân trước Tần Anh vừa đi, Lai Hỉ đã vào đưa thuốc cho Sầm Duệ, Sầm Duệ uống một ngụm lại phun ra: "Đảng."

"Thuốc đắng dã tật, bệ hạ." Lai Hỉ mới khóc một trận, mắt sưng húp như quả đào: "Ngài uống thuốc xong sẽ sớm khỏe hơn, sớm nhìn thấy Thái phó đại nhân hơn a."

"Lai Hỉ à, có chuyện ta không nói với người, người cũng đoán được mà." Sầm Duệ không còn cách nào khác, cầm lấy chén thuốc, vừa uống vừa nói.

Lai Hỉ Một bụm một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu: "Từ khi tiên đế ban tiểu nhân cho bệ hạ, tiểu nhân cũng chỉ có mình bệ hạ là chủ tử. Tiểu nhân làm bạn bên bệ hạ nhiều năm như vậy, trải qua bao ngọt đắng, rồi bao điều tốt xấu, nhìn bệ hạ đi từng bước tới ngày hôm nay. Ở trong lòng tiểu nhân, bất luận bệ hạ là nam nhi hay là nữ tử, đều là bệ hạ của tiểu nhân."

"Được rồi được rồi, khóc cái gì." Sầm Duệ cầm khăn tay che miệng cười: "Đám Từ Sư sắp tới rồi, người dẫn A Dục đến đi."

Lai Hỉ phát giác, lập tức nghiêng ngẫm ra ý của Sầm Duệ, nước mắt lại rơi. Lau trái lau phải một hồi mới đáp: "Dạ."

Khi đám người Tạ Dung đến Noãn các, màn trướng đã cuộn lên, Sầm Duệ đang hỏi công khoá của Sầm Dục, cuối cùng khen: "Phó Trách dạy con không tệ."

Sầm Dục không lộ ra vẻ vui sướng, ngược lại lo lắng hỏi: "Tiểu thúc thúc hết bệnh rồi sao ạ?"

"Nếu tiểu thúc thúc nói, ta hiểu rõ bệnh của mình thì sao?" Sầm Duệ mỉm cười nói thản nhiên.

Trên mặt đám người Từ Sư lộ vẻ khiếp sợ, bọn họ chỉ nghĩ Sầm Duệ nhiễm phong hàn, nhưng không đoán được hoàng đế bệnh nặng như vậy.

Mấy người trao đổi ánh mắt, Sầm Duệ gọi tất cả bọn họ tới chắc chắn có việc quan trọng.

"Trẫm gọi các người đến, là vì có một chuyện liên quan đến nền tảng lập quốc." Sầm Duệ lại uống thuốc, cố chống đỡ tinh thần: "Nhóm ái khanh đều biết, trẫm cùng Hoàng hậu không có tử tử. Nước không có thái tử, tất sẽ sinh dị tâm." Nàng dừng lại, quan sát thần sắc từng người, nghỉ hồi lâu, mới lại nói: "Yến Vương và trẫm cùng do tiên đế sinh ra, đồng chi đồng khí, Dục Nhi lại được nuôi bên người trẫm, nhu thuận lạnh lợi. Ý của trẫm bây giờ là lập Dục Nhi làm Thái tử, sau này sẽ để nó kế thừa đại thống..."

"Bệ hạ đang xuân thu chính thịnh, sau này chắc chắn sẽ có hoàng tử, việc lập trữ nói còn quá sớm!" Hộ bộ Thượng Thư Vân Đình dẫn đầu quỳ xuống.

Từ Sư cũng quỳ xuống, nói: "Vân Thượng Thư nói đúng. Bệ hạ cần nhắc ạ, bây giờ lập trữ sẽ khiến phiên vương phỏng đoán, nảy sinh lòng xấu."

"Ý của Tà tướng thì sao?" Sầm Duệ không nhìn hai vị lão thần, ánh mắt hướng về bên kia.

Con hồ ly này là người của Yến Vương, chỉ ước gì toàn gia Yến Vương được vào kinh thành ngay lập tức, bệ hạ hồ đồ hay sao mà hỏi hẩn? Từ Sư tức giận sôi máu, hẩn chưa từng thấy hoàng đế nào độ lượng như vậy, một lòng một dạ chấp tay dâng ngôi vị hoàng đế cho người ta!

Quả nhiên Tà Dung thông dong nói: "Thần nghĩ chuyện sớm lập trữ cũng không có gì không ổn, nguyên nhân cũng vì chưa có thái tử mới khiến phiên vương nảy sinh tâm tư khác."

"Trẫm cũng nghĩ như vậy." Sầm Duệ gật đầu, thần sắc mệt mỏi: "Sau này, nếu trẫm có bất trắc gì, các người hãy phụ tá Dục Nhi cho tốt nhé. Tần Anh, người soạn chỉ đi."

"Bệ hạ!" Vân Đình thật sự muốn òa khóc. Đám Tần Anh mặc dù cố hết sức khắc chế cảm xúc, nhưng trên mặt vẫn toát ra vẻ bi thương.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi thánh chỉ lập trữ được Môn Hạ tình phát ra, toàn bộ trên dưới Cung quốc đều hỗn độn như đi qua trận bão.

Người chịu ảnh hưởng nhất là hai nhà Từ - Ngụy cùng chung nhịp thở, Từ thị khẩn cấp tổ chức thương nghị:

"Đại nhân, bệ hạ đột nhiên lập trữ như vậy có phải đúng như lời đồn là có đại nạn không?"

Từ Sư nắm khăn tay chầm chậm bóc cam, sau khi bóc xong cũng không ăn luôn: "Hôm ấy ta thấy bộ dáng của bệ hạ quả thật giống trạng thái đên cạn đầu."

"Chúng ta thì sao?"

"Không lâu nữa, triều đình này sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất." Giọng Từ Sư nói về sau lại thành nghiêm khắc: "Nên làm thế nào thì trong lòng các người đã rõ, đừng bị quý ám mà nghe lời ra tiếng vào của người khác!"

Đám người dưới quyền vâng vâng dạ dạ.

Từ Sư thở một hơi dài, bệ hạ ấy à, nói chung là lòng mềm yếu.

Ngụy gia thì sao:

"Đại nhân còn chưa về, phải làm sao bây giờ?"

"Đi tìm lão gia tử đi! Đúng rồi, lão gia tử đâu?"

"... Lão gia tử để lại thư nói là đi tìm cháu dâu rồi, bảo chúng ta... Tự sinh tự diệt."

Cảm giác bị vứt bỏ, thật sự, rất bi thương a...

"Con à, con nói xem bệ hạ thật sự tốt bụng như vậy, lập Dục Nhi làm Thái tử sao?" Đoan Thái tần đến nay còn chưa thay đổi ấn tượng về Sầm Duệ.

Yến Vương thu trường thương, cầm lấy khăn tay từ thị nữ để lau mồ hôi, cười nói: "Thánh chỉ cũng hạ rồi, mẫu thân còn lo lắng cái gì?"

"Tại ta thấy tiểu tử kia bị Phó Trách dạy cho đầy bụng quý kẻ, sợ hấn làm mấy chuyện xấu sau lưng." Đoan Thái tần nói thầm.

"Vương gia, kinh thành đưa mật thư tới ạ."

Yến Vương mở ra xem, đầu tiên là nhìn thấy sau giấy thư có ấn ngọc tỷ bắt mắt, mật thư của hoàng đế?

Khắp phố phường trong Cung quốc còn đang bàn luận về huyền cơ của việc lập trữ, thì thảo nguyên phương Bắc đột nhiên nổi phong ba, Thập Thập Nhĩ tướng quân - Ô Ân khởi binh, ám sát Đồ Khả Tư Hãn, chiếm lĩnh vương trướng, trở thành tân bá chủ của thảo nguyên. Về tình về lý, đây là chuyện của thảo nguyên đóng cửa lại bảo nhau. Nhưng Đồ Khả Tư Hãn Ô Ân tân nhiệm lại cầu kết với tiền Thái tử của Tấn quốc, khẩu hiệu "Thay Tấn Thái tử đòi lại vương vị", phát binh Nam chinh, mấy vạn kỵ binh xông thẳng tới biên cảnh tam quốc.

"Khuyết thị của Đồ Khả Tư Hãn tiền nhiệm không rõ ở đâu, cũng không biết tung tích gì."

Sầm Duệ mơn mớn ngón tay lên những dòng này, cảm xúc bộc phát mãnh liệt, bụng lại run rẩy quặn đau.

Lai Hỉ nhanh chóng rút lấy mật hàm từ tay nàng: "Bệ hạ, Tri Mẫn cô nương chỉ là một nữ tử, tân Khả Hãn kia nào có tâm tư gây chuyện với nàng? Tri Mẫn cô nương cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ trốn được."

"Phái người đi tìm! Nhanh đi!" Sầm Duệ cắn răng nói những lời này, sau đó lại đau hôn mê bất tỉnh.

Trong triều bàn luận chuyện Sầm Duệ bệnh nguy kịch càng ngày càng nghiêm trọng, "Ôi, nghe nói thôi à? Bệ hạ vì Từ nữ mất tích mà giận dữ công tâm, bất tỉnh rồi."

"Sợ là lần này bệ hạ bệnh không dễ khỏi đâu."

Tần Anh tức giận nghe bọn họ nói huyền thuyên, muốn xông lên nhưng bị Tạ Dung ngăn cản: "Đông người nhiều miệng, bọn họ muốn nói thì nói."

Tần Anh nhìn hẳn, ánh mắt phức tạp.

Tạ Dung ôm cánh tay, nhìn bầu trời mờ nhạt, mãi lâu sau mới nói: "Còn chưa phải lúc thu lưới."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Bệ hạ, người biết rõ là Phó phu nhân hạ độc, vì sao..." Lai Hỉ đỡ Sầm Duệ chậm rãi đi tới hậu uyển của Dưỡng Tâm Điện. Cỏ cây không còn màu xanh tươi, khô héo từng mảng, chỉ có loại cây như cây sơn trà của Sầm Duệ là xanh um tươi tốt, bốn mùa thường thanh.

"Vì sao không bắt bà? Hay là vì sao không chém bà?" Sầm Duệ buông tay Lai Hỉ ra, vuốt vuốt thân cây sơn trà, ừm, hơi khô rồi: "Bà ấy là mẹ của Phó Trách, người muốn ta trở thành người làm hại nương của Phó Trách sao?"

"Nhưng bộ hạ phải chịu ủy khuất lớn mà!" Lai Hỉ đứng ra làm người nhà mẹ đẻ, tức tối bên vực Sầm Duệ: "Nếu ngay cả tính mạng của bộ hạ mà Phó đại nhân cũng xem nhẹ thì bộ hạ còn thú hấn làm gì? Còn không bằng thú Vệ Dương hầu hay là Tần đại nhân đâu!"

"..."

Tựa như cây sơn trà bây giờ không phải từ hạt giống Phó Trách đưa cho nàng năm đó, nàng lựa chọn nói dối, nàng chỉ muốn dùng cách của mình để thủ hộ thật tốt một người.

Cũng dưới bầu trời ấy, tại Dự Châu xa ngàn dặm, Phó Trách đứng trên thành quan sát mặt đất nứt ra vì chiến hỏa độc hại, bỗng nhiên lòng có dự cảm, cúi đầu niệm: "A Duệ..."

Ngày hai mươi ba tháng hai, một con tuần mã chạy như bay, cuốn cát vàng cuộn cuộn, xông thẳng vào hoàng thành: "Cấp báo tám trăm dặm! Bảy ngàn tinh binh của Vệ Dương hầu xông vào Hạp Vi cốc bị ngộ phục, bảy ngàn tướng sĩ tử trận tuần quốc. Dự Châu thành đột phát lưu dịch, gần như dân chúng trong thành không thể thoát khỏi."

*Theo suy nghĩ cá nhân, mình đã có chút cân nhắc khi dùng từ thủ hộ mà thường thì sẽ được dịch là bảo vệ. Vì ở đây mình nghĩ bảo vệ không sát nghĩa cho lắm, còn thủ hộ thì nghĩa đầy đủ là gìn giữ, che chở và bảo vệ.

Sầm Duệ bảo vệ, che chở, gìn giữ nhân sinh quan, tư tưởng, tình cảm và tất cả thế giới nội tâm của Phó Trách. Trải qua bao nhiêu chuyện, giận dữ rồi xa cách, nàng không yêu cầu Phó Trách phải thay đổi. Phó Trách như vậy, đáng ghét, đáng hận, nhưng là Phó Trách nàng yêu. Nàng sẽ không để bất cứ điều gì tổn thương tới hấn.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bức Cung

Vệ Dương hầu chết trận, tam quân tháo chạy, Giao Châu thất thủ. Thái Phó vùi thân ở Dự Châu, tính mạng chưa biết. Chớp mắt một cái, Cung quốc mất đi hai trụ cột một văn một võ. Phúc không đến hai lần, họa chẳng đi một mình. Nay tình thế không thấy khởi sắc, dân chúng thậm chí là quan liêu, thế tộc ở xa kinh thành không trấn định nổi nữa, lòng người hoảng sợ.

"Ôi, người nói xem nếu phản quân đánh tới đây thì thế nào?"

"Thì thế nào? Trời đổ cơn mưa nường phải đi lấy chồng, nếu đánh tới đây thật thì bệ hạ thế nào chúng ta thế đó. Nay, đưa sổ sách cho ta, hôm này chủ bộ đại nhân sẽ hỏi tới ta đấy."

"Người nói đúng, trụ chết ta cũng chết, biết đâu quận của ta sẽ vang danh một vị kinh quan." Tiểu lang quan lẩm bẩm: "Chẳng qua đã đồng ý với tiểu muội là tháng bảy về nhà tiễn nàng xuất giá rồi..."

"Này, không phải người nói muốn gả muội muội cho ta sao!" Tiểu lang quan sửa lại sổ sách cố ý hung dữ nói, sau lại tự không nhịn được cười: "Nếu tháng bảy thiên hạ thái bình, biển lặng sông trong, người và ta còn may mắn làm tiểu kinh quan lục phẩm này. Ta sẽ đưa tiền lì xì nhiều hơn cho tiểu muội nhà người."

"Một lời đã định."

"Một lời đã định."

"Tả tướng đại nhân, người xem, chúng ta lại không thông suốt bằng hai tiểu lục phẩm." Tạ thừa tướng không có tí xấu hổ nào khi nghe lén người khác nói chuyện, quay sang nói với Từ Sư: "Quân Nam Cương còn chưa thấy bóng dáng mà không biết có bao nhiêu đại quan trên triều đã rối loạn trận tuyến."

Hai má Từ Sư siết lại, híp mắt nhìn Tạ Dung: "Đám không tiền đồ đó cũng không có người của Từ gia chúng ta."

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tạ Dung bồi theo giả cười: "Ôi, Tả tướng đại nhân đi đâu thế."

"Tìm bệ hạ đòi công bằng!" Bóng dáng của Từ tướng rất có khí thế của một tráng sĩ một đi không trở lại.

"Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của nha." Tạ Dung dài cổ, thanh âm vang dội.

"Hừ!"

Nhưng kế hoạch của Từ tướng bị đổ bể, bởi vì hắn không gặp được Sầm Duệ.

"Sau khi bệ hạ biết chuyện của Vệ Dương hầu cùng Thái phó đại nhân thì đã nôn mửa mấy ngụm máu, hôn mê chưa tỉnh. Tướng gia, ngài nên về đi." Trương Dịch không mềm không cứng ngăn người trước cửa Noãn các.

Mắt Từ Sư lóe lên, nhưng lại hướng Trương Dịch mà chấp tay: "Nay tứ bề báo hiệu bất ổn, triều đình càng loạn, chủ tâm phải vững. Thịnh Thái y bẩm báo chi tiết bệnh tình của bệ hạ để chúng ta còn thượng nghị kế sách vẹn toàn, cũng là bảo vệ xã tắc Cung quốc ta an bình."

Trương Dịch hoảng sợ khom người, thi lễ còn thấp hơn, do dự một lúc mới nói: "Không được nửa tháng."

Từ Sư trầm mặt xuống, một lát sau nói: "Bốn tướng hiểu rồi, tạ Thái y. Còn thỉnh Thái y dùng hết mọi khả năng... chữa trị cho bệ hạ."

Trương Dịch nói: "Đây là điều tất nhiên." Hắn nhìn Từ Sư xoay người rời đi, vẫn quan uy mười phần như ngày thường, bước đi lớn, nhưng lại không giấu được vẻ loạng choạng và trống vắng. Quan chức dù cao tới đâu, quyền thế lớn thế nào, thì chung có một ngày cũng gục xuống như một lão tử giống người bình thường.

"Từ Sư đi rồi à?"

"Đi rồi."

"Ta thấy Từ tướng ương ngạnh thế nào thì vẫn ương ngạnh thế ấy, không giống người thông đồng với địch phản quốc."

"Ta có thể tin ai đây?" Sầm Duệ nằm ở đầu giường, nhìn bút tích quen thuộc trên giấy, siết chặt tờ giấy, tựa như có thể thông qua đó cảm nhận được độ ấm và hơi thở của người kia. Phó Trách...

Từ Sư trở về Chính Sự đường, tập hợp quan viên từ tứ phẩm trở lên lại một chỗ. Bốn phía xung quanh Chính Sự đường rộng thoáng, ở giữa bày tám bình phong viết "Lý Chính phú" thành tổ thân đề, trải qua nhiều năm, nét mực trên giấy trắng giờ đã cũ mất ba phần.

Từ Sư nâng cao giọng, đi thẳng vào vấn đề tóm tắt tình hình hiện nay: "Quốc nạn lâm đầu, chư vị đồng liêu nên tận tâm phục vụ đế vương, nghiêm khắc giữ vững kỷ cương công tác. Từ bây giờ trở đi, quan viên trong kinh không có có lệnh của bốn tướng thì không được ra khỏi thành, không được phép trao đổi thư tín gì với người ngoài."

Có người bất mãn: "Tướng gia, chúng ta thì cũng không sao, nhưng gia quyến của chúng ta cũng không được sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, mẫu thân và thê thất của hạ quan đều ở trong kinh!"

Từ Sư lạnh lùng đảo mắt qua mọi người: "Nếu tự tiện ly kinh, xử theo tội phản quốc, lập tức xử trảm!"

Đúng là thẳng thắn, không che đậy việc thừa dịp bệ hạ bệnh nặng mà một tay che trời mà! Tiếng nghị luận dần dần thành lớn, không ít người phóng ánh mắt tới phía Ngự sử đài, bây giờ các người không ra mặt thì đợi khi nào mới ra mặt?!

Chung Sơ không ở đây, người thay mặt chức vị đài chủ là Ngự Sử Trung Thừa tiến lên từng bước: "Tuân lệnh Thừa tướng."

Theo đó là Tạ Dung, Tần Anh cùng với con cháu Từ thị liên tiếp bước ra: "Tuân lệnh Thừa tướng."

"Tuân lệnh Thừa tướng."

Mấy đầu lĩnh đều đã tỏ thái độ, dù có ai còn ý kiến cũng chỉ có thể trái lương tâm lĩnh mệnh. Tạ Dung kiên nhẫn trấn an quần thần xong mới thấp giọng hỏi Tần Anh: "Mấy người ban nãy dẫn đầu phản đối đã nhớ kỹ chưa?"

Tần Anh gật đầu, trên mặt Tạ Dung từ từ lan ra nụ cười mang sự lạnh lẽo: "Để ta xem xem bức tới mức này rồi, bọn họ có thể nhịn tới bao giờ!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Không có Ngụy Trường Yên thống lĩnh tam quân, không lâu Giao - Dự Châu rơi vào tay phản quân, đương nhiên bây giờ Dự Châu chính là một tử thành. Tàn quân bị vây hãm càng chiến càng bại, không còn đường nào khác, chỉ đành lựa chọn vượt sông Mân, vòng qua Dự Châu, lui tới

Thông Châu, thương vong thảm trọng không thể nói hết. Hai quân giăng co cách sông Mân, bỗng chốc lâm vào cục diện bế tắc.

Tình thế trong kinh càng khẩn trương hơn, có mấy người ôm tâm lý may mắn chạy khỏi kinh thành để trốn tới phía Bắc, nhưng chưa ra khỏi cửa thành đã bị bắt tại trận, ngày tiếp theo thì bị xử theo lệnh trước mặt bách quan. Từ đó về sau, không còn người nào dám động vào Lôi Trì.

Không dám thì không dám, nhưng bị áp bức dưới cường quyền nên ngày càng nảy sinh oán hận: "Nước sắp mất, làm gì có đạo lý bắt chúng ta phải chôn cùng chứ?!"

"Ác quan, không trách được Nam Cương làm phản!"

"Chặc chặc, nhìn những người này nói xem, ác quan? Từ tướng của chúng ta rõ ràng là một lão nhân hiền lành dễ thân cơ mà?" Tạ Dung cầm tuyển báo trình lên mà lắc đầu.

"..." Tần Anh không có tâm tình tốt để trêu đùa như Tạ Dung, nói với Sầm Duệ: "Đã điều tra bối cảnh của những người đó rồi ạ, đều nằm trong số mấy thế tộc nhỏ, chức quan không lớn, chỉ là cỏ đầu tường."

"Con kiến càng còn có thể ăn thịt người đấy!" Tạ Dung nhẹ nhàng phẩy quạt.

Sầm Duệ xoa mi tâm một lúc mới tỉnh táo để xem văn thư Tần Anh dâng lên: "Tạ Dung nói rất có lý, để chúng tụ lại với nhau thì khó xử lý rồi. Phái người nhìn chăm chăm vào." Đầu ngón tay thoáng khựng lại: "Minh Vương?"

Trên giấy có ghi một lời đồn thế này: Ngôi vị hoàng đế của tiên đế vốn dĩ là của Minh Vương, nhưng sau đó bị tiên đế đoạt mất, còn hại cả nhà Minh Vương bị trảm, lưu đày biên cương. Thiên lý luân hồi, báo ứng phải

chịu, không phải của người thì cuối cùng vẫn không phải của người, nay báo ứng tới Sầm Duệ rồi.

Tạ Dung bắt được di sắc trên mặt Sầm Duệ, thu hồi vẻ vui đùa: "Đây mới là điều thần lo lắng. Minh Vương đã chết nhiều năm, nhưng cứ năm lần bảy lượt lại thành chuyện. Bệ hạ còn nhớ lời đồn khi có ôn dịch mấy năm trước không? Nay liên hệ với việc Nam Cương không cố lại làm phản, sợ là đối phương đã dùng trăm phương ngàn kế để bày cục diện này. Nguyên nhân thế nào, thần sợ không chỉ liên quan tới thế gia, mà người đứng phía sau bức màn có độc thủ lớn hơn nữa."

"Người cũng có lúc sợ hãi à?" Hai gò má của Sầm Duệ khô vàng, tiều tụy như chỉ còn da bọc xương, khi cười lên mới có hai phần tinh thần: "Ta trong sáng, địch trong tối, chỉ có thể chờ người ta ra bài trước thôi."

Tạ Dung âm thầm nhìn khí sắc của Sầm Duệ, nói: "Vệ Dương hầu... đến nay vẫn không biết tung tích."

Nụ cười của Sầm Duệ có một chút âm đạm: "Hắn không sao." Càng như là đang nói với chính nàng: "Bọn họ, cũng không sao."

Tình thế phát triển quả như Tạ Dung dự tính, người trong tối cố ý nhuộm thêm oán hận, khắp ngõ lớn ngõ nhỏ, đám hài đồng truyền miệng một câu đồng giao: "Yến yến, vĩ tiên tiên, trương công tử, thì tương kiến. Mộc môn thương lang căn, yến phi lai, trác hoàng tôn. Hoàng tôn tử, yến trác thi*."

*Năm Hán Gia Hồng thứ ba, Hán Thành Đế cải trang vi hành, ông thường đi cùng Phú Bình Hầu - Trương Phóng, tự xưng là gia nhân của Phú Bình Hầu. Ông đến phủ Dương Hà công chúa chơi, thấy ca nữ Triệu Phi Yến "nhảy múa xuất thần", liền triệu bà vào cung, hết mực sủng ái, thế nên mới có câu "yến yến, vĩ tiên tiên" nghĩa là diện mạo thanh tú xinh đẹp. "Trương công tử", ý chỉ Phú Bình Hầu. "Mộc môn thương lang căn", ý chỉ

tiền bạc trong cung, tương lai sẽ có được sự tôn quý. Về sau, Triệu Phi Yến được lập làm hoàng hậu. Em gái của bà là Triệu Chiêu Nghi giết hại hoàng tử hậu cung, sau đó tự sát, đó chính là "yến phi lai, trác hoàng tôn, hoàng tôn tử, yến trác thi".

Nguồn gốc của đoạn đồng dao này là từ tiền triều, ám chỉ hậu phi và ngoại thần cấu kết soán vị. Mà hiện tại, tất nhiên là chỉ tiên đế hãm hại Minh Vương để cướp ngôi. Tựa như để cho hợp với tình hình, mấy ngày sau, trời giáng dị tượng, đang giữa chính Ngọ, trong kinh bỗng nổi cuồng phong, mặt trời như bị cắn nuốt, biến mất trong không trung, toàn bộ kinh thành tối đen như đêm.

Dân chúng còn ôm nghi ngờ với bài đồng dao này đã không thể không tin nữa, người ngồi trên long ỷ hiện tại đúng là long giả rồi. Không biết do ai kích động, trước cửa phủ Kinh Triệu Dẫn tụ tập một đồng người: "Khi nào mới đánh xong trận Nam Cương thế? Có phải không thể đánh lại không?" "Trời cao đã cảnh báo, có phải vì bệ hạ không phải người mang thiên mệnh không?"

Kinh Triệu Dẫn Ninh Cảnh đỏ mặt tía tai, nước miếng bay tung tóe: "Nói hươu nói vượn! Bệ hạ không phải thì chẳng lẽ thẳng nhóc người phải? Bắt hết lại cho lão tử!" Tình thế lúc này càng không khống chế được, kết quả còn chưa động thủ, Chính Sự đường truyền lời nhắn: "Chớ động."

Ninh Cảnh đại nhân nén giận nhìn đám người kích động ngoài cửa, đại môn đóng chặt, xà ngang nghiêng ngả. Mẹ nó, không phải chỉ là mặt trời biến mất thôi sao, cũng không phải tiên đế làm xác chết vùng dậy, có cái gì mà ngạc nhiên!

Loại đồn đại này nếu được truyền bá ra ngoài kinh thành thì sẽ có ý nghĩa khác, hai ngày sau, nơi lãnh địa của các phiên vương Cung quốc dần dần có người xướng đồng dao.

"Nhóm phiên vương có thái độ gì?" Sầm Duệ yếu ớt ngồi phía sau rèm.

"Khụ." Tạ Dung nhớ lại một khắc ấy, học bộ dáng của Từ Sư, nghiêm mặt nói: "Những người khác không lên tiếng, chỉ có Kim Lăng vương cùng lão Thai Vương có động tĩnh. Một người thì thẳng chân đá phụ tá truyền tin ra ngoài cửa, mắng hấn bụng dạ khó lường, châm ngòi ly gián tình huynh đệ của hấn cùng bệ hạ; Một người thì nghe được đồng dao ở trên phố, cười ha ha, phi một ngụm "Liên quan cái rắm gì tới lão tử? Dù sao không tới lượt lão tử làm hoàng đế."

Sầm Duệ bị hấn chọc cười, lần đầu tiên trong suốt mấy ngày qua cười sáng khoái như vậy: "Đúng là những lời bọn họ có thể nói ra thật."

"Bệ hạ, cẩn thận tới đâu thì vẫn có sai sót. Thần vẫn đề nghị ngài chuẩn bị sẵn sàng trước..."

Sầm Duệ nâng tay ngăn lời hấn nói: "Trẫm ở đây chờ... một người quay về."

Tạ Dung siết chặt cây quạt, trong mắt hiện lên một mặt cảm xúc, cuối cùng lắng đọng thành sự bình tĩnh tối tăm: "Bệ hạ, ngài không giữ được Phó Trách đâu. Thanh cao lạnh lùng, không luyện quyền thế là ưu điểm của hấn, cũng là khuyết điểm trí mạng của hấn. Hấn nhất định sẽ không cam nguyện làm người ở lại hậu cung đâu. Dù sao ngài vẫn là vua của một nước, thân phận rõ ràng với thiên hạ, Phó Trách sẽ buông sự thanh cao, kiêu ngạo của hấn để trở thành nam nhân của nữ hoàng hay sao?"

Sầm Duệ không lộ ra sắc mặt giận dữ hay là ngạc nhiên, mà rất hứng thú hỏi: "Người phát hiện ra thân phận của trẫm rồi à? Vậy ý của người là?"

Trên mặt Tạ Dung có thần thái tự tin chói mắt: "Phó Trách có thể phụ tá ngài, ta cũng có thể."

Sầm Duệ xoa cằm: "Đúng, luận tài cán hay tính cách, quả thật người càng thích hợp làm hoàng phu hơn Phó Trách, nếu trẫm làm hoàng đế nhất định sẽ chọn người. Nhưng mà..." Nàng dừng lại, lời ít ý nhiều nói: "Trẫm đã lập Thái tử."

Vẻ mặt của Tạ Dung cứng lại, hô hấp dồn dập: "Bệ hạ, đó không phải kế hoãn binh sao?!" Hãn đã nhận Sầm Duệ làm chủ, vậy mà bây giờ Sầm Duệ lại nói với hãn, vốn dĩ nàng không tính tiếp tục làm hoàng đế nữa. Điều này rất buồn cười, rất hoang đường! Thân quạt bị siết gãy trong bàn tay, vậy lúc trước tất cả những điều hãn làm là vì cái gì?!

Sầm Duệ như đã đoán được hãn sẽ có phản ứng này, chậm rãi nói: "Trẫm đã nghĩ chiếu thư xong rồi, sau khi Thái tử kế vị, sẽ đề bạt người làm Phụ Chính. Người vẫn là người dưới một người trên vạn người như trước, có tài cán, sự khát vọng và cả... dã tâm của người, không sợ không có nơi thi triển."

"..." Tạ Dung nắm chặt mảnh vụn của quạt, rử mi mắt: "Thần, tạ thánh ân của bệ hạ."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày mừng năm tháng tư, mưa gió mịt mù, các nha môn im lặng tới mức bất thường. Thời tiết nặng nề, áp lực càng khuếch đại. Khi làm việc, các nhóm quan viên nhện không được châu đầu ghé tai:

"Sao hôm nay ta lại cảm thấy hoảng hốt thế nhỉ?"

"Ta cũng vậy, còn cho là do sấm chớp tối qua lớn nên không ngủ ngon chứ."

"Đợi đã đợi đã, người nghe thấy tiếng vang gì không?"

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái: "Đó là..."

"Lai Hỉ!" Sầm Duệ bật dậy, lau sạch mồ hôi: "Hình như trẫm nghe thấy... Tiếng kêu."

Noãn các yên lặng tới mức kinh người, Sầm Duệ đỡ cái chán đau sắp vỡ ra: "Lai Hỉ?"

"Bệ hạ! Ngài mau mau đi theo tiểu nhân nào!" Lai Hỉ xuyên qua màn mưa xông vào Noãn các, gạt bọt nước trên mặt xuống, hét lên: "Vân gia thông đồng với Thượng Đô Hộ Chúc Bá Phù, bức cung!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Gặp Lại

"Chúc Bá Phù, thì ra là hãn..." Sầm Duệ lẩm bẩm nói, chắc chắn Ngụy Trường Yên không thể ngờ được, huynh đệ vào sinh ra tử với hãn lại là sài lang ẩn úp bên cạnh. Sầm Duệ ngàn tính vạn tính cũng không tính đến, thiếu niên có khuôn mặt tròn xoe năm đó sóng vai đứng cùng Tần Anh trên Tháp Nhận sẽ là nghịch thần tặc tử dồn nàng vào chỗ chết.

Mà thôi, đời này của nàng có nhiều điều khó đoán trước được lắm, câu "tạo hóa trêu người" đúng là nên lấy nàng làm ví dụ tiêu biểu. Sầm Duệ dùng trà nhuận cổ họng, mới không sợ hãi không hoảng hốt hỏi: "Đám Tạ Dung đâu?"

"Hữu tướng đang điều động cấm quân của hoàng thành tử thủ ở các cửa cung, bây giờ hai bên đang giằng co trước cửa Thái Cực." Lai Hi trông còn gấp hơn khi bị đốt đuôi, nói năng lộn xộn: "Bệ hạ! Bây giờ mười sáu vệ Nam Nha đang nằm trong tay Chúc Bá Phù, Bắc Nha đã ly kinh, không kịp tới cứu viện. Tình huống khẩn cấp, hữu tướng bảo ngài mau làm theo kế hoạch rời cung trước, phòng ngừa vạn nhất!"

Sầm Duệ đi đến ngoài cửa, nhìn ra thành cung phương xa. Tiếng kêu la trong lúc nàng ngủ ban này giờ đã biến mất, tựa như chưa từng tồn tại. Đám Tạ Dung giờ phút này chắc đang đối mặt cùng Vân thị, đối phương đã làm tới mức bức cung đập nồi dìm thuyền thì có thể thấy kéo dài được nhất thời cũng không kéo dài được cả đời. Binh lực của cấm quân hoàng thành có hạn, đột nhiên đối phương làm khó dễ, cửa cung bị phá là chuyện sớm muộn.

"Đưa A Chiêu và Dục Nhi đi chưa?"

"Sáng sớm đã làm theo phân phó của bệ hạ, đưa xuất cung rồi." Lai Hỉ nhìn Sầm Duệ bày ra bộ dáng chờ chết, quỳ xuống đau khổ cầu xin: "Bệ hạ, đi thôi! Bây giờ không phải lúc hành sự theo cảm tính, núi sông còn đó lo gì không có củi đốt."

Sầm Duệ nghe tiếng mưa gió rền vang, nhìn về phía Lai Hỉ, ôn hòa cười: "Ta không đi, ta đi rồi thì sẽ giống mong muốn của bọn chúng, cúi đầu nhận thua với bọn chúng. Bên Tạ Dung đã an bài rồi, người không cần thiết phải ở lại với ta, cũng đi đi." Nàng quay mặt về phía cung điện nguy nga: "Làm hoàng đế tuy không phải ý nguyện của ta, nhưng nếu tiên hoàng đã truyền ngôi cho ta, ta không thể chấp tay giao ra được. Sĩ tốt chết trận sa trường, nếu ta muốn chết, vậy cũng chỉ có thể chết trên long y."

Trên mặt Lai Hỉ đầy nước mắt, cắn răng một cái, vung vương bài lên: "Bệ hạ không suy nghĩ cho Thái phó đại nhân chút nào sao? Không muốn cùng Thái phó đại nhân đoàn viên sao?"

Sầm Duệ nhăn mày suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ chàng sẽ hiểu ta."

"..." Lai Hỉ mắt thấy nói khô nước miếng cũng không thuyết phục được, yên lặng đứng lên thi lễ với Sầm Duệ: "Về sau tiểu nhân sẽ bồi tội với ngài."

Sầm Duệ có dự cảm không ổn, chưa kịp hô lên đã bị tập kích, cả người mềm nhũn.

Lai Hỉ lắc đầu, khiêng Sầm Duệ lên: "Ôi, Thái phó đại nhân thật sự không hiểu được ngài đâu, bệ hạ." Nếu không, sao còn bảo tiểu nhân cứ đánh hôn mê rồi mang người đi chứ?

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Bệ hạ chắc đã ly cung rồi." Tạ Dung đứng trước gió, tử y ngọc trâm, khoe môi mỉm cười. Tựa như nơi hăn đang đứng là triều đình cửu thước, đối mặt là thiên tử và bách quan, mà không phải là phản binh sát khí ngút trời dưới thành: "Tả tướng không đi à?"

Từ Sư vênh hai chòm râu lên, hừ: "Bốn tướng đi rồi, các người có thể sống không?" Lại nhìn dưới thành, khinh thường nói: "Bọn chúng có xông vào cửa Thái Cực cũng không dám làm gì bốn tướng đâu!"

Tạ Dung cực kỳ khen ngợi gật đầu nói: "Tả tướng đại nhân nói đúng, hạ quan không có thể tặc làm chỗ dựa. Vì muốn bảo toàn mạng nhỏ, vẫn nên đi trước đây. Từ tướng bảo trọng!"

"..." Từ tướng trơ mắt nhìn Tạ Dung đi về cửa thành, một mình đứng trong gió thấm mưa sầu mắng mẹ nó.

Tạ Dung đi xuống cửa Thái Cực, đứng ở dưới cửa thành nhìn mái cong như có như không của Đường Tâm Điện, chuyển bước chân theo hướng ngược lại.

Trong Lương Nghi điện, hai đứa trẻ bị tống vào một góc, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn hoảng sợ và sợ hãi, dưới chân bọn chúng có đủ loại răn mỗi rục rở, cái lưỡi thè ra lại thụt vào. Trừ cái đó ra, trong điện còn một người khác. Hăn ngồi ở vị trí Sầm Duệ thường ngồi, cầm bút lông cừu viết lưu loát trên giấy Tuyên Thành, nghe thấy có người đến cũng không dừng bút: "Tả tướng tới đúng giờ thật."

Khi Tạ Dung thấy rõ mặt người nọ thì bị chấn động không nhỏ, nhanh chóng bình phục nổi lòng phức tạp, từ đáy lòng tán thưởng: "Đại hoàng tử đúng cao nhân giấu diếm, lừa gạt tất cả chúng ta."

Sầm Căn nhẹ nhàng buông bút, cẩn thận cuộn lại bức họa, khuôn mặt bình thường không gợn sóng, chỉ có đôi mắt như điện quang, tựa như

xuyên qua giấy vẽ xem kỹ Tạ Dung: "Cô thỉnh Tạ tướng đến, không phải để nghe lời êm tai."

"Vậy vì cái gì?" Tạ Dung ra vẻ trầm tư, thoáng chốc bừng tỉnh đại ngộ: "Đại hoàng tử đến vì Yến Vương sao?"

"Ta nhìn tứ đệ lớn lên, nhân phẩm võ công của hãn đều thượng thừa." Sầm Cẩn thu ánh mắt, tựa như lại biến thành thư sinh nhát gan vô hại khi xưa: "Cho tới bây giờ ta vẫn không muốn đối địch với hãn, sau này ta đăng cơ hãn vẫn là người đứng đầu U Vân lục châu. Chỉ cần, hãn không phải hòn đá chặn đường ta."

Tạ Dung liên tục hít vài ngụm khí, bất đắc dĩ nói: "Chắc Đại hoàng tử cũng nhìn ra, từ khi ta ngồi lên cái ghế hữu tướng này, Yến Vương điện hạ đã không còn tín nhiệm ta nữa. Ta giúp đỡ bộ hạ thi hành sách lược tước phiên, Yến Vương điện hạ kị hận ta còn không kịp, làm gì có tâm trạng nghe ta nói một lời nữa chứ?" Xem hãn lộ vẻ nghi ngờ, tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu: "Yến Vương đã oán hận từ lâu, bỏ đá xuống giếng còn không kịp, sao có thể mạo hiểm xả thân vì triều đình đây?"

Sầm Cẩn nghe hãn nói, nửa tin nửa ngờ đánh giá hãn, cân nhắc thật giả, cuối cùng làm như tin, quay đầu nói: "Bên ngoài đang loạn, Tạ tướng là văn thần đi ra cũng nguy hiểm. Nếu đến rồi thì bồi cô đánh một ván cờ đi. Đánh xong thiên hạ này cũng thay đổi."

Trong lòng Tạ Dung kêu khổ không ngừng, chỉ như vậy mà đã muốn kéo ta xuống nước sao? Khóe mắt liếc qua khuôn mặt sợ phát run của Sầm Dục, bình thản ung dung ngồi xuống, làm thủ thế: "Mời."

Quân đen hạ xuống được mấy đường, Tạ Dung đột nhiên hỏi: "Đại hoàng tử vốn là huyết mạch của tiên đế, có gì muốn đánh cờ hiệu vì Minh Vương chứ?"

"Bởi vì bản cô là hậu duệ của Minh Vương." Trong lời Sầm Căn lộ ra hận ý lạnh lẽo.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Màn mưa như tơ bạc giăng khắp nơi, từ phố Chu Tước trở ra, tất cả mọi người vẫn làm những công việc như ngày thường, thỉnh thoảng lại tụ tập tán gẫu. Không một ai nghĩ tới lúc này trong hoàng thành máu chảy thành sông, hoàng đế của bọn họ phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ lúc đăng cơ tới nay.

Trên một con đường hẻo lánh ở gần cửa thành Bắc, có một chiếc xe ngựa lao đi văng theo bao vọt nước, rồi chợt dừng trước một cửa hộ bình thường.

Cửa lớn mở khẽ, Tần Anh bung dù đi ra: "Bệ hạ đâu?"

Lai Hi lắc lắc đầu, bĩu môi về phía bên trong, đè thấp giọng nói: "Còn chưa tỉnh."

Tần Anh gật đầu, nhanh chóng nói rõ ràng: "Thủ vệ cửa thành Bắc còn chưa bị thay đổi, ta đã chuẩn bị xong rồi. Người ra khỏi thành về hướng đông ba mươi dặm, ở đó sẽ có người tiếp ứng. Các người đi dọc theo sông Ngô xuôi Nam, Thái Phó chờ các người ở Thiên Đô."

"Thị Trung đại nhân không đi sao ạ?"

Tần Anh mím môi nhìn xe ngựa, trong mắt phát sáng: "Ta và các người cùng đi thì mục tiêu quá lớn, sẽ bị chú ý."

Ai cũng biết, bây giờ ở lại nếu không cúi đầu xưng thần thì chỉ còn đường chết.

Lai Hỉ ghen ngào: "Thị Trung đại nhân, người bảo trọng nhé!" Rồi lại vung roi ngựa, chạy xe như bay về cửa thành Bắc.

Tần Anh nhìn xe ngựa đi xa, nâng tay cúi người thi lễ. Hắn không thể ra trận giết địch, không thể lãnh binh tác chiến, chỉ có dùng cách này để tận nghĩa thần tử.

Trong đình dừng chân cách kinh thành ba mươi dặm, Ngụy Như hận không thể kéo dài cổ hơn, muốn xuyên qua màn mưa mờ để nhìn rõ phía trước: "Sao bộ hạ còn chưa, còn chưa, còn chưa tớiiii!"

"Người cầm miệng cho ta!" Bị huyên não suốt một đêm, Ngụy Quả không thể nhìn được nữa cầm táo nhét vào miệng hắn: "Người muốn cả thiên hạ biết chúng ta tới cứu bộ hạ à?!"

Ngụy Như dùng sức cắn táo, nhai hai miếng mới ngạc nhiên: "Ôi, ngọt thế."

"..." Tai Ngụy Quả run lên, nhảy ra ngoài đình, cách hai trượng phía trước có một chấm đen dần dần tới gần, Ngụy Như xông tới cạnh hắn: "Đến rồi!"

...

Khi Sầm Duệ tỉnh dậy trong từng trận lắc lư của thuyền thì đã là ban đêm, thời tiết bây giờ làm sông Ngô đã tan băng, nước sông chảy xiết. Sầm Duệ bị hoảng bồng nôn khan, Lai Hỉ ngủ gật bên cạnh nhạy bén tỉnh lại, luống cuống tay chân rót nước đưa qua: "Bộ hạ."

Sầm Duệ nhìn hắn một cái, xoay người đưa lưng về phía hắn tiếp tục ngủ.

Lai Hỉ tủi thân ngồi lại chỗ, hắn biết bộ hạ thù hắn rồi mà...

"Này, thất sủng à." Ngụy Như sắp tới, ôm túi đồ ngọt: "Làm hạ nhân mà sao ngay cả việc đỡ chủ tử cũng không biết làm thế! Xem ta đây này!" Hãn xung phong nhận việc chạy đến bên cạnh Sầm Duệ: "Bệ hạ, chắc ngài đói bụng rồi. Ngài xem, công tử nhà ta đã cố ý dọn dồ chuẩn bị điểm tâm cho ngài đấy."

Sầm Duệ vẫn không để ý đến hãn, Lai Hỉ sâu kín nhìn Ngụy Như, Ngụy Như lú lú nói: "Bệ hạ, mặc dù công tử nhà ta ở biên cương xa xôi, nhưng thời thời khắc khắc nào cũng nghĩ tới ngài đấy!"

Lai Hỉ yên lặng ghi nhớ trong lòng, thủ hạ của Vệ Dương hầu nhân cơ hội Thái phó đại nhân không ở đây mà tích cực đào góc tường!

"Câm miệng!" Sầm Duệ cực nhẫn nại nói một câu, Ngụy Như phứt chốc cứng miệng, Sầm Duệ suy yếu giải thích: "Ta chỉ đang say tàu."

"..." Ngụy Như xấu hổ nói: "Vậy ngài nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đi."

Gió trên sông thổi lớn, con thuyền đi rất gian nan. Sắp tới bình minh, một góc màn được vén lên: "Bệ hạ, phía sau có hai chiếc thuyền lai lịch không rõ đuổi theo."

Còn đang phải chạy trốn nên dù Sầm Duệ đang ngủ cũng lập tức tỉnh táo lại. Đã đuổi tới đây rồi sao?

"Tìm một đường phân lưu để cắt đuôi." Sầm Duệ chịu đựng cảm giác váng đầu, nghỉ ngơi một lát, hạ quyết định: "Nếu không được thì bỏ thuyền."

Tiếng mưa bên ngoài đã nhỏ hơn, nhưng trong thuyền vẫn mờ tối, không rõ canh giờ. Sầm Duệ túm chặt vách tường gỗ, cố gắng ổn định cơ thể trong khi thuyền đi nhanh, bỗng nhiên "đình" một tiếng, hình như có cái gì đó chui vào thuyền, bắt lửa với cái rèm bên cạnh, ánh lửa hừng hực

chiếu vào trong mắt Sầm Duệ, không cần Ngụy Quả nói, nàng cũng biết, tình huống xấu nhất đã tới.

Miệng quạ đen! Được bảo vệ trong nước để chạy trốn mà Sầm Duệ vẫn kịp mắng mình một câu, nước sông rét lạnh khiến nàng xanh tím cả người, tâm trí có hai phần hoảng hốt.

Lai Hỉ liều mạng dùng mười hai vạn phần khí lực che chở cho Sầm Duệ, cố gắng tránh đá ngầm, lốc xoáy trong nước để vào bờ. Nơi này cách Trừ Châu* không xa, chỉ cần lên bờ là sẽ vào địa phận Trừ Châu, từ đó có thể nghĩ cách liên hệ với Thái phó đại nhân. "Bệ hạ nhẫn nại một chút, phía trước là bờ rồi..."

*Trừ Châu: tỉnh An Huy - Trung Quốc

Sau lưng là một mảnh an tĩnh, hăn giật mình nâng tay lên, trong tay chỉ còn áo choàng của Sầm Duệ.

Tiếng vó ngựa dồn dập làm bừng tỉnh Lai Hỉ đang ngây ngốc như gà gỗ, khoái mã phi tới bên bờ quan sát hăn, hình như đang xác định thân phận. Lai Hỉ không rõ lai lịch của đối phương, do dự nên trốn không, lập tức có một người bỗng buông dây cương, xoay người nhảy xuống ngựa, bước đi hỗn loạn, trực tiếp xông tới chỗ thủy triều rút nước.

"Bệ hạ đâu!" Tiếng người nọ hét lên có phần run run.

Lai Hỉ bơi gần về phía trước thêm một chút mới thấy rõ mặt người nọ: "Thái, Thái phó đại nhân?!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tình Si

Khi Sầm Duệ ở trong nước vẫn muốn tìm cơ hội nói với Lai Hỉ: Nàng biết bơi, nàng hoàn toàn có thể tự lên bờ mà!!! Chỉ có điều mở miệng ra là dòng nước mãnh liệt ủa vào. Bị Lai Hỉ kéo một đoạn, Sầm Duệ hô hấp càng ngày càng khó khăn, cuối cùng nàng không nhịn được nữa, giãy khỏi hân. Bà nội nó, nàng không chết trong tay phản quân, mà sẽ chết trong tay người mình mất thôi!

Ngâm mình ở trong nước nên cơ thể cứng đờ, hành động không được tự nhiên, nâng mắt lên lại thấy Lai Hỉ đã ở xa hai trượng rồi. Trên thái dương rớt hắc tuyến, Sầm Duệ hít một hơi, cố gắng bơi về phía trước, chợt gió nổi lên, một cơn sóng ập mạnh về phía nàng.

Gợn nước đục ngầu làm nàng không mở mắt ra được, thân bất do kỷ xóc nảy theo dòng nước.

Không biết qua bao lâu, Sầm Duệ sắp kiệt sức vì nước cũng thoát thân, tứ chi không bị trói buộc, ánh nắng chiếu vào mặt, Sầm Duệ đưa ra năm ngón tay che trước mắt, thở một hơi thật sâu: "Còn sống, thật tốt."

Không chìm trong nước nữa, thật tốt, trong lòng nàng lại bổ sung một câu.

Thuyền bị đốt, nàng và Lai Hỉ thất lạc, mà người đuổi giết nàng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ tìm kiếm dọc theo bờ sông. Sầm Duệ nắm một hồi, khôi phục chút khí lực, tứ chi cũng sử dụng được, loạng choạng đi vào thôn xóm phía xa.

Sầm Duệ mất tích gần một ngày, một ngày này trong kinh thành cũng không có động tĩnh gì, dân chúng Cung quốc tới giờ phút này vẫn không hề phát giác ra cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế không một tiếng động kia, lại càng không biết người đang ngồi trên long ý không còn là thiên tử trẻ tuổi ấy.

Như lời Từ Sư nói, Sầm Căn chiếm lĩnh hoàng thành, nhưng cũng không dám làm gì hãn. Không chỉ dùng lễ đối đãi, thậm chí còn mơ hồ có ý mượn sức Từ gia. Về phần đám Tạ Dung và Tần Anh, dù thế nào thì Tạ Dung cũng có họ hàng với Yến Vương, mặc dù với kẻ cứng không ăn mềm không ăn này Sầm Căn gặp lần nào tức lần ấy, nhưng cũng không thực sự giết hãn; Tần Anh thì đáng thương hơn, vì chuyện thành Bắc hôm ấy mà vào thẳng đại lao, đã vài lần bị tra khảo tung tích của Sầm Duệ, cả người lúc nào cũng đẫm máu, nhìn thoáng qua đã không còn bộ dáng ngọc thụ lâm phong của Thị Trung Lang ngày xưa rồi.

Phòng giam cách vách là Công bộ Thị Lang ôi một tiếng, nói nhỏ: "Thị Trung đại nhân làm sao vậy? Còn thế này thì tính mạng cũng không giữ được đâu, nói không chừng bệ hạ đã..."

Tần Anh tóc tai bù xù tựa vào tường, xuyên qua khung cửa sổ chỉ nhỏ như bàn tay để nhìn bầu trời đêm: "Bệ hạ không sao." Nếu có sao, Sầm Căn sẽ không gấp gáp truy vấn hãn như vậy.

Đủ loại nhân mã ngày đêm truy tìm tung tích của Sầm Duệ, nhưng từ ngày hôm ấy thuyền bị cháy, nàng tựa như biến mất khỏi nhân gian vậy. Một ngày không tìm thấy Sầm Duệ, sẽ là một ngày Sầm Căn không thể ngồi yên trên long ý, thậm chí không dám ngồi trên long ý. Bởi vì hãn không chỉ không tìm thấy Sầm Duệ, mà còn không tìm thấy Phó Trách, tất cả những điều này đến quá thuận lợi, trong nước cũng quá gió êm sóng lặng. Cho nên hãn càng sợ là Phó Trách và Sầm Duệ đang âm thầm mưu

tính cái gì đó. Bây giờ, hấn từ tối thành sáng, còn Sầm Duệ lại chuyển sáng thành tối, điều này làm cho hấn phải đề phòng gấp bội.

"Cô không tin, kẻ vô năng mềm lòng kia sẽ bỏ mặc các người." Sầm Căn nhìn chăm chăm A Chiêu cùng Dục Nhi: "Để cô xem xem, khi một trong hai người bị lôi lên tường thành thì hấn có xuất hiện hay không!"

"Bệ hạ, Tạ đại nhân sai tiểu nhân truyền một câu." Người bên cạnh Sầm Căn đã sửa miệng gọi hấn là bệ hạ.

"Cái gì?"

"Sầm Dục là con của Yến Vương."

Sầm Căn hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía A Chiêu: "Còn đây chắc không phải con gái của Yến Vương chứ."

Sầm Dục lập tức cảnh giác chắn trước mặt A Chiêu: "Nếu người dám làm tổn thương A Chiêu, ta sẽ chết cùng nàng. Tuyệt đối phụ vương sẽ không bỏ qua cho người đâu."

"..." Giỏi! Giỏi lắm! Ngay cả một thằng nhóc để tóc hai chỏm cũng dám uy hiếp hấn! Sầm Căn siết tay quyền, mu bàn tay nổi gân xanh, tao nhả cười: "Cô, sao có thể để tiểu thế tử chết được." Điều này nhắc nhở rằng trong tay hấn bây giờ đang có quân cờ kiểm chế Yến Vương.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cùng thời khắc đó, có một đội nhân mã khác cũng tìm Sầm Duệ, các bên như đang tiến hành một trận đấu không tiếng động, ai có thể tìm thấy thiên tử mất tích trước, người đó sẽ thắng trận đấu này.

Lại một canh giờ lũng tùm nữa trôi qua, khoái mã của thám tử trở về bẩm báo với Phó Trách: "Đại nhân, đã kiểm tra toàn bộ thôn xóm xung

quanh vùng sông Ngô này rồi, nhưng không một ai thấy nam tử trẻ tuổi như bệ hạ."

Vẻ mặt của Phó Trách chưa từng biến hóa suốt một canh giờ qua, ngữ khí lãnh đạm: "Tiếp tục tìm."

"Dạ."

"Ta thấy dù qua bao nhiêu năm thì người vẫn là kẻ không được tích sự gì. Hạ du lớn thế này, chắc gì tiểu đồ tôn sẽ trốn ở đó?" Ngụy lão gia tử vừa cắn hạt dưa vừa ba hoa: "Nói xem người thật sự lo lắng cho tiểu đồ tôn sao? Ta thấy người chẳng khẩn trương tý nào cả."

"Nàng là bệ hạ, không phải đồ tôn của lão!" Trong lòng Phó Trách đã gấp tới mức phát điên rồi, chỉ còn lại chút lý trí để miễn cưỡng duy trì mặt ngoài bình tĩnh. Thời gian càng kéo dài, hẳn càng không thể mất bình tĩnh, hẳn không ngừng tự nhủ, Sầm Duệ sẽ không sao, nàng lăn lộn trong hoàng quyền bao nhiêu năm, chút năng lực tự bảo vệ mình vẫn phải có.

Ngụy lão gia tử biết rõ hẳn là con vịt chết còn mạnh miệng, nhìn hẳn sừng mặt, phun hạt dưa ra nói: "Ta phi, giờ này còn tâm tình so đo từng chữ với ta. Nếu giỏi thì bây giờ dẫn mười vạn đại quân của Giang Ninh đi chiến đấu với vương bát đản Sầm Căn không biết xấu hổ kia đi!"

Phó Trách bỗng nhiên đứng dậy, vung áo bào, cười lạnh: "Ta đi!"

"Ôi, thực bị ta chọc giận rồi đấy à. Phép khích tướng vụng về như vậy cũng trúng chiêu." Ngụy lão gia tử nhức đầu: "Có điều xú tiểu tử này để bụng về tiểu đồ tôn thật đấy, gấp tới mức không thềm giả bộ băng sơn mặt nữa rồi."

Chỗ Phó Trách đang ở là Hoài Quận* cách Thiên Đô năm trăm dặm, nơi đây là cửa giao ba con sông, có một bến tàu nổi tiếng ở Cung quốc, cho

nên người đi ra đi vào là ngư long hỗn tạp, ngũ hồ tứ hải đều tề tụ tại đây, nếu Sầm Duệ muốn trốn thì nơi này là lựa chọn tốt nhất.

Phía Nam Hoài Quận là Đại Thành, vừa qua buổi trưa, chợ sáng mới kết thúc, dân chúng tụ tập ngồi cạnh cầu, cầm khăn vừa lau mồ hôi vừa cắn lương khô, nhân tiện khoác lác với nhau. Không khí xung quanh có đủ loại mùi hỗn tạp, mùi nước sông, mùi cá, mùi mồ hôi, mùi son phấn vây kín, khiến Phó Trách không thở nổi.

Nhưng trong lòng hần không quan tâm vấn đề này, hần không biết Sầm Duệ ở đâu, không biết tình cảnh hiện giờ của nàng thế nào, ấm hay lạnh, đói hay no, nàng phải đối mặt với nguy hiểm gì. Lão tử kia nói đúng, hần dễ bị kích tướng, bởi vì người hần muốn tìm không phải là vị hoàng đế phải đảm đương trọng trách một quốc gia, mà là thê tử hần ái mộ, hần muốn chăm sóc và che chở như báu vật.

Cái gì mà giang sơn xã tắc, cái gì mà đại nghĩa chó má, với hần mà nói, giờ này khắc này, không có gì so với được với an nguy của Sầm Duệ. Từ nhỏ Phó Trách đã tự cao tự đại, ngạo khí bao năm qua lúc này lại trở thành đả kích nghiêm trọng với hần, thậm chí là không biết xoay sở, bàng hoàng và tuyệt vọng.

"Thúc thúc, thúc giẫm vào con mèo nhỏ của cháu rồi." Giọng trẻ con non nớt kéo Phó Trách ra khỏi đồng suy nghĩ hoang mang lo sợ.

Phó Trách ngẩn ra, nhấc mũi chân lên, nhìn thấy hình con mèo nhỏ gấp bằng giấy trông rất ngộ nghĩnh và buồn cười.

...

Trong sân nhỏ trước nghĩa địa bày một loạt quan tài, nhưng lại không có mùi hôi như Phó Trách tưởng, mà ngược lại từ nơi nào đó bay ra mùi thức ăn nướng ngọt ngào.

Phó Trách đi tìm theo mùi hương, nhìn thấy ở góc sân Tây Nam có một người đưa lưng về phía hắc ngâm tiểu khúc. Người đó ngồi xổm trước đồng lửa nhỏ, làn váy màu lam nhạt bị nàng túm lên qua loa, có quá nửa rơi xuống đất thì đã lấm bẩn. Bóng người chớp động theo ánh lửa lúc cao lúc thấp, lại ngồi cũng một chỗ với một loạt quan tài xếp bên cạnh mang theo quỹ khí dày đặc.

Phó Trách khẩn trương đi qua, đứng trước mặt nàng, nhìn thấy dung mạo đã vô số lần được miêu tả trong lòng mà buồn bã, đứng im tại chỗ.

Hình như bây giờ người kia mới nhận ra sự xuất hiện của hắc, sợ tới mức tay mềm nhũn, đánh rơi cây củi lật khoai lang vào đồng lửa. Nàng kêu a một tiếng, nhanh chóng quơ chân dập tắt lửa, bới tro ra, vươn tay nhón lấy khoai lang. Không ngoài dự đoán, nàng kêu lên vì bị nóng.

Phó Trách yên lặng ngồi xuống, nhặt khoai lang mềm thơm nước lên, phui bụi bên ngoài đi, bóc từng lớp vỏ ra, rồi đưa từng miếng nhỏ cho Sầm Duệ.

Sầm Duệ không khách khí nhận lấy rồi cắn một miếng, nhìn ngón tay hắc bị nóng đỏ hồng, vùi đầu tiếp tục cắn, ăn hai miếng mới như không có việc gì nói: "Chàng tới rồi."

Phó Trách tiếp tục bóc khoai, đáp lại thản nhiên như bình thường, rồi lại đưa từng miếng cho nàng.

Một biểu tình kích động nhỏ cũng không có... Sầm Duệ ăn một cách nhạt nhẽo, không để ý đến hắc.

Gió trong nghĩa địa lạnh lẽo âm u, Phó Trách buồn vui lẫn lộn, cuối cùng cái đầu nóng cũng miễn cưỡng mới bình tĩnh. Nhưng mới bình tĩnh xong, một suy nghĩ mãnh liệt lại lập tức bao phủ lấy hắc, cũng may hoàng hôn ảm đạm nên Sầm Duệ không phát hiện dị sắc của hắc. Bình ổn tâm tình, Phó Trách muốn hỏi một chút về tình hình hai ngày nay của nàng,

ngẩng đầu lên lại không thể phát ra lời, hết thảy xung quanh chỉ có tiếng vang khi nàng cầm khoai lang, khuôn mặt ứ đầy nước mắt cùng lòng bàn tay run run đều tựa hư vô.

Sầm Duệ cũng không biết vì sao mình đang ăn lại khóc, khi nàng lưu lạc đầu đường một mình nàng không khóc, khi lo lắng đề phòng trốn tránh truy binh cũng không khóc, nhưng sao nhìn thấy Phó Trách thì không khống chế được nước mắt. Nàng không muốn để Phó Trách khinh thường nàng, cảm thấy nàng vô năng yếu đuối, không làm nổi tý việc gì.

Dùng sức lau sạch nước mắt trên mặt, nàng cố cười, nhưng còn khó coi hơn khóc: "Ta không sao đâu, ta mặc nữ trang trốn ở đây nên bọn chúng không nhận ra ta. Đúng rồi, chàng nhìn thấy hình gấp giấy của ta nên tìm tới..." Tất cả những lời tiếp theo không thốt nổi nữa, vì nàng được Phó Trách ấn vào trong lòng, cả người cứng ngắt như gỗ.

"Không sao rồi, không sao rồi." Phó Trách ôm chặt nàng, hết lần này tới lần khác lặp lại bên tai nàng: "Là lỗi của ta, là lỗi của ta."

Sầm Duệ siết chặt xiêm y trên lưng hắn, nước mắt dần dần thấm ướt vai Phó Trách, tiếng khóc đau như muốn phá tan cổ họng: "Sao bây giờ chàng mới đến! Ta sợ lắm, sợ chàng không tìm thấy ta, sợ mình không còn được nhìn thấy chàng nữa."

TRĂM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phân Phòng

Một khi sự căng thẳng trong nhiều ngày được thả lỏng, mệt mỏi kéo tới như rời núi lấp biển phá hủy Sầm Duệ, nàng tựa trên đầu vai của Phó Trách, mí mắt từ từ khép lại.

Tiếng khóc của người trong lòng dần thấp đi, Phó Trách cũng thu dọn xong trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vỗ vỗ lưng Sầm Duệ rồi thì thầm bên tai nàng: "Đi thôi, về rồi ngủ tiếp."

Sầm Duệ mềm nhũn người, chữ được chữ không lấm bầm: "Đi không nổi." Lại cọ cọ mặt lên cổ Phó Trách, chơi xấu hẳn: "Hay là, chàng ôm ta về là được rồi."

Cho dù Sầm Duệ không làm nũng với Phó Trách thì hẳn nhìn nàng không mở nổi mắt ra cũng thương tiếc, cọ lau bụi bẩn trên mặt Sầm Duệ xong, bất đắc dĩ nói: "Ta không ngại ôm nàng về, chỉ sợ thái lão sư của nàng nhìn thấy thân nữ trang này thì bị dọa tới mơ hồ."

"..."

Đổi lại nam trang, Sầm Duệ cũng thanh tỉnh hơn phân nửa, cúi đầu nhìn Phó Trách giúp nàng buộc đai lưng, nói: "Đói bụng."

Phó Trách nhìn đồng lửa chưa tàn, ý nằm trên mặt, mới ăn xong đã đói rồi à? Đối mặt với ánh mắt u oán của Sầm Duệ, Phó Trách khụ một tiếng: "Được rồi, ta cũng đói bụng." Đây là lời nói thật, suốt hai ngày nay tâm trí của hắn hoàn toàn đặt trên việc tìm kiếm Sầm Duệ nên ăn không vô.

Chợ đêm của Hoài Quận tuyệt đối không kém kinh thành, đình đài thủy các sừng sững, mái chèo vung gợn sóng làm xao động những đốm sáng lấp lánh trên mặt nước, bông tuyết sáu cạnh tựa như hoa củ ấu phủ kín hai bên bờ sông. Đầu thuyền là nơi chứa những con cá tươi sống, khi nào có phụ nhân bên bờ gọi mua, nhà đò sẽ vung mái chèo lướt tới.

Sầm Duệ chưa bao giờ được nhìn thấy thủy thành như vậy, hết nhìn đông lại nhìn tây, hai mắt sáng lấp lánh. Phó Trách nhìn nàng ham vui mà như nhìn thấy Sầm Duệ thiếu đòn nhưng hoạt bát năm đó, ánh mắt hơi trầm xuống. Hẳn biết, Sầm Duệ trải qua sự dạy dỗ của mình sẽ không thể quay về ngày xưa nữa, cũng biết Sầm Duệ đã mất đi nhiều thứ, buông bỏ nhiều điều. Nhưng điều khiến hẳn vừa thở dài cũng vừa thấy mừng vì may mắn là trải qua quá nhiều nhấp nhô, khúc chiết như vậy, sự nhiệt tình cùng hy vọng nơi đáy mắt nàng chưa bao giờ tắt. Như vậy là đủ rồi, sự hối hận của nàng, tiếc nuối và đau xót của nàng, hẳn sẽ dùng cả đời còn lại để bù đắp.

Sầm Duệ không chú ý tới vẻ mặt phức tạp của Phó Trách, ngồi xõm trên bờ quan sát, cũng gọi một chiếc thuyền tới: "Nhà đò, ta mua cá!" Cũng không quay đầu lại, ngoắc ngoắc tay với phía sau, đúng lý hợp tình nói: "Nào, trả tiền đi!"

"..." Phó đại nhân cảm thấy vô cùng vô cùng may mắn là lần này khi xuất môn hẳn có mang theo hà bao, bởi vì Sầm Duệ bây giờ bị chợ đêm phồn hoa của Hoài Quận khơi gợi ham muốn mua sắm rồi...

"Xem ra ta phải tính toán để nhanh trở về vị trí Phụ Chính thôi." Phó Trách nhìn Sầm Duệ nhét vào tay hẳn bao lớn bao nhỏ mà lắc đầu thở dài.

"Sao tự nhiên chàng lại ngựa già trong chuồng, chí ngoài ngàn dặm thế?" Trong miệng Sầm Duệ ngậm đầy kẹo đường, tạo thành hai vòng tròn vo trên má.

Phó Trách bày khuôn mặt nghiêm túc, cẩn thận phân tích cho nàng: Lương bổng một tháng của Phụ Chính nhiều hơn Thái Phó năm mươi quan, phu nhân tiêu tiền như vậy, không kiếm nhiều hơn thì nuôi thế nào được? Còn nữa..." Hãn muốn sửa lại mấy từ khó nghe của nàng: "Cái gì gọi là già, hả?" Nói tới tuổi, hãn không thể không để ý.

Sầm Duệ bị hãn nói mà sửng sốt, nghe thấy câu cuối cùng thì không nhìn được mà ôm bụng cười lăn lộn, cười đến mức chảy cả nước mắt. Nàng lau khóe mắt ẩm ướt, ngàn năm khó gặp Phó Trách nói đùa với nàng, dụng ý thế nào sao nàng không đoán được? Hãn muốn nàng an tâm, ý hãn nói cục diện lúc này không phải tệ đến mức không thể cứu vãn.

"Chàng không già..." Sầm Duệ khoác tay lên cánh tay hãn, âm cuối nâng cao: "Chàng chỉ lòng dạ hẹp hòi thôi. Chúng ta về đi."

Phó Trách hơi cong khóe môi, lại nghĩ tới mục đích mà bọn họ đến chợ đêm: "Không ăn à?"

Sầm Duệ lắc lư con cá trong tay: "Về nấu ăn."

Trong một dân trạch nào đó ở Hoài Quận, Ngụy lão gia tử đã căn xong hạt dưa, đang nghĩ xem có nên sai Ngụy Như, Ngụy Quả tìm Phó Trách về không. Thật nực cười! Người đi tìm người khác cũng mất tích, giang sơn này của Cung quốc sắp xong đời rồi sao?

"Ôi, về rồi à?" Tiếng mở cửa vang lên, Ngụy lão gia tử chấp tay sau lưng hí hục chạy chậm qua, bày ra tư thế như khi mắng Ngụy Trường Yên: "Thằng nhóc nhà ngươi, ngươi để lão sư một bó to tuổi rồi còn phải lo lắng cho ngươi mà ngươi chẳng quan tâm, không biết xấu hổ à?"

"Không biết xấu hổ." Phó Trách vô si trả lời, xoay người để lộ Sầm Duệ ra, còn không quên giáo huấn một câu theo thói quen: "Sắp ăn cơm mà còn mua nhiều đồ ăn vặt như vậy!"

Sầm Duệ già mồm: "Đây là để ăn khuya!"

"Ăn khuya cũng không thể ăn ngọt!" Phó Trách nhìn đỉnh đầu của Sầm Duệ đang dâng lên oán khí, hạ giọng mềm xuống: "Không tốt cho răng đâu." Trước mặt Ngụy lão gia tử, hẳn không tiện xoa đầu nàng an ủi.

Ngụy lão gia tử phát ngốc nhìn hai người đấu chiến qua lại, đột nhiên véo đùi, đau quá mới tỉnh khỏi mộng, vừa kêu ai ui vừa tuôn lão lệ: "Đồ tôn ngoan của ta! Phi phi phi, bệ hạ tốt của ta... Cuối cùng ngài cũng bình yên vô sự, thoát khỏi nguy hiểm rồi. Lão thần, lão thần..."

"Nường đường một chút." Phó Trách không đổi sắc mặt "kéo" Ngụy lão gia tử ra khỏi chỗ Sầm Duệ đứng, hất hất cằm với nàng: "Ta đem mấy thứ này xuống bếp, nàng... người đi nghỉ trước đi."

Sầm Duệ đại nạn không chết, nhìn Ngụy lão gia tử cảm thấy thật thân thiết, thật ấm áp, nhưng e ngại sắc mặt đóng băng ngàn dặm của Phó Trách, xấu hổ nói với Ngụy lão hai câu, ngoan ngoãn kẹp đuôi làm người chạy đi.

Sau khi Ngụy Như thất lạc Sầm Duệ vẫn luôn chìm đắm trong tự trách và sợ hãi. Hu hu hu, nếu công tử biết hẳn làm mất bệ hạ thì không biết có quăng hẳn xuống làm cá sông Ngô không nữa, hu hu hu! Lai Hỉ ngồi trong góc tường, u oán nhìn Ngụy Như, hẳn đang không ngừng nhắc nhở kẻ trực tiếp đánh mất bệ hạ nên tự sát tạ tội sao?

Cho nên Sầm Duệ vừa xuất hiện, hai con người tê cứng như gỗ lập tức lệ nóng quanh tròn, túm tụm lại vây quanh: "Bệ hạ!" Đồ chân chó (nịnh bợ) Ngụy gia kia mau tránh ra, bệ hạ là của ta!

"Ta nói người này, sao người nói chuyện với tiểu đồ tôn không có tý khách khí gì thế?" Ngụy lão gia tử đứng ở trù phòng nhìn Phó Trách cuốn cao tay áo mỡ cá, đánh vẩy: "Tiểu đồ tôn là vua của một nước, người là lão sư cũng là thần tử. Lão phu nhớ người nặng nhất là lễ nghi kỷ cương mà, sao mở miệng ngậm miệng nói chuyện với tiểu đồ tôn cứ người người, ta ta

thế, không sợ bị Ngự sử đài tóm nhược điểm à. Đạo lý gần vua như gần cọng này, không cần để lão phu dạy lại lần nữa chứ."

Phó Trách dùng gia vị tẩm ướp cá, lại lôi bếp than trong góc ra nhóm lửa. Sau đó mới quay lại bếp, tiếp tục xoa gia vị cho thấm, cổ họng hừ một tiếng không chút để ý.

"Người có đang nghe lão tử nói chuyện không!" Ngự lão gia tử nhảy tới trước mặt Phó Trách, chống tay vào eo chỉ thẳng chóp mũi của hắn: "Lão tử bị mù rồi, sao năm đó lại đề bạt đầu gối như người chứ! Không yên phận làm quan tốt cho lão tử, lại bỏ tới cái quận chim không thềm ị làm thông phán. Mất công ta còn tới trước mặt để nói tốt cho người và lão tử nhà người để triệu người về kinh thành! Giỏi lắm! Lại còn dám giận đối hoàng đế, bị đuổi tới Thiên Đô tự sinh tự diệt. Xong rồi sao, mới ba năm đã không đợi được, thế mà còn mặt mũi vội vã chạy về!"

"Cha ta?" Phó Trách thoáng dừng tay hỏi lại, phát hiện Ngự lão gia tử vẫn có xu thế tiếp tục mắng nữa, bốn lạng địch ngàn cân chuyển đề tài: "Đệ tử nghĩ, chiến sự bên Nam Cương chắc nên chấm dứt rồi, cũng tốt, sớm ngày trở lại kinh thành."

Ngự lão gia tử vừa nghe thấy, quả nhiên lập tức bị dời lực chú ý, vuốt râu dài: "Người giấu tài lâu như vậy không phải là chờ tới ngày này hay sao? Hừ, tiểu đồ tôn cũng khôn khéo quá, để cho tôn tử của lão giúp người huấn luyện mười vạn binh mã của quận Giang Ninh, lại phái hắn tới Nam Cương quý quái kia bán mạng." Chấm chấm nước mắt: "Tiểu tử Trường Yên kia giờ đang ăn khổ, may là ta để cháu dâu biết săn sóc tới giúp đỡ hắn." Râu bạc vểnh lên, đặc ý khoe khoang với Phó Trách: "Ngay cả tôn tức phụ lão tử cũng có rồi, tức phụ của người đâu! Tức phụ đâu!"

"Tức phụ nào?" Đi đến cửa phòng bếp, Sầm Duệ tò mò duỗi cổ vào, nhìn thấy Phó Trách ngồi trước lò than nướng đồ ăn, lập tức chạy qua hơ ấm tay.

Ngụy lão gia tử ngồi xồm bên cạnh nàng, học nàng hơ tay trên bếp hương, kết quả bị Phó Trách hung ác dùng cây gỗ đánh vào tay, lăm bầm thâm nghiệt đờ, lại nói: "Bệ hạ, đệ tử này của lão phu cũng nhanh tới tuổi lờ dờ rồi, thế mà đến nay vẫn không có nổi một phòng thê quyến, sau khi hồi kinh ngài nhớ giúp hăn để ý mấy vị tiểu thư nhé, nếu có ai thích hợp thì chọn cho hăn một người vợ."

"..." Cơ mặt Sầm Duệ xoắn lại, nhả ra chữ: "Được."

Phó Trách bắt đầu hồi hận khi thu nhận lão già "không tìm thấy nơi nương tựa" này rồi, khuôn mặt nghiêm nghị cũng lạnh buốt. Khi Sầm Duệ giúp hăn một tay, quay lưng về phía Ngụy lão, tiểu móng vuốt véo mạnh lên lòng bàn tay hăn, ác thanh chất vấn: "Chàng đang nói với Ngụy lão đầu là muốn lấy lão bà hả?! Coi trọng tiểu thư nhà nào rồi!"

Mắt Phó Trách lướt qua cổ tay trắng như tuyết của nàng, bị nàng véo đau mà tâm ý viên mãn, bắt lấy đầu ngón tay nàng xoa xoa: "Nguyệt xuất kiêu hề, giảo nhân liêu hề, thư yếu củ hề, lao tâm tiểu hề*."

*Trăng lên chiếu rạng, người đâu mà nhan sắc yêu kiều, làm sao để gặp nàng mở nổi sâu vương, cho nên mới phải u uất khắc khoải.

Sầm Duệ mặt đỏ tía tai, cố gắng đè khóe môi cong lên cười vui vẻ, sờ sờ cánh tay than thở: "Buồn nôn!"

"Nhớ ra rồi, tiểu đồ tôn à!" Ngụy lão vừa ăn vụng thành công bỗng hất chòm râu lăm đen lên.

Sầm Duệ chạy cách xa Phó Trách năm bước, nghiêm túc rót nước: "Dạ?"

Ngụy lão xoay qua, ôm khuôn mặt tròn xoe, tỏ ra vô cùng nghiêm trọng: "Mấy lời nhảm nhí kia người đừng có nghe, ngôi vị hoàng đế này là tiên đế quang minh chính đại có được, truyền cho người là điều tất nhiên."

Hãn khinh miệt cười: "Lui vạn bước mà nói, nếu có tý lòng minh oan cho Minh Vương thì cần gì đợi tới bây giờ? Thằng làm vua thua làm giặc, thế mà cũng có mặt mũi đặt điều. Có điều, đồ tôn à, thảo nguyên phương Bắc rối loạn, Tân Khả Hãn kia nói là thay Thái tử Tấn quốc đòi công đạo, người vẫn nên lưu tâm một chút, tránh đối phương dương đông kích tây, đả thu phong tới phía chúng ta."

"Điều này ta rõ." Sầm Duệ gật đầu.

Phó Trách còn để bụng việc Sầm Duệ mới thoát khỏi hiểm cảnh, không muốn tối nay lại nói chuyện quốc sự, bưng canh cá tới đặt lên bàn, bảo hai người lại ăn cơm.

"Đám Ngụy Như đâu?" Sầm Duệ dọn bát xong hỏi.

Ngụy lão gia tử vung vẩy chiếc đũa: "Kệ bọn chúng tự do đi, tới đây ngồi với chúng ta lại không được tự nhiên."

Ăn được hai miếng, hai mắt Ngụy lão sáng ngời, nhìn về phía Phó Trách không có ý tốt mà cười hắc hắc: "Đồ nhi à, vi sư không ngờ người hiền lương thực đức như vậy đấy. Người có từng nghĩ tới việc không cần lo không thú được tức phụ nữa mà chuyển qua luyện một tay trù nghệ giỏi rồi chờ gả cho một cô nương tốt không?"

"Phụt..." Sầm Duệ phun cả ngụm canh cá ra ngoài.

Phó Trách chậm rãi cầm khăn đưa cho Sầm Duệ, cười lạnh: "So với lão già muốn gả mà không gả được thì tốt hơn nhiều."

"..."

Hình như có chuyện cũ gì đó thì phải? Sầm Duệ lau miệng, vô cùng tò mò.

Ngụy lão bị đả kích, uể oải không phấn chấn ăn xong cơm, lại nói:
"Ôi, lại nói căn nhà này chỉ có ba gian, nhóm tiểu tử Ngụy Như ở một gian,
còn lại thì nên phân thế nào bây giờ?"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thu Lưới

"Đương nhiên là lão sư ở một mình một gian, ta với bệ hạ cùng gian..." Phó Trách liếc nhìn Sầm Duệ "chuyên tâm" ăn cơm, thản nhiên nói: "Nếu bệ hạ ân chuẩn thì cứ vậy đi."

Sầm Duệ ho khan hai tiếng, uống ngụm canh, hai tai đỏ lên: "Trầm... Không ngại." Xét thấy nếu Phó Trách không đá chân nàng, thật sự nàng muốn nói không chuẩn...

May thay Ngụy lão gia tử đã nói thay lòng nàng: "Ôi chao, người là ai chứ, dám cùng nằm với bệ hạ sao? Thi thư lễ nghi đều bị người nhét vào bụng heo rồi à? Người đi theo lão tử, vì sư sẽ dành phần đất dưới giường cho người!"

Vì thế, Sầm Duệ được thỏa mong muốn, lăn lộn một mình trên chiếc giường rộng rãi sạch sẽ. Nàng ôm gối cảm thấy mỹ mãn, vẫn là những sợi bông mềm mại này khiến người ta yêu thương hơn cỏ khô mà, không có mùi hương kỳ lạ, không có côn trùng làm phiền. Lật trái lật phải, nàng kích động quá mà ngược lại không ngủ được...

Kinh thành, Nam Cương, Vân gia, Chúc Bá Phù còn có Tân Anh, Tạ Dung, đủ loại lộn xộn quay cuồng trong đầu nàng. Ánh trăng màu trắng bạc chiếu qua cửa sổ, làm nàng nhớ tới đêm trước hôm lão tử nhà nàng băng hà, ông nắm tay nàng, thở hỗn hển gọi: "Tiểu Lục..." Sau đó thì ra đi.

Cho tới nay đây vẫn là khúc mắc trong lòng nàng, rốt cuộc khi ấy phụ hoàng muốn nói gì? Lại vì cái gì mà truyền trôi cho kẻ vô tích sự như nàng? Rốt cuộc thì ông ấy hy vọng nàng kéo Cung quốc đi theo hướng

nào? Mà tất cả những thứ đó, nàng vĩnh viễn không còn cơ hội được biết, điều nàng có thể làm là cố gắng bảo vệ tốt ngôi vị hoàng đế này, không thẹn với thiên địa, với dân chúng, không làm lương tâm của mình thất vọng, như vậy đủ rồi.

Ngoài cửa sổ bỗng có ba tiếng lộc cộc, Sầm Duệ hoảng loạn căng tai lên nghe, tưởng ảo giác. Chốc lát lại vang lên ba tiếng, lúc này tiếng động lớn hơn, dồn dập hơn. Sầm Duệ đứng lên hé cửa sổ. Phó Trách đứng dưới ánh trăng, y quan chỉnh tề trước mắt nàng, đè thấp giọng: "Mở cửa."

Sầm Duệ nhìn hẩn như trộm, còn quay đầu nhìn về phía phòng của Ngụy lão, ghen cười tới mức đau cả bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ: "Đã trễ thế này, Thái phó đại nhân quấy nhiễu giấc ngủ của trẫm là vì có chuyện quan trọng muốn bẩm báo sao?"

Phó Trách híp mắt, tinh quang lóe ra: "Có chuyện quan trọng." Mím môi nói: "Mặt đất lạnh."

Sầm Duệ vừa thấy thần sắc này của Phó Trách là đã biết nguy hiểm, không dám sĩ diện với hẩn nữa, nhanh chóng mở cửa. Tháng tư ở phía Nam nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, thấy Phó Trách đã vào cửa, Sầm Duệ chui tọt vào chăn, không quên ghét bỏ ló ra nói: "Rũ sạch sương sớm đi rồi hăng tới đây."

Phó Trách cởi áo khoác ra, đi tới ôm lấy Sầm Duệ, vén tóc đen rũ hai lên mặt nàng: "Không ngủ được à?"

Sầm Duệ liếc mắt, không phải đang ngủ bị chàng làm tỉnh sao? Nghiêng người đi, nhìn mặt hẩn chế nhạo: "Chàng không sợ Ngụy lão gia tử chợt tỉnh phát hiện chàng không ở đây sao?"

Hiếm khi thấy Phó Trách thàm oán: "Quảng cho ta cái chăn bạc xong là lão sư đặt lưng xuống ngáy vang nhà, trời sập cũng không biết đâu."

Tuy biết hẳn có chút giả vờ đáng thương, nhưng Sầm Duệ vẫn không nhìn được mà xoa xoa tay ủ ấm bàn tay lạnh như tảng đá: "Ta vừa mới nhớ tới tiên đế, nghĩ không biết trước khi đi câu chưa kịp nói xong kia là gì."

Phó Trách nghe ra sự tiếc nuối của nàng: "Tiên đế hy vọng nàng bình an cả đời."

"Ông ấy nói với chàng như vậy à?" Sầm Duệ có chút ngoài ý muốn.

"Hộ độc tình thâm, nhân chi thường tình." Phó Trách cúi đầu nói, giả vờ không thấy Sầm Duệ bỗng nhiên đỏ khước mắt, đan mười ngón tay với nàng: "Nàng có biết câu cuối cùng cha ta nói với ta là gì không?"

Sầm Duệ cố gắng cong khước miệng: "Là gì?"

"Xin lỗi con." Phó Trách thở dài, buồn bã nói: "Từ khi ta là tri huyện, chưa từng thấy ông nói với ta ba chữ này. Tuy ông ấy dạy ta rất nghiêm khắc, nhưng cũng chỉ vì hy vọng ta thành tài. Giống với nàng vậy, ta cùng từng hoang mang nhiều năm, tới tận hôm nay."

Sầm Duệ xoa xoa mi tâm của hẳn, vuốt phẳng nếp uốn: "Vậy đừng nghĩ." "

Phó Trách mỉm cười, cúi đầu hôn lên má nàng: "Ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm."

Sầm Duệ tìm tư thế thoải mái trong lòng hẳn, áp má vào ngực hẳn, an tâm nhắm mắt lại: "Chàng đừng nghĩ nữa."

"Ừm." Phó Trách vỗ vô lưng nàng, nghe Sầm Duệ hô hấp vững vàng, nhìn sắc trời bên ngoài, đủ loại cân nhắc lướt qua trái tim.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Nhà không thể một ngày vô chủ, nước không thể một ngày vô quân, dù thần kinh của dân chúng Cung quốc có thô ráp hơn cũng phát hiện một chút không thích hợp. Bỗng nhiên không thấy đủ loại xe ngựa xa hoa ra vào Trích Nguyệt các nữa, Kinh Triệu Duẫn ngày thường vẫn diễu võ dương oai cũng mất tích, nhóm tuần sát đã đổi thành những gương mặt xa lạ, ngay cả tiếng chuông cổ ở cửa Thái Cực cũng không nghe thấy mấy ngày rồi. Chuyện khác thì có thể lý giải, nhưng liên hệ đủ loại sự tình này với nhau, có người xuất khẩu: Hoàng đế bệ hạ đã băng hà.

Oành một tiếng, từ trên xuống dưới Cung quốc đều sôi trào, bao gồm cả những mệnh quan triều đình đóng cửa trong nhà hay chìm trong lao ngục.

"Chẳng lẽ bệ hạ đã rơi vào tay nghịch thần tặc tử kia rồi sao, chẳng lẽ có bất trắc gì?" Công bộ Thị Lang tiền nhiệm tỏ vẻ như cha nường mắt.

Gian cách vách, Hộ bộ Thị Lang tiền nhiệm nhìn đỉnh đầu đen tuyền: "Nghĩ lại một chút, ngoại trừ việc bệ hạ thường xuyên gõ tới bổng lộc ra thì đối xử với chúng ta rất tốt."

"Này, những lời này người nói ba trăm lần rồi, đổi lời khác đi được không?"

"Được rồi, bệ hạ đã đi rồi, chúng ta cách đoạn đầu đài cũng không xa đâu. Viết di thư xong chưa?"

"..."

Giống như để tiến thêm một bước thể hiện cái gọi là "Họa vô đơn chí", Tân Khả Hãn Ô Ân đang thảo phạt tân đế của Tấn quốc đột nhiên đổi hướng, công kích thẳng vào biên giới phía Bắc của Cung quốc, Bắc Cương báo nguy.

"Cô hỏi người một lần cuối cùng, Sầm Duệ đâu rồi?!" Vẫn là ban đêm, Sầm Căn lại đứng trước mặt Tần Anh quần áo tả tơi.

Tần Anh như đã mất cảm giác đau, bình tĩnh hỏi lại: "Cho dù ta nói cho người biết thì bệ hạ cũng có khả năng đi rồi, chẳng lẽ hẳn luôn ở một chỗ chờ người sao?"

Sầm Căn siết nhẫn ngọc trên ngón cái: "Người cho là bệ hạ "tốt" của các người còn cơ hội trở về cứu người sao? Bây giờ hẳn thụ địch bốn bề, tự thân khó bảo toàn, kinh thành này hẳn không về được đâu."

"Nếu Đại hoàng tử tự tin như thế thì cần gì phải lái nhải tới hỏi bản quan?" Tần Anh trào phúng cười: "Chẳng qua hãn kỵ của Ô Ân có thể đạt được hiệu quả như mong muốn của người hay không còn chưa biết."

Sau lưng Sầm Căn chột căng thẳng, diềm nhiên nói: "Người tưởng cô không giết người thật sao?"

"Muốn làm gì cũng được." Tần Anh lười nhìn hẳn.

Bỗng nhiên ánh đao hiện lên, máu vung lên đất.

...

Có lẽ trời cao cũng không nỡ để Sầm Duệ bi thảm hơn nữa, hãn thiết kỵ của Ô Ân mới bước tới biên cảnh của Cung quốc đã rơi vào phục kích do Yến Vương chuẩn bị từ trước. Quân đội của Yến Vương đóng hàng năm ở Bắc Cương, không chỉ dũng mãnh thiện chiến mà còn hiểu rõ cách tác chiến với kỵ binh của thảo nguyên, hai quân đối chọi không hề kém cạnh. Ô Ân bị giữ chân ngoài U Châu, lương thực không đủ, lập tức rút về phương Bắc. Tân đế Tấn quốc Dung Trạch ngự giá thân chinh, dẫn mười vạn đại quân chặt đứt đường lui của hẳn.

"Dung Trạch này phát binh đúng lúc, trước để Yến Vương tước khí thế của Ô Ân, còn mình thì thu dọn tàn cục phía sau." Sầm Duệ đứng trước bản đồ, bĩu môi nói với Phó Trách: "Người này đúng là không chịu nổi tấy mệt."

Phó Trách cuộn bức thư Yến Vương gửi lại, bỗng dừng hỏi Sầm Duệ: "Cơ thể của nàng đã khá hơn chưa?" Bọn họ hiện đang ở doanh trại của quận Giang Ninh, mấy ngày nữa sẽ hướng thẳng tới kinh thành, hẳn rất lo hành quân gấp như vậy khiến Sầm Duệ không chịu được.

Sầm Duệ cũng không nhắc tới việc trúng cổ độc với hắn, nói: "Chàng cũng biết lúc trước ta chỉ giả bệnh lập bẫy bọn chúng thôi mà." Cố ý xoay một vòng trước mặt hắn: "Khỏe như trâu đúng không?"

Phó Trách ôm nàng, néo néo: "Làm ta hoa mắt."

"Hừ!" Sầm Duệ đưa mắt quay trở về bản đồ, dừng ở vị trí Nam Cương: "Sao phía Ngụy Trường Yên không có động tĩnh gì thế?"

"Chờ một hai ngày nữa." Phó Trách cũng nhìn bản đồ theo nàng: "Có điều chúng ta không chờ được hắn tới cứu viện, để thế này đêm dài lắm mộng."

"Phó Trách, ta vẫn cho rằng ta và lão tử không có nhân tình nhà ta không giống nhau chút nào." Sầm Duệ đưa lưng về phía hắn, Phó Trách không thấy vẻ mặt của nàng, chỉ nghe nàng cười cười: "Bây giờ ta phát hiện mình đúng là nữ nhi của ông, đám A Chiêu nằm trong tay Sầm Căn, Tân Anh cùng thần tử của ta thân hãm nguy cảnh. Vậy mà ta ở đây còn cười cười nói nói được..."

Phó Trách đặt hai tay lên vai nàng, thoáng dùng sức: "Cười còn tốt hơn khóc."

"Điều chàng muốn nói, ta biết. Vì để vương kị nhân từ, nương tay, phải không?" Sầm Duệ nửa tựa lên người hẳn: "Được rồi, không nói nữa. Ngấm lại Sầm Cẩn đi, Yến Vương vừa có hành động, hẳn cũng không khống chế được nữa."

"Không phải hôm nay, chính là ngày mai, hẳn tất có sở động, chắc chắn sẽ gợn gàng dứt khoát tuyên bố nàng bệnh nặng không qua khỏi, truyền ngôi cho hẳn..." Lời Phó Tránh nói lại bị tiếng binh lính bên ngoài thông báo đánh gãy: "Bệ hạ, Thái phó đại nhân, Kim Lăng Vương cầu kiến, nói có việc muốn thương nghị với bệ hạ."

"Ta hơi mệt, chàng đi nói với hẳn đi." Sầm Duệ hắt xì một cái.

Phó Tránh nhìn khí sắc tái nhợt của nàng, xoa xoa bụng nàng: "Ta đã sai Lai Hỉ nấu canh táo đỏ cho nàng rồi, nàng nghỉ ngơi một lát rồi tỳ dậ uống."

Sầm Duệ bị kinh ngạc, không ngờ hẳn còn nhớ rõ ràng hơn cả nàng.

Trong nội trướng chỉ có mình Sầm Duệ, nàng vén rèm che lên, chậm rãi đi tới sau bình phong. Người còn chưa đi tới giường, chợt ôm bụng, ho mạnh một trận. Qua thời gian bằng một chén trà nhỏ, nàng vịn vào giường chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn màu đỏ tươi trên đất, khó khăn gọi: "Lai Hỉ."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hồi Kinh

Phó Trách trở về không tìm được Sầm Duệ, Lai Hi cũng không thấy bóng dáng, hỏi binh lính canh trưởng, nói là bệ hạ đi tìm lão quốc công. Phó Trách nhìn lều trưởng màu trắng cách đó không xa, nắm chặt cuốn sách. Hẳn biết Sầm Duệ có tâm sự, nhưng nàng không nói là có lý do của nàng, hẳn không muốn ép nàng.

"Không phải bệ hạ chỉ tới tìm lão thần uống trà thôi chứ?" Ngụy lão khoanh chân ngồi trên chiếu: "Nghịch đồ của lão thần làm bệ hạ không vui à?"

Sầm Duệ rót chén nước đặt xuống trước mặt lão, còn mình vẫn là cái chén không: "Phó Trách bận nghiên cứu việc quân, làm gì có thời gian khiến ta không vui chứ? Có chút việc không thể nói với hẳn nên tới lui nhai với Ngụy lão thôi."

Hai mắt Ngụy lão nháy sáng: "Nói gì nói gì? Có phải bệ hạ chuẩn bị hồi kinh thu dọn lão tiểu tử của Từ gia kia không? Ừm, hay là chọn cho thanh niên già Phó Trách một tức phụ tốt?"

Sầm Duệ bị lão chọc cười ha ha, nhưng lại làm bộ thật sự lo lắng: "Ngụy lão nói có lý, Từ Sư làm Thừa tướng bao nhiêu năm, kết quả lại dám phản chiến! Ừm, sau khi trầm hồi kinh nhất định sẽ trị hẳn một trận nên thân!"

Ngụy lão cười cong cả mắt, vuốt mõng ngựa: "Bệ hạ anh minh!"

"Như vậy đi, vị trí Thừa tướng đổi cho Ngụy lão làm nhé."

Nụ cười trên nét mặt già nua lập tức bay biến không còn tăm hơi, ánh mắt lóe lên: "Ôi, có lẽ nghịch đồ của ta đã về rồi, chắc sẽ có quân vụ muốn thương lượng với bộ hạ đấy!" Trách trái trách phải thật sự tránh không khỏi, buồn rầu thu râu nói: "Người khác không biết chứ lão thần còn không biết sao? Bộ hạ đã sớm khó chịu với thế gia đại tộc chúng ta rồi, đội ngũ của Tần Anh càng lúc càng lớn, sớm muộn gì chúng ta cũng rơi đài thôi. Bộ hạ còn đẩy kẻ đã bước một chân vào quan tài như lão thần này lên đầu sóng ngọn gió, không phải làm khó lão thần rồi sao?"

Sầm Duệ run lông mi, Ngụy lão đang trách móc mình đây mà, lắc đầu: "Nước trong tới đâu thì rồi cũng có ngày đục. Trẫm có thay đổi một số quan điểm, so với việc hoàn toàn nhổ bỏ thế gia, không bằng phân tán quyền lực."

Ngụy lão nghiêm nghị, nâng chén trà lên uống một ngụm: "Suy nghĩ của bộ hạ thì tốt, nhưng cũng phải phòng ngừa quan chế rườm rà, nuôi ra một đồng người rảnh rỗi."

"Điểm ấy trẫm cũng nghĩ đến..." Sầm Duệ hơi dăm chiêu gật đầu: "Phân quyền, tước phiên, cũng không biết có đủ thời gian không, có thể làm đến bước nào?"

Ngụy lão cảnh giác hỏi: "Bộ hạ nói thế này là ý gì?"

Sầm Duệ cười: "Trẫm cũng chỉ là phạm nhân, sống được bao nhiêu chứ. Tự nhiên nghĩ lúc còn sống nên làm nhiều điều tốt hơn, Ngụy lão nói đúng không?"

Ngụy lão bán tín bán nghi nhìn Sầm Duệ, hừ: "Nói thì nói thế, lão thần vẫn không tán thành việc lập con trai Yến Vương lên làm Thái tử. Tuy rằng làm vậy thì trong việc tước phiên, Yến Vương sẽ không gây sóng gió. Nhưng bộ hạ còn trẻ, ngày sau khác có tử tự, vậy không phải phiên phức rồi sao?"

"Không đâu ..." Sầm Duệ cúi đầu nở nụ cười, không biết là nói không có phiền phức, nay là nói... Nàng nhìn nước trà sôi, đối với nàng bây giờ mà nói, muốn một đứa nhỏ là chuyện xa vời cỡ nào.

...

Phó Trách xem xong hơn phân nửa văn thư thì đã là đêm khuya, chờ không được tới chỗ Ngụy lão tìm, mới dừng chân trước cửa trường, Sầm Duệ đã vén màn đi ra, vừa đi vừa quay đầu lại nói: "Việc xuất sĩ* mong Ngụy lão sẽ cân nhắc, đừng phụ sự kỳ vọng của trẫm."

*Xuất sĩ: Ra làm quan

Ngụy lão cực kỳ mất kiên nhẫn đuổi nàng ra ngoài: "Biết rồi, biết rồi! Ôi, lão thần vừa nói đi đi, người ta đã tìm đến đây rồi đấy!"

Sầm Duệ ngẩng đầu, nhìn mặt Phó Trách còn đen hơn đáy nồi đang khó nén lo lắng, cười toe toét.

Nàng cười rất ngọt, giống hệt những lần nàng cười với hãn kể từ khi hai người hứa hẹn ở Dưỡng Tâm Điện. Nhưng tối nay, nụ cười này khiến Phó Trách nhìn mà không hiểu sao thấy trong lòng ghen lại, giống như một vò rượu ủ quá lâu, qua ngọt là chua, đắng.

"Trò chuyện với Thái sư phó quên thời gian, để chàng lo lắng rồi." Khi Sầm Duệ đi qua bên người hãn thì nhẹ giọng nhận sai.

Sầm Duệ đang đứng bên cạnh hãn, ngay trong tầm tay của hãn mà Phó Trách lại không nói nổi mình đang lo lắng cái gì, loại hạnh phúc mênh mông mờ mịt này khiến người luôn nắm mọi thứ trong tay cảm thấy phiền não... và sợ hãi.

"Phó Trách." Ngụy lão gọi Phó Trách lại: "Ta có hai lời muốn nói với người."

Sầm Duệ mỉm cười với Phó Trách, đón lấy đèn lồng trong tay hắn, đi một mình về phía trước, từng bước vô cùng chậm rãi.

Phó Trách nhìn bóng lưng nàng, bỗng thảng thốt sinh ra ảo giác rằng Sầm Duệ đột nhiên biến mất trước mặt hắn. Ngụ lão cao giọng gọi vài tiếng, hắn mới hồi hồn, khom người thi lễ: "Lão sư có gì chỉ giáo?"

Vốn dĩ Ngụ lão không vui với sự mất tập trung của hắn, nhưng xét thái độ còn tốt nên nuốt mấy lời mắng chửi vào bụng, cũng nhìn về phía Sầm Duệ: "So với tưởng tượng của ta, bệ hạ càng thích hợp với ngôi vị hoàng đế này hơn. Mấy năm đăng cơ này quả thực không dễ dàng."

Phó Trách nhớ tới Sầm Duệ, nói thẳng: "Lão sư mời nói trọng điểm."

"Trọng điểm? Trọng điểm là lão tử không muốn rời núi! Người nhanh chóng làm cho bệ hạ vứt ý niệm này khỏi đầu đi! Không nói tới mấy lời linh tinh vô nghĩa như trung quân ái quốc, người là đệ tử của ta, ta còn trông cậy vào người kéo dài nhất mạch sư môn trên triều đây." Ngụ lão vỗ vỗ ngực Phó Trách, giống xuyên qua hắn nhìn một người khác: "Cha người trời sinh đã có tài, nếu không năm đó..."

Phó Trách chăm chú nhìn vào mặt Ngụ lão: "Năm đó có chuyện gì?"

Nét mặt già nua của Ngụ lão xanh lét: "Không có cái rắm gì." Quay đầu vào trước.

Phó Trách trầm mặc, quay đầu đuổi theo Sầm Duệ đã đi một khoảng xa, lúc tới gần phát hiện nàng chấp tay cầm đèn lồng sau người, đứng đằng kia nhìn cái gì đó.

"Chàng xem..." Sầm Duệ kéo kéo tay áo Phó Trách, nhỏ giọng nói: "Phía Nam có rất nhiều đom đóm. Ta nói cho chàng biết, đom đóm do cỏ mục hóa thành đấy." Quay đầu trông thấy Phó Trách thật sự nhíu mi quan sát, nghĩ là lừa được hắn, hưng phấn nói: "Chàng tưởng thật sao?"

Phó Tránh nhìn nàng đang đắc chí như tiểu nhân, đầy bụng lời nói đến bên miệng sửa thành: "Vi phu đã từng đọc "Lễ ký" - Quý hạ tam nguyệt... Hủ thảo vi huỳnh*."

*Quý hạ tam nguyệt... Hủ thảo vi huỳnh: Ba tháng mùa hạ, cỏ mục hóa thành đom đóm.

Có bài hát luôn các nàng ạ:

<https://youtu.be/CLF27wnt1WI>

Sầm Duệ nghe hẳn mở miệng không nóng không lạnh nói mà có chút khó chịu, lại nghe hẳn không biết xấu hổ tự xưng vi phu, muốn giận lại nhịn không được mà cười, nhón chân nói nhỏ bên tai hẳn: "Không phải ở trong quân thì tốt rồi..."

Nếu là lúc trước, Sầm Duệ chủ động nói những lời này sẽ khiến hẳn vô cùng vui mừng, nhưng bây giờ hẳn nhìn mặt nàng đỏ như lửa, nỗi sầu lo nặng trĩu trong lòng hóa thành một tiếng nói nhỏ: "Biết là ở trong quân mà còn trêu ta."

"Nhìn chàng bất mãn như vậy thú vị hơn đấy."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đầu tháng năm, Môn Hạ tỉnh bị Sầm Căn khống chế phát chiếu thư toàn quốc, đại khái có thể hiểu là: Bệnh tình của hoàng đế ngày càng nguy kịch, nay đã buông tay về trời. Trước khi băng hà, hoàng đế cảm niệm nhân đức của tiên đế, đưa trưởng tử Sầm Căn của tiên đế trở về vị trí cũ. Truy đế thụy hào là Tĩnh Tiết, đặc biệt chiêu cáo thiên hạ để dân chúng biết tân hoàng là ai.

Dân chúng ồn áo bất mãn: Mấy lời này thật vô nghĩa, tạo phản thì nói là tạo phản, không thấy bệ hạ sớm lập xong Thái tử rồi sao!

"Loại thụy hào gì thế?" Sầm Duệ đang ngồi trên xe ngựa bí mật hồi kinh, giận quá hóa cười: "Rũa ta chết thì cũng thôi đi, lại còn Tịnh Tiết, thụy hào này là châm chọc ta không kiên trinh, không tiết tháo bỏ lại ngôi vị hoàng đế chạy mất dạng sao?"

"Thảo nguyên thất bại, quân Nam Cương bị cản trở, Sầm Căn từ chủ động lâm vào bị động, hãn nóng nảy rồi." Phó Trách rút văn thư bị vò nát khỏi tay Sầm Duệ, vứt ra ngoài xe: "Bây giờ chúng ta chỉ cần phất cờ cần vương* là có thể quang minh chính đại nhập kinh."

*Cần vương: Tận trung, xả thân vì triều đình

"Dù sao trong tay hãn cũng có Ngự Lâm quân, nếu dùng dân chúng kinh thành làm con tin, tử thủ kinh thành thì phải làm sao?"

"Trên tay hãn chỉ có mười sáu vệ Nam Nha, một nửa Ngự Lâm quân." Phó Trách sửa đúng lời nàng, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, nói từng chữ: "Để vương chi lộ, từ cổ chí kim đến nay đều phải hy sinh và đổ máu. Nhưng nếu hãn dám lấy trăm vạn dân kinh thành ra để che chắn, như vậy giấc mộng làm hoàng đế của hãn sẽ hoàn toàn bị hủy."

Sầm Duệ lạnh toát người, siết nắm chặt tay trên hai đầu gối. Nàng muốn hỏi Phó Trách, nếu mặc kệ hết thế này, vậy nàng và Sầm Căn có gì khác nhau đâu? Nhưng nàng không thể hỏi, bởi vì nàng biết Phó Trách nói đúng. Đầu tiên nàng là đế vương, sau đó là người thường, cuối cùng mới là một nữ nhân...

Phó Trách có thể hiểu tâm tình giãy giụa giờ phút này của Sầm Duệ, cũng biết nàng bất mãn với hãn, nhưng hãn cũng không thể nói gì. Lão sư nói đúng, Sầm Duệ còn làm đế một ngày, hãn nhất định phải dùng góc độ của mưu thần để tính toán tỉ mỉ cho nàng. Nhưng đối với Sầm Duệ, nói cho cùng hãn không thể hoàn toàn tàn độc, tách từng ngón tay nàng ra, hãn thấp giọng nói: "Nàng yên tâm."

Bởi vì lời hăn nói nên trong lòng Sầm Duệ vẫn có chút vướng mắc, nhưng hăn có thể nói ra những lời này đã khiến nàng thoải mái hơn, nắm tay hăn áp lên mặt mình: "Ta biết." Tình yêu trên thế gian này không thể mãi là những lời ngon tiếng ngọt, mà còn là va chạm, bất đồng, khắc khẩu, và cũng đồng thời là để hiểu rõ từng góc cạnh của nhau. Huống chi Phó Trách là vì nàng, nàng không nên bày sắc mặt cho hăn xem.

Đây là một trận tranh đoạt ngôi vị hoàng đế không có khói súng, chiếu thư để Sầm Cẩn kế vị vừa ban ra, Kim Lăng Vương đã lập tức phát cờ cần vương thảo nghịch kêu gọi phiên vương bảo vệ hoàng hành, bảo vệ Thái tử, tiếp đó dẫn mười vạn đại quân Giang Ninh đánh thẳng vào kinh thành, bằng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bao vây kinh thành tới mức một con kiến cũng không chui lọt.

Chín cửa kinh thành đóng chặt, theo chỉ thị của Phó Trách, quân đội dừng cách kinh thành ba mươi dặm, hạ trại bất động, nhóm lửa nấu cơm, không có một tí khẩn trương nào của việc sắp khai chiến. Điều này làm cho Sầm Cẩn thoáng bình tĩnh, nghĩ là hăn kiêng kỵ dân chúng trong thành, lập tức phái sứ giả, chính nghĩa lẫm nhiên trách cứ Kim Lăng Vương không phụng chiếu mệnh, tùy tiện dẫn binh vào kinh mới hành động của nghịch tặc, hy vọng lập tức lui binh. Rồi sau đó lại đưa thư Sầm Cẩn tự viết lên, mùi mẫn đầm nước mắt nhớ lại tình xưa nghĩa cũ năm đó.

Nào biết người nổi tiếng mềm lòng như Kim Lăng Vương xem thư xong thì mặt lạnh tanh nói với sứ giả: "Không có di chiếu tiên đế tự tay viết, thứ cho bốn vương không thể lui binh theo lệnh."

Sứ giả trở về bẩm báo không sót một chữ với Sầm Cẩn, không lâu sau quả thực mang theo "di chiếu của tiên đế" tới lần nữa. Kim Lăng Vương dùng hai tay đón di chiếu, rồi đột nhiên ném vào trong lửa, đảo mắt nhìn chiếu thư màu vàng bị ngọn lửa cắn nuốt không còn một mảnh.

Kim Lăng Vương rút kiếm găm lên: "Người dám lấy chiếu thư giả ra lừa bịp chư vị phiên vương, có biết tội hay không!" Một kiếm chém xuống tay trái của sứ giả: "Vốn dĩ ta còn nhớ tình nghĩa huynh đệ, hy vọng huynh trưởng còn sót một chút luân thường đạo lý, đừng cương trước bờ vực. Bây giờ xem ra không thể nữa rồi. Người về nói với hãn, hạn trong ba ngày để hãn ra khỏi thành đầu hàng, đừng để thú dữ đánh nhau, liên lụy dân chúng vô tội!"

"Ngay cả việc công khai đốt chiếu thư cũng dám làm thật." Sầm Duệ nghiêm mặt nghe Kim Lăng Vương dào dạt đặc ý thuật lại cảnh tượng lúc ấy, nói với Phó Trách: "Chàng không sợ rơi vào miệng người đời thành chúng ta chột dạ sao?"

"Hoàng đế bị Sầm Cẩn nói đã chết đang êm đẹp ở đây thì chúng ta có gì phải sợ?" Phó Trách không cho là đúng: "Người chột dạ nên là hãn. Tâm tư kín đáo là chuyện tốt, nhưng hãn bại cũng ở điểm này. Có điều dù hãn luôn nhìn trước ngó sau để tạo một danh tiếng trong sạch nhưng loại khích tướng này hãn không rơi vào đâu." Chuyển qua Kim Lăng Vương: "Vương gia phải thêm người truyền việc hôm qua đã bàn ra đi, càng nhiều người biết, chúng ta càng tiết kiệm được thời gian."

Kim Lăng Vương vui vẻ gật đầu, lập tức đi phân phó.

"Chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt*." Sầm Duệ cúi đầu nói, bỗng nhiên cười: "Chàng đang dùng gậy ông đập lưng ông. Ta chỉ không rõ sao Sầm Cẩn đã mưu tính đoạt đế vị mà lúc trước lại vì si mê thi họa để bị tiên đế biếm làm thứ dân chứ? Hãn dùng Minh Vương làm lá chắn, chẳng lẽ thật sự là hậu nhân của Minh Vương sao?" Sầm Duệ lẩm bẩm nói: "Không thể nào, dựa vào bệnh đa nghi của lão tử nhà ta mà bị đội nón xanh cũng không biết sao?"

*Chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt: Sức mạnh của dư luận - Miệng người xói chảy vàng, lời gièm pha làm tan xương nát thịt.

Trong nội trướng không một tiếng động, Sầm Duệ nghiêng đầu nhìn Phó Tránh, phát hiện hần chăm chú nghiên cứu chiến báo, lập tức cũng im lặng cầm sách, không quấy rầy hần nữa.

Trận này đã kéo dài hơn một tháng, hai bên không đánh không cãi, thỉnh thoảng chỉ lôi binh ra thị uy một phen, không dám đi xa hơn, cũng không ai có dấu hiệu lui một bước. Nhưng Sầm Duệ biết, dự trữ trong kinh có hạn, còn kéo nữa kết quả là Sầm Căn không chiến mà bại. Tuy rằng khi đó, có lẽ trong kinh đã có không biết bao nhiêu người phải chết đói...

Vệ Dương hầu chết đi sống lại đột nhiên xuất hiện trong quân, sau khi tin phản quân Nam Cương bị đánh bại truyền đến, nghị hòa thư của Sầm Căn gần như bay lập tức đến đại nội trướng. Sầm Duệ không thèm xem, ngôi vị hoàng đế này vốn dĩ là của lão tử, lại nói còn chưa cả đánh trận nào, nghị cái rắm.

Phó Tránh để Kim Lăng Vương tiếp tục kéo dài, kéo dài tới ngày Ngụy Trường Yên thu xếp Nam Cương gần như ổn thỏa, mới ung dung truyền tin cho Sầm Căn: "Chúng ta đàm phán đi".

"Nếu hần không tới thì sao?" Sầm Duệ hỏi.

Phó Tránh nhàn nhàn đáp lại: "Chút khí độ đấy hần vẫn có."

Sáng hôm đó mặt trời chiếu rọi, địa điểm được sắp xếp cách kinh thành mười lăm dặm, nằm giữa hai chiến tuyến.

Sầm Căn được Chúc Bá Phù bảo vệ tới đại trướng nghị hòa, trong nội trướng Phó Tránh cùng Kim Lăng Vương ngồi hai bên, không dẫn theo binh sĩ mang vũ khí, ngoài trướng cũng chỉ có một đội quân bảo vệ. Sầm Căn đảo mắt qua bình phong sau lưng Phó Tránh, nơi đó có bóng người mờ hồ đang ngồi ngay ngắn, đại khái hần đã đoán được đó là ai. Quả nhiên Sầm Duệ còn sống...

Hai bên không thể thống nhất ý kiến, đương nhiên không có tiến triển gì. Sau khi lâm vào giai đoạn giằng co, Kim Lăng vương đột nhiên nhìn chăm chăm Sầm Căn hỏi: "Huynh trưởng, người... thật sự là con trai của Minh Vương sao?"

Sầm Căn trào phúng cười: "Đương nhiên..."

"Cút!" Ngụy Trường Yên phong trần mệt mỏi hất bay trường kiếm của Chúc Bá Phù, vén rèm lên nhanh chóng đi vào. Đảo khuôn mặt râu ria xồm xàm một vòng đã thấy được Sầm Duệ, hai mắt kín tơ máu cuối cùng khóa chặt lên người Phó Trách: "Minh Vương quả thật có hậu nhân, nhưng là người khác."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Bảo Vệ

Không gian yên tĩnh, Kim Lăng Vương như lâm vào sương mù, nhìn về phía Phó Trách không nói một lời, một ý niệm đáng sợ dần dần hình thành trong đầu, hai mắt trợn tròn, không thể nào...

Sầm Căn tỉnh lại từ trong sự kinh hãi, giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, hừ một tiếng cười nhạt qua lỗ mũi: "Hậu duệ của Minh Vương? Phó Trách sao?" Võ mạnh tay xuống bàn: "Thái phó đại nhân, cục diện bây giờ chúng ta tự biết rõ ràng, cần gì phải liên thủ với Vệ Dương hầu diễn một màn hoang đường như vậy?"

"Diễn?" Ngụy Trường Yên lấy trong ngực ra một cuộn giấy: "Đây là chân tướng vụ án oan năm đó của Minh Vương. Trên tư liệu ghi lại cả nhà Minh Vương đều bị trảm, nhưng không ai biết mưu sĩ Phó Hòe dưới trướng Minh Vương nhân lúc lạc loạn ôm con trai nhỏ của Minh Vương đi." Hắn cười như không cười nhìn Sầm Căn: "Minh Vương có hai con trai, trưởng tử đã bị xử tội, con trai nhỏ năm đó còn nằm trong tã lót, tuổi tác không thể xấp xỉ người được."

Sầm Căn thay đổi sắc mặt liên tục, cổ trấn định nói: "Nếu muốn dùng cái này để lừa ta thì thủ đoạn quá vụng về rồi!"

Ngụy Trường Yên nhìn hắn như khi diễn hề, sau đó chuyển ánh mắt sang Phó Trách đang lật từng trang: "Thái phó đại nhân, à không, giờ nên gọi ngài một tiếng điện hạ rồi. Người giấu thân phận ẩn núp bên bệ hạ bao nhiêu năm, nếu nói không có mưu đồ thì ai tin nổi?"

"Đủ rồi!" Bình phong bị đẩy sang hai bên, hai gò má của Sầm Duệ trắng bệch, ánh mắt sắc bén như đao làm lời Ngụy Trường Yên muốn nói nghẹn ở cổ họng. Nàng không nhìn Phó Trách, cũng không nhìn những trang giấy đã hoen cũ trong tay hắn, đối mặt với Sầm Cẩn nói: "Chuyện tới mức này rồi, người đã không còn đường lui, cố chấp muốn dân chúng và văn võ bách quan chôn cùng thật sự không cần thiết. Trẫm đáp ứng người, người nhà ngoài bảy mươi, trẻ nhỏ dưới mười tuổi sẽ không bị liên lụy bởi tội mưu phản này."

Trong sử sách, người mưu phản thất bại đều bị tru di cửu tộc, Sầm Duệ nói thế này cũng biết là có thể lưu lại tai họa ngầm, nhưng nàng không muốn dẫm vào vết xe đổ của tiên đế, đuổi cùng giết tận vẫn để cá lọt lưới, không bằng đặt trước mắt rồi canh chừng mọi lúc. Thế gian này lắm điều ngoài ý muốn, hiện nay là minh chứng tốt nhất.

"Người nhà..." Sầm Cẩn nhìn chăm chăm Phó Trách, vẫn cố cường ngạnh muốn cãi lại.

Sầm Duệ thở thật dài, như muốn hất sự uất ức trong trái tim ra ngoài: "Bây giờ truy cứu việc có phải hậu nhân của Minh Vương thật hay không có nghĩa gì? Người muốn tìm một cái cớ thuyết phục cho sự mưu phản của mình, hay chỉ vì người ghi hận tiên đế đã đuổi người ra khỏi cung?" Nàng nhẹ giọng nói: "Dù tiên đế không đúng, ông ấy vẫn có công dưỡng dục người vài chục năm."

Cuộc chiến này xảy ra đột ngột, lại dùng sự đột ngột để chấm dứt, dân chúng Cung quốc cảm thấy như điều đương nhiên, cũng đồng thời cảm thấy hoàng đế bệ hạ thẳng quá sáng khoái.

"Ta còn chưa được nhìn thấy hình dạng chiến hỏa bay tán loạn á!"

"Đó là vì chúng ta cách kinh thành tám ngàn dặm..."

"..."

"Ta vẫn xem ngươi là thân huynh đệ." Ngụy Trường Yên nhìn Chúc Bá Phù bị áp giải lên pháp trường, ánh mắt phức tạp: "Ngươi không nên như thế này."

"Khi ta chưa bị công danh lợi lộc làm mờ hai mắt, ta cũng xem ngươi là huynh đệ." Chúc Bá Phù nở nụ cười, không sợ hãi trước cái chết, ngược lại có một sự thoải mái khi được giải thoát: "Ta và ngươi, là hai loại người khác nhau, Trường Yên. Rất ít người có thể giống ngươi, ở trong hoàn cảnh nào cũng có thể quang minh lỗi lạc, giữ vững sơ tâm không thay đổi."

Ngụy Trường Yên giật giật khóe môi: "Còn gì muốn nói không?"

Chúc Bá Phù ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, mang theo một chút tiếc nuối: "Nếu năm ấy chết trận ở sa trường Bắc Cương thì tốt rồi..."

"Đây là tội trạng chi tiết nhất mà ta viết rồi." Tiểu lang quan sao chép văn thư trong Đại Lý Tự chua xót xoa lưng, nhìn hành văn bên trên: "Có phải vẫn ngắn quá hay không?" Huống hồ vụ án của Minh Vương vẫn là một màn sương mù.

Người ngồi đối diện hần mài mực: "Thế thôi, càng đơn giản thì hậu nhân càng đỡ không phân rõ đúng sai, thị phi. Mà này, tiền lì xì của muội muội ngươi ta đã chuẩn bị xong rồi."

Tiểu lang quan khổ không nói nổi: "Đại Lý Tự bận tới mức phải điều chúng ta từ Hộ bộ tới đây, sắp tới có về quê được hay không còn chưa biết nữa."

"Ha ha ha."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Bệ hạ, vết thương của Tần đại nhân đều là ngoại thương, không có gì đáng ngại. Thần đã viết xong đơn thuốc, cũng phái y quan chăm sóc rồi." Trương Dịch mới từ phủ của Tần Anh về đã bị Sầm Duệ triệu vào Dưỡng Tâm Điện.

"Vậy là tốt rồi." Sầm Duệ thở dài, xoa xoa cái trán đau nhức: "Nếu đến rồi thì cũng bắt mạch cho trầm đi."

Trương Dịch đáp lời, tiến lên cẩn thận chẩn mạch hồi lâu, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng: "Bệ hạ từng ngâm nước lạnh sao?"

Sầm Duệ gật đầu: "Lúc ly kinh vô tình rơi vào sông." Nàng liếc thần sắc của Trương Dịch: "Nói thẳng đi, nghiêm trọng tới mức nào?"

"Hàn khí trong nước kích động cổ độc, giờ độc đã nhập phế phủ..."

"Không cứu được?"

"Có thì có, chẳng qua..." Trương Dịch nâng mắt nhìn Sầm Duệ: "Phải dùng độc trị độc, một khi hai độc phát tác thì không nói tới thống khổ, thời gian hoàn toàn trừ tận gốc khó xác định được. Có lẽ là một năm, mười năm, hoặc là cả đời."

Nhìn Sầm Duệ khó phân biệt nổi là buồn hay vui, thần nhiên nói: "Trầm hiểu rồi."

Sau đại biến, quan viên trong triều cũng đồng thời trải qua một lần thay máu, thăng thăng, biếm biếm, lục bộ loạn cào cào. Mà hai vị đại thần đắc lực của hoàng đế là Phó Trách cùng Ngụy Trường Yên lại không đặt mình trong đó, dùng lời của Tạ Dung mà nói thì là thanh nhân tới mức khiến người ta giận sôi.

Chuyện ngày hôm đó có mấy người biết, vậy mà tình thế bây giờ rõ ràng là nói Sầm Duệ không muốn chuyện này truyền ra ngoài. Ngụy

Trường Yên là người đầu tiên tỏ vẻ không phục: "Phó Trách là hậu nhân của nghịch thần, giữ hãn lại là lưu lại hậu hoạn khôn lường. Bệ hạ, ngài... tuyệt không thể xử trí theo cảm tính."

Sầm Duệ uống thuốc không trả lời vấn đề này ngay, rử mắt xuống: "Người không có chuyện gì khác gạt trảm chứ?" Nhìn biểu tình rối rắm của Ngụy Trường Yên, nàng biết mình đã đoán đúng: "Người cũng học người khác muốn đùa giỡn trảm sao?"

Ngụy Trường Yên có thể chịu được việc Sầm Duệ không đếm xỉa tới hãn, nhưng không chịu nổi nàng hoài nghi hãn, lập tức hiện nguyên hình: "Ta không có!" Ngực phập phồng, tuôn một hơi: "Dưỡng phụ Phó Hòe của Phó Trách nói là phụ tá của Minh Vương, thật ra là quân cờ người nào đó xếp vào trong phủ Minh Vương." Nhìn thoáng qua cửa sổ, nhẹ giọng xuống: "Sau đó vụ án của Minh Vương cũng do hãn giao ra cái gọi là chứng cứ chính xác, lời Minh Vương xuống ngựa. Đây là ân oán của một thế hệ, không liên quan tới người, người không cần nghĩ nhiều."

Không nghĩ nhiều mới là lạ! Sầm Duệ vô lực sắp không đỡ nổi trán: "Cuối cùng, người làm hoàng đế lại là cha ta, người bảo ta không nghĩ nhiều thế nào được? Thôi, những lời này đừng nói với người thứ ba là được." Hai mắt phát ra ánh sáng lạnh: "Nghe hiểu không?"

"Phó Trách không phải Sầm Căn!" Đến mức này rồi Sầm Duệ còn bảo vệ Phó Trách như vậy, Ngụy Trường Yên vừa vội vừa giận: "Người thực sự không muốn làm hoàng đế nữa sao?! Mẹ, ta biết người bị hãn mê hoặc tới mức quên hết tổ tông, giang sơn rồi mà!! Người không hạ thủ được, ta sẽ động thủ thay người!"

"Ngụy Trường Yên!" Sầm Duệ lớn tiếng quát: "Trước khi người động tới hãn thì nên suy nghĩ cho từ trên xuống dưới của Ngụy gia đi!"

Ngụy Trường Yên cứng ngắc quay đầu, khó tin nhìn Sầm Duệ, khiếp sợ xen lẫn thất vọng, lạnh lùng cười cợt: "Sầm Duệ, người soi gương mà nhìn người bây giờ xem, bây giờ người chính là hôn quân bị Phó Trách mê hoặc!"

Sầm Duệ gập đến mức không thở nổi, sắc mặt đỏ bừng, sau một lúc lâu mới thở phì phò, khàn khàn mà kiên định nói: "Trẫm, sẽ vì hãn mà làm hôn quân một lần."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cùng đêm đó, Phó Trách quỳ gối trước mặt Phó phu nhân, ánh mắt tĩnh lặng: "Mẫu thân không có gì muốn nói với con sao?"

"Người đều biết rồi còn gì?" Phó phu nhân cắt tỉa hoa trong bình, rũ mi mắt nói: "Người vừa sinh ra thì bị đối thủ của vương gia hạ cổ độc, vì muốn cứu người, vương phi phái người tới Nam Cương thỉnh ta đến chăm sóc cho người. Sau đó vương gia bị người ta hãm hại, lưng đeo ô danh thông đồng với địch phản quốc. Lúc xét nhà, ta nhân lúc người ngã ngựa đỡ ôm người đi, dưỡng phụ của người mang chúng ta trốn khỏi vương phủ." Bà hạ kéo thở dài: "Nhoáng một cái đã qua bao nhiêu năm, ta vốn định để người sống hết một đời như người bình thường. Nhưng..."

Phó Trách đang quỳ thẳng bỗng loạng choạng, tiến lại gần hỏi: "Mẫu thân đã biết thân phận của A Duệ."

"Đúng." Phó phu nhân không hề phủ nhận, ánh mắt như đuốc nhìn Phó Trách: "Nàng ấy là cô nương tốt, ta rất thích nàng. Nhưng người nghĩ một chút đi, phụ vương người vừa chết, người đăng cơ kế vị chính là lão tử của nàng! Nhân quả trong đó người không nghĩ ra sao?! Ta biết tình cảm của người với nàng, cũng không cưỡng cầu người tranh quyền đoạt vị, nhưng ơn tri ngộ của vương phi ta phải báo."

Lời của Phó phu nhân làm Phó Trách nhớ khi ở phía Nam, khuôn mặt của Sầm Duệ chưa lúc nào có huyết sắc, nàng liên tục nhăn mi, hẳn tưởng do nàng bôn ba đường dài mệt nhọc, vụn vụn không ngờ là do mẫu thân hạ thủ. Hai tay buông bên người siết thành quyền, trầm mặc thật lâu, hẳn bình tĩnh nói: "Tiên đế là tiên đế, A Duệ là A Duệ."

Phó phu nhân kích động, "Người và nàng..."

"Vớ ta mà nói, nàng chỉ là Sầm Duệ."

Khó khăn lắm triều đình mới chấm dứt cuộc điều động nhân sự hỗn loạn, các hạng công việc từng bước quay trở về quỹ đạo. Từ Sư vẫn ngồi trên cái ghế Tả tướng của hắn, tính tình hiền hòa giống hệt cái bụng càng càng mượt mà, suốt ngày thối phòng với mấy tên chạy việc ở Chính Sự đường là ngày ấy mình bất biến giữa vạn biến thế nào, anh dũng không sợ hãi ra sao. Tần Anh ở nhà dưỡng thương, vị trí Thị Trung của hắn tạm thời do Tạ Dung kiêm chức. Người bận rộn nhất bây giờ là đây, ngoại trừ phải chạy hai đầu Chính Sự đường và Môn Hạ tỉnh, thỉnh thoảng còn phải nhắc nhở Tả tướng đại nhân xử lý công vụ.

"Vi thần mệt sắp chết tới nơi rồi." Tạ Dung ngồi bệt xuống nền Ngự Thư phòng, vừa phe phẩy quạt vừa than ngẩn thờ dài: "Thần mới ngoài hai mươi thôi mà tóc sắp bạc trắng rồi."

Sầm Duệ xem tấu chương hắn đưa tới: "Người nào lao lực hơn thì mấy năm nữa quan vị sẽ cao hơn."

Có ánh sáng chuyển động nơi đáy mắt, Tạ Dung ngẫm hiểu cười cười.

"Người tới vừa đúng lúc..." Sầm Duệ xem xong rồi đưa lại tấu chương cho hắn: "Soạn chỉ cho trẫm." Nàng dừng gần nửa khắc, lại nói: "Thôi."

"..." Giấy đã mở, tay đã cầm bút, Tạ tướng đại nhân có cảm giác phần nộ khi bị bệ hạ đùa giỡn.

Giữ Tạ Dung lại cùng dùng ngọc thiện, Sầm Duệ mới nằm xuống nghỉ, Lai Hỉ đã chạy tới, kích động nói: "Bệ hạ, Thái phó đại nhân đến."

Sầm Duệ cũng ngẩng ra, thản nhiên nói: "Để hẳn vào đi."

Ấy, Lai Hỉ xoa xoa đầu, hình như bệ hạ không được vui mừng cho lắm?

"Sao lại đến đây?" Sầm Duệ nằm nghiêng người, cười nói: "Ta đang muốn ngủ đấy."

"Mới ăn xong ngủ luôn sẽ không tốt cho dạ dày." Phó Trách ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn chén thuốc đặt bên giường, mím môi: "Ngủ được không?"

Sầm Duệ ngả người nằm lên chân hăn: "Trương Dịch mới sắc một đơn thuốc an thần, tốt hơn nhiều rồi." Dường như chuyện ngày hôm ấy chưa hề xảy ra, bởi vì không tìm thấy trên mặt hăn nửa điểm tung tích gì.

Phó Trách xoa mặt nàng, ấm thì ấm nhưng vẫn tái nhợt: "Buổi tối ăn ít một chút, cũng đừng ăn đêm."

"Ừm!" Sầm Duệ nghe lời gật đầu.

Hai người nói câu được câu không một hồi, tưởng như Sầm Duệ sắp chìm vào giấc ngủ lại bỗng nhiên nói: "Phó Trách, chàng đi đi." Nàng ngẩng mặt, nhìn sâu vào đôi mắt tối tăm của hăn: "Rời khỏi kinh thành đi."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Truyền Ngôi

Nhóm thần tử bị chính biến tàn phá dần dần thoát khỏi bóng ma tâm lý, chợt có một ngày có ai đó phát hiện, hình như đã lâu lắm rồi bọn họ không gặp Thái phó đại nhân. Đối với những thần tử có công trong việc dẹp trừ mưu phản, bệ hạ đều có ngợi khen, Thị Trung Tần Anh cùng Vệ Dương hầu được phong thưởng vô số, thêm hầu tiến tước, chỉ có công thần Phó Trách là thiếu thốn nhất.

"Thái phó đại nhân đi đâu rồi?" Ánh mắt của mọi người tập trung vào khoảng trống đầu tiên trên đội ngũ, nhưng Sầm Duệ ngậm miệng không đề cập tới, ngay cả hai vị tướng gia cũng giả câm giả điếc, đám người còn lại tất nhiên không ai có can đảm đi hỏi.

Lâu dần, sự nghi hoặc của bách quan bị đả loại công văn và việc vặt không đếm được hòa tan, bóng dáng của Phó Trách cùng với sử án oanh động cả nước dần bị phủ bụi. Thịnh thoảng sẽ có người khi răn dạy cấp dưới tuôn ra một câu: "Này này, còn không phục hả? Nếu Phụ Chính đại nhân ở đây, người còn có thể đứng nguyên vẹn mà nói chuyện với bản quan sao?"

"Đại nhân lại gạt ta! Trong triều chỉ có nhị tướng, làm gì có Phụ chính?" Tiểu lang quan ôm cái đầu bị đánh sưng vù, nước mắt lưng tròng hỏi.

Lễ Bộ Thượng Thư trừng mắt, dựng râu, làm bộ tiếp tục đánh hấn: "Hừ! Phụ Chính đại nhân là đế sư của bệ hạ, để bệ hạ nghe thấy lời này, đừng nói là làm quan, cái mạng nhỏ này cũng không giữ được đâu!"

Tiểu lang quan dùng hai tay che miệng, trong lòng lại nói nhỏ: Đại nhân lại dọa ta, dùng hai vị tướng gia làm ta sợ là được rồi, sao cứ lấy một người không tồn tại ra dọa thế.

Có người đã quên Phó Tránh, có người lại vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ tới đồ đệ chân truyền lại bị "đuổi" ra ngoài, cũng ôm hận hai năm liền đối với kẻ hạ độc thủ phía sau màn.

"Lão gia tử, đây là bái thiếp mời cung yến năm nay, tính cả phần của Hầu gia nữa, bệ hạ vừa sai người đưa tới." Ngụy Như nâng bái thiếp như báu vật, cẩn thận đặt trước mặt Ngụy lão.

"Không đi không đi! Lão tử không đi!" Ngụy lão gia tử ôm đĩa hạt dưa, đưa lưng lại, không thèm liếc một cái.

Ngụy Như nhìn Ngụy lão gia tử cực kỳ không có hình tượng, khịt mũi nói: "Bệ hạ còn truyền lời là lão gia tử ngài không đi thì không tứ hôn cho công tử đâu."

"..." Ngụy lão gia tử bật dậy như bị lửa đốt mông, vừa đạp ghế vừa mắng chửi: "Nhanh lên cho lão tử!"

Ngụy Như yên lặng thở dài, bệ hạ đúng là anh minh thần võ mà.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

"Tiểu thúc thúc!" "Hoàng đế ca ca!" Sầm Dục và A Chiêu đã thay bộ đồ mới, sáng sớm đi nghịch tuyết xong là tới Đông Noãn các chúc tết Sầm Duệ, lúc này hai khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đỏ bừng.

Hai năm trước, Sầm Duệ đã chuyển nội tâm tới nơi này, ngoại trừ Lai Hỉ, không một cung nhân nào được bước vào đây nên khung cảnh có phần vắng vẻ, tiêu điều. Hôm nay là ngoại lệ, sáng sớm ở trong Noãn các đã truyền ra tiếng nói chuyện.

Sầm Dục nắm tay A Chiêu, tò mò nhìn nữ tử bên cạnh Sầm Duệ, người ấy khoảng hai mươi tuổi, búi tóc phụ nhân, mặt mày dịu dàng hoà nhã. Mặc dù mặc xiêm y bình thường, nhưng cử chỉ đối với Sầm Duệ rất tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Sầm Dục lại nhìn Sầm Duệ, khó có dịp thấy tiểu thúc thúc kích động, bàn tay nắm cổ tay nữ tử kia run run.

"A Chiêu." Sầm Dục lắc lắc nắm tay nàng, nhỏ giọng nói: "Đây là tân phi tử mới nạp của tiểu thúc thúc sao?"

A Chiêu ngây ngốc nhìn nàng ấy, bỗng nhiên nghẹn ngào gọi: "Tri Mẫn tỷ tỷ..."

Từ Tri Mẫn nghiêng người nhìn qua, tựa như bao sáng sớm của những năm về trước, dịu dàng cười với A Chiêu: "Hoàng hậu nương nương."

A Chiêu nhào vào lòng nàng gào khóc: "Tri Mẫn tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy, A Chiêu rất nhớ tỷ."

Sầm Duệ nghiêng đầu vào trong, rũ mi mắt che giấu luồng nhiệt nóng, lúc quay lại thần sắc đã như ngày thường, rút hai bao lì xì ra, vẫy tay với Sầm Dục đang không biết làm sao: "Đến đây."

Từ Tri Mẫn lấy khăn tay lau nước mắt cho A Chiêu, vừa thấy Sầm Dục thì đứng dậy thi lễ: "Thái tử điện hạ."

Khi Sầm Dục vào cung, Từ Tri Mẫn đã gả tới Bắc Cương nên không biết nàng là ai. Có điều thấy A Chiêu gọi nàng là tỷ tỷ thì đoán không phải phụ nhân bình thường, cũng đáp lễ lại nàng. Sau đó nâng vạt áo, cung kính dập đầu ba cái với Sầm Duệ, chúc tân niên vui vẻ, rồi mới nhận tiền lì xì và đứng dậy ngồi sang bên cạnh.

Sầm Duệ vừa mới trò chuyện với Từ Tri Mẫn về những năm tháng gần đây của nàng, biết từ lúc Ô Ân tới Cung quốc đã nổi mơ ước với nàng, cho

nên lúc khởi binh tạo phản đã cảnh giác, nhưng Từ Tri Mẫn vẫn thành công giả trang thành hạ nhân tránh ở Ngưu Dương, nhân lúc rối loạn chạy khỏi Bắc Cương. Ở biên cảnh của Cung quốc, nàng gặp lại Tiền Khả Hãn, lúc này mới biết sở dĩ nàng có thể xuôi gió xuôi nước đào thoát là nhờ Đồ Khả Tư Hãn ngăn đón truy binh phía sau, bảo vệ nàng đến tận đây.

Từ Tri Mẫn nói tới đây, mỉm cười mà hai mắt mơ hồ nước mắt: "Không đối gạt bệ hạ, lúc gả tới Bắc Cương lòng ta vẫn có vương vấn. Nhưng khi hãn xuất hiện lúc ta khốn khổ chạy trốn rồi vươn tay ra với ta, bao không cam lòng cùng tiếc nuối bỗng hóa thành hư vô. Có lẽ, nữ tử dễ dàng bị đả động như vậy đó, khi đói khổ lạnh lẽo, khi hoảng sợ bất lực, khi cô đơn độc hành, có một đôi tay kéo lấy người, bảo vệ người sau lưng, liền cảm thấy gả cho người này, cả đời đã mãn nguyện."

Sầm Duệ thoáng siết chặt tay nàng, sau một lúc lâu, cúi đầu nói: "Đúng vậy."

A Chiêu và Sầm Dục còn ở đây, nên tạm thời chỉ nói được vài lời với Từ Tri Mẫn. Sầm Duệ xoa đầu A Chiêu, nói với Sầm Dục: "Đêm nay có cung yến, phụ vương và huynh trưởng của con đều đã đến. Con về sớm chuẩn bị một chút đi, trẫm đã mời bọn họ tiến cung trước để gặp con rồi."

Sầm Dục hiện lên vẻ vui mừng rõ ràng, chấp tay thi lễ với Sầm Duệ: "Tạ bệ hạ."

Sầm Duệ cười, dịu dàng nói với A Chiêu: "Hoàng đế ca ca muốn nói với Tri Mẫn tỷ tỷ hai câu, người và A Dục đi hoa viên chơi trước đi, lát nữa Tri Mẫn tỷ tỷ sẽ đi tìm người."

A Chiêu ngoan ngoãn gật đầu, nhảy xuống tháp. Sầm Dục kéo nàng chào Sầm Duệ, lại chào Từ Tri Mẫn xong mới đi ra khỏi Noãn các.

"Phong phạm của Thái tử điện hạ rất có bóng dáng của bệ hạ." Từ Tri Mẫn nhìn thân ảnh của Sầm Dục, cảm khái nói: "Nhìn từ sau lưng càng rõ

hơn."

Hai năm nay Sầm Dục lớn hơn nhiều, không chỉ cao hơn, mà vóc dáng không còn tròn xoe nữa, đã dong dỏng như thiếu niên rồi. Hơn nữa người lúc nào cũng ở bên Sầm Duệ, lời nói và hành động bất tri bất giác cũng giống nàng.

"Có Tạ Dung dạy dỗ, sẽ không giống ta đâu." Sầm Duệ cười lắc đầu: "Mềm lòng, không chí khí, không phải một hoàng đế tốt. Trái tim, vẫn không đủ độc..."

Từ Tri Mẫn dụng tâm nhìn Sầm Duệ một cái, chậm rãi nói: "Bệ hạ, ngài cùng Phụ Chính đại nhân có khỏe không? Từ khi ta vào kinh đến nay chưa nhìn thấy hãn..."

Sầm Duệ nhấn rõ từng chữ rất chậm: "Hãn đi rồi, trẫm đưa hãn ra khỏi kinh rồi."

Khăn tay của Từ Tri Mẫn đột nhiên rơi xuống đất, Sầm Duệ mệt mỏi, chậm rãi nằm xuống: "Ta ngủ một lát, người..." Nàng lại mở mắt ra, thật cẩn thận nói: "Người ở đây bồi ta một lát, được không?"

Nước mắt lướt qua mặt Từ Tri Mẫn, nàng cầm tay Sầm Duệ, cúi đầu nói: "Được."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cung yến tân niên vẫn như cũ, Sầm Duệ thiết yến cùng vài thần tử thân cận ở thủy hiên Lân Đức điện, năm nay có thêm phụ tử Yến Vương. Hai năm trước, Ô Ân đại bại, công lao của Yến Vương lại càng vang xa bốn phương. Nay vinh sủng của Yến Vương rõ như ban ngày, sắc phong thứ tử của hãn làm Thái tử, phong thưởng như nước chảy vào phủ Yến Châu.

Cung yến tối nay, vừa khai yến, Sầm Duệ đã cười nhắc tới Sầm Giác sau lưng Yến Vương: "Giác Nhi năm nay mười lăm rồi phải không?"

Sầm Giác thẳng người, chấp tay đáp vâng.

Sầm Duệ hỏi hần vài câu Minh Kinh Sử Cương, Sầm Giác đối đáp trôi chảy, Sầm Duệ khen vài câu: "Dục Nhi được một nửa như con thì bớt lo rồi, bình thường chỉ biết kéo A Chiêu hồ nháo."

Sầm Dục đang thấp giọng đùa giỡn với A Chiêu đột nhiên bị điểm danh, thoáng sững sốt, chạm tới ánh mắt hơi trách cứ của Sầm Duệ và sắc mặt hiểu rõ của Sầm Giác, vẻ mặt buồn bã: "A Dục biết sai."

Yến Vương phát giác dụng ý của Sầm Duệ, nhú mi mở miệng, lại bị lời Sầm Duệ chặn lại: "Giác Nhi cũng tới tuổi rồi, trẫm muốn phong đất cho nó, huynh trưởng thấy thế nào?"

Phong đất tức là phong vương, năm nay Sầm Giác mới mười lăm đã là vương hầu, bên ngoài nhìn thì là ân sủng to lớn. Nhưng U Vân lục châu đã có một Yến Vương, sẽ không thể có một phiên vương thứ hai, nhìn thì là ban cho, thật ra là âm thầm bức Yến Vương chia ra cho con mình. Điều Yến Vương lo lắng cũng không phải cái này, hần lo là... Nhìn Sầm Dục cư xử, cảm xúc khuôn mặt giống hệt Sầm Duệ, Sầm Duệ muốn hần từ bỏ không chỉ là vương vị, mà còn là Giác Nhi.

Ngày sau Dục Nhi đăng cơ, há có thể để huynh trưởng của mình chiếm cứ Bắc Cương, chỉ sợ người đầu tiên xuống tay, chính là Giác Nhi.

Sầm Duệ không để Yến Vương do dự thêm, cười hỏi: "Giác Nhi không muốn sao?"

Yến Vương dè tay Sầm Giác sắp đứng dậy lên, tay nắm chặt chén rượu chậm rãi buông ra, bái tạ Sầm Duệ: "Bệ hạ thánh ân minh mông."

Cùng Yến Vương hàn huyên xong, Sầm Duệ rời mắt xuống hai cái ghế trống trơn bên cạnh Ngụ lão gia tử, khụ một tiếng hỏi: "Vệ Dương hầu đâu?"

"Cùng tôn tức của lão thần đi xem hoa đăng rồi!" Ngụ lão gia tử không nóng không lạnh nói.

"Tôn tức?" Sầm Duệ thật tình nở nụ cười: "Lục lễ còn chưa cử hành, tiếng tôn tức này của Ngụ lão gọi hơi sớm."

"..." Ngụ lão gia tử ghen một bụng hỏa, đang muốn phát tác, cung nhân bên ngoài thông báo nói là Vệ Dương hầu đến.

Màn sa được vén lên, Ngụ Trường Yên mang khuôn mặt tối như mực đi nhanh vào, phía sau là một nữ tử nhút nhát vén váy chạy theo. Ngụ Trường Yên cũng không thèm nhìn tới nàng, ngồi phịch xuống ghế, vừa ngồi xuống đã bị Ngụ lão gia tử gõ mạnh: "Chỉ lo cho mình thôi, không biết chăm sóc tức phụ gì cả!"

"Lão tử đã nói bao nhiêu lần rồi, nàng ta không phải tức phụ của ta!" Ngụ Trường Yên thét lên, phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về mình, lại nhìn biểu tình sắp khóc của nàng, cứng rắn nén giận, nghiêng người nói: "Ngồi!" Lại thấy Ngụ lão gia tử vung tay: "Dịu dàng một chút!"

Nữ tử ngồi bên người Ngụ Trường Yên như một tiểu tức phụ bị bắt nạt, Ngụ Trường Yên hạ giọng, giận mà không thể phát tác: "Giả bộ nữa đi, người cứ giả bộ đi! Người đàn bà chanh chua!"

Nữ tử bưng cái chén nhỏ lên, nâng tay áo che môi cười lạnh: "Chàng mắng một câu người đàn bà chanh chua nữa thử xem, có tin ta khiến chàng cả đời không mắng nổi nữa không?"

"..." Từ cổ tới mặt Ngụy Trường Yên đều ghen đỏ bừng: "Mẹ nó, con gái con đứa nói chuyện thế đấy à?"

Sầm Duệ khụ một tiếng để hai người kia chú ý một chút tới sự tồn tại của mình, lại cười nói: "Giọng các người có thể lớn hơn chút nữa."

"..."

Sau khi tan tiệc, Sầm Duệ ngồi một mình trên đài cao, nhìn vị trí trống không phía bên phải, nàng nâng cao chén rượu, vừa uống vừa lẩm bẩm: "Năm nay chàng lại thiếu quà của ta rồi nhé."

Lai Hỉ đợi bên ngoài một hồi, thúc giục: "Bệ hạ, đêm đã khuya, gió trong Lân Đức điện lớn, nên về sớm thôi ạ."

Sầm Duệ buông hai tay che mắt xuống, gạt qua khóe mắt ẩm ướt, mới chống đầu gối đứng lên.

Đi về cùng Lai Hỉ được một đoạn, bỗng nhìn thấy phía trước có ánh đèn lóe lên. Đến gần rồi mới nhìn thấy Ngụy lão gia tử ngồi trên bậc thang lăn lộn, khóc lóc om sòm, sống chết không chịu xuất cung: "Ta không đi, ta không đi, bệ hạ đã nói muốn ban cho tôn tử bảo bối nhà ta làm quốc công!"

Sầm Duệ còn chưa đăng cơ thì Ngụy Trường Yên đã kế thừa vị trí quốc công, cho nên bệ hạ trong miệng lão là tiên đế rồi. Sầm Duệ thở dài, phất tay áo cho lui cung nhân: "Trẫm nói chuyện với lão quốc công một lát."

Ngụy lão gia tử ngồi phịch trên bậc thang, nghiêng đầu nhìn thấy Sầm Duệ, ai u ai u dịch mông qua, thân thiết nói: "Bệ hạ à, ngài tới rồi!"

Sầm Duệ đen mặt, dùng mũi chân đẩy lão: "Lớn tuổi thế rồi mà không sợ dọa chết người ta à!"

"Thần đang mừng thay bệ hạ mà!" Ngụ lão gia tử cười hì hì nịnh nọt: "Quý phi nương nương vừa sinh thêm cho bệ hạ một tiểu tử béo múp đấy, lão thần nhìn rồi, chắc phải tám cân (4kg)! Bệ hạ đúng là liệu sự như thần, đặt tên vừa hợp, ừm, Duệ - có trí, có dũng, có sáng suốt, hay hay hay."

"..." Trong lòng Sầm Duệ nhảy dựng, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi: "Lão nói cái gì? Tiểu tử béo múp?"

"Đúng vậy!" Ngụ lão gia tử điên điên khùng khùng khoa tay múa chân nói: "Mới ôm ra lão thần liền mở ra xem, mập như vậy, nặng thế này. Nay bệ hạ, ngài mừng tới hóng rồi à. Ôi, sao bệ hạ lại đi rồi! Không tới thăm Quý phi nương nương à! Bệ hạ, bệ hạ..."

Gió thổi tới cuốn trôi mấy lời mê sảng của Ngụ lão gia tử, "Ôi, tiểu tử kia vẫn không bỏ được cô nương lúc trước hẳn thích a."

Sầm Duệ bỏ lại mọi người, không biết bước đi vô hồn về phía trước bao lâu, bỗng nhiên dừng bước chân, nở nụ cười, cười rồi cười, nước mắt bỗng chảy xuống.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Một năm sau, Cung đế Sầm Duệ nhọc vì quốc sự, bệnh tật quấn thân, ban lệnh đề bạt Tạ Dung làm Tả tướng, Tần Anh làm Hữu tướng, Vệ Dương hầu Ngụ Trường Yên chưởng quân binh mã thiên hạ, sau đó truyền ngôi cho Thái tử Sầm Dục, tôn hoàng tôn Sầm Duệ lên làm Thái Thượng Hoàng. Sau khi Sầm Duệ thoái vị không lâu thì chuyển tới Minh Quang cung tại Thiên Đô tỉnh dưỡng.

Tháng sau, khi mọi người còn đang bị hấp dẫn bởi đại điển đăng cơ của tân đế, không ai chú ý có một chiếc xe ngựa lặng lẽ rời khỏi Thiên Đô...

*Bạn bánh bèo lắm nhảm: Kết thúc rồi mới dám nói, thật sự không hề thích tác giả cho hiểu lầm kiểu này tẹo nào. Nhưng thôi cũng mừng vì chỉ kéo dài trong 2 chương, nếu không đang edit phải bỏ mấy hôm cho đỡ lấn cấn trong lòng quá, vì ta cũng là người vừa đọc vừa edit thôi.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Kinh Hi

Hoài Quận tháng năm, trắm dặm sông một màu xanh thắm, trên đầu tường nhà nào cũng treo mấy bó ngải thảo và lá tre, khắp đầu đường cuối ngõ thơm nồng mùi hùng hoàng. Phó thư đồng dậy thật sớm đi chợ chọn một mớ ngải thảo tươi cùng một giỏ lá tre gói bánh ú, tiếp theo là tới nhà đò ở bờ sông mua cá và tôm, cảm thấy mỹ mãn thẳng lợi trở về.

"Thiếu gia! Ta đã về rồi!" Phó thư đồng ôm giỏ cá vào cửa, gọi hai tiếng, trong viện im ắng. Đặt giỏ xuống, tìm quanh thư phòng và nội thất một vòng, gãi gãi đầu, à nhớ rồi! Thiếu gia nói hôm nay sẽ tới cửa hàng của lão bản bán văn thư lấy sách.

Phó Trách cầm chõng sách bước ra khỏi cửa, thấy chủ tiệm nhà cách vách đang cùng tiểu nữ nhi bốn tuổi vẩy hùng hoàng vào góc tường. Tay trái của tiểu nữ đồng quần ti kết ngũ sắc, ôm vò rượu nhỏ cười khanh khách chạy vòng quanh cha, vô tình va phải người Phó Trách. Phó Trách nhanh tay lẹ mắt đỡ bé.

Chủ tiệm bỏ lại hùng hoàng chạy vội tới, vỗ nhẹ lên hông nữ đồng: "Bảo con ngoan ngoãn đừng chạy loạn rồi mà, đụng phải Phó tiên sinh rồi!" Dạy dỗ xong lại liên tục xin lỗi Phó Trách.

Phó Trách nhàn nhạt đáp "Không sao", nhìn sang bé gái, khom người xoa xoa đầu nàng, bị ti kết trên tay nàng hấp dẫn.

Chủ tiệm lấy thêm một chút rượu hùng hoàng trong tay con, ngón tay vẽ lên trán bé chữ "vương", cười ha ha: "Tiên sinh tuổi này rồi chắc cũng có con nhỏ chứ?"

Mắt Phó Trách hơi trầm xuống, vẫy tay, cáo biệt rời đi. Con nhỏ...

- "Phó Trách, sinh một đứa đi." Khi nàng nói những lời này, cử chỉ và nét mặt vẫn in đậm trong tâm trí hẳn như mới ngày hôm qua, nhưng bây giờ, nàng và hẳn là trời nam đất bắc...

"Sắp tới trưa rồi, con cá này cũng không còn tươi, bán rẻ hơn đi."

"Người chỉ là tiểu cô nương mà trả giá lợi hại thật đấy! Thôi thôi, bán rẻ cho người."

Bước chân của Phó Trách thoáng khựng lại, lại nghe tiếng huyền não líu ríu nịnh hót của nhà đò, ở giữa có người chen ngang hai câu "Bệ... Tiểu thư thật dọa người, thật dọa người quá đi thôi." Phó Trách đứng ở đầu đường, lẳng lẳng nhìn nàng, đúng là có chút cận hương tình khiếp, không dám tiến lên.

Ngược lại là Sầm Duệ phát hiện ra, buông làn váy đứng lên, quay đầu nhìn lại, đôi mắt sáng ngời cong như vầng bán nguyệt: "Này, phu quân."

Lai Hỉ xách cá, cắn nhả liên miên: "Bệ..." Tự tát mình một tát, đồ dâng trí: "Tiểu thư, rụt rè, phải rụt rè!"

Phó Trách nhìn Sầm Duệ chạy ba bước thành hai bước tới trước mặt mình, người gầy hơn nhiều nhưng rất có tinh thần, không còn vẻ mệt mỏi, áp lực, tựa như sau khi tuyết tan, cỏ khô lại vươn mầm bừng sức sống. Phó Trách nhìn nàng thật lâu sau, đơn giản phun ra ba chữ: "Về nhà đi."

"Ừm." Sầm Duệ nắm tay hẳn, mới chạm vào lòng bàn tay hẳn, tay mình đã bị siết chặt. Nắm thật sự rất chặt, như là sợ nàng sẽ biến mất ngay lập tức. Thì ra người này cũng không lạnh lùng và bình tĩnh như vậy.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó thư đồng đã nấu cơm, quét sân xong rồi mà Phó Trách vẫn chưa về. Hẳn ôm cái chổi ngồi dưới tàng cây nhặt ngải thảo, ôi, sau khi rời kinh, phu nhân cũng đi rồi, thiếu gia lại trở về những ngày cô đơn một mình, ngày lễ ngày tết cũng lạnh lẽo tới đời mạng. Chẳng lẽ thiếu gia tính cả đời như vậy sao...

"Nàng cứ như thế này chạy tới đây à?" Cửa viện cố ý khép hờ chờ Phó Trách về bị đẩy ra.

"Thiếu gia!" Phó thư đồng nhảy dựng lên, lúc nhìn thấy người bên cạnh hẳn thì trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới thì thầm: "Thiếu phu nhân?"

"Trương Dịch nói ba năm qua, độc trong người ta đã giải gần hết rồi, ta ở một mình trong cung Minh Quang sắp buồn thành bệnh rồi, chàng lại không tới tìm ta, vậy ta sẽ đi tìm chàng." Sầm Duệ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, không có tí áy náy nào khi mình chính là kẻ lúc trước đã đuổi người ta đi, vừa thấy Phó tiểu thư đồng, cười hì hì néo mặt hẳn: "Miệng tiểu đồng tử vẫn ngọt như vậy."

Phó Trách bất động thanh sắc ấn móng vuốt nhỏ của nàng xuống, sắc mặt lạnh lùng.

Phó tiểu thư đồng khóc không ra nước mắt, thiếu gia, ta vô tội mà! Vô tội đấy! Thiếu phu nhân làm nam tử thành quen nên đã quên mất mình là một nữ tử sao!

Sầm Duệ liếc Phó Trách, không kịp mở miệng đã bị hẳn kéo vào phòng rửa mặt.

Thiên Đô cách Hoài Quận không xa, vốn dĩ Sầm Duệ muốn du sơn ngoạn thủy rồi tiện đi qua, nhưng càng tới gần càng giục Lai Hỉ mau chạy nhanh hơn, nhanh nữa nhanh nữa, cuối cùng vừa kịp xuất hiện trước mặt

Phó Tránh trước Tết Đoan Ngọ. Bây giờ không tính là mặt xám mày tro, nhưng cũng là một thân phong trần mệt mỏi.

Phó Tránh đẩy nàng vào phòng, còn mình thì đi ra ngoài, nửa khắc sau bưng chậu nước vào đặt trước mặt nàng.

Sầm Duệ đã cởi áo choàng xuống vắt sang một bên, cuộn tay áo lên chuẩn bị rửa mặt, nhưng Phó Tránh làm trước một bước vắt khô khăn, ấn vai nàng: "Đừng nhúc nhích."

Sầm Duệ đành ngoan ngoãn đứng im mặc hăn nhẹ tay nhẹ chân lau trán, mũi, hai má, nhìn mặt hăn vẫn thối thối, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Quý hạp hời."

Phó Tránh cầm khăn mặt khê bóp chóp mũi nàng, từ từ nói: "Ta giận nàng cả gan làm loạn, chạy một mình tới đây, nếu trên đường gặp nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ?"

"Dù sao cũng không có mấy người biết ta là Thái Thượng Hoàng trong cung Minh Quang." Sầm Duệ không cam lòng già mồm nói, xoay chuyển tròn mắt: "Hay là ở đây chàng có thể thiệp, ngoại thất hả?"

Làm sai còn lật lọng bôi xấu người ta à? Dù sao không phân rõ phải trái, càng làm càng vô lý! Phó Tránh muốn giáo huấn nàng hai câu, cuối cùng lại không nỡ, lau sạch hai tay nàng, cúi đầu chê bai: "Nói hươu nói vượn!" Lại không có mấy phần hung ác.

"Thiếu gia, xiêm y đây rồi." Phó tiểu thư đồng nói cách cửa.

Phó Tránh mở cửa, sau khi quay về, trong tay có thêm một bộ váy màu nguyệt nha sạch sẽ, không đưa cho Sầm Duệ, do dự nói: "Hay là ta đi đun nước, nàng tắm rửa trước đã nhé?"

Sầm Duệ cười thâm, hiếm khi thấy hần hoang mang rối loạn, đón lấy xiêm y, bám vào cánh tay hần: "Hôm nay là Đoan Ngọ, bây giờ là phải đi chặt ngải thảo, chàng buồn bực với ta ở trong phòng này làm cái gì?"

Phó Trách còn lời muốn hỏi nàng, nhưng nàng lại vừa nhõng nhẽo vừa cứng rắn đẩy hần ra ngoài. Chặt ngải thảo, xông hương, ăn trứng vịt luộc và thịt vịt nướng, Sầm Duệ xoa cái bụng tròn xoe, thở dài: "Ăn không nổi bánh ú nữa."

Miệng mở được Phó Trách nhét miếng mít táo vào: "Ăn không được cũng phải ăn."

"..." Người này không làm quan nữa mà tính tình còn ngang ngược hơn cả trước kia. Sầm Duệ gian nan nuốt miếng bánh ú, liếc mắt xem thường hần. Phó Trách không cố đút cho nàng nữa, bản thân ăn hết chỗ mít táo còn lại.

Màn đêm buông xuống, Sầm Duệ tắm rửa sạch sẽ khoan khoái xong thì thay trung y nhẹ nhàng, ngồi trên giường trúc lau tóc. Đang lau thì cái khăn trong tay bị đoạt lấy, có người cẩn thận lau từng tý một: "Đã sắp xếp thỏa đáng hết chưa?"

Sầm Duệ nhẹ lắc đầu: "Sao có thể chứ? Dục Nhi còn nhỏ, có đám Tạ Dung giúp đỡ, nhưng ta vẫn không yên lòng. Có một số việc vẫn phải qua tay ta." Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười: "Hơn nữa nó còn một phụ vương rất tài giỏi. Ta chia binh phù của Ngự Lâm quân ra thành hai nửa, một nửa cho Ngụy Trường Yên, một nửa ở chỗ ta."

Phó Trách cũng lưỡng lự trước được, nếu Sầm Duệ dễ dàng giao phó xong tất cả như vậy thì không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Yến Vương sẽ đuổi tận giết tuyệt: "Tuy thế nhưng mà việc này nếu nàng đã chọn cách buông tay thì không cần dùng quá nhiều tâm tư. Tránh hao tổn tinh thần."

"Ừm." Sầm Duệ nhớ tới cái gì đó, lấy ra trục gỗ dài, nâng như dâng vật quý tới trước mặt Phó Trách.

Phó Trách nắm đuôi tóc của nàng, nhìn vào mắt nàng: "Đây là cái gì?"

Sầm Duệ ngả người dựa vào lòng hắn, thần bí nói: "Quà!"

Phó Trách liếc nàng, chậm rãi nhận lấy, điềm tĩnh ánh chừng trọng lượng, nhưng lại không mở ra.

Sầm Duệ nóng nảy, giục: "Chàng mau xem đi."

Lúc này Phó Trách mới mới một tay nâng tóc nàng, một tay mở ra, quyển lụa màu vàng, hiển nhiên là thánh chỉ. Mở ra xem, neho mắt lại, lệnh hắn làm Quận thừa Hoài Quận? Thở một hơi, cuộn nó lại: "Ta không muốn làm quan nữa."

Sầm Duệ nhìn hắn không có tí cao hứng nào, nghĩ hắn còn vướng mắc việc nàng đuổi hắn khỏi kinh thành, cảm thấy buồn bã, đè tay đang buông thánh chỉ, hừ nói: "Đây là đồ cưới!"

"..." Phó Trách hết chỗ nói rồi, xoa trán hỏi: "Phu nhân nghĩ ta không nuôi nổi nàng sao?"

Sầm Duệ gật đầu thật mạnh.

Phó Trách búng trán nàng, không tranh cãi nữa, ôm Sầm Duệ vào lòng, bờ môi ấm áp như gần như xa bên khóe môi nàng: "Nhớ ta không?"

Chủ động nói một câu chàng nhớ ta thì làm sao! Sầm Duệ hằm hừ không theo ý hắn, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ta đương nhiên là nhớ đường ca ..." Hai chữ cuối cùng như bị cắn ra.

Quả nhiên Phó Trách bị nàng chọc, mặt đen sì ngay lập tức.

Sầm Duệ đặc ý không thôi, thường thức khuôn mặt nhăn như khi, khụ một tiếng, cắn tai hăn nói một câu.

Mắt Phó Trách lúc sáng lúc tối, ấn đầu nàng vào nơi có trái tim mình, nhỏ giọng thì thầm: "Xin lỗi nàng." Vốn dĩ nàng là người không liên quan gì tới giang sơn xã tắc, tranh quyền đoạt vị, vậy mà âm kém dương sai bị cuốn vào trong đó, bị bắt phải đón nhận, đối mặt, gánh vác trách nhiệm và đau khổ vốn không thuộc về nàng.

"Không phải ta muốn nghe lời này nha." Sầm Duệ chọc chọc lồng ngực hăn.

Phó Trách trầm mặc, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nói ba chữ.

"Thế còn được."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tân đế đăng cơ, trong triều bận tối tăm mặt mũi, gần như không có ai bận tâm đến cung Minh Quang thiếu mất vị chính chủ. Sầm Duệ yên tâm thoải mái ở lại Hoài Quận, ở lại một lần là kéo dài hơn nửa năm. Không thể không nói Phó Trách rất biết cách nuôi người khác, dù có bận tới mức chân không chạm đất thì ngày nào cũng bớt được nửa canh giờ đến giám sát Sầm Duệ ăn cơm, uống thuốc. Khi nhàn hạ, không có việc gì lại nghiên cứu sách thuốc và sách dạy nấu ăn, ngăn ngùn chỉ trong nửa năm đã nuôi Sầm Duệ béo hơn một vòng.

Lòng thích chưng diện của các cô nương đã dần dần sống lại trong nửa năm Sầm Duệ đổi sang mặc nữ trang, la hét nói: "Không phải chàng cố ý nuôi ta béo rồi tìm cơ vứt bỏ ta đấy chứ!"

Phó Trách thông thả nói: "Nuôi béo mới không chạy thoát được."

Độc trong cơ thể Sầm Duệ đã được giải, nhưng còn chứng hư hàn, khi vào đông thì rất sợ lạnh. Mỗi ngày, trời còn chưa tối Phó Trách đã đặt vào chần hai túi chườm nóng, rồi mới đi xử lý công vụ. Như vậy, khi Sầm Duệ lên giường thì đã ấm áp rồi. Mọi chuyện trong quận không thể bận bằng việc trong kinh nên phần lớn mỗi sáng khi mở mắt ra, Sầm Duệ luôn thấy Phó Trách ở bên, bị hăn bao kín tầng trong tầng ngoài, tiếp theo là giám sát nàng uống một bát táo đậu đỏ rồi mới tiến bước Phó đại nhân đáng ghét.

Phó Trách nhậm chức Quận thừa Hoài Quận, nhưng không chuyên nhà tới quan trách. Ngày dài trôi qua, hàng xóm quanh nhà đều biết trong nhà Phó tiên sinh có thêm một tiểu nương tử. Miệng ngọt, cười rộ lên cũng ngọt, chỉ là... hành vi cử chỉ không quá giống một cô nương gia. Nhìn trái nhìn phải, thấy thế nào cũng không hợp với tính cách của Phó tiên sinh, tuổi tác cũng thấy cách xa lắm, không biết làm sao mà hai người này đụng phải nhau, hay là đã đính ước từ nhỏ với Phó tiên sinh?

"Phó tiên sinh." Có một ngày Phó Trách từ nha môn quay về, đúng lúc gặp được Trương lang trung nhà đối diện trên phố, gọi hăn lại: "Tiên sinh, tiểu nương tử nhà người hình như hôm nay không được thoải mái, lúc mới ra cửa khí sắc không tốt lắm. Ngài mau mau về xem đi."

Phó Trách sửng sốt, nói tạ ơn, bước chân nhanh hơn về nhà, thở hồng hộc đẩy cửa phòng ra: "A Duệ?"

Sầm Duệ nằm nghiêng trên giường cầm tờ giấy, hăn đẩy cửa ra bất ngờ nên vội vàng nhét vào tay áo, Phó Trách thấy nhưng không để ý tới, đi thẳng đến bên người nàng, xoa xoa mặt: "Làm sao vậy? Làm sao mà không thoải mái? Có muốn thỉnh lang trung đến xem không?"

Sầm Duệ nghe hăn hỏi một hơi nhiều như vậy, không khỏi bật cười thành tiếng: "Cũng không có gì, chắc là hôm qua để cháo nguội mới ăn nên hôm nay dạ dày không thoải mái." Dịch người qua một bên: "Chàng nằm đây với ta đi."

Phó Tránh trầm tư không làm theo nàng, Sầm Duệ nhíu mi nhích người qua, xoa cằm hẳn: "Ta cảm thấy... Hình như gần đây chàng có chỗ hơi bất thường."

"Bất thường chỗ nào?" Phó Tránh thản nhiên nói, ấn nàng xuống, bản thân mình cũng nằm xuống, nhẹ nhàng, từ từ xoa bụng nàng.

Hai gò má của Sầm Duệ đỏ bừng, chậm rãi nói: "Không thích gần gũi với ta nữa."

"..." Phó Tránh không được tự nhiên co rút cơ mặt, thấp giọng nói: "Nàng là đồ ngốc."

"Hả?" Sầm Duệ mờ mịt nhìn hẳn.

Phó Tránh nở nụ cười, dán lòng bàn tay lên bụng nàng: "Bản thân mình mang thai cũng không biết."

Mặt Sầm Duệ phút chốc đỏ như muốn nhỏ máu, lắp bắp nói: "Không thể nào, ta, ta, thảng trước có quỳ thủy mà!!!"

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Mang Thai

"Ai nói đó là quỳ thủy?" Nghiên cứu sách thuốc nửa năm, nghiêm nhiên Phó Trách đã thành nửa lang trung, gõ trán Sầm Duệ nói: "Cơ thể nàng hư nhược, tháng đầu gặp hồng cũng không có gì lạ, sau này càng phải chú ý nhiều hơn." Hắn cố ý nghiêm mặt, dặn dò nàng: "Giờ không được phép leo trèo, đi đứng nhớ cẩn thận hơn, không được thức đêm đọc sách. Những thứ này..." Rút ra tờ giấy Sầm Duệ giấu vội trong tay áo: "Cũng không cho xem nữa."

Sầm Duệ mặt đỏ tai hồng, sau một lúc cứng họng vẫn không tin nổi: "Phó Trách, có khi nào chàng vì sốt ruột mà tưởng nhầm rồi không? Biết đâu chỉ là hiểu lầm..." Khoảng cách tâm lý này không chỉ đơn giản là chênh lệch giữa sông và biển, mà tới mức một kẻ đã trải qua thiên chuy bách luyện* như nàng cũng không đỡ được!

*Thiên chuy bách luyện: Muôn ngàn thử thách

Phó Trách lúc này không quá cao hứng: "Nàng đang nghi ngờ năng lực của vi phu đấy à?"

"..." Sầm Duệ đã ngửi thấy mùi không đúng, nói thế này là có chuyện rồi. Khoảng thời gian qua nàng đã thăm dò, thỉnh thoảng Phó Trách cũng nổi tính trẻ con, lúc này chỉ có thể theo không thể đối nghịch. Nhưng dù sao đây cũng không phải việc nhỏ, nàng hàm hồ nói: "Nào dám chứ nào dám, ta chỉ muốn mời một y sư tới xem cẩn thận cho an tâm chút thôi."

Phó Trách nghĩ nàng nói cũng có lý, lập tức ra cửa đi mời Trương lang trung ở đối diện, thuận tay còn cầm tin báo của Tạ Dung đi. Sầm Duệ bĩu

môi nhìn bộ dáng keo kiệt của hắn, lại cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng, thử sờ một cái, con sao?

Trương lang trung nhanh chóng được mời tới, cận thận xem mạch một hồi, kết quả không khác một chữ so với Phó Trách nói, là có, nhưng sắc mặt lão lang trung ưu sầu: "Phu nhân đã gặp hồng, điều này nói rõ thai nhi chưa ổn định. Phu nhân thể hàn, nếu cứ thế này sẽ có ảnh hưởng tới việc sinh nở."

Không chỉ Sầm Duệ, Phó Trách cũng bị dọa, hắn đỡ Sầm Duệ, kìm nén khẩn trương hỏi: "Không biết có cách gì tốt không?"

"Đây cũng không phải vấn đề lớn." Lão lang trung mở hòm thuốc, bắt đầu viết phương thuốc: "Lão hủ viết cho phu nhân một đơn thuốc ôn hòa dưỡng thai, chủ yếu là phải chú ý ẩm thực thường ngày và nghỉ ngơi. Đây là thai đầu của phu nhân, sẽ rất vất vả, nhưng may là tuổi còn trẻ. Phó tiên sinh phải nhọc lòng chăm sóc hơn rồi."

Sau đó lại nói với Phó Trách rất nhiều điều cần chú ý, Sầm Duệ nhìn bộ dạng khiêm tốn, nghiêm túc của Phó Trách như đang nghe lão sư giảng bài, chỉ kém không cầm bút ghi chú lại hết, không nhịn được cười.

Tự mình tiến bước lang trung, Phó Trách giao phương thuốc cho Phó thư đồng đi bốc thuốc ngao dược, lo nghĩ trái phải lại đi hỏi thăm xem có người nào thích hợp để tuyển vào phủ không. Nay Sầm Duệ là phụ nữ có thai, có rất nhiều chuyện hắn cùng Phó thư đồng không thể chú ý, thêm người sẽ tốt hơn.

Càng nghĩ Phó đại nhân càng phát hiện điều đáng lo ngại nhất của hắn là người làm hoàng đế thành thói quen kia không yên ổn làm phu nhân nổi một ngày. Hắn thu hết mật hàm, thư tín của Sầm Duệ lại, bên trên là chuyện xảy ra trong triều của một tháng nay, hơn nữa nhấn mạnh nhắc nhở Sầm

Duệ nhớ tân niên phải hồi cung tham gia Đông Tế và nhận triều bái của bách quan.

Hai chữ "hồi cung" vô cùng chói mắt rơi vào trong mắt Phó Trách, hấn vo giấy thư thành một cục, có cái gì mà hay, bây giờ Sầm Duệ thế này cũng không thể đi.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đứa nhỏ trong bụng đã ba tháng, Sầm Duệ không cảm giác được có gì khác so với bình thường, nhưng Phó Trách lại giảm bớt thời gian ở nha môn, chỉ cần rảnh là sẽ ở trong nhà với Sầm Duệ. Nói là bồi, nhưng giống tọa trấn, nhìn chăm chăm nàng thì đúng hơn. Cái này không được, cái kia không được, Sầm Duệ khổ mà không nói nên lời, đã mấy ngày nay không cho hấn sắc mặt tốt.

"Không ăn!" Sầm Duệ đẩy bát, khóe miệng còn dính đậu hoa. "Ta không đói!"

Phó Trách nhíu đuôi lông mày, không để ý tiểu thư đồng ở đây, ôm Sầm Duệ vào lòng, dỗ: "Bây giờ nàng ăn cho hai người, không ăn nhiều thêm thì sao chịu được?" Xoa xoa đầu nàng, tung môi như: "Ăn xong, ta dẫn nàng ra ngoài chơi nhé."

Ở trong mắt của Sầm Duệ, giờ phút này Phó Trách chính là một con sói ba hoa! Nhưng nàng cũng không đỡ nổi dụ hoặc, liếc mắt về phía điểm tâm, Phó Trách bất động thanh sắc múc một thìa đưa tới miệng nàng, vừa cố gắng dứt Sầm Duệ ăn vừa nói: "Bây giờ nàng hành động không tiện, ta giúp nàng từ chối Tạ Dung rồi. Trong triều không có chuyện gì lớn, nàng phải an tâm dưỡng thai." Từ sau khi Sầm Duệ mang thai, Phó Trách càng ngày càng nói nhiều hơn, Phó thư đồng nhìn tư thế này của thiếu gia nhà mình, đúng là muốn cưỡng chiều thiếu phu nhân lên tận trời rồi.

Sầm Duệ nói hồi kinh chỉ vì giận đối với Phó Trách thôi, buồn cười, để cho bách quan nhìn Thái Thượng Hoàng của bọn họ thân mang lục giáp* thì chắc các trụ cột của Cung quốc bị hù chết hơn nửa mất thôi, hơn nữa đứng mũi chịu sào chính là Tân tướng gia chính trực thiện lương. Tục ngữ nói đúng, không tranh bánh bao tranh khâu khí, nói cho cùng không thể bị tên nhóc Phó Trách này dắt mũi đi được.

*Lục giáp: Phụ nữ có thai

Phó Trách không biết tính toán của nàng, vẫn còn buồn bực, thai phụ nhà người ta không nôn ọe không ăn vô thì cũng là khâu vị lớn hơn, đến lượt Sầm Duệ thì chẳng khác gì bình thường, xét thấy phía trước nàng còn trúng cổ độc mà không khỏi lo lắng. Nay cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, hẩn thẩn than một tiếng.

Đã lâu lắm rồi hàng xóm láng giềng không nhìn thấy Sầm Duệ, vừa thấy Phó Trách dẫn Sầm Duệ đi trên phố thì đều tới bắt chuyện. Phu nhân nhà Trương lang trung là người to tiếng, gần như tất cả mọi người xung quanh đều biết tiểu nương tử nhà Phó tiên sinh có thai. Người ở Hoài Quận nổi tiếng nhiệt tình, gần gũi, Phó Trách làm Quận thừa cũng công chính, cho nên dọc đường đi có rất nhiều người trò chuyện, chúc mừng hai vợ chồng nhà bọn họ.

Sắc mặt lạnh nhạt của Phó Trách dịu đi nhiều, ngay cả con người đen như mực cũng không giấu nổi ý cười và lấp lánh sáng, có thể nhìn ra được Phó đại nhân sung sướng thế nào. Sầm Duệ rất ít khi thấy hẩn tỏ vui mừng ra mặt như thế, trong lòng vừa chua xót lại ngọt ngào, nàng càng xem càng hạnh phúc, siết chặt tay Phó Trách hơn.

Tiếng nước chảy róc rách, hai người đi chậm bên bờ, Phó Trách vừa nói xong mấy việc vặt trong nhà với nàng, bất giác nói tới quân vụ của Hoài Quận. Trước khi Sầm Duệ thoái vị, nàng đã xem qua giao thông thủy lợi của Hoài Quận, cố ý muốn nối liền nó với mấy đường sông ở xung

quanh. Chuyện này làm tốt thì đó là lợi quốc lợi dân; Làm không tốt thì là hao tài tổn của. Sầm Duệ đứng trên cầu nhìn về dòng người, dòng thuyền như nước chảy phía bến tàu xa, nói: "Ta từng thương nghị với Công Bộ Thượng Thư một lần rồi, nhưng nghĩ Công Bộ còn vội sửa lại cung điện cho tân đế nên cũng quẳng chuyện này ra sau đầu, chàng nhớ lựa thời cơ tốt nhắc lại nhé."

Mãi lâu sau cũng không có ai đáp lại, Sầm Duệ quay đầu thấy Phó Trách trầm mặc nhìn nàng, xấu hổ vuốt mũi, thăm oán, giải thích: "Tại ta buồn chán, rảnh rỗi quá mà."

Gió nổi, Phó Trách khoác áo choàng đem theo lên cho Sầm Duệ, kéo tay nàng, buồn bực nói: "Không phải ta không cho nàng quan tâm, chỉ là sợ một khi động tới nàng lại mất ăn mất ngủ."

Sầm Duệ nghe thấy hẳn đã có ý buông lỏng, lập tức rên sắt khi còn nóng, đảm bảo: "Ta chỉ đọc thư của Tạ Dung và Tần Anh thôi mà, hơn nữa ta chỉ muốn biết động thái mới trên triều thôi. Phu quân, ít hôm nữa lộ bụng rồi, ta sẽ chuyên tâm an thai, mặc kệ hết, được không?"

Sầm Duệ làm hoàng đế mười năm, đột nhiên bảo nàng ở nhà giúp chồng dạy con thì quả thật rất khó, Phó Trách bị nàng mềm mại khuyên nhủ cũng ỡm ờ đáp ứng: "Cũng được, qua hai tháng nữa sẽ hoàn toàn buông tay việc này."

"Đương nhiên, đương nhiên!" Sầm Duệ đáp ứng liên tục, cho là cuối cùng cũng dỗ được Phó Trách rồi, nói đủ lời ngon tiếng ngọt với hắn.

Vừa mới đạt được thỏa thuận với Sầm Duệ xong, Phó Trách nhắc tới một việc trong nhà với Sầm Duệ: "Nhân lúc chưa lộ bụng, chọn một ngày làm việc vui đi."

"..." Sầm Duệ đỏ mặt, cúi đầu đi vài bước, nghiêm túc nói: "Song thân của ta và chàng đều không có ở đây, ta cũng không cầu danh phận gì, việc

này làm hay không cũng không quan trọng." Trước khi Phó Trách phản đối, nàng cười rộ lên: "Còn nữa, xét thân phận của ta và chàng, thì là chàng thú ta, hay là ta thú chàng thế?" Nàng nhẹ nhàng tựa vào đầu vai Phó Trách: "Ta biết ý của chàng, nhưng bây giờ chưa phải lúc, chờ một thời gian nữa đi."

Phó Trách biết nàng không muốn tiếp tục vấn đề này, chỉ có thể từ bỏ, nhẹ giọng nói thầm: "Nàng không thích danh phận, nhưng vi phu thích."

Sầm Duệ xì một tiếng bật cười, cười nắc nẻ không ngừng được: "Phó Trách, sao lúc trước ta không nhìn ra cái mặt than này có thể dày như tường thành, khiến người ta giận sôi thế này chứ."

"Không phải Thái phó đại nhân vẫn luôn như thế sao?" Bên dòng nước có một bóng người cao lớn xuất hiện, quạt đàn hương thơm ngát, y phục màu xanh đen, Tạ Dung nhìn hai người bọn họ, nụ cười ý vị sâu xa: "Quả nhiên mặc nữ trang hợp hơn."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Từ giây phút nhìn thấy Tạ Dung, mặt Phó Trách lập tức lạnh như giữa mùa đông, lúc nghe thấy lời nói vô lễ, bất kính của hắn thì chỉ muốn đập tên không biết trời cao đất rộng, không biết xấu hổ này xuống sông làm thức ăn cho cá. Sầm Duệ véo tay hắn, hàn huyên với Tạ Dung hai câu, dẫn người vào trong phủ, mới buông khuôn mặt tươi cười: "Người tới đây làm gì?"

"Thiếu phu nhân, ngài đã về rồi." Ma ma phòng bếp mới được mời về ngó nửa người ra cửa: "Lão thân đã sắc xong thuốc dưỡng thai rồi."

"..." Tạ Dung bị đả kích một cách sâu sắc, ánh mắt tự nhiên dừng trên bụng Sầm Duệ, mâu sắc quái dị: "Bệ hạ... có?"

"Nàng không phải bệ hạ nào cả." Phó Trách dặt tay Sầm Duệ, thản nhiên nói: "Nếu người muốn tìm bệ hạ thì về kinh thành của người mà tìm."

Không mất nhiều thời gian, Tạ Dung đã khôi phục thần sắc như lúc ban đầu, miệng cười ấm áp: "Tại hạ chỉ tới hỏi thăm bạn cũ thôi mà, Thái phó đại nhân làm gì cứ như lâm đại địch thế?"

Sầm Duệ thừa hiểu Tạ Dung nói mười câu thì bảy câu giả, sau khi dùng bữa chiều xong hẳn mới nói ra mục đích: "Bệ hạ biết tân niên năm nay ngài không về kinh thành nên hờn giận, đặc biệt lệnh thần cung thỉnh ngài hồi kinh. Có điều..." Hẳn lại nhìn bụng Sầm Duệ: "Thần cho rằng không có gì quan trọng."

"Người là người thông minh, nên nói thế nào thì trong lòng đã biết." Sầm Duệ uống một ngụm thuốc: "Nếu đã đến rồi thì không ngại ở thêm mấy ngày đi." Nghiêng người nói với Phó Trách: "Thuốc đắng."

Phó Trách nhìn vào mắt Tạ Dung, nghe lời đứng dậy vào phòng bếp lấy mật cho Sầm Duệ.

Tạ Dung thừa biết đây là lời khách sáo, trong lòng thoáng cười khờ, nói: "Người từ bỏ ngôi vị hoàng đế, cùng hẳn tới ở một quận nhỏ như vậy, thật sự đáng sao?"

"Tất nhiên ngôi vị hoàng đế quan trọng, nhưng bây giờ ta muốn một thứ còn quan trọng hơn." Sầm Duệ mím môi cười, nhìn Tạ Dung nhẹ giọng nói nhỏ: "Như nhân nước uống, ấm lạnh tự biết."

Tối nay trăng sáng, Tạ Dung bước ra khỏi cửa chính của Phó phủ, xoay người bái biệt với Sầm Duệ và Phó Trách: "Ta vội hồi kinh phục mệnh, ngày khác rảnh lại đến Hoài Quận bái phỏng."

Sầm Duệ cười tủm tỉm gật đầu, Phó Trách trầm nghĩ, người mau rút xa xa, đừng đến làm chướng mắt nữa, nhưng ngoài miệng vẫn lưu loát nói

lời khách sáo: "Phu thê chúng ta luôn chuẩn bị tiếp đãi."

Khẩu thị tâm phi, Sầm Duệ cùng Tạ Dung đồng thời nhủ thầm.

Nhìn xe ngựa của Tạ Dung biến mất ở cuối ngã tư đường, Sầm Duệ không có mấy cảm xúc ly biệt, nói cho cùng thì có một ngày nàng sẽ có cơ hội gặp lại đám Tạ Dung và Tần Anh. Không khí ở Hoài Quận dù có ấm thì vào đêm đông cũng có gió lạnh, Phó Trách nhanh chóng đóng cửa, kéo Sầm Duệ về phòng.

"Đêm nay chàng vẫn phải xử lý công vụ à?" Sầm Duệ đón lấy lô ấm từ tay hắn.

"Có hai việc vặt không quan trọng lắm," Phó Trách tháo tóc cho nàng, thay nàng xoa bóp da đầu: "Sao vậy, có việc gì à?"

Sầm Duệ thoải mái híp mắt: "Cũng không vội, bàn chuyện đặt tên cho con thôi."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đản Tử (Sinh Con)

Tên của con... chưa phải Phó Trách chưa nghĩ tới, lúc rảnh rỗi cũng ngồi cân nhắc, nhưng vẫn chưa hài lòng, hơn nữa Sầm Duệ mới được mấy tháng, nên tạm gác lại. Bây giờ Sầm Duệ nhắc, Phó Trách mang hai phần kính ngạc ngồi xuống cạnh nàng, cẩn thận bế nàng ngồi lên đùi mình: "Nàng có chủ ý gì chưa?"

Sầm Duệ liếc hắt một, ngón trỏ chọc chọc vào ngực Phó Trách: "Nếu ta có chủ ý rồi thì còn bàn bạc với chàng làm gì?" Mặt phụng phịu, xụ khóe miệng, hờn dỗi.

Nếu nói Sầm Duệ có cái gì giống phụ nữ có thai thì chính là cái tính tình thay đổi thất thường này, không nói tới ba câu đã tìm được lý do để cãi nhau.

Phó Trách ăn đủ, nhưng lo cho Sầm Duệ đang ở thời kì đặc thù nên chuyện gì cũng nhường nàng, đợi một khắc nữa lại chuyển hoàng hôn thành bình minh ngay thôi. Quả nhiên, qua nửa chén trà nhỏ, Sầm Duệ nghĩ tới cái gì đó thú vị, tự cười một hồi, sau đó nói: "Ta thấy gọi là Phó Tảo hay lắm." Còn mở bàn tay Phó Trách ra, viết lên tay hấn: "Tảo* này."

*Tảo - 棗: hay còn gọi là Táo

"..." Huyệt thái dương của Phó Trách nhảy lên, tên quý quái gì vậy?! Bưng chén trà dứt cho Sầm Duệ một ngụm, tứ bình bát ổn nói: "Ừm, Tảo phải không? Làm nữ danh thì thật không tệ."

"Đại danh được không!" Cái miệng nhỏ của Sầm Duệ uống nước, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Phó Trách: "Chẳng lẽ chàng không thích tên ta đặt à?!"

Cái gì gọi là cố tình gây sự, đây chính là cố tình gây sự! Phó Trách bị nàng nhìn tới nhưc đầu, muốn nói không tốt nhưng nhớ lời lang trung dặn là phải để tâm đến tâm trạng của phụ nữ có thai, đành nén giận nói: "Là nam hay nữ còn chưa biết, nàng nghĩ lại xem..." Phó đại nhân bắt đầu nghiêm túc lừa dối: "Nếu là bé gái, gọi Tiểu Tảo thì rất đáng yêu. Nhưng nếu là bé trai, gọi là Tảo Nhi, sau này lúc báỉ tướng, chẳng lẽ để bách quan gọi hửn là Tảo Tướng à?"

Sầm Duệ bị hửn nói mà sửng sốt, sau khi được Phó Trách đút cho hai miếng mút hoa quả, đăm chiêu gậ đầu: "Nghe chàng nói thế, đúng là không tốt thật. Để ta suy nghĩ thêm." Hoàn toàn quên mất vừa rồi là ai nói muốn bàn bạc với Phó Trách, kết quả là không chừa cho Phó Trách một đường sống.

Phó Trách lặg lẽ thờ dài nhẹ nhõm, ngoài tường vang lên tiếng gõ mõ hòa lẫn tiếng gió, trong phòng ánh nến hoà thuận vui vẻ. Hửn ôm Sầm Duệ đang cúi đầu suy nghĩ, nghe nàng chột nhắc tới, bỗng cảm thấy cuộc đời không còn gì thỏa mãn và yên ổn hơn. Vén tóc xoa bên vai nàng lên, hửn nhẹ giọng nói: "Ta biết rồi."

Sầm Duệ thì thầm "Không tốt, không tốt", không yên lòng "Hử?" một tiếng.

"Ta biết vì sao nàng đặt cái tên này rồi." Phó Trách đặt tay lên bụng nàng, im lặg, chỉ mấy tháng nữa thôi là có thể nhìn thấy tiểu tử này rồi. Mà mười mấy năm trước, hửn và mẫu thân của nó kết duyên dưới tàng cây táo.

"Biết là tốt rồi." Ngữ khí của Sầm Duệ không tốt, rầm rì hai tiếng, vòng hai tay qua lưng Phó Trách để ôm chặt hẳn. Bắt đầu từ lần gặp đầu tiên, đến nay đã trải qua hơn mười năm thăng trầm. Nửa đời phong tuyết, may mắn vẫn được hẳn nắm tay.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Phó Trách thấy Sầm Duệ hưng trí bừng bừng với việc đặt tên nên mặc kệ nàng nghiên cứu một mình. Chỉ mấy ngày nữa thôi là tới năm mới, công việc trong quận không còn mấy, Phó Trách trực tiếp chuyển việc về nhà làm. Trong khi hẳn xử lý công văn, Sầm Duệ sẽ ngồi đối diện đọc sách, hoặc là xử lý mật hàm đám người Tạ Dung đưa tới. Phó Trách sợ nàng xem nhiều hại mắt, hao tổn tinh thần, nên bảo Sầm Duệ đưa một số công hàm cho hẳn.

Có khi Sầm Duệ nằm nghiêng trên tháp ngủ một hồi rồi tỉnh lại, sẽ thấy Phó Trách cầm bút phê hai câu. Ngáp dài lê chân đi qua, nằm sấp trên vai Phó Trách, cùng hẳn xem, thỉnh thoảng lại cắn tai hẳn.

Sầm Duệ thoái vị nhìn thì đột ngột, nhưng trước khi rời đi đã chuẩn bị cho Sầm Dục những trụ cột rắn chắc, sau này nếu Sầm Dục không nữa đường đột nhiên muốn làm hôn quân thì chỉ cần đám Tạ Dung bên cạnh, không nói có thể làm minh quân lưu danh thiên cổ, chỉ nói bảo vệ Cung quốc trường tồn cũng không có gì khó khăn.

"Từ Sư đã từ quan, Từ gia không có động tĩnh gì. Có lẽ hẳn cũng biết Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hẳn không đi, người sau cũng không đến." Sầm Duệ nằm úp sấp trên người Phó Trách, cầm tờ giấy: "Tạ Dung nói, Từ gia có một tiểu tử lạnh lợi gọi là Từ Sam, năm trước mới vào Đại Lý Tự, rất được Tần Anh coi trọng." Đột nhiên nụ cười của Sầm Duệ trở nên kỳ lạ: "Tạ Dung có nói, nhành liễu thướt tha, rất thú vị?"

Phó Trách cũng thấy được câu kia, nhíu mi nói: "Là nữ tử?"

"Có thật là nữ tử không thì còn có phải xem." Sầm Duệ buông giấy, ngồi thẳng người, xoa thắt lưng: "Ta là nữ tử mà làm hoàng đế có kém phân nào đâu, cho nên ta nghĩ, không biết có ngày nào đó, triều ta có một vị nữ tiến sĩ hay không. Nhưng mà, đây không phải việc ta có thể quản, thuận theo tự nhiên đi." Nàng xoay người vỗ vai Phó Trách: "Phó đại nhân, không phải nói hôm nay dọn dẹp nhà cửa sao, còn không mau đi làm đi!"

"..."

Phó phủ không lớn, bài trí đơn giản, nhưng muốn dọn cẩn thận thì cũng tốn công sức. Sầm Duệ chỉ được cái miệng nói, tay chỉ, chân ngồi yên, thân là nam chủ nhân, Phó Trách không thể không cầm lấy gậy trúc, đích thân đi quét mạng nhện.

"Này, ở trên đỉnh đầu chàng ấy, nhìn thấy không. Ấy, đúng đúng đúng, chỗ đó." Sầm Duệ ôm bát canh, líu ríu chỉ đạo Phó Trách: "Chàng đừng có đi về bên này nhé!" Nàng vung tay áo che miệng bát, cả giận nói: "Làm rơi bụi vào đây người ta!"

"Ôi chao, phu nhân ở nhà vẫn hay nói chuyện với đại nhân như vậy à?" Ma ma kinh hồn táng đảm nhìn lên Sầm Duệ bực tức chê bai Phó Trách, líu lười: "Cả đời này lão thân chưa thấy nương tử nhà ai dám nói với trượng phu như vậy."

Phó thư đồng đang lau sàn, ngẩng đầu nhìn hai người bên kia, xoa xoa mũi: "Quen là được rồi." Nội tâm ca thán, hẳn nói này, thiếu gia còn sùng như thế nữa, sớm muộn gì cũng phu cường bất chấn thôi! Ôi, mà cho dù phu cường bất chấn, thiếu gia cũng vui vẻ, đắm chìm trong đó ấy.

"Lại đây." Sầm Duệ uống canh xong, lười biếng gọi Phó Trách mang một đầu đầy bụi.

Phó đại nhân "phu cường bất chấn" vỗ vai áo, mới đi qua.

Sầm Duệ ngồi ở thảm lông trên hành lang, y phục mặc tầng trong tầng ngoài, tròn xoe như quả bóng, tưởng chừng chỉ cần vô ý một cái là có thể lăn xuống sân viện. Nàng đặt bát canh qua một bên, rút khăn tay ra, nhồm người lên, cẩn thận lau sạch bụi bẩn và mồ hôi cho Phó Trách: "Bụi mắt không?"

Phó Trách nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Duệ chìm trong cái khăn lông, thấy vô cùng đáng yêu, có lòng đùa nàng: "Bụi."

Sầm Duệ tưởng thật, kéo cổ Phó Trách thấp xuống, mở mí mắt hẳn ra: "Để ta xem." Khi đang thổi thổi vào mắt hẳn, thoáng nhìn thấy Phó Trách hơi cong khóe miệng, lập tức bưng tỉnh, biết là hẳn nói dối, giận xong lại bật cười, hôn lên mắt hẳn: "Ấu trĩ."

Phó Trách áp tay nàng lên má mình: "Năm nay, cuối cùng chúng ta cũng có thể cùng nhau đón năm mới rồi."

"Về sau đều như vậy."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tân niên vừa qua, ngày tháng cũng trôi thật nhanh, cái bụng của Sầm Duệ phình lên như thổi khí vậy. Lúc này nàng nói được làm được, đồng ý với Phó Trách không chạm vào chính sự là không chạm vào tý nào, mọi công văn trong triều đều đưa tới tay Phó Trách. Tạ Dung tới quận Giang Ninh đốc thúc công vụ có đến xem Sầm Duệ hai lần, lần nào cũng ngạc nhiên với tốc độ trưởng thành của bé con trong bụng Sầm Duệ, trêu ghẹo: "Lần sau ta tới, có phải là đã sinh rồi không."

Sầm Duệ ngẫm lại tần suất hẳn tới, nói: "Chắc tầm ấy."

"Chậc, lần sau tới ta không mang thuốc bổ nữa mà mang vòng trường mệnh vậy." Tạ Dung cười tùm tùm nói.

Phó Tránh cười lạnh hai tiếng, bưng cái bát Sầm Duệ ăn xong xuống phòng bếp. Tới nay, cuối cùng Sầm Duệ cũng có phản ứng bình thường của phụ nữ mang thai, chính là nôn ọẹ. May là phản ứng của nàng không rõ ràng, sáng sớm dậy sẽ nôn một trận và không thể ngửi mùi lạ. Phó Tránh làm theo lời dặn của lang trung, chia nhỏ thành nhiều bữa, sau mỗi canh giờ đút nàng ăn một lần.

"Sao ta lại có cảm giác người mang thai không phải người mà là Phó Tránh thế?" Tạ Dung nhìn Phó Tránh đi xa, nói nhỏ: "Càng ngày càng hỉ nộ vô thường."

Sầm Duệ cười gượng hai tiếng, sờ sờ cái bụng tròn vo: "Lần đầu làm cha, hẳn khẩn trương mà thôi." Không phải sao, bây giờ Phó Tránh hận không thể cung phụng Sầm Duệ như Bồ Tát, hỏi han ân cần không nói, đi xa vài bước sẽ ra lệnh nàng mau về nghỉ ngơi. May là có ma ma nói phụ nữ có thai đi lại nhiều hơn thì sau này mới sinh thuận lợi, cái tính trông gà hóa cuốc của Phó đại nhân mới cải thiện được tý.

"Từ Sam lần trước người nhắc tới thế nào rồi?" Sầm Duệ đang nằm phơi nắng, đột nhiên hỏi.

Tạ Dung ngồi xổm cạnh ao, lấy cây quạt đùa mấy con cá chép béo ục ịch: "Rất cố gắng làm tốt, không dựa vào Từ gia mà làm bộ làm tịch. Chỉ là, hình như đặc biệt nhiệt tình với Tần tướng gia của chúng ta."

Sầm Duệ kinh ngạc, nhanh chóng bình tĩnh trở lại: "Tần Anh đối với nàng thì sao?"

"Tần tướng gia ấy à... Chắc còn chưa phát hiện ra thân phận của nàng, chỉ cho là nàng a dua nịnh hót hăng như những người khác." Tạ Dung học bản mặt nghiêm khắc của Tần Anh: "Bốn tướng thấy người không muốn làm cái chức tòng thất phẩm này nữa phải không? Lập tức quay về!"

Tạ Dung bắt chước giống như đúc, Sầm Duệ cười ha ha, nhưng vừa thấy Phó Trách đi từ hành lang tới là vội vàng ngậm miệng.

"Nói cái gì thế?" Phó Trách cầm quạt hương bồ che ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt nàng.

Sầm Duệ dựa vào vai hăn, chống cằm lên mu bàn tay hăn: "Nói tới Ngụy Trường Yên bị gia gia hăn và Tú Mẫn dồn ép tới mức phải mang binh chạy tới biên cương rồi. Có điều chắc chuyện tốt sắp tới."

Tạ Dung nhìn một màn này, bỗng nhiên có chút hiểu được lời Sầm Duệ từng nói với hăn. Giờ khắc này, hăn không thể không thừa nhận, hăn ghen tị với Phó Trách và Sầm Duệ. Nhưng hăn vĩnh viễn không thể thông suốt và tiêu sái như bọn họ, giang sơn xã tắc, không thể nói buông là buông được.

Vào hạ, mắt cá chân của Sầm Duệ có hiện tượng phù thũng, theo thời gian, bệnh phù từ mắt cá chân lan lên, ngay cả đi bộ một chút cũng không xong. Phó Trách xem trong mắt, để trong lòng, nhưng lang trung nói đây là chuyện bình thường, ngay cả Sầm Duệ cũng khuyên hăn không cần quá lo lắng.

Nói thì thế, nhưng mỗi đêm, cứ cách một khoảng thời gian là Phó Trách sẽ tỉnh lại một lần để xem Sầm Duệ có nằm thoải mái không, có bị rút gân không. Hôm sau Sầm Duệ nhìn đôi mắt đen sì của hăn, trách hăn đại kinh tiểu quái, nàng còn chưa sinh hăn đã suy sụp cơ thể rồi. Khi nhắc tới thì Phó Trách đồng ý rất nhanh, nhưng tới đêm lại chứng nào tật nấy. Có một lần, hăn thực sự bắt gặp chân Sầm Duệ bị rút gân. Sầm Duệ còn chưa kêu ra tiếng, hăn đã bật dậy, vừa xoa chân nàng vừa dỗ: "Không đau, không đau."

Sầm Duệ dờ khóc dờ cười, gian nan động người: "Ta không biết nên giận chàng hay là nên khen chàng nữa."

"Chỉ cần nàng ổn là được..." Phó Trách bồng im bật, hấn vỗ về bụng của Sầm Duệ: "Vừa này là..."

Sầm Duệ đè tay hấn lại, cười nói: "Là đá ta một cái, cứ tối đến sẽ động nhiều hơn, có khi một canh giờ đá tới mười cái."

Phó Trách mím môi, hôn lên mi tâm của Sầm Duệ, đau lòng không thôi: "Vất vả cho nàng." Trong lòng hơi ghét bỏ tiểu tử còn chưa xuất thế kia, chả trách Sầm Duệ nói ngủ không ngon, thì ra tại đây.

Tháng bảy trời nóng, hơn tháng nữa sẽ tới sản kì của Sầm Duệ, nữ mẫu và bà mẹ đã được mời tới nhà từ sớm, có thể chuẩn bị gì thì đều đã chuẩn bị. Phó Trách tận lực xử lý hết công vụ trong buổi sáng, qua buổi trưa là chạy về nhà bồi Sầm Duệ.

"Phó Trách." Buổi sáng hôm nay, Phó Trách vừa rời giường Sầm Duệ đã mở mắt ra.

"Ta làm ổn nên nàng tỉnh hả?" Phó Trách xoay người hôn lên mặt nàng, lại xoa xoa cái bụng tròn xoe.

Sầm Duệ lắc đầu, nhìn hấn nói: "Chờ con sinh ra, mời nương về đi."

Sắc mặt của Phó Trách cứng đờ, ngồi ở mép giường trầm mặc không lên tiếng.

"Việc kia ai đúng ai sai, một lời không thể nói rõ. Nhưng dù sao bà ấy cũng là tổ mẫu của con, là người có ơn dưỡng dục với chàng..." Sầm Duệ nhìn hấn, mềm nhẹ nói: "Nói cho cùng không thể để bà không được gặp tôn tử một lần được." Việc này nàng đã suy nghĩ lâu rồi, nàng không phải thánh nhân, nói không để tâm là giả. Nhưng bây giờ nàng là thê tử của Phó Trách, là mẫu thân của con hấn, nàng phải đứng ở góc độ của hấn để suy nghĩ thay hấn.

Sầm Duệ biết Phó Trách để bụng cũng không kém nàng, tính tính hăn lạnh lùng, cố chấp, nàng khuyên thì khuyên, có nghe không vẫn là ở hăn: "Được rồi, chàng thay quần áo rồi tới nha môn đi, nhớ dùng bữa sáng. Ta ngủ tiếp đây."

Sau khi nằm xuống, Phó Trách ôm lấy nàng từ phía sau, xoa mặt nàng: "Đáng lẽ ta phải là người xử lý tốt việc này, vậy mà lại để nàng nghĩ thay ta."

"Lớn thế rồi còn làm nũng." Sầm Duệ lẩm bẩm, nhưng biết hăn bị thuyết phục rồi.

Phó Trách xử lý công vụ ở nha môn xong, ngồi trầm ngâm thật lâu, mới ngáp ngừng đề bút viết một phong thư. Khi đang đóng dấu thư, đột nhiên thấy hoảng hốt, tay run lên, ấn trật.

"Đại nhân! Đại nhân!" Đầu tiểu lại* đẩy mồ hôi, chạy như điên vào: "Trong nhà ngài truyền lời đến, nói là phu nhân sắp sinh rồi."

*Lại: Chức vụ không có phẩm cấp

Phó Trách đứng bật dậy, không phải còn một tháng nữa mới tới sản kì sao?

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thân Thế

Sầm Duệ tiễn Phó Trách đi xong cũng không phát hiện có gì khác thường, ngủ thêm nửa canh giờ thì bị đưa bé trong bụng đá tỉnh. Sắp tháng tám rồi mà thời tiết vẫn nóng không chịu được, Sầm Duệ ngủ toát đầy mồ hôi, chống người đứng dậy, gọi nhũ mẫu tới xoa người cho mình, đổi bộ quần áo khác. Sau khi xong hết, mới ưỡn cái bụng to đùng tới trù gian ăn sáng.

Sáng sớm nên nàng nhàn đến vô sự, bước chậm từng bước đi dạo trong viện. Tiểu thư đồng ở bên hận không thể dán mắt lên người Sầm Duệ, sợ nàng có sơ xuất gì. Ma ma ở bên cạnh phơi quần áo trẻ con, cười nói: "Phu nhân sinh lần đầu, đi một hai bước càng có lợi."

Tiểu thư đồng ghi nhớ mệnh lệnh của Phó Trách, nào dám thả lỏng một khắc, cầm quạt hương bồ đi theo phía sau Sầm Duệ, nhìn cơ thể lắc lư của nàng, lòng run sợ nói: "Thiếu phu, phu nhân ngài vẫn nên về ngồi xuống thôi."

Hôm nay tinh thần của Sầm Duệ đặc biệt tốt, đi vài vòng rồi nói: "Vậ người chơi cờ với ta đi."

"..." Mặt Phó thư đồng xám như tro tàn: "Tiểu nhân có thể nói không sao?" Hẳn là một người thiện lương ngay thẳng, không hề muốn chơi cờ với người vô sỉ vô lại như thiếu phu nhân đâu!

"Không thể." Sầm Duệ tàn nhẫn dập tắt tia hy vọng cuối cùng của hẳn.

"Không chơi nữa." Ván thứ hai bắt đầu chưa bao lâu, Sầm Duệ bỗng nhiên buông quân cờ xuống.

"Á? Vì sao ạ?" Tiểu thư đồng đang đắm chìm trong thắng lợi ngẩn ngùi, mê man ngẩng đầu.

Sầm Duệ ôm bụng, vẻ mặt bình tĩnh: "Ta vỡ nước ối rồi."

"..."

Khi Phó Trách chạy về tới nhà, tiểu thư đồng đã bá được một lượt các vị thần tiên, Bồ Tát, trước mắt đang chuẩn bị đập đầu thắp hương tổ tông Phó gia. Mặt Phó Trách trắng bệch tới dọa người, giọng nói còn giữ được trấn định: "Thiếu phu nhân đâu?"

Phó thư đồng nhìn thấy Phó Trách thì như kẻ chìm trong bóng đêm thấy ánh rạng đông, là ánh sao sáng của đời người! Kích động tới mức trả lời một câu vô nghĩa: "Thiếu phu nhân đang ở phòng sinh ạ."

Phó Trách sốt ruột, lớn tiếng quát, "Nàng thế nào rồi!"

Phó thư đồng đang hoang mang lo sợ lại bị quát, chân mềm nhũn càng nói không xong, thật lâu sau nghẹn ra một câu: "Thiếu gia bình tĩnh ạ!"

"Ầm ỉ cái gì! Ầm ỉ cái gì! Không phải sinh non sao! Ngạc nhiên cái gì chứ." Bà mẹ lộ cái đầu ra cửa tìm hiểu, không kiên nhẫn vỗ thật mạnh vào ngực: "Có lão thân ở đây, tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu rảnh thì nhanh chóng đi đun bát canh củ sen đi, để phu nhân đói sẽ không có sức."

Loại cam đoan này vốn dĩ không thể khiến Phó Trách an tâm, hẳn muốn xông vào trong phòng, có điều còn chưa tới cửa đã bị bà mẹ chống nạnh quát đứng lại: "Nơi này không phải chỗ đại nhân có thể vào!" Nửa đây nửa xô Phó Trách ra ngoài, đóng sập cửa lại.

Trong chớp mắt đó, Phó Trách nghe thấy tiếng rầm rì của Sầm Duệ. Hấn gọi một tiếng: "A Duệ." Hấn gọi tên nàng không mong nàng trả lời, chỉ hy vọng nàng biết hấn đang ở đây, ngay ngoài cửa. Có hấn ở cùng, nàng không cần sợ hãi.

Từ nhỏ Sầm Duệ đã là đứa trẻ chịu được đau, sau này lớn lên trải qua bao đao thương rồi thì cổ độc, vậy nên chút đau bụng sinh này còn trong phạm vi chịu đựng được của nàng. Nghe thấy Phó Trách gọi nàng, nàng siết chặt năm ngón tay, tuy biết hấn không nhìn thấy nhưng trên mặt vẫn lộ nụ cười thoải mái, thấp giọng nhưng đáp rõ ràng: "Ta không sao."

Bà mẹ hừ một tiếng, tiểu nương tử này rất kiên cường, như vậy cũng chịu được, không rên không la như những người khác.

Người Phó Trách mướt mồ hôi lạnh, được Sầm Duệ đáp lại, thần kinh căng như dây đàn thoáng thả lỏng, nói với tiểu thư đồng: "Đi nấu canh đi."

Vừa nhắc mắt, Phó thư đồng đã sớm chạy tới phòng bếp nhóm lửa nấu canh từ bao giờ, không thấy bóng dáng nữa.

Sầm Duệ mang thai đầu, lại còn sinh non cho nên gian nan hơn nhiều, từ giờ ngộ đến chạng vạng, tới khi trăng trên bầu trời lặn lẽ lên, trong phòng sinh vẫn đang giằng co. Sầm Duệ đã được đút mấy bát canh rồi, nhưng đứa nhỏ chậm chạp không chịu thò đầu ra. Bà mẹ bắt đầu lo lắng, còn thế này nữa, không nói đứa nhỏ không chịu nổi, người lớn cũng không trụ được.

Bên ngoài, xiêm y sau lưng của Phó Trách đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, lòng bàn tay khắc dấu vết thật sâu. Dường như hấn đang quay về cái đêm của nhiều năm trước khi đứng ngoài đại hỏa hừng hực, cảm giác bất lực và tuyệt vọng ấy dần lan khắp toàn thân: "A Duệ..."

Tại khoảnh khắc hấn đẩy mạnh cửa ra, tiếng trẻ con khóc vang dội ní non cũng phá nát không gian, bà mẹ ôm đứa nhỏ, quay người lại thấy Phó

Tránh thì sợ tới mức ba hồn bay mất hai: "Đại nhân, sao ngài có thể vào nơi huyết tinh thể này!"

Sầm Duệ thả lỏng khớp hàm siết chặt, nhả miếng vải bông trong miệng ra, thời gian quá lâu, môi nàng đã khô nứt trắng bệch: "Không sao, để cho hấn vào."

Phó Tránh nhìn đống hỗn độn trên giường và vết máu loang lổ, cơ thể thoáng chao đảo, nắm chặt tay Sầm Duệ mà mãi lâu sau vẫn không nói nên lời.

"Dọa chàng rồi hả..." Sầm Duệ áp sườn mặt vào tay hấn, giọng khàn khàn: "Các bà ấy nói là con trai."

Phó Tránh vẫn không nói gì, chỉ dùng hết tâm tư để ôm Sầm Duệ, dáng vẻ khẩn trương kia như ôm lấy bảo bối đã mất lại có được.

Bà mẹ thấy Sầm Duệ còn nói chuyện rõ ràng, dưới thân cũng không xuất hiện hiện tượng xuất huyết, thở dài một hơi, cười tủm tỉm ôm đứa nhỏ đã được tắm rửa sạch sẽ đến chúc mừng Sầm Duệ và Phó Tránh.

Sầm Duệ thấy phản ứng của Phó Tránh không được thích hợp, nàng vừa thiên tâm vạn khổ sinh cho hấn một tiểu tử mũm mĩm, không khích lệ khen ngợi một câu thì tốt xấu gì cũng phải liếc nhìn con một cái chứ. Nàng cố gắng giật giật ngón tay bị Phó Tránh siết, bực bội nói: "Con!"

Lúc này Phó Tránh mới hồi hồn, trong ánh mắt quái dị của bà mẹ mới xấu hổ buông Sầm Duệ ra, dùng tư thế ngốc lạ ôm bé con mới sinh đang khóc nỉ non. Hấn vừa mới ôm, tiểu tử kia đột nhiên ngừng khóc.

"Có xinh không?" Uống thêm hai ngụm canh, Sầm Duệ hồi phục một chút khí lực, muốn nhìn đứa bé mới bò từ trong bụng mình ra một cái.

Bé tẹo, nhiều nếp nhăn, người đỏ bừng, hơi khó coi! Đây là tiếng lòng thật của Phó Trách, nhưng nhìn tình cảnh này hẳn đành trái lương tâm nói: "Xinh lắm, rất giống nàng."

Phó Trách vừa lên tiếng, Sầm Duệ đã biết vì sao hẳn không nói, thì ra là khóc. Nói khóc thì hơi khoa trương, nhưng giọng nghẹn ngào rồi. Từ lần đầu tiên gặp nhau đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Phó Trách để lộ một mặt yếu ớt như vậy. Vừa nãy đau đòi mạng, Sầm Duệ cũng không khóc thành tiếng, bây giờ ngược lại bị Phó Trách kích động, nước mắt lách cách rơi xuống.

Phó Trách đưa con cho nữ mẫu, sợ hãi đỡ lưng nàng: "Làm sao vậy, đau à?"

Sầm Duệ dùng khí lực còn lại để dựa vào Phó Trách, cười trong nước mắt: "Ta đang hạnh phúc." Hạnh phúc vì tuy con đường này nhấp nhô khó nhọc, chung đặng thì ít, xa cách thì nhiều, nhưng tới giờ phút này có con, có Phó Trách và nàng, thật viên mãn.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Đứa nhỏ sinh non, bà mụ nói yếu hơn so với những đứa trẻ đủ tháng nên sẽ nuôi hơi mệt. Sầm Duệ nhìn con, vừa lo lắng lại đau lòng: "Ta tận tâm khổ khổ mới sinh được con, trăm ngàn lần đừng chịu thua kém con nhé." Dỗ dỗ bé, lại thở dài một hơi: "Lang trung nói thân mình ta kém, căn cơ bạc, cho nên Tảo Nhi mới sinh non, ta thật có lỗi với nó." Nói xong lại cười: "Tảo Nhi Tảo nhi*, một lời thành sấm."

*Tảo nhi Tảo nhi - 棗兒早兒: Chữ Tảo đầu tiên là Táo - 棗, chữ Tảo thứ hai là Sớm (sáng sớm) - 早

"Miên man suy nghĩ cái gì thế!" Phó Trách nhìn nàng nằm nghiêng, chột chột má nhi tử, vẻ mặt như đã lường trước: "Con của ta, tất nhiên sẽ không phải ma ốm."

"Phi! Miệng quạ đen nhà chàng!" Sầm Duệ ra vẻ muốn ôm con tránh xa, hôn nhẹ lên mặt Tiểu Tảo, không quan tâm nó không nghe hiểu cái gì, chê trách Phó Trách: "Cha con là đồ hắc tâm hắc phế hắc lòng, làm việc bá đạo còn không nói đạo lý."

Tiểu Tảo đập đập chân nhỏ, toét miệng cười, tỏ vẻ lời Sầm Duệ nói làm nó rất vui.

Sao hẳn lại không biết hẳn "hắc" như thế chứ, có điều mặt Phó Trách thì đen thật rồi, ôm cả Sầm Duệ và ổ chăn lên thảm trải trên giường trúc: "Lộn xộn cái gì, ban đêm lạnh, bị gió thổi vào thì phải làm sao?!"

"..." Tiểu tính tình của Sầm Duệ được Phó Trách yêu chiều từ lúc mang thang nên phóng đại, tức thời phát hỏa: "Phó Trách! Sinh con xong rồi nên chàng lập tức trở mặt đúng không! Chàng là kẻ phụ bạc!" Làm bộ muốn khóc lớn.

Phó Trách nghiêm mặt, mặc nàng gào thét xong, đẩy điếm tâm qua: "Buổi tối chưa ăn bao nhiêu, đói bụng rồi phải không?"

"..." Sầm Duệ lặng lẽ thu tiếng khóc, khịt khịt mũi, Phó Trách thở dài, ôm cả con và nàng vào lòng, chọn một miếng điếm tâm đưa cho nàng: "Lai Hỉ và Trương Dịch đang đi trên đường rồi, không mấy ngày nữa sẽ tới Hoài Quận. Có Trương Dịch chăm sóc, nàng còn lo lắng cho Tảo Nhi nữa không? Ngoan."

Sầm Duệ ăn điếm tâm, vừa nuốt vừa than thở: "Ta cảm thấy chàng luôn coi ta là trẻ con."

Phó Trách bật cười, vỗ nhẹ đầu nàng: "Thói quen." Quen dùng hết khả năng để chăm sóc một người, quen mọi việc lấy nàng làm đầu, quen đi vài bước sẽ quay đầu lại xem nàng có theo kịp không. Trong mắt hẳn, nàng vẫn mãi là tiểu cô nương mười mấy năm trước nhắm mắt đi theo sau đuôi hẳn,

khiến người ta ảo não, khiến người ta ưu tư, khiến người ta hận nghìn rãng, nhưng bất giác từ lúc nào đã thâm căn cố đế.

Người tới cùng Lai Hỉ không chỉ có Trương Dịch, mà còn một người Phó Trách không ngờ tới - Ngụy Trường Yên.

Đối với Ngụy Trường Yên, Phó Trách biểu hiện rất rộng lượng, để hẳn nói chuyện riêng một mình với Sầm Duệ, còn mình dẫn Trương Dịch nhìn xem Tiểu Tảo. Đáng thương thay cho Ngụy công tử ở trong mắt Phó Trách chưa bao giờ đạt đến hai chữ "tình địch".

Sầm Duệ rất không kiên nhẫn với việc ở cữ, có người mới tới chơi nên vô cùng vui vẻ: "Sao người tới đây có một mình? Tú Mẫn đâu?"

Ngụy Trường Yên cũng rất câu nệ, vừa vào cửa liền cẩn thận khép cửa lại, phòng ngừa gió lùa.

Ngụy Như cào cào cửa: "Công tử, đóng kín như vậy có sợ Phó đại nhân nghĩ ngài có tư tình với bộ hạ không?"

"..." Ngụy Trường Yên "Oành" một tiếng đánh rầm cửa trước mũi hăn, hùng hùng hổ hổ ngồi trở về, nâng mắt cẩn thận đánh giá hạ Sầm Duệ: "Trông người rất khá."

"Cả ngày bị ép ăn ép uống, nếu không khá hơn tý nào thì ta thực xin lỗi đồng gà vịt cá tôm kia." Sầm Duệ nổi tính đùa giỡn, chạm phải vẻ mặt do dự muốn nói lại thôi của Ngụy Trường Yên, liếc mắt ra cửa sổ, thấp giọng hỏi: "Chuyện ta nhờ người điều tra thế nào rồi?"

Ngụy Trường Yên thở liền mấy hơi dài, như đã hạ quyết tâm, nói: "Thời gian lâu rồi nên ta cũng chỉ tra được đại khái thôi, kết hợp với cả suy luận của mình nữa thì đại khái là thế này: Quý phi năm đó, cũng chính là nương của người sau khi ôm Sầm Duệ thật sự chạy trốn khỏi cung thì Sầm Duệ bị đậu mùa trên đường đi, do không được trị liệu kịp thời nên chết yếu.

Khi Quý phi còn đang chìm trong thương tâm đã nhận nuôi một cô nhi. Ta chỉ tra được nơi Quý phi gặp được người là ở Yến Châu giáp biên giới Tấn quốc. Về phần cha mẹ thân sinh của người thì khó tìm tung tích." Hãn quan sát sắc mặt của Sầm Duệ: "Người muốn tra tiếp, ta sẽ tiếp tục..."

Sầm Duệ im lặng nghe hãn kể lại xong, trên mặt không lộ ra vẻ thất vọng hay là thương tâm, trái lại buông lỏng bàn tay siết chặt đem ra, cả người thoải mái: "Đủ rồi, không cần nữa. Với ta mà nói, như vậy đã đủ rồi."

...

Ngụy Trường Yên đi khỏi đình viện, bỗng dừng chân quay đầu nhìn hồi lâu, Ngụy Như nhìn hãn, cho là hãn lưu luyến, nói: "Rõ ràng công tử còn tìm được một cái túi hương cũ, vì sao không đưa cho bệ hạ ạ? Có lẽ đó là tín vật liên quan đến cha mẹ của nàng."

Ngón tay trong tay áo vô ý vuốt ve hoa văn trên túi hương đã cũ, bên trên mơ hồ có đường chỉ thêu màu vàng thêu chữ "Dung", Ngụy Trường Yên hờ hững nói: "Một cái túi hương hỏng mà thôi, có tác dụng gì lớn được? Huống hồ đối với nàng mà nói..."

Nàng rất ổn, cho nên không quan trọng. Về phần hãn, có lẽ qua vài năm nữa, nói không chừng cũng buông xuống.

Ngụy Trường Yên mỉm cười, loại chuyện thế này, ai biết được.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Trăng Tròn

Rốt cuộc thì Phó phu nhân cũng không trở về. Ngày Tiểu Tảo đầy tháng, Phó Trách làm hai bàn tiệc mời hàng xóm sang ăn mừng. Sầm Duệ ở phòng trong ôm Tiểu Tảo, cùng nhũ mẫu giúp bé mặc quần áo, tiểu thư đồng đột nhiên vội vàng đi đến: "Phu nhân, ngoài cửa có hai người lạ, nói là muốn đưa đồ cho ngài."

"Người lạ?" Đi theo Sầm Duệ phải đối mặt với vô số thích khách, tính cảnh giác của Lai Hỉ vô cùng cao: "Tiểu thư, ta đi xem."

Sầm Duệ hôn cái tay trắng nõn, mập mạp của Tiểu Tảo, đùa bé cười khanh khách, không để tâm nói: "Bây giờ ta không còn là hoàng đế, không có giá trị ám sát." Nâng váy đi ra ngoài: "Ta đi xem."

Trong phòng ầm ĩ tiếng chúc mừng, thật ra Phó Trách không thích xã giao, ăn uống linh đình như vậy, có điều hôm nay hẳn thật sự vui mừng, đôi mắt xưa nay lạnh lùng cũng ngập ý cười, uống hết ly này sang ly khác. Sầm Duệ đi vòng qua, liếc mắt vào nhìn rồi dặn dò Phó thư đồng: "Chú ý đừng để hẳn uống nhiều nhé."

Phó tiểu thư đồng mang vẻ mặt tận trung, nghiêm túc nói: "Phu nhân, ta cảm thấy ta chú ý đến ngài sẽ tốt hơn." Bằng không va phải cái gì, đụng phải thế nào, ngã ra sao, kẻ không may mắn chính là hẳn. Lai Hỉ lại càng không muốn đi, chủ tử của hẳn là Sầm Duệ chứ không phải cô gia.

"..."

Ngoài cửa có một nam một nữ đang đứng, khuôn mặt đều tròn xoe, một người cầm giỏ trứng chim đỏ, rượu gạo; Một người nâng cái hộp gấm dài một thước, không biết bên trong là gì. Hai người vừa thấy Sầm Duệ thì lập tức hành đại lễ, kẻ xướng người họa nói lời chúc mừng bé con, sau đó dâng đồ lên phía nàng, lặp lại một lần: "Xin chúc mừng."

Lai Hỉ khẩn trương nhìn hộp gấm kia, sợ vừa mở ra là độc dược, chủy thủ hay ám khí gì đó bay lên. Nhưng chính Sầm Duệ lại bình tĩnh mở ra, trong tầng gấm vóc là xiêm y của tiểu hài tử, bên trên xiêm áo là một dây chuyền bạc, khắc bốn chữ "trường mệnh phú quý".

Nhìn trứng chim và rượu gạo, trong lòng Sầm Duệ đã sáng tỏ. Mấy thứ này vốn nên là đồ nhà mẹ đẻ của nàng đưa tới khi Tiểu Tảo đầy tháng, nhưng nàng không còn song thân cũng không có gì gọi là người nhà mẹ đẻ, nói vậy chỉ có một người kia. Lão nhân gia tuổi lớn, mắt mũi không về, nhưng trong lòng luôn nhớ thương tôn nhi nên đưa đồ này tới, cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận nàng tức phụ này.

Sầm Duệ khép hộp gấm lại, mỉm cười với hai người kia: "Thỉnh thay ta và Phó Trách hỏi thăm bà, nhờ nói câu 'Tâm ý của người chúng con đã nhận được, nếu có thời gian mong người về thăm tôn nhi.'"

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười nói: "Dạ."

Tiến bước hai người, Sầm Duệ ôm hộp trầm tư, chậm rãi trở về.

"Ai tới vậy?" Thanh âm trầm thấp, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên phía trước mấy bước, bạn nhỏ mới sinh thì đang y y nha nha chơi đùa.

Sầm Duệ vừa ngẩng đầu đã thấy Phó Trách ôm Tiểu Tảo đứng dưới tàng cây, con được bao chặt trong tã lót, đang vươn bàn tay nhỏ bé ra dùng hết sức túm vạt áo của Phó Trách, nhìn thoáng qua trông rất buồn cười. Sầm Duệ bước nhanh lên, hai hàng lông mày cong cong, quở trách: "Trời

lạnh thế này ôm con ra làm gì, nếu đông lạnh rồi thì tính cho chàng hay tính cho ta đây?"

"Nên ôm con ra gặp tân khách, ta không tìm được nàng nên đi xem." Phó Trách nhìn Sầm Duệ giấu tâm sự, đảo mắt qua hộp gấm trong tay nàng, trong lòng đoán được bảy tám phần, một tay ôm Tiểu Tảo, một tay dắt nàng tới chính đường: "Nương phái người tới đây chứng tỏ đã thông suốt nhiều điều, chờ bà cởi được khúc mắc thì sớm muốn gì cũng quay lại thôi." Giọng hẳn từ từ thấp đi: "Thật ra người tui thân nhất là nàng."

Sầm Duệ sụt sịt mũi, khước mắt hơi hồng, giọng mũi nồng đậm: "Ừm."

Đi đến cửa, Phó tiểu thư đồng lại mang vẻ mặt không hiểu ra sao bảo với hai vợ chồng bọn họ: "Đại nhân, bên ngoài lại có xe ngựa tới."

Phó Trách buông tay Sầm Duệ ra, đưa Tiểu Tảo cho nàng ôm: "Nàng mang Tiểu Tảo vào trước đi, ta đi nhìn xem."

"Há há, ta đã bảo là tiểu tử nhà người có năng lực rồi mà! Im hơi lặng tiếng cười tức phụ, lại im hơi lặng tiếng sinh con, nếu thằng nhóc Ngụy Trường Yên kia không để lộ ra, thì chắc có lẽ chờ tôn tử của người sinh ra rồi lão tử cũng không biết!" Khi Sầm Duệ đang ôm Tiểu Tảo nhận lời chúc cát tường của hàng xóm thì bỗng nghe thấy tiếng quát mang mười phần trung khí, sau lưng cứng đờ, quay người lại, bất ngờ không kịp phòng bị đã đối diện thẳng mặt với Ngụy lão gia tử.

"Người còn xem lão tử là lão..." Cái chữ "sư" bị Ngụy lão gia tử cắn phải đầu lưỡi, biểu tình đọng lại trên mặt vừa quái dị vừa buồn cười.

Phó Trách đi theo sau cũng bất đắc dĩ tọt cùng, lắc đầu với Sầm Duệ, vừa đến cửa đã xông thẳng vào trong, chín trâu hai hổ cũng không kéo kịp.

"Này này này..." Ba tiếng liên tiếp của Ngụy lão gia tử phá vỡ sự yên tĩnh của cả phòng, cứ như gặp quỷ giữa ban ngày, hoảng sợ vạ phần đánh

giá Sầm Duệ từ trên xuống dưới, nhìn trái nhìn phải, vỗ đùi: "Hừ chết lão tử rồi!"

"..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Sầm Duệ đưa người tới thiên đình ngồi, Ngụy lão gia tử mới từ trạng thái thất hồn lạc phách dịu lại, nhưng vẫn hồ nghi nhìn Sầm Duệ: "Người là bệ hạ thật sao? Á, phi phi, người là thái thượng hoàng thật sao?"

Sầm Duệ tự mình dâng một ly trà ấm, gật đầu, mỉm cười hỏi: "Lão nhân gia gần đây khỏe không?"

"Rất không tốt!" Chòm râu của Ngụy lão gia tử co thành một nhúm, đau thấu tâm can: "Đệ tử của ta cưới bệ hạ của ta, rằm cũng không phóng đã sinh ra một thằng cu béo mập, quan trọng hơn là tiểu bệ hạ đột nhiên từ nam biến thành nữ, thì người cảm thấy ta có khỏe không?"

"..." Sầm Duệ run rẩy khóe miệng, thái độ chân thành sám hối: "Ta không cố ý."

"Xí! Không cố ý mà giấu ta mười năm sao?!" Ngụy lão gia tử đập thật mạnh chén trà xuống bàn, bắt mắt liếc mắt với Phó Trách vừa tiễn khách khứa xong đi vào, lão gia tử lại càng không thoải mái, vỗ bùm bùm xuống bàn: "Mắt lệch à? Liếc cái gì mà liếc! Lão tử chỉ có một đệ tử là người!"

Nhìn ra được Ngụy lão thức sự giận, Sầm Duệ cười có chút khó khăn, Phó Trách vỗ vỗ vai nàng: "Tảo Nhi khóc, nàng đi nhìn xem, ta nói chuyện với lão sư."

"Hừ!" Ngụy lão gia tử khoanh hai tay, lỗ mũi hất lên trời, một bộ người không giải thích hẳn hoi cho ta, ta sẽ không khách khí nữa đâu.

Phó Trách tóm tắt lại mọi chuyện, hai ba câu đã giải thích xong việc Sầm Duệ nữ phần nam trang, ở giữa cũng nhắc tới thân phận của hắn và Sầm Duệ, tự rót chén trà nhuận họng: "Đâm lao thì phải theo lao, nàng cũng đâu muốn lừa gạt. Lão sư và ta đều biết ở quan trường có rất nhiều thứ thân bất do kỷ, huống chi nàng còn tại đế vị?"

Ngụy lão biết rõ bao năm qua Sầm Duệ phải vất vả thế nào, nói thật, một cô nương mà làm được thế này thật không dễ. "Ai..." Ngụy lão gia tử đập giày ra, khoan chân lên ghế: "Các người huyên não thành vậy, ta xem như đã hiểu vì sao bệ hạ cố ý muốn thoái vị rồi, thì ra là để song túc song tê với người. Nhưng các người có nghĩ tới không, đứa nhỏ của các người chính là hoàng tự, sau này..." Một đồng hồ độn a.

"Nếu Sầm Duệ đã gả vào Phó gia, thì con của chúng ta sẽ họ Phó, không liên quan nửa phần tới hoàng thất." Phó Trách trầm đĩnh chặt sắt nói.

Ngụy lão thở dài thật sâu: "Nó là con của người, nói không chừng về sau sẽ đi theo con đường ngày xưa của người, vào kinh làm quan. Khi đó thì sao?"

"Con cháu có phúc của con cháu, đó là tạo hóa của nó, là phúc hay họa phải dựa vào chính mình."

"Tiểu Tảo thật đáng thương!" Ngụy lão cố làm ra vẻ than thở: "Sao lại có người cha vô lương tâm như vậy chứ."

...

"Lão gia tử đâu?" Sầm Duệ đỡ con ngủ xong, nghe thấy tiếng bước chân là biết Phó Trách về.

Phó Trách hơi ủ rũ xoa mũi, đứng bên nàng nhìn Tiểu Tảo ngủ say. Được Trương Dịch chăm sóc, bé con đã khỏe mạnh hơn nhiều, trên mặt cũng có chút thịt, lúc này đang dang tay dang chân ngủ ngon lành. Phó

Tránh hạ giọng xuống cực thấp: "Đã đi rồi, nói là đi Giang Ninh tìm Tú Mẫn."

"Nhanh như vậy à?" Sầm Duệ kinh ngạc nâng cao giọng, thấy Tiểu Tảo nhú mi thì lập tức im lặng, nhưng vẫn tiếc nuối nói: "Không phải chàng đuổi lão nhân gia đi chứ?" Loại chuyện này, Phó Tránh là người có khả năng làm được.

Phó Tránh lập tức liếc nàng một cái, vỗ lên đầu nàng, nhìn Sầm Duệ giận mà không dám nói gì, nở nụ cười: "Trong lòng nàng, ta là người vô tình như vậy sao?"

Sầm Duệ vô cùng kiên định gật đầu.

Phó Tránh cảm thấy, mình nên nghiêm túc cải thiện lại hình tượng trong lòng thế tử.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi sắp được một tuổi, bạn nhỏ Phó Tiểu Tảo đã học nói được câu đầu tiên. Đó vào một giờ ngộ bình thường như bao ngày, Sầm Duệ cúi kính với Phó Tránh vì một phong thư, Phó Tránh tâm bình khí hòa giải thích với nàng: "Làm gì có chuyện ta về kinh nhậm chức chứ, nàng cũng thấy đấy, đây chỉ là đề nghị của lão sư thôi."

"Đề nghị?" Sầm Duệ vẫn còn khó chịu về chuyện bị hấn đánh đồng mấy ngày trước, mượn đề tài để nói chuyện của mình: "Chính chàng không có ý đó thì sao lão gia tử nói khẳng định như vậy được!"

Hai người đang cãi nhau, đột nhiên có giọng nói mơ hồ không rõ chen ngang: "Phụ thân... hư."

"..."

Cả Sầm Duệ và Phó Trách đều sửng sốt, vẫn là nàng hồi hồn trước, vui sướng bế bé con trên giường lên: "Tiểu Tảo nói được rồi sao?"

Bên kia, sắc mặt của Phó Trách vẫn bình thường, không nhanh không chậm hỏi lại: "Phụ thân hư?" Cười như không cười nhìn Sầm Duệ: "Nàng dạy à?"

"..." Sầm Duệ chợt dạ, ôm Tiểu Tảo ra chắn trước tầm mắt của hắn: "Chàng nghe lầm rồi, rõ ràng con đang gọi phụ thân mà."

"Phụ thân hư!" Phó Tiểu Tảo vô cùng không cho nàng mặt mũi, lặp lại lần nữa, câu này còn rõ ràng, vang dội hơn.

"..."

"Về sau không thể để nàng dạy con được." Phó Trách lập tức ra quyết định, nhân tiện còn nhàn nhạt giáo huấn Sầm Duệ hai câu: "Nàng cũng đã làm mẹ rồi, cha mẹ nên làm gương cho con cái."

Sầm Duệ đang muốn nói không phục, nghiêm mặt chuẩn bị tranh cãi với hắn thì Lai Hỉ gõ gõ cửa sổ nói: "Tiểu thư, trong kinh có người đến ạ."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Học Chữ

Đối với bên ngoài, Sầm Duệ vẫn nói là dưỡng bệnh ở cung Minh Quang - Thiên Đô, chỉ có vài người biết nàng minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương* ở Hoài Quận. Nhưng Lai Hỉ nói đó là một cô nương lạ, Sầm Duệ và Phó Trách không khỏi tò mò, để tránh xảy ra chuyện, Sầm Duệ ôm Tiểu Tảo đứng sau bình phong xem xét tình thế.

*Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: Công khai sửa đường san lối lúc trời sáng, để ngấm ngấm bí mật mở lối Trần Thương (giấu ý đồ sau hành động).

"Tiểu tử này nặng hơn nhiều rồi." Sầm Duệ ôm Tiểu Tảo nói thầm một câu, nhét viên kẹo đường vào miệng bé.

Phó Tiểu Tảo còn nhỏ nhưng biết ai tốt ai xấu với bé, cho nên được Sầm Duệ bế thì nở nụ cười, ôm chặt cổ nàng, bẹp một ngum vang dội lên mặt nàng, kéo theo không ít nước miếng.

Phó Trách bên ngoài không nhẹ không nặng khụ một tiếng, Sầm Duệ bĩu môi, đừng có trẻ con như vậy chứ, tới con mình mà cũng ăn giấm chua.

Lai Hỉ dẫn một cô nương lạ mắt vào, người bước vào phòng rồi mới quan sát xung quanh. Thấy chỉ có Phó Trách một mình ngồi sau án thì không khỏi sửng sốt, chấp tay thi lễ với hắn, đó là quan lễ. Lai Hỉ dâng trà, nàng mân mê chén trà một lúc, mới ngược mắt lên: "Lần này ta đến quá thực đường đột, hy vọng Quận Thừa đại nhân bao dung. Ta có một bằng hữu cũ là bạn của Viện phán Thái y viện tiền nhiệm - Trương Dịch, ta nghe

hắn nói Trương Thái y ở quý phủ, cho nên, ta..." Cô nương rũ mắt, bần khoăn nói: "Tới thỉnh hắn rời núi."

Phó Trách thu hết biểu cảm từ lúc nàng vào cửa tới giờ vào trong mắt, ôn trọng thì có ôn trọng nhưng khí độ cần phải trau dồi, giọng quan kinh thành rõ ràng như thế không khó làm cho người ta đoán được danh tính của nàng: "Quả thực Trương Dịch từng ở trong phủ ta một thời gian, nhưng không lâu trước đó đã quay về quê hương tại quận Thanh Thủy rồi." Hắn lạnh lùng nói: "Ta có một chuyện còn chưa rõ, không biết cô nương đến đây với thân phận gì, và vị bằng hữu cũ của người là thần thánh phương nào?"

Sầm Duệ néo néo mũi Tiểu Tảo, nhìn cha con xem có giống khuôn mặt của Trương quả phụ không?

Cô nương kia không đoán được người mình muốn tìm đã rời khỏi Hoài Quận, thoáng chốc sắc mặt trắng nhợt, hoảng loạn. Phó Trách còn cố tình lạnh mặt híp mắt, khí thế bức người, trên đời này đúng là không tìm ra mấy người có thể giống Sầm Duệ chịu được hắn.

Sầm Duệ đứng sau bình phong không nhìn được nữa, bế Tiểu Tảo đi ra: "Người tìm Trương Dịch có chuyện gì?"

Phó Trách thấy nàng cứ đi ra như thế thì trong lòng có bất mãn, môi mỏng khẽ nhúc nhích, nhưng không phát ra tiếng nào. Sầm Duệ nhận được ánh mắt lạnh lùng của hắn, xấu hổ vờ về con, ngồi xuống cạnh hắn.

Cô nương cắn môi tới mức trắng bệch, nhanh chóng lau khóe mắt, thoáng trấn định lại: "Ta thỉnh Trương Thái y rời núi để chữa bệnh cho một vị... đại nhân, không đối gạt phu nhân, vị đại nhân ấy là Hữu tướng đương triều Tần tướng gia. Năm đó tướng gia bị trọng thương trong vụ án mưu phản, nay vết thương cũ tái phát, bất đắc dĩ ta mới phải đăng môn bái phỏng."

Còn biết dùng quan chức chén ép người khác nữa cơ à? "Tần Anh bị bệnh thì đã có thái y trong cung trị liệu..." Phó Trách chưa nói xong đã bị Sầm Duệ ngăn lại.

Cô nương kia cả kinh, không ngờ Phó Trách lại hô thẳng tục danh của Tần Anh.

Sầm Duệ buông mi mắt, không để người ta nhìn ra thần sắc bên trong: "Trương Dịch ở trong phủ, ta mang cô nương tới gặp hẳn, cụ thể thế nào người nói rõ với hẳn."

"Đa tạ phu nhân nhiều."

Tiểu Tảo giao cho Phó Trách trông nom, lúc nàng rời đi, sắc mặt của người nọ rất thối, Sầm Duệ thừa dịp cô nương kia cúi đầu đi ra ngoài cửa, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên mặt Phó Trách một cái. Phó Trách giật mình, nhìn Sầm Duệ đặc ý tung tăng ra cửa, chột bật cười.

"Người là người của Từ gia sao?" Sầm Duệ vừa đi vừa hỏi nàng.

Từ Sam mở to mắt, không tự chủ cảnh giác nhìn Sầm Duệ: "Sao phu nhân biết được?"

"Đoán." Sầm Duệ cười tủm tỉm nói: "Ta còn biết người tên là Từ Sam, bảng nhân của khoa cử năm trước, giờ đang nhậm chức ở Đại Lý Tự. Nếu ta không đoán sai, lần này người dựa vào sổ sách tư mật của Đại Lý Tự để tới Hoài Quận thỉnh người đúng không?" Nói xong nàng trở mặt còn nhanh hơn lật sách, không mang theo một tia cảm tình nói: "Tự ý rời cương vị công tác, dùng việc công làm việc tư, chỉ như vậy thôi tiền đồ của người cũng có thể đi tong ngay lập tức. Vì một Tần Anh, lá gan của người cũng đủ lớn."

Từ Sam bị người ta nói trúng tâm sự, nàng vốn đã chột dạ, giờ phút này lại không dám đối diện với Sầm Duệ, hai gò má đỏ bừng, nhìn chằm

chăm mũi chân của mình, qua hồi lâu mới quyết tâm nói: "Mặc dù con đường làm quan quan trọng, nhưng bệnh của Tần đại nhân quan trọng hơn. Lại nói..." Lời của nàng mang vài phần thê lương: "Thân phận nữ tử của ta sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, kết cục giống nhau thôi."

Xem ra, nàng làm cái chức này cũng không dễ dàng gì. Kiểu này là Từ gia thật sự không tìm được một người có khả năng nên mới buộc một cô nương ra gánh vác trọng trách của gia tộc. Sầm Duệ nhìn nàng như nhìn chính mình khi xưa, nở nụ cười, dừng bước chân: "Con đường làm quan của người chỉ mới vừa bắt đầu, tương lai ra sao không ai đoán trước được, tại sao không nghĩ thoáng hơn một chút? Giữ cho sơ tâm không thay đổi, có lẽ tới một ngày nào đó người có thể quang minh chính đại đứng chung với nhóm nam đồng liêu kia." Sầm Duệ vỗ nhẹ lên vai nàng: "Trương Dịch ở trong này phối thuốc, vào đi."

Tiểu Tảo đã được hơn một năm, cơ thể khỏe mạnh hơn nhiều, được Sầm Duệ ngầm đồng ý, hôm sau, Trương Dịch thu dọn đơn giản rồi cùng Từ Sam khởi hành về kinh. Phó Trách đã tới nha môn, Sầm Duệ ôm Tiểu Tảo tiễn bọn họ lên xe ngựa, nói với Trương Dịch: "Xem bệnh cho Tần Anh thật cẩn thận nhé, năm đó ta có lỗi với hã, đừng để bệnh không dứt. Đến nơi rồi nhớ hồi âm về."

Trương Dịch biết rất rõ thương thế của Tần Anh, dứt bệnh là không có khả năng, ít nhất thì cũng nay ốm trận nhỏ mai ốm trận to. Sở dĩ hã không nói thật với Sầm Duệ là vì Tần Anh ngăn cản, tới nay Trương Dịch vẫn nhớ rõ lời Tần Anh đã nói: "Tận trung vì quân là bổn phận của thần, không cần nhắc tới."

Những lời này Trương Dịch sẽ không nói với Sầm Duệ, chỉ gật đầu: "Biết rồi."

Xe ngựa chuyển bánh, Từ Sam vẫn luôn ngồi trầm mặc bên cạnh, qua màn xe nhìn bóng dáng mặc y phục hồng cánh sen nhỏ nhắn của Sầm Duệ,

lầm bầm nói: "Rốt cuộc nàng ấy là ai?" Năm rõ thân thể, thậm chí là triều cục như lòng bàn tay, xem cách nói chuyện thì quan hệ với Tần Anh cũng không tầm thường.

Trương Dịch ôn hòa cười, không đáp lại.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Thư Trương Dịch gửi về nói bệnh tình của Tần Anh nguy hiểm nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, hẳn phải ở lại trong kinh một thời gian, Sầm Duệ vui vẻ đáp ứng.

Trong khoảng thời gian này, Phó Tiểu Tảo đã lớn hơn nhiều, nhìn thấy cái gì cũng bỏ vào miệng, ngay cả bút lông và nghiên mực của Phó Trách cũng không tha. Trẻ con dư sức tới kinh người, khiến người lớn phải chạy không khác gì con quay. Hơn phân nửa thời gian trong ngày của Sầm Duệ là chạy theo sau bé. Cuối cùng không chịu nổi nữa, thẳng thắn nhét vào lòng Phó Trách, "Chàng trông đi."

Phó Trách vừa từ nha môn về, quần áo còn chưa thay, không mất nhiều khí lực đã giữ chặt Phó Tiểu Tảo đang xoay loạn, nhìn bé còn muốn giãy giụa, liếc mắt một cái: "Còn nghịch hả?"

Lòng bàn chân Phó Tiểu Tảo sinh ra khí lạnh, phụ thân tức giận rồi! Lập tức khép chặt hai chân, gục đầu, không dám nhúc nhích.

"Bộ dạng thì giống chàng và ta thật đấy, nhưng tính tình thì không biết giống ai nữa." Sầm Duệ ngồi phịch xuống bên cạnh, nhìn Phó Tiểu Tảo ngoan ngoãn đi theo Phó Trách, mắt và lông mi giống nàng, cái trán, mũi và môi thì có bóng dáng của Phó Trách, hàng xóm cách vách đều nói tương lai thằng nhóc này nhất định là một cái tai họa phong lưu.

Con trai của Phó Trách sẽ là một tai họa phong lưu sao? Sầm Duệ thử tưởng tượng một chút... Phó Tiểu Tảo mang khuôn mặt giống hệt Phó

Tránh đi trêu ghẹo cô nương nhà người ta... Lập tức rùng mình.

Phó Tránh đi rửa tay lau mặt, nhân tiện cũng lau sạch cho Phó Tiểu Tảo đầu đầy bụi, chợt nghe Sầm Duệ oán giận thì không khỏi buồn cười. Cái tính này còn giống ai được nữa chứ, nhớ năm đó ai kia trèo tường, leo cây, nhảy nhót tung tăng không ai bằng. Nhưng ở trước mặt con, Phó đại nhân luôn giữ mặt mũi cho Sầm Duệ, đơn giản nói: "Ừm, ta lại cảm thấy con nên như vậy."

Phó Tiểu Tảo đã học được không ít chữ, tưởng Phó Tránh đang khích lệ nó, nhồm người lên làm mặt quý với Sầm Duệ. Sầm Duệ ngứa răng, muốn xông lên đánh nó, kết quả là Phó Tránh thay nàng vỗ đầu bạn nhỏ Tiểu Tảo.

Khuôn mặt phẫn hồng nhỏ nhắn lập tức sụp xuống, hai mắt úy khuất ngập nước nhìn Phó Tránh, Phó Tránh ngồi xuống lau khô tay bé, chậm rãi hỏi: "Hôm nay có học thêm được chữ nào không?"

Ở trước mặt Phó Tránh, sự kiêu ngạo của Phó Tiểu Tảo biến mất không còn dấu vết, cúi đầu lí nhí: "Con có."

"Nói cha xem?"

Phó Tiểu Tảo xòe ngón tay mập mập ra, vừa đếm vừa đọc bốn chữ.

"Phụ thân nhớ những chữ đó con đã đọc rồi." Phó Tránh vẫn chậm rãi nói, rất kiên nhẫn nói với con: "Sau này con đi theo phụ thân tới nha môn đọc sách học chữ có được không?"

Trong lòng Phó Tiểu Tảo vô cùng không vui, bé không thích ở cả ngày với phụ thân không cười nói, không chơi đùa đâu! Có điều không dám nói trước mặt Phó Tránh nên lập tức dùng đôi mắt tròn xoe ngậm lệ trông mong nhìn mẫu thân.

Sầm Duệ cũng có chút không đồng ý, con còn nhỏ như vậy, làm gì mà cứ như nhồi vịt bắt học hết thứ này tới thứ khác. Nhưng Phó Trách đã quyết định thì cơ bản là không ai khuyên được. Với lại, Phó Tiểu Tảo thực sự thừa tinh thần và thể lực, nếu không có ai kiềm chế lại thì nàng sợ sau này không quản nổi nó, chỉ đành lắc đầu với con.

Ý thức được lúc này không có núi dựa vào, Phó Tiểu Tảo sắp rớt nước mắt tới nơi, nghe thấy phụ thân hừm hừm trong cổ họng, lập tức nuốt nước mắt vào trong. Nó phải nhanh lớn hơn mới được, phải nhanh chóng thoát khỏi phụ thân đáng ghét này!

Để bồi thường cho cõi lòng bi thương của Phó Tiểu Tảo, Sầm Duệ cố ý nấu canh cá bé thích ăn nhất. Một nhà ba người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ yên lặng ăn cơm. Ban đầu Phó Tiểu Tảo không dùng đũa, nhưng vào một ngày hừm một, Phó Trách đặc biệt vớt hai chiếc đũa nhỏ cho con, sau đó nhìn bé vụng về dùng đũa gắp thịt, gắp xong rơi, rơi rồi gắp, mếu máo nhìn Sầm Duệ, vùi đầu tiếp tục gắp.

Phó Trách nhìn Phó Tiểu Tảo nâng đôi mắt nhỏ, chưa từ bỏ ý định nhờ cậy Sầm Duệ, trong lòng thầm lẩm bẫm, "Yếu ớt".

Sầm Duệ thở dài, dùng thìa lấy thịt cho Phó Tiểu Tảo, tay cầm thìa gõ lên trán nó: "Tiểu ngốc tử".

Phó Tiểu Tảo nổi giận! Đưa bàn tay béo múp đặt thìa lại chỗ cũ, cố chấp dùng đũa, mồm miệng không rõ nói: "Hừ, hừ, không phải ngốc!"

"..." Sầm Duệ á khẩu, cái tính ngoan cố này quả thực giống người nào đó như đúc!

Trái lại Phó Trách rất vừa lòng xoa đầu Phó Tiểu Tảo, khen ngợi: "Nam hài tử phải biết tự lập tự cường."

Phi! Sầm Duệ hừ một tiếng, cầm lấy cái bát không múc canh cá cho Phó Tiểu Tảo rồi đặt sang bên cạnh cho nguội bớt.

Lúc ăn canh, Phó Tiểu Tảo bỗng nhiên nãi thanh nãi khí cả giận: "Phụ thân, Tử Chiêm ở cách vách nói con không có nổi một cái tên." Vô cùng tủi thân nói: "Chẳng lẽ Tiểu Tảo không phải tên của con hay sao?"

Được bạn nhỏ Phó Tiểu Tảo nhắc nhở, phu thê hai người mới nghĩ tới, hình như Tiểu Tảo hai tuổi rồi còn chưa có một cái tên hẳn hoi...

"Sao Tiểu Tảo lại không có nổi một cái tên chứ?" Sầm Duệ dứt canh cá cho bé, nhìn vào mắt Phó Trách: "Chỉ là Tiểu Tảo còn nhỏ nên chúng ta dùng nhũ danh, chờ sau này con lớn thì lấy tên khác cũng không muộn."

Gạt trẻ con thật không tốt chút nào, Phó Trách nghiêm mặt không để ý cười lộ ra.

Ban đêm, Sầm Duệ dỗ Tiểu Tảo ngủ xong, nói với nhũ mẫu mấy câu việc nhà rồi mới quay về phòng. Lúc bước trên hành lang dài, phát hiện Phó Trách đang cầm cái đèn lồng nhỏ đứng phía trước chờ nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp, vừa cười vừa đi tới gần: "Sao chàng lại cầm cái đèn lồng nhỏ như thế?"

"Nàng đã quên rồi sao, khi đó nàng vút ở chỗ ta mà." Phó Trách ôm thắt lưng của nàng, chậm rãi trở về.

Sầm Duệ cố gắng suy nghĩ, lại nhìn cái đèn lồng vài lần, hai gò má phiểm hồng. Nàng nhớ ra rồi, rất nhiều năm về trước, khi ấy nàng tới thăm Phó Trách trúng cổ độc, cuối cùng bị dọa tới mức chạy trốn chết. Bây giờ nhớ lại mà cứ ngỡ xa xôi như chuyện của kiếp trước.

Nghĩ xong nàng nở nụ cười, kéo kéo cổ tay áo Phó Trách: "Ta, muốn hồi kinh."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chương Cuối

Tuy lời Sầm Duệ nói ngoài dự đoán của Phó Trách nhưng lại hợp tình hợp lý. Thoáng trầm ngâm, Phó Trách vừa đẩy cửa vừa cúi đầu thương lượng với nàng: "Mấy ngày nay bận quá, qua một tháng nữa ta và nàng cùng đi được không?"

Hả, hẳn cũng đi? Sầm Duệ như khúc gỗ nhìn hẳn, Phó Trách gập ngón tay gõ lên trán nàng: "Sao ta có thể yên tâm khi nàng đi một mình chứ? Hơn nữa Tiểu Tảo cũng đâu thể xa nàng?"

Nói thật êm tai! Lúc mới quen hẳn xuống tay với nàng chẳng lưu tình chút nào cả, chưa nói tới việc bỏ mặc nàng chịu đựng ở kinh thành ba năm. Sầm Duệ ngồi trước bàn trang điểm buông búi tóc, hừ một tiếng.

Phó Trách nghe thấy oán khí và sự chỉ trích của nàng, mỉm cười, đặt đèn lồng lên bàn, treo xiêm y vào giá gỗ lim, rồi bưng canh mỗi tối lên cho Sầm Duệ uống ấm bụng: "Ta đã từng nói là không hối hận khi để nàng một mình suốt ba năm, đó là bởi nàng là hoàng đế của Cung quốc. Mặc dù bây giờ..." Phó Trách cầm lược đột nhiên dừng lại lời nói, Sầm Duệ xuyên qua gương đồng nhìn vẻ mặt dưới ánh nến của hẳn, có chút thần thờ, có chút mê man, thấy hẳn cười nhẹ, tiếp tục gỡ tóc cho nàng: "Bây giờ mà nói, sẽ không thể nữa. Tuổi lớn, mềm lòng, luyến tiếc."

Hẳn đã từng chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ có phụ thân dạy hẳn cơ mưu và tính kế. Mà nay hẳn có Sầm Duệ, có Tiểu Tảo, có nhiều vương bận, uy hiếp và sợ hãi. Nhưng loại sợ hãi này hẳn vui vẻ chịu đựng, cũng rất hạnh phúc. Bây giờ hẳn không phải quân cờ trong tay người khác nữa, không cần

phải hành tẩu trong âm mưu quỷ kế như cái xác không hồn, chỉ là một người bình thường trong ngàn vạn người trên thế gian. Cùng người mình thương bên nhau, thỉnh thoảng sẽ cãi nhau; Năm tay con dạy bé bước đi; Đôi khi cũng phiền não lo chuyện củi gạo mắm muối*.

*Củi gạo mắm muối: Không phải anh lo không có tiền không có cơm :D mà là những chuyện bình thường của cuộc sống.

Để vị, Minh Vương, quyền thế, với hăn mà nói, không bằng vẻ mặt nhu hòa lúc này của Sầm Duệ.

Sầm Duệ mặc hăn chải đầu, sau một lúc lâu, oán hận nói: "Bây giờ nếu chàng bỏ đi, ta sẽ triệu tập Ngự Lâm quân bắt về rồi nhốt trong cung cả đời!"

"..." Phó Trách bật cười, nửa thật nửa giả trách cứ: "Đã là mẹ rồi còn nói năng tùy tiện như vậy, để Tiểu Tảo nghe thấy lại dạy hư con."

Sầm Duệ không vui, buông bát, quệt miệng: "Ta dạy hư Tiểu Tảo lúc nào chứ?! Tam Tự kinh của nó vẫn là do ta dạy đấy! Không được, chàng phải nói rõ ràng ra cho ta."

Phó Trách vui vẻ đồng ý: "Được, có điều, chúng ta đổi nơi bàn bạc đi?"

"Già rồi còn không đứng đắn!"

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Năm nay vùng thượng du của Hoài Quận âm u liên miên, Phó Trách bận việc khơi thông thủy lợi nên chuyện hồi kinh cứ bị kéo dài. Sầm Duệ cũng không sốt ruột, nhìn Phó Trách bên ba giữa đê ngạn và trong nhà thực sự vất vả, nên sắp xếp một bao hành lý thay hăn, bảo hăn trước khi qua cơn lũ này thì không cần tối nào cũng về nhà.

Thằng thản và nhanh nhẹn đuổi người đi như vậy, tỏ ra một chút lưu luyến cũng không có, Phó Trách hơi buồn rầu, cãi chày cãi cối: "Đê điền không xa nhà lắm, có gì mà vất vả?"

Đầu ngón tay vòng một vòng quanh mắt Phó, Sầm Duệ chặc chặc nói: "Đáy mắt đã đen sì thế này rồi còn cậy mạnh, chàng định để Tiểu Tảo thấy rồi chê cười chàng sao?" Phó Tiểu Tảo còn nhỏ nhưng rất nhạy bén với xấu đẹp, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần xinh đẹp xoa nắn, ôm ấp thế nào đều thỉnh quân tùy ý. Bộ dạng nhìn tạm được hay không được thì không thèm ngó ngang, lúc Sầm Duệ không thấy, nhóc con còn làm ngoáo ộp với người ta.

Phó Trách không nói gì, Sầm Duệ nhìn hẩn không muốn đi, thở dài, nhón chân ôm cổ hẩn: "Đi sớm về sớm, ta và Tiểu Tảo ở nhà chờ chàng."

Phó Trách siết chặt Sầm Duệ, hôn lên trán nàng: "Ta sẽ về sớm một chút."

"Ừ."

"Không được không nhớ ta."

"..."

Chờ cơn lũ đi qua, nạn dân được an trí thỏa đáng, tiếp đó lại vội vàng tới vụ thu hoạch, khi hoàn toàn chấm dứt đã là chuyện của mấy tháng sau. Phó Trách bàn giao mọi chuyện trong quận cho thông phán, chuyện nhà thì giao cho Phó thư đồng, rồi cùng Sầm Duệ mang theo Tiểu Tảo lên xe ngựa hồi kinh.

Tiểu Tảo được kế thừa cái đầu thông minh của Phó Trách, chẳng mấy chốc đã nói chuyện rõ ràng: "Phụ thân, chúng ta đang đi đâu vậy ạ?" Không lâu trước thằng bé ngủ đá chặn ra nên bị lạnh, bây giờ khá hơn nhiều rồi nhưng tiếng còn như vịt đực.

Sầm Duệ lấy khăn lông nhỏ ra quấn một vòng quanh cổ thằng bé, trả lời thay Phó Trách: "Dẫn Tiểu Tảo ra ngoài chơi đây."

Hai mắt Phó Tiểu Tảo sáng ngời, bò từ đầu gối Phó Trách sang lòng Sầm Duệ, mềm giọng nói: "Nương, đi đâu chơi thế ạ?"

Phó Trách nhú nhú mày, kéo thằng nhóc kia về ngồi lên đùi mình, vỗ lên cái mông tròn xoe một cái, giáo huấn: "Nặng thế này mà còn bám dính nương."

Cái này đã chọc tới chân đau của Phó Tiểu Tảo, thằng bé có thể chịu được sự ghét bỏ của Phó Trách, chỉ không thể chịu được khi người khác nói nó béo! Cái miệng nhỏ mếu máo, khóe mắt sụp xuống, mắt thấy sắp tui thân phát khóc rồi, thút tha thút thít đáp: "Cha, cha, cha cha nói dối, Tiểu, Tiểu Tảo không mập..." Nhất thời kích động, nói không rõ ràng.

Sầm Duệ bị thằng nhóc chọc cười, nhưng nàng còn đổ thêm dầu vào lửa nữa, Phó Tiểu Tảo sẽ khóc ngắt mất thôi. Nhanh chóng bế thằng nhóc lên, xoa cái đầu nhỏ: "Không khóc, không khóc, Tiểu Tảo nhà chúng ta không béo một chút nào cả. Phụ thân nói bừa đây."

"Đúng, đúng..." Phó Tiểu Tảo vùi đầu vào lòng Sầm Duệ, chỉ chừa cho Phó Trách cái gáy.

Mắt Phó Trách trầm xuống, bàn tay vươn lên kéo lại, vẫn là ánh mắt của Sầm Duệ lợi hại, "hung dữ" liếc một cái đã ngăn được hẳn. Được rồi, chàng cũng đâu phải không biết tính thằng nhóc này giống chàng, ăn mềm không ăn cứng.

Tiểu Tảo còn nhỏ, không thể ngồi xe ngựa đường dài, vừa đi, hai vợ chồng vừa ôm bé nghỉ dọc đường. Từ Hoài Quận đến kinh thành là vượt nam qua bắc, sự tui thân do Phó Trách gây ra cho Phó Tiểu Tảo đã bị cảnh quan và con người không ngừng thay đổi hòa tan.

Tới mùa đông nên Sầm Duệ lười cử động, vừa đến nơi dừng chân đã ôm chăn không mở nổi mắt, vút Phó Tiểu Tảo tinh thần và thể lực tràn đầy cho Phó Trách trông. Phó Tiểu Tảo rất là thương tâm, sao nương có thể giao thẳng bé cho phụ thân tàn khốc như vậy chứ, thật nhẫn tâm!

Làm sao mà Phó Trách không nhìn ra sự kháng cự của Phó Tiểu Tảo với hăn được, quay đầu lại nhớ tới mình của ba mươi năm trước, lúc phụ thân dẫn hăn đi du ngoạn, hăn không nhớ rõ khi ấy có phải mình cũng bất mãn và oán giận giống Phó Tiểu Tảo hay không.

"Phụ thân..." Phó Tiểu Tảo rụt rè kéo vạt áo hăn, cái miệng nhỏ bẹp bẹp: "Con đói..." Thằng bé không muốn ở cùng Phó Trách, nhưng cái bụng nhỏ lại kháng nghị a.

Phó Trách xoay người nhắc thằng bé lên khuỷu tay, nhéo cái mũi đỏ hồng bị gió thổi của Phó Tiểu Tảo: "Phụ thân đưa con đi ăn nhé."

Phó Tiểu Tảo thụ sủng nhược kinh, trải qua một hồi do dự, vòng cánh tay nhỏ lên ôm cổ Phó Trách, cọ cọ trên mặt hăn: "Vâng!"

Phó Trách sững sốt, ý cười lan trong mắt, động tác này giống Sầm Duệ như đúc.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Cứ ung dung bình tĩnh như thế, tới trước cuối năm cả nhà Sầm Duệ mới tới kinh thành. Vào thành, dòng người vẫn như nước chảy, thế tộc, thương nhân, nông nhân, kinh thành của Cung quốc không bao giờ thiếu sự ồn ào, náo động và phồn hoa. Tối qua Phó Tiểu Tảo được Phó Trách kể chuyện xưa đồ ngủ, mặt trời lên cao rồi còn chui trong ổ chăn nhỏ.

Sầm Duệ vén màn xe, nhìn liếc qua cửa thành, lộ ra một tia phiền muộn: "Cứ như đã lâu lắm rồi không trở lại vậy."

Phó Trách trầm mặc đặt tay lên vai nàng, Sầm Duệ khẽ cười, dựa vào người hẳn, vuốt tóc Phó Tiểu Tảo.

Bọn họ vào kinh không nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả Tạ Dung và Ngụy lão gia tử, phủ cũ của Phó Trách ở đường Nghi Bình vẫn để không, Sầm Duệ tưởng bọn họ sẽ tới đó ở, không ngờ Phó Trách lại đưa nàng tới một căn nhà khác ở thành Đông.

"Này, chàng giấu tư trạch đây hả?" Sầm Duệ vô cùng ngạc nhiên, khoanh hai tay, liếc mắt nói: "Có phải ban đầu chàng tính thú tiểu thiếp không hả?!"

"Nương, tiểu thiếp là cái gì?" Phó Tiểu Tảo được Phó Trách bế, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ hỏi.

"..."

Phó Trách lạnh lẽo nhìn lướt qua Sầm Duệ, ôm Phó Tiểu Tảo vào cửa.

Sau khi đã sắp xếp xong, Sầm Duệ ôm một cái hộp tinh xảo ra đặt trên bàn, chống tay lên má lẳng lẳng nhìn nó, nói cho cùng vẫn không hạ được quyết tâm.

Sau khi đưa Phó Tiểu Tảo cho Lai Hỉ dẫn đi ăn cơm, Phó Trách bước vào cửa là thấy vẻ mặt liên tục do dự này của nàng, hẳn nhìn kỹ cái hộp gỗ, trên đó khắc chín con cá chép và hoa sen, chuyên dùng để đưa hạ lễ. Hẳn mơ hồ đoán được nguyên nhân Sầm Duệ hồi kinh, thấp giọng nói: "Muốn đi thì đi đi."

"Chàng không hỏi là ai tân hôn sao?" Sầm Duệ kéo hẳn ngồi xuống, ngả người vào lòng hẳn.

Phó Trách nâng nàng lên, bế nàng vào lòng, thản nhiên nói: "Không phải Tân Anh thì là Tạ Dung."

"Sao không đoán là Ngụy Trường Yên chứ?" Sầm Duệ cười nói.

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn, tiểu tử kia chưa chết được tà tâm, Phó Trách yên lặng nói trong lòng.

"Gừng càng già càng cay, không biết Từ Sư dùng thủ đoạn gì mà buộc Tần Anh thú nữ nhi của hắn." Sầm Duệ nói rồi cười: "Nhưng dù Từ Sư có hạ mình với hắn, tên đầu gỗ Tần Anh kia vẫn sống chết không theo, sau đó Tạ Dung nói với hắn tên tân nương, thế là liền theo."

Phó Trách xoa xoa đầu nàng, không khỏi tiếc hận: "Ta thấy Từ Sam kia cũng có tài, sớm gả cho người ta..." Kết quả không cần nói cũng biết, đường làm quan kết thúc rồi.

"Không hắn." Sầm Duệ vực dậy tinh thần: "Tiểu tử Tạ Dung kia rất lắm thủ đoạn, vừa lừa vừa dỗ, cuối cùng đã động được Dục Nhi cho phép nữ tử tham gia khoa cử. Cứ như vậy, cho dù Từ Sam đã gả đi, về sau cũng có thể tiếp tục ở lại Đại Lý Tự."

Phó Trách từ chối cho ý kiến, ôm Sầm Duệ một hồi, nhìn nàng ngáp liên tục, kỳ lạ hỏi: "Gần đây có phải nàng thích ngủ hơn không?"

Sầm Duệ mím môi, cười mà không nói.

Phó Trách run bắn người, trong mắt nhanh chóng hiện lên kinh hãi, rồi sau đó nường mày, giọng nói mang theo vài phần nghiêm khắc: "Chuyện lớn như vậy mà nàng không nói cho ta biết, lại còn bôn ba xa như vậy à?" mấy ngày trước đó hắn bận phát điên, sơ sót rất nhiều với Sầm Duệ, trong lòng không khỏi thầm tự trách.

"Ta đã hỏi lang trung rồi, hai năm nay cơ thể ta đã điều dưỡng tốt hơn nhiều, không có việc gì." Sầm Duệ dịu dàng an ủi Phó Trách.

Phó đại nhân đen mặt, thật cẩn thận xoa cái bụng bằng phẳng của Sầm Duệ, thở dài: "Mang thai rồi nên cẩn thận một chút."

"Phụ thân, mang thai là cái gì ạ?" Phó Tiểu Tảo mang khoe miệng còn dính cơm trắng đứng ở cạnh cửa, tò mò mở to hai mắt.

"..."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Ngày đại hôn hôm ấy, phủ Hữu tướng chặt kín khách khứa, xe ngựa ra ra vào vào như nước. Tần Anh đang tiếp đón đồng liêu, âm ỉ cả ngày, mặt mày cũng hơi mệt. Bữa tiệc diễn ra được một nửa, quản sự trong phủ chen qua đám người, vội vàng đi tới bên cạnh hãnh thì thầm hai câu, Tần Anh thoáng sửng sốt, hàn huyên với Công Bộ Thị Lang đang kính rượu, uống một hơi cạn sạch chén rượu rồi thấp giọng nói: "Ở đâu?"

"Ở thiên thính, tướng gia."

Tần Anh tránh mọi người, lui từng bước về thiên thính. Trên bàn đặt một cái hộp đàn hương chín con cá chép, hộp dài hai thước, rộng nửa thước. Tần Anh mở ra, bên trong đặt một quyển trục, ánh mắt chạm tới phần đề tên thì chợt chấn động. Vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng, gấp gáp hỏi quản sự: "Người tặng lễ đâu?"

Quản sự không rõ vì sao tướng gia luôn trầm ổn lại kinh hoàng thất thố như thế, cẩn thận nói: "Đi được một lát rồi ạ..."

Tần Anh không hề suy nghĩ đã đi nhanh tới cửa phủ, để lại quản gia hô vang: "Tướng, tướng gia, Tả tướng đại nhân còn đang chờ kính rượu ngài đây."

Ngày đông tối sớm, bên ngoài đã tối tới mức không nhìn rõ năm ngón tay, đèn lồng màu đỏ hân hoan đã cháy sạch nến, bông tuyết phiêu đảng

giữa không trung. Ngoài cửa, người đi đường ít ỏi, một chiếc xe ngựa lặng lẽ chạy chậm, so với sự náo nhiệt trong phủ thì càng làm nó trở nên thanh tịch.

Tần Anh đặt tay lên cạnh cửa, nhìn cuối ngã tư đường mờ tối, sau khoảng trăm mạch, khóe miệng cong lên, mắt hơi ướm. Hắn chấp hai tay, đưa cao lên đầu, vái lạy phương xa...

...

"Nàng đi ngàn dặm chỉ vì đưa hạ lễ này à?" Một tay Phó Trách cầm ô trúc, một tay nắm tay Sầm Duệ bước đi trong tuyết.

Sầm Duệ vòng tay còn lại qua ôm cánh tay hắn, cười tủm tỉm: "Đúng vậy!"

Phó Trách muốn nói gì đó, nhưng nhìn nụ cười thỏa mãn và vui sướng của nàng, cuối cùng im lặng.

"Nương, phụ thân!" Phía trước hai mươi bước, Lai Hi ôm Phó Tiểu Tảo như cục bông chờ ở cửa, thẳng nhóc dùng sức vẩy vẩy hai cái tay nhỏ: "Tiểu Tảo đói rồi!"

---- ∞ ∞----Hoàn chính văn---- ∞ ∞----

Thật ra tiểu thư đồng nhà họ Phó tên là Phó Tiểu Thư, thư trong từ thư sách, chứ không phải không có tên. Mấy chương liền ta tưởng là Phó tiểu thư là Phó cô nương =))) hơi sai sai, lại thấy có chữ "thư" nên đổi thành Phó tiểu thư đồng, cuối cùng ngộ ra tên người ta chỉ là Tiểu Thư thôi mà, quanh co thành ra mình nghĩ nhiều. Đổi đi thì sợ các nàng không biết đấy là ai, đang đọc quen Phó thư đồng lại thay đổi, mạch cũng không được trôi chảy. Nay ta cáo lỗi với các nàng nhé :D

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1: Phó Tiểu Tảo

Phó Thư Hoài nữ danh Phó Tiểu Tảo, năm tuổi, mùa đông năm nay vừa mới lên chức, trở thành huynh trưởng của Phó Sầm Sầm. Cha nói Sầm Sầm là tiểu muội muội của thằng bé, sở dĩ nó phải chăm chỉ đọc sách gấp đôi là để sau này có khả năng bảo vệ và chăm sóc muội muội.

Phó Tiểu Tảo quỳ gối trên ghế, nằm úp sấp cạnh giường gỗ quan sát em bé trong tã, đôi lông mày giống Sầm Duệ nhíu chặt thành một nhúm, vô cùng cẩn thận dùng đầu ngón tay chọc chọc má Phó Sầm Sầm, nãi thanh nãi khí hỏi Sầm Duệ: "Nương, đây thật sự là muội muội của con à? Sao chẳng xinh đẹp giống con gì cả."

"Phốc." Sầm Duệ phun cả ngụm canh ra ngoài.

Phó Trách dùng khăn tay lau khóe miệng của Sầm Duệ, bình thản nói: "Lúc con mới sinh còn khó coi hơn cả muội muội."

"..." Phó Tiểu Tảo tan nát trái tim thủy tinh, hai mắt phấm hồng, sứt sứt tổ cáo Phó Trách: "Cha có muội muội nên không thương Tiểu Tảo nữa rồi!!!" Khóc tới mức tê tâm liệt phế, vô cùng thương tâm, đỏ lừ cổ, bất chợt cả người bị nhấc lên, chớp mắt đã bị Phó Trách vứt ra ngoài cửa.

Trên khuôn mặt Phó Tiểu Tảo còn vương nước mắt, nhìn Phó Trách mặt lạnh, nghiêm túc nói: "Tiểu Tảo biết lỗi rồi..."

"Biết lỗi ở đâu?" Phó Trách ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho con trai, tâm bình khí hòa giảng giải: "Nương đang ở cũ, không chịu được ồn ào, con hiểu chuyện hơn một chút đi."

Phó Tiểu Tảo thức thối gật đầu, chép miệng hỏi: "Cha, ở cũ là cái gì?"

"..."

----- ∞ ∞-----Nhị----- ∞ ∞-----

Phó Sầm Sầm học nói đợc câu đầu tiên, không phải gọi cha cũng không phải gọi nương, mà là "ca ca", bởi vì ca ca của bé - Phó Tiểu Tảo thật sự... quá phiền phức. Hai người lớn trong Phó gia đều bị chính sự quẩn thân, chỉ có Tiểu Tảo rảnh rỗi tình nguyện dưng cảm đảm đờng trọng trách chăm sóc muội muội, mặc dù phần lớn thời gian là đọc sách cho Sầm Sầm nghe, người thay tã cho Sầm Sầm thì là Lai Hỉ...

"Sầm Sầm, ngày mai ca ca phải đi học rồi." Phó Tiểu Tảo ôm chõng sách, nghiêm túc đứng trước mặt Phó Sầm Sầm: "Đừng quá nhớ ca ca nha."

Phó Sầm Sầm mút ngón tay, trợn mắt với thẳng bé: Ca ca nói nhiều quá, mau đi đi!

Phó Tiểu Tảo cúi cái thắt lưng mập mập xuống, móng vuốt nhỏ chọc chọc má Phó Sầm Sầm, bi thương pha lẫn vui vẻ nói: "Hình như Sầm Sầm sắp khóc đúng không? Có phải không nhớ xa ta không?"

"..." Thớ thịt trên mặt Lai Hỉ run lên, cố gắng để không đá kích tiểu chủ tử, run run nói: "Đúng vậy đấy."

"Ta cũng không nhớ xa Sầm Sầm..." Phó Tiểu Tảo lưu luyến không rời néo néo khuôn mặt Phó Sầm Sầm một hồi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu vui vẻ nói: "Tử Chiêm ở sát vách có thêm một đệ đệ, đệ đệ và muội muội khác nhau ở chỗ nào thế?"

Lai Hỉ nghiêm túc tự hỏi, nghiêm túc trả lời: "Đệ đệ là em trai, muội muội là em gái."

"Nhưng trai và gái có gì khác nhau chứ?" Phó Tiểu Tảo kiên trì truy hỏi.

Lai Hỉ đầu khoắc ngẩng đầu nhìn trời, cái vấn đề này lại đi hỏi một nội thị như hăn thì có phải quá tàn nhẫn hay không!!!!!!!!!!!!

----- ∞ ∞-----Tam----- ∞ ∞-----

So với Phó Tiểu Tảo sinh ra đã nhiều bệnh thì Phó Sầm Sầm vô cùng khỏe mạnh. Tiểu cô nương giống hệt Sầm Duệ, nhưng tính cách thì như đúc một khuôn ra với Phó Tránh, lúc nào cũng an tĩnh, rất ít khi thay đổi vẻ mặt. Việc này khiến Sầm Duệ phải nghiêm túc suy nghĩ xem có phải con mắc chứng cứng cơ mặt hay đại loại gì như thế không.

"Sầm Sầm, vì sao muội lại không cười với ca ca?" Phó Tiểu Tảo ôm má, tiểu đại nhân nghiêm túc thở dài: "Muội cứ thế sau này không gả đi được đâu."

Sầm Duệ bưng điểm tâm tới cho hai huynh muội mà run tay, đút cho Sầm Sầm một viên kẹo đường mềm, vội vã dặn Phó Tiểu Tảo: "Tiểu Tảo à, sau này đừng nói mấy câu này trước mặt cha con nhé."

"Vì sao ạ?" Phó Tiểu Tảo đang vui vẻ ôm bát kẹo.

Bởi vì cha con mà nghe thấy nhất định sẽ đánh con! Sầm Duệ lặng lẽ vuốt phẳng nếp gấp trên áo con trai, tránh nặng tìm nhẹ đáp: "Sầm Sầm còn nhỏ, không nên học những điều này. Con nên dạy em "Đệ tử quy" "Tam tự kinh" mà lão sư đã dạy con ấy."

"Ồ..." Phó Tiểu Tảo cái hiểu cái không gật đầu, mút ngón tay tự nói thầm: "Muội muội ngốc như vậy, có dạy cũng không hiểu được."

Sầm Duệ giật giật khóe miệng, bây giờ ta cũng muốn đánh người...

----- ∞ ∞-----Tứ----- ∞ ∞-----

Ngoại trừ nương, muội muội, Phó Tiểu Tảo thích nhất là Tạ thúc thúc sẽ tới vào mùa thu hàng năm. Mỗi lần Tạ thúc thúc đến sẽ mang cho thằng bé rất nhiều đồ ăn ngon, sẽ giúp thằng bé hoàn thành công khóa và chiến đấu với ánh mắt lạnh lùng, hà khắc của phụ thân. Tạ thúc thúc không giống phụ thân tý nào, luôn cười tùm tùm, hay khen nó.

"Tính cách thì giống, đáng tiếc dung mạo không giống."

Phó Tiểu Tảo đang viết chữ "quyền", ngẩng đầu khờ dại hỏi: "A Tảo giống ai, lại không giống ai ạ?"

Tạ Dung nắm bàn tay nhỏ bé, chiếu theo bảng chữ mẫu viết chữ "quyền - 權": "Tính cách giống nương con, nhưng bộ dạng không giống."

"Vậy Tiểu Tảo nhìn giống ai thế?"

"Giống vị cha đáng ghét của con." Tạ Dung vô cùng tiếc nuối nói, chột cú đầu cười hỏi: "Sau này Tiểu Tảo có muốn tới kinh thành không?"

"Kinh thành có phải là một cái thành ở phương Bắc không ạ?"

Tạ Dung xoa xoa cái đầu nhỏ, chăm chú nhìn chữ "Tướng - 相": "Đúng vậy, đó là nơi phồn hoa nhất Cung quốc. Tiểu Tảo thông minh như thế, nếu chăm chỉ đọc sách, sau này có thể quay về kinh thành làm quan rồi."

"Làm quan thì có gì tốt chứ!" Phó Tiểu Tảo trưng khuôn mặt đau khổ, phần nộ bất bình nói: "Cha cũng làm quan, suốt ngày bận rộn, đã lâu lắm rồi không chơi cùng Tiểu Tảo và Sầm Sầm!"

Tạ Dung vừa dỗ vừa lừa: "Vậy con theo Tạ thúc về kinh thành đi, Tạ thúc chơi với con."

Phó Tiểu Tảo nhíu chặt lông mày, vô cùng thận trọng hỏi: "Cùng thúc về kinh thành thì có thể đem theo nương và Sầm Sầm không?"

"..." Mạch máu trên trán Tạ Dung nhảy thành thịch, vậy cha con sẽ làm thịt ta...

----- ∞ ∞-----Ngũ----- ∞ ∞-----

Lần đầu tiên Phó Tiểu Tảo đánh nhau, là vì Phó Sầm Sầm. Lý do rất đơn giản, đệ đệ của Tử Chiêm ở sát vách cướp chong chóng của Phó Sầm Sầm. Phó Sầm Sầm rất ngoan ngoãn, bị cướp mất nhưng không khóc cũng không nháo, yên lặng ngồi trên ghế mân mê chiếc lá nhỏ.

Sau khi đi học về, Phó Tiểu Tảo chạy tới thấy muội muội như vậy, lập tức hỏi: "Có người bắt nạt Sầm Sầm hả?"

Lai Hỉ mới vừa đi chuyển thư cho Sầm Duệ về thì thấy một màn này, cẩn thận nhìn tiểu thư trông rất bình thường, không chắc chắn nói: "Không có đâu." Đâu có nhìn ra tiểu thư giống một người vừa bị bắt nạt chứ?

Phó Tiểu Tảo đảo mắt trắng nhìn Lai Hỉ, bước chân tới đứng trước mặt Phó Sầm Sầm: "Sầm Sầm đừng buồn."

Phó Sầm Sầm nâng khuôn mặt không có nhiều biểu cảm lên nhìn Phó Tiểu Tảo: "Chong chóng nhỏ." Nhả ra ba chữ, nhưng giọng nghẹn ngào ý khóc, làm Lai Hỉ nhảy dựng. Ôi trời, tiểu thư chịu đựng giỏi quá đấy, ngay cả nhìn mặt cũng không ra là bị tủi thân lớn như thế.

Cái đầu thông tuệ của Phó Tiểu Tảo xoay chuyển một vòng, đại khái đoán được từ đầu đến cuối, để sách vở xuống rồi xông tới tìm đệ đệ của Tử Chiêm đánh nhau một trận. Kết quả, không chỉ đổ máu một cách vinh quang, mà khi Phó Trách trở về, không cho ăn cơm đã ném thẳng vào thư phòng chếp phạt, may là cuối cùng còn đòi được chong chóng về cho Phó Sầm Sầm để vớt vát lại.

Thư phòng nhỏ tối đen, chỉ có ánh đèn như hạt đậu, từ nhỏ Phó Tiểu Tảo đã được Sầm Duệ tạo thói quen, chưa từng ở một mình như vậy. Vết thương trên mặt rất đau, thằng bé dùng tay áo lau lau vết bẩn trên má, sợ hãi nhìn xung quanh, run run cầm bút.

Chép được một lúc, ánh trăng phía Tây cũng dần xuyên qua khung cửa, chiếu rõ bộ dáng vô cùng thâm trầm của Phó Tiểu Tảo. Bỗng nhiên cánh cửa "đông" một tiếng, Phó Tiểu Tảo sợ run tay, một giọt mực rớt xuống giấy: "Ai, ai?"

"Suýt..." Lên tiếng cực kỳ nhẹ, đủ để Phó Tiểu Tảo biết là ai tới, tinh thần của thằng nhóc lập tức lên cao, cầm ngọn đèn chạy vội tới cạnh cửa: "Sầm Sầm!"

Phó Sầm Sầm áp sát cánh cửa, dùng hết sức đẩy ra: "Ca ca."

Phó Tiểu Tảo mỉm cười ngốc nghếch, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, vội la lên: "Sầm Sầm, giờ này bên ngoài lạnh lắm, muội chạy tới đây làm gì?"

Phó Sầm Sầm trầm mặc trong một khắc nhỏ, dùng cái giọng không quá rõ ràng nói: "Ta ở cùng ca ca, ca ca đừng sợ."

Mũi Phó Tiểu Tảo ê ẩm, dù Phó Sầm Sầm không thấy nhưng vẫn cười: "Ca ca không sợ, muội mau về phòng đi, đừng để bị lạnh."

"Không." Phó Sầm Sầm cố chấp, ôm áo choàng nhỏ ngồi trước cửa: "Ca ca vì ta nên mới bị phạt, ta sẽ ở cùng ca ca!"

"Sầm Sầm..."

Khi Sầm Duệ và Phó Trách tới thì nhìn thấy Phó Sầm Sầm ngả đầu lên cửa ngủ say. Sầm Duệ nhẹ tay nhẹ chân ôm lấy nữ nhi, nhẹ giọng trách cứ Phó Trách: "Chàng xem chàng đi, phạt một đứa thành hai đứa. Trẻ con đánh nhau thôi mà, đâu phải chuyện gì lớn."

Phó Tránh đã hơi hối hận, nhưng còn mạnh miệng: "Còn bé đã đánh nhau thế này, sau này lớn lên muốn tạo phản thì sao?"

Sầm Duệ cười nhạt: "Cũng sắp bốn mươi tới nơi rồi, lão đầu tử ngoan cố."

"..." Phó Tránh cam chịu, mở cửa bế Phó Tiểu Tảo cũng nằm trên mặt đất lên, buồn bực nói: "Phu nhân chê ta già sao?"

Sầm Duệ hừ một tiếng, kéo áo choàng che lại cho Phó Sầm Sầm, nâng bước trở về, đi nửa đường thì quay lại nhìn khuôn mặt âm ỉm, phiền muộn của Phó Tránh, ghen cười nói: "Giận à?"

Phó Tránh liếc mắt nhìn nàng, Sầm Duệ nhón chân hôn lên má hảnh: "Ta thấy chàng càng ngày càng giống trẻ con!"

"Cha, nương, hai người đang làm gì vậy?" Cậu bé hiếu kỳ Phó Tiểu Tảo mắt nhắm mắt mở hỏi.

"..."

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2: Minh Châu

Cung quốc, mùng 9 tháng 3 năm Thành Hưng thứ tám, trấn Bạch Tháp - Ninh Châu.

"Tiểu ca ca, không phải ta muốn lấy tiền của ca đâu." Cô bé gầy trơ xương nhìn bánh bao trong tay Phó Trách, nuốt nước bọt.

Phó Trách nhìn cái bánh bao mới cắn một miếng, nói một tiếng từ cổ họng. Ánh mặt trời chói chang, màu nắng hòa với màu đất nứt nẻ, cậu bé Phó Trách trầm mặc ngồi dưới tàng cây cổ thụ trước cửa thành, đồng ruộng xa xa đều một màu xám. Ruộng lúa, cây cối, thậm chí là cỏ dại trên tường thành đều héo khô, không có một cái gì ngoại lệ.

Một tháng trước, những lưu dân đã bỏ lại tòa thành này, để lại người già kẻ bệnh ngồi la liệt trước cửa thành bới rận, gãi đầu, thỉnh thoảng có người dùng ánh mắt tham lam lướt qua người Phó Trách. Nhìn thật giống người có tiền...

Phụ thân để cậu bé ở đây đã nửa thời thần rồi. Từ lúc hiểu chuyện tới giờ, đây là lần lâu nhất cậu bé ở một mình tại nơi xa lạ. Phó Trách bảy tuổi không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy nhàm chán.

Phía trước có một chiếc xe ngựa mái rộng đi tới, trên xe treo đèn lồng hoa sen, hai con ngựa kéo xe màu trắng, nhìn dáng vẻ này có lẽ là nữ quyền nhà cao cửa rộng xuất hành. Phó Trách nhìn chăm chăm đèn lồng hoa sen một lúc, khi định nhìn đi chỗ khác thì xe ngựa dừng trước mặt cậu.

"Ôi, bé trai nhà ai mà tuấn tú thế?" MÀN xe còn chưa vén lên, tiếng cười nói từ trong xe đã truyền ra, rèm cửa sổ vuông được vén lên một nửa, lộ ra nửa gò má dịu dàng cười vui vẻ của một nữ tử. Dung mạo của người kia không quá nổi bật, nhưng đôi mắt sáng ngời lưu chuyển như sóng nước, vô cùng động lòng.

Phó Trách nhìn nàng một cái, cúi đầu tiếp tục đọc cuốn sách trong tay.

Phụ nhân càng nhìn ông cụ non Phó Trách càng thấy thú vị, cố tình đùa cậu bé: "Bé trai, tên người là gì?"

Ta đã bảy tuổi rồi! Không phải bé trai! Phó Trách nói thầm trong lòng, nhưng phụ thân đã dạy lễ nghi kỹ càng, cứng rắn nói: "Phó Trách, không tự."

"Nhà người ở đâu thế?"

"Rất xa." Phụ thân đã nói, không nên tùy tiện tiết lộ tin tức chính xác với người lạ.

Phụ nhân trẻ tuổi nhìn dáng vóc nhỏ bé kia, không khỏi lo lắng nói, "Người lớn trong nhà đâu? Sao lại để một đứa bé như người ở đây một mình?" Đồng thời cúi đầu nhìn xuống, thương hại nói: "Nếu là ta, nhất định sẽ lo lắng khi A Nhứ ở một mình bên ngoài."

"..." Phó Trách không nhin được nhú mày, thuận theo ánh mắt của nàng, phát hiện nàng đang bế một đứa bé. Phó Trách đột nhiên có chút hiếu kỳ, cậu bé từng thấy trẻ con thích khóc thích ầm ĩ, chứ chưa từng thấy ngoan ngoãn thế này...

Phụ nhân chú ý thấy cậu bé cố gắng khắc chế không để ánh mắt của mình nhìn quá nhiều, chột bật cười, nâng nữ nhi lên cao hơn, tủm tỉm nói: "Người xem, A Nhứ nhà chúng ta có đáng yêu không?" Tiếp tục nói thao thao: "A Nhứ là minh châu quý giá trên tay ta và phu quân, đừng nói tới

việc để con bé ở một mình bên ngoài, nó chỉ khóc một cái thôi cũng vô cùng đau lòng."

Phó Trách bị người nói thấu tâm tư, chật vật thẹn quá hóa giận, không tiếp tục giả bộ nghiêm túc nữa, tuy tự giận mình, nhưng vẫn nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía kia. A Như trong miệng phụ nhân chắc chưa tới một tuổi, hai má phấn nộn như bánh bao đang chìm trong chăn mầu đơn, cũng không thấy rõ lắm.

Là con gái, Phó Trách nghĩ thầm.

A Như đang ngủ say bị cuộc trò chuyện của mẫu thân và Phó Trách đánh thức, bàn tay nhỏ nhắn nắm thành quyền vươn lên, ngáp một cái, đôi mắt đen láy từ từ mở ra. Phó Trách bất ngờ nhìn thẳng vào đôi mắt kia, A Như chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, ngốc nghếch nhìn Phó Trách một hồi, bỗng cong khóe miệng cười khanh khách.

"Ôi chao, A Như rất thích người đấy." Phụ nhân ôm nữ nhi, vui mừng hôn lên tay con.

Phó Trách ngẩn ra, không hiểu sao hai má đỏ bừng, lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên trực tiếp nghe thấy người ta nói thích mình...

"Phụ nhân, nên đi rồi." Người đánh xe khàn khàn cắt ngang: "Nếu không đi thì không kịp mất."

Nụ cười trên mặt phụ nhân từ từ tan đi, cố gắng cười với Phó Trách: "Này tiểu A Trách, chúng ta tạm biệt thôi. Nhớ về nhà đi nhé, nào, A Như, chào tạm biệt ca ca đi."

Phó Trách nhìn cô nhóc được nương nâng tay lên vẫy vẫy về phía hẳn, xe ngựa tiếp tục lăn bánh, đi về phía thành Ninh Châu.

A Như... Phó Tránh thầm nhủ cái tên này, hai mắt cô bé trong veo, không hề có tạp chất. Phó Tránh ngẩng đầu nhìn bầu trời, gió Tây Bắc nổi lên...

"Tránh Nhi, đi thôi." Màn đêm buông xuống, cha Phó không nhanh không chậm bước tới, đảo mắt nhìn qua: "Bánh bao đâu? Ăn hết rồi à?"

Phó Tránh lắc đầu, xoa cái bụng đói meo: "Tặng rồi."

"Hồ đồ!" Phó Hòe lạnh như băng trách mắng: "Không tài không thế, lại còn hy vọng cứu vớt người ta sao?" Phó Hòe chỉ vào đồng ruộng hoang vu khô nứt, cao giọng nói: "Người có thể cứu một người, nhưng nhiều người thì sao?!"

"Không thể." Phó Tránh vẫn lắc đầu.

"Cả ngày mai không được ăn cơm!"

"Dạ." So với những lần bị phạt trước đây, lần này Phó Tránh không có quá nhiều khổ sở. Cậu bé nhắm hai mắt, nhớ tới lời phụ nhân nói, "A Như là minh châu quý giá trên tay ta", đúng vậy, đôi mắt nàng tựa như minh châu lấp lánh...

Sau này, tin tức về mẫu tử bọn họ là liên quan tới một vụ án chưa được phá ở Ninh Châu thành.

Chủ mẫu, nô bộc đều bị kẻ xấu sát hại, tiểu nữ nhi không rõ tung tích.

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Khi Sầm Duệ tỉnh lại thì Phó Tránh không ở bên cạnh, bên ngoài có tiếng sóng sông Hoài mơ hồ truyền tới, trong phòng không đốt đèn, xung quanh đen kịt. Trung y đã bị mờ hôi làm ướt sũng, dính trên người rất khó chịu, nàng ngồi dậy chờ tỉnh táo hơn, lục tìm đá đánh lửa rồi châm đèn lên.

Trên chiếc giường trúc ở gian ngoài cũng không thấy bóng người, Sầm Duệ dùng khăn lau khô người xong, khoác áo choàng đi ra ngoài.

Trong bụi cỏ phát ra tiếng côn trùng kêu, đom đóm nhấp nháy trên ngọn lá, tạo thành những tia sáng thật đẹp. Sầm Duệ tìm thấy Phó Trách ở hậu viện, hẩn ngồi trên ghế đá bên hồ, bên cạnh người là một đồng kim tơ, ngân phiến, ngọc lưu ly, điều đáng chú ý nhất là hẩn đang cầm một viên minh châu trong tay, không lớn nhưng rất trong, ánh sáng rực rỡ.

"Sao chàng lại chạy tới đây?" Nàng nâng vạt váy, tùy tiện ngồi xuống cạnh hẩn, chống má nhìn hẩn: "Đang làm gì thế?"

Phó Trách tuyệt đối không ngờ Sầm Duệ sẽ xuất hiện, bị nàng phát hiện, Phó đại nhân phiền muộn không ngừng: "Nóng nên không ngủ được."

Làm sao mà Sầm Duệ không nghe ra sự kỳ lạ trong giọng của hẩn được, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hẩn. Phó Trách lạnh mặt, đắm chìm trong việc đang làm. Sầm Duệ hiểu rõ a một tiếng, "Chàng giận à?"

Vô nghĩa, hẩn biểu hiện không đủ rõ ràng à!

"Cơ bản là chàng tức giận hay không tức giận đều là dáng vẻ này, trên mặt không có tí biểu tình gì. Nếu không phải nhân lực của ta tốt, thông tuệ sáng suốt, thì sao có khả năng nhìn ra tâm tư căn mật của Phó đại nhân được." Sầm Duệ không biết thế nào là xấu hổ mà tự khen mình, mắt thấy mặt Phó Trách càng lúc càng lạnh, khụ một tiếng, giả vờ nghiêm túc nói: "Đừng giận, biết sớm hay biết muộn cũng như nhau thôi, đều chứng tỏ Phó đại nhân yêu vợ như mạng mà."

"..." Tay Phó Trách run lên, suýt chút nữa cắt phải ngón tay mình, dờ khóc dờ cười không giận nổi nữa, kéo nàng vào lòng mình: "Ta vốn định khi nào tới sinh nhật nàng sẽ tặng."

Gió đêm lạnh, Sầm Duệ nằm trong vòng tay hắt, nhìn trâm cài trên tay hắt, lầm bầm nói: "Năm nào cũng tặng trâm cài, không cần nói ta cũng biết."

Phó Trách cười nhẹ, cũng không giải thích.

"Ta đã không còn nhỏ nữa!" Sầm Duệ nói chuyện với Phó Trách một cách nghiêm túc: "Qua sinh nhật năm nay là ta gần ba mươi tuổi rồi, đã làm mẹ của hai con. Ôi chao, đã già rồi."

"Nói bậy. Có nữ tử nào cứ treo chữ già lên miệng như nàng không." Phó Trách néo má nàng, Sầm Duệ lập tức giương nanh múa vuốt, Phó Trách phải dùng sức chín trâu hai hổ mới giữ được nàng, đe dọa: "Còn động nữa ta vứt nàng xuống hồ đấy!"

"..." Sầm Duệ không dám động nữa, dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Phó Trách.

Phó Trách cầm quạt lên quạt cho hai người, chậm rãi nói: "Ta vừa mới mơ."

"Mơ cái gì?"

"Mơ về hơn hai mươi năm trước, đã gặp một người tại một nơi..." Sắc vàng của trời hòa lẫn màu đất, không gian ngọt ngào, vừa khô vừa nóng, có một chiếc xe ngựa dừng trước mặt hắt, và đôi mắt trong veo, sáng ngời. Tựa như người trước mắt này...

Phó Trách cúi đầu nhìn Sầm Duệ, hôn lên mi mắt nàng, nỉ non hai chữ: "May là."

May là số mệnh không hoàn toàn ruồng bỏ nàng và ta, may là mười năm sau đôi ta lại gặp nhau, may là ta đã bỏ lỡ nàng mười năm, nhưng vẫn còn thời gian để bảo vệ nàng từ đó tới mãi mãi về sau.

-- Nàng là minh châu trong tay ta, là máu thịt của ta, làm sao ta có thể để nàng một mình trên thế gian này.

TRẦM KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA

Mặc Nhiên Hồi Thủ

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3: Chợt Mộng Niên Thiếu

Mùa xuân năm Trinh Hòa thứ ba, Cung quốc.

Xác pháo trên đường còn chưa được dọn sạch, các thí sinh tham gia khoa cử năm nay đã lục tục từ bốn phương tám hướng quy tụ về kinh thành. Nhành cây còn vương tuyết xuân, hoa mẫu đơn trong Đan Phố phường đã khoe sắc, hoa hòe trên đường Nghi Bình nở trắng xóa, những bông hoa nhung tím rực rỡ xen giữa những viên đá lát đường. Và Tháp Nhạn vẫn rộn ràng nô nức như thế, thu hút nhiều sĩ tới tới chiêm ngưỡng tấm bia đá.

Cho dù đã trải qua bao lâu, cho dù chủ nhân của hoàng thành này đổi bao người, cho dù những khuôn mặt mặc tử bào hồng y kia đã thay mấy bận, Tháp Nhạn đồ sộ sừng sững vẫn vĩnh hằng không đổi, nghênh đón kẻ tới, người về.

"Phó huynh, thì ra người ở đây, để ta tìm mãi." Trần Dư Niên chen qua đám đông để tới bên cạnh một thiếu niên: "Ôi, Phó huynh, kia là Ngụy cô nương ngày hôm qua sao?"

Phó Sâm lục tìm quất đường trong túi ra, cho vào miệng, "Không biết."

"Hắc hắc hắc, ta thấy Ngụy cô nương này rất có hảo cảm với người nhà." Trần Dư Niên cười trộm.

"Vậy sao?" Phó Sâm liếc mắt nhìn hẳn: "Ta thấy người có hảo cảm với nàng thì đúng hơn." Vỗ vỗ vai Trần Dư Niên: "Gia gia nàng ấy là Ngụy

quốc công, nổi tiếng nóng nảy, cửa ải này không dễ qua đâu. Thi thố cho hẳn hoi, giành được trạng nguyên rồi thì biết đâu còn có hi vọng."

Nói cho cùng thì vẫn là một thiếu niên đơn thuần đang trong tuổi trưởng thành, bị Phó Sâm chọc thủng tâm tư, Trần Dư Niên lập tức đỏ mặt, thở dài mấy tiếng: "Huynh nói đúng, Phó huynh. Nhưng có huynh ở đây, làm sao ta đạt danh trạng nguyên được chứ." Bỗng nhiên hẳn mở to hai mắt, nhìn Phó Sâm như nhìn sinh vật lạ: "Không phải huynh sẽ không tham gia khoa cử chứ?"

"Không biết nữa, ai biết được." Phó Sâm đã đi xa vẫy vẫy tay với hẳn, giọng nói chìm vào trong dòng người náo nhiệt.

Từ thời tiên đế, Cung quốc đã cho phép nữ tử tham gia khoa cử, tới năm nay đã được vài kỳ thi như thế rồi. Tiên đế và Đức Huệ hoàng hậu chỉ có một nam một nữ, tiểu nhi tử Tề Vương không quan tâm tới chính vụ, đại nữ nhi thì từ nhỏ đã có phong phạm của hoàng đế. Để hậu cùng nhau bàn bạc, liền lập trường nữ Sâm Nhụy làm hoàng thái nữ, tức là đương kim thánh thượng. Nữ hoàng trị vì, vì vậy lần khoa cử này, trên phố Chu Tước có rất nhiều nữ sĩ tử cưỡi ngựa, mặc hồ phục.

Từ lúc lập hoàng thái nữ tới khi đăng cơ gặp phải không ít chỉ trích, không có gì ngoài "Sao nữ tử có thể kế thừa đại thống được" vân vân, tổn nhiều nước bọt nhất là, "Sao người dám mạo phạm danh huy của gia gia người chứ! Đây là đại nghịch bất đạo, trái nhân thường!"

Gia gia của Sâm Nhụy, Văn Duệ đế là một đời minh quân của Cung quốc, lúc đương chính đã giữ vững biên cương, bình Nam định Bắc, tuệ nhân thức châu* đề bạt danh thần Tạ Dung, Tần Anh, Ngụy Trường Yên, tuy thời gian tại vị không dài, nhưng nhận được vô vàn kính ngưỡng và ca ngợi của hậu thế.

*Tuệ nhân thức châu: Con mắt tinh tường

Nữ hoàng rất bình tĩnh, nói đi nói lại, vẫn là vì cái tên này chứ gì, nhưng đây là Văn Duệ để ban cho nàng đấy!

Văn Duệ để tại vị hai mươi năm thì cười hặc về tây thiên, tiên đế chưa tới bốn mươi cũng băng hà, các đời hoàng đế Sầm thị đều không trường mệnh. Mặc dù chúng thần Cung quốc có nhiều lời đồn đại về nữ hoàng Sầm Nhụy này, nhưng đây là huyết mạch mong manh của hoàng thất, dù không tình nguyện cũng miễn cưỡng chung tay phụ tá. Thật ra chủ yếu vẫn bởi vì Tần tướng gia dẫn đầu nhóm nguyên lão tận hết sức lực nâng đỡ nữ hoàng, nhất là lão quốc công của Ngụy gia, một bó tuổi rồi còn cầm cây roi mười ba đoạn ngồi trước cửa Thái Cực nhìn chăm chăm, nào ai dám bày tỏ kháng cự chứ, muốn thế phải xem xương cốt có cứng hay không.

Cánh cửa được đẩy ra, Phó Tiểu Họa bị buộc phải trông nhà tung tăng tung tây chạy tới: "Thiếu gia, thiếu gia đã về rồi!!" Ân cần cầm lấy áo choàng của Phó Sâm, vượt môn ngựa: "Cơm đã nấu xong rồi, chỉ chờ ngài và Đường tiểu thư về thôi."

Phó Sâm được rảnh tay, nhón một quả nho bỏ vào miệng, vừa ăn vừa đi vào trong: "A Nguyên đi ra ngoài à?"

"Đúng vậy, Đường tiểu thư tới Đan Phổ phường ạ."

"Ừm..." Phó Sâm không hỏi nữa, ngồi xuống bàn tiếp tục đẽo gọt nốt món đồ đang làm dở hôm qua.

Phó Tiểu Họa đặt trà nóng xuống bàn, rút ra một phong thư, "Thiếu gia! Thư của phu nhân ạ!"

Phó Sâm không cả nhìn, để sang một bên: "Biết rồi."

Phó Tiểu Họa bĩu môi: "Thiếu gia, ngài không xem sao? Nếu không xem thì lúc nào về phu nhân sẽ đánh ngài đấy."

"Có gì hay mà xem, không có gì khác ngoài chuyên tâm thi cử cả." Phó Sâm không cho là đúng, lầm bầm, từ nhỏ đến lớn còn ít sao? Cái tính này của nương, cha và hấn đã quen rồi.

Phó Tiểu Họa ủy khuất, ngài không quan tâm, nhưng hấn quan tâm a! Lần nào phu nhân cũng lôi ta vào cùng mắng... Ôi, tính tình của thiếu gia thật kỳ lạ. Rõ ràng là một thiên tài, lão gia cũng nói hấn là đứa trẻ thông tuệ nhất trong nhóm tiểu bối của Phó gia, từ nhỏ đã được nuôi bên cạnh thái lão gia, phong phạm bản tính chẳng khác nào thái lão gia. Dùng lời phu nhân hay nói là, dùng tinh thông để đi đường tà đạo, hết lần này tới lần khác không có hứng thú với việc đọc sách.

Phó Tiểu Họa gãi gãi đầu, quyết định chen ngang: "Thiếu gia, phu nhân bảo ta nhắc nhở người đừng quên một việc?"

"Cái gì?"

"Qua Tần phủ báai phỏng."

----- ∞ ∞----- ∞ ∞-----

Tuổi càng lớn thì ngủ càng muộn và dậy càng sớm. Khó khăn lắm mới ngủ được, lại mơ một giấc.

Tần Anh dường như quay về lúc mình mười lăm, hấn còn đang trong thời niên thiếu, đứng ở Tháp Nhạn, ngẩng đầu nhìn tấm bia đá, tưởng tượng một ngày kia tên của mình sẽ được khắc trên đó. Khi đó, mùa xuân cây hoa đậm chồi nảy lộc, ánh nắng vàng ấm áp, bên cạnh hấn có rất nhiều bạn tốt, rất nhiều người sau này trở thành đồng liêu, không có đối địch, không có tranh quyền đoạt thế.

Gia gia nói hấn còn trẻ, phải biết thu gai nhọn. Lúc đầu hấn không hiểu, nảy sinh oán giận với việc Phó Tránh để một trạng nguyên như hấn đi làm Nghị Lang. Trong một khoảng thời gian dài, chờ hấn dần dần hiểu rõ

những quy tắc của vòng xoáy quyền lực, hẳn thậm chí còn có chút cảm tạ Phó Trách. Nếu đó không phải là hẳn và bệ hạ, thì sẽ không có Tần Anh của ngày hôm nay, không có cái gọi là danh tướng một đời.

Phó Trách à, Tần Anh đã không còn nhớ rõ diện mạo của hẳn nữa, chỉ nhớ rõ hẳn từng nói một câu.

Đó là sau khi bình loạn Sầm Cẩn, thiên hạ thái bình, Phó Trách từ quan, trước khi đi đã nói với hẳn: "Sau này, bệ hạ giao cho người." Tuy Tần Anh không rõ vì sao hẳn lại rời khỏi kinh thành vào lúc này, nhưng cũng không hỏi gì, gật đầu.

Phó Trách là lão sư của hẳn, cũng là lão sư của bệ hạ. Trong tất cả ký ức của Tần Anh, có Phó Trách là có bệ hạ, từ trước tới nay bọn họ đều như hình với bóng. Cho dù Phó Trách có ly kinh tới Thiên Đô ba năm, mỗi lần bệ hạ và hẳn nghị sự, vừa ngẩng đầu lên sẽ vô thức nhìn sang bên cạnh, gọi: "Phó khanh, người xem thế nào?" Tần Anh biết, trong lòng bệ hạ, Phó Trách chưa từng rời khỏi.

Trên con đường làm quan này, hẳn hiểu rõ, có một số việc, mắt có thể nhìn thấy, nhưng miệng không được nói ra. Phó Trách và bệ hạ, quan hệ của bọn họ không đơn giản chỉ dừng lại ở quan hệ quân thần. Nhưng chuyện kinh thế hãi tục như thế, Tần Anh đón nhận rất bình tĩnh, mãi mãi giữ kín nơi đáy lòng.

"Tần Anh à, sau này A Dục và cả Cung quốc giao cho người." Đây là câu cuối cùng bệ hạ nói với hẳn trước khi thoái vị, Tần Anh đứng phía sau nàng bỗng hoảng hốt, tựa như người đứng trước mặt mình không phải bệ hạ, mà là Phó Trách.

Mười năm sớm chiều làm bạn, vô hình chung khiến hai người trở nên giống nhau. Tần Anh từng thầm nói đùa, cái này thế mà lại hay...

"Đúng là tướng phu thê, ta nói này Tiểu Anh Anh, ta càng nhìn càng thấy người và phu nhân nhà người giống nhau nhé." Tạ Dung vỗ vai hẳn, cười ha ha, "Hồ sơ người cần đây."

Tần Anh nhíu mày, đẩy tay hẳn ra: "Tạ huynh lại nói đùa rồi."

"Cha!" Tần Tranh chạy tới, cái đầu đầy mồ hôi dựa bên đùi Tần Anh: "Hôm nay cha về sớm."

Tần Anh lau mồ hôi trên trán con rồi nói vài lời, đợi Tần Tranh đi khỏi, nhặt tập hồ sơ rơi trên mặt đất lên, cúi đầu chỉnh lại: "Người cũng không còn trẻ nữa, nên tìm một cô nương thích hợp mà yên bề..."

Trong phòng rất yên lặng, chỉ còn ánh chiều tà màu hoàng kim, Tần Anh ngẩng đầu lên, nhìn khoảng không đối diện, bỗng nhớ, Tạ Dung... đã đi từ ba năm trước rồi.

Đi, đều đã đi rồi. Từ Sư, Ngụy lão gia tử, Chung Sơ, Tạ Dung, Phó Trách, bộ hạ... Thời gian không tha cho ai cả, hẳn cũng không còn là thiếu niên bưng bưng phấn chấn khi xưa nữa, Tranh Nhi và tôn tử đều đã thành gia lập nghiệp rồi.

"Đại nhân, đại nhân..." Tiếng gọi dè dặt của Tiểu Tư làm Tần Anh bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Tần Anh từ từ mở mắt, trời còn chưa sáng hẳn, hẳn chống tay ngồi dậy, khụ khụ vài tiếng: "Giờ nào rồi?"

"Đại nhân, canh năm rồi. Hôm nay là ngày thi trên điện, bộ hạ cố ý thỉnh ngài tới xem." Tiểu Tư nhanh nhẹn mang y phục tới, hầu hạ hẳn rửa mặt chải đầu.

"Thi trên điện à." Tần Anh nói xong thì lại ho, phàn nàn: "Hôm nay hai bé con nhà Tần Trân đầy tháng mà ta không qua được rồi, người nói với

phu nhân, bảo nàng thay ta tặng hai chiếc vòng trường mệnh qua."

Tiểu Tư trầm mặc, nói: "Đại nhân, năm ngoái lão phu nhân đã đi rồi."

"..." Hắn lại quên, ngay cả A Sam cũng rời khỏi nhân thế rồi. Ai cũng nói chức quan cao rất tốt, hắn giữ chức quan cao mấy chục năm, lao tâm lao lực, có lúc đã từng oán giận chính sự phiền não, khiến hắn không có nổi thời gian ở bên người nhà ăn một bữa cơm ngon.

Khi đó, A Sam sẽ hung hăng trừng mắt, nâng cao giọng: "Bổng lộc của tướng gia đã cao như thế rồi, suốt ngày không vì quân cũng vì dân mà lao tâm lao lực, định sau này lưu danh thiên cổ đấy hả?"

Lưu danh thiên cổ cũng được, không lưu danh thiên cổ cũng chả sao, sau này Tần Anh cảm thấy vốn dĩ chẳng có ý nghĩa gì cả, mọi người đều đã chết, lưu lại thì được tích sự gì. Nhưng hắn cũng không hối hận khi xuất sĩ làm quan, bởi vì hắn có một vị hoàng đế tốt, bởi vì vị hoàng đế tốt này, hắn gặp được rất nhiều chí hữu cùng chung chí hướng.

Bắt đầu từ mùa đông, Tần Anh đã bị suyễn, không thường xuyên lâm triều được. Hôm nay lên triều nhưng cũng không tới kịp thời gian các sĩ tử vào Bảo Hòa điện khai khảo. Đã muộn rồi, hắn không làm kinh động nữ hoàng, ngồi một mình dưới ánh nắng ngoài cửa nghỉ ngơi.

Tần Anh nhìn cửa lớn đóng chặt của Bảo Hòa điện, lại nhớ ngày mình đi vào cánh cửa này năm ấy, có lẽ già rồi nên hay nhớ chuyện cũ. Tần Anh ngồi thẳng người, ngồi một lúc, cảm thấy buồn ngủ.

Cung nhân lặng lẽ khoác chắn lên người hắn, nhỏ giọng nói: "Năm nay tướng gia không còn khỏe như năm ngoái nữa."

"Cũng phải thôi, ngài ấy đã tám mươi tuổi rồi. Nếu không phải bệ hạ mới đăng cơ, bách quan không buông tha, thì có lẽ ngài ấy đã về nhà dưỡng lão, hưởng thanh phúc rồi."

Nói liên miên một trận, Tần Anh chợt tỉnh giấc, mơ hồ hô lên một tiếng, hình như đang gọi ai đó. Cung nhân vội vã dâng trà tới, uống xong một ngụm, Tần Anh tỉnh táo hơn nhiều, hỏi: "Khảo xong chưa?"

"Vẫn chưa khai khảo các nữ sĩ tử, nhóm phía trước thì chắc tầm này là xong rồi ạ."

Đang nói, cửa lớn của Bảo Hòa điện được mở sang hai bên, các sĩ tử xếp thành hai hàng lục tục đi ra.

Tần Anh nhìn một hồi, rồi chỉ đằng trước nói: "Đi gọi người đi phía trước bên tay trái lại đây cho ta."

Không lâu sau, một thiếu niên được cung nhân dẫn tới, Tần Anh uống trà, hai mắt híp lại, nhìn người kia tới gần, thối thối lá trà, "Tên gì?"

"Phó Sâm, không tự." Khuôn mặt thiếu niên bình thản, không kiêu ngạo không siểm nịnh thi lễ.

"Nhà ở đâu?"

"Hoài Quận."

"Hoài Quận..." Tần Anh thì thào đọc, ngẩng đầu lên nhìn vài lần, bỗng nhiên nở nụ cười, nếp nhăn trên má sâu hơn: "Khảo thế nào?"

"Không tốt!" Thiếu niên trả lời rất ngắn gọn.

"..." Khuôn mặt của đám cung nhân hơi méo mó.

Tần Anh bị hấn khơi mào hứng thú, đặt chén trà sang bên cạnh, hỏi: "Không muốn làm quan sao?"

"Không muốn."

"Vì sao?"

"Không thọ."

"..." Lần này, khuôn mặt của đám cung nhân hoàn toàn méo mó rồi.

Tần Anh không cho đó là ngộ nghịch, gật đầu, lại hỏi: "Gia gia của người an táng tại đâu?"

Thiếu niên thoáng sững sốt, trả lời: "Hợp táng với tổ mẫu tại quận Thanh Thủy ạ."

Tần Anh phát phát tay: "Được rồi, đi đi, mấy ngày nữa tới kính trà ta nhé."

Thiếu niên lập tức hiểu ý của hắn, có chút phiền muộn nhỏ, nhưng vẫn thi lễ: "Cáo từ."

Tần Anh nhìn bóng dáng xa dần của hắn, thân ảnh đó dần trùng khớp với hai bóng hình khác. Hắn muốn cong khóe môi, nhưng vị mặn mặn trong miệng lại khiến hắn nhăn mày. Hắn hoảng hốt, bối rối nâng chung trà lên uống một ngụm.

Tàn chung còn ấm, mà cỗ nhân đi rồi không thể quay về.

---- ∞ ∞---- Toàn văn hoàn ---- ∞ ∞----

0h11. 29/5/2018 ~ 0h01. 27/4/2019

Bây giờ nói gì cho mùi mẫn được nhỉ :))

Chúng ta đã hoàn thành chặng đường này cùng nhau rồi. Làm sao để nói hết tình cảm và lòng biết ơn của ta với các nàng bây giờ.

Ta biết mình là con người khá nhạy cảm, cho nên kéo theo các nàng phải chịu sự nhạy cảm của ta, lan man hay than phiền không nói, còn ra chương theo cảm xúc nữa.

Đây chắc là bộ "sóng gió" nhất luôn. Không bị ém chương tới hơn... 1 năm, nhưng lại biết bao lần muốn bỏ. Không phải vì không hay, mà vì "tâm lý" của ta sinh ra cự tuyệt với việc tiếp tục edit, tiếp tục đọc truyện. Có quá nhiều điều xảy ra để ta tự kiểm điểm lại mình, để buông bỏ, để khắc phục, và để... tiếp tục suy nghĩ.

Tự nhủ, cố lên cố lên, nốt, vì các nàng đang theo dõi. Cho nên ta đã xong rồi này.

Lời cuối, chúc các nàng luôn hạnh phúc và vui vẻ nhé!

Table of Contents

Mục lục

Các Bộ Quan Viên Có Trong Truyện ♥

Chương 1: Lục Vương Gia

Chương 2: Phụ Tá

Chương 3: Đẳng Cơ

Chương 4: Chung Một Lòng

Chương 5: Đối Tốt

Chương 6: Cấm Thực

Chương 7: Yến Vương

Chương 8: Lộn Duyên

Chương 9: Phiền Phức

Chương 10: Huynh Muội

Chương 11: Đối Âm

Chương 12: Ngoài Ý Muốn

Chương 13: Sinh Nghi

Chương 14: Đám Hối

Chương 15: Xung Đột

Chương 16: Tập Võ

Chương 17: Ủy Khuất

Chương 18: Trấn An

Chương 19: Cổ Trùng

Chương 20: Lời Đồn

Chương 21: Xuân Yến

Chương 22: Gợn Sóng

Chương 23: Hạ Tế

Chương 24: Nguy Cảnh

Chương 25: Tâm Loạn

Chương 26: Chiêu Cổ

Chương 27: Chân Nhân

[Chương 28: Làm Ấm](#)
[Chương 29: Bí Mật](#)
[Chương 30: Bực Bội](#)
[Chương 31: Lợi Dụng](#)
[Chương 32: Phán Bội](#)
[Chương 33: Khốn Cực](#)
[Chương 34: Bầu Bạ](#)
[Chương 35: Sinh Thần](#)
[Chương 36: Thọ Yến](#)
[Chương 37: Quà Tặng](#)
[Chương 38: Tham Cáo](#)
[Chương 39: Tín Nhiệm](#)
[Chương 40: Mượn Sức](#)
[Chương 41: Hạ Triều](#)
[Chương 42: Hòa Hảo](#)
[Chương 43: Cứu Giúp](#)
[Chương 44: Tình Thế Hỗn Loạn](#)
[Chương 45: Men Say](#)
[Chương 46: Ghen](#)
[Chương 47: Kinh Ngạc](#)
[Chương 48: Tương Tư](#)
[Chương 49: Trở Về](#)
[Chương 50: Gặp Lại](#)
[Chương 51: Xuyên Qua](#)
[Chương 52: Bày Tỏ](#)
[Chương 53: Đánh Lén Ban Đêm](#)
[Chương 54: Đồng Miên](#)
[Chương 55: Động Lòng](#)
[Chương 56: Bị Âm Ảnh](#)
[Chương 57: Ăn Giấm](#)
[Chương 58: Đại Hôn](#)
[Chương 59: Lễ Đới Mũ](#)

[Chương 60: Ý Loạn](#)
[Chương 61: Tâm Sự](#)
[Chương 62: Tiếp Đón Quốc Sứ](#)
[Chương 63: Hòa Thân](#)
[Chương 64: Trao Đổi](#)
[Chương 65: Phu Nhân](#)
[Chương 66: Chuyện Thành Thân](#)
[Chương 67: Vương Bận](#)
[Chương 68: Tứ Hôn](#)
[Chương 69: Biến Chuyển](#)
[Chương 70: Lời Hứa](#)
[Chương 71: Tân Niên](#)
[Chương 72: Chờ Lệnh](#)
[Chương 73: Chiến Thắng Ban Đầu](#)
[Chương 74: Gặp Chuyện](#)
[Chương 75: Thủ Hộ](#)
[Chương 76: Bức Cung](#)
[Chương 77: Gặp Lại](#)
[Chương 78: Tình Si](#)
[Chương 79: Phân Phòng](#)
[Chương 80: Thu Lưới](#)
[Chương 81: Hồi Kinh](#)
[Chương 82: Bảo Vệ](#)
[Chương 83: Truyền Ngôi](#)
[Chương 84: Kinh Hi](#)
[Chương 85: Mang Thai](#)
[Chương 86: Đản Tử \(Sinh Con\)](#)
[Chương 87: Thân Thế](#)
[Chương 88: Trăng Tròn](#)
[Chương 89: Học Chữ](#)
[Chương 90: Chương Cuối](#)
[Phiên Ngoại 1: Phó Tiểu Tảo](#)

[Phiên Ngoại 2: Minh Châu](#)

[Phiên Ngoại 3: Chợt Mộng Niên Thiếu](#)